

จดหมายฝากของอัครทูตเปาโล

ถึง

ทิโมธี และทิทัส

โดย

โอลิเวอร์ ปี กรีน

เล่มนี้ขออุทิศด้วยใจรัก

ให้แก่เซดีย์ กรีน พี่สาวของผม

ผู้ซึ่งอธิษฐานอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย

เพื่อให้ผมกลับใจเชื่อเป็นเวลาสิบกว่าปี

เธอได้ช่วยเหลืองานรับใช้ของผม

อย่างสัตย์ซื่อหาใครเหมือน

ในฐานะนักดนตรีและเลขาส่วนตัวของผม

ตั้งแต่ผมได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่

งานรับใช้ด้านการประกาศข่าวประเสริฐ

บทนำ

จดหมายฝากสองฉบับถึงทิโมธีและจดหมายฝากถึงทิตัสเป็นที่รู้จักในฐานะ จดหมายฝากถึงศิษยาภิบาล เพราะว่าพวกมันถูกเขียนถึงเหล่าผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งรับหน้าที่ดูแลคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย ทิโมธีรับใช้ในคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส (1 ทธ. 1:3) ขณะที่ทิตัสรับใช้ในคริสตจักรในเกาะครีต (ทิตัส 1:5) ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลเป็นผู้แต่งของหนังสือหนึ่งและสองทิโมธีเช่นเดียวกับจดหมายฝากถึงทิตัส

ทิโมธีถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในกิจการ 16:1 ชื่อมารดาของเขาคือ ยูนีส (2 ทธ. 1:5) นางเป็นหญิงชาวยิว แต่บิดาของเขาเป็นคนต่างชาติ (กิจการ 16:1) เปาโลกล่าวถึงทิโมธีว่าเป็น “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ” (1 ทธ. 1:2) จากคำกล่าวนี้ เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่าทิโมธีได้กลับใจรับเชื่อผ่านทางเทศนาของอัครทูตเปาโลโดยไม่ต้องสงสัย เขามีชื่อเสียงดีเยี่ยมในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อในเมืองลิสตราและเมืองอีโคเนียม

มารดาของทิโมธีและยายของเขาโลอิสเป็นผู้เชื่อที่เกรงกลัวพระเจ้าทั้งคู่ (2 ทธ. 1:5) 2 ทิโมธี 3:14,15 บอกเป็นนัยว่าแม้กระทั่งก่อนที่มารดาและยายของทิโมธีกลายเป็นผู้เชื่อ พวกนางก็เป็นหญิงชาวยิวที่ยำเกรงพระเจ้าอยู่แล้ว

เพราะเหตุพวกยิว เปาโลจึงให้ทิโมธีคนหนุ่มเข้าสู่หนัด และจากนั้นเขาได้กลายเป็นเพื่อนร่วมทำการกับเปาโลในข่าวประเสริฐ (กิจการ 16:1-3) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทิโมธีร่วมเดินทางไปกับเปาโลตลอดทั่วแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลละเขาไว้ที่เมืองเปโรอากับสิลาส (กิจการ 17:14)

ตามคำขอของเปาโล ทิโมธีไปเยี่ยมเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกา และพอเขากลับมาก็รายงานให้เปาโลทราบ และจากนั้นก็อยู่ต่อไปกับเปาโลในเมืองโครินธ์ ทิโมธีเดินทางกับเปาโลจากเมืองโครินธ์ไปยังเมืองเอเฟซัส ซึ่งจากที่นั่นเขาถูกส่งพร้อมกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนียและเมืองโครินธ์ (กิจการ 19:22; 1 คร. 4:17) ต่อมาเราพบว่าทิโมธีอยู่กับเปาโลผู้ถูกจำคุกในกรุงโรม (คส. 1:1; ฟป. 1:1; พิเลโมน 1)

เหล่าผู้รู้ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับปีที่เขียนของจดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลถึงทิโมธี ปีที่เขียนถูกตั้งคำถามเพราะว่าเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับว่าเปาโลถูกจำคุกสองครั้งในกรุงโรม หรือแค่ครั้งเดียว (กิจการ 28:30) ถ้ามีการจำคุกสองครั้งในกรุงโรม มันก็ชัดเจนว่า 1 ทิโมธี ถูกเขียนในช่วงเวลาระหว่างการจำคุกครั้งแรกและครั้งที่สอง แต่ถ้ามีการจำคุกครั้งเดียวที่นั่น อย่างที่บางคนคิด นั้น 1 ทิโมธีก็ถูกเขียนไม่นานก่อนการเดินทางครั้งสุดท้ายของเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ผู้รู้หลายท่านเชื่อว่าเปาโลติดคุกสองครั้งจริง ๆ ในกรุงโรม และเชื่อว่าระหว่างการจำคุกสองครั้งนี้ ขณะที่เขายังมีอิสรภาพอยู่ เขาได้เขียน 1 ทิโมธี และจดหมายฝากถึงทิตัส ส่วนตัวแล้ว ผมยอมรับความเชื่อแบบหลังนี้ และผมเชื่อว่าพระคัมภีร์บ่งบอกว่ามี การจำคุกสองครั้ง เปาโลไปถึงกรุงโรมในฐานะนักโทษคนหนึ่งในปี ค.ศ. 61 เขาอยู่ที่นั่นสองปี (กิจการ 28:30) ซึ่งในระหว่างช่วงเวลานั้นเขาเขียนจดหมายฝากของเขาไปถึงชาวเอเฟซัส ชาวโคโลสี ชาวฟิลิปปี และพิเลโมน ในจดหมายแต่ละฉบับเหล่านี้เขาพูดถึงตัวเองว่าอยู่ในคุก แต่เราหมายเหตุด่วน 1 ทิโมธี เขาไม่ได้พูดถึงตัวเองในฐานะนักโทษคนหนึ่ง

ตอนเขียนถึงทิตัส เปาโลพูดถึงการใช้เวลาช่วงฤดูหนาวในเมืองนิโคบุรี (ทิตัส 3:12) ในที่นี้เรามีหลักฐานอันเพียงพอว่าเขาไม่ใช่นักโทษอีกต่อไปแล้ว ความไว้วางใจและความเชื่อมั่นของเขาว่าจะถูกปล่อยตัวได้กลายเป็นจริงแล้ว (ฟป. 1:25,26; 2:24; ฟิเลโมน 22) เปาโลอธิษฐานและในจดหมายหลายฉบับของเขา เขาได้ขอร้องคริสตจักรเหล่านั้นให้อธิษฐานเพื่อเขา-เพื่อที่เขาจะได้รับการปล่อยตัว เพื่อที่พระวาระของพระเจ้าจะได้มีทางที่เปิดโล่ง และเพื่อที่เขาจะได้รับอนุญาตให้เทศนาพระคุณของพระเจ้าอีก คำอธิษฐานเหล่านั้นได้รับคำตอบแล้ว

เป็นเวลาหลายปีหลังจากการติดคุกของเขา เปาโลได้รับเสรีภาพ ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่ามีช่วงเวลาสั้นๆ กลางระหว่างการจำคุกครั้งแรกและครั้งที่สองของเขา และช่วงเวลานั้นก็น่าอธิบายคำกล่าวใน 2 ทิโมธี 4:20: "...ข้าพเจ้าจะโตรพีมัสไว้ที่เมืองมิเลทัสเมื่อยังป่วยอยู่" ตอนที่เปาโลอยู่ที่เมืองมิเลทัสก่อนเขามายังกรุงโรม (กิจการ 20:17) เขาไม่ได้ละโตรพีมัสไว้ที่นั่นเมื่อฝ่ายหลังป่วยอยู่ กิจการ 21:29 บอกเราว่าโตรพีมัสเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มร่วมกับเขา ดังนั้น เปาโลจึงไปเยือนเมืองมิเลทัสและเมืองเอเฟซัสอีกครั้งโดยไม่ต้องสงสัย และนี่น่าจะเป็นในช่วงระหว่างการติดคุกครั้งแรกที่กรุงโรมของเขากับการติดคุกครั้งหลัง ถ้าเปาโลเขียน 1 ทิโมธีก่อนเขาถูกจับกุมในกรุงเยรูซาเล็ม จันก็ไม่มีคำอธิบายสำหรับคำกล่าวของเขาใน 1 ทิโมธี 1:3: "ตามที่ข้าพเจ้าได้อ้อนวอนท่านให้คอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้พวกเขาสอนหลักคำสอนอื่น ๆ"

ในที่นี้เปาโลสั่งทิโมธีให้อยู่ต่อที่เมืองเอเฟซัส ในหนังสือกิจการ เราอ่านบันทึกเกี่ยวกับการไปเยือนเมืองเอเฟซัสสองครั้งของเปาโล ในกิจการ 18:19-22 เราอ่านเรื่องการไปเยือนสั้น ๆ ยังเมืองนั้น:

"และท่านมายังเมืองเอเฟซัส และได้ละประสิลลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปในธรรมศาลา และให้เหตุผลกับพวกยิว เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับพวกเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม แต่ได้ลาพวกเขาไป โดยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้ที่จะมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า" และท่านได้แล่นเรือจากเมืองเอเฟซัส และเมื่อท่านได้มาถึงเมืองซีซารียา และได้ขึ้นไป และคำนับคริสตจักรแล้ว ท่านก็ลงไปยังเมืองอันทิโอก"

พระคำตอนนี้ระบุชัดเจนว่าถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านั้นอ้อนวอนเขาให้อยู่ต่อไป เปาโล "ก็ไม่ยอม" ซึ่งบ่งบอกว่าเขาใช้เวลาสั้นมาก ๆ ในการไปเยือนครั้งนี้

ในกิจการ 19:1 จนถึง 20:31 เราอ่านว่าเขาใช้เวลาไม่น้อยกว่าสามปีในเมืองเอเฟซัส โดยสั่งสอนและเทศนาพระวาระของพระเจ้า:

"หลังจากสิ่งเหล่านี้จบลงแล้ว เปาโลได้ตั้งใจในจิตวิญญาณว่า เมื่อท่านได้ผ่านไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคายาแล้ว จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยกล่าวว่า "หลังจากข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย" ท่านจึงส่งสองคนของคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติท่าน คือทิโมธีกับเอร์สทัส ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย แต่ท่านเองก็พักอยู่ในแคว้นเอเชียเหนือหนึ่ง" (กิจการ 19:21,22) ณ เวลานั้น เปาโลไม่ได้ขอร้องทิโมธีให้อยู่ต่อในเมืองเอเฟซัส แต่ส่งเขาเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย

ในคำอำลาของเปาโลที่กล่าวแก่พวกผู้ปกครองในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เขาคาดการณ์ว่าอันตราย

มากมายจะมาสู่คริสตจักรนั้น:

“ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบสิ่งนี้ว่า หลังจากการจากไปของข้าพเจ้านั้น บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจจะเข้ามาในท่ามกลางพวกท่าน โดยไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย และจากพวกท่านเองด้วย จะมีบางคนขึ้นมา โดยกล่าวสิ่งต่าง ๆ ที่ออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง เพื่อจะชักจูงพวกสาวกให้ตามพวกเขาไป” (กิจการ 20:29,30) เปาโลทราบที่ “บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจ” ที่เข้ามาจากภายนอกคริสตจักรและพวกครูสอนผิดจากภายในจะก่อให้เกิดการข่มเหงมากมายและความปวดร้าวใจหลายอย่าง

ต่อมา การคาดการณ์ของเปาโลก็สำเร็จจริง เขาไปเยือนเมืองเอเฟซัสอีกหน และคราวนี้เขาละทิโมธีไว้เพื่อสั่งสอนและเทศนาให้ระวังคำสอนผิดที่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่นเผชิญ หลังจากนั้นไม่นาน เปาโลเขียนถึงทิโมธีโดยขอรับรองเขาให้อยู่ต่อในเมืองเอเฟซัสเพราะที่นั่นต้องการเขามาก ๆ เพื่อช่วยป้องกันไม่ให้สุนัขป่าเหล่านั้นเข้ามาในฝูงแกะ ทิโมธีทำเช่นนั้นจริง ๆ เพราะว่ามีความรักอันลึกซึ้งระหว่างเขากับเปาโล

2 ทิโมธีถูกเขียนจากกรุงโรม หลังจากที่เปาโลถูกจำคุกเป็นครั้งที่สอง และทันทีหลังจากการเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ถึงทิโมธี เปาโลก็ประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตของตน:

“เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใจแก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์ ท่านจงขมิ้มมันที่จะมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว” (2 ทธ. 4:6-9)

จุดประสงค์ของ 1 ทิโมธี คือ การสื่อสารของเปาโล ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่เขาโดยการเปิดเผย โดยสั่งสอนทิโมธีเกี่ยวกับคริสตจักรในฐานะพระนิเวศของพระเจ้า 1 ทิโมธี 3:14,15 กล่าวชัดเจนถึงจุดประสงค์ของจดหมายฝากฉบับนี้:

“สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่าน โดยหวังใจว่าจะมาหาท่านในไม่ช้า แต่ถ้าข้าพเจ้ามาช้า ก็เพื่อท่านจะทราบว่าท่านควรประพฤติตัวอย่างใดในครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นหลักและรากแห่งความจริง”

ด้วยเหตุผลนี้ 1 ทิโมธีจึงบรรจุข้อปฏิบัติทั้งหลายที่สำคัญมาก ๆ และปฏิบัติได้จริงซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นระเบียบเรียบร้อยซึ่งควรถูกรักษาไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า-ที่ประชุมท้องถิ่นซึ่งเป็นที่ที่ผู้เชื่อทั้งหลายพบปะกัน-และทิโมธีจะต้องสั่งสอนผู้นำเหล่านั้นในคริสตจักร

เปาโลนำเสนอทางประพฤติอันเหมาะสมที่ควรถูกปฏิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า:

หลักคำสอนอันบริสุทธิ์-ไม่มีหลักคำสอนอื่นใดนอกจากหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์

การนมัสการอันบริสุทธิ์-การไม่นมัสการผู้ใดอื่นเว้นแต่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

การรับใช้อันสัตย์ซื่อ-การไม่เทศนาสิ่งใดนอกจากพระคุณของพระเจ้า

หลักคำสอนอันบริสุทธิ์ การนมัสการอันบริสุทธิ์ และข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์คือ ความคิดชั้นนำใน

จดหมายฝากสำหรับศิษยาภิบาลฉบับนี้ที่ส่งถึงทิโมธีคนหนุ่ม อย่างไรก็ตาม เปาโลให้ข้อปฏิบัติหลายประการ

เช่นกันเกี่ยวกับทางประพจน์ตามแบบพระเจ้าในส่วนของคนที่หลายในคริสตจักรท้องถิ่น ตามข่าวสารนั้นที่
ประทานให้แก่เปาโลโดยการพอใจของพระเจ้า และที่ส่งตรงถึงทิโมธีเพื่อการสั่งสอนเขาแบบเฉพาะเจาะจงและ
ประโยชน์สุขของคนทั้งปวง เราทราบว่ามีวลีเหล่านั้นในส่วนของผู้รับใช้และชุมชนนั้นเมื่อผู้คนไม่ทน
หลักคำสอนที่ถูกต้องอีกต่อไปแล้ว แต่รวบรวมครู่ไวย่อย ๆ ตามการเลือกของพวกเขาเอง ซึ่งครูเหล่านั้นทำให้
หูของพวกเขาจืดจางแทนที่จะประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์เทศนาข่าวประเสริฐอัน
บริสุทธิ์โดยปราศจากความกลัว การเอาใจคน หรือการขอลงท้าย และผู้เชื่อเชื่อฟังข่าวสารนั้นในฐานะเป็นมาจาก
องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ในฐานะเป็นถ้อยคำของมนุษย์

ดังนั้น ถ้าผู้รับใช้คนใดล้มเหลวในการเทศนาหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ หรือถ้าผู้เชื่อล้มเหลวในการตั้งใจ
ฟังหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ คริสตจักรนั้นก็กำลังล้มเหลวอย่างน่าเศร้า พระเจ้าได้ประทานฤทธิ์เดชเพื่อช่วยให้ผู้
ที่เชื่อสามารถเดินและดำเนินชีวิตในความจริงนั้น พระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะนำคริสเตียนทั้งหลาย
และรักษาเหล่าอัครทูตแห่งพระกายของพระคริสต์ให้อยู่ในเส้นทางนั้นซึ่งถูกทำเครื่องหมายไว้แล้วโดยพระเจ้า
สำหรับผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย (ใช่แล้วครับ นี่ก็เป็นความจริงได้แม้กระทั่งในช่วงเวลาแสนอันตรายเหล่านี้ที่เราใช้ชีวิต
อยู่-เวลาเหล่านี้ก่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า)

ในสมัยของเปาโล คริสตจักรท้องถิ่นเหล่านั้นกำลังเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็ว และมันเป็นเรื่องธรรมดาที่
จะเกิดคำถามหลายอย่างเกี่ยวกับความเป็นระเบียบเรียบร้อย หลักคำสอน ความเชื่อ และวินัยคริสตจักร ใน
ตอนแรก พวกอัครทูตกำกับดูแลปัญหาเหล่านี้โดยตรงด้วยตัวเอง แต่พอใกล้สิ้นยุคอัครทูต คริสตจักรได้เติบโต
ขึ้นจนถึงอัตราส่วนที่มันเริ่มจำเป็นแล้วที่ต้องมีการเปิดเผยอันชัดเจนสำหรับการชี้ทางของที่ประชุมท้องถิ่นทุก
แห่ง การเปิดเผยเช่นนั้นถูกพบใน 1 ทิโมธี และในทิตัส

วลีสำคัญใน 1 ทิโมธี คือ “เพื่อท่านจะทราบว่าท่านควรประพฤติตัวอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า”
คริสตจักรเหล่านั้นไม่น่าจะเพิ่มเข้ากับหรือตัดออกจากพิมพ์เขียวที่พระเจ้าได้ประทานให้เกี่ยวกับความเป็น
ระเบียบและวินัยในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และเกี่ยวกับความเชื่อที่ครั้งหนึ่งถูกมอบไว้กับพวกวิสุทธิชน
แล้ว แน่แน่นอนว่าในขณะนี้เราต้องกลับมาสู่ภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเป็นตำราสำหรับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่-
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเราต้องศึกษาค้นคว้าจดหมายฝากเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงให้เปาโลเขียนตามคำบอก
พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าแก่ผู้รับใช้ท่านนี้ที่ปรนนิบัติพวกคนต่างชาติ
โปรดตั้งใจอ่าน เอเฟซัส 3:1-12

ในตอนต้นของ 1 ทิโมธี เปาโลพูดถึงเกี่ยวกับหลักคำสอนที่ไม่ถูกต้อง และทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับคำสอน
ผิดเช่นนั้นก็ถูกตำหนิและถูกปฏิเสธ เขาเน้นหนักเรื่องหลักคำสอนที่แท้จริงและข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ ซึ่ง
ปราศจากสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มีสิ่งที่เป็นความเป็นแบบพระเจ้าและความชอบธรรม หลักคำสอนที่แท้จริงคือ ข่าว
ประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวกับสิ่งนี้เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ตามข่าวประเสริฐอันเปี่ยมด้วย
สง่าราศีของพระเจ้าผู้แสวงสุข ซึ่งได้ทรงมอบไว้กับความไว้วางใจของข้าพเจ้านั้น” (1 ทธ. 1:11) เปาโลเองก็
เป็นพยานที่แท้จริงคนหนึ่งถึงพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความจริงนั้นเกี่ยว
กับพระคุณแก่เขา ซึ่งโดยทางพระคุณนั้นกำแพงที่กั้นกลางนั้นถูกพังลงแล้ว และโดยพระคุณนั้นมนุษย์ทุกคนได้

รับเชิญให้มาดื่มน้ำแห่งชีวิตโดยไม่เสียค่า

การอธิษฐานเป็นหัวข้อนำในบทที่สองของ 1 ทิโมธี พระนิเวศของพระเจ้า-และความบริสุทธิ์ที่แท้จริง ซึ่งกลายเป็นพระนิเวศของพระเจ้า-รวมกันเป็นใจความหลักสำหรับบทที่สาม ในที่นี้เปาโลนำเสนอลักษณะของบุคคลที่เหล่าผู้ดูแลและเหล่าผู้ช่วยศิษยาภิบาลของพระเจ้าต้องเป็น ในบทที่สี่ เขาเตือนเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่จะออกไปจากความเชื่อที่มั่นคงก่อนถึงการรับขึ้น-คนเหล่านั้นที่จะใส่ใจฟังพวกวิญญาณที่ล่องลอยและหลักคำสอนของผีปีศาจ คนเหล่านี้จะพูดคำสาท้งหลายในความหน้าซื่อใจคด

ในบทที่ห้าและหก เปาโลให้ข้อปฏิบัติและคำเตือนสติหลากหลายรูปแบบ โดยเกี่ยวข้องกับพวกหญิงสูงอายุ พวกแม่ยายที่ยังสาว และวิธีที่พวกผู้ปกครองและผู้ดูแลควรได้รับการสนับสนุน ในข้อพระคำเหล่านี้เขาให้ข้อปฏิบัติส่วนตัวแก่ทิโมธีผู้รับใช้หนุ่มเช่นกัน

มิตรภาพอันสนิทสนมระหว่างเปาโลกับทิโมธี บุตรของเขาในความเชื่อนั้น เป็นมิตรภาพหนึ่งซึ่งงดงามที่สุดในประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะทางโลกหรือทางธรรม เปาโลมีอายุมากกว่าทิโมธีประมาณสามสิบปี แต่มีมิตรภาพอันสนิทสนม อบอุ่นและลึกซึ้งซึ่งระหว่างเขาทั้งสอง-ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดและความรักเช่นที่ถูกรพบระหว่างบิดาและบุตร

เปาโลรู้ว่าทิโมธีกำลังจะก้าวเข้าสู่ตำแหน่งที่มีความรับผิดชอบใหญ่ยิ่ง ผู้รับใช้หนุ่มคนนี้ได้รับหน้าที่ให้ดูแลคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส งานหนึ่งที่ใหญ่โตและหนักมากสำหรับชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นคนเหนียวอายและอ่อนไหวเล็กน้อย-และน่าจะเป็นคนอ่อนโยนด้วย เปาโลตระหนักดีถึงภัยอันตรายและปัญหาเหล่านั้น ความปวดร้าวใจและใจแตกสลาย และหน้าที่รับผิดชอบอันหนักอึ้งของสถานการณ์ที่มีอยู่ในเมืองเอเฟซัส เขาเขียนจดหมายฉบับแรกนี้ถึงทิโมธีเพื่อหนุนใจและชี้ทางเขาในทางของพระเจ้า

1 ทิโมธี - บทที่ 1

คำสอนที่ไม่ถูกต้องถูกตำหนิ

- 1:1 เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระบัญชาของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นความหวังของพวกเรา
- 1:2 ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ นั้น ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
- 1:3 ตามที่ข้าพเจ้าได้อ้อนวอนท่านให้คอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้พวกเขาสอนหลักคำสอนอื่น ๆ
- 1:4 ห้ามไม่ให้ใส่ใจในเรื่องนิทานต่าง ๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากกว่าเสริมสร้างให้จำเจริญขึ้นในทางของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในความเชื่อ ก็จงกระทำดั่งนั้น
- 1:5 บัดนี้จุดประสงค์แห่งคำบัญชาท่านก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ
- 1:6 บางคนก็ได้เลี้ยวไปจากจุดประสงค์นี้ หลงไปในทางพูดอันไร้สาระ
- 1:7 โดยปรารถนาที่จะเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ โดยไม่เข้าใจทั้งสิ่งที่พวกเขากล่าว หรือสิ่งที่พวกเขาเขียน
- 1:8 แต่พวกเราทราบอยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดใช้พระราชบัญญัตินั้นอย่างถูกต้อง
- 1:9 โดยทราบสิ่งนี้ว่า พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่สำหรับคนนอกกฎหมาย และคนซึ่งไม่เชื่อฟัง สำหรับคนอธรรมและสำหรับคนบาปทั้งหลาย สำหรับคนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท สำหรับคนฆาตกรรมพ่อและคนฆาตกรรมแม่ สำหรับคนฆ่าคน
- 1:10 สำหรับบรรดาคนล่วงประเวณี สำหรับคนทั้งหลายที่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยการรักร่วมเพศ สำหรับผู้ร้ายลักคน สำหรับคนโกหก สำหรับคนให้การเท็จ และถ้ามีอะไร ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนอันถูกต้อง
- 1:11 ตามข่าวประเสริฐอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข ซึ่งได้ทรงมอบไว้กับความไว้วางใจของข้าพเจ้านั้น
- 1:12 และข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่งานรับใช้นี้
- 1:13 ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นเป็นคนหมิ่นประมาท และผู้ข่มเหง และเป็นคนที่อันตราย แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นอย่างใดในเวลาในความไม่เชื่อ
- 1:14 และพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
- 1:15 นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรง

ช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ในพวกนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก

1:16 อย่างไรก็ตามนี่เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระเมตตา เพื่อที่ว่าในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น พระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็น เพื่อเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อบนพระองค์อันนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์

1:17 บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจะมีแต่พระมหากษัตริย์ ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ผู้ทรงไม่ได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน

1:18 คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ท่าน ทิโมธีบุตรเอ๋ย ตามบรรดาคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าท่าน เพื่อโดยข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับการสงครามที่ดี

1:19 โดยยึดถือความเชื่อไว้และมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี ซึ่งบางคนได้ละทิ้งไปเสียในเรื่องความเชื่อจึงได้อับปางลง

1:20 ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาทั้งสองจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

คำคำนำ

ข้อ 1 และ 2: “เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระบัญชาของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นความหวังของพวกเรา ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ นั้น ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด”

ในข้อ 1 เปาโลแนะนำตัวโดยย่อชื่อ ในประเทศของเขามันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะขึ้นต้นจดหมายด้วยชื่อของผู้เขียน เปาโลชายผู้นี้เคยเป็นที่รู้จักในชื่อเขาโลแห่งทาร์ซัส ซึ่งเป็นชื่อภาษาฮีบรูของเขา ในฟีลิปปี 3:5 เขาพรรณนาถึงตัวเองว่าเป็น “ชนชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู” ต่อมาเขาเลิกใช้คำบรรยายนี้เกี่ยวกับตัวเอง แต่ผมแน่ใจว่าเขาไม่เคยเลิกภาคภูมิใจและรักสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายชนชาติของเขา เพราะว่าเขาเป็นยิวที่เป็นไทตั้งแต่เกิด

ตลอดชีวิตของเขาเปาโลคงไว้ซึ่งความรักอันลึกซึ้งที่มีต่ออิสราเอลชนชาติของเขาเอง และไม่ว่าเขาไปทีใด ไม่ว่าเขาจะใช้ที่ไหน ที่แรกที่เขาไปเยือนเสมอก็คือ ธรรมศาลา ไม่ว่าข่าวสารของเขาจะครอบคลุมคนทั้งปวงขนาดไหนก็ตาม เขาก็กล่าวว่า “แก่พวกยิวก่อน” (รม. 1:16) ใน 1 โครินธ์ 9:22 วรรคหลังเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด” แต่ความปรารถนาอันลึกซึ้งของเขาและภาระหนักแห่งหัวใจของเขามีให้แก่ชนชาติอิสราเอล ในโรม 10:1 เขาประกาศว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งจิตใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด” ภาระที่เขาแบกเพื่อพี่น้องของเขาในเนื้อหนังนั้นใหญ่โตเสียจนเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” (รม. 9:2,3)

จงตั้งใจอ่านบทที่เก้าของหนังสือกิจการ และคุณจะได้รับพรอย่างเหลือล้นโดยบันทึกเรื่องราวที่โหม

กระพ้อจิตวิญญาณของการกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งทาร์ซัส เมื่อเขาโล ผู้ปล้นริบข้าวของและผู้ทำลายคริสตจักร ได้กลายเป็นเปาโล ผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่พระเจ้าทรงใช้การเพื่อก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่ง เปาโลเป็นชื่อที่ถูกตั้งให้แก่เขาเพราะว่าเขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรม:

“และขณะที่พวกทหารมัดท่านด้วยสายหนังหลายเส้น เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ว่า “เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะเขียนคนที่เปาโลเป็นสัญชาติโรม และยังไม่ถูกตัดสินความหรือ” เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้นแล้ว เขาก็ไปและบอกนายพัน โดยกล่าวว่า “ระวังนะว่าท่านจะทำอะไร เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม” แล้วนายพันจึงมา และกล่าวแก่ท่านว่า “จงบอกเราเถิด เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ” ท่านกล่าวว่า “ใช่แล้ว” และนายพันจึงตอบว่า “ด้วยการเสียเงินมาก ข้าจึงได้รับอิสราภาพนี้” และเปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าได้รับอิสราภาพนี้โดยกำเนิด” (กิจการ 22:25-28)

ในกิจการ 13:9 เราอ่านว่า “...เขาโล (ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า เปาโล เช่นกัน)” เปาโลชายผู้นี้มีงานรับใช้ที่เฉพาะเจาะจงและเฉพาะทาง พระเจ้าผู้ได้ทรงช่วยเขาให้รอด แต่งตั้งเขาและมอบหมายพันธกิจแก่เขาได้ทรงส่งเขาไปยังพวกคนต่างชาติในฐานะผู้รับใช้ที่พิเศษคนหนึ่งเช่นกัน และมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เขาควรใช้ชื่อแบบคนต่างชาติของเขาตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ตั้งแต่วันนั้นที่เขาถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่งในหลายเมืองใหญ่ เขาก็เป็นที่รู้จักในฐานะเปาโล

ในการขึ้นต้นจดหมายของเขาถึงทิโมธีคนหนุ่มนั้น เขาเป็นเพียง “เปาโล” และในส่วนถัดไปของบทนำของเขา เขาเป็น “...อัครทูตคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์” ในโรม 11:13 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” และขณะที่เขาขึ้นต้นจดหมายฝากฉบับนี้ถึงทิโมธี เขาก็แนะนำตัว-ไม่เพียงในฐานะเปาโลผู้เป็นที่รักเท่านั้น แต่ในฐานะ “อัครทูตคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์” ด้วย เขาไม่ใช่หนึ่งในอัครทูตสิบสองคนแรกนั้น แต่เขาก็เป็นอัครทูตคนหนึ่งอยู่ดี ตามที่เขากล่าวอ้างในจดหมายฝากทั้งหลายของเขา

คำว่า อัครทูต (apostle) มีความหมายว่า “ผู้หนึ่งที่ถูกส่งไป” และเปาโลเป็น “ผู้หนึ่งที่ถูกส่งไป” ยังพวกคนต่างชาติเพื่อเปิดเผยแก่พวกเขาถึงพระคุณของพระเจ้า ความรอดโดยพระคุณ และข้อลึกลับเรื่อง “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) ในนัยหนึ่ง ผู้เชื่อแต่ละคนเป็นอัครทูตคนหนึ่ง เพราะว่าเราควรพร้อมให้พระเจ้าทรงใช้การอยู่ตลอดเวลา เราควรเต็มใจให้พระองค์ส่งเราไปที่ใดก็ตามได้ทุกเมื่อ ในภาษาง่าย ๆ เราเป็น “เด็กวิ่งงาน” ของพระเจ้า และเราควรเต็มใจวิ่งงานเพื่อพระองค์ได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะงานนั้นจะต่ำต้อยและไม่สำคัญขนาดไหนก็ตาม เราควรพร้อมอยู่ตลอดเวลาที่จะกล่าวว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้! ขอทรงใช้ข้าพระองค์เถิด!”

เหล่าทูตสวรรค์ยืนพร้อมเสมอที่จะเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า: “เราคือกาบรีเอล ที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และถูกส่งมาเพื่อพูดกับท่าน และเพื่อนำข่าวดีเหล่านี้มาแจ้งแก่ท่าน” กาบรีเอลกล่าวเช่นนี้แก่มารีย์ (ลูกา 1:19) ผู้เชื่อทั้งหลาย เหมือนกับทูตสวรรค์เหล่านั้น ควรยืนพร้อมรับคำสั่งต่าง ๆ ของสวรรค์ เราควรพร้อมที่จะพูด เตือน ว่ากล่าว หรือปลอบประโลมใจ เราควรอยู่ในตำแหน่งฝ่ายวิญญาณเสมอที่จะฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ตรัสในเสียงเบา ๆ แก่ใจของเรา โดยประทานคำสั่งต่าง ๆ แก่เรา

ใช่แล้วครับ ผู้เชื่อทุกคนเป็นอัครทูต ถึงแม้ว่าผมไม่ได้กำลังเสนอแนะว่าพวกเราทุกคนได้รับการทรง

เรียกและถูกแต่งตั้งสำหรับงานรับใช้ในขนาดเดียวกันกับที่พระเจ้าได้ทรงเรียกและแต่งตั้งเปาโลก็ตาม ด้วยว่า ตำแหน่งอัครทูตของเปาโลเป็นตำแหน่งที่พิเศษเฉพาะ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้รับใช้พิเศษคนหนึ่งของพระเจ้า เหมือนอย่างกับคนอื่น ๆ อีกหลายคนได้เป็นและจะเป็นจนกว่าคริสตจักรถูกรับออกไปเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีว่า “อัครทูตคนหนึ่งของเราเยชูคริสต์โดยคำบัญชาของพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” ทิโมธีจะต้องไม่คิดเอาเองแม้สักชั่วขณะว่าเปาโลได้ตั้งตัวเองเป็นอัครทูต ว่าเขาได้รับหน้าที่รับผิดชอบอันใหญ่ยิ่งนี้ไว้เองโดยปราศจากคำบัญชาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เปาโลรับประกันทิโมธีว่าตนไม่ใช่ อัครทูตคนหนึ่งที่ตั้งตัวเอง ตำแหน่งอัครทูตของเขาได้ถูกยึดยึดให้แก่เขาผ่านทางคำบัญชาของพระเจ้า องค์นั้นผู้ตรัสแก่เขาบนถนนเมืองดามัสกัส-พระองค์ผู้ตรัสว่า “(เปาโล) เป็นภาชนะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา” (กิจการ 9:15)

เนื่องจากเปาโลถูกพระเจ้าแต่งตั้งให้รับตำแหน่งอัครทูต เขาจึงพูดด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า และสิ่งที่เขาว่าก็ถูกสนับสนุนโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราจึงควรใส่ใจฟังอย่างจริงจังต่อสิ่งเหล่านั้นที่ถูกกล่าวโดยชายผู้นี้ ผู้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งและอัครทูตคนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ

เราสังเกตในข้อหนึ่งว่าเปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” อันเป็นการเชื่อมโยงตัวเขาเองกับทิโมธีในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์นั้น เขาจะกล่าวก็ได้ว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น โดยการเปิดเผย พระเจ้าได้ทรงแจ้งให้เปาโลทราบข้อเท็จจริงที่ว่าเราทุกคนถูกให้บัพติศมาเข้าในกายเดียวโดยพระวิญญาณองค์เดียว และได้ถูกทำให้เต็มเข้าในพระวิญญาณองค์เดียว (1 คร. 12:12,13) ช่างน่าชื่นใจที่ได้นั่งด้วยกันในสวรรคสถานกับเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายและร่วมแบ่งปันความชื่นบานและความรู้สึกร่วมกันของการเป็นของกายเดียวกันนั้น ไม่ว่าจะเราจะเป็นคนใหญ่โตหรือผู้เล็กน้อย รวยหรือจน ทาสหรือไท เราทุกคนก็เป็นของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คริสตจักรซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐาน ดังนั้นเราจึงเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์และแห่งกระดูกของพระองค์

จงหมายเหตุว่าเปาโลชี้ให้เห็นตอนแรกว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” และนี่ก็ตามที่มันควรเป็น ในแง่รากฐาน พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ต้องช่วยเราให้รอด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ต้องให้อภัยบาปทั้งหลายของเรา ข้าพเจ้าให้เราให้สะอาด ประทานชัยชนะแก่เราเหนือบาปและปลดปล่อยเราจากการตกเป็นทาสของบาป จากนั้น “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” จึงตามมาด้วยว่า “ความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” ตามหลัง “ความเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” พระเจ้าทรงมีสิทธิ์ที่จะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือสิ่งที่พระองค์ทรงซื้อแล้วด้วยพระโลหิต อันล้ำค่าของพระองค์เอง: “เพราะพวกท่านทราบว่า พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่น เงินและทองคำ จากการประพฤติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดต่างพร้อย” (1 เปโตร 1:18,19)

เนื่องจากพระเจ้าทรงซื้อเราแล้วด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์จึงทรงมีสิทธิ์โดยสมบูรณ์ในทุกรายละเอียดของชีวิตของเรา-จิตใจ วิญญาณ และร่างกายของเรา ไม่ว่า

เรากินหรือดื่ม หรือเราทำอะไรก็ตาม เราก็ถูกบัญชาให้ทำสิ่งสารพัดเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เปาโลเตือนความจำที่โหมธีว่าเขาทั้งสองร่วมถือกรรมสิทธิ์ในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแสนมหัศจรรย์องค์หนึ่งและองค์พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์-พระองค์ผู้ไม่เพียงช่วยให้รอดเท่านั้น แต่ทรงถือสิทธิ์ควบคุมใจและชีวิตโดยสมบูรณ์เมื่อผู้เชื่ออนุญาตพระองค์ให้กระทำเช่นนั้น

“...พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นความหวังของพวกเรา” ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นศาสนาเดียวที่ให้ความหวังหลังความตาย ไม่มีศาสนาอื่นบนแผ่นดินโลกนี้ปลูกไว้ในทรงอกของมนุษย์ความหวังนั้นที่ความเชื่อแบบคริสเตียนให้แก่ใจมนุษย์

พระเยซูเจ้าไม่เพียงประทานความหวังให้แก่เราเท่านั้น-พระองค์ทรงเป็นความหวังของเรา! ในโรม 8:24 เปาโลกล่าวว่า “...พวกเราได้รับความรอดโดยความหวัง” เรายังรักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เราอุทิศจิตใจ วิญญาณ และร่างกายของเราแด่พระองค์ในความจงรักภักดี พระองค์ทรงเป็นองค์พระเจ้าเป็นเจ้าของเรา และพระองค์ทรงปลูกสภาพของพระเจ้าไว้ภายในทรงอกของเรา (2 ปต. 1:4) พระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9) พระองค์ทรงย้ายเราเข้ามาในอาณาจักรแห่งความสว่างของพระองค์ (คส. 1:13) พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ทรงเป็นความสว่างของเรา ผู้นำทางของเรา ผู้พิทักษ์รักษาของเรา และความหวังของเรา เปาโลกำลังกล่าวแก่โหมธีว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา-ของท่านและของข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นองค์พระเจ้าเป็นเจ้าของเรา-องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านและของข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นความหวังของพวกเรา-ความหวังของท่านและความหวังของข้าพเจ้า”

ในข้อ 2 เปาโลเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ระหว่างโหมธีกับตัวเขาเอง: “...บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ” เมื่อเปาโลเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งแรก เขาก็ไปเยือนเมืองลิสตรา ในเมืองนั้นครอบครัวหนึ่งที่ตามทางพระเจ้าอาศัยอยู่ หัวหน้าของครอบครัวนั้นเป็นสุภาพบุรุษชาวกรีก ภรรยาของเขาเป็นหญิงชาวยิว และพวกเขามีบุตรชายคนหนึ่งนามว่าโหมธี (กิจการ 16:1) จาก 2 โทมัส 1:5 ดูเหมือนว่าผู้เป็นยายก็อาศัยอยู่กับพวกเขาด้วย

โหมธีได้รับการฝึกอบรมอย่างระมัดระวังในบ้านนั้น โดยถูกสอนอย่างละเอียดถี่ถ้วนในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (2 ทธ. 3:15) บัดนี้เปาโล ผู้รับใช้แห่งพระองค์ที่ถูกแต่งตั้งของพระเจ้า แสดงให้ครอบครัวนี้เห็นว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมที่พวกเขารักและรู้จักเป็นอย่างดีนั้นชี้ไปยังการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมสสิยาห์ผู้ที่ชนชาติอิสราเอลได้รอคอยและอธิษฐานขอมานานหลายปีเหลือเกิน

ในเมืองลิสตราเปาโล “ประกาศข่าวประเสริฐ” (กิจการ 14:7) เขามีข่าวสารเดียวเท่านั้น-พระเยซูผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และจะเสด็จมาอีกที่ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1) เราไม่รู้ว่าใครคนใดกลับใจรับเชื่อในเมืองลิสตรา แต่เราทราบว่าเป็นเปาโลมีความชื่นบานในการชี้นำโหมธีคนหนุ่มมาถึงพระคริสต์

(คุณเคยชี้ใครสักคนให้มาถึงพระเยซูไหม? คุณรู้จักความชื่นบานของการชนะจิตวิญญาณสักดวงไหม? “...ผู้ที่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลายก็มีสติปัญญา” และดาเนียล 12:3 กล่าวว่า “บรรดาคนที่มีสติปัญญาจะ

ส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า” ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า เหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณจะส่องแสงดุจดวงดาวในท้องฟ้า ผมไม่เคยพบข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเพลง “จะมีดาวสักดวงในมงกุฏของฉันไหม?” แต่มีข้อพระคัมภีร์ที่สอนอย่างชัดเจนว่าบรรดาผู้ชนะจิตวิญญาณจะส่องแสง “เหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า”)

หลายครั้งเมื่อเด็กคนหนึ่งก้าวออกมาเพื่อวางใจพระเยซูเจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เราก็ตั้งคำถามเกี่ยวกับเขาและสงสัยว่าเขาทราบจริง ๆ ไหมว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ และว่าประสบการณ์ของเขาเป็นของแท้หรือว่ามันจะ “จางหายไป” ในบางกรณี มันอาจจางหายไป แต่ในหลายกรณี มันก็ไม่จางหายไป-และนั่นก็เป็นจริงเกี่ยวกับทิโมธี ในกิจการ 16:2 เราอ่านเกี่ยวกับเขาว่า “ซึ่งได้รับการรายงานอย่างดีจากพวกพี่น้องที่อยู่ที่นี่ที่เมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม”

ผ่านไปหลายปีนับตั้งแต่เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกในเมืองลิสตรา ซึ่ง ณ เวลานั้นทิโมธีได้กลับใจรับเชื่อ และบัดนี้เขากลับไปยังเมืองนั้นและได้ถามเกี่ยวกับเหล่าผู้เชื่อของเขา เขาคงจะถามว่า “ทิโมธีคนหนุ่มเป็นอย่างไรบ้างในคริสตจักร?” และคำตอบก็ถูกให้มาว่า “เขาได้รับการรายงานอย่างดีจากพวกพี่น้อง” ทิโมธีมีคำพยานที่ดี เขาได้เติบโตในพระคุณ ความเชื่อของเขาได้เพิ่มพูนขึ้น เขากำลังเดินกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผมรู้ว่าหัวใจของเปาโลโลดเต้นด้วยความชื่นบานเพราะรายงานเช่นนั้น

ผมเป็นนักประกาศข่าวประเสริฐมานานหลายปีแล้ว ความชื่นบานแรกแห่งชีวิตของผมก็คือ การได้เห็นคนบาปทั้งหลายถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า แต่ความชื่นบานที่สองแห่งหัวใจของผมก็คือ การได้กลับไปยังชุมชนหนึ่งที่ผมเคยเทศนาเมื่อห้าปี สิบปี หรือยี่สิบปีก่อน และพบกับผู้คนที่ได้กลับใจรับเชื่อ ณ เวลานั้นและที่ยังดำเนินชีวิตกับองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป! ยอห์นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความยินดีใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าการได้เห็นว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินในความจริง” (3 ยอห์น 4)

ในทางกลับกัน ไม่มีสิ่งใดทำให้ผมเศร้าใจมากเท่ากับการกลับไปยังเมืองหนึ่งหรือชุมชนหนึ่งที่ผมเคยจัดประชุมก่อนหน้านั้น และได้ทราบว่าใครสักคนที่เคยประกาศตัวรับเชื่อบัดนี้ได้ออกไปจากความเชื่อนั้นแล้ว และบางทีก็ประพฤติตัวแยกว่าแต่ก่อนด้วยซ้ำ รายงานเช่นนั้นทำให้ผมถามคำถามที่ทำให้ใจแตกสลายเสมอว่า “ประสบการณ์ของเขาเป็นของแท้ไหม? พญามารได้หยิบยื่นของปลอมให้แก่เขาไหม?” ผมรู้ว่ามันเป็นความจริงที่ว่าคริสเตียนบางคน ถึงแม้ว่ารับความรอดอย่างแท้จริง ก็ไม่เติบโตในพระคุณอย่างที่พวกเขาควรเติบโต-และมันทำให้ผมเศร้าใจยิ่งนักที่ได้เรียนรู้ว่าลูกบางคนของผมในเวลานั้นเป็นคนกระฉวยวิญญาณขาดแคลนสารอาหารอย่างน่าเศร้า แต่เราไม่อาจมองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่าหลายคนทีประกาศตัวว่ารับความรอดแล้วไม่เคยมีประสบการณ์แห่งการบังเกิดใหม่ที่แท้จริงเลย

ในกิจการ 16:3 ทิโมธีร่วมสมทบกับเปาโลและกลายเป็นเพื่อนผู้ปรนนิบัติกับผู้ส่งสารที่รับการเจิมของพระเจ้าไปยังพวกคนต่างชาติ ถึงแม้เป็นชายที่ยิ่งหนุ่มมาก ๆ ทิโมธีก็ทราบว่าจะงานรับใช้ที่เขาได้ยอมรับนั้นจะนำมาซึ่งการข่มเหง ความยากลำบาก ความปวดร้าวใจ ความทุกข์ยาก-และอาจแม้กระทั่งความตาย เขาทราบดีว่าเปาโลต้องแลกกับอะไรบางอย่างเพื่อประกาศข่าวประเสริฐที่ได้ทำให้เขามาสู่ความรู้ที่ช่วยให้รอดแห่งพระคุณของพระเจ้า มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ทิโมธีได้เห็นการเอาหินขว้างเปาโลที่เมืองลิสตรา-และถ้าเขาไม่ได้เห็นเหตุการณ์

เอาหินขว้างนั้นจริง ๆ เขาก็ทราบแน่นอนเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะว่าคนทั้งชุมชนนั้นทราบว่าเขาโลเคยถูกเอาหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะคิดว่าตายแล้ว

แต่ถึงแม้ว่าเขาจะมีวัยหนุ่มมาก ๆ และเขาเป็นคนที่เหนียวอายอย่างเห็นได้ชัด เขาก็เต็มใจที่จะกล่าวว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้! ขอทรงใช้ข้าพระองค์เถิด!” ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าพวกเราก็เคยกล่าวว่า “เต็มใจไปที่พระองค์ทรงใช้ให้ไป/ไม่ว่าบกหรือน้ำก็ไป/เต็มใจพูดถ้อยคำซึ่งพระองค์บัญชา/เต็มใจกระทำตามน้ำพระทัย” ถ้าคุณยังไม่ได้กล่าวเช่นนั้น ขอพระเจ้าทรงโปรดให้คุณกล่าวเช่นนั้นวันนี้เถิด

คณะของเปาโลครบบริบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง สilas ได้เข้ามาแทนที่บาร์นาบัส (กิจการ 15:40) และบัดนี้ทิโมธีคริสเตียนหนุ่มผู้นี้ได้เข้ามาแทนที่ที่ถูกทำให้ว่างลงโดยยอห์นมาระโก (กิจการ 15:39) ดูเหมือนว่าเปาโลชอบใช้คนหนุ่ม ๆ ในคณะผู้ประกาศข่าวประเสริฐของเขา บางทีเขาอยากฝึกฝนเหล่าผู้ช่วยของเขาในสิ่งต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยสอนพวกเขาถึงความเชื่อฟังต่อพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะไม่ขัดขวางงานนั้นเพราะความดีร้อนหรือเจตจำนงที่มุ่งมั่นของพวกเขาเอง เปาโลเป็นนักวางกลยุทธ์ที่เก่งกาจ เขามีการศึกษาดี สมองของเขาเต็มไปด้วยสามัญสำนึกที่ดี และใจของเขาเต็มล้นด้วยความเมตตากรุณาอันล้ำลึกที่พระเจ้าประทานให้เพื่อคนที่ยังไม่ได้รับความรอด

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทิโมธีพิสูจน์ว่าเป็นทั้งหมดที่เปาโลปรารถนาในเพื่อนร่วมงานหนุ่มคนหนึ่ง เพราะว่าเปาโลแต่งตั้งเขาสำหรับงานรับใช้ (2 ทธ. 1:6) ในฟิลิปปี 2:22 เปาโลกล่าวถึงเขาว่า “แต่พวกท่านก็ทราบถึงข้อพิสูจน์ของทิโมธีว่า ดุจดบุตรร่วมกับบิดา เขาก็ได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐ” เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเปาโลไม่เคยผิดหวังเลยในชีวิตและทางประพฤติของทิโมธี เพราะว่าใกล้สิ้นสุดการเดินทางของเปาโล เขาเขียนถึงนักเทศน์หนุ่มผู้นี้และกล่าวว่า “ท่านจงขมิ้มมันที่จะมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว...ท่านจงขมิ้มมันที่จะมาถึงก่อนฤดูหนาว” (2 ทธ. 4:9,21)

ช่างเป็นเรื่องน่าชื่นใจแก่ผู้รับใช้คนใดที่ได้มีผู้ช่วยที่สัตย์จริง-ประการแรกต่อพระเจ้าและข่าวประเสริฐ และจากนั้นต่อผู้รับใช้อาวุโสของเขา บุคคลเช่นนั้นเป็นความช่วยเหลือแทนที่จะเป็นสิ่งที่กีดขวางต่องานรับใช้ เราต้องการคนหนุ่มทั้งหลายวันนี้ที่อุทิศตัวต่อพระเจ้าและต่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า! นักเทศน์หนุ่มจำนวนมากเกินไปของเราอุทิศตนต่อเครื่องจักรประจำวันมากกว่าที่พวกเขาอุทิศตนต่อข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ

ทิโมธีเดินทางร่วมกับเปาโลไปยังเมืองโครินธ์ ยังเมืองเอเฟซัส และยังกรุงเอเธนส์ เขาอยู่กับเปาโลที่เมืองอันติโอก เมืองฟิลิปปี และกรุงโรม ชื่อของเขาถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากหกฉบับของเปาโล นี่ไม่ใช่ชายหนุ่มธรรมดา ๆ คนหนึ่ง เปาโลใช้เขาเพื่อเข้าไปในสถานการณ์ละเอียดอ่อนทั้งหลายและเพื่อจัดการกับปัญหายาก ๆ เช่นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 3 ของบทนี้ของเรา

เมื่อพิจารณาสิ่งที่ทิโมธีต้องเผชิญ กิจการต่าง ๆ ที่เขาต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง มันก็ไม่น่าประหลาดใจเลยที่เปาโลอธิษฐานเพื่อเขาในสามเรื่อง เพื่อที่ว่าในท่ามกลางความยากลำบาก การล่องใจ ความปวดร้าวใจ ความปั่นป่วนและสถานการณ์เฉพาะทั้งหลาย เขาจะได้มีความมั่นใจภายในว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถทุกเวลาที่จะทำอย่างบริบูรณ์มากกว่าสิ่งใดที่เราทูลขอหรือคิดได้ และในทุกสภาพการณ์จะทรงรักษาใจนั้นในสันติสุข:

“ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อนั้น ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้า พระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด”

ก่อนอื่น เปาโลอธิษฐานขอเพื่อทิโมธีสำหรับพระคุณนั้นที่เขาต้องการ-พระคุณของพระเจ้า เปาโลตระหนักดีถึงความพอเพียงสำหรับทุกสิ่งแห่งพระคุณของพระเจ้า (2 คร. 12:9) และใน 1 โครินธ์ 15:10 เขากล่าวว่า “แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ยังมีชีวิตอยู่ และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า”

ในพระคำที่ยิ่งใหญ่ข้อนี้ เปาโลยกให้ทั้งหมดของเขาเป็นเพราะพระคุณ และเขาทราบว่าคุณเพียงคนเดียวของพระเจ้าจะพิสูจน์ว่าเพียงพอสำหรับทิโมธี ทุกเวลา ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม พระคุณของพระเจ้าจะพร้อมให้เขาใช้การอยู่ทุกเวลา-และไม่ใช่แค่ให้ทิโมธีคนหนุ่มพร้อมใช้การเท่านั้น แต่ให้เราใช้การเช่นกัน เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ยังมีชีวิตอยู่โดยพระคุณของพระเจ้า” และพระคุณเดียวกันนี้ถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ เนื่องจากพระคุณของพระเจ้าเพียงพอสำหรับทุกความต้องการ ทำไมเราจึงควรล้มเหลวในอุปนิสัย ในทางประพฤติแบบคริสเตียน ในการรับใช้หรือในความเชื่อฟังเล่า? เรามิขอแก้ตัวอะไรเล่า? ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาเราด้วยเถิด! พระคุณของพระองค์จัดหาทุกสิ่งที่เราต้องการ-ความรอด การรับใช้ ชัยชนะและบำเหน็จ (ทิตัส 2:11-15)

เปาโลอธิษฐานขอความเมตตาเพื่อทิโมธี เขากำลังอธิษฐานตรงนี้เพื่อบุตรชายของเขาในความเชื่อนั้น เพื่อที่พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวงจะทรงมีความเมตตาต่อเขา และเพื่อที่พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ผู้รับใช้หนุ่มคนนี้ตกตะลึงเกินขนาดเพราะอำนาจของศัตรูนั้น-พญามารผู้ซึ่งเปาโลรู้จักดีเหลือเกินและเป็นผู้ที่เขาได้มีการสู้รบแบบขมขื่นมากมายกับมันเหลือเกิน เขาอธิษฐานขอเพื่อที่ทิโมธีจะไม่ถูกกดดันเกินขนาดโดยสภาพการณ์แวดล้อมรอบตัวเขาภายใต้สภาวะอันหลากหลาย เพื่อที่เขาจะไม่รู้สึกเครียดเกินไปเพราะปัญหาเหล่านั้นของงานที่อยู่ตรงหน้าเขา-งานในการนำผู้เชื่อชาวเอเฟซัสเหล่านั้น และเพื่อที่เขาจะไม่รู้สึกหนักใจเกินขนาดเพราะภัยอันตรายของทางนั้นที่เขาจะเดินทุกวันและทุกชั่วโมงในฐานะผู้ดูแลของพระเจ้าในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

เปาโลรู้ว่าพระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวงทรงสัตย์ซื่อ เปี่ยมพระเมตตา ออกล้นพระทัยและทรงกรุณา และเขากำลังอธิษฐานขอให้สิ่งดีที่สุดในใจของพระเจ้ามีแก่บุตรชายของเขาในความเชื่อนั้น เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวว่า “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13)

คุณและผมสามารถอ้างพระสัญญาของพระคำข้อนี้ได้เช่นกัน โดยวางใจมั่นด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวงจะทรงทำการจัดเตรียมแบบเปี่ยมพระเมตตาเพื่อเราและประทานการปกป้องของพระองค์ให้แก่เราหากเราเป็นทหารที่ดีในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่พญามารจะแตะต้องผู้ที่ถูกเจิมของพระเจ้าได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต และคริสเตียนที่ดำเนินชีวิตแบบถูกต้องและรับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อก็ไม่มีทางถูกทำลายได้เด็ดขาด เขาไม่อาจถูกทำลายได้โดยพญามาร

และปีศาจทั้งปวงในนรก จนกว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับเขาแล้ว...จนกว่างานรับใช้ของเขาเสร็จสิ้นแล้วเหมือนอย่างทีพระเยซูทรงเสร็จสิ้นงานรับใช้ของพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “(พระบิดาเจ้าข้า) ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4)

เปาโลอธิษฐานขอพระคุณและพระเมตตาของพระเจ้าเพื่อทิโมธี แต่นั่นก็ยังไม่หมด: เขาอธิษฐานขอสันติสุขด้วย! พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราขอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว” (ยอห์น 14:27)

มีคนบอกเราว่ามหาสมุทรอาจปั่นป่วนและรุนแรงมาก ๆ บนพื้นผิว ขณะที่ลึกลงไปข้างใต้ มันอาจเงียบสงบพอ ๆ กับเด็กที่กำลังหลับ พื้นผิวอาจมีพายุโหมกระหน่ำ แต่เบื้องลึกกลับเงียบสงบ

เปาโลอยากให้ทิโมธีมี “สันติสุขของพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจทุกอย่าง” (ฟป. 4:7) พระเจ้าทรงสงวนสิทธิ์แต่ผู้เดียวที่จะประทานสันติสุขให้แก่คนเหล่านั้นที่ยอมไว้วางใจในพระโลหิตที่หลังรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ สันติสุขไม่อาจถูกซื้อได้ มันไม่อาจถูกลงแรงเพื่อที่จะได้มา มันไม่อาจถูกบรรลุได้ในวิธีใดยกเว้นจากพระหัตถ์และพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าประทานสันติสุขโดยทางองค์สันติราช คือพระเยซูคริสต์เจ้า โลกไม่สามารถให้สันติสุขที่อยู่เหนือความเข้าใจได้ เปาโลอธิษฐานขอเพื่อที่ทิโมธีจะมีพระคุณของพระเจ้า ความเมตตา และสันติสุขนั้นที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถให้ได้ เขาอยากให้พละกำลังภายในของทิโมธีถูกค้ำจุนโดยพระคุณและสันติสุขของพระเจ้า ไม่ว่าจะสภาพเหล่านั้นรอบตัวเขาจะลงใจและปั่นป่วนขนาดไหนก็ตาม

คำกำชับเกี่ยวกับหลักคำสอนเท็จ

เปาโลบ่งบอกถึงความยุ่งยากเหล่านั้นที่รออยู่ข้างหน้า

ข้อ 3 และ 4: “ตามที่ข้าพเจ้าได้อ้อนวอนท่านให้คอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้พวกเขาสอนหลักคำสอนอื่น ๆ ทั้งไม่ให้ใส่ใจในเรื่องนิทานต่าง ๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากกว่าเสริมสร้างให้จำเริญขึ้นในทางของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในความเชื่อ ก็จงกระทำดั่งนั้น”

ตอนที่เปาโลเขียนข้อความเหล่านี้ ทิโมธีก็อยู่ที่เมืองเอเฟซัส เขาเป็นผู้ดูแลของผู้เชื่อกลุ่มนั้นซึ่งมีตัวตนขึ้นมาซึ่งเป็นผลมาจากงานรับใช้ของเปาโลในเมืองนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคริสตจักรนั้นได้เติบโตและถูกเสริมกำลังโดยคำสอนของอพอลโล อากวิลลาและปรัสเซียลา เปาโลได้ทุ่มเทเวลาและการดูแลของตนในสัดส่วนที่เยอะพอสมควรให้แก่คริสตจักรชาวเอเฟซัส เขามีความรักที่แท้จริงให้แก่เหล่าผู้เชื่อชาวเอเฟซัส และเขาไปเยี่ยมพวกเขาช่วงสั้น ๆ ตอนสิ้นสุดการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สองของเขา: “และท่านมายังเมืองเอเฟซัส และได้ละปรัสเซียลา กับอากวิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปในธรรมศาลา และให้เหตุผลกับพวกยิว” (กิจการ 18:19)

ในตอนต้นของการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สามของเปาโล เขาใช้เวลาไม่น้อยกว่าสามปีกับชาวเอเฟซัสเหล่านั้น (กิจการ 19:1-20:31) ในการไปเยือนครั้งสุดท้ายของเขายังกรุงเยรูซาเล็ม เขาแวะที่เมืองมิเลทัส ซึ่งเป็นเมืองริมทะเลห่างจากเมืองเอเฟซัสประมาณสามสิบลี: “และจากเมืองมิเลทัส ท่านส่งคนไปยังเมืองเอเฟซัส และเชิญพวกผู้ปกครองของคริสตจักรนั้นมา” (กิจการ 20:17) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลส่งคนไปตามพี่น้องเหล่านั้นมาเพื่อการพบปะแบบอำลา และจากกิจการ 20:36-38 เราเรียนรู้ว่าการพบปะครั้งนี้เป็นวาระที่ชวนตื่นตันอย่างแน่นอน: “และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็คุกเข่าลง และอธิษฐานกับพวกเขาทุกคน และพวกเขาทุกคนได้ร้องให้ฟูมฟาย และกอดคอของเปาโล และจูบท่าน โดยมีความเสียใจมากที่สุดเพราะเหตุบรรดาถ้อยคำซึ่งท่านกล่าวไว้ว่า พวกเขาจะไม่เห็นหน้าของท่านอีกต่อไป และพวกเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ”

คริสตจักรแม่ในเมืองเอเฟซัสและคริสตจักรลูกทั้งหลายตลอดทั่วเขตแดนนั้นดูเหมือนว่าจะไปได้สวย พวกเขาได้เติบโตในพระคุณ พวกเขาได้มีความก้าวหน้าแบบรวดเร็วในชีวิตฝ่ายวิญญาณ และเปาโลมีที่อันอบอุ่นในใจของตนเพื่อผู้เชื่อเหล่านี้ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่ามีบางคนในคริสตจักรเหล่านั้นไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาควรเป็นเลย-พวกเขาเป็นทารกในพระคริสต์และไม่ได้เติบโตอย่างที่พวกเขาควรจะเป็นเติบโต แต่คริสตจักรโดยรวมได้รุดหน้าไปอย่างมหัศจรรย์ มันคงเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ใจแตกสลายสำหรับเปาโลที่ได้รู้ว่าเขากำลังร่วมสามัคคีธรรมกับพี่น้องที่รักเหล่านี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว

แน่นอนว่าดูเหมือนว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในพื้นที่ของเมืองเอเฟซัสได้ไปถึงระดับที่สูงของความเข้าใจฝ่ายวิญญาณแล้ว และประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของพวกเขาก็เป็นประสบการณ์ที่ลึกซึ้งและมั่นคง นั่นเป็นจริงในคริสตจักรชาวเอเฟซัสในสมัยของเปาโล แต่ช่างน่าเศร้าจริง ๆ ที่ได้อ่านบันทึกในวิวรณ์ 2:4 ว่า: “แต่อย่างไรก็ตาม เรามีข้อที่จะต้องว่าเจ้าบ้าง เพราะว่าเจ้าได้ละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้าเสีย”

พญามารไม่เคยยืนอยู่เฉย ๆ ขณะที่คริสตจักรเติบโตในความล้าลึกแห่งความเข้าใจฝ่ายวิญญาณและฤทธิ์เดช มันทำทุกสิ่งในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อให้คริสตจักรที่กำลังร้อนรนเพื่อพระเยซูเยือกเย็นลง แล้วคริสตจักรของคุณล่ะครับ ท่านผู้อ่านที่รัก? คริสตจักรของคุณมีไฟเพื่อพระเจ้าไหม? ความปรารถนาแห่งคริสตจักรของคุณคือ “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงวางเท้าของข้าพระองค์บนพื้นดินที่สูงขึ้นเถิด” หรือไม่? หรือมันเป็นคริสตจักรที่พอใจแล้ว ที่สนใจในรายงานต่าง ๆ ที่งานประชุมสัมมนามากกว่าในการชื่นชมยินดีต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์เพราะคนบาปทั้งหลายที่กลับบ้านมาหาพระเจ้า?

ชีวิตส่วนตัวของคุณล่ะครับ? คุณมีไฟลุกโชนฝ่ายวิญญาณเพื่อพระเยซูไหม? ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็น “ดวงสว่างที่ลุกโชนและฉายแสง” เรามีดวงสว่างที่ “ฉายแสง” จำนวนมากวันนี้ แต่ส่วนที่ลุกโชนนั้นได้หายไป คนงานคริสเตียนจำนวนมากภาคภูมิใจยิ่งนักในการฉายแสง แต่ความร้อนไม่มีอยู่ด้วย-พวกเขามีความสว่าง แต่ไม่มีความร้อน ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ลุกโชนเพื่อพระเยซู และด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นดวงสว่างที่ลุกโชนและฉายแสง

ข้อพระคำตอนนี้ของเราสอนเราว่าเปาโลละทิ้งมิเรอไว้ที่เมืองเอเฟซัสขณะที่เขาเดินทางเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย เพื่อที่มิเรอจะกำชับบางคน “ไม่ให้พวกเขาสอนหลักคำสอนอื่น ๆ” มีคนเหล่านั้นในคริสตจักรชาว

เอเฟซัสที่กำลังสอนหลักคำสอนที่ไม่ใช่ความเชื่อที่ครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว และเนื่องจาก “หลักคำสอนอื่น” กำลังถูกเทศนา ทิโมธีจึงจำเป็นต้องป่าวประกาศหลักคำสอนที่แท้จริง ในกิจการ 20:21 เรามีบันทึกเกี่ยวกับหลักคำสอนของเปาโล ทั้งแก่พวกยิวและพวกคนต่างชาติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับส่วนของมนุษย์ในความรอด: “โดยเป็นพยานทั้งแก่พวกยิวและแก่พวกกรีกด้วย เรื่องการกลับใจเสียใหม่มาหาพระเจ้า และความเชื่อที่มีต่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ข่าวสารของเปาโลคือ: ประการแรก การกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า ประการที่สอง ความเชื่อที่มีต่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา บ่อยครั้งเหล่าศิษยาภิบาลและนักประกาศข่าวประเสริฐในปัจจุบันเทศนาอย่างกระตือรือร้นถึงความจำเป็นเรื่องความเชื่อในพระราชาที่เสด็จขึ้นแล้วของพระเยซูคริสต์-และแน่นอนว่านั่นเป็นหลักคำสอนที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรละเว้นส่วนที่เป็นการกลับใจใหม่ของหลักคำสอนที่แท้จริง พระเยซูตรัสว่า “นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3,5)

การกลับใจใหม่ที่แท้จริงคือ ความเสียใจตามแบบพระเจ้าเพราะบาป และการหันไปยังทิศทางตรงกันข้าม การหันมาหาพระเจ้าจากพวกรูปเคารพ (1 ธส. 1:9) แน่นอนว่าปราศจากการกลับใจใหม่ที่แท้จริง ไม่อาจมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ ความเชื่อที่แท้จริงและการกลับใจใหม่ที่แท้จริงคือแผ่นดินแห่งพระคัมภีร์

ศัตรุนั้น (พญามาร) คอยหว่านข้าวละมานในท่ามกลางข้าวสาลีอยู่ตลอด ดังนั้นมันจึงจำเป็นที่เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงและผู้เชื่อที่แท้จริงต้องประกาศข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้าอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย คำเตือนสติของเปาโลถึงทิโมธี-และถึงนักเทศน์ทุกคน-คือ “จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกละตอนที่ไม่ว่าง จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน” (2 ทธ. 4:2)

ทิโมธีจะต้องไม่ใส่ใจฟังนิยายต่าง ๆ หรือลำดับวงศ์ตระกูลที่ไม่รู้จัก ซึ่งมีแต่จะก่อให้เกิดคำถามต่าง ๆ และหลายครั้งก็ก่อให้เกิดการวิวาท แต่เขาจะต้องทุ่มเทเวลาของเขาให้แก่การเสริมสร้างตามแบบพระเจ้า ซึ่งอยู่ในความเชื่อ เขาจะต้องเทศนาหลักคำสอนที่ถูกต้องเสมอ ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม เขาจะต้องเทศนาพระวจนะ โดยไม่เบี่ยงเบนไปจากความจริงแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีเด็ดขาด เขาจะต้องไม่ปล่อยให้สิ่งใดที่ขัดแย้งต่อหลักคำสอนที่ถูกต้อง (ข้อ 10 และ 11 ในบทนี้ของเรา)

ผมเชื่อว่าความต้องการใหญ่โตที่สุดในคริสตจักรโดยเฉลี่ยวันนี้ก็คือ ที่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องขึ้นไปบนธรรมาสันและเลี้ยงดูผู้เชื่อทั้งหลายด้วย “หลักคำสอนที่ถูกต้อง” วิธีเดียวของการก่อกำเนิดผู้เชื่อทั้งหลายขึ้นในความเชื่อนั้น อาหารเดียวที่จะบำรุงเลี้ยงทารกฝ่ายวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า (1 ปต. 2:2) อาหารเดียวที่จะเสริมกำลังผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณคือ อาหารแข็งแห่งพระวจนะ-และหลักคำสอนที่ถูกต้องคืออาหารแข็งฝ่ายวิญญาณที่เสริมกำลัง ก่อขึ้น และทำให้ผู้เชื่อแข็งแรง

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าความต้องการอันดับหนึ่งในธรรมาสันวันนี้ก็คือ ที่นักเทศน์ของพระเจ้าจะต้องเปิดพระวจนะของพระเจ้าและเทศนาข่าวสารที่ถูกต้อง ที่ตามพระคัมภีร์ และที่ไขความกระจ่าง โดยสั่งสอนผู้เชื่อทั้งหลายในสิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า: ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าเป็นโคมสำหรับเท้าของเราและดวงสว่างแก่เส้นทางของเรา พระวจนะของ

พระเจ้าเป็นขนมปังแก่ผู้ที่หิว น้ำแก่ผู้ที่กระหาย พลังกำลังแก่ผู้ที่อ่อนแอ-และพญามารไม่สนว่าผู้รับใช้คนหนึ่งเทศนานานขนาดไหน เสียงดังหรือร้อนรนขนาดไหน トラบใดที่ข่าวสารของเขาไม่ชุ่มโชกด้วยพระวาระของพระเจ้า

ในกิจการ 6:4 เราเรียนรู้ว่าพวกผู้ช่วยศิษยาภิบาลถูกเลือกและถูกแต่งตั้งเพื่อที่ผู้รับใช้ทั้งหลายจะอุทิศตัวอย่างต่อเนื่องให้แก่การอธิษฐานและการปรนนิบัติแห่งพระวาระ ผมกล่าวในความรัก และผมไม่ได้กำลังโจมตีคนหรือกลุ่มใด-แต่ผู้รับใช้ทั้งหลายต้องใช้เวลาในห้องส่วนตัวเพื่อศึกษาค้นคว้าพระวาระของพระเจ้ามากกว่าที่พวกเขาต้องใช้เวลาในการเคาะประตูตามบ้านและพยายามชักชวนผู้คนมาคริสตจักร (ใช้ครับ การเคาะประตูตามบ้านและเชิญชวนผู้คนให้มาคริสตจักรเป็นเรื่องที่มีเกียรติและถูกต้อง-แต่ศิษยาภิบาลไม่ควรต้องทำแบบนั้น พวกผู้ช่วยศิษยาภิบาลและเหล่าสมาชิกควรทำแบบนั้นขณะที่นักเทศน์เตรียมตัวเพื่อให้อาหารเหล่าผู้เชื่อในเช้าวันอาทิตย์)

ในข้อ 3 และ 4 เรามีสองรายการพื้นฐานในกิจธุระของคริสตจักร: ข้อ 3-สอนหลักคำสอนนั้นและไม่ใช่หลักคำสอนอื่น ข้อ 4- การเสริมสร้างตามแบบพระเจ้าซึ่งอยู่ในความเชื่อ หนทางเดียวที่จะให้การศึกษาลูกของพระเจ้าในสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้านั้นก็คือ เทศนาพระวาระ และข่าวสารเดียวที่จะเสริมสร้างชีวิตฝ่ายวิญญาณคือพระวาระของพระเจ้า

อันตรายนั่นที่เหล่าผู้เชื่อในเมืองเอเฟซัสเผชิญคืออะไรบ้าง? มีภัยอันตรายนี่ “หลายอย่าง” ในโลกรอบตัวพวกเขา พร้อมกับความชั่วร้ายทั้งหมดนั้นที่มาพร้อมกับบรรยากาศแบบคนนับถือพระหลายองค์ที่คริสเตียนที่เพิ่งเกิดเหล่านี้ต้องอาศัยอยู่ตอนนี้ ผู้เชื่อเหล่านี้ที่เมืองเอเฟซัสไม่ได้อาศัยอยู่ในประเทศที่พระวาระของพระเจ้าถูกประกาศมาก่อนแล้วนานหลายปี เหมือนอย่างที่เป็นในประเทศของเรา เราไม่อาจเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ถึงภัยอันตรายนั่นที่ทารกเหล่านี้ในพระคริสต์เผชิญ และอุปสรรคเหล่านั้นที่พวกเขาต้องเอาชนะ เพราะว่าเราไม่เคยรู้จักสิ่งเหล่านั้น พวกเขาถูกห้อมล้อมโดยธรรมเนียมปฏิบัติและนิสัยของคนนับถือรูปเคารพ-เปาโลรู้จักอันตรายน่าสยดสยองในการเจอกับอำนาจชั่วร้ายของการนับถือรูปเคารพ เพราะว่ากรนับถือรูปเคารพทั้งหมดถูกขับเคลื่อนโดยพญามาร ผู้ซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของจิตวิญญาณ

เอเฟซัสเป็นศูนย์กลางของการบูชา “พระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่” ในกิจการ 19:27 เราอ่านว่า “ดังนั้นไม่เพียงแต่อาชีพของพวกเราเท่านั้นที่ตกอยู่ในอันตรายที่จะสูญสิ้นไป แต่พระวิหารของพระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นที่เหยียดหยามด้วย และความสง่างามแห่งพระนางนั้นจะเสื่อมลงไป ผู้ซึ่งบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลกนมัสการอยู่” อย่างไรก็ตาม ที่อันตรายยิ่งกว่าก็คือ อันตรายที่เกิดจากคำสอนเท็จภายในแคว้นของคริสตจักร ในวิธีใดวิธีหนึ่งพญามารสามารถเข้ามาในคริสตจักรได้ผ่านทางพวกครูสอนผิด ไม่ว่าคุณพบข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์และหลักคำสอนแท้ที่ไหนก็ตาม อีกไม่นานพญามารก็จะย่องเข้ามาโดยใช้เหยื่อล่อหรือกลโกง พร้อมกับครูสอนผิดหรือคนที่สนับสนุนการคลั่งศาสนา

ทิโมธีต้องจับตาดูฝูงชนที่นับถือ “หลักคำสอนอื่น” ซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 3 และห้ามพวกเขาไม่ให้สอนหลักคำสอนอื่นใดนอกจากที่ถูกสอนโดยอัครทูตเปาโล-หลักคำสอนเรื่องการกลับใจมาหาพระเจ้า ความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว และพระคุณอันบริสุทธิ์ที่ไม่ปนพระราชบัญญัติ ประเพณี หรือ “สิ่ง

ได้อีกตาม”

ในสมัยแรก ๆ ของคริสตจักรเมื่อไม่มีข่าวประเสริฐที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างที่เรามีวันนี้ มันง่ายที่พวกนอกรีตและพวกครูสอนผิดจะแนะนำหลักคำสอนของพวกเขาโดยสร้างนิทานต่างๆ เกี่ยวกับพระเยซูและความเชื่อแบบคริสเตียน นิทานและเรื่องเล่าอันน่าตื่นตาตื่นใจบางเรื่องเกี่ยวกับวัยเด็กของพระองค์ยังมีอยู่ในปัจจุบันและนำเสนออะไรก็ได้ยกเว้นข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์และความจริงของพระเจ้า

ทิโมธีจะต้องเตือนเหล่าผู้เชื่อแท้ไม่ให้ใส่ใจฟังนิทานเหล่านั้น และไม่ฟังพวกครูและนักเทศน์ที่ชอบพูดถึง “ลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ” - นั่นคือ การให้รายชื่อเหล่าอัครบิดรแห่งภาคพันธสัญญาเดิม โดยเพิ่มเข้าและตัดออกจากรายชื่อนั้นเพื่อให้เข้ากับความคิดเพื่อฝันของพวกเขาเอง ซึ่งก่อให้เกิดคำถามมากมายหลายอย่างเกี่ยวกับคำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งกล่าวถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ นิทานและลำดับวงศ์ตระกูลที่ไม่รู้จบเหล่านี้ทำสำเร็จอยู่อย่างเดียว: พวกมันก่อให้เกิดคำถามเกี่ยวกับข่าวประเสริฐแท้ซึ่งกล่าวถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์-พระเมษโปดกของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย-และเปาโลเตือนสติทิโมธีให้เฝ้าระวังว่านิทานและลำดับวงศ์ตระกูลเหล่านี้ไม่ได้เข้ามาในคริสตจักรที่เอเฟซัสซึ่งเขาดูแลอยู่ เขาจะต้องกันไม่ให้เข้ามาใครก็ตามที่ชอบก่อให้เกิดการโต้แย้งแทนที่จะศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้าอันบริสุทธิ์-การเปิดเผยที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เปาโลเกี่ยวกับข้อลึกลับแห่งพระคุณของพระเจ้าที่ไม่ได้ถูกเปิดเผยในยุคอื่น ๆ แต่บัดนี้ถูกเปิดเผยแล้วผ่านทาง การเปิดเผยของพระเจ้าแก่ผู้รับใช้ท่านนี้ไปยังพวกคนต่างชาติ

บางคนที่ไม่ไปคริสตจักร แม้กระทั่งในสมัยของเรา ไม่รู้จักข่าวประเสริฐเมื่อพวกเขาได้ยินมัน เมื่อผู้รับใช้คนหนึ่งมายังคริสตจักรหนึ่งเพื่อจัดประชุมฟื้นฟู ถ้าเขาเป็นสุดยอดนักเล่าเรื่องเรียกน้ำตา ซึ่งทำให้ผู้คนร้องไห้หรือปรบมือและโห่ร้อง บางคนก็คิดว่าพวกเขามีการฟื้นฟูครั้งใหญ่แล้ว ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งอาจมา โดยเทศนาแต่พระวจนะของพระเจ้าอันบริสุทธิ์ และยกชูธงที่เปื้อนพระโลหิต โดยกล่าวข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ตั้งแต่นาทีที่เขาก้าวขึ้นธรรมาสันจนถึง “เอเมน” สุดท้าย-และสมาชิกคริสตจักรกลุ่มเดียวกันนี้ไม่หลั่งน้ำตาเลยสักหยดเมื่อเขาป่าวประกาศการตรึงพระเยซูที่กางเขนและบรรยายภาพการปฏิบัติอันทารุณที่พระองค์ทรงได้รับจากน้ำมือเหล่าศัตรูของพระองค์! พวกเขาไม่เรียกคนของพระเจ้าคนนี้เป็นนักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ แต่คนที่ทำให้ผู้คนหัวเราะหรือร้องไห้ได้เป็นผู้รับใช้ที่โดดเด่นคนหนึ่งในแคตตาล็อกของพวกเขา

เปาโลละทิโมธีไว้ที่เมืองเอเฟซัสเพื่อที่จะแน่ใจว่านิทานและลำดับวงศ์ตระกูลทั้งหลายไม่ได้เข้ามาแทนที่หลักคำสอนอันถูกต้องและข่าวประเสริฐบริสุทธิ์ในคริสตจักรนั้น เขารู้ว่าถ้าพวกครูสอนเท็จและนักเทศน์ปลอมยัดที่ประชุม นั้น โดยให้นิทานและลำดับวงศ์ตระกูลทั้งหลายแก่พวกเขาแทนพระวจนะของพระเจ้า มันก็จะฆ่าจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชในคำพยานของเหล่าผู้เชื่อในเมืองเอเฟซัส

พระราชบัญญัติ-การใช้มัน;

พระราชบัญญัติซึ่งตรงข้ามกับพระคุณ

ข้อ 5: “บัดนี้จุดประสงค์แห่งคำบัญชานั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากใจวินิจฉัยผิด และชอบอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ”

มีผู้สอนมากมายในสมัยของเปาโลที่เป็นพวกยึดมั่นพระราชบัญญัติ พวกเขาสอนทุกรายละเอียดปลีกย่อยของพระราชบัญญัติและปฏิเสธรที่จะฟังโรม 10:4: “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” มีคนมากมายวันนี้ที่ปฏิเสธที่จะเชื่อความจริงของคำกล่าวอันยิ่งใหญ่ซึ่งประทานให้แก่เราผ่านทางตรัสใจ ซึ่งถูกบันทึกลงไปโดยอัครทูตผู้ที่ยังพวกคนต่างชาติ

เพื่อที่ทิโมธีคนหนุ่มจะปฏิบัติหน้าที่ของตนให้สำเร็จครบถ้วนอย่างสัตย์ซื่อตามการที่เขาถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้เลี้ยงของพระเจ้า เขาก็ต้องมีมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับแผนการของพระราชบัญญัติซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่โมเสส ผู้สอนเหล่านั้นที่เปาโลกล่าวถึงกำลังยืนยันกรานว่าพระราชบัญญัติยังมีผลบังคับใช้อยู่และผู้เชื่อทั้งหลายต้องรักษาพระราชบัญญัตินั้น หลายคนสอนพระคุณ (ตามความนิยม) แต่ยืนยันกรานเรื่องความสำคัญของการรักษาพระราชบัญญัติหลังจากที่คน ๆ หนึ่งได้ใช้ความเชื่อในพระคุณของพระเจ้าแล้ว

ผู้รับใช้ที่วันนี้เทศนาพระคุณล้วน ๆ ก็ถูกกล่าวหาว่าทำลายพระราชบัญญัติของพระเจ้า-และแน่นอนว่านี่ไม่ใช่ความจริง พระราชบัญญัติของพระเจ้าบริสุทธิ์และชอบธรรม และเปาโลกำลังกล่าวแก่ทิโมธีว่าเขาไม่ได้กำลังทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นโมฆะไป

พระราชบัญญัติดีเมื่อมันถูกเข้าใจอย่างถูกต้องและถูกสอนอย่างเหมาะสม พระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์เลยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระองค์ แต่ในพระเยซู-พระองค์ผู้ที่ได้รับรักษาทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติแล้ว-พระองค์ได้ประทานพระคุณที่ยิ่งใหญ่เหนือบาปทั้งปวงของเรา

อาจารย์เหล่านั้นในสมัยของเปาโลไม่ได้เข้าใจลักษณะเฉพาะและการใช้งานของพระราชบัญญัติในยุคแห่งพระคุณนี้ และเนื่องจากพวกเขาไม่ได้กำลังสอนพระราชบัญญัติของพระเจ้าในความสัมพันธ์ที่เหมาะสมของมันกับการแจกจ่ายพระคุณ มันจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ทิโมธีมีความเข้าใจและมุมมองอันเหมาะสมเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่ประทานพระราชบัญญัติให้

ในมัทธิว 5:17 พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสนาด้าพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง” (และพระองค์ทรงทำให้สำเร็จจริงแล้วทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้า) คำสอนผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติได้ก่อให้เกิดการโต้แย้งและความขมขื่นในท่ามกลางบางคนในชุมชนนั้น และนี่ไม่ใช่จุดประสงค์ที่ประทานพระราชบัญญัติให้เลย พระองค์ไม่ได้ประทานมันไว้เพื่อวางภาระบนผู้เชื่อทั้งหลาย แต่เพื่อก่อให้เกิดความรัก-ประการแรกต่อพระเจ้า และจากนั้นต่อเพื่อนมนุษย์ของเรา

นักกฎหมายคนหนึ่งถามพระเยซูว่าข้อใดเป็นพระบัญญัติข้อที่ใหญ่ที่สุด และพระเยซูตรัสว่า “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้น คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ พระราชบัญญัติและพวกศาสนาด้าพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

(มัทธิว 22:37-40) ดังนั้นพระราชบัญญัติและพวงศาศตพยากรณ์จึงถูกสรุปได้ในคำเดียว: “ความรัก!”

ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “บัดนี้จุดจบของพระบัญญัติคือความรัก” -นั่นคือ พระราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จจริงในความรัก- “ซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ” ความรักที่แท้จริงสามารถออกมาได้จาก “ใจที่บริสุทธิ์” เท่านั้น ความรักซึ่งเป็นของแท้ย่อมออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ พระบัญญัติไม่ได้ถูกออกแบบโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เพื่อก่อให้เกิดการแสดงออกแบบภายนอกของความรัก ความรุ่มลทิน และความบริสุทธิ์ แต่เพื่อก่อให้เกิดจากใจความรักที่บริสุทธิ์และไม่ปลอมแปลง-ความรักที่ออกมาจากใจอันบริสุทธิ์และใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ปลอดความรู้สึกผิดทั้งปวง

ไม่อาจมีความรักที่บริสุทธิ์และแท้จริงต่อพระเจ้าได้หากใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้เชื่อคนนั้นถูกฟุ้งอยู่ตลอด...หากเขารู้ว่าเขากำลังทำสิ่งที่ไม่พอพระทัยในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนื่อง ถ้าผู้ใดปรารถนาหลักฐานแห่งความรักอันบริสุทธิ์ต่อพระเจ้า คน ๆ นั้นต้องรักษาใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีและบริสุทธิ์ไว้-สิ่งอื่นใดคือความหน้าซื่อใจคด ใคร ๆ ก็เป็นคนหน้าซื่อใจคดถ้าเขารู้ว่าเขากำลังดำเนินชีวิตในบาปอันเปิดเผยขณะที่ประกาศตัวว่ารักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเขา!

ความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริง ใจที่บริสุทธิ์ ใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีและความเชื่ออันจริงใจ สิ่งเหล่านี้ไม่อาจแยกออกได้ในชีวิตของผู้เชื่อแท้ “ความเชื่ออันจริงใจ” หมายถึง ความมั่นใจอันเต็มเปี่ยมและไม่สั่นคลอนในพระเจ้า ผู้ใดสามารถเป็นพยานรับรองต่อหน้าคนอื่นได้ว่าเขารักพระเจ้าหากเขาไม่มีความมั่นใจในพระเจ้า...ถ้าการดำเนินชีวิตประจำวันของเขาไม่แสดงออกถึงความไว้วางใจในพระเจ้า? ความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นภายใต้พระราชบัญญัติของพระเจ้ามากพอ ๆ กับที่มันจำเป็นภายใต้พระคุณของพระเจ้า: “แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” (ฮบ. 11:6)

เพื่อสรุปย่อข้อ 5 ของบทนี้ของเรา เราอาจกล่าวได้ว่าความเชื่ออันจริงใจในพระคริสต์ทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบพ้นจากรู้สึกผิดทั้งปวงและก่อให้เกิดความรักที่บริสุทธิ์ ซึ่งออกมาจากใจที่บริสุทธิ์

ข้อ 6: “บางคนก็ได้เลี้ยวไปจากจุดประสงค์นี้ หลงไปในทางพุดอันไร้สาระ”

บางคนได้เลี้ยวไปจากความเชื่ออันจริงใจ-พวกเขาได้หันออกไปจากคำสอนเรื่องพระคุณของพระเจ้าไปสู่การสนทนาอันไร้สาระเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ นิทาน ลำดับวงศ์ตระกูลและเรื่องพรรคนั้น พวกเขาใส่ใจฟัง “นิทานต่าง ๆ ของพวกยิว และในบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์” (ทต. 1:14) พวกเขาปฏิเสธความจริงของข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณและแสวงหาพวกครูสอนพระราชบัญญัติ พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ตนกล่าวหรือสิ่งที่ตนประกาศอย่างร้อนรนเหลือเกินว่าเป็นความจริง พวกเขาเป็นพวกถือลัทธิตายมากกว่าที่จะเป็นพวกครูสอนข่าวประเสริฐ พวกเขาเป็นกรานเรื่องการถือพระราชบัญญัติและกฎพิธีต่าง ๆ พวกเขาบิดเบือนข่าวประเสริฐและหาช่องอยู่ตลอดที่จะทำลายงานรับใช้ของเปาโลโดยประกาศว่าเขาเป็นครูสอนเท็จ

ความหมายของ “เลี้ยว” คือ “พลาดเป้า...ทำผิด” (จงเปรียบเทียบกับ 1 ทิโมธี 6:21 และ 2 ทิโมธี 2:18)

กับข้อพระคำนี้ของเรา) เปาโลไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านั้นที่ได้ทำผิดเคยถือครองสิ่งซึ่งพวกเขาได้เลี้ยงไปนั้น ถ้าคนใดพลาดเป้า ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาพลาดเป้านั้นก็ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าเขาเคยยิงโดนเป้านั้นซึ่งเขาถูกกล่าวว่าได้พลาดไปแล้วนั้น คนเหล่านั้นที่เลี้ยงไปก็ไม่ได้ให้ความเชื่อและความไว้วางใจของตนอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู แทนที่จะวางใจในพระคุณที่ช่วยให้รอดและพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ พวกเขากลับหันไปสู่การพุดจาไร้สาระ คนเหล่านี้ที่เปาโลพูดถึงไม่เคยถือครองใจอันบริสุทธิ์ ใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีและ “ความเชื่ออันจริงใจ”

คำกล่าวที่ว่า “หลงไปในทางพุดจาไร้สาระ” มีความหมายว่าแทนที่จะฟังหลักคำสอนที่ถูกต้องและความจริงข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ พวกเขาหันไปสู่การพุดจาไร้สาระ คำประกาศอันว่างเปล่าโดยมนุษย์ และฟังปาฐกถาทั้งหลายที่ปราศจากสำนึกหรือความจริงตามพระคัมภีร์ แทนที่จะเชื่อฟังคำสอนเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พวกเขาหันไปสู่ประเพณีทั้งหลายของมนุษย์ พิธีการต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติและลำดับวงศ์ตระกูลไร้ประโยชน์ โดยหมกมุ่นอยู่กับชื่อจำนวนมากแต่ไม่เคยมองไปยังพระนามเดียวกันนี้ใต้ฟ้าสวรรค์ในท่ามกลางมนุษย์ซึ่งโดยพระนามนั้นเราต้องรับความรอด (กิจการ 4:12) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหมือนบางคนในสมัยของพระเยซู พวกเขาโอ้อวดว่าตนเป็นสาวกของพระราชบัญญัติของโมเสส และไม่อดในสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าเป็น “คำสอนนอกกรีต” -หลักคำสอนเกี่ยวกับพระคุณล้วน ๆ (ไม่รวมการประพอดิ ไม่รวมพระราชบัญญัติ) ซึ่งเพียงพอภายในตัวมันเองที่จะสนองทุกข้อเรียกร้องของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง

ข้อ 7: “โดยปรารถนาที่จะเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ โดยไม่เข้าใจทั้งสิ่งที่พวกเขากล่าว หรือสิ่งที่พวกเขายืนยัน”

คนเหล่านี้ที่เปาโลกล่าวถึงได้ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในพระราชบัญญัติของโมเสสและมีคุณสมบัติที่จะสอนและอธิบายพระราชบัญญัติแก่ผู้อื่น พวกเขาอ้างว่าตนมีเกียรติตามประเพณีในท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้นและโฆษณาตัวเองว่าเป็นอาจารย์ผู้เก่งกาจ-แต่ในที่นี้เปาโลนิยามพวกเขาว่าเป็นคนเหล่านั้นที่ปรารถนาที่จะสอน โดยที่ไม่เข้าใจสิ่งที่พวกเขาพยายามที่จะสอน แทนที่จะเป็นครูผู้เปี่ยมคุณสมบัติ พวกเขาเองกลับต้องถูกสอนอย่างยิ่ง

พวกที่อยากเป็นครูสอนพระราชบัญญัติเหล่านี้ไม่เข้าใจลักษณะเฉพาะที่แท้จริงและแผนการของพระราชบัญญัติซึ่งพวกเขาพยายามอธิบายแก่ผู้อื่น ครูชาวยิวจำนวนมากในสมัยของเปาโลมีความผิดในเรื่องบาปอันร้ายแรงของความภาคภูมิใจทางศาสนา และคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสกำลังพยายามทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายตกอยู่ในตำแหน่งเดียวกันซึ่งเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติเหมือนอย่างที่เคยเป็นในระหว่างการแจกจ่ายแห่งพระราชบัญญัติ คำสอนเช่นนั้นขัดแย้งโดยตรงกับคำสอนของเปาโล ผู้ซึ่งสอนพระคุณล้วน ๆ เขาหวงแหนพระคุณของพระเจ้าและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูอย่างสุดขีดตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

ข้อ 8: “แต่พวกเราทราบอยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดใช้พระราชบัญญัตินั้นอย่างถูกต้อง”

เปาโลอยากให้เป็นที่เข้าใจว่าเขาไม่ใช่ศัตรูคนหนึ่งที่ต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้า เขายอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ในโรม 7:12 เขากล่าวว่า “...พระราชบัญญัติจึงบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ และ

ยุติธรรม และดี” และเกรงว่าจะมีใครกล่าวหาเขาว่าเขากำลังพยายามทำลายพระราชบัญญัติของพระเจ้า เขากล่าวว่า “พวกเราทราบอยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดใช้พระราชบัญญัตินั้นอย่างถูกต้อง”

เปาโลไม่เคยบอกเป็นนัยเลยสักช่วงขณะเดียวว่าพระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นไม่ดี เขาไม่เคยตั้งคำถามพระราชบัญญัตินั้นเลย เขาแค่ขอร้องให้มันถูกเข้าใจอย่างถูกต้องและถูกอธิบายอย่างเหมาะสมเท่านั้น ถ้าผู้ใดใช้พระราชบัญญัติตามลักษณะและจุดประสงค์ที่มันถูกออกแบบมา เช่นนั้นแล้วพระราชบัญญัติก็ดียิ่งแน่นอน แต่พระคุณไม่สามารถถูกเสริมโดยพระราชบัญญัติได้ พระราชบัญญัติบวกพระคุณไม่ช่วยให้รอดและไม่รักษาไว้ในความรอด ถ้ามันเป็นพระราชบัญญัติ มันก็ไม่ใช่พระคุณ และถ้ามันเป็นพระคุณ มันก็ไม่ใช่พระราชบัญญัติอีกต่อไปแล้ว คำสอนของเปาโลชัดเจนแจ่มแจ้งเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติและพระคุณจะไม่ปนกัน จงศึกษาค้นคว้า กท. 2:16 และกท. 5:1-4

ข้อ 9: “โดยทราบสิ่งนี้ว่า พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่สำหรับคนนอกกฎหมายและคนซึ่งไม่เชื่อฟัง สำหรับคนอธรรมและสำหรับคนบาปทั้งหลาย สำหรับคนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท สำหรับคนขาดกรรมพ้อและคนขาดกรรมแม่ สำหรับคนฆ่าคน”

จงสังเกตคำพูดเปิดของพระเจ้าข้อนี้: “โดยทราบสิ่งนี้...” ถ้าผู้ใดทราบและจะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติไม่เคยถูกมีไว้สำหรับคนชอบธรรม เขาก็มีทัศนคติอันเหมาะสมเกี่ยวกับแผนการของพระราชบัญญัติแล้ว สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ก็คือว่าจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อทำให้คนชอบธรรมที่ปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยในทุกด้านของชีวิตต้องรู้สึกสับสน มันไม่ได้มีไว้เพื่อก่อให้เกิดจิตวิญญาณแห่งการถูกพันธนาการและการตกเป็นทาส เหมือนอย่างที่เราจะยึดได้ตีความพระราชบัญญัตินั้น - และเหมือนอย่างที่เราสอนผิดบางคนกำลังสอนที่เมืองเอเฟซัส แนวโน้มทั้งหมดแห่งคำสอนของพวกเขาก็คือการนำจิตวิญญาณของผู้เชื่อให้อยู่ในสถานะของการถูกพันธนาการและทำให้ศาสนาเป็นสภาพของความเป็นคนรับใช้ในส่วนของคน ๆ นั้น หลังจากเชื่อไปสู่ความรอดแล้ว พวกเขาเรียกร้องการรักษาพระราชบัญญัติเพื่อที่จะรักษาความรอดไว้ หลังจากที่ผู้เชื่อคนนั้นได้บังเกิดใหม่แล้วโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ เปาโลไม่เชื่อและไม่สอนหลักคำสอนเช่นนั้นเลย คำสอนของเขาก็คือว่า ความเชื่อแบบคริสเตียนก่อให้เกิดอิสรภาพและเสรีภาพ ไม่ใช่ความเป็นคนรับใช้ ความเป็นทาสและพันธนาการ ดังนั้นจึงมีคำกล่าวที่ว่า “พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม”

แต่มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นกับกฎหมายทุกอย่างหรือ? คนดียวไม่กลัวกฎหมายต่าง ๆ ของแผ่นดิน-คนชั่วต่างหากที่ทำผิดกฎหมาย ที่ใช้ชีวิตในความกลัว คนที่เชื่อฟังกฎหมายก็ไม่กลัวเจ้าหน้าที่ที่เดินเข้ามาหา คนที่ทำผิดกฎหมายคือคนที่มีความกลัวและความกระวนกระวายใจ ดังนั้นในความหมายนี้ กฎหมายจึงถูกบัญญัติขึ้นสำหรับคนที่จิตใจทำผิดและละเมิดกฎหมาย

ในโรม 3:20 เปาโลกล่าวว่า “โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรม...” อีกครั้ง “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกสร้างขึ้นสำหรับคนที่ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้า แต่สำหรับคนที่ไม่เชื่อฟัง คนอธรรม คนไม่บริสุทธิ์ คนหมิ่นประมาท พวก

ฆาตกร และผู้ฆ่าคน จึงสังเกตกลุ่มคนที่แตกต่างกันเหล่านี้:

คนนอกกฎหมาย-คนเหล่านี้ที่เป็นพวกละเมิด

คนซึ่งไม่เชื่อฟัง-คนเหล่านี้ที่ไม่ยอมอยู่ใต้บังคับและนอกกฎหมาย ไม่ยอมมอบเชื่อฟังสิทธิอำนาจ และเป็นผู้ที่ไปตาม “ทางของพวกเขาเอง” เหมือนอย่างยูดาส

คนอธรรม-คนเหล่านี้ที่ประกาศตัวว่าไม่นับถือศาสนา ที่ไม่มัสการและไม่ถวายเกียรติพระเจ้าที่แท้จริง ความหมายที่แท้จริงตรงนี้ก็คือว่า พระราชบัญญัติของพระเจ้าต่อสู้กับคนทั้งปวงที่ไม่มัสการและถวายเกียรติพระเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

คนบาปทั้งหลาย- (คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้คือคำที่ถูกใช้แพร่หลายในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อบ่งบอกถึงคนเหล่านี้ที่ทำบาปทุกชนิด)

คนไม่บริสุทธิ์- (คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้หมายถึงคนเหล่านี้ที่ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในหน้าที่ของตนต่อพระเจ้า และแสดงออกถึงความไม่ยำเกรงหรือความไม่เคารพใด ๆ ทั้งสิ้นต่อพระเจ้า พวกเขาต่อต้านศาสนาในทุกรูปแบบ)

คนหมิ่นประมาท- (คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ไม่จำเป็นต้องหมายถึงคนเหล่านี้ที่แข่งด่าพระเจ้าหรือใช้พระนามของพระองค์อย่างไร้ประโยชน์ แต่หมายถึงคนเหล่านี้ที่ไม่บริสุทธิ์...พวกชอบเยาะเย้ย คนเหล่านี้ที่เล่นสนุกและล้อเลียนศาสนา มันหมายถึงคนทั้งหลายที่ปฏิบัติต่อศาสนาด้วยความเหยียดหยามและการล้อเลียน)

คนฆาตกรรมพ่อ- (คำกรีกตรงนี้มีมีความหมายตรงตัวว่า “คนที่ทุบตีพ่อ” การที่ถูกจะทุบตีพ่อของตนถูกห้ามอย่างเข้มงวดโดยพระราชบัญญัติของโมเสส และถูกถือว่าเป็นอาชญากรรมที่มีโทษถึงตาย-อพยพ 21:15: “และผู้ใดที่ทุบตีบิดาของตน หรือมารดาของตน จะถูกประหารชีวิตเป็นแน่”)

คนฆาตกรรมแม่-มีคนเหล่านี้ที่ได้ฆ่าแม่ของตน และลูกบางคน ซึ่งไม่รู้ตัวว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ ค่อย ๆ ฆ่าแม่ของตนอย่างช้า ๆ โดยการดำเนินชีวิตที่เหลวแหลกของตน มีผมหงอกหลายเส้นบนศีรษะของผู้เป็นแม่ ซึ่งอยู่ที่นั่นเพราะบาปของลูก ๆ ของพวกนาง มีแม่หลายคนในสุสานวันนี้ที่คงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหากลูก ๆ ของพวกนางดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า มีอีกหลายวิธีในการฆาตกรรมแม่มากกว่าการทำให้โลหิตของนางหลังรินด้วยมีดสักเล่มหรือปืนสักกระบอก! พระราชบัญญัติของโมเสสห้ามอย่างเข้มงวดไม่ให้ลูกทุบตีแม่ของตน (อพยพ 21:15)

คนฆ่าคน- (คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ไม่ปรากฏที่ไหนอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ และหมายถึง “ฆาตกร”) อาชญากรรมนี้ถูกห้ามอย่างเข้มงวดโดยพระราชบัญญัติ (อพย. 20:13) ดู ปฐมกาล 9:6 เช่นกัน

ข้อ 10: “สำหรับบรรดาคณलग่วงประเวณี สำหรับคนทั้งหลายที่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยการรักร่วมเพศ สำหรับผู้ร้ายลักคน สำหรับคนโกหก สำหรับคนให้การเท็จ และถ้ามีอะไร ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนอันถูกต้อง”

พระคำข้อนี้นี้เนื้อหาต่อจากข้อ 9:

บรรดาคณलग่วงประเวณี-ในเลวีนิติ 19:29 และ 20:5 เราอ่านคำสอนที่ชัดเจนของพระราชบัญญัติเกี่ยว

กับคนลวงประเวณี: “อย่าทำให้บุตรสาวของเจ้าชายตัว เพื่อทำให้นางเป็นหญิงโสเภณี เกรงว่าแผ่นดินนั้นจะตก เป็นถิ่นโสเภณี และแผ่นดินนั้นจะเต็มไปด้วยความชั่ว...แล้วเราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้นั้น และต่อสู้ครอบครัว ของเขา และจะตัดเขาออกเสีย และทุกคนที่เล่นซู้ตามเขาไปนั้น เพื่อทำการเล่นซู้...”

คนทั้งหลายที่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยการรักร่วมเพศ-นี่คือบาปของการรักร่วมเพศ และการปฏิบัติ เช่นนั้นมียูดาซึนในสมัยของเปาโลและก่อนเวลานั้นไม่นานด้วย (รม. 1:27) พระราชบัญญัติของโมเสสห้าม บาปของการรักร่วมเพศอย่างเข้มงวด และบทลงโทษของบาปเช่นนั้นคือความตาย: เลวีนิติ 20:13: “ถ้าชายคน ใดร่วมหลับนอนกับผู้ชายเสมือนเขาร่วมหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน ทั้งสอง คนนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน โโลหิตของพวกเขาจะตกอยู่บนพวกเขาเอง”

ผู้ร้ายลักคน-ค่างริกที่ถูกใช้ตรงนี้ไม่ปรากฏที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันหมายถึงคน ๆ หนึ่งที่ลัก อีกคนหนึ่งไปโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ตกเป็นทาส-คนลักพาตัว มีหลายอย่างที่เรากล่าวได้เกี่ยวกับคนเช่นนั้น แต่เวลาและพื้นที่คงไม่พอสำหรับทุกสิ่งที่เราควรกล่าว

มีหลายคนวันที่ลักพาตัวหญิงสาวไปและทำให้พวกเขาตกเป็นทาส เพื่อสนองตัณหาของพวกชายชั่ว คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระราชบัญญัติได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อชายเช่นนั้น การลักคนถูกห้ามโดยพระราชบัญญัติของ โมเสส และคนที่ถูกพบว่ามีความผิดในอาชญากรรมนี้ก็ถูกลงโทษถึงตาย: อพยพ 21:16; พระราชบัญญัติ 24:7- “ผู้ใดลักพาคนไปและขายเขาเสีย หรือถ้าคนถูกพบในมือของผู้นั้น ผู้นั้นจะถูกประหารชีวิตเป็นแน่...ถ้าชายคน ใดถูกพบขณะลักพี่น้องลูกหลานของอิสราเอลคนหนึ่งคนใดไป และใช้เขาเป็นทาสหรือขายเขาเสีย แล้วขโมย คนนั้นต้องถูกประหารชีวิต และท่านต้องกำจัดความชั่วร้ายเสียจากท่ามกลางพวกท่าน”

คนโกหก-พระราชบัญญัติที่กล่าวถึงพวกคนโกหกถูกระบุชัดเจนในเลวีนิติ 6:2-5 และ 19:11: “ถ้าชีวิต ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ และโกหกต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งซึ่งฝากเขาให้เก็บรักษาไว้ หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ถูกแย้งซึ่งไปโดยความรุนแรง หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา หรือพบสิ่ง ซึ่งหายไปแล้ว และโกหกเกี่ยวกับสิ่งนั้น และสาบานเป็นความเท็จ ในข้อใด ๆ เหล่านี้ทั้งสิ้นที่คนหนึ่งทำ โดย ทำบาปในสิ่งนั้น แล้วจะเป็นอย่างนี้ เพราะเขาได้ทำบาปแล้วและมีความผิด เขาต้องคืนของที่เขาได้แย้งซึ่งมา โดยความรุนแรง หรือสิ่งซึ่งเขาได้มาโดยการหลอกลวง หรือสิ่งซึ่งฝากเขาให้เก็บรักษาไว้ หรือสิ่งซึ่งหายไปที่เขา ได้พบนั้น หรือสิ่งสารพัดซึ่งเขาได้สาบานเท็จไว้ เขาต้องคืนสิ่งนั้นให้เต็มตามจำนวน และต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้า และมอบให้แก่เจ้าของของสิ่งเหล่านั้น ในวันแห่งการถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขา...พวกเขาต้องไม่ลัก ทรัพย์ และไม่จัดการอย่างเทียมเท็จ และไม่โกหกต่อกันและกัน”

คนให้การเท็จ-คนเหล่านั้นที่สาบานเป็นเท็จ พระราชบัญญัติเกี่ยวกับบุคคลเช่นนั้นถูกนำเสนอในเลวี นิติ 19:12 และอพยพ 20:7: “และพวกเขาต้องไม่สาบานโดยนามของเราเป็นความเท็จ และเจ้าต้องไม่ลบลู่ พระนามพระเจ้าของเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์...เจ้าอย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าโดยเปล่า ประโยชน์ เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงถือว่าผู้นั้นไม่มีโทษ คือผู้ที่ออกพระนามพระองค์โดยเปล่าประโยชน์”

“และถ้ามีอะไร ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนอันถูกต้อง...” เปาโลสรุปย่อกิจการธรรมทั้งสิ้นในคำกล่าว นี้ คำกรีกสำหรับ “หลักคำสอนอันถูกต้อง” เมื่อถูกแปลแบบตรงตัว อ่านว่า “หลักคำสอนซึ่งเป็นตามความเป็น

แบบพระเจ้า”)

พระราชบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกประทานให้สำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิบัติหรือสอนสิ่งใดที่ขัดแย้งต่อการสั่งสอนซึ่งพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์และชอบธรรมของพระเจ้าให้ไว้ พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้สำหรับคนที่อยากดำเนินตามคำสั่งสอนที่ตามแบบพระเจ้า แต่สำหรับคนเหล่านั้นที่กบฏต่อสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์พระเจ้า พระผู้สร้างแห่งสิ่งสารพัด

ข้อ 11: “ตามข่าวประเสริฐอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีของพระเจ้าผู้แสวงสุข ซึ่งได้ทรงมอบไว้กับความไว้วางใจของข้าพเจ้านั้น

ข่าวประเสริฐเป็นความจริงของพระเจ้า ซึ่งถูกประทานให้ผ่านทาง การเปิดเผยของพระเจ้า หัวใจของข่าวประเสริฐคือ ข่าวอันเปี่ยมสง่าราศีที่ว่าพระราชบัญญัติของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนอย่างสมบูรณ์แบบแล้วในทุกรายละเอียดปลีกย่อย-ไขแล้วครบ ทุกตัวอักษรและทุกขีด-ผ่านทาง การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้า บนกางเขนแห่งกลโกธา เปาโลกล่าวแก่ชาวโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย” และจากนั้นเขาก็ชี้ให้เห็นการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4) ข่าวประเสริฐเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้า ข่าวประเสริฐระบุชัดเจนว่าสิ่งใดเป็นหน้าที่ของมนุษย์ต่อพระเจ้า ข่าวประเสริฐสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบกับพระราชบัญญัติของพระเจ้าและไม่อนุญาตสิ่งทีพระราชบัญญัติของพระเจ้าห้ามไว้ ไม่มีทั้งการโต้แย้งและความขัดแย้งกันระหว่างพระราชบัญญัติของเจ้ากับข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ ทั้งสองปรับโทษสิ่งเดียวกันเหล่านั้น ทั้งสองห้ามสิ่งเดียวกันเหล่านั้น และในส่วนของความบริสุทธิ์ ศีลธรรมและความยำเกรงพระเจ้าแบบแท้จริง ทั้งสองเห็นพ้องตรงกัน เหล่าผู้ใช้ของพระเจ้าที่เทศนาข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีก็ไม่ขัดแย้งกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริงย่อมตระหนักถึงและเทศนาความบริสุทธิ์แห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า ความไรรวมแห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า และจากนั้นก็ประกาศ “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” ว่าหนทางเดียวที่มนุษย์คนใดจะสามารถสนองความต้องการของพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้ก็คือ ในพระเยซูคริสต์-พระองค์ผู้ได้ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของหนังสือพจนานุกรมสำเร็จจริงแล้ว (มธ. 5:17) พระองค์ผู้ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ (รม. 10:4) ผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐย่อมประกาศความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความบริสุทธิ์แห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า และจากนั้นก็เสนอความชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์แก่ทุกคนที่จะยอมเชื่อบนพระองค์และยอมจำนนชีวิตของตนแด่พระองค์ในความเชื่อแท้

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่พวกครูสอนเท็จเหล่านั้น-ในสมัยของเขาและของเรา-ก็คือว่าถ้ามนุษย์คนใดปรารถนาที่จะอธิบายพระราชบัญญัติ คำอธิบายที่ดีที่สุดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของเจ้าก็ถูกพบในข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เปาโลได้รับการทรงเรียก ถูกมอบหมายพันธกิจ และถูกแต่งตั้งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐที่ถูกเปิดเผยแก่เขาแล้ว-ข่าวประเสริฐที่ต้องถูกประกาศในการแจกจ่ายนี้แห่งพระคุณของพระเจ้าของเรา

โรม 3:31: “เช่นนั้นแล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติเป็นโมฆะโดยทางความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ใช่แล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติมันคงต่างหาก”

ข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีที่เปาโลพูดถึงนี่คือ ข่าวประเสริฐ “ของพระเจ้าผู้เสวยสุข”-นั่นคือ ข่าวประเสริฐที่ถูกเปิดเผยโดยพระเจ้าผู้เสวยสุข พระเจ้าผู้เสวยสุของค์เดียวกันนั้นที่ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดและผู้ประทานพระราชบัญญัติ...พระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น พระเจ้าแห่งความจริง พระราชบัญญัติและพระคุณทั้งปวง...พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ได้ทรงซื้อการไถ่สำหรับทุกคนที่ยอมเชื่อ มันเป็นข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้า และเปาโลประกาศว่าพระเจ้า ผู้ทรงให้กำเนิดข่าวประเสริฐ ทรงมอบข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ไว้กับความไว้วางใจของเขา

เปาโลอยากให้ทิโมธี (และคนอื่น ๆ ทุกคน) ทราบว่าสิ่งที่เขาประกาศนั้น เขาได้รับมาโดยตรงจากพระเจ้าโดยการเปิดเผย พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เขาข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงมอบไว้แก่เปาโลข่าวสารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้แห่งความรอด-ของขวัญของพระเจ้าที่ประทานให้แก่คนบาปทั้งหลายที่สมควรตกนรกแทนที่จะได้รับการยกโทษบาปและชีวิตนิรันดร์

พระคุณอันล้ำเหลือและบริบูรณ์

ข้อ 12: “และข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถ ด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่งานรับใช้”

เพราะความจริงนั้นที่ถูกประกาศในข้อ 11 (ว่าข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ถูกมอบไว้แก่เปาโล) เขาจึงถูกนำให้ถวายคำขอบพระคุณจากใจแต่พระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ทรงเรียกเขามาสู่งานรับใช้และมาสู่การประกาศข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้

จากจุดยืนของการฝึกฝนและการศึกษาทางศาสนา คงไม่มีใครที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมากไปกว่าเปาโลแล้วที่จะประกาศข่าวประเสริฐ เขาจะอดก็ไม่ได้เกี่ยวกับการศึกษาของเขาและความสามารถของเขา-แต่เขาก็ไม่ได้รอด เขาได้รับสารภาพด้วยการขอบพระคุณว่าพระเยซูคริสต์เจ้าได้ประทานความสามารถ พลกำลัง และความปรารถนานั้นแก่เขาที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า อันเป็นการทำให้เขาสามารถทำงานรับใช้อันยิ่งใหญ่ของเขาได้ เปาโลถวายเกียรติทั้งสิ้นแด่พระเจ้าสำหรับสิ่งที่เขาเป็นและสำหรับทุกอย่างที่เขาเคยทำสำเร็จ เขาไม่ได้เอาความดีความชอบเข้าตัวเอง เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า!”

ในพระคำข้อนี้เราถูกบอกว่าเป็นพระเยซูเจ้าทรงนับว่าเปาโลสัตย์ซื่อ นี่เป็นถ้อยคำที่มีน้ำหนักมาก พวกมันให้ความจริงอันยิ่งใหญ่แก่เราว่าพระเจ้าทรงให้หลายคนเข้าสู่งานรับใช้ของพระองค์ ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระองค์ประทานความสามารถให้ คนทั้งหลายที่ถูกนับว่าสัตย์ซื่อที่จะป่าวประกาศข่าวประเสริฐทั้งหมดนั้น-ไม่ใช่อย่างพวกที่เอาใจมนุษย์ แต่ในฐานะเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด

ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนแห่งข่าวประเสริฐถูกเรียกเข้าสู่งานรับใช้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ งานรับใช้ไม่ใช่อาชีพหนึ่ง ในความหมายของอาชีพอื่น ๆ มันเป็นการทรงเรียกจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์-และนักเทศน์ทั้งหลายที่ไม่ทราบจนหมดข้อสงสัยว่าพระเจ้าทรงเรียกพวกเขาเข้าสู่งานรับใช้ก็ควรไป

ประกอบอาชีพอื่นซึ่งพวกเขาสามารถเลี้ยงชีพตัวเองและทำประโยชน์แก่มนุษยชาติได้ จงเวทนาชายผู้นั้นที่พยายามประกาศข่าวประเสริฐหากเขาไม่ทราบจนหมดข้อสงสัยว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาเข้าสู่งานรับใช้! การโจมตีของชั่วโม่งนี้ก็คือว่ามีธรรมาส์หลายแห่งเหลือเกินที่เต็มไปด้วยชายทั้งหลายที่ “ประกอบอาชีพ” เทศนาอย่างที่เราจะประกอบอาชีพกสิกรรม ช่างไม้ ช่างอิฐหรืออาชีพอื่นใด

เปาโลเป็นคนสัตย์ซื่อ เขาสัตย์ซื่อก่อนอื่นเลยต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกเขา แต่งตั้งเขา และส่งเขาไปในทุ่งนา นั้น ประการที่สอง เขาสัตย์ซื่อต่อพระวาระของพระเจ้า -เขาเทศนาพระคุณล้วน ๆ โดยไม่หันเหออกไปจากข่าวสารที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาโดยการเปิดเผย และประการที่สาม เขาสัตย์ซื่อต่อคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติ บ่อยครั้งเขาทำงานหนักด้วยมือของตนเองเพื่อเลี้ยงชีพตัวเองขณะที่เขาเทศนา เขาดำเนินชีวิตต่อหน้าข้อกล่าวหาทั้งหลายของเขาซึ่งเหมาะสมกับการเป็นนักเทศน์ เขาปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนาทุกวัน เขาวางแบบอย่างที่ถูกต้องและสั่งสอนพวกเขาให้ปฏิบัติตามเขา เหมือนอย่างที่เขาได้ปฏิบัติตามพระคริสต์ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่อ้างตัวว่าเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐให้เดินตามรอยเท้าของเปาโลขณะที่เขาสัตย์ซื่อในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียกและที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง

ไม่มีบุคคลใดควรอ้างตัวว่าตนได้รับการทรงเรียกมาสู่งานรับใช้หากเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและต่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า ตำแหน่งของงานรับใช้นี้เป็นตำแหน่งที่มีเกียรติมากที่สุด รับผิดชอบมากที่สุด ในอาณาจักรของมนุษยชาติ มันเป็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐ-แต่อภิสิทธิ์นั้นยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีฉันใด หน้าที่รับผิดชอบที่ตามมาหนักอึ้งพอๆ กันฉันนั้น

ข้อ 13: “ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นเป็นคนหมิ่นประมาท และผู้ข่มเหง และเป็นคนที่อันตราย แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นอย่างใดในเวลาในความไม่เชื่อ”

เปาโลไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นคนหมิ่นประมาทแบบเปิดเผยในความหมายที่เราคิดถึงการพูดหมิ่นประมาทวันนี้ เขาไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นคนที่ใช้ถ้อยคำหยาบคายและล้อเลียนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย และเขาไม่ใช่คนที่ออกพระนามพระเจ้าเล่น ๆ แบบบลบหลู่ด้วย คำพยานของเปาโลเกี่ยวกับชีวิตของเขา ก่อนที่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัสแสดงให้เห็นว่าเขาตรงข้ามกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

ก่อนการกลับใจรับเชื่อของเขา เปาโลเป็นบุคคลที่โดดเด่นในทุกด้าน ในส่วนของศาสนาและสิ่งทั้งหลายที่ศักดิ์สิทธิ์ เขาดำเนินชีวิตตามคณะที่เคร่งครัดที่สุดของพวกเขาฟาริสี (หมายเหตุ พิไลปี 3:4-6) ในพระคำตอนนี้ เปาโลแค่หมายความว่าเขาคูหมิ่นพระนามประเสริฐของพระเยซูคริสต์เจ้า ต่อต้านอุดมการณ์ของพระคริสต์และข่มเหงเหล่าผู้ติดตามของพระคริสต์ เขาไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ และเพราะความไม่เชื่อของเขาและการข่มเหงของเขาที่กระทำต่อคนเหล่านั้นที่ติดตามพระคริสต์องค์นั้น เขาจึงรู้สึกว่าเขาเองมีความผิดในเรื่องการหมิ่นประมาท ความรอดทำให้เขาตระหนักว่าเขาได้ปฏิบัติต่อพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าอย่างคูหมิ่นและเหยียดหยามอย่างน่าเกลียด และเขามองย้อนกลับไปยังชีวิตแต่ก่อนของเขาด้วยความสำนึกผิดและเสียใจอย่างสุดซึ้ง อ่านมัทธิว 9:3 และกิจการ 26:9-11

การที่เปาโลพูดถึงตัวเองว่าเป็นคนหมิ่นประมาทเกี่ยวข้องกับทางประพฤติ-ทัศนคติของเขาต่อพระคริสต์และพฤติกรรมของเขามีต่อเหล่าผู้ติดตามของพระคริสต์ ณ เวลานั้นเขาได้ข่มเหงคริสตจักรและเกลียด

ซึ่งพระนามของพระเยซู เขาคิดว่าเขากำลังทำหน้าที่ของตนอยู่ และเขาทำมันลงไปด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัด (กิจการ 23:1) แต่หลังจากที่เขากลับใจรับเชื่อแล้วเขาก็ถือว่าทางประพฤติแต่ก่อนของเขาเป็นการหมิ่นประมาท

หลายครั้ง สิ่งที่คุณคิดว่าไม่มีพิษภัยก่อนที่พวกเขาได้รับความรอดก็กลายเป็นสิ่งที่บาปหนา มาก ๆ ในความสว่างแห่งพระคุณของพระเจ้าหลังจากที่พวกเขาบังเกิดใหม่แล้ว แม้แต่ผู้เชื่อบางคนที่ไม่มีใจฝึกใฝ่ฝ่ายวิญญาณก็ปฏิบัตินิสัยต่าง ๆ ของชีวิตซึ่งในสายตาของพวกเขาดูเหมือนไม่มีพิษภัยในขณะนั้น แต่เมื่อพวกเขาเติบโตในพระคุณและยอมจำนนจิตใจ วิญญาณ และร่างกายต่อพระเยซูอย่างเต็มที่ พวกเขาก็จดจำด้วยความสำนึกผิดและเสียใจสิ่งเหล่านั้นที่ก่อนหน้านี้ดูเหมือนถูกต้องในสายตาของพวกเขา

เปาโลไม่เพียงเรียกตัวเองว่าเป็นคนหมิ่นประมาทเท่านั้น แต่เป็น “ผู้ข่มเหง” ด้วย เราสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้ดียิ่งขึ้นโดยอ่านกิจการ 9:1 เป็นต้นไป; กิจการ 22:4; 26:11; 1 โครินธ์ 15:9 และกาลาเทีย 1:13-23 เขาโลแห่งทาร์ซัสเป็นฟาริสีที่เคร่งครัด เขากระตือรือร้นเพื่อศาสนาของบรรพบุรุษของเขา และเขาตั้งใจว่าจะขจัดความเชื่อแบบคริสเตียนและคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูออกไปจนหมดสิ้น เขาจริงจังและมีสติรู้ตัวในการที่เขาข่มเหงคริสตจักร โดยคิดว่าเขากำลังช่วยเหลือพระเจ้าอยู่ จากประสบการณ์ของเปาโล เราเห็นได้ว่าเป็นไปได้ที่คน ๆ หนึ่งจะเคร่งศาสนา มีสติรู้ตัวด้วยสิ้นสุดใจของเขา-แต่ก็ยังหลงหายอย่างน่าเศร้า มีหลายพันคนวันนี้ที่เคร่งศาสนาอย่างกระตือรือร้น และจริงจังในศาสนาของตน-แต่พวกเขาก็ไม่ได้รับความรอดเพราะว่าพวกเขาไม่เคยให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

“...คนที่อันตราย” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ถูกใช้อีกแค่ครั้งเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ มันถูกใช้ในโรม 1:30 ที่มันถูกแปลเป็น “หยาบคาย” “คนที่อันตราย” ในที่นี้ไม่ได้แสดงออกอย่างเต็มที่ถึงสิ่งที่เปาโลกำลังกล่าว เขาไม่ได้หมายความว่าแค่การทำให้ได้รับบาดเจ็บ ความหมายของเขาลงลึกมากกว่านั้น มันเกี่ยวข้องกับลักษณะหรือจิตใจซึ่งสิ่งนั้นถูกกระทำ คำกรีกสำหรับ “คนที่อันตราย” บ่งบอกถึงการทำร้ายที่บาดลึกมากยิ่งขึ้นกว่าที่ถูกใช้สำหรับ “คนหมิ่นประมาท” หรือ “ผู้ข่มเหง” ความหมายก็คือว่าการกระทำนั้นถูกกระทำด้วยความเย่อหยิ่งและความจองหองมากมายและด้วยจิตใจที่อวดดี มีความรุนแรงที่ชั่วและอาฆาตตลอดจนความโอหังและจิตใจแห่งทรราชย์ เปาโลข่มเหงเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูคริสต์ด้วยความร้อนรนทั้งหมดที่มี และเขาภูมิใจมาก ๆ ในสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ เขาจึงเรียกตัวเองว่าเป็นคนที่อันตราย (ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านแปลคำนี้ว่า “ทรราชย์”)

“...แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นอย่างโฉดเขลาในความไม่เชื่อ” เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวตรงนี้ว่าเขามีข้ออ้างเพราะว่าการกระทำต่าง ๆ ของเขาถูกทำลงไปในความไม่รู้และความไม่เชื่อ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาขาดความรู้และเป็นคนไม่เชื่อไม่ได้ทำให้ความผิดของเขาน้อยลง แต่มันแสดงให้เห็นถึงความอดกลั้นพระทัยของพระคริสต์และพระคุณอันเหลือล้นของพระองค์ พระคุณนี้เปี่ยมด้วยความเมตตาและฤทธิ์เดชจนมันจะช่วยให้คน ๆ หนึ่งได้รับความรอดผู้ซึ่งแต่ก่อนเคยแสดงออกถึงความเกลียดชังและความไม่เชื่อขนาดนั้น พระพรของเปาโลก็เป็นของเราเช่นกัน ไม่มีใครต้องหมดหวัง เพราะว่าถ้าพระเจ้าสามารถทำแบบนี้เพื่อคน ๆ หนึ่งที่ข่มเหงและเป็นฆาตกรขนาดนั้น ทุกคนก็สามารถหวังได้อย่างแท้จริง! แต่เพราะว่าเปาโล

ทำเช่นนี้ไปเพราะขาดความรู้ ทันทีที่เขาได้พบกับพระเยซูเจ้าและความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าซึ่งให้ความกระจ่างแจ้งแก่ใจและวิญญาณของเขา เขาก็หันหลังให้ความไม่เชื่อทันทีและกลายเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูเจ้า: “และในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (กิจการ 9:20)

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ในข้อ 13 ก็สอดคล้องกับคำอธิษฐานของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราบนทางเขื่อนนั้นขณะที่พระองค์ทรงมองลงมายังใบหน้าของคนเหล่านั้นที่ได้ตรึงพระองค์ที่ทางเขื่อนนั้น และทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาทำอะไร!”

ผมเชื่อว่าคนทั้งหลายที่ขาดความรู้ ซึ่งดำเนินชีวิตที่ชั่วช้าและยังมองว่าตัวเองกำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง ก็มีโอกาที่จะได้รับความรอดมากกว่าคนเหล่านั้นที่จิตใจดำเนินชีวิตชั่ว ๆ โดยรู้้อยู่แก่ใจว่าพวกเขา กำลังทำหลายสิ่งที่ไม่ควรทำ มีความหวังน้อยกว่าสำหรับคนที่รู้จักความจริงแต่ก็ปฏิเสธความจริงนั้น เมื่อเทียบกับคนที่ทำความชั่วเพราะขาดความรู้

ข้อ 14: “และพระคุณขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์”

ในข้อ 13 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา” เขาได้รับพระคุณของพระเจ้าซึ่งปลดปล่อยเขาให้เป็นไท และจนกว่าพระคุณของพระเจ้าช่วยเขาให้รอดและช่วยเขาให้พ้น เขาก็เคยเป็น “คนหมิ่นประมาท ผู้ข่มเหง และคนที่อันตราย” ความคิดเกี่ยวกับชีวิตในอดีตของเขาทำให้เขาถ่อมใจ และเขารู้สึกว่าเขาเป็นตัวเอกในพวกคนบาป

เปาโลได้ประสบกับพระคุณที่ช่วยให้รอดแล้ว...พระคุณที่ช่วยให้พ้น-แต่เขาได้ประสบกับ “พระคุณที่ให้งานทำ” เช่นกัน เมื่อพระเจ้าทรงช่วยเขาให้พ้นจากความไม่รู้และความเชื่อผิด พระองค์ก็ทรงเกณฑ์เขาและใช้การเขา ในถ้อยคำของเขาเอง “พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่มารับใช้”

ความรอดที่แท้จริงถูกตามมาโดยการรับใช้ที่แท้จริงต่อพระเจ้าเสมอ พระเจ้าทรงช่วยให้รอดเพื่อที่จะรับใช้ พระองค์ไม่เคยช่วยคนบาปคนใดให้รอดเพื่อที่จะนั่งอยู่เฉย ๆ ขณะที่ชาวโลกบึงสู่รกรอกอย่างบ้าคลั่ง! พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพื่อที่เราจะบอกเล่าแก่ผู้อื่น “และสิ่งสารพัดก็เป็นของพระเจ้า ผู้ได้ทรงให้พวกเราคืนดีกันกับพระองค์เองโดยทางพระเยซูคริสต์ และได้ประทานการรับใช้แห่งการคืนดีกันแก่พวกเรา คือพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษบรรดาการละเมิดต่อพวกเขา และได้ทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับพวกเรา” (2 คร. 5:18,19) ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายเสียแล้ว เราไม่ได้รับความรอดโดยการประพฤติ แต่ความรอดก่อให้เกิดการประพฤติ: “เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

เปาโลได้ประสบกับพระคุณที่ช่วยให้รอดแล้ว-พระคุณที่ให้งานเขาทำในการรับใช้องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา-และเขาประสบกับ “พระคุณที่ให้ความสามารถ” ด้วย ในข้อ 12 เขาเป็นพยานรับรองว่า “พระเจ้า

ทรงให้ข้าพเจ้ามีความสามารถ” ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องเหน็ดเหนื่อยหรือล้าใจ เขาไม่จำเป็นต้องยั้งไว้ เพราะว่าเมื่อพระเจ้าทรงเรียก พระเจ้าก็ทรงจัดทำให้เช่นกัน “ความพอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า” (2 คร. 3:5) พระเจ้าไม่เคยสั่งเราให้ทำงานหนึ่งเพื่อพระองค์โดยที่ไม่ประทานสิ่งใดก็ตามที่เราต้องการสำหรับการเดินทางนั้น พระองค์ไม่เคยส่งเราไปสู้รบกับศัตรูโดยที่ไม่จัดหาเครื่องอาวุธเพื่อที่ได้ชัยชนะ “ผู้ใดบ้างเข้าไปในสงครามในเวลาใดโดยจ่ายค่าจ้างของตัวเอง” (1 คร. 9:7) ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อ จงมีความกล้าหาญและรับการปลอบประโลมใจในคำกล่าวอันเรียบง่ายนี้: “ถ้าพระเจ้าทรงบัญชาท่าน...ท่านก็จะสามารถทำได้!” (อพย. 18:23)

ในพระคำข้อนี้ของเรา เปาโลพูดถึงเกี่ยวกับพระคุณอันเหลือล้น เขากล่าวว่า “พระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นมีมากเหลือล้น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระคุณของพระเจ้านั้นอ่อนโยนอันสุดยอดเยี่ยมเหนือธรรมดา พระคุณของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่คู่ควร ไม่ได้ลงแรงแลก ไม่สมควรได้รับ เพียงพอสำหรับทุกสิ่งและจัดทำให้สำหรับทุกสิ่ง เปาโลไม่อาจสรรหาถ้อยคำมาบรรยายถึงพระคุณนั้นที่ได้เปลี่ยนแปลงเขาจากคนหมิ่นประมาท ผู้ข่มเหงและคนที่อันตรายให้กลายเป็นทหารกล้าแห่งกางเขนนั้นและนักเทศน์ที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์อย่างที่เขาเป็น

เขาร้องประกาศว่า “ข้าพเจ้าเป็นตัวเอกในพวกคนบาป!”-และในคำกล่าวนั้นเขาไม่ได้กล่าวเกินจริง เขารู้สึกในใจของตนสิ่งที่เขากล่าวด้วยริมฝีปากของตน คนบาปทุกคน เมื่อถูกฟ้องใจอย่างลึกซึ้งเรื่องบาปและเผชิญหน้ากับความชั่วช้าของพวกเขเอง จะร้องออกมาแบบนี้เช่นกัน อิสยาห์ประกาศว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าถูกตัดออกแล้ว!” (อสย. 6:5) ในลูกา 5:8 เปโตรร้องว่า “ขอเสด็จไปจากข้าพระองค์เถิด เพราะข้าพระองค์เป็นคนบาป!” คนเก็บภาษีคนนั้นที่ยืนอยู่ในพระวิหารไม่ยอมแม้แต่จะแหงนตาดูท้องฟ้า แต่ทูตออกของตน โดยกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด!” (ลูกา 18:13)

เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้เล็กละอายที่สุดในพวกอัครทูต ที่ไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต” (1 คร. 15:9) ในเอเฟซัส 3:8 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กละอายกว่าคนเล็กละอายที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด” ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเปาโลไม่ได้รู้สึกคู่ควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูตและลึกลงไปในใจของเขา รู้สึกว่าเขาเป็นผู้เล็กละอายที่สุดในวิสุทธิชนทั้งหมดของพระเจ้า พระคุณอันเหลือล้นของพระเจ้าก็ทำให้เขาเป็นอย่างที่เขาเป็นและช่วยให้เขาสามารถทำงานของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้รับใช้ที่แท้จริง ทหารที่ดี และสุดท้ายคือมรณะสักขีที่สัตย์ซื่อเพื่อสง่าราศีของพระเจ้าได้ พระคุณที่ทรงโปรดประทานให้แก่เขาทำให้เขาประกาศว่า “...โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้! และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า” (1 คร. 15:10)

ใช่แล้วครับ พระคุณนั้นเปี่ยมด้วยความเมตตาและทรงฤทธิ์ เหลือล้นและเปี่ยมสง่าราศี โดยนำเปาโลไปสู่ “ความเชื่อและความรัก” ซึ่งเขาแสดงออกตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไปในขนาดที่เหลือล้นเช่นนั้นต่อพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ซึ่งเขาได้ข่มเหงอย่างหนักตอนที่เขาเคยเป็นคนหมิ่นประมาท ผู้ข่มเหง และคนที่อันตราย พระคุณของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงความเกลียดชังและความไม่เชื่อให้เป็นความเชื่อและความรัก!

ข้อ 15: “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ในพวกนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก”

ภาษากรีกแบบตรงตัวอ่านว่า “สัตย์ซื่อคือถ้อยคำนั้น” เปาโลเพิ่งเป็นพยานรับรองถึงข้อเท็จจริงที่ว่า เขาเป็นคนบาปตัวฉกาจ ว่าเขาได้รับพระคุณอันยิ่งใหญ่ผ่านทางพระคุณอันเหลือล้นของพระเจ้า และความคิดของเขาหันไปสู่จุดประสงค์หนึ่งเดียวที่พระคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลก-เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด เพื่อประทอนชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก เพื่อเติมพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่พระองค์จะทรงรับชีวิตนั้นมาอีก-เพื่อที่จะสิ้นพระชนม์ เพื่อเราจะได้มีชีวิต

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ถ้อยคำ” มีความหมายว่าหลักคำสอนหรือคำประกาศ นี่เป็นหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อ...คำประกาศอันสัตย์ซื่อ คำว่า “สัตย์ซื่อ” ในภาษากรีกแบบตรงตัวมีความหมายว่า “แท้จริงอย่างแน่นอน” ดังนั้นคำประกาศนี้ หลักคำสอนนี้ จึงเป็นสิ่งที่เราพึ่งพาได้ และเราสามารถมั่นใจได้อย่างสมบูรณ์ในคำประกาศที่ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต หลักคำสอนเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เป็นหลักคำสอนหรือคำประกาศหนึ่งที่คนทั้งปวงสามารถยอมรับได้อย่างมั่นใจ เพราะว่ามันเป็นความจริงอย่างแน่นอน

“นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ ด้วยว่าถ้าพวกเราตายกับพระองค์ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน” (2 ทธ. 2:11)

“นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ และสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านยืนยันตลอดเวลาว่า คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการงานที่ดีทั้งหลายไว้ สิ่งเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย” (ทิตัส 3:8)

“...และสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้” นั่นคือ คำกล่าวนี้สมควรที่จะถูกรับไว้ ยอมรับ และเชื่อโดยทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครก็ตาม คำประกาศนี้เป็นความจริงเพราะว่าทุกคนเป็นคนบาป: “เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:23) ดังนั้นทุกคนจึงต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง-และทุกคนเชิญฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งประกาศว่าพระเยซูกำลังแสวงหาคนบาปทุกคนโดยมีจุดประสงค์เดียวในการช่วยเขาให้รอด มันไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่ทุกคนควรมาถึงการกลับใจใหม่ เราทุกคนได้หลงเงินไปเหมือนแกะ แต่พระเยซูหาที่ได้อำนาจบนพระเยซู พระเมษโปดกนั้น ความชั่วช้าของเราทุกคน (อสย. 53:6)

คำประกาศนี้สมควรแก่การยอมรับทุกอย่าง เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง พระเยซูไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกเลือก พระเจ้าได้ทรงรักโลกเช่นนั้น จน “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อ” ก็รับความรอดได้ พระองค์ทรงเป็นผู้สละล้างพระอาชญาเพื่อบาปทั้งหลายของเรา-และไม่ใช่เพื่อของเราเท่านั้น แต่เพื่อบาปของคนทั้งโลก (ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 2:1,2) ถ้าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์เท่านั้น ถ้าพระองค์ทรงช่วยให้รอดได้แค่คนส่วนหนึ่งของมนุษยชาติเท่านั้น เราก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าหลักคำสอนนี้เรื่องความรอดโดยพระคุณสมควรแก่การยอมรับโดยคนทั้งปวง ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรง

สิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง แล้วทุกคนจะสนใจในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรอดได้อย่างไร?

มีคนเหล่านั้นที่เทศนา “การลบมลทินแบบจำกัด” พวกเขาเป็นคนเหล่านั้นที่เป็นที่รู้จักในชื่อพวกไฮเปอร์แคลวิน พวกलिขิตล่องหน้าแบบสุดขีด พวกเขาสอนว่าถ้าคุณถูกเลือก คุณก็จะได้รับความรอด และถ้าคุณไม่ถูกเลือก คุณก็รอดไม่ได้ ไม่มีผู้รับใช้คนใดที่เชื่อในการทรงเลือกอย่างแข็งแกร่งมากไปกว่าผมแล้ว ไม่มีผู้รับใช้คนใดที่เชื่อในอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าอย่างแข็งแกร่งมากไปกว่าผมแล้ว และไม่มีผู้ใดเชื่อในการทรงลิขิตล่องหน้าตามพระคัมภีร์อย่างหนักแน่นมากไปกว่าผมแล้ว-แต่ผมเชื่ออย่างแข็งแรงพอ ๆ กันว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคนที่อยู่บนพื้นพิภพนี้ ถ้าผู้รับใช้คนใดไม่เชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทุกคน เขาก็กำลังสอนผิด! พระคัมภีร์ไม่สอนว่าบางคนถูกเลือกให้ต้องตกนรก (การลบมลทินแบบจำกัด-หลักคำสอนที่ถูกยึดถือโดยพวกไฮเปอร์แคลวิน) พระเยซูคริสต์ได้ทรงซื้อการไถ่เพื่อคนบาปแต่ละคนและทุกคน!

พระเยซูตรัสแก่ผู้คนของพระองค์เองว่า “จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:39,40) โปรดหมายเหตุไว้ว่า “และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต!” ตามคำตรัสของพระเยซู ประชาชนบางคนของพระองค์เองได้ตายไปและล้มตาศึนในนรก-ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาถูกคัดสรรหรือถูกเลือก แต่เพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะมาหาพระองค์ ยอมรับพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและรับความรอด! อย่าฟังมนุษย์คนใดที่เทศนาการลบมลทินแบบจำกัดอย่างเด็ดขาด

คำประกาศที่ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด เพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้ชีวิต ก็สมควรแก่การยอมรับทั้งปวงเพราะลักษณะที่การจัดหาความรอดนั้นถูกเปิดเผยแล้วผ่านทางข่าวประเสริฐ แผนการแห่งการไถ่ของพระเจ้านั้นเรียบง่ายและเข้าใจได้เสียจนพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ มาหาเราและอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนเช่นนั้น” พระองค์ตรัสแก่คนที่โตแล้วว่า “ถ้าพวกท่านไม่กลับใจและกลายเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ พวกท่านจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้เลย” คำประกาศนี้สมควรแก่การยอมรับทั้งสิ้นเพราะว่ามันเรียบง่ายเหลือเกิน เข้าใจได้เหลือเกิน ติดดินเหลือเกินและปฏิบัติได้จริงเหลือเกินจนแม้แต่เด็กคนหนึ่งก็สามารถเข้าใจแผนการแห่งความรอดได้

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถคิดแผนการเช่นนั้นขึ้นมาได้ ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถจัดหาเครื่องบูชาเช่นนั้นได้ พระเจ้าทรงแสดงความรักของพระองค์แก่เราในสิ่งที่ว่าขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา! พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนธรรมดา...พระองค์ไม่ได้สละวางชีวิตของพระองค์เพื่อมิตรสหายของพระองค์ แต่เพื่อพวกศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงเข้าแทนที่คนบาป พระองค์ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั้นและทรงชิมตะกอนรสขมของถ้วยนั้น เพื่อที่ คุณและผมจะได้ดื่มตามสบายจากน้ำแห่งชีวิต

คำประกาศนี้สมควรแก่การยอมรับทั้งปวงเพราะการทรงจัดเตรียมนั้นที่มีในของประทานนั้นที่ถูก

ประกาศ: ความรอดเป็นของฟรีแก่ทุกคนที่ยอมรับโดยความเชื่อพระราชาที่เสด็จขึ้นและพระโลหิตที่หลัง
รินของพระคริสต์ ความรอดเป็นสิ่งที่ลงแรงแลกไม่ได้ มันถูกซื้อไม่ได้ ไม่มีวิธีใดที่มนุษย์คนใดจะคู่ควรกับความ
รอดได้ มหาเศรษฐีและยากจนต้องรับความรอดโดยวิธีเดียวกัน อาจารย์มหาลัยและคนที่อ่านชื่อของตัวเองไม่
ออกต้องรับความรอดโดยวิธีเดียวกัน ไม่ว่าจะตำแหน่งใด สภาพ สีมัว ความเชื่อ หรือสิ่งใดก็ตาม มีอยู่นามเดียว
เท่านั้น-พระนามของพระเยซู ประดุจเดียว-พระองค์ทรงเป็นประดู่หนึ่ง ทางเดียว-พระองค์ทรงเป็นทางนั้น ความ
จริงเดียว-พระองค์ทรงเป็นความจริง ชีวิตเดียว-พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตทั้งปวง เราทุกคนรับความรอด
โดยวิธีเดียวกัน-โดยความเชื่อในพระราชาที่เสด็จขึ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้าบนกางเขนนั้น-พระ
เมษโปดกผู้ได้ทรงสละพระทรวงของพระบิดามาและในอย่างก้าวเดียวมที่มาได้ทรงก้าวจากพระทรวงของพระ
บิดามาสู่ครรภ์ของมารีย์หญิงพรหมจารีนั้น-และตั้งแต่ช่วงขณะนั้นจนกระทั่งพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” ทุก
สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ทุกสิ่งที่พระองค์ตรัส ทุกก้าวที่พระองค์ดำเนิน ทุกการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ
ทุกรายละเอียดของทุกช่วงขณะแห่งชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลกมีเพียงหนึ่งเดียว-พระองค์กำลังแสวงหา
และช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด!

คำประกาศนี้- “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัว
ท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า”-สมควรแก่การยอมรับทั้งสิ้น ผู้ใดก็ตาม ทุกคน
ได้รับเชิญให้มายอมรับคำประกาศนี้ และทุกคนที่จะยอมรับคำประกาศนี้ก็จะได้ความรอด: “แท้จริงแล้วเรา
กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะ
ไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับ
ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของ
พระเจ้า” (อฟ. 2:8) “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม.
10:17) “โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวจนะของ
พระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 เปโตร 1:23)

จำเป็นที่คนบาปต้องเชื่ออย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับพระเยซู และเกี่ยวกับพระวจนะถ้า
อยากให้มีชีวิตรอดสำหรับคนบาปผู้นั้น เราได้ยินพระวจนะ เราเชื่อพระวจนะ เรารับพระวจนะ-และในการทำ
เช่นนั้นเราก็เชื่อว่า “ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้า” เราเชื่อว่า “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระ
บุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์” เราเชื่อว่า “พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปทั้งหลายของเรา
ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” นอกจากนี้ “พระองค์ผู้ไม่ได้ทรงมีบาปได้ทรงถูกทำให้เป็นคนบาปเพื่อเรา เพื่อที่เรา
ในพระองค์จะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้า” เมื่อเชื่อเช่นนั้น เราก็กล่าวยอมรับว่าพระคริสต์ ผู้ได้
เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ทรงมีตัวตนอยู่ก่อนพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก-พระองค์
ทรงมีตัวตนอยู่แล้วกับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น และพระองค์ได้เสด็จมาเมื่อพระองค์ไม่ได้ถูกผูกมัดให้ทำเช่นนั้น
เลย เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์จึงได้เสด็จมาเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด โดยถูกสร้างในแบบ
พระฉายของพระเจ้า พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด-ไม่ใช่เพื่อทำลาย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเปิดเผยความ
เมตตา ไม่ใช่เพื่อทำลายในการพิพากษา พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด-จิตวิญญาณทั้ง

หลายที่ขัดสน หลงหาย เร่ร่อนและถูกปรับโทษ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้คนเหล่านั้นที่ได้ตั้งใจต่อต้าน พระเจ้ากลับคืนสู่ความโปรดปรานของพระเจ้า

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณยังไม่ได้รับความรอด ทั้งหมดที่คุณต้องทำเพื่อรับความรอดก็คือ ยอมรับก่อนอื่น เลย์ว่าคุณเป็นคนบาป และจากนั้นก็เชื่อด้วยใจว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และถ้า คุณจะกล่าวยอมรับว่าคุณเป็นคนบาป ซึ่งสมควรตกนรกเท่านั้น และจากนั้นก็ให้ความไว้วางใจของคุณอยู่ใน พระเยซู พระองค์ก็จะทรงทำให้คุณเหมาะสมสำหรับสวรรค์-แต่พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ทำเช่นนั้นได้ และ ก่อนที่พระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอด คุณต้องกล่าวยอมรับว่าคุณเป็นคนบาป พระเยซูตรัสว่า “บรรดาคนปกติ ไม่ต้องการหมอ เว้นแต่คนทั้งหลายที่เจ็บป่วย” (มธ. 9:12) ถ้าคุณจะกล่าวยอมรับว่าคุณป่วยเป็นโรคบาป หลง หาย และสมควรตกนรก และจากนั้นก็หันตาของคุณไปยังพระที่นั่งกรุณาแห่งสวรรค์ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซู ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา (ฮบ. 1:3; 1 ทธ. 2:5) และในถ้อยคำของคุณเองร้องทูล ต่อพระเจ้าในพระนามของพระเยซูเพื่อขอความเมตตา ความเมตตาก็จะเป็นของคุณโดยความเชื่อในพระราช กิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า

ข้อ 15 ปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ยิ่งใหญ่นี้: “...ในพวกนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก” ผมกล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว ในข่าวสารนี้ว่าเปาโลไม่ใช่บุคคลธรรมดา เขาเป็นคนเหนือธรรมดาจากทุกจุดยืน และเมื่อเขามองเห็นตัวเองใน ความสว่างแห่งข่าวประเสริฐ เขาก็รับสารภาพว่าเขาเป็นตัวเอกในพวกคนบาป (คำนี้ในภาษากรีกบ่งบอกถึง ความเป็นเอกเป็นใหญ่ และมันหมายความว่าเปาโลเป็นหนึ่งในท่ามกลางพวกคนบาป-เขาเป็น “นายพล” ไม่ใช่ “พลทหาร”) เขาไม่ใช่แค่คนบาปธรรมดา ๆ คนหนึ่ง-เขาเป็นระดับหัวหน้า...คนบาปที่โดดเด่น

เป็นความจริงที่ว่าเปาโลเป็นคนที่เคร่งศาสนามาก ๆ-เขาเป็นฟาริสีแห่งพวกฟาริสี และเขาดำเนินชีวิต ตามคณะที่เคร่งครัดที่สุดของศาสนาของบรรพบุรุษของเขา แต่เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็มองเห็นตัวเองว่าเป็น ตัวเอกในคนทั้งปวงเหล่านั้นที่ต่อต้านพระคริสต์ เป็นไปได้ว่าเมื่อเปาโลพูดถึงตัวเองว่าเป็นตัวเอกในพวกคนบาป เขากำลังคิดถึงสเทเฟน ผู้ช่วยศิษยาภิบาลคนแรกของพระเจ้า ผู้ซึ่งเปาโลได้เป็นประจักษ์พยานและเห็นดีเห็น งามกับการเอาหินขว้างเขาจนตาย บางทีเขาจำได้ถึงความสว่างนั้นแห่งสวรรค์บนใบหน้าของสเทเฟนขณะที่ส เทเฟนอธิษฐานเมื่อเหล่าเพชรฆาตของเขาว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้ เลย!” อาจเป็นไปได้ว่าถ้อยคำเหล่านี้ของสเทเฟนวิ่งผ่านเข้าไปในหัวของเปาโลขณะที่เขามองเห็นตัวเองว่าเป็น ตัวเอกในพวกคนบาป เขาโลแห่งทาร์ซัส เช่นเดียวกับนิโคเดมัส เป็นคนมีศีลธรรม-และเป็นเช่นนั้นอย่างโดดเด่น ดูภายนอก ทางประพฤตินั้นเขาก็ไว้ที่ติ-จนถึงวันนั้นเมื่อเขาเริ่มชมเฝ้าเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูคริสต์ อ่านฟิลิปปี 3:6; กิจการ 26:4,5

บางคนทีเข้าไปในห้องสำหรับคำถามในที่ประชุมทั้งหลายของเราเริ่มต้นโดยกล่าวว่า “ฉันไม่ใช่คนบาปที่ แย่ขนาดนั้นสักหน่อย ฉันเป็นคนมีศีลธรรมมาตลอดนะ ฉันไม่เคยติดคุก และฉันไม่เคยเมาเหล้าด้วย” แต่เปาโล ไม่ได้เป็นแบบนั้น หลังจากการกลับใจเชื่อของเขา เขาไม่เคยพยายามที่จะแก้ตัวเลย แต่ทุกเวลาเขาพร้อมที่จะ ยอมรับอย่างเต็มที่ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นคนบาป-และยิ่งกว่านั้น: ตัวเอกในพวกคนบาป

ผู้เชื่อที่แท้จริงก็พร้อมเสมอที่จะยอมรับว่าชีวิตในอดีตของเขานั้นเป็นชีวิตแห่งบาป ไม่ว่าเขาจะเป็นคน

มีศีลธรรมขนาดไหนก็ตาม เมื่อคนหนึ่งบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เขาก็ไม่พยายามที่จะพิสูจน์สิ่งใดในชีวิตแต่ก่อนของเขาว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ยิ่งเราชำระตัวให้บริสุทธิ์อย่างเต็มที่มากเท่าไร และยิ่งเราเริ่มมีใจฝึกฝฝ่ายวิญญานมากเท่าไร เราก็ก็น้อมรับว่าเราต้องพึ่งพาพระคุณของพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจมากเท่านั้น ยิ่งเราเริ่มอุทิศตัวมากเท่าไร เราก็ก็น้อมรับอย่างเต็มที่ถึงความอ่อนแอของเนื้อหนังและความเสื่อมทรามสิ้นเชิงของมนุษย์มากเท่านั้น และเรายังจะร้องออกมาพร้อมกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่^{นี้}โดยพระคุณของพระเจ้า!”

ข้อ 16: “อย่างไรก็ดีเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระเมตตา เพื่อที่ว่าในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น พระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็น เพื่อเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อบนพระองค์อันนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์”

ตรงนี้ก็เช่นกัน เหมือนในข้อ 13 เรามีวลีที่ว่า “ข้าพเจ้าจึงได้รับพระเมตตา” เปาโลเป็นผู้รับที่มีความสุขและได้รับสิทธิพิเศษแห่งพระคุณของพระเจ้าและความเมตตาอันนุ่มนวล เพื่อที่เขาจะได้เป็นแบบอย่างของความอดกลั้นพระทัยและความเมตตากรุณาอันนุ่มนวลของพระเยซู เพื่อที่ทุกคนจะได้มีความสุขกับความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีเดียวกันนี้และรับความเมตตาอันนุ่มนวลเดียวกันนี้ที่เปาโลได้รับแล้วเมื่อเขาต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้า ชีวิตทั้งหมดของเปาโลหลังจากการกลับใจรับเชื่อของเขาถูกทุ่มเทให้แก่การป่าวประกาศข่าวสารแห่งกมลโศก-ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู โดยบอกเล่าถึงข่าวดีที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาสำหรับบาปทั้งหลายของเรา และไม่ใช่สำหรับของเราพวกเดียว แต่สำหรับบาปของคนทั้งโลก (1 ยอห์น 2:2) เปาโลปรารถนาให้ทุกคนได้ยินข่าวอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีนี้ พวกเราวันนี้ก็ร่วมแบ่งปันในพระพรของเขา พระเจ้าได้ทรงเรียกเปาโลและส่งเขาไปยังพวกคนต่างชาติ และเรากำลังเก็บเกี่ยวพระพรเหล่านั้นอยู่ซึ่งถูกทำให้เป็นไปได้เพราะความเชื่อฟังแบบสิ้นสุดใจของเขาต่อการทรงเรียกของพระเจ้า

“...ในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น” แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าถ้าผู้ข่มเหงที่น่าสังเวชที่ถูกหลอกลวง และหมิ่นประมาทอย่างเปาโลสามารถได้รับความรอดอย่างเปี่ยมสง่าราศีและพระคุณของพระเจ้าถูกหลั่งลงมาบนเขาอย่างบริบูรณ์ได้ ใคร ๆ ก็รับสิ่งเหล่านี้ได้ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนชั่วหรือบาปหนาสักเพียงใด นี่แหละเป็นหลักการที่สำคัญยิ่งของปรัชญาแห่งความรอดของเปาโล ไม่มีใครที่ชั่วหรือบาปหนาเกินไปสำหรับพระคุณที่ไถ่ และเปาโลนำเสนอตัวเองเป็นตัวอย่างอันโดดเด่นของความจริงนั้นของพระคัมภีร์ ไม่มีใครต้องสิ้นหวัง ถ้าพระคุณของพระเจ้าช่วยเปาโลให้รอดและเปลี่ยนแปลงเขาจากคนหมิ่นประมาทให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ เช่นนั้นแล้วพระคุณของพระเจ้ายิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงคนบาปที่ชั่วคนใด ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะบาปหนาขนาดไหนก็ตาม

คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “แบบอย่าง” ถูกใช้อีกเพียงครั้งเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ (2 ทธ. 1:13) ที่มันถูกแปลเป็น “รูปแบบ” คำนั้นมีความหมายว่า “รูปแบบ ภาพร่าง หรือตัวอย่าง” ความหมายตรงนี้จริง ๆ แล้วก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะใช้เปาโลเป็นตัวอย่างสำหรับจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงของการให้กำลังใจคนบาปทั้งหลายในทุกยุคสมัยต่อมา ถ้าพระคุณของพระเจ้าสามารถช่วยเปาโลให้รอดและรักษาเขาไว้ได้

และทำให้เขาเป็นนักเทศน์และนักประกาศข่าวประเสริฐผู้ยิ่งใหญ่แบบที่เขาเป็น ก็ไม่มีใครควรสงสัยว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถหรือไม่ที่จะช่วยให้รอดจนถึงที่สุด ไม่ว่าสภาพการณ์จะเป็นเช่นไรก็ตาม พระเจ้าทรงช่วย “ตัวเอกในพวกคนบาปทั้งปวง” ให้รอดแล้ว และทรงได้ขอยุติสำหรับคำถามนั้นครั้งเดียวจบว่าคนบาปที่ชั่วช้าที่สุดก็รับความรอดได้และรับการอภัยโทษได้หากพวกเขาจะเพียงวางใจในพระคุณนั้นที่ช่วยตัวเอกในพวกคนบาปให้รอดแล้ว ตัวอย่างของเปาโลพิสูจน์ให้เห็นว่าไม่มีกรณีใดที่หนักหนาเกินกว่าความเมตตาและการอภัยโทษให้ของพระเจ้า

จากพระคำข้อนี้เราทราบว่ามีคนบาปคนใดควรหมดหวังในความเมตตา ไม่มีผู้ใดควรกล่าวว่า “ฉันเป็นคนบาปที่ชั่วช้าเหลือเกินจนพระเจ้าช่วยฉันให้รอดไม่ได้หรอก!” ถ้าพระเจ้าทรงช่วยเปาโลให้รอดแล้ว เราก็ทราบว่าคนบาปทุกหมวดหมู่และทุกประเภทก็รับการอภัยโทษและรับความรอดได้ คนขี้เมา คนหมิ่นประมาท คนหยาบคาย คนเล่นซู้ ฆาตกร ขโมย คนที่ต่ำช้าเลวทรามมากที่สุดบนพื้นพิภพนี้ก็รับการอภัยโทษได้หากเขายอมมาหาพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ โดยอ้างสิทธิ์ในเรื่องการอภัยโทษผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์

ไม่แปลกที่พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าเปาโลเป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรร! พระเจ้าทรงใช้เปาโลในหลาย ๆ ด้าน-และวันนี้เรากำลังเก็บเกี่ยวพระพรเหล่านั้นของงานรับใช้ของผู้รับใช้ที่อุทิศตัวท่านนี้ของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม ผมคิดว่าไม่มีผู้ใดที่เคยมีชีวิตอยู่ ยกเว้นพระเยซูคริสต์เจ้า ที่อุทิศตัวอย่างสิ้นสุดใจและหมดทั้งตัวแด่พระเจ้าอย่างอัศจรรย์ต่อเปาโล ไม่แปลกที่ในช่วงโมงท้าย ๆ ของเขาบนแผ่นดินโลกเขาสามารถเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว!” ผมเชื่อว่าเขาเทศนาทุกคำเทศนาที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้เทศนา ผมเชื่อว่าเขาเป็นพยานแก่ทุกคนที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้เป็นพยาน ผมเชื่อว่าเขาเดินทางทุกไมล์ที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้เดินทาง ผมเชื่อว่าเขาทำการวิ่งแข่งของเขาจนสำเร็จแล้วอย่างแท้จริง! ผมเชื่อว่าเขาใช้โอกาสทั้งหมดที่มีเพื่อบอกเล่าข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐแสนมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า ใช่แล้วครับ เขาเป็น “แบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อบนพระองค์อันนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์”

ข้อ 17: “บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจะมีแด่พระมหากษัตริย์ ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์จอมตะ ผู้ทรงไม่ได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน”

ในพระคำข้อนี้เปาโลถวายคำสรรเสริญและคำอวยพรแด่พระเจ้า-ประการแรกคือกล่าวถึงพระองค์: “...บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจะมีแด่พระมหากษัตริย์” ในจดหมายฝากทุกฉบับของเปาโล เขาเน้นย้ำมาก ๆ เกี่ยวกับหน้าที่ของผู้เชื่อทั้งหลายที่มีต่อเหล่าผู้ครอบครองฝ่ายโลก ถึงแม้ว่าในท่ามกลางผู้ครอบครองเหล่านั้นอาจมีเนโรอยู่ด้วยก็ตาม กระนั้นเขาก็สอนชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นเกี่ยวกับ “กษัตริย์อีกองค์หนึ่งที่ชื่อ เยชู” (กิจการ 17:7) ด้วยเหตุนี้ เมื่อต้องเลือกว่าจะจงรักภักดีต่อฝ่ายใด เขาก็เลือกถวายเกียรติ หนุนถนอม และเชื้อฟุ้ง “กษัตริย์อีกองค์หนึ่งที่ชื่อพระเยซู” เสมอ คำบัญชาของพระเยซูอยู่เหนือกว่าเสมอ และเราจะต้องให้เกียรติเหล่าผู้ครอบครองฝ่ายโลกทราบเท่าที่การให้เกียรตินั้นไม่นำการหลู่เกียรติมาสู่พระเยซู

พระเยซูทรงเป็นจอมกษัตริย์ที่บัดนี้เปาโลถวายการนมัสการของตน กษัตริย์องค์นี้ทรงเป็น “ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์จอมตะ ผู้ทรงไม่ได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว”

ถ้อยคำที่ถูกใช้ตรงนี้อาจถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น-พระเยโฮวาห์ “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่องค์นั้น พระเจ้าทรงเป็นนิรันดร...คำกรีกนี้มีความหมายว่า “กษัตริย์แห่งยุคทั้งหลาย” กษัตริย์องค์นี้ทรงเป็นอยู่เสมอมา พระองค์ทรงเป็นอยู่ตอนนี้ พระองค์จะทรงเป็นอยู่เสมอไป ผู้แต่งเพลงสดุดีกว่าไวเช่นนี้: “...ตั้งแต่นิรันดรกาลถึงนิรันดรกาล พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” (เพลงสดุดี 90:1,2) กษัตริย์องค์นี้ทรงเป็นอมตะ-พระองค์จะทรงเป็นอยู่เสมอไป กษัตริย์องค์นี้ทรงไม่ปรากฏแก่ตา กษัตริย์แห่งยุคทั้งหลายทรงถูกเผยให้ประจักษ์ผ่านทางพระบุตรนั้น คือพระเยซูเจ้า (ยอห์น 14:9) พระองค์ทรงคงอยู่ต่อไปแบบหาใดเปรียบได้ ไม่มีผู้ใดสามารถเทียบกับพระองค์ได้ พระองค์เพียงผู้เดียวทรงเป็นพระเจ้า

กษัตริย์แห่งยุคทั้งหลายทรงเป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียว-แต่พระองค์ก็ไม่ทรงห่างเหิน พระเยซูตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) ในโรม 16:27 เปาโลกล่าวว่า “ขอสง่าราศีจะมีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาต่อองค์เดียวโดยทางพระเยซูคริสต์ สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

ผมหยุดชั่วคราวตรงนี้เพื่อขอบคุณพระเจ้า (และผมแน่ใจว่าคุณจะขอบคุณพระเจ้าร่วมกับผม) ที่ความรักของพระองค์อยากได้สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเราเสมอ-ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อมเสมอ ฤทธิ์เดชของพระองค์กระทำเพื่อเราสิ่งที่ดีที่สุดในทุกเวลา ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม พระปัญญาของพระองค์ทราบว่าสิ่งใดดีที่สุดสำหรับเรา ในทุกเวลา ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม และพระองค์ทรงทราบวิธีที่จะกระทำเพื่อเราสิ่งซึ่งเป็นไปเพื่อผลดีของเราและสง่าราศีของพระองค์ นี่คือสุดยอดกษัตริย์! พระผู้ช่วยให้รอด พระผู้พิทักษ์รักษา สหายเลิศ-แต่พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของฉันทจริง ๆ ไหม? พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งชีวิตของฉันทไหม? จงถามคำถามอันจริงจั่งนั้นกับตัวคุณเอง

ส่วนท้ายของข้อ 17 มีถ้อยคำแห่งการถวายเกียรติและคำสรรเสริญ เปาโลอยากให้เกิดเกียรติยศและสง่าราศีมีแต่กษัตริย์แห่งยุคทั้งหลาย ตลอดไปเป็นนิรันดร์ สง่าราศีทั้งสิ้น เกียรติยศ และคำสรรเสริญสมควรถวายแด่พระเจ้าแห่งความรอดของเรา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้จัดหาความรอด พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้รักคนบาปทั้งหลายยิ่งนักจนพระองค์ทรงมอบพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เพื่อสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เพื่อที่เราโดยทางพระโลหิตที่หลั่งรินของพระองค์จะได้รับการยกโทษบาป ขอคำสรรเสริญทั้งสิ้นจงมีแด่พระเจ้าเทอญ!

เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงใช้มนุษย์เป็นเครื่องมือในการนำผู้คนมาสู่ความรอด มันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ผ่านทางการประกาศข่าวประเสริฐ ที่จะช่วยคนเหล่านั้นที่เชื่อให้รอด ในโรม 10:9-17 เรามีภาพอันงดงามของความรอด เราถูกบอกได้ว่าผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด- กระนั้นพวกเขาจะเรียกหาพระองค์ที่พวกเขายังไม่ได้เชื่อได้อย่างไร? และพวกเขาจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินได้อย่างไร-และพวกเขาจะได้ยินโดยไม่มีผู้ประกาศได้อย่างไร? และพวกเขาจะประกาศได้อย่างไรนอกเสียจากว่าพวกเขาถูกส่งไป? ในการแจกจ่ายนี้พระเจ้าทรงเรียกและส่งผู้รับใช้ทั้งหลายไปซึ่งประกาศพระวจนะ คนบาปได้ยินพระวจนะ-ซึ่งมีชีวิตและฤทธิ์เดช และคมกว่าดาบสองคมใด ๆ-และพระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ พระวจนะคือเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปรียบเอนาที่นำมาซึ่งการบังเกิดใหม่ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน

และการได้ยินโดยพระวจนะ ดังนั้นพระวจนะจึงเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งของพระเจ้าเพื่อนำผู้คนมาถึงพระคริสต์ แต่พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32)

ทิโมธี ผู้ซึ่งเปาโลกำลังเขียนถึง ได้กลับใจรับเชื่ออันเป็นผลมาจากการรับใช้ของเปาโล-กระนั้นการกลับใจรับเชื่อก็เป็นผลลัพธ์ของเหตุการณ์หลายอย่างที่เชื่อมติดกันเหมือนโซ่เส้นหนึ่ง ไม่มีคนอื่น ๆ อีกแล้วหรือที่มีส่วนในการกลับใจรับเชื่อของทิโมธี? โลอิส-ยายของเขา และยูนิส-มารดาของเขา ผู้ได้อบรมสั่งสอนเขาในพระคัมภีร์ตอนเป็นเด็ก...พวกนางไม่ได้มีส่วนในการนี้หรือ? เราในฐานะบุคคลทั้งหลายไม่อาจกล่าวได้ว่า “บุคคลท่านนี้เป็นผู้กลับใจรับเชื่อของฉัน” เพราะเราไม่รู้หรือว่าอีกกี่คนได้อธิษฐานหรือได้เป็นพยานก่อนที่เราได้เก็บเกี่ยวผลที่สุกงอมนั้น บางคนหวานเมลิ็ดพีซ คนอื่น ๆ ก็รดน้ำหลังจากการเพาะปลูกนั้น-แต่พระเจ้าประทานการเพิ่มพูน! คุณแม่ทั้งหลายที่ตามแบบพระเจ้าอธิษฐานเพื่อลูก ๆ ของตน เหล่าครูสอนรวีที่นำรักก็สั่งสอนเด็ก ๆ เหล่านั้นอย่างสัตย์ซื่อ เหล่าศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อเทศนาพระวจนะจากธรรมาสัน จากนั้นนักประกาศข่าวประเสริฐก็อาจเข้ามาในชุมชนนั้นและเก็บเกี่ยวจิตวิญญาณทั้งหลายที่สุกงอมแล้ว-แต่นักประกาศข่าวประเสริฐผู้นั้นก็ไม่บังอาจรับความดีความชอบสำหรับการชนะจิตวิญญาณเหล่านั้น เขามีส่วนในมัน ถูกต้องครับ-แต่คนอื่น ๆ ก็มีหน้าที่ซึ่งเฉพาะมาก ๆ เช่นกันในจิตวิญญาณทุกดวงที่กลับใจรับเชื่อ

ช่างเป็นอภิสิทธิ์อันเปี่ยมสง่าราศีที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในโซ่เส้นนั้นที่นำผู้คนมาถึงพระคริสต์ แต่อย่าลืมเด็ดขาดว่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่แท้จริงหนึ่งเดียวคือพระเจ้า ผ่านทางฤทธิ์เดชที่ชักนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงใช้การเรา แต่พระเจ้ายกทรงเป็นผู้ที่ทำการช่วยให้รอดนั้น ด้วยเหตุนี้ “เกียรติยศและสง่าราศี” ทั้งสิ้นจึงเป็นของพระเจ้า

2 เรสะโลนิกา 1:10: “...พระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับสง่าราศีในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่ยืนชมในคนทั้งปวงที่เชื่อ...ในวันนั้น”

“เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปีติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่” (ลูกา 15:7) ถ้ามีความขึ้นบานในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มันก็ดูเหมือนน่าเศร้าใจที่บนแผ่นดินโลกนี้เมื่อผู้คนรับความรอด หลายครั้งไม่มีการแสดงออกเลยของคำสรรเสริญและความขึ้นบาน ถวายแต่พระเจ้าผู้ทรงช่วยพวกเขาให้รอด ผมไม่เชื่อในการอะอะมะเทิงในพระนิเวศของพระเจ้า แต่ผมเชื่อจริง ๆ ว่าบาปอันน่าเศร้าอย่างหนึ่งของวิสุทธิชนทั้งหลายวันนี้คือ การขาดการสรรเสริญแต่พระเจ้า ผู้ทรงช่วยให้รอดจนถึงที่สุดแม้แต่ตัวเอกในพวกคนบาป เราควรสรรเสริญพระองค์ เราควรถวายเกียรติพระองค์ เราควรถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ควรเป็นสถานที่ที่ขึ้นบานมากที่สุดในทุกชุมชนใด ๆ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้กลับไปสู่ความรอดแบบสมัยเดิมที่ก่อให้เกิดความขึ้นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศี (1 ปต. 1:8)

คำกำชับของเปาโลแก่ทิโมธี;

คำเตือนเกี่ยวกับอันตรายของเรือล่ม

ข้อ 18: “คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ท่าน ทิโมธีบุตรเอ๋ย ตามบรรดาคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้า ท่าน เพื่อโดยข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับการสงครามที่ดี”

ผมไม่สงสัยเลยว่า “คำกำชับ” (คำบัญชาหรือคำสั่ง) ที่เปาโลพูดถึงอย่างเฉพาะเจาะจงในพระคำข้อนี้ ถูกระบุไว้ในข้อ 8: “พวกเราทราบอยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดใช้พระราชบัญญัตินั้นอย่างถูกต้อง” ในพระนามของพระเยซู เปาโลกำชับทิโมธีคนหนุ่มให้ระมัดระวังมาก ๆ ที่จะแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง และประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า-โดยไม่เจือปนสิ่งใด

“...ตามบรรดาคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้า...” เปาโลกำลังมอบไว้แก่ทิโมธีซึ่งความไว้วางใจที่สำคัญ คำกำชับที่ต้องอาศัยสติปัญญาและความสัตย์ซื่ออย่างมากซึ่งพระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถประทานให้ได้ ในการมอบความไว้วางใจนี้แก่ทิโมธี เปาโลกำลังประพาศดีตั่วสอดคล้องกับความหวังเหล่านั้นที่ถูกทะนุถนอมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้รับใช้หนุ่มท่านนี้-ความหวังที่ว่าทิโมธีจะเดินตามรอยเท้าของเปาโลเหมือนอย่างที่ได้เดินตามรอยพระบาทของพระเยซูและโดยปราศจากการเบี่ยงเบนได้ประกาศข่าวประเสริฐตามที่มันถูกเปิดเผยจากสวรรค์แก่เขา

ตั้งแต่วัยเด็กทิโมธีได้รับการอบรมสั่งสอนในสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า และความหวังนั้นก็มิอยู่ในคนเหล่านั้นที่ใกล้ชิดกับเขาว่าเขาจะเป็นชายคนหนึ่งที่คุณควรแก่การไว้วางใจที่สำคัญ: “และตั้งแต่เด็กมา ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (2 ทธ. 3:15) ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าตอนที่ยังเยาว์วัยมาก ๆ ทิโมธีได้แสดงออกถึงความจริงจัง ความรอบคอบ ความน่าเลื่อมใส และการยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์

คำพยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกพูดถึงตรงนี้ไม่จำเป็นต้องได้รับการใส่ใจ ในคริสตจักรยุคต้นมีหลายคนที่มีของประทานในการพยากรณ์ (กิจการ 11:27; 1 คร. 14) และคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับทิโมธีก็อาจถูกกล่าวโดยวิสุทธิชนบางคนในคริสตจักรผู้ซึ่งใกล้ชิดกับเขามาก ๆ ไม่ว่า “บรรดาคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าท่าน” นั้นจะหมายถึงอะไรก็ตาม เปาโลก็กำลังเตือนความจำทิโมธีและทำให้มั่นใจเข้าสู่จิตใจและความคิดของเขาถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามีคนเหล่านั้นที่กำลังฝากความหวังไว้กับเขาและที่คงจะเสียใจอย่างเป็นทุกข์และผิดหวังอย่างน่าเศร้าหากเขาเบี่ยงเบนไปจากความจริงนั้นของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

ชายที่เปี่ยมคุณธรรมอย่างทิโมธีจะไม่ตั้งใจทำให้เพื่อน ๆ ที่อุทิศตัวของเขาต้องผิดหวัง การระลึกถึงความคาดหวังของพวกเขาก็เกี่ยวกับความสำเร็จในอนาคตของเขาน่าจะทำให้เขาขยันขันแข็งมากกว่าเดิม เราทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ควรสัตย์ซื่ออยู่เสมอ-ประการแรกต่อพระเจ้า และจากนั้นจึงต่อคนเหล่านั้นที่ได้อธิษฐานเผื่อเรา สนับสนุนเรา และช่วยเหลือเราในงานรับใช้ของเรา ถ้าเราเบี่ยงเบนไปจากความจริงนั้น ถ้าเรามีใจหันกลับหรือทำให้ความเชื่อของเราล่มเหมือนเรือล่ม เราก็ไม่เพียงทำร้ายจิตใจของพระเจ้าเท่านั้น แต่เราทำลายความเชื่อของคนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้ชิดเราและเป็นที่รักต่อเรา

“...เพื่อโดยข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับการสงครามที่ดี” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ขอให้การระลึกถึงคำพยากรณ์เหล่านี้และความหวังอันสูงยิ่งของคุณแม่ คุณยาย และเพื่อนฝูง ดลใจท่านให้ดำเนินชีวิตแห่งความ

บริสุทธิ์ ความซื่อสัตย์ และความมีประโยชน์ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

ชีวิตคริสเตียนบ่อยครั้งถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนชีวิตของทหาร-การต่อสู้เพื่อชัยชนะต่อศัตรูรายหนึ่งที่มีกำลังมาก อ่านเอเฟซัส 6:10-17 และ 2 โครินธ์ 10:4 การรับใช้เหล่านั้นของผู้เชื่อ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐ-ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับงานรับใช้เหล่านั้นของทหารที่ดี (2 ทธ. 2:3,4; 2 ทธ. 4:7) ในชีวิตคริสเตียน คนที่ “เข้าสู่รับการสงครามที่ดี” ก็ตื่นตัวอยู่เสมอ โดยเข้าประจำบานอยู่เสมอในอุดมการณ์อันชอบธรรมแห่งการยกชูพระคริสต์และการดำเนินชีวิต ทหารคริสเตียนที่ดีคือผู้ที่สัตย์ซื่อต่อผู้บังคับบัญชาใหญ่ของตน นั่นคือ พระเยซูคริสต์เจ้า และสัตย์ซื่อต่อเพื่อนผู้เชื่อและเพื่อนวิสุทธิชนของตน เขาไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เขาไม่ผล่อยหลับ เขาคอยเฝ้าสังเกตความเคลื่อนไหวของศัตรูนั้นเสมอ เขาไม่หวั่นเกรง และด้วยความกล้าหาญเผชิญหน้ากับศัตรูนั้นบนเขตแดนของเขาเอง-แต่ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้านั้น ผู้ที่ “เข้าสู่รับการสงครามที่ดี” ก็ไม่ละทิ้งความเชื่อมั่นต่าง ๆ ของตน มาตรฐานทั้งหลายของตนในการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ และการรับใช้ที่อุทิศตน แต่ดำเนินอย่างสัตย์ซื่อต่อไปจนกว่าพระเจ้าผู้บังคับบัญชาใหญ่ของคัมภีร์นั้นทรงเห็นสมควรที่จะเรียกทหารนายนั้นกลับบ้าน เปาโลเสร็จสิ้นอาชีพของตนโดยการประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตแห่งชีวิตของตน

ผู้เชื่อทุกคนควรเป็นทหารที่ดีเพื่อพระเยซูคริสต์ และนี่ยังเป็นจริงเกี่ยวกับผู้รับใช้ทั้งหลายแห่งข่าวประเสริฐ เปาโลอยากให้มีโมธีเป็นทหารแบบที่พระเยซูจะไม่ละอาย-ที่เขาคงต่อสู้การต่อสู้อันดีและเป็นวีรบุรุษฝ่ายวิญญาณแทนที่จะเป็นคนที่ขี้ลาดฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 19: “โดยยึดถือความเชื่อไว้และมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี ซึ่งบางคนได้ละทิ้งไปเสียในเรื่องความเชื่อจึงได้อับปางลง”

เปาโลชี้ให้เห็นสองสิ่งที่จะคอยช่วยเหลือในการสงครามฝ่ายวิญญาณ: (1) “ยึดถือความเชื่อ” ต้องมีความไว้วางใจที่ไม่รู้สั่นคลอน ที่ถูกต้องแน่นอนในองค์ผู้บังคับบัญชาใหญ่นั้น (2) “ใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี” คนที่อยากจะเป็นทหารที่สัตย์ซื่อและสัมฤทธิ์ผลแห่งกางเขนนั้นต้องไม่ถูกพองใจว่าประพัตดินเหลวไหลกับกฎระเบียบของกษัตริย์องค์นั้น กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ เราไม่สามารถยุ่มย่ามกับกฎระเบียบขององค์ผู้บังคับบัญชาของเราและหวังว่าจะเป็นทหารที่ประสบความสำเร็จในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ เราต้องยึดความเชื่อไว้ เราต้องวางใจพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ เราต้องปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของเราจนสำเร็จและไม่เป็นคนเกียจคร้าน เราต้องไม่เปลี่ยนแปลงคำสั่งต่าง ๆ ของกษัตริย์องค์นั้น แต่ปฏิบัติตามทุกรายละเอียดของคำบัญชาของพระองค์ และถ้าเราเบี่ยงเบนไปจากคำสั่งต่าง ๆ ของพระองค์ ความเชื่อของเราก็จะลุ่มดุงเรือล่ม

เปาโลชี้ให้เห็นว่ามีบางคน “ได้ละทิ้งไปเสียในเรื่องความเชื่อจึงได้อับปางลง” ...นั่นคือ พวกเขาเหยียบย่ำใจวินิจฉัยผิดและชอบของตัวเอง พวกเขาทำตามทางของตัวเองแทนที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า-และเพราะการทำตามอำเภอใจและความปรารถนาแห่งใจเนื้อหนังของพวกเขาเอง พวกเขา ก็พบว่าตัวเองอยู่ในท่ามกลางการอับปางฝ่ายวิญญาณ พวกเขารักบาป พวกเขาดำเนินตามการนำของเนื้อหนัง ยอมแพ้ต่อแรงปรารถนา เรืองสำราญในสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนัง-และโดยการทำเช่นนั้น สุดท้ายแล้วพวกเขาจึงปฏิเสธความจริงแห่งข่าวประเสริฐ พวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธข่าวประเสริฐทั้งนั้นและเอาคำสอน

ผิดของพวกเขาเองแทน ดังนั้นพวกเขา “ในเรื่องความเชื่อจึงได้อับปางลง”

ข้อ 20: “ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาทั้งสองจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท”

สองคนนี้ที่ถูกเอ่ยชื่อในพระคำข้อนี้ได้ทำให้ความเชื่อของตัวเองอับปางแล้ว พวกเขาล้อเล่นกับใจวินิจฉัยผิดและชอบของตน จนถึงขนาดที่หมิ่นประมาท มันเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ๆ ที่เปาโลชี้ให้เห็นในที่นี้ว่าคำสอนเท็จ-โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์-เป็นการหมิ่นประมาท ใน 2 ทิโมธี 2:17,18 เราพบว่าฮีเมเนอัสสอนว่าการเป็นขึ้นจากตายนั้นผ่านพ้นไปแล้ว และเปาโลเรียกคำสอนเช่นนั้นว่าเป็นการหมิ่นประมาท ไม่มีระบุไว้ว่าฮีเมเนอัสทราบในใจของตนหรือไม่เรื่องความจริงเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย และไม่มีประโยชน์ในการคาดเดา แต่เราถูกบอกว่าเขากำลังสอนในคริสตจักรนั้นว่าการเป็นขึ้นจากตายได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ผู้เชื่อทุกคนควรฟังคำเตือนนี้ไว้ เราต้องระมัดระวังมาก ๆ ว่าเราปฏิบัติอย่างไรต่อคำสั่งของใจวินิจฉัยผิดและชอบของเรา ใจวินิจฉัยผิดและชอบควรค่าแก่การนับถืออย่างที่สุด และเราควรปฏิบัติกับมันด้วยความระมัดระวังเกรงว่าเราจะทำให้มันด้านชาไป เกรงว่ามันจะเริ่มตายด้าน-และสุดท้ายแล้วมันจะเริ่มเจ็บเสียว! ใจวินิจฉัยผิดและชอบละเอียดอ่อนมาก ๆ มันไม่ใช่เสียงของพระเจ้า แต่มันเป็นวิธีหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้เพื่อนำทางลูก ๆ ของพระองค์ มีผู้กล่าวไว้ว่าใจวินิจฉัยผิดและชอบของมนุษย์เป็นกรรมกรผู้ตัดสินของจิตวิญญาณ และนั่นเป็นการให้คำนิยามที่ดี

ผู้เชื่อคนเดียวเท่านั้นที่สามารถวางใจใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนได้คือ ผู้ที่อุทิศตนอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้า นักเรียนแห่งพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า โดยให้อาหารวิญญาณ (มนุษย์ภายใน) ด้วยขนมปัง น้ำนม และอาหารแข็งแห่งพระวจนะ ใจวินิจฉัยผิดและชอบเดียวที่มีประโยชน์คือ ใจที่ได้รับอาหารฝ่ายวิญญาณอย่างดี เหล่าสมาชิกคริสตจักรที่ไม่มีใจฝึกฝนฝ่ายวิญญาณ (ซึ่งถูกกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 3:1-4 ว่า “อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง”) ก็ไม่กล้าวางใจใจวินิจฉัยผิดและชอบของตัวเอง และถ้าผู้ใดล้อเล่นนานพอกับใจวินิจฉัยผิดและชอบ สุดท้ายแล้วมันจะเริ่มเจ็บเสียว-และจากนั้นคน ๆ นั้นก็ถูกคาดหมายได้ว่าจะกระทำการสิ่งใดก็ได้ที่พญามารเสนอแนะ นำสงสารคนที่เอาเหล็กร้อนมาบใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนให้ด้านชาจนกระทั่งมันเริ่มเจ็บเสียว!

เปาโลมอบฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ไว้แก่ซาตาน “เพื่อเขาทั้งสองจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท” เห็นได้ชัดมากทีเดียวในจดหมายฝากเหล่านั้นว่าในสมัยต้น ๆ ของคริสตจักร ของประธานที่พิเศษทั้งหลายถูกประธานให้แก่คนทั้งหลายอย่างเปาโล โดยมีจุดประสงค์อันแน่วแน่ชัดในการส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของคริสตจักรทารกันนั้น เขามีสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชที่จะมอบครูสอนเท็จสองคนนี้ไว้แก่พญามารเพื่อรับการติสอน ของประธานเหล่านี้ถูกประธานให้เพื่อการเสริมสร้างของคริสตจักรและเพื่อการชำระเหล่าสมาชิกของคริสตจักรให้บริสุทธิ์เช่นกัน-ซึ่งของประธานพิเศษและการเจิมเหล่านี้ถูกถอนออกไปตามเวลาที่ผ่านไป เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วนแล้ว และพระราชาบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบกลายเป็นของเราแล้ว ไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกวันนี้มีอำนาจหรือสิทธิ์ที่จะมอบอีกคนหนึ่งไว้แก่พญามารเพื่อให้ถูกติสอนหรือถูกทำลาย มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงติสอน และการติสอนก็มาถึงลูกทั้งหลายของพระเจ้า-แต่

ไม่ใช่ผ่านทางอำนาจของมนุษย์ ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้รับใช้ บาทหลวง หรืออาจารย์ พระเจ้าทรงอนุญาตให้มีการตี สอน หลายครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นกับเราเพื่อให้เราคุกเข่าลง: “ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเขียนตราบทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6)

ใน 1 โครินธ์ 5 เรามีภาพโครงร่างที่ชัดเจนของหัวข้อที่เราากำลังพูดถึงตรงนี้ ชายหนุ่มคนหนึ่งได้รับ ภรรยาของบิดามาเป็นของตัวเองและกำลังอยู่กินกับนางในบาปอันเปิดเผย และพวกเขาทั้งสองคนเป็นสมาชิก ของคริสตจักรชาวโครินธ์ เปาโลเมื่อได้ยินเกี่ยวกับบาปอันน่าเกลียดนี้ในคริสตจักรนั้น สิ่งเหล่านี้เจ้าหน้าที่คริสต จักรให้มอบสองคนนี้ไว้แก่ชาตาน “เพื่อการทำลายของเนื้อหนังเสีย เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอด” โปรดัสเกต: “...เพื่อการทำลายของเนื้อหนัง”-ไม่ใช่การทำลายของวิญญาณ ไม่ใช่การพิพากษาลงโทษของจิตวิญญาณ-แต่ “การทำลายของเนื้อหนังเสีย เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอด” เรามีบางสิ่งที่มีลักษณะเดียวกันในกิจการ 5:1-11 ที่ เราอ่านเกี่ยวกับอานาเนียและสัปปิรา อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขากระทำ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” (1 ยอห์น 5:16) เปาโลพูดถึงความอ่อนแอและความพิการฝ่ายร่างกายของเขาเองหลายครั้ง และในการทำเช่นนั้น เขาเรียก ความพิการฝ่ายร่างกายของเขาว่าเป็น “ทูตของชาตาน” (2 คร. 12:7)

ผมพร้อมใจรับสารภาพว่าผมไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่มันอยู่ในพระคัมภีร์ พระเจ้าตรัสมันแล้ว และผมต้องวางมันไว้ตรงหน้าคุณ ฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ล้มต่าตั้นในนรกหรือไม่ นั่น ผมไม่ทราบ อานาเนียและสัปปิราหมกไหม้อยู่ในนรกวันนี้หรือไม่ นั่น ผมบอกไม่ได้ แต่เกี่ยวกับคริสเตียนหนุ่ม คนนั้นที่รับภรรยาของบิดามาเป็นของตัวเองและอยู่กินกับนาง ผมทราบว่าเปาโลสั่งเหล่าผู้นำในคริสตจักรชาว โครินธ์ให้มอบสองคนนี้ไว้แก่ชาตาน โดยอนุญาตให้มันทำลายเนื้อหนังเสียเพื่อที่วิญญาณจะได้รับความรอด ผม ขอกล่าวซ้ำ-ผมไม่เข้าใจเรื่องนี้ ผมอธิบายมันไม่ได้ แต่มันอยู่ในพระคัมภีร์ ผมเชื่อเรื่องนี้ ถึงแม้ว่าผมเข้าใจมัน อย่างถ่องแท้ไม่ได้ก็ตาม

คำกล่าวที่ว่า “...ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ชาตานแล้ว เพื่อเขาทั้งสองจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท” มีความหมายแค่ว่าเปาโลถอนการร่วมสามัคคีธรรมจากฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์และโดยการทำเช่นนั้นวาง พวกเขากลับคืนในโลก ซึ่งจากที่นั่นพวกเขาประกาศตัวว่าได้จากมาแล้วเมื่อพวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักรใน เมืองเอเฟซัส เราได้รับบัญชาว่า “อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของ พระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของ ตา และความเยอหยิ่งแห่งชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับราคะ ตัณหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจาก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:15-17)

เปาโลแค่หมายความว่าเขาวางสองคนนี้ไว้นอกคริสตจักรแล้ว โดยมอบพวกเขาไว้แก่ชาตาน (ไม่ต้อง สงสัยเลยว่าเพื่อที่จะถูกทำให้เจ็บปวดด้วยความเจ็บป่วยฝ่ายร่างกายบางอย่าง) เพื่อสอนพวกเขาไม่ให้หมิ่น ประมาท เราไม่ควรสันนิษฐานว่าพวกเขาเป็นคนหมิ่นประมาทแบบเปิดเผย ตามที่เราคิดเกี่ยวกับการพูดสบถ และการหมิ่นประมาท แน่แน่นอนว่าพวกเขาคงไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อไปในคริสตจักรนานขนาดนั้นหากพวกเขา เป็นคนหมิ่นประมาทแบบเปิดเผย แต่พวกเขาสอนหลักคำสอนต่าง ๆ ซึ่งตามความเห็นของเปาโล ถือได้ว่าเป็น การหมิ่นประมาท-หลักคำสอนต่าง ๆ ซึ่งอันที่จริงแล้วนำการตีเตียนมาสู่หลักคำสอนต่าง ๆ แบบพระเจ้า

ของพระวาระของพระเจ้า คือความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว

ในความหมายฝ่ายวิญญาณคนหมิ่นประมาทคือผู้ที่แสดงออกถึงทัศนคติต่าง ๆ แบบเปิดเผยเกี่ยวกับหลักคำสอนและลักษณะเฉพาะตัวของพระเจ้าซึ่งเป็นการเหยียดหยามต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และต่อข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ตามที่ชี้ให้เห็นไปแล้วก่อนหน้านี้ คำสอนผิดหลัก ๆ ที่ถูกสอนโดยฮิเมเนอัสก็คือ “ว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” (2 ทธ. 2:18) เราไม่ทราบว่าจะอเล็กซานเดอร์กำลังสอนอะไร แต่มันน่าจะเป็นหลักคำสอนเทียมเท็จแบบเดียวกัน ความจริงเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายเป็นสิ่งสำคัญยิ่งหากเราอยากกลายเป็นคริสเตียนแท้ เพราะว่ามันเป็นไปได้เลยที่จะได้รับความรอดโดยปราศจากการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” จงตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ 15:1-5

ในโรม 10:9 เราอ่านว่า “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” มันเป็นไปได้เลยที่จะบังเกิดใหม่โดยปราศจากความเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ และถ้าพระเยซูคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาแล้ว เราที่เป็นลูก ๆ ของพระองค์ก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกเช่นกัน-พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก จากนั้นคนทั้งหลายที่เป็นของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา การเป็นขึ้นจากตายยังไม่ได้ผ่านพ้นไป มันยังมาไม่ถึง จงตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ 15:20 เป็นต้นไป มันเป็นคำสอนผิดที่น่าเกลียดและร้ายแรงที่จะสอนอย่างเทียมเท็จเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์หรือการเป็นขึ้นจากตายของพวกวิสุทธิชน

เหตุใดฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ถึงทำให้ความเชื่อของตนอับปางลง? ทำไมพวกเขาถึงหล่นจากคำประกาศตัวนั้นที่พวกเขาประกาศในตอนแรก? ดูเหมือนว่าคำตอบคือ ความไร้การอธิษฐาน-ประการแรกคือในส่วนของชายสองคนนั้น และประการที่สองคือในส่วนของเพื่อนคริสเตียนของพวกเขา เมื่อผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรดูออกในตอนแรกว่าฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์กำลังสอนผิด พวกเขาอาจรับมือกับปัญหานั้นในวิธีที่ผิด พวกเขาอาจโต้เถียงกับชายสองคนนี้ หรือพวกเขาอาจแค่ยกไหล่และปฏิบัติกับพวกเขาสองคนด้วยความเย็นชา 1 ทิโมธี 2:1 ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าเหล่าผู้เชื่อที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณในคริสตจักรนั้นไม่ได้กำลังอธิษฐานอย่างที่พวกเขาควรกระทำ: “เหตุฉะนั้นประการแรก ข้าพเจ้าขอเตือนสติให้บรรดาการวิงวอน การอธิษฐาน การทูลขอและการขอบพระคุณ ถูกกระทำเพื่อคนทั้งปวง” เป็นไปได้ไหมว่าคริสตจักรนั้นไม่ได้อธิษฐานเพื่อฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์อย่างที่พวกเขาควรอธิษฐาน? ถ้าคริสเตียนทั้งหลายนำชายสองคนนี้มาถึงพระเจ้าในคำอธิษฐานวิงวอนเพื่อที่รื้อถอน มันก็เป็นไปได้ว่าพวกเขาคงจะไม่ล้มลง หรือ “ทำให้ความเชื่อของตนอับปางลง”

ผมไม่ทราบชะตากรรมนิรันดร์ของฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ พวกเขาอาจถูกทำลายฝ่ายเนื้อหนังแต่ได้รับความรอดในท้ายที่สุดก็ได้ แต่ผมแน่ใจเรื่องนี้: สิ่งน่าเศร้าหลายอย่างอาจถูกเล็ดออกไปในตอนเริ่มแตกออกได้หากบรรดาผู้ที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณจะใช้เวลามากขึ้นในการอธิษฐานแบบจริงจัง!

1 ทิโมธี - บทที่ 2

คำเตือนสติหลายประการเกี่ยวกับการอธิษฐานและพวงสตรี

- 2:1 เหตุฉะนั้นประการแรก ข้าพเจ้าขอเตือนสติให้บรรดาการวิงวอน การอธิษฐาน การทูลขอและการ
ขอบพระคุณ ถูกกระทำเพื่อคนทั้งปวง
- 2:2 เพื่อภักษัตริย์ทั้งหลาย และคนทั้งปวงที่มีอำนาจ เพื่อพวกเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย และสงบสุข ใน
บรรดาทางของพระเจ้าและความซื่อสัตย์
- 2:3 เพราะสิ่งนี้เป็นที่ดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา
- 2:4 ผู้ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้คนทั้งปวงได้รับความรอด และให้มาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น
- 2:5 เพราะว่ามีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้กับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรง
สภาพเป็นมนุษย์
- 2:6 ผู้ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เพื่อที่จะถูกเป็นพยานรับรองในเวลาอันเหมาะสม
- 2:7 สำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครทูต (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่
ปิดเลย) เป็นครูสอนพวกคนต่างชาติในความเชื่อและความจริง
- 2:8 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในทุกแห่งหน โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจาก
ความโกรธเคืองและความคลางแคลงใจ
- 2:9 ในแบบเดียวกันด้วย ให้พวกผู้หญิงแต่งตัวในเครื่องนุ่งห่มที่สุภาพเรียบร้อย พร้อมด้วยความรู้จักละเอียด
และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ด้วยการถักผม หรือทองคำ หรือไข่มุกทั้งหลาย หรือเครื่องแต่งกายราคาแพง
- 2:10 แต่ (ซึ่งสมกับพวกผู้หญิงที่ประกาศตัวว่าอยู่ในทางของพระเจ้า) ด้วยการทำงานที่ดีทั้งหลาย
- 2:11 ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเรียบง่าย ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง
- 2:12 แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้หนึ่งเจียบเสีย
- 2:13 ด้วยว่าอาดัมทรงถูกปั้นก่อน แล้วทรงปั้นเอวา
- 2:14 และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นที่ถูกหลอกลวงจึงได้อยู่ในการละเมิดนั้น
- 2:15 แต่อย่างไรก็ตาม นางก็จะถูกช่วยให้รอดในการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ และ
ความรัก และความบริสุทธิ์ พร้อมกับมีความมีสติสัมปชัญญะ

เกี่ยวกับการอธิษฐาน

เปาโลปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนา: “จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน” (1 ธส. 5:17) หลายต่อหลายครั้งเขา
พูดถึงหัวข้อเรื่องการอธิษฐาน เขาปีติยินดีที่จะกล่าวถึงการใช้งานแบบเสียสละของงานรับใช้แห่งการอธิษฐาน
ในกรณีของผู้ช่วยหลายคนของเขาในคริสตจักรนั้น ในโคโลสี 4:12 เขากล่าวถึงเอปาฟรัส: “...โดยทำงานหนัก
ด้วยใจร้อนรน (อย่างปวดร้าว) เพื่อพวกท่านในบรรดาการอธิษฐานอยู่เสมอ” เปาโลบอกเราบ่อย ๆ เกี่ยวกับ
นิสัยของเขาเองในการอธิษฐานวิงวอนเผื่อ และบางครั้งเขาใส่รวมไว้ในจดหมายหลายฉบับของเขา คำทูลขอ
บางเรื่องที่เขาได้ทูลขอเผื่อมิตรสหายของเขา เหล่าเพื่อนร่วมทำการ และลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้น เราพบ
คำอธิษฐานบางอย่างของเขาจริง ๆ ถูกบันทึกไว้ในเอเฟซัส 1:15 เป็นต้นไปและ 3:14 เป็นต้นไป มันจะเป็น
พระพรอย่างหนึ่งแก่ผู้เชื่อคนใดที่จะอ่านคำอธิษฐานเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก

มีบางคนที่ยกข้ออ้างในการไม่อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอในสถานที่ที่เฉพาะเจาะจง ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจง พวกเขาบอกว่า “ฉันมีเพื่อนร่วมห้อง...ฉันอาศัยอยู่กับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อในการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” หรือ “ฉันทำงานกับคนกลุ่มหนึ่งที่จะล้อเลียนฉันหากพวกเขาเห็นฉันอธิษฐาน” ผมขอเตือนความจำคุณ เพื่อนผู้เชื่อครับ ชายคนนี้ไปโลภอยู่กับโศดิกกับทหารโรมานายหนึ่ง-แต่ข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้แทรกแซงกับเวลาอธิษฐานของเขาเลย เขาอธิษฐาน-ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนหรือเขาอยู่กับใคร

ในตอนต้นของบทที่สอง เปาโลอยากให้เห็นโมธึเข้าใจความหมายเรื่องที่ว่า การอธิษฐานมีบทบาทที่ยิ่งใหญ่ขนาดไหนในงานรับใช้ที่ประสบความสำเร็จ จะไม่มีคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่เลยหากไม่มีผู้นำที่ยิ่งใหญ่ในคริสตจักรนั้นที่สามารถเอื้อมถึงสวรรค์ได้ในการอธิษฐาน การฟื้นฟูต่าง ๆ มาโดยปราศจากการเทศนา-แต่ไม่ใช่โดยปราศจากการอธิษฐาน การอธิษฐานเป็นกุญแจที่ไขเปิดคลังทรัพย์อันยิ่งใหญ่ชั่ววันรันดร์ของพระเจ้า การอธิษฐานนำมาซึ่งฤทธิ์เดชและชัยชนะ ไม่ว่าผู้รับใช้คนหนึ่งจะรับการฝึกฝนมาดีขนาดไหน เขาจะไม่มีทางประสบความสำเร็จในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณเลยหากเขาไม่สามารถเอื้อมถึงสวรรค์ได้ในการอธิษฐานวิงวอนเพื่อแบบรื้อนและสม่ำเสมอ ข้อ 3 ถึง 8 กล่าวถึงกิจวัตรของนักเทศน์และอาจารย์เป็นหลัก

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นประการแรก ข้าพเจ้าขอเตือนสติให้บรรดาการวิงวอน การอธิษฐาน การทูลขอและการขอบพระคุณ ถูกกระทำเพื่อคนทั้งปวง”

บทที่สองนี้เริ่มต้นด้วยถ้อยคำที่ว่า “เหตุฉะนั้นประการแรก ข้าพเจ้าขอเตือนสติ...” อันเป็นการชี้ย้อนไปยังพระคำข้อท้าย ๆ ของบทที่หนึ่ง เพราะสิ่งที่เขาได้กล่าวไปเกี่ยวกับผู้คนเหล่านั้นที่เขากล่าวถึง เขาจึงกล่าวต่อทันทีเพื่อแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นของการอธิษฐาน ในพระคำข้อนี้ หน้าที่รับผิดชอบของเราในชีวิตประจำชาติถูกนำเสนออย่างชัดเจน ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าผ่านทางงานรับใช้อันทรงฤทธิ์ของการอธิษฐาน ผู้เชื่อทั้งหลายสามารถเสริมกำลังและเพิ่มความหวานให้แก่ชีวิตของประชาชาติที่เราอาศัยอยู่ข้างในได้ ผมสงสัยว่าผ่านไปนานขนาดไหนแล้วตั้งแต่เหล่าคริสเตียนที่ยำเกรงพระเจ้าได้คุกเข่าลงในห้องอธิษฐานส่วนตัวและอธิษฐานอย่างรื้อน โดยมีความปวดร้าวต่อพระเจ้าในการอธิษฐานเพื่อประชาชาติของเราในเวลาวิกฤตินี้ เราจะต้องอธิษฐาน “เพื่อคนทั้งปวง”

ข้อ 2: “เพื่อกษัตริย์ทั้งหลาย และคนทั้งปวงที่มีอำนาจ เพื่อพวกเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสงบ ๆ และสงบสุข ในบรรดาทางของพระเจ้าและความเชื่อสัตย์”

ในพระคำข้อนี้ สองสิ่งถูกชี้ให้เห็น:

(1) เราจะต้องอธิษฐานขอให้เหล่าผู้นำแห่งประชาชาติของเราถูกนำพาในวิถีทางที่ถูกต้อง: จงอธิษฐาน “เพื่อกษัตริย์ทั้งหลาย และคนทั้งปวงที่มีอำนาจ” ผมรู้ว่ามีคนชั่วจำนวนมากในตำแหน่งทั้งหลายที่มีสิทธิอำนาจ แต่ก็มีคนทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้าเช่นกัน และถ้าเราอธิษฐานอย่างที่เราควรเพื่อคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระเจ้า เราก็คอาจช่วยพวกเขาได้อย่างมหาศาล-และมันไม่ผิดพระคัมภีร์และไม่ผิดสำหรับคริสเตียนที่จะอธิษฐานขอต่อพระเจ้าให้ขจัดคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมฟังเสียงของพระองค์และเชื่อฟังคำชี้ทางของพระองค์

เปาโลอธิษฐานว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่รบกวนพวกท่านถูกตัดออกเสียเลย” (กท. 5:12) ผมตระหนักดีถึงข้อเท็จจริงที่ว่าข้อนี้กล่าวถึงพวกครูสอนเท็จในทางศาสนาเป็นหลัก แต่ถ้าเรามีคนทั้งหลายที่มี

สิทธิอำนาจที่กำลังพยายามขายประเทศของเราให้แก่ศัตรู มันก็เหมาะสมเป็นที่สุดที่เราจะอธิษฐานขอต่อพระเจ้าให้ช่วยพวกเขาให้รอด-และถ้าพวกเขาไม่ยอมรับความรอด มันก็ถูกต้องตามพระคัมภีร์เป็นที่สุดที่จะอธิษฐานขอต่อพระเจ้าให้ตัดพวกเขาออกเสีย พระเจ้าได้ประทานประชาชาติอันยิ่งใหญ่ให้แก่เรา และในฐานะผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจเปี่ยมด้วยการขอบพระคุณ เราควรอธิษฐานขอต่อพระเจ้าให้พิทักษ์รักษาประชาชาติของเราไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

(2) เราจะต้องอธิษฐานขอให้เราดำเนินชีวิตของเราอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้เราดำเนินชีวิตในแต่ละวัน: “...เพื่อพวกเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเจียบ ๆ และสงบสุข ในบรรดาทางของพระเจ้าและความซื่อสัตย์” เปาโลไม่จำเป็นต้องกำลังพูดถึงตัวบุคคลในที่นี้ แต่พูดถึงความผาสุกประจำชาติ แน่แน่นอนว่าแต่ละคนควรดำเนินชีวิตที่เจียบสงบ รักสันติและตามแบบพระเจ้า แต่เปาโลกำลังอ้อนวอนคนทั้งปวงให้ดำเนินชีวิตเช่นนั้น

คำกรีกสำหรับ “เจียบ ๆ” ตรงนี้บ่งบอกถึงความเจียบสงบจากภายนอก-ไม่มีการรบกวนจากสภาพการณ์แวดล้อมภายนอกและสภาวะต่าง ๆ จึงดำเนินชีวิตในลักษณะเช่นนั้นจนจากภายนอกจะมีความเจียบสงบและความสงบสุข-และประชาชาตินี้ต้องการคุณสมบัติเหล่านั้นวันนี้นี้จริง ๆ!

“...สงบสุข”-คำกรีกตรงนี้บ่งบอกถึงความสงบภายใน ผู้เชื่อมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยอัตโนมัติ (รม. 5:1) และเท่าที่เป็นไปได้เราควรดำเนินชีวิตอย่างสันติกับคนทั้งปวง (รม. 12:18) เราควรมีความสุขกับสันติสุขของพระเจ้า-ความเจียบสงบที่ความเชื่อแบบคริสเตียนเท่านั้นสามารถให้ได้-และเราควรแสดงออกถึงสันติสุขและความเจียบสงบนั้น “ในบรรดาทางของพระเจ้าและความซื่อสัตย์”

ข้อ 3: “เพราะสิ่งนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา”

พระเจ้าทรงอยากให้ผู้เชื่อแต่ละคนดำเนินชีวิตในแบบที่แสดงออกให้ปรากฏแก่ตาทุกวันถึงกรอบความคิดแบบคริสเตียนที่อยู่ภายใน พฤติกรรมของผู้เชื่อควรแสดงออกถึงความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ การดำเนินชีวิตเช่นนั้นถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า-ในส่วนของปัจเจกชนและประชาชาติ พระเจ้าไม่ทรงนับว่าชัยชนะอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายในการพิชิต อดสาหกรรมอันยิ่งใหญ่ การค้นพบต่าง ๆ อันยิ่งใหญ่ ความมั่งคั่งอันยิ่งใหญ่ ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในวิทยาศาสตร์และอวกาศเป็นอันดับแรกในรายการของพระองค์ ถึงแม้ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงสนพระทัยในความก้าวหน้าต่าง ๆ ของเราในสิ่งเหล่านี้ก็ตาม “พระองค์จะไม่ทรงหวงสิ่งดีใด ๆ จากคนทั้งหลายที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม” และถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็จะถูกเพิ่มเติมให้ บทเรียนที่ประเทศชาติของเราต้องเรียนรู้อย่างยิ่งก็คือว่า “ความชอบธรรมเชิดชูประชาชาติหนึ่ง ๆ” (สภษ. 14:34)

ไม่เคยมีช่วงเวลาใดเลยในประวัติศาสตร์แห่งประเทศของเราที่เราต้องอ่าน อ่านซ้ำ และเชื่อพระคำข้อนี้จากพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า คนเป็นอันมากกำลังคร่ำครวญการเพิ่มพูนในความเหลวแหลกทางศีลธรรม อาชญากรรมกำลังแพร่ไปทั่วประเทศของเรา และบาปก็ค้ำคั้น ประชาชาติที่ยิ่งใหญ่นี้กำลังกลายเป็นเมืองโสโดมแห่งหนึ่งอย่างรวดเร็วพร้อมกับตัณหา ความเมา และบาปอันเปิดเผยของมัน เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าถูกรบกวน และผู้นำทางการเมืองหลายคนถูกรบกวน พวกเขาเสรีนิยมกำลังร้องว่า “สันติภาพ, สันติภาพ”

ในเมื่อไม่มีสันติภาพเลย คนเหล่านั้นที่เต็มใจเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่า “สิ่งใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใด (หรือ ประชาชาติใด) หว่านลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน” (กท. 6:7) ถ้าเราหว่านให้แก่ลม เราก็จะเกี่ยวลมหมุน และถ้าเราหว่านให้แก่เนื้อหนัง เราก็จะเกี่ยวความเปื่อยเน่า คนจำนวนมากที่มีสิทธิอำนาจเผชิญหน้าเรื่องนี้ ขณะที่คนอื่น ๆ ก็หลับตาของตนและโดยการกระทำของตนก็ประกาศว่าสิ่งต่าง ๆ จะคลี่คลายเองหากเราจะไม่แค่ปล่อยพวกมันไว้ตามลำพัง-แต่นี้ไม่ใช่ความจริง

ชีวิตจำกัอยู่ตรงไหนสำหรับภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกทางศาสนาที่เราเผชิญอยู่ พร้อมกับความไม่สงบสุขด้านเชื้อชาติที่มีอยู่แพร่หลาย ความสับสนวุ่นวายของนักศึกษาและด้านการศึกษา? เราไปไกลเกินไปแล้วหรือ? ประชาชาตินี้จะรับความรอดได้ไหม? คำตอบอยู่ในการฟื้นฟูครั้งใหญ่-ศาสนาแบบสมัยเก่าที่จะนำแท่นบูชาประจำครอบครัวกลับมาไว้ในบ้านและขจัดที่เขย่าคือกเทลและโต๊ะเล่นไพ่ออกไปเสีย เราต้องนำพระวาระของพระเจ้ากลับมาไว้ในคริสตจักรทั้งหลายของเราและเอาสมุดรายงานและเหตุการณ์ปัจจุบันทั้งหลายออกไป ให้นำผู้รับใช้ทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้าและเต็มล้นด้วยพระวิญญาณกลับมาไว้ในธรรมาสันแท่นที่พวกหุ่นเชิดทางศาสนาที่ถูกสร้างโดยเครื่องจักร ที่ถูกผลิตโดยนิกาย ผู้ซึ่งถูกชักนำโดยเหล่าผู้นำประจำนิกาย ถ้าเราสามารถมีการฟื้นฟูแบบสมัยเก่าที่ถูกนำลงมาจกสวรรค์ได้ผ่านทาง การอธิษฐานวิงวอน และเห็นไฟแห่งการฟื้นฟูลุกไหม้ผ่านทาง การเทศนาพระวาระของพระเจ้า ความไม่สงบ ความปั่นป่วน การวิวาท และความเน่าเสียทางศีลธรรมมากมายในประชาชาติของเราก็คงจะหมดสิ้นไปในชั่วข้ามคืน แต่การศึกษาและเงินทองจะไม่ทำเช่นนั้น

เราต้องจำไว้ว่า “ความชอบธรรมเชิดชูประชาชาติหนึ่ง ๆ” เราต้องฝึกฝนลูก ๆ ของเราในทางที่พวกเขาควรไป เราต้องแสวงหาพระเจ้าก่อนอื่น-และจนกว่าเราในฐานะปัจเจกชนทั้งหลายและประชาชาติหนึ่ง “ค้นพบตัวเอง” สิ่งต่าง ๆ ก็จะไม่ดีขึ้น สภาวะทั้งหลายจะค่อย ๆ แย่ลงจนกว่าเสียงแตกรั่นดังขึ้นและผู้เชื่อแท้ทั้งหลายถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ-และจากนั้นนรกทั้งสี่จะแตกออกบนแผ่นดินโลก!

ข้อ 4: “ผู้ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้คนทั้งปวงได้รับความรอด และให้มาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น”

ผมอยากให้เพื่อน ๆ ไฮเปอร์แคลวินของเราใช้พระคำข้อนี้เป็นครั้งคราวเมื่อพวกเขาเทศนาเสียงดังและยาวนานว่ามีคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดไม่ได้เพราะว่าพวกเขาไม่ถูกคัดสรรหรือถูกเลือก ผมเชื่อในการเลือกสรรตามพระคัมภีร์ ผมเชื่อว่าคริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกเลือกไว้ก่อนการวางรากฐานของโลก ผมเชื่อว่าลูกทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามแบบพระฉายของพระบุตรที่รักของพระเจ้า-แต่ผมไม่เชื่อว่าบางคนถูกเลือกให้ตกนรก ขณะที่คนอื่น ๆ ถูกเลือกให้ได้รับความรอด

ข้อ 3 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “พระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา” และข้อ 4 ขึ้นต้นด้วย “ผู้ทรง...” โดยอ้างอิงย้อนไปยังพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ยอห์น 3:16 ให้ข้อยุติเรื่องนี้: “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก...” ถ้าคุณอยู่ในโลก พระเจ้าก็รักคุณและพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคุณให้รอด ยอห์น ภายใต้การดลใจ กล่าวไว้ว่า “ไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 2:1,2) ดังนั้น มันจึงไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพิณาศ แต่ที่ทุกคนควรมาถึงการกลับใจเสีย

ใหม่ ในข้อ 3 และ 4 เรามีข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐ-ข่าวประเสริฐของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรง
ประสงคิให้คนทั้งปวงรับความรอดและมาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น

นี่จึงเป็นการป่าวประกาศที่ได้รับการตกลงซึ่งต้องถูกป่าวร้องออกไปโดยทีโมธี-และนักเทศน์ของ
พระเจ้าทุกคน ในถ้อยคำเหล่านี้เรามีการป่าวประกาศขอบเขตของข่าวประเสริฐ-พระประสงค์ของพระเจ้า
แผนการและการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ไม่เคยมี-และจะไม่มีวันมี-บุคคลผู้ใดที่
พระเจ้าไม่ทรงรักและทรงอยากให้ความรอด ถ้าคุณที่อ่านบรรทัดเหล่านี้ตกนรกเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของ
ชีวิต มันก็จะไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า...มันจะเป็นเพราะเจตจำนงอันดีอันของคุณเองและการที่คุณปฏิเสธ
พระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงทำทุกอย่างแล้วที่พระองค์ทำได้เพื่อป้องกันไม่ให้คุณตกนรก ในถ้อยคำของคำอุปมา
ในอิสยาห์ 5:1-4 “มีอะไรอีกที่จะทำได้...?” พระองค์ได้ประทานสิ่งที่ดีที่สุดที่สวรรค์มีให้แล้ว และทรงหันพระ
พักตร์ไปเสียขณะที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อชำระหนี้บาปนั้น พระเจ้าทรงดีพระองค์ เพื่อที่
เราจะถูกปล่อยให้เป็นไทจากการตกเป็นทาสของบาปและความตาย

คำเชิญชวนของพระเจ้าวันนี้ยังเป็นเหมือนตอนที่มันเคยเป็นในสมัยของอิสยาห์: “บัดนี้จึงมาเกิด และ
ให้พวกเรายกเหตุผลด้วยกัน” พระเยโฮวาห์ตรัส “ถึงแม้ว่าบาปทั้งหลายของพวกเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม บาป
เหล่านั้นก็จะขาวดุจหิมะ ถึงแม้ว่าพวกมันจะแดงเหมือนอย่างผ้าแดง พวกมันก็จะเหมือนอย่างขนแกะ ถ้า
พวกเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง พวกเจ้าจะกินของดี ๆ แห่งแผ่นดิน แต่ถ้าพวกเจ้าปฏิเสธและกบฏ พวกเจ้าจะถูกเผา
ผลาญเสียด้วยดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว” (อสย. 1:18-20)

น้ำพระทัยของพระเจ้าถูกระบุไว้อย่างชัดเจนตรงนี้เกี่ยวกับคนบาปทุกคน มันเป็นน้ำพระทัยของ
พระเจ้าที่จะช่วยคนบาปทุกคนให้รอด มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่คุณใช้เวลาชั่ววันตรีกาลในสวรรค์-แต่
เจตจำนงของมนุษย์ตัดสินชีวิตลิขิตชีวิตของเขาเอง พระเจ้าทรงรักยิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระเยซู พระ
บุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูทรงรักยิ่งนักจนพระองค์ได้เสด็จมาจากพระทรวงของพระบิดา
ได้เสด็จมายังความทุกข์โศกของแผ่นดินโลกในเนื้อหนัง และทรงทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วน
เพื่อที่พระเจ้าจะทรงเป็นผู้ชอบธรรมและยังทรงนับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรมผ่านทางพระโลหิตที่หลังริน
ของพระเยซู เพื่อนเอ๋ย ถ้าคุณพลาดสวรรค์ไป มันก็จะเพราะการที่คุณปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า
พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายาของพระองค์เอง-มีอิสระที่จะคิดและที่จะประสงคิ-และถ้าพระเจ้า
ทรงบังคับเจตจำนงของมนุษย์ มนุษย์ก็คงเป็นเครื่องจักร ไม่ใช่มนุษย์

เหตุผลเดียวที่จิตวิญญาณใดตกนรกไปแล้วก็ถูกกล่าวในถ้อยคำของพระเยซู: “...ท่านทั้งหลายไม่ยอม
มาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40) ใช่แล้วครับ ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าทรงรัก-ที่รัก ๆ ที่พระองค์ทรง
วิงวอนขอร้อง ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงพระเมตตา ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัย-เจตจำนงที่ดีอันและ
บาปหนาของมนุษย์ก็ยื่นกรานในการปฏิเสธความรักของพระเจ้า ยื่นกรานในการปฏิเสธที่จะนบนอบต่อหน้า
พระทัยของพระเจ้าและยอมจำนนต่อพระเยซู ยื่นกรานในการปฏิเสธของประทานแสนวิเศษของพระเจ้า-ชีวิต
นิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา “พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลย
ความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น?” (ฮบ. 2:3) ทั้งหมดที่เราต้องทำเพื่อที่จะไม่ได้ไปสวรรค์และตกนรกหมก

ใหม่ก็คือ ปฏิเสธพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

พระเยซูทรงนั่งมองอยู่นอกกรุงเยรูซาเล็ม นครอันเป็นที่รักของพระองค์ และทรงร้องคร่ำครวญว่า “อเยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใครจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” (มธ. 23:37) “และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” นั่นเป็นอันจบเรื่องแล้ว นั่นตอบคำถามว่าทำไมมนุษย์ถึงไปนรก! พระเจ้าทรงทำทุกสิ่งที่พระองค์ทำได้แล้ว ข่าวสารของนักเทศน์ของพระเจ้าไม่ว่าจะเป็นทิโมธีหรือผู้รับใช้วันนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก...ทุกคนถูกรวมเข้าไว้หมด ไม่มีผู้ใดถูกตัดออกเลย พระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราไม่ทรงประสงค์ให้ผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้ทุกคนรับความรอด ให้ทุกคนมาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น พระเยซูตรัสว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32)

ข้อ 5: “เพราะว่ามีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์”

ในพระคำข้อนี้เรามีวิธีการของการกระทำกิจของพระเจ้าผ่านทางข่าวประเสริฐ “มีพระเจ้าองค์เดียว”- ศาสนาส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันในส่วนนั้นของพระคำข้อนี้ แต่ไม่เห็นพ้องตรงกันในส่วนที่เหลือของมัน:

“...คนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” ในบางศาสนามีคนกลางหลายคน-พวกเขาไม่พึงพาคนกลางผู้เดียวนั้น ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้บอกชื่อคนกลางผู้นั้น: “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” บางศาสนาให้คนกลางเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง-แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าไม่มีมนุษย์คนใดจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าและได้ยินพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว” นอกเสียจากว่าคน ๆ นั้นมาถึงพระเจ้าโดยและผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า-ชายผู้นั้น พระเยซูคริสต์-ไม่ใช่หญิงผู้นั้น หญิงพรหมจารีผู้นั้น

เหตุผลที่พระเยซูทรงเป็นคนกลางผู้เดียวนั้นระหว่างพระเจ้าองค์เดียวนั้นกับมนุษย์ก็คือว่าพระองค์ “ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เพื่อที่จะถูกเป็นพยานรับรองในเวลาอันเหมาะสม” พระเยซูตรัสว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ (ศิลานี้คือพระองค์เอง ไม่ใช่เปโตร) และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย” (มธ. 16:18)

ตั้งแต่การกำเนิดของมัน คริสตจักรเผชิญหน้ากับพวกครูสอนเท็จและคำสอนเท็จมาตลอด ในสมัยของทิโมธี พวกครูสอนเท็จกำลังเพิ่มจำนวนขึ้น และแน่นอนว่าวันนี้ศาสนา ลัทธิ และแนวคิด “นิยม” ใหม่ ๆ ก็กำลังผุดขึ้นเกือบทุกวันพร้อมกับคำสอน หลักคำสอน และข้อเชื่ออันหลากหลาย...ชายทั้งหลายที่อ้างตัวว่าเป็นผู้แทนของพระเจ้าบนโลก และแม้แต่หญิงทั้งหลายที่อ้างตัวว่าได้รับการเจิมตั้งจากพระเจ้าในชั่วโม่งนี้ ลัทธิจินไตยนิยมเป็นลัทธิชั้นนำในสมัยของทิโมธีและมันกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว พวกจินไตยนิยมสอนว่าจำเป็นต้องมีคนกลางหลายคนและปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูให้เป็นคนกลางผู้เดียวนั้น

คำตอบสำหรับความสับสนของโยบในโยบ 9:33 ก็ยิ่งใหญ่จริง ๆ: “ทั้งที่ไม่มีคนกลางใดเลยระหว่างเราทั้งสอง ที่จะวางมือของตบนบนเราทั้งสองได้” ภาพเปรียบเทียบที่ถูกลำเสนอตรงนี้เป็นภาพของชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ระหว่างชายสองคนที่มีความขัดแย้งกันเพื่อไกล่เกลี่ยข้อโต้แย้งหนึ่ง ข้อเท็จจริงก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียม

ไว้ให้เราคนกลางผู้หนึ่งจากสวรรค์เพื่อยืนอยู่ระหว่างคนบาปที่นำสงสารกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระเยซูทรงเป็นคนกลางจากสวรรค์ของเรา และในธรรมชาติสองทบของพระองค์ (พระเจ้าในเนื้อหนัง) พระองค์ทรงอยู่ในตำแหน่งหนึ่งที่จะ “วางพระหัตถ์ของพระองค์บนเราทั้งสองฝ่าย” พระองค์ทรงเป็นพระหัตถ์แห่งความเป็นพระเจ้า-เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระหัตถ์แห่งความเป็นมนุษย์เพราะว่าพระองค์ทรงเป็น “ชายผู้นั้น พระเยซูคริสต์” และเมื่อพระเยซูทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนเรา-พระหัตถ์แห่งความเป็นพระเจ้าและพระหัตถ์แห่งความเป็นมนุษย์-พระหัตถ์ทั้งสองข้างนั้นก็แบกรับรอยแผลเป็นเหล่านั้นที่ถูกกระทำเมื่อพระองค์ทรงชำระค่าอันแสนแพงนั้นแห่งการไถ่ของเรา รอยแผลเป็นเหล่านั้นในพระหัตถ์ทั้งสองข้างของพระองค์เป็นตราประทับแห่งการเป็นคนกลางระหว่างมนุษย์ที่บาปหนาและพระเยซูพระเจ้า ซึ่งถูกทำให้สำเร็จสมบูรณ์ผ่านทางความมรณาของพระเยซู-ราคาแห่งค่าไถ่ของเราซึ่งถูกเรียกร้องโดยความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งถูกจ่ายให้แล้วโดยความรักของพระเจ้า ซึ่งถูกจัดทำให้แก่คนทั้งปวงแล้ว และถูกนำเสนอเพื่อคนทั้งปวงแล้ว-ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ประโยชน์จากมันหรือไม่!

พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์โดยทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19) ในสวนนั้นพระเจ้าได้ประทานคำสั่งหนึ่งแก่อาดัม-ว่าเขาสามารถกินผลจากต้นไม้ทุกต้นได้อย่างเสรียกเว้นผลของต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว อาดัมได้ทำบาป การร่วมสนิทรหว่างอาดัมกับพระเจ้าถูกทำลาย และมีการประกาศสงครามแล้ว พระเจ้าทรงถูกล่วงเกิน อาดัมเป็นผู้ล่วงเกิน-แต่พระเยซู (อาดัมคนที่สอง) ทรงเป็นพระเจ้า (ผู้ทรงถูกล่วงเกิน) ในเนื้อหนังที่ล่วงเกินพระองค์ ดังนั้นในพระเยซูเราจึงมีผู้ถูกล่วงเกินและผู้ล่วงเกินในคนเดียวกัน มีพระเจ้าองค์เดียว มีคนกลางผู้เดียว (และผู้เดียวเท่านั้น) ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่มนุษย์คนใดจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าและได้ยืนพระองค์ไว้ว่า “ดีแล้ว” ก็คือ การยืนอยู่ต่อหน้าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ ในพระองค์เรามีความรอด ในพระองค์เราเป็นผู้บริสุทธิ์และชอบธรรม และหากไม่มีพระองค์เราก็หลงหายอย่างสิ้นหวัง

พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด “เพราะเห็นแก่พระคริสต์” (อฟ. 4:32) และเพราะเห็นแก่พระคริสต์เท่านั้นพระเจ้าจึงทรงยกโทษบาปทั้งหลายของเรา โดยการลบมลทินบาปในฐานะเครื่องบูชา ความรอดจึงถูกทำให้เป็นไปได้สำหรับคุณและสำหรับผม ถึงแม้ว่าเราสมควรตกนรกชั่วนิรันดร์ การลบมลทินบาปในฐานะเครื่องบูชาเป็นวิธีการเดียวที่ถูกประกาศโดยข่าวประเสริฐเกี่ยวกับความรอด และหากไม่มีการลบมลทินบาปในฐานะเครื่องบูชาก็ไม่มีความรอดเลย “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย” (ฮบ. 9:22) ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาเราในยุคสมัยนี้แห่งความมั่นใจในตัวเอง ความชอบธรรมในตัวเอง การพึ่งตนเอง หลักปฏิบัติทั้งหลายทางศาสนา และการดำเนินชีวิตที่ดี-เมื่อมนุษย์กำลังแสวงหาที่จะช่วยตัวเองให้รอดโดยวิธีการอื่น ๆ นอกจากผ่านทาง การประกาศและการเชื่อข่าวประเสริฐนั้น ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ร้องต่อต้าน “ข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก” (กท. 1:6,7) ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้เตือนผู้คนว่าพญามารเป็นเจ้าแห่งการหลอกลวง และมันมีความยินดียิ่งนักในการส่งผู้คนไปนรกจากเก้าอี้ในที่ประชุมคริสตจักรพอ ๆ กับจากบาร์และจากถนนของผู้คนที่ถูกลืม! ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือทุกคนที่เป็นเหมือน “ทิโมธี” ในยุคสมัยนี้ที่จะร้องเสียงดังประกาศข่าวสารนั้นที่ว่า “ไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดได้ฟ้า

สวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12) พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) “ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร” (ยอห์น 10:1) ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่เราจะอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนและประกาศอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ที่ผู้คนมากมายที่เคร่งศาสนาจะ “มาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น”

ก่อนไปจากข้อพระคำเหล่านี้ ขอให้ผมเน้นย้ำอีกครั้งถึงความจริงในพระคัมภีร์ที่ว่ามีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์-ชายผู้นั้น พระเยซูคริสต์-ไม่ใช่ศิษยาภิบาล ไม่ใช่นักประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ผู้ดูแล ไม่ใช่สันตะปาปา ไม่ใช่บาทหลวง ไม่ใช่หญิงพรหมจารีนั้น พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเอ่ยพระนามคนกลางผู้เดียวนั้น เพื่อที่จะไม่มีความเข้าใจผิดเลย- “ชายผู้นั้น พระเยซูคริสต์”-และถ้าคุณได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อที่จะได้ยื่นพระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว” มันก็จะเป็นอย่างที่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคนกลาง และผู้กล่าวยอมรับของคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา (มธ. 10:32)

ข้อ 6: “ผู้ใดที่ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เพื่อที่จะถูกเป็นพยานรับรองในเวลาอันเหมาะสม”

พระคำข้อนี้กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ “ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง” เปาโลชี้ให้เห็นว่าค่าไถ่นั้นถูกจ่ายแล้วเพื่อทุกคนและคนทั้งปวง และดังนั้นมันจึงไม่ใช่ทรัพย์ของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่ทุกคนควรมาถึงการกลับใจใหม่ พระเยซูทรงเต็มพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์ (ยอห์น 10:18) พระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติและประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก ดังนั้น “ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย โอ มนุษย์เอ๋ย” (รม. 2:1) ค่าไถ่นั้นถูกจ่ายแล้ว ความรอดมิใช่สำหรับคนทั้งปวง และไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับผู้ใดที่ตายไปโดยปราศจากพระคริสต์และตกนรกหมกไหม้ตลอดกาล ซาตาน “ได้ลักพาตัว” เผ่าพันธุ์มนุษย์ไปเพราะความไม่เชื่อฟังของอาดัมคนแรกนั้น แต่อาดัมคนที่สอง พระเยซูคริสต์ ทรงจ่ายค่าไถ่นั้นเต็มจำนวนแล้ว โดยเต็มพระทัย-เพื่อที่เราซึ่ง “ถูกลักพาตัวไป” โดยบาปจะได้เป็นไทโดยความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระองค์

ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องเชื้อสายของหญิงนั้น ผู้ซึ่งจะบดขยี้ (หรือทำให้ฟกช้ำ) หัวของงูนั้น-พญามาร ในกาลาเทีย 4:4,5 เปาโลบอกเราว่า “เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์นั้นได้มาถึงแล้ว พระเจ้าก็ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากหญิงคนหนึ่ง ทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติ...” ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาในโลกตามเวลาที่กำหนดไว้โดยพระเยโฮวาห์พระเจ้า มันถูกจัดแจงไว้แล้วทั้งหมดก่อนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาลหรือสิ่งใดที่มีอยู่ในนั้น (1 ปต. 1:18-23)

พระเจ้าทรงมีรายการหนึ่ง พิมพ์เขียนหนึ่ง และพระองค์ทรงกำหนดเวลาและวาระทั้งหลายไว้สำหรับสิ่งสารพัดตามระบบของพระองค์ กระทั่งจนถึงหลายยุคสมัย และตามเวลาเหล่านั้นที่กำหนดไว้อย่างเหมาะสมของพระเจ้า “พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม” (รม. 5:6) การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ความจริงแห่งของประทานนั้นของพระเจ้า ค่าไถ่นั้นที่

ถูกจ่ายแล้ว คือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งจะต้องถูกเป็นพยานรับรองหรือถูกป่าวประกาศในเวลาอันเหมาะสม ตามรายการนิรันดร์ของพระเจ้า

ในกิจการ 1:4 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกว่า “แต่ให้คอย...” ในลูกา 24:49 พระองค์ตรัสว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่...” ผมแน่ใจว่าพวกสาวกคิดว่าตนพร้อมแล้วที่จะประกาศข่าวประเสริฐและนำข่าวสารข่าวประเสริฐไปบอกแก่ผู้คน พวกเขามีความรู้ พวกเขามีความกระตือรือร้น พวกเขามีความยินดียิ่งนัก (ลูกา 24:52) และพวกเขาคงร้อนใจมากที่จะเริ่มทำงานรับใช้ของตน แล้วทำไมพระอาจารย์จึงตรัสว่า “แต่ให้คอย... แต่จงคอยอยู่”? คำตอบถูกกล่าวชัดเจนในข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกกล่าวถึง: “...จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” พวกสาวกยังไม่ได้รับของประทานสุดยอคนนั้นที่ขาดไม่ได้เลยเพื่อให้ฤทธิ์เดชแก่พวกเขาสำหรับงานรับใช้ที่รออยู่เบื้องหน้า-การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ “เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึงแล้ว”-วันเดียวที่พิเศษนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าอย่างเหมาะสมในปฏิทินของพระองค์แห่งเหตุการณ์ทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อร่างของคริสตจักร-จากนั้นการรอคอยก็สิ้นสุดลง: พระวิญญาณได้เสด็จมา (กิจการ 2:1 เป็นต้นไป) และเมื่อพวกเขาทุกคนถูกเติมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาก็ “ตั้งต้นพูดด้วยภาษาต่าง ๆ ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พวกเขาพูด” เปโตรเทศนาคำเทศนาหนึ่งซึ่งใช้เวลาอ่านแค่ประมาณห้านาทีก็จบ-และจิตวิญญาณสามพันดวงได้รับความรอด! เปโตรมีคนกลับใจรับเชื่อจากคำเทศนาเดียวมากกว่าพวกเราส่วนใหญ่มีในชีวิตหนึ่ง

ข้อ 7: “สำหรับกรณี ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครทูต (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปดเลย) เป็นครูสอนพวกคนต่างชาติในความเชื่อและความจริง”

“เพื่อที่จะถูกเป็นพยานรับรองในเวลาอันเหมาะสม... สำหรับกรณี ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์...” เปาโลกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้” เขาเป็นคริสเตียนที่แน่ใจ เขาไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่บนข้อสันนิษฐานต่าง ๆ-เขาดำเนินชีวิตและเติบโตบนความแน่ใจทั้งหลายฝ่ายวิญญาณ ในพระคำข้อนี้เขาเป็นพยานรับรองว่าเขาถูกแต่งตั้งให้เป็น “นักเทศน์และอัครทูต” และรับประกันเราว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบว่าเขากำลังพูดความจริง: “ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปดเลย” ในข้อพระคำเดียวกันนี้เขาเป็นพยานรับรองว่าเขาเป็นครูสอนของพวกคนต่างชาติ “ในความเชื่อและความจริง” เปาโลมีข่าวสารเดียวเท่านั้น: กางเขนนั้น พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้น พระโลหิตนั้น และพระคุณ-สิ่งเหล่านี้แยกขาดจากกันไม่ได้ เขาประกาศพระคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นแล้ว “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และเขาบัญชาเหล่าผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียอย่างชัดเจนว่า “ถ้าผู้ใดมาประกาศข่าวประเสริฐอื่นใด...จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8)

ข้อ 8: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในทุกแห่งหน โดยยกมืออธิษฐานปราศจากความโกรธเคืองและความคลางแคลงใจ”

จงสังเกตอีกครั้งว่าในข้อ 1 เปาโลเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายให้อธิษฐานเพื่อคนทั้งปวง-เหล่ากษัตริย์ ผู้ครอบครอง คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ-ทุกคน และบัดนี้ในข้อ 8 เขาเตือนสติชายทั้งหลายให้ “อธิษฐานในทุกแห่งหน” งานรับใช้แห่งการอธิษฐานวิงวอนเป็นสากล-เราจะต้องอธิษฐานเพื่อคนทุกจำพวก-เหล่าผู้ครอบครอง ผู้นำ ผู้มีกำลังมาก คนอ่อนแอ เราจะต้องอธิษฐานเพื่อคริสเตียนทั้งหลาย และเพื่อพวกคนไม่เชื่อจะได้กลับใจ

รับเชื่อ เราจะต้องอธิษฐานในทุกแห่งหน ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม

จงสังเกตถ้อยคำที่เปาโลใช้ในข้อ 1: “...บรรดาการวิงวอน การอธิษฐาน การทูลขอและการขอบพระคุณ” เปาโลเป็นผู้ที่มีการศึกษาดีที่สุดในสมัยของเขา เขานั่งอยู่ที่เท้าของกามาเลียสผู้ยิ่งใหญ่ เขาเป็นพาริสีแห่งพวกพาริสี-แต่เขาไม่เคยใช้ถ้อยคำแบบพล่อย ๆ เขาพูดภายใต้การคล้อยใจ และถ้อยคำเหล่านั้นไม่ได้ถูกเขียนลงไปเพียงเพื่อเติมช่องว่างให้เต็ม เปาโลจะกล่าวก็ได้ว่า “คำอธิษฐานทั้งหลาย” และเว้น “บรรดาการวิงวอน การทูลขอและการขอบพระคุณ” คงมีเหตุผลว่าทำไมเขาถึงใช้คำทั้งสิ้นนี้ ผมสงสัยว่าเราจะผิดไปไกลหรือไม่ที่จะกล่าวว่าบรรดาการวิงวอนเป็นคำอธิษฐานที่มีนัยเฉพาะตัว ขณะที่คำอธิษฐานทั้งหลายเป็นคำอธิษฐานที่มีนัยทั่วไป การทูลขอเป็นคำอธิษฐานที่มีนัยกว้างกว่าเยอะ และการขอบพระคุณเป็นคำอธิษฐานที่ถวายคำสรรเสริญหรือนัยที่ซาบซึ้งในพระคุณ เปาโลกล่าวแก่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่า “ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน” (1 ธส. 5:18)

เปาโลชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอธิษฐาน-ไม่ใช่แค่การอธิษฐานแบบทั่วไป แต่เราควรอธิษฐานอย่างเฉพาะเจาะจง โดยมีเวลาและสถานที่ในการอธิษฐานที่ถูกกำหนดไว้ เราควรอธิษฐานอยู่เสมอ ทุกแห่งหน เพื่อคนทั้งปวง จงสังเกตว่าในข้อ 1 เราจะต้องอธิษฐานเพื่อ “คนทั้งปวง” ในข้อ 4 เราจะต้องอธิษฐานเพื่อ “คนทั้งปวง” และในข้อ 8 เปาโลชี้ให้เห็นว่าผู้ชายทั้งหลาย-ไม่ใช่แค่คนกลุ่มหนึ่งที่ถูกเลือก แต่ผู้ชายทั้งปวงชายที่รับความรอดแล้ว ควรอธิษฐาน-ในทุกแห่งหน ข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ถูกชี้ให้เห็นตรงนี้ก็คือนคริสตจักรมันไม่ใช่ผู้ชายที่พิเศษไม่กี่คน แต่คริสเตียนทั้งหลายโดยรวมที่จะต้องอธิษฐานในที่ใดก็ตามที่พวกเขาจะถูกรับใช้ในทางกฎหมาย

พระเยซูตรัสว่า “สองคนหรือสามคนประชุมกันที่ไหน ๆ ในนามของเรา เราก็อยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น” คน ๆ หนึ่งสามารถพบกับพระเจ้าในการอธิษฐานที่ไหนก็ได้ เมื่อใดก็ได้ตลอดทั้งวัน-และพบว่าพระกรรมของพระเจ้าคอยสดับฟังเสียงร้องทูลขอของประชากรของพระองค์

ผมไม่ปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่ามีคนเหล่านั้นที่เป็น “พวกผู้เชี่ยวชาญพิเศษ” ในการอธิษฐาน แวดวงการแพทย์มีพวกหมอที่เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษและคนเหล่านั้นที่เป็นแพทย์เฉพาะทาง เรากล่าวแบบนี้ได้เช่นกันเกี่ยวกับคริสตจักร: มีคนเหล่านั้นที่มีของประทานในการอธิษฐานทูลขอ-แต่ทุกคนได้รับเชิญให้มาหาพระเจ้าและเสนอคำทูลขอของพวกเขาผ่านทางคนกลางของเรา พระเยซูคริสต์เจ้า

ส่วนท้ายของข้อ 8 สอนเราว่าเราจะต้องอธิษฐาน “โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากความโกรธเคืองและความคลางแคลงใจ” ถ้าเราไม่ดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ในพระเจ้า เราก็ไม่ต้องคาดหวังให้พระเจ้าสดับฟังคำอธิษฐานของเรา ถ้าผมมีความชั่วช้าอยู่ในใจของผม องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะไม่สดับฟังผมเมื่อผมอธิษฐาน ถ้าผมอธิษฐานเพื่อที่จะสนองตัณหาของผมเอง พระเจ้าก็จะไม่ทรงฟังผม ถ้าผมอธิษฐานอย่างเห็นแก่ตัว พระเจ้าก็จะไม่ทรงฟังผม ดังนั้นมือของผมจึงต้องบริสุทธิ์ ความมุ่งหมายของผมต้องบริสุทธิ์และถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผมต้องไม่ถือหรือเก็บงำความโกรธเคืองไว้ในใจของผม-และผมต้องไม่สงสัย

ยากอบบอกเราว่า “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้โปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมีได้ทรงดำหนิ และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น แต่จงให้ผู้

นั่นทูลขอในความเชื่อ โดยไม่หวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนอย่างคลื่นแห่งทะเลซึ่งถูกบังคับด้วยลมพัดและซัดไปซัดมา” (ยากอบ 1:5,6) คนที่หวั่นไหวหรือสงสัยไม่ต้องคาดหวังว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

ในคริสตจักร ทุกคนได้รับเชิญให้อธิษฐาน-เพื่อคนทั้งปวง ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม ในสถานที่ทุกแห่งหน-แต่ด้วยมือที่บริสุทธิ์ ชีวิตที่ปลอดความโกรธเคือง และใจที่ปลอดความไม่เชื่อ พระเยซูทรงสัญญาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 15:7) ถ้าเราชำระตัวให้บริสุทธิ์ อุทิศตน เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณ เราก็สามารถเสนอคำทูลขอต่าง ๆ ของเราต่อพระเจ้าได้ และพระองค์จะประทานความปรารถนาเหล่านั้นแห่งใจของเราให้แก่เรา พระองค์จะไม่ทรงหวังสิ่งดีใด ๆ ไว้จากคนทั้งหลายที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม

มันเป็นนิสัยแบบชาวยิว เวลาอธิษฐาน ที่จะชูฝ่ามือของตนแบบหงายขึ้นบน ราวกับเพื่อจะรับคำตอบ (เปรียบเทียบ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:22) ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง และถ้าเรากำลังอธิษฐานในพระวิญญาณ เราก็ควรชูมือของเราขึ้นด้วยความเชื่อต่อพระเจ้า โดยคาดหวังคำตอบ เพราะว่าถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้าที่มีความต้องการ พระเจ้าก็ยิ่งกว่าร้อนพระทัยที่จะจัดหาสำหรับความต้องการนั้นมากกว่าที่เราร้อนใจให้จัดหาเสียอีก ดังนั้นเราจึงควรอธิษฐานด้วยความมั่นใจอันเต็มเปี่ยมว่าพระเจ้าจะทรงโปรดประทานตามความต้องการทุกอย่างของเรา-เพื่อให้เกิดผลดีแก่เราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

เราอาจใช้สรุปย่อต่อไปนี้แห่งเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เราต้องปฏิบัติเพื่อที่คำอธิษฐานทั้งหลายของเราจะได้รับคำตอบ:

1. ไม่มีบาป
2. ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้ง
3. ไม่มี ความสงสัย

มาตรฐานแบบพระเจ้าสำหรับสตรีทั้งหลาย

ข้อ 9: “ในแบบเดียวกันด้วย ให้พวกผู้หญิงแต่งตัวในเครื่องนุ่งห่มที่สุภาพเรียบร้อย พร้อมด้วยความรู้จักละเอียดและความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ด้วยการถักผม หรือทองคำ หรือไข่มุกทั้งหลาย หรือเครื่องแต่งกายราคาแพง”

ข้อ 9 ขึ้นต้นว่า “ในแบบเดียวกันด้วย...พวกผู้หญิง” จนถึงตอนนี้ เปาโลพูดถึงพวกผู้ชายมาตลอด แต่ ณ จุดนี้เขาหันการให้ข้อปฏิบัติของเขาไปทางพวกผู้หญิงบ้าง เขาสั่งสอนสุภาพสตรีคริสเตียนทั้งหลายให้ประดับตัวพวกนางเองใน “เครื่องนุ่งห่มที่สุภาพเรียบร้อย”-พวกนางจะต้องแต่งกายในลักษณะที่เหมาะสมกับคริสเตียน ไม่ใช่เลียนแบบสไตล์ที่ฉูดฉาดและบาปหนาของโลก

ความเชื่อแบบคริสเตียนใส่ความภาคภูมิใจแบบที่ถูกต้องในใจของผู้หญิง...สตรีคริสเตียนควรเป็นผู้ที่เรียบร้อย สะอาดสะอ้านและพอดูได้-เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ มันไม่ใช่คำพยานที่ดีสำหรับสุภาพสตรีคนใดที่จะแต่งตัวแบบหอมช่อหรือไม่ระวังหากเธอมีความสามารถทางการเงินที่จะแต่งตัวให้ดูดีมากกว่านี้ เธอควรแต่งผม

ของเธอให้เหมาะสมกับที่เป็นคริสเตียน-เธอไม่ควรเลียนแบบพวกดารานางที่แต่งงานมาแล้วเกือบสิบครั้ง เธอควรดูแลแต่เป็นธรรมชาติ และเหนือสิ่งอื่นใดเธอควรแต่งกายให้เหมาะสมกับที่เป็นคริสเตียน

สุภาพสตรีคริสเตียนไม่ควรสวมเสื้อผ้าซึ่งล่อแหลมและจะกระตุ้นสันดานสัตว์ของผู้ชาย เมื่อผู้หญิงคนใดสวมเสื้อผ้าโดยมีจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงเพื่อดึงดูดพวกผู้ชาย ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ได้กำลังประดับกายใน “เครื่องนุ่งห่มที่สุภาพเรียบร้อย” ที่เหมาะสมกับคริสเตียน มันเป็นบาปอย่างหนึ่งสำหรับพวกผู้หญิงที่จะแต่งกายในแบบที่ก่อให้เกิดคำถามในความคิดของเพศตรงข้าม สุภาพสตรีคริสเตียนทั้งหลายควรเป็นคริสเตียนในทุกสิ่งที่พวกเธอทำ คำเตือนในที่นี้ก็คือ ใ้ห้ระวังความไม่สุภาพเรียบร้อยและความหยาบคายอย่างหนึ่งสำหรับผู้หญิงที่เชื่อคนใดที่จะหยาบคายเพื่อหยิ่งหรือสุดโต่งในเรื่องที่เกี่ยวกับเส้นผมของเธอ ใบหน้าของเธอ เครื่องประดับที่เธอสวมใส่ หรืออาการราคาแพง-เครื่องแต่งกายที่มีราคาแพงเกินเหตุ ผล มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะใช้จ่ายเงินหลายร้อยดอลลาร์สำหรับเสื้อผ้าในความพยายามที่จะแข่งหน้าผู้หญิงคนอื่นในคริสตจักรหรือชุมชน ในเมื่อเงินนั้นสามารถถูกใช้เพื่อส่งข่าวประเสริฐไปยังคนเหล่านั้นที่ยังไม่เคยได้ยิน สุภาพสตรีทั้งหลายควรดูแล เรียบร้อยและสะอาดสะอ้าน...ดูดีน่าดึงดูดเพื่อเห็นแก่พระเยซูพอ ๆ กับที่โลกพยายามทำตัวล่อแหลมเพื่อเห็นแก่ตัณหา ผมขอกล่าวซ้ำว่า จงเป็นธรรมชาติ-อย่าพยายามทำตัวให้ดูเหมือนคนที่คุณไม่ได้เป็น

โครงร่างสำหรับเสื้อผ้าและรูปลักษณ์ภายนอกแบบคริสเตียนมีลักษณะสามทบ:

(1) เครื่องนุ่งห่มที่สุภาพเรียบร้อย:

ดูเหมือนว่านี่รวมถึงมากกว่าเครื่องแต่งกายหรือลักษณะของชุด-แต่ยังเป็นตัวแทนของการวางตัวและอากัปกริยาเช่นกัน

(2) ความรู้จักละอาย:

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า ความหมายของคำนี้คือ “ความว่องไวในการรู้ว่าสิ่งใดน่าละอาย” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ อาย่ายอมให้สิ่งใดเกิดขึ้นเพราะคุณที่จะทำให้ขายหน้าหรือรู้สึกละอายใจ

(3) ความมีสติสัมปชัญญะ

ผู้หญิงที่เชื่อคนใดไม่ควรมีส่วนเกี่ยวข้องกับเครื่องดื่มมีเมาหรือสุราเลย-แต่คำตรงนี้มีควมลึกซึ้งมากกว่านั้น และชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงที่เชื่อจะต้องมีความคิดที่มีสติ เธอจะต้องรักษาสภาวะแห่งความคิดให้มีสมดุลอย่างดีและคิดอย่างมีสติเกี่ยวกับทุกสิ่ง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีข้อยกเว้นบางประการ แต่ผู้ชายส่วนใหญ่มีความนับถือต่อสุภาพสตรีที่เป็นตัวของตัวเองมากกว่าคนที่ปรุงแต่งเสียจนเธอเป็นของเทียมอย่างแน่นอน ความงามแบบธรรมชาติไปไกลเกินกว่าความงามของเครื่องสำอางหรือ “ลูกเล่น” ที่มนุษย์สร้างขึ้น ถ้าเรายอมเป็นตัวเองในฐานะผู้เชื่อ พระเจ้าก็จะทรงอวยพรเรามากยิ่งขึ้น และคริสเตียนคนอื่น ๆ-เช่นเดียวกับคนบาปทั้งหลาย-ก็จะนับถือเรามากกว่าเดิม

ไม่ใช่แค่เปาโลเท่านั้นที่มีความลำบากใจเกี่ยวกับสตรีทั้งหลายในคริสตจักร แต่เปโตรก็มีความลำบากใจแบบเดียวกัน เพราะว่าใน 1 เปโตร 3:3,4 เราอ่านว่า: “...ซึ่งการประดับกายของพวกท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก ของการถักผม และของการสวมใส่เครื่องทองคำ หรือของการนุ่งห่มเครื่องแต่งกาย แต่จงให้เป็นมนุษย์แห่งจิตใจที่ซ่อนไว้ ในสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่ง

ในสายพระเนตรของพระเจ้าเป็นสิ่งที่มีความหมาย”

ข้อ 10: “แต่ (ซึ่งสมกับพวกผู้หญิงที่ประกาศตัวว่าอยู่ในทางของพระเจ้า) ด้วยการทำงานที่ดีทั้งหลาย”

จิตใจเช่นนั้นจะสำแดงตัวมันเองใน “การทำงานที่ดีทั้งหลาย” ซึ่งโดยอัตโนมัติติดตามผู้หญิง “ที่ประกาศตัวว่าอยู่ในทางของพระเจ้า” การประกาศตัวที่แท้จริงของการกลับใจเชื่อที่เป็นของแท้ไม่ใช่แค่คำพูดแบบเปล่า ๆ แต่ว่าถ้อยคำจะเข้ากันกับการกระทำ ยากอบบอกเราว่า “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายเสียแล้ว” และในเอเฟซัส 2:10 เปาโลบอกเราว่า “...พวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี” ความเชื่อไม่ได้เป็นของเราโดยการกระทำ-แต่การกระทำที่ดีเป็นพยานรับรองว่าเราได้ใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดแล้ว ความเชื่อที่ไม่ก่อเกิดการกระทำเลยก็เป็นความเชื่อที่ตายเสียแล้ว-และความเชื่อที่ตายเสียแล้วก็ช่วยให้รอดไม่ได้

ความน่าดึงดูดและพลังที่ชักนำของเสน่ห์ที่ถูกแสดงออกผ่านทางการทำงานที่ดีและการดำเนินชีวิตอันมีสติในส่วนของผู้หญิงที่ประกาศตัวว่าตามทางพระเจ้าก็ถูกเห็นใน 1 เปโตร 3:1: “เช่นกัน พวกท่าน ภรรยาทั้งหลาย จงนบถเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เพื่อว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดไม่เชื่อฟังพระวจนะ (เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด) พวกเขา โดยปราศจากพระวจนะนั้น (คำพยานของพวกท่าน) จะได้ถูกจูงใจโดยการประพฤติ (ชีวิต) ของภรรยาด้วย” สิ่งที่พระเจ้าข้าอ้อนกำลังกล่าวจริง ๆ แล้วคือนี่: “ภรรยาเอ๋ย ไม่ใช่สิ่งที่คุณพูดกับสามีของคุณที่จะชนะเขามาถึงพระคริสต์-แต่วิธีที่คุณปฏิบัติตัวต่างหาก ไม่ใช่สิ่งที่คุณประกาศตัวว่าเป็น-แต่ข้อพิสูจน์ที่คุณถือครองสิ่งที่คุณประกาศตัวว่าเป็นต่างหาก ไม่ใช่สิ่งที่คุณเชื่อ แต่วิธีที่คุณปฏิบัติตัว-การงานที่ดีของคุณและการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้า-จะทำให้สามีของคุณมาถึงพระเจ้า”

ผมแน่ใจว่าพวกคุณบางคนที่อ่านข้อความเหล่านี้เป็นภรรยาทั้งหลายที่เชื่อแล้วซึ่งเป็นห่วงเกี่ยวกับสามีที่ยังไม่เชื่อของคุณ บางทีเขามักทำตัวในแบบที่ทำให้คุณไม่สามารถทำตัวอ่อนหวานและแสดงออกถึงความเป็นแบบพระเจ้าในการกระทำต่าง ๆ ของคุณที่มีต่อเขาได้ แต่ขอให้ผมรับประกันคุณว่าถ้าคุณรักสามีของคุณและอยากให้เขาได้รับความรอด คุณก็สามารถชนะเขามาถึงพระเจ้าได้โดยการแสดงออกถึงความเป็นแบบพระเจ้า ความบริสุทธิ์ ความรักนวลสงวนตัว และความทุ่มเทต่อพระเจ้าและต่อครอบครัวและบ้านของคุณในทุกสิ่งที่คุณทำ ผ่านทางการงานที่ดี คุณสามารถพิสูจน์ให้เห็นสิ่งที่คุณประกาศตัวว่าเชื่อ คุณสามารถประพฤติตัวในแบบที่ว่าสามีของคุณไม่สามารถกล่าวหาคุณได้ว่า “เอาแต่พูด” แต่ “ไม่ทำ” และสุดท้ายแล้ว ผ่านทางการดำเนินชีวิตที่รักษาตัวให้บริสุทธิ์ของคุณ คุณสามารถชนะเขามาถึงพระคริสต์ได้

ข้อ 11: “ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเจียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง”

ข้อ 11 ถึง 14 ของบทนี้ถูกให้เพื่อกล่าวถึงความสัมพันธ์ของสตรีทั้งหลายต่อคริสตจักร ผมกล่าวไปหลายครั้งแล้ว-ในธรรมาสน์ของคริสตจักรทั้งหลาย ในหอประชุมประจำเมือง และในต้นที่ประกาศข่าวประเสริฐขนาดใหญ่ของเรา-ว่าถ้าไม่ใช่เพราะสุขภาพสตรีเหล่านั้นที่ตามแบบพระเจ้าในคริสตจักรบางแห่ง คริสตจักรเหล่านั้นก็จะต้องปิดตัวไปแล้ว หากไม่ใช่เพราะคุณแม่ทั้งหลายที่ตามแบบพระเจ้า ลูก ๆ หลายพันคนก็คงไม่ได้เข้าเรียนรวิ และสามีหลายพันคนก็คงใช้เวลาเข้าวันอาทิตย์ไปกับการนอนคุดคู้อยู่บนเตียง

ผมขอแสดงความนับถืออย่างสุดซึ้งต่อสุขภาพสตรีคริสเตียนทั้งหลาย-ที่นี่และเดี๋ยวนี้! ผมมีความนับถือ

อย่างสูงต่อสตรีคริสเตียน-และหากไม่ใช่เพราะสตรีทั้งหลายที่ตามแบบพระเจ้า ก็คงไม่มี “กอสเปล ออวาร์” เพราะหลัก ๆ แล้วสุภาพสตรีเหล่านั้นเป็นผู้เขียนจดหมายมาถึงเราและมีส่วนในการบริจาคอย่างน้อยร้อยละ เจ็ดสิบห้าของเงินบริจาคทั้งหมดซึ่งช่วยให้การถ่ายถอดของกอสเปล ออวาร์ทางวิทยุยังดำเนินต่อไปได้ทั่วประเทศ ดังนั้น สุภาพสตรีทั้งหลายครับ โปรดอย่าเข้าใจผิด

อย่างไรก็ตาม-สุภาพสตรีบางท่าน (เช่นเดียวกับบุรุษบางท่าน) ได้กลายเป็นเครื่องกีดขวางและผู้ก่อความรำคาญแก่คริสตจักร ยกตัวอย่างเช่น ในเมืองฟิลิปปี มีสุภาพสตรีสองคน (นางยูโอเดียและนางสินทิเค) ที่มีจุดประสงค์ขัดแย้งกัน โดยก่อความลำบากมากมายในคริสตจักรนั้น (ฟป. 4:2) พวกนางขู่ว่าจะทำลายกลุ่มผู้เชื่อทั้งหมดที่เมืองฟิลิปปีและทำให้คริสตจักรแตกแยก เปาโลอ้อนวอนพวกนางให้ยุติความขัดแย้งของพวกนาง และ “มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในทางกลับกัน ในชุมชนเดียวกันนั้นมีสุภาพสตรีที่มีค่ายิ่งคนหนึ่ง-จิตวิญญาณดวงหนึ่งที่น่ารัก-ผู้ซึ่งมีนามว่าลิเดีย (กิจการ 16:14,15 และ 40) เราไม่มีทางทราบสิ่งดี ๆ ที่นางลิเดียได้กระทำในแบบเงียบ ๆ ของนางเองเลย เปาโลอยากให้ทิโมธี ซึ่งจะเป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้าในเมืองเอเฟซัส ทราบวิธีการรับมือกับฝ่ายผู้หญิงของคริสตจักรนั้น

แน่นอนว่าความเป็นสมาชิกคริสตจักรเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญแบบขาดไม่ได้ในชีวิตของผู้เชื่อคนใดก็ตาม เมื่อเรารับการบังเกิดใหม่ เราก็จะต้องไม่ละทิ้ง “การร่วมประชุมด้วยกันของพวกเรา” (ฮบ. 10:25) คุณไม่สามารถกลายเป็นคริสเตียนได้โดยไม่เข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่น แต่คุณไม่สามารถเป็นคริสเตียนที่สัมฤทธิ์ผลได้ คุณไม่สามารถเป็นอย่างที่คุณควรเป็นและเป็นอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้คุณเป็นได้ โดยการแยกตัวออกจากการร่วมสามัคคีธรรมของที่ประชุมที่ปรากฏแก่ตา

คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นพระกายของพระคริสต์ อันประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว (1 คร. 12:12,13) แต่เราจะต้องร่วมประชุมกัน-ในคริสตจักรท้องถิ่นและร่วมสามัคคีธรรมกันที่นั่น โดยแบกรับภาระของกันและกันและอธิษฐานเผื่อกันและกัน มันเป็นเรื่องถูกต้องที่จะเข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่น และถ้าคุณไม่เข้าร่วม คุณก็จะไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณอย่างที่คุณจะเติบโตหากคุณสามารถเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่งที่เน้นรากฐานและเทศนาพระคัมภีร์

ข้อพระคำเหล่านี้ของเราให้โครงร่างอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกผู้หญิงควรปฏิบัติและคริสตจักรหลักการต่าง ๆ แห่งทัศนคติของผู้เชื่อที่เป็นหญิงถูกกำหนดไว้แล้ว ทั้งในความสัมพันธ์ต่อคริสตจักรท้องถิ่นและการนมัสการในที่ประชุมท้องถิ่น ผมรู้ว่ามีคนเหล่านั้นที่จะไม่ยอมเห็นด้วยกับย่อหน้าถัดไปของการศึกษาค้นคว้านี้ แต่ก่อนที่คุณจะประณามผม จงค้นดูพระคัมภีร์ และถามตัวคุณเองว่าเรามีสิทธิ์หรือไม่ที่จะตีความข้อพระคำที่ชัดเจนนี้เพื่อให้เข้ากับยุคสมัยที่เราใช้ชีวิตอยู่-หรือเราต้องให้พระวจนะที่ปักแน่นแล้วของพระเจ้าเป็นตามนั้น? พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยของพระองค์แล้วหรือเพื่อให้เข้ากับยุคสมัยและวาระของอารายธรรมนี้? เราทราบว่าพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง

แล้วเรื่องผู้หญิงกับการประชุมนมัสการแบบสาธารณะล่ะ? แล้วเรื่องสถานที่ของเธอในที่ประชุมสาธารณะล่ะ? คำเตือนสติของเปาโลตรงนี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับผู้หญิงในการนมัสการส่วนตัวหรือในความ

เป็นส่วนตัวแห่งบ้านของเธอ เขากำลังพูดถึงการนมัสการสาธารณะในคริสตจักรท้องถิ่น: “ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่าง
เงียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง” ผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว-ผู้ชายหรือผู้หญิง-ควรเป็นนักเรียนอยู่เสมอ
โดยปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อที่เขาจะเติบโตโดยพระวจนะนั้น (1 ปต. 2:2) และจากนั้นจึง
ศึกษาค้นคว้าเพื่อให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เพื่อจะกลายเป็นคนงานที่ไม่จำเป็นต้องลอะอาย (2 ทธ. 2:15)
เราเชื่อฟังคำเชิญชวนขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบก
ภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย...ผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (มธ.
11:28,29; ยอห์น 6:37) ทันทันที่เรามาหาพระองค์ วินาทีเดียวกันนั้นเราก็ควรเข้าห้องเรียนใหญ่ของพระเจ้าและ
กลายเป็นผู้เรียนคนหนึ่งที่จะเติบโต กลายเป็นผู้เข้มแข็งและเกิดผล ผู้หญิงต้องไม่คิดเอาเองว่าตนมีสิทธิ์ทุก
ประการที่ผู้ชายมีในการพูดหรือดำรงตำแหน่งในที่ประชุมท้องถิ่นหรือในการนมัสการสาธารณะ ผู้หญิงไม่มีสิทธิ์
ที่จะคิดว่าตนสามารถดำรงตำแหน่งของความเป็นสาวก หรือกลายเป็นผู้ดูแล ผู้ช่วยศิษยาภิบาล หรือศิษยาภิ
บาล ไม่มีสักคำในพระคัมภีร์บริสุทธิ์ของพระเจ้าที่บอกเป็นนัยว่าผู้หญิงคนใดมีสิทธิ์ตามพระคัมภีร์ที่จะกลายเป็น
ผู้นำในที่ประชุมสาธารณะ

ไม่มีผู้หญิงคนใดมีสิทธิ์ที่จะยืนขึ้นในที่ประชุมสาธารณะและโต้แย้งกับศิษยาภิบาล พวกผู้ช่วยศิษยาภิ
บาล หรือคนเหล่านั้นที่ดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจ ผู้หญิงที่เชื่อจะต้องวางตัวในความนอบน้อม ฟังอย่างเงียบ
ๆ-และความคิดเห็นใดก็ตามที่เธอประสงค์จะเอ่ยควรถูกเอ่ยในความเป็นส่วนตัวที่บ้านหลังจากการประชุม
นมัสการนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เธอจะต้องหาหรือสิ่งเหล่านี้กับสามีของเธอ-ไม่ใช่ในที่ประชุมสาธารณะและโต้แย้ง
กับศิษยาภิบาลหรือเหล่าผู้นำของคริสตจักร ตามคำสอนของอัครทูตท่านนี้ที่ไปยังพวกคนต่างชาติ ผู้หญิงที่
เชื่อจะต้องเข้าโรงเรียนแห่งความเงียบและความนอบน้อม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับที่ประชุมสาธารณะในพระ
นิเวศของพระเจ้า

ข้อ 12: “แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้หนึ่งเงียบเสีย”

พระคำข้อนี้ชัดเจน: การที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะสอนพวกผู้ชายในที่ประชุมสาธารณะเป็นเรื่องที่พระเจ้า
ทรงห้ามไว้อย่างชัดเจน การสอนในที่ประชุมเป็นตำแหน่งที่พระเจ้าประทานให้แก่ผู้ชาย มันไม่เคยถูกประทาน
ให้แก่ผู้หญิงคนใดเลย ใน 1 โครินธ์ 14:34,35 เปาโลกล่าวว่า “จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนิ่งเสียในคริสต
จักรทั้งหลาย เพราะว่าไม่ได้อนุญาตให้พวกเขาพูดได้ แต่พวกเขาได้รับคำบัญชาว่าให้เชื่อฟัง ตามที่พระราช
บัญญัติกล่าวไว้นั้นด้วย และถ้าพวกเขาประสงค์ที่จะเรียนรู้สิ่งใด จงให้พวกเขาถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่า
เป็นสิ่งที่น่าอายที่ผู้หญิงทั้งหลายจะพูดในคริสตจักร”

บางคนเสนอแนะว่าคำกรีกที่แปลเป็น “พูด” มีความหมายว่า “คุยจ้อกแจ้ก” และว่าเปาโลกำลังห้าม
พวกผู้หญิงไม่ให้คุยจ้อกแจ้กในคริสตจักร หรือจู้จี้หรือพูดอยู่เสมอในที่ประชุม แต่แน่นอนว่าเราไม่มีสิทธิ์ที่จะ
ชี้ตัวพวกผู้หญิงและมีข้อเรียกร้องพิเศษเกี่ยวกับพวกเธอ ในเมื่อพวกผู้ชายก็ส่งเสียงจ้อกแจ้กแย่งพอ ๆ กัน มัน
เป็นบาปอย่างหนึ่งสำหรับไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงที่จะยืนขึ้นและส่งเสียงจ้อกแจ้ก-หรือโต้เถียง-ในที่ประชุม
สาธารณะ แต่ถึงแม้ว่าคำกรีกนี้แปลได้ว่า “ส่งเสียงจ้อกแจ้ก” นั่นก็ไม่ใช่ความหมายตรงนี้เลยแม้แต่นิดเดียว

ใน 1 เปโตร 4:11 เรามีคำกรีกเดียวกันนี้ และในข้อนี้มันถูกแปลว่า “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าว...”-ซึ่ง

จริง ๆ แล้วมีความหมายว่ากล่าวคำปราศรัยหรือกล่าวคำเทศนา ดังนั้น คำกริยานี้ซึ่งถูกใช้โดยทั้งเปาโลและเปโตรจึงหมายความว่าผู้หญิงคนหนึ่งจะต้องไม่ “พูด” -หรือ “สอน” -ในที่ประชุมสาธารณะที่มีพวกผู้ชายอยู่

โปรดอ่านต่อไป: ผมจะมีบางสิ่งที่จะกล่าวในตอนท้ายของการอภิปรายนี้ซึ่งอาจเปลี่ยนความคิดของสุภาพสตรีที่เชื่อบางท่านซึ่งไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผมกล่าวไปแล้วจนถึงตอนนี้! ผมเปลี่ยนแปลงพระวจนะของพระคัมภีร์บริสุทธ์ไม่ได้: “แต่ข้าพเจ้า (เปาโล) ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้หนึ่งเจียบเสีย” นั่นเป็นพระวจนะของพระเจ้า และผมทำอะไรเกี่ยวกับมันไม่ได้เลย มันถูกเขียนตามคำบอกของพระวิญญาณบริสุทธ์ ถูกบันทึกลงไปโดยอัครทูตเปาโล-และเราต้องเชื่อมั่น

ใครบางคนอาจถามว่า “ทำไมผู้หญิงถึงควรเจียบเสียและนอบน้อมต่อผู้ชายในที่ประชุมสาธารณะล่ะ?” คำตอบถูกนำเสนออย่างชัดเจนในข้อพระคำต่อไปนี้:

ข้อ 13 และ 14: “ด้วยว่าอาดัมทรงถูกปั้นก่อน แล้วทรงปั้นเอวา และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นที่ถูกหลอกลวงจึงได้อยู่ในการละเมิดนั้น”

พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัมจากผงคลีดิน ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา และเขาได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ เอวาได้ถูกสร้างจากกระดูกซี่โครงซี่หนึ่งที่ถูกเอาออกมาจากซี่ข้างของอาดัม-นางถูกเอาออกมาจากผู้ชาย ผู้ชายไม่ได้ถูกเอาออกมาจากผู้หญิง นางถูกสร้างขึ้นเป็นอันดับที่สอง นางเป็นภาชนะที่อ่อนแอกว่า เรามีคำกล่าวที่ชัดเจนและเข้าใจได้นี้ “และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นที่ถูกหลอกลวงจึงได้อยู่ในการละเมิดนั้น” อัดัมถูกสร้างขึ้นก่อน เอวาถูกสร้างขึ้นทีหลัง-แต่เอวาได้ทำบาปก่อน และอาดัมได้ทำบาปทีหลัง โดยไม่ถูกหลอกลวงโดยตรงผ่านทางซาตาน แต่ถูกนำไปทำบาปโดยอ้อมผ่านทางเอวา ซาตานไม่ได้เข้าหาอาดัมเหมือนอย่างที่มันได้เข้าหาเอวา มันเข้าหาอาดัมผ่านทางเอวา ดังนั้น การทดลองของอาดัมจึงเป็นแบบโดยอ้อม ซาตานกล่าวคำพูดของมันแก่เอวา นางฟัง-และละเมิด ผู้ชายเป็นผู้แรกในการทรงสร้าง ผู้หญิงเป็นผู้แรกในการละเมิด

ในการนมัสการสาธารณะในที่ประชุมของคริสตจักรท้องถิ่น การทรงนำของพระเจ้าตามคำบอกของพระวิญญาณบริสุทธ์ที่ตรัสแก่อัครทูตเปาโล คือนี้: ที่ชายทั้งหลายควรนำในการอธิษฐานและพูดในที่ประชุมท้องถิ่น (ข้อ 8) และที่หญิงทั้งหลายควรประดับหลักคำสอนนั้นในความเจียบ (ข้อ 9) ขอให้ผมกล่าวบางสิ่งที่ควรให้กำลังใจพวกคุณที่เป็นสุภาพสตรี-และจะให้กำลังใจพวกคุณหากพวกคุณมีจิตใจที่ถูกต้อง: หญิงทั้งหลายที่เชื่อมีบทบาทที่สำคัญมาก ๆ ในคริสตจักรยุคต้น บันทึกที่ถูกเขียนไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับคริสตจักรทารกนั้นในกรุงเยรูซาเล็มและเขตแดนโดยรอบนำเสนอภาพอันงดงามของสตรีทั้งหลายที่เชื่อและหน้าที่คนต้นเรือนของพวกนาง

ก่อนอื่นเลย พระเจ้าประทานเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระองค์ได้ทรงวางบนมนุษย์คนใดให้แก่ผู้หญิง: มารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้นเป็นมารดาของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ผู้ชายไม่มีส่วนในการประสูติของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเลือกหญิงพรหมจารีคนหนึ่งเพื่อนำพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก เราอ่านเกี่ยวกับนางโยอันนาและนางซูซันนา ผู้ซึ่ง “ปรนนิบัติพระองค์ด้วยทรัพย์สิ่งของของพวกนาง” (ลูกา 8:3) เราอ่านเกี่ยวกับนางมารีย์ชาวมัคดาลาที่มีความรักและความทุ่มเท (ยอห์น 20:11-16) และใครเล่าจะมองข้าม

มารีย์และมารธา สองศรีพี่น้องที่เป็นเพื่อนของพระเยซู พระองค์ทรงชอบไปเยียนบ้านของพวกนาง (ลูกา 10:38,39; ยอห์น 11:5) จงพิจารณานางมารีย์ มารดาของยอห์นมาระโก ผู้ซึ่งอนุญาตให้พวกอัครทูตและผู้เชื่อทั้งหลายจัดประชุมอธิษฐานในบ้านของนาง (กิจการ 12:12) เราอ่านเกี่ยวกับบุตรสาวสี่คนของฟีลิปผู้ซึ่งพยากรณ์-ในที่สุดแล้ว ไม่ใช่ในที่ประชุมเปิดในวันอาทิตย์ หรือในงานฟื้นฟู (กิจการ 21:9) และยังมีจิตวิญญาณที่ตึงมานั้น นั่นคือนางลิเดีย ผู้เชื่อคนแรกของเปาโลในยุโรป เปาโลพบกับสุภาพสตรีเหล่านั้นในชั้นเรียนพระคัมภีร์วันสะบาโตของพวกนางกลางแองโกลแมนน้ำ (กิจการ 16:13)- ไม่ใช่ใจกลางเมืองในที่ประชุมท้องถิ่นหรือในสถานบริสุทธิ แต่ริมฝั่งแม่น้ำ เปาโล “กล่าวกับพวกผู้หญิงซึ่งประชุมกันอยู่ที่นั่น” และหัวข้อของการสนทนาคือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ขณะที่เขาประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นมาจากอองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงแตะต้องใจของนางลิเดีย นางได้บังเกิดใหม่ รับประทานศีล และจากนั้นนางก็เปิดบ้านของนางให้แก่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า (กิจการ 16:14,15)

ในกิจการ 9:36-43 เราอ่านเกี่ยวกับทาปธา (“ซึ่งแปลว่า โดรคัส”) ผู้ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งการประชุมกลุ่มของโดรคัส สุภาพสตรีที่รักเหล่านี้มาพบปะกันและพูดคุยเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าและทำเสื้อผ้า ในโรม 16:1,2 เราอ่านเกี่ยวกับเฟบี ผู้รับใช้ของคริสตจักรนั้น เราอาจนึกถึงคนที่อยู่ใกล้มากขึ้นอีกนิดในบ้านของเรา เพราะว่าพวกเราส่วนใหญ่สามารถมองย้อนกลับไปและขอบคุณพระเจ้าสำหรับคุณแม่ผู้ที่ได้อธิษฐานเพื่อเรา คุณแม่ของผมได้อธิษฐานเพื่อผมอย่างอ่อนโยน-และได้ร้องให้ด้วยน้ำตาอันขมขื่นแล้วคืนเล่าจนกระทั่งผมรับความรอดในที่สุด

ผมอยากเพิ่มอีกคนหนึ่งเข้าไปในรายชื่อสุภาพสตรีที่ตึงมานี้ด้วย นั่นคือ พี่สาวของผม-ผู้ซึ่งได้มาข้างเตียงของผมและอธิษฐาน เธอพูดน้อยในที่สาธารณะ และเธอไม่มีอะไรจะพูดกับผมมากนักในที่สาธารณะ-แต่ไม่ว่าผมจะลากขาเข้าห้องนอนของผมตึ่ต้นขนาดไหน-มีสติหรือเมามาย-พี่สาวของผม (ผู้ซึ่งยังไม่แต่งงานในขณะนั้นและในตอนนั้น) ก็มาที่ข้างเตียงของผมและอธิษฐาน เธอปวดร้าวในการอธิษฐานต่อพระเจ้าที่จะทรงช่วยน้องชายที่น่าสังเวชและหลงหายของเธอให้รอด เกรงว่าเขาจะร่วงลงในหลุมของผู้ถูกพิพากษาปรับโทษ หลายคืนผมจะนอนอยู่บนเตียง สูดบุหรี และพ่นควันใส่หน้าเธอขณะที่เธออธิษฐาน-แต่เธอก็ไม่ได้หยุดอธิษฐาน พี่สาวที่มีใจสูงคนนี้-ซึ่งอุทิศจิตใจ วิญญาณ และร่างกายต่อพระเจ้า-มาที่ข้างเตียงของผมอยู่เสมอ และคืนหนึ่งขณะที่เธออธิษฐาน เธอก็อ้างสิทธิ์ในจิตวิญญาณของผมเพื่อพระเยซู...เธออ่อนวอนพระโลหิตและอ้างสิทธิ์ในตัวผมในความปวดร้าวและน้ำตาอันขมขื่น ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงทูปใจผมจนแตกสลายผ่านทางข่าวประเสริฐ และผมได้รับความรอด

ผมคงจะเป็นคนสุดท้ายบนแผ่นดินโลกที่จะพูดให้ร้ายเกี่ยวกับสตรีคนใดก็ตามที่ตามทางพระเจ้า-แต่ผู้หญิงคนใดที่เชื่ออย่างแท้จริงย่อมไม่มีความปรารถนาที่จะแย่งชิงสิทธิอำนาจเหนือชายทั้งหลายที่ตามทางพระเจ้าในคริสตจักรของพระเจ้า คุณจงมันลงไปเลยและเชื่อมั่นได้-เมื่อผู้หญิงคนใดอยากที่จะสั่งการและบงการพวกผู้ชายในคริสตจักร ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ได้ถูกต้องกับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงให้เป็นคนที่นุ่มนวล อ่อนหวาน มีใจกรุณาและเปี่ยมด้วยความรัก ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือผู้ชายทุกคนให้เผชิญหน้าข้อเท็จจริงตามพระ

คัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์นี้

พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างทุกสิ่งยกเว้นผู้หญิง-แต่อาดัมไม่พบผู้ใดเลยที่จะเป็นคู่อุปถัมภ์ของตน เขาเหงา พระเจ้าทรงเห็นหัวใจที่เหงาของอาดัม และทรงสร้างเอวาเพื่อทำให้ชีวิตของเขาสมบูรณ์และงดงามมากขึ้น เราควรมีความนับถือสูงสุดสำหรับความเป็นผู้หญิง เธอเป็นสิ่งทรงสร้างที่นุ่มนวลของพระเจ้า...พระองค์ได้ทรงสร้างเธอขึ้นมาเพื่อทำให้โลกนี้เป็นสถานที่ที่อ่อนหวานมากขึ้นเพื่อที่จะอาศัยอยู่ในนั้น ผู้หญิงที่ขอหาเรื่องทะเลาะวิวาท มีใจเกลียดชัง ชอบนินทาลับหลัง ผู้หญิงที่ชอบส่งเสียงจ๊อกแจ๊กในคริสตจักร ผู้หญิงที่อยากสั่งการและแย่งชิงสิทธิอำนาจเหนือพวกผู้ชาย ย่อมไม่ใช่คนแบบที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เธอเป็นอย่างแน่นอน แต่ผู้หญิงที่เชื่อซึ่งอุทิศตน ซ้ำระตัวให้บริสุทธิ์ เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นสิ่งทรงสร้างที่อ่อนหวานที่สุดก่อนที่เราไปถึงประตูมุกดาเหล่านั้น

ไม่มีสิ่งใดเลยในพระคัมภีร์ที่ห้ามไม่ให้ผู้หญิงที่เชื่อคนใดสอนรวีหรือในชั้นเรียนพระคัมภีร์ส่วนตัวในบ้าน ถึงแม้เธอถูกห้ามไม่ให้เทศนาบนธรรมาสน์ก็ตาม แต่เธอจะต้องไม่แย่งชิงสิทธิอำนาจเหนือพวกผู้ชาย มันสอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับพระคัมภีร์ที่ผู้หญิงทั้งหลายจะสอนในความเป็นส่วนตัวที่บ้านหรือในห้องเรียนรวี ยกตัวอย่างเช่น:

“และท่าน (อปอลโล) ได้ตั้งต้นกล่าวโดยใจกล้าในธรรมศาลา ผู้ซึ่งเมื่ออาควิลลาพบกับปรัสเซียลาได้ฟังแล้ว เขาทั้งสองจึงรับท่านมายังพวกเขา และอธิบายอย่างละเอียดแก่ท่านถึงทางของพระเจ้าให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น” (กิจการ 18:26) สองสามีภรรยาที่น่ารักคู่นี้จะยืนขึ้นในที่ประชุมและตำหนิอปอลโลก็ได้-แต่พวกเขาไม่ได้ทำ พวกเขาเชิญชวนเขามาที่บ้านของตน และในที่ส่วนตัวพวกเขาสอนนักเทศน์ไฟแรงผู้นี้-ผู้ซึ่งมีความกระตือรือร้นมากกว่าความรู้-ในสิ่งที่ลึกล้ำมากขึ้นเหล่านั้นของพระเจ้า เขาเป็นคนดี เป็นชายโหวหารดี เขามีการศึกษาดี เขาเชี่ยวชาญมากในพระคัมภีร์ เท่าที่เขาไปถึงในพระวจนะของพระเจ้า เขามีความกระตือรือร้น ความขยันขันแข็ง และความกล้าหาญ-และอาควิลลาและปรัสเซียลาเห็นศักยภาพในชายผู้นี้ที่ต้องถูกควบคุมเพื่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงสั่งสอนเขา-แต่ไม่ใช่ในที่ประชุมสาธารณะของคริสตจักร

เท่าที่เขาทราบและถูกสั่งสอน อปอลโลเป็นนักเทศน์ที่เก่งและผู้หน้าที่เก่ง แต่อาควิลลาและปรัสเซียลาเห็นว่าเขาไม่ได้กำลังเทศนาหลักคำสอนทั้งหมดที่ถูกเปิดเผยเกี่ยวกับคริสตจักร... “โดยรู้จักกับพติศมาของยอห์นเท่านั้น” ยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวว่า “แท้จริง เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึงการกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ (พระเยซู) ...จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มธ. 3:11)

คำสอนของอปอลโลยังขาดในอย่างหลังนี้ คุณเห็นว่า “สาวกบางคน” ของเขาบอกเปาโลว่าพวกเขายังไม่เคยได้ยินเรื่องบัพติศมาของพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์เลย เปาโลทำชวนพวกเขาเกี่ยวกับบัพติศมาของพวกเขาและความเชื่อของพวกเขา และพวกเขาบอกว่า “พวกเราไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ใดบ้างหรือไม่” (กิจการ 19:1,2) อปอลโลได้สอนพวกเขาหลายสิ่ง แต่เขาไม่ได้สอนพวกเขาหลักคำสอนเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือความสัมพันธ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อผู้เชื่อในยุคคริสตจักรนี้ เขาเองไม่ได้รู้จักมัน ดังนั้นเขาจึงเทศนามันไม่ได้ อาควิลลาเป็นคนที่ถ่อมใจและอุทิศตนเกินกว่าที่จะทำให้เรื่องนี้เป็น

ประเด็นต่อหน้าคนอื่น แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น อปอลโลได้รับเชิญให้เข้ามาในความเป็นส่วนตัวของบ้าน-และพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า “เขา” (อาควิลลา) พุดคุยกับอปอลโล แต่ “พวกเขา” พุดคุยกับนักเทศน์ไฟแรงผู้นี้ เกี่ยวกับการขาดซึ่งฤทธิ์เดชในคำเทศนาต่าง ๆ ของเขา พวกเขาสั่งสอนเขาอย่างครบถ้วนมากขึ้นในทางของพระเจ้า

ผู้หญิงที่เชื่อมีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะเป็นพยานและชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย ที่จะสอนรวีและชั้นเรียนพระคัมภีร์ และที่จะสอนที่ไหนก็ได้ที่เธอไม่แย้งซึ่งสิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย แต่เมื่อพุดถึงเรื่องของกิจธุระในคริสตจักร พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพวกผู้ชายเพื่อดูแลกิจการต่าง ๆ ของคริสตจักร เพื่อเลี้ยงดูในฐานะศิษยาภิบาล เพื่อรับใช้ในฐานะเหล่าผู้ช่วยศิษยาภิบาลและคนต้นเรือนในคริสตจักร และในฐานะผู้ปกครอง ผู้ดูแล และผู้สอน トラบเท่าที่เกี่ยวข้องกับพวกผู้ชาย

ข้อ 15: “แต่อย่างไรก็ตาม นางก็จะถูกช่วยให้รอดในการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังคงดำรงอยู่ในความเชื่อ และความรัก และความบริสุทธิ์ พร้อมกับความมีสติสัมปชัญญะ”

มีการตีความอันหลากหลายเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ของพระคัมภีร์ ผมพร้อมใจยอมรับว่ามันยากเล็กน้อย คำอธิบายหนึ่งที่ถูกให้ก็คือว่าผู้หญิงจะพบความรอดของเธอเองโดยการเลี้ยงดูลูก ๆ ของเธอในความเชื่อ ความรัก และการตักเตือนในสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า-ว่าเธอจะได้รับความรอดขณะที่เธอสั่งสอนลูก ๆ ของเธอในสิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าและขณะที่เธอเลี้ยงดูพวกเขาจนเติบโตในการบำรุงเลี้ยงและการตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

แต่นี้จะยังไม่พอ เพราะว่าการทำเช่นนี้เป็นเพิ่มการประพุดเข้ากับความรอดอย่างแน่นอน และในเอเฟซัส 2:8,9 เปาโลประกาศว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ-โดยไม่เพิ่มการประพุด สิ่งที่ผมเชื่อ และสิ่งที่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านตลอดหลายยุคสมัยเห็นพ้องตรงกัน ก็คือนี้: ในภาษาเดิมพระคำข้อนี้อ่านว่า “แต่อย่างไรก็ตาม นางก็จะถูกช่วยให้รอดในการคลอดบุตร (นั่น)” นั่นคือ ผู้หญิงนั้นได้ อยู่ในการละเมิดนั้น นางถูกหกลอง และอาดัมถูกทดลองผ่านทางตัวนาง และบาปก็เคลื่อนตัวเข้าสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด ผู้หญิงได้ อยู่ในการละเมิดนั้น (ข้อ 14) ด้วยเหตุนี้ นางจึงจะได้รับความรอดผ่านทาง การคลอดบุตรนั้น- “เชื้อสายของหญิงนั้น” ที่ถูกพุดถึงโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในปฐมกาล 3:15

ตามที่ผมกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ พระเจ้าทรงให้เกียรติผู้หญิงในแบบที่พระองค์ไม่เคยให้เกียรติผู้ชายคนใด: เธอ (หญิงพรหมจารีนั้น) ได้ถูกเลือกโดยพระเจ้าเพื่อนำพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก คุณทราบดีพอ ๆ กับที่ผมทราบว่าพระเจ้าจะทรงมอบพระเยซูให้แก่โลกนี้ในรูปแบบหรือวิธีการใดก็ได้ที่พระองค์ทรงเลือก แต่พระองค์ก็ทรงเลือกผู้หญิง ดังนั้นโดยส่วนตัวแล้วผมจึงเชื่อว่าพระคัมภีร์ในข้อที่ยากนี้จริง ๆ แล้วกำลังกล่าวว่าถึงแม้ว่าข้อ 11 ถึง 14 ดูเหมือนจะประณามผู้หญิงให้รับชะตากรรมอันน่าเศร้า เธอก็จะได้รับความรอด-เหมือนอย่างผู้ชาย-ผ่านทางเชื้อสายของหญิงนั้น-เมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า นั้น พระวจนะของพระเจ้า “ในเริ่มแรกนั้น พระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั่นเอง ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า...และพระวาหะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา...” (ยอห์น 1:1,2 และ 14) “(พวกเรา) ได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้

เปื่อยเน่า โดยพระวาทะของพระเจ้า...” (1 ปต. 1:23)

ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านที่โดดเด่นก็เสนอแนะด้วยว่าสิ่งที่ไปโลกกำลังกล่าวตรงนี้ก็คือว่า ถึงแม้ว่าข้อพระคำหลายข้อก่อนหน้าดูเหมือนจะปรับโทษพวกผู้หญิงให้ต้องรับชะตากรรมแห่งความไร้ประโยชน์และความไม่สำคัญ ผู้หญิงที่เชื่อก็มีโอกาสของเธอในลูก ๆ ที่เธอให้กำเนิดและฝึกฝนในบ้าน เธอไม่เพียงดูแลลูก ๆ ในฝ่ายร่างกายและในสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายโลกเท่านั้น เธอยังปรนนิบัติในเรื่องสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเธอเช่นกัน เธอคือผู้ที่ฝึกฝนพวกเขาในสิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าผู้หญิงคนหนึ่งอาจไม่เป็นคุณแม่ที่มีลูก ๆ (กล่าวในแง่ร่างกาย) เธอก็สามารถเป็นคุณแม่ของลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณได้ เปาโลพูดถึงทิโมธีว่าเป็น “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ” ดังนั้นผู้หญิงที่อุทิศตนต่อพระคริสต์ก็สามารถชนะจิตวิญญาณหลายดวงได้ในชั้นเรียนวี ผ่านทางการประกาศข่าวประเสริฐแก่เด็ก และในอีกหลายวิธี

ทิโมธีได้กลายเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ ศิษยาภิบาลที่ยิ่งใหญ่ ผู้นำฝ่ายวิญญาณที่โดดเด่น แต่งพิมพ์:

“...ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแน่นซึ่งมีอยู่ในท่าน ซึ่งก่อนอื่นเลยนั้นได้มีอยู่ในโลอิสายของท่าน และยูนิสมารดาของท่าน และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านเช่นกัน” (2 ทธ. 1:5) ใช่แล้วครับ สุภาพสตรีทั้งหลายมีโอกาสที่จะกลายเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่และวิรสตรีฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร ถึงแม้ว่าพวกเธอไม่ได้รับอภิสิทธิ์ในการเป็นศิษยาภิบาลหรือเป็นเหล่าผู้นำในคริสตจักร โดยแย่งชิงสิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระองค์เอง พวกเธอสามารถเป็นราชินีแห่งบ้าน ครูของลูก ๆ และเครื่องมือในการทำให้เด็กน้อยทั้งหลายกลายเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเพื่อพระเยซูได้

ผมแน่ใจว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ตามทางพระเจ้าจะเห็นพ้องว่าคุณแม่สามารถทำหลายสิ่งกับลูก ๆ ของเธอในความเป็นส่วนตัวที่บ้านได้มากกว่าศิษยาภิบาลสามารถกระทำได้จากธรรมาสน์ ดังนั้นอย่ารู้สึกแยที่ที่คุณไม่ได้รับโอกาสในการเทศนาในที่ประชุมและเป็นศิษยาภิบาล เพราะว่าคุณมีงานรับใช้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและทรงพลังมากที่สุดในงานรับใช้ทั้งปวงแล้ว-งานรับใช้ที่ถูกกระทำในความเป็นส่วนตัวแห่งบ้านของคุณเองขณะที่ลูก ๆ ของคุณมานั่งล้อมรอบตัวคุณ

แน่นอนว่าทิโมธีเป็นหนี้บุญคุณผู้หญิงทั้งหลายที่เชื่อ-คุณยายของเขาและคุณแม่ของเขา ในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสเขาคงมิใช่เชื่อที่เป็นผู้หญิงหลายคน และเปาโลอยากให้เขาปฏิบัติกับพวกนางอย่างมีปัญหา ในความรักแบบคริสเตียน โดยสั่งสอนพวกนางเรื่องตำแหน่งของพวกนางในคริสตจักร โอกาสต่าง ๆ ของพวกนางในคริสตจักรและในบ้าน เช่นเดียวกับในชุมชน เปาโลไม่ยอมให้ทิโมธีอนุญาตให้พวกผู้หญิงบริหารงานคริสตจักรหรือแย่งชิงสิทธิอำนาจ แต่เขาก็ไม่ยอมให้ทิโมธีสร้างความขัดเคืองหรือทำร้ายจิตใจสุภาพสตรีเหล่านั้นที่เชื่อและรับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าเหมือนกัน

ขอให้ผมปิดท้ายบทนี้โดยกล่าวด้วยความจริงใจทั้งสี่ว่าไม่มีนักเทศน์คนใดบนแผ่นดินโลกที่ชื่นชมเหล่าสตรีคริสเตียนมากไปกว่าผม ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว: ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับคุณแม่ที่เป็นคริสเตียน พี่สาวที่เป็นคริสเตียนผู้ซึ่งอ้างสิทธิ์ในตัวผมเพื่อพระเยซู และผมจะไม่วันหยุดสรรเสริญพระเจ้าเลยสำหรับสตรีคริสเตียนผู้นั้น นั่นคือภรรยาของผม และซึ่งเป็นคู่อุปถัมภ์ที่แท้จริงสำหรับผมมาตลอด 24 ปีนี้ ไม่มีชายใดที่เป็นหนี้บุญคุณสตรีทั้งหลายที่ตามทางพระเจ้ามากไปกว่านักเทศน์ผู้นี้ และหากไม่ใช่เพราะ

สุภาพสตรีทั้งหลายที่ตามทางพระเจ้า มีใจเชื่อและอุทิศตน ผู้ซึ่งฟังกอสเปล ออวาร์ และส่งเงินถวายของพวกเขา
เข้ามาเพื่อช่วยให้การถ่ายทอดดำเนินต่อไปได้ทางสถานีวิทยุหลายแห่งของเราทั่วอเมริกา ก็คงไม่มีกอสเปล
ออวาร์

สุภาพสตรีทั้งหลายครับ ขอฤทธิ์เดชมากขึ้นจงมีแก่พวกคุณขณะที่พวกคุณปฏิบัติหน้าที่อันทรงเกียรติ
ของพวกคุณในบ้าน ในชุมชน และในคริสตจักร!

1 ทิโมธี - บทที่ 3

คุณสมบัติของเหล่าผู้ปกครองและผู้ช่วยศิษยาภิบาล

- 3:1 นี่เป็นถ้อยคำจริง ถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ผู้ดูแล คนนั้นก็ปรารถนาการทำงานที่ดี
- 3:2 ผู้ดูแลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไว้ที่ติ เป็นสามีของภรรยาคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีการประพฤติดี มีอัธยาศัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู
- 3:3 ไม่สนใจเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่โลภทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่เป็นคนอดทน ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน
- 3:4 เป็นคนที่ปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี โดยบังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง
- 3:5 (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักที่จะปกครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้)
- 3:6 ไม่เป็นคนที่รับเชื่อใหม่ ๆ เกรงว่าเมื่อถูกยกตัวขึ้นแล้วด้วยความเยอหยิ่ง เขาจะล้มลงในการปรับโทษของพญามาร
- 3:7 ยิ่งกว่านั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งอยู่ภายนอก เกรงว่าเขาจะล้มลงในการดำเนินและกับดักของพญามาร
- 3:8 เช่นเดียวกัน พวกผู้ช่วยต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองล้น ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ไม่โลภทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน
- 3:9 โดยยึดมั่นในข้อลึกลับแห่งความเชื่อนั้นด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์
- 3:10 และจงให้คนเหล่านี้ถูกทดสอบเสียก่อนด้วย แล้วจงให้พวกเขาปรับใช้ในตำแหน่งของผู้ช่วย โดยถูกพบว่าไว้ที่ติ
- 3:11 เช่นกันภรรยาของพวกเขาต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนที่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนสัตย์เชื่อในสิ่งทั้งปวง
- 3:12 จงให้พวกผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของภรรยาคนเดียว โดยปกครองบุตรทั้งหลายของตน และบ้านเรือนของตนได้ดี
- 3:13 เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ปรับใช้ในตำแหน่งของผู้ช่วย ก็ได้ระดับที่ดีสำหรับตนเอง และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
- 3:14 สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่าน โดยหวังใจว่าจะมาหาท่านในไม่ช้า
- 3:15 แต่ถ้าข้าพเจ้ามาช้า ก็เพื่อท่านจะทราบว่าคุณสมควรประพฤติตัวอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นหลักและรากแห่งความจริง
- 3:16 และโดยปราศจากการโต้เถียง ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้ายิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อหนัง ได้ถูกพิสูจนในพระวิญญาณ หมดทุกสรรพคดีให้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

ผู้ดูแล (ผู้ปกครอง)

ข้อ 1: “นี่เป็นถ้อยคำจริง ถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ผู้ดูแล คนนั้นก็ปรารถนาการทำงานที่ดี”

ตำแหน่งผู้ดูแลในสมัยของเปาโลจะต้องไม่ถูกสับสนกับตำแหน่งเจ้าอธิการสมัยใหม่แห่งสมัยของเรา

คำว่า ผู้ดูแล (bishop) มีความหมายว่า “มอง ดู ตรวจสอบ ดูแล ระวัง ฝ้าดู ตำแหน่งของการดูแล” คุณสมบัติเหล่านั้นของผู้ดูแลเป็นแบบเดียวกันกับคุณสมบัติต่าง ๆ สำหรับผู้ช่วยศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาล หรือผู้นำคนใดของคริสตจักร และจะถูกกล่าวถึงอย่างครบถ้วนในบทนี้

คุณเชื่อใจได้เลยว่าที่โมธีไม่ได้สวมเสื้อคลุมที่ใช้ในทางศาสนา และเขาไม่ได้แสดงออกถึงจิตใจแห่งความเป็นเผด็จการซึ่งปกติแล้วปรากฏชัดเจนในเจ้าอธิการสมัยใหม่ กระนั้นในสมัยของที่โมธีตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบใหญ่ยิ่ง-และบ่อยครั้งก็มีอันตรายมากด้วย ตำแหน่งผู้ดูแลถูกเรียกว่าเป็น “การทำงานที่ดี” บางสิ่งที่ “น่าปรารถนา” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ปรารถนา” มีความหมายที่แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นว่า คำภาษาอังกฤษของเรา (desire) มันบ่งบอกไม่ใช่แค่การรอแบบฝ่ายรับสำหรับตำแหน่งนี้ แต่เป็นการเอื้อมออกไปหามันแบบกระตือรือร้นและเป็นฝ่ายรุก มันเกือบจะมีพลังของความโลภแล้ว รวากับว่าคน ๆ หนึ่งโลกตำแหน่งเช่นนั้นอย่างกระตือรือร้น

ในคริสตจักรยุคต้น ตำแหน่งของผู้ดูแลไม่ใช่ตำแหน่งที่คนมารีบง่าย ๆ มันเป็นตำแหน่งของหน้าที่รับผิดชอบที่แท้จริงและบ่อยครั้งก็ประสบอันตรายมากมาย เหล่าผู้เชื่อพวกแรก ๆ ไม่ได้แสวงหางานง่าย ๆ แต่กลับแสวงหางานเหล่านั้นที่ต้องประสบกับความยากลำบากและภัยอันตราย คริสเตียนยุคต้นจำนวนมากโหยหาที่จะทนทุกข์แม้แต่การถูกข่มเหงอย่างรุนแรง-และบางคนถึงกับปรารถนาความเป็นมรณะสักขี ขณะที่วันนี้คริสเตียนส่วนใหญ่บ่นเกี่ยวกับการถูกข่มเหงเพียงเล็กน้อยหรือความไม่สบายกาย พวกเขาคริสเตียนยุคต้นเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เมื่อเปรียบเทียบกับพวกคนตัวจิ๋วสมัยปัจจุบันในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษเราที่อ่อนโยนขนาดนี้ด้วยเถิด! คุณเชื่อใจได้เลยว่าในสมัยของเปาโล ผู้ดูแลไม่ได้เป็นเจ้าของห้องทำงานหรูหราพร้อมกับเก้าอี้หมุนและโต๊ะชั้นเงา เขาไม่ได้สวมใส่เสื้อคลุมศาสนาที่น่าดึงดูดและไม่ได้มีเงินเดือนก้อนโตพร้อมกับผู้ช่วยสามหรือสี่คนคอยทำงานขณะที่เขากำลังดูแล ตำแหน่งของเขาห่างไกลจากนั้น คุณสมบัติเหล่านั้นสำหรับตำแหน่งเช่นนั้นถูกกำหนดไว้ที่ละข้อ:

ข้อ 2-7: “ผู้ดูแลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไว้ที่ติ เป็นสามีของภรรยาคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีการประพฤติดี มีอัครทูตรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู ไม่สนใจเหล่าอุงุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่โลภทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่เป็นคนอดทน ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนที่ปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี โดยบังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักที่จะปกครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้) ไม่เป็นคนที่รับเชื่อใหม่ ๆ เกรงว่าเมื่อถูกยกตัวขึ้นแล้วด้วยความเยอหยิ่ง เขาจะล้มลงในการปรับโทษของพญามาร ยิ่งกว่านั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งอยู่ภายนอก เกรงว่าเขาจะล้มลงในการดำเนินและกับดักของพญามาร”

1. ผู้ดูแลต้องเป็นคนที่ไว้ที่ติ

ผู้ดูแลต้องปราศจากที่ติ โดยดำเนินชีวิตในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถชี้นิ้วกล่าวหาเขาหรือตำหนิเขาได้ที่ดำเนินชีวิตไม่เหมาะสมกับที่เป็นผู้นำในชีวิตฝ่ายวิญญาณของชุมชนนั้น มีพวกชอบวิจารณ์อยู่เสมอที่จะกล่าวร้ายเกี่ยวกับคนที่ดีที่สุดใน ชำระตัวมากที่สุด อุทิศตัวอย่างจริงใจมากที่สุด แต่ถ้าคำกล่าวหาเหล่านั้นเป็นเท็จ ผู้

ดูแลที่ไรที่ตีคนนั้นก็จะมีเหตุผลที่จะชื่นชมยินดีและดีใจเหลือล้น (มธ. 5:11,12)

สิ่งหนึ่งที่ผู้ดูแลต้องแน่ใจก็คือว่า คำวิจารณ์ใด ๆ เกี่ยวกับตัวเขาต้องไม่เป็นความจริง และไม่สมควรได้รับ เพราะนิสัยบางอย่างที่ไม่เหมาะสมกับผู้นำฝ่ายวิญญาณ พวกเราที่เป็นเหล่าผู้นำในคริสตจักรของเราสามารถรับประโยชน์จากเรื่องนี้ได้ เมื่อเราถูกวิพากษ์วิจารณ์ เราก็ไม่ควรลุโทษหรือขู่ว่าจะลาออกและไปจากคริสตจักร เราไม่ควรรีบเถียงกลับ เราควรเช็คให้ดีกว่าก่อนว่าคำกล่าวหานั้นเป็นความจริงหรือไม่-และถ้ามีผู้ใดกล่าวหาเรา เราก็รู้ว่ามีมันเป็นความจริงหรือไม่ ถ้ามันเป็นความจริง เช่นนั้นแล้วโดยพระคุณของพระเจ้าเราก็ควรเริ่มที่จะแก้ไขมัน ถ้าคำกล่าวหานั้นมีต่อเพื่อนผู้เชื่อคนใด เราก็ควรตรวจสอบให้ถี่ถ้วนก่อนที่เราตัดสินใจ เพราะว่ามีคนเหล่านั้นที่วิพากษ์วิจารณ์อย่างเป็นเท็จและไม่เป็นธรรม ผู้ซึ่งอยากทำลายคนดี ๆ ที่สามารถเป็นเหล่าผู้นำในคริสตจักรและในชุมชนได้ และแม้หากว่าคำกล่าวหาเหล่านั้นที่มีต่อเพื่อนคริสเตียนคนใดเป็นความจริง เราก็ไม่ควรประณามผู้เชื่อคนนั้นจนกว่าเราทำทุกอย่างในอำนาจของเราแล้ว โดยพระคุณของพระเจ้าและโดยอาศัยเงื่อนไขแห่งข่าวประเสริฐ เพื่อที่จะช่วยเหลือคน ๆ นั้นที่ถูกจับในความพลั้งผิด โดยพิจารณาตัวเราเอง เกรงว่าเราจะถูกทดลองและตกเข้าไปในบ่วงแร้วเดียวกันนั้น ผู้ดูแลต้องระวังตัวตลอดเวลา เขาต้องแน่ใจว่าพวกศัตรูแห่งข่าวประเสริฐไม่มีเหตุที่จะวิพากษ์วิจารณ์เขา เขาต้องไรที่ตี

2. ผู้ดูแลต้องเป็นสามีของภรรยาคนเดียว

เปาโล ซึ่งถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวอย่างชัดเจนว่าผู้ดูแลจะต้องมีภรรยาคนเดียวเท่านั้น- แต่ผมไม่เชื่อว่ามันเป็นจุดประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้าที่นี่ เพราะถึงแม้ว่าพวกยิวเหล่านั้นมีภรรยาหลายคนได้ การปฏิบัติอันบาปหนาเช่นนั้นก็ไม่เป็นที่รู้จักในท่ามกลางพวกกรีกและพวกโรม ถ้าชายคนใดในคริสตจักรมีภรรยาสองคนในเวลาเดียวกัน นั่นก็คงเป็นเรื่องอื้อฉาวซึ่งคงจะทำลายความน่าเชื่อถือของคริสตจักรอย่างสิ้นเชิงในสายตาของเหล่าคนที่ไม่เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ ผมเชื่อด้วยสิ้นสุดใจของผมว่าเปาโลกำลังกล่าวตรงนี้เช่นกันว่าชายคนใดที่ถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งผู้ดูแลควรเป็นชายที่มีความเป็นผู้ใหญ่ ชายที่แต่งงานแล้ว (ซึ่งมีภรรยาคนเดียว) (เขาเตือนให้ระวังการตั้งผู้เชื่อใหม่ให้เป็นผู้ดูแล)

ผมเชื่อว่าข้อ 5 พิสูจน์ให้เห็นว่าผู้ดูแลหรือผู้ช่วยศิษยาภิบาลควรแต่งงาน-สามีของภรรยาคนหนึ่งและเป็นหัวหน้าครอบครัว: “เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักที่จะปกครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้” ถ้อยคำเหล่านี้จะใช้กับชายโสด หรือชายหนุ่มที่ยังอาศัยอยู่ในบ้านบิดาของตนได้อย่างไร? ผมเชื่อมั่นอย่างหนักแน่นว่าชายคนใดที่ถูกตั้งให้รับตำแหน่งผู้ดูแล ผู้ช่วยศิษยาภิบาล-หรือตำแหน่งผู้นำอื่นใด ไม่ว่าตำแหน่งนั้นจะมีชื่อเรียกใดก็ตาม-ควรเป็นชายที่แต่งงานแล้ว ชายคนหนึ่งที่มีภรรยาที่มีชีวิตอยู่แค่คนเดียว

มันเป็นเรื่องไม่ผิดอะไรเลยสำหรับชายคนหนึ่งที่จะรับใช้เป็นผู้ดูแลหากภรรยาคนแรกของเขาเสียชีวิตแล้ว และเขาแต่งงานใหม่แล้ว แต่ผมไม่เชื่อว่าชายคนหนึ่งที่มีภรรยาที่มีชีวิตอยู่สองคนควรเป็นผู้นำ หรือรับใช้อยู่ในคณะกรรมการผู้ช่วยศิษยาภิบาลของคริสตจักรใดที่เรียกตัวเองว่าคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าจะทรงช่วยชายคนหนึ่งที่มีภรรยาที่มีชีวิตอยู่สองคนให้รอด และจากนั้นสิ่งที่เขาทำเกี่ยวกับการอยู่กับภรรยาคนที่สองต่อไปหรือการกลับไปหาภรรยาคนแรกก็เป็นเรื่องที่เขาต้องตกลงกับพระเจ้า สภาพการณ์แวดล้อมมีส่วนสำคัญ

อย่างมากในสิ่งที่คน ๆ หนึ่งจะทำซึ่งเป็นผู้ที่แต่งงานแล้ว หย่าร้าง และแต่งงานใหม่ก่อนที่เขาบังเกิดใหม่ เมื่อคน ๆ หนึ่งที่มีคู่ครองที่มีชีวิตอยู่สองคนกลับใจรับเชื่อ พระเจ้าจะทรงนำพาคน ๆ นั้น (หากเขาอยากรับการนำพา) โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าสามารถและทรงช่วยผู้คนที่ให้รอดผู้ซึ่งแต่งงานมาแล้วหลายครั้ง พระคุณของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าบาปทั้งหมดของเรา-แต่เพราะเห็นแก่คำพยานแห่งคริสตจักรของเรา คนที่เป็นเช่นนั้นต้องระมัดระวังมาก ๆ ศิษยาภิบาลและเหล่าผู้นำในคริสตจักรต้องระมัดระวังมาก ๆ เช่นกันเรื่องการให้รับตำแหน่งต่าง ๆ ในการรับใช้ปวงชนในที่ประชุมท้องถิ่นกับคนเหล่านั้นที่มีคู่ครองที่มีชีวิตอยู่มากกว่าหนึ่งคน

3. ผู้ดูแลต้องระแวงระวัง

เปโตรกล่าวว่า “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิปักษ์ของพวกท่าน คือพญามาร ดุจสิงโตที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8) แต่พญามารไม่เดินวนเวียนอยู่รอบ ๆ ดุจ “สิงโตที่คำราม” เสมอไป: “...พวกเราไม่ขาดความรู้เกี่ยวกับบรรดาการลอบร้ายของมัน...เพราะซาตานเองก็ยิ่งแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” (2 คร. 2:11; 11:14) พญามารสามารถเปลี่ยนสีของมันเพื่อให้อุดมการณ์ของมันรัดหน้าไปได้ มันสามารถเปลี่ยนธรรมชาติของมันเพื่อทำให้เหยื่อของมันติดกับดักได้ มันแยบยลอย่างน่าทึ่งเวลาที่หาช่องที่จะบั่นทอนและโค่นล้มผู้เชื่อสักคน

ความสงสัยเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่สัมฤทธิ์ผลที่สุดของซาตาน-ศิลปะของการตั้งคำถามสิ่งที่พระเจ้าตรัสแล้ว อ่านเรื่องราวอันน่าเศร้าในปฐมกาล 3 เมื่อพญามารเข้ามาในสวนเอเดนและถามเอวาว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า...?” (ปฐมก. 3:1) มันรู้ว่าพระเจ้าตรัสอะไร แต่มันปลุกคำถามหนึ่งในหัวของเอวา และจากคำถามนั้นมันนำเธอที่ละก้าวจนกระทั่งมันเป็นเหตุให้เธอทำบาป: “...นางจึงเก็บผลจากต้นไม้ นั้น และได้กิน และส่งให้สามีของนางที่อยู่กับนางด้วย และเขาได้กิน” (ปฐมก. 3:6) โดยการปลุกความสงสัยในหัวของเอวา ซาตานจึงเป็นเหตุให้เธอทำบาป จากนั้นเธอก็เป็นเหตุให้อาдамทำบาป ซึ่งโดยการทำเช่นนั้นทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดจมดิ่งในบาปและความตาย อาדםคนแรกนั้นพ่ายแพ้ต่อซาตานและอุบายทั้งหลายของมัน แต่ขอบพระคุณพระเจ้า อาדםคนที่สองนั้นทรงมีคำตอบทั้งหมดแล้ว

ในมัทธิวบทที่ 3 พระเยซูเสด็จไปยังแม่น้ำจอร์แดนเพื่อที่จะรับบัพติศมาโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทันทีหลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว พระวิญญาณก็ทรงนำพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อพบกับพญามาร พระเยซูผู้เป็นบุคคลหนึ่งได้เผชิญหน้ากับพญามารซึ่งเป็นบุคคลหนึ่ง (อย่ายอมให้ผู้ใดบอกคุณเป็นอันขาดว่าซาตานไม่ใช่บุคคลหนึ่ง แต่เป็นเพียง “อิทธิพลชั่วร้าย” อย่างหนึ่ง) พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ได้พบกับบุคคลผู้นั้น-ซาตาน-บนภูเขาแห่งการทดลอง และในมัทธิว 4:1 และที่ตามมา มันโยนใส่พระคริสต์ทุกการทดลองที่มันโยนใส่ได้ในวิถีทางของมนุษยชาติ-ตัณหาของตา ตัณหาของเนื้อหนัง และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต อ่าน 1 ยอห์น 2:15-17

สำหรับแต่ละการทดลอง พระเยซูทรงตอบซาตานด้วยข้อพระคัมภีร์จากหนังสือพระราชาบัญญัติ ซาตานเสนอแนะแก่พระองค์ว่าถ้าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็สามารถเปลี่ยนก้อนหินเหล่านั้นให้กลายเป็นขนมปังได้ พระเยซูทรงตอบว่า “มิเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” (มัทธิว 4:4)

จากนั้นซาตานพาพระองค์เข้าไปในนครบิรูทีน “และวางพระองค์บนยอดหลังคาอันหนึ่งของพระวิหาร และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงทิ้งตัวลงไปเถิด เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์จะทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และในมือของพวกเขา เหล่าทูตสวรรค์จะประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดท่านจะกระแทกเท้าของท่านเข้ากับก้อนหิน” พระเยซูทรงตอบด้วยพระคัมภีร์: “มีเขียนไว้อีกว่า ‘ท่านอย่าลองต้องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน’” (มธ. 4:6,7) พระเยซูทรงเป็นพระวาทนะ-และพระองค์ไม่จำเป็นต้องยกคำพูดจากภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์จะตรัสเลยก็ได้-และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสก็จะเป็พระวจนะของพระเจ้า แต่พระองค์ทรงใช้พระวจนะที่ถูกเขียนไว้แล้ว

ซาตานไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ แม้กระทั่งในการสู้รบกับพระบุตรของพระเจ้า! จากนั้นมันพาพระเยซูขึ้นไป “บนภูเขาสูงหนึ่งที่สูงยิ่งนัก” แสดงให้พระองค์เห็นอาณาจักรทั้งหมดของโลก และกล่าวแก่พระองค์ว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้เราจะให้แก่ท่าน ถ้าท่านจะกราบลงและนมัสการเรา” เหมือนเดิมพระเยซูทรงหันไปหาพระวจนะและตรัสว่า “...มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านจงนมัสการองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว!’” เมื่อพระเยซูตรัสเช่นนั้นแล้ว พญามารก็จากพระองค์ไป “และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาและปรนนิบัติพระองค์” (มธ. 4:9-11)

เครื่องมือหมายเลขหนึ่งของพญามารคือ การตั้งคำถามเกี่ยวกับพระวจนะบิรูทีนของพระเจ้า ถ้าซาตานสามารถทำลายพระวจนะของพระเจ้าได้ มันก็จะอยากทำให้จิตวิญญาณทุกดวงบนพื้นพิภพตกนรก! เราไม่มีวันทราบความสำคัญของพระวจนะของพระเจ้าได้หากนี่ของนิรันดร์กาล “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทนะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทนะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทนะทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาทนะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา” (ยอห์น 1:1,14) เราบังเกิดใหม่แล้ว-ไม่ใช่ด้วยเมล็ดพืชที่เปื่อยเน่าได้ แต่ที่ไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวจนะของพระเจ้า เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาโดยการไถ่ ยิน และการไถ่ ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า ไม่แปลกที่พญามารพยายามตั้งคำถามเกี่ยวกับพระวจนะ!

พวกครูสอนเท็จและพวกนักเทศน์ปลอมยกข้อพระคัมภีร์เยอะแยะเพื่อสนับสนุนคำกล่าวอ้างของตน แต่พวกเขาใช้อย่างผิด ๆ และแยกแยะพระวจนะอย่างผิด ๆ พวกเขามีความผิดในการ “บิดเบือน” พระคัมภีร์ (2 ปด. 3:16) คนอธรรมเหล่านี้-ซึ่งถูกกำหนดให้ต้องรับการพิพากษาลงโทษ-มีความผิดในการฉีกข้อพระคำออกไปจากบริบท พวกเขามีความผิดในการแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิด ๆ และผู้เชื่อทั้งหลายต้องคอยระวังพวกครูสอนเท็จและคำสอนผิดที่นำไปสู่ความพินาศของพวกเขายู่ทุกเวลา

ผู้ดูแลต้องคอยสอดส่อง ต้นตัวอยู่เสมอ เพื่อที่เขาจะตรวจจับคำสอนที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ที่อาจแทรกซึมเข้ามาในคริสตจักร เขาต้องเฝ้าระวังการโจมตีทุกรูปแบบของซาตาน-ไม่ว่าการโจมตีเหล่านั้นจะเป็นแบบเปิดเผยหรือแบบลับ ๆ เขาต้องระมัดระวังว่าฝูงสุนัขป่าแห่งนรกจะไม่ทำให้ลูกแกะเหล่านั้นกระจัดกระจายไป ผู้เชื่อทุกคนควรตื่นตัว แต่มันเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่ผู้ดูแลต้อง “สอดส่อง” อยู่ทุกเวลา-คอยดู คอยฟัง และคอยระวังพวกครูสอนเท็จและหลักคำสอนเทียมเท็จ

4. ผู้ดูแลต้องไม่มีเมมา

เราจะต้องไม่คิดว่าคำสั่งนี้เกี่ยวข้องกับพวกเครื่องตีที่ทำให้มีนเมาเท่านั้น แน่แน่นอนว่าผู้ดูแลจะต้องไม่สำราญในสุรา แต่คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้มี ความหมายว่า “มีสติสัมปชัญญะ” ...คนที่มีความสงบเยือกเย็น ไม่มีใจ หุนหันพลันแล่น; คนที่มีสติ ยับยั้งชั่งใจ และไม่ตื่นตกใจง่าย เขาต้องเป็นคนถ่อมใจ ไม่เดือดดาล หรือ “พิวส์ ขาดง่าย” เขาจะต้องรู้จักประมาณตนและมีสติสัมปชัญญะในทุกการดำเนินชีวิตและพฤติกรรม เขาจะต้องไม่มัวเมาไปกับความหยิ่งยโส อารมณ์ฉุนเฉียว หรือสิ่งอื่นใด

5. ผู้ดูแลต้องมีพฤติกรรมดี

ผู้ดูแลต้องไม่เพียงสามารถที่จะพูดเก่งในที่สาธารณะ สามารถสอนและชี้แนะเท่านั้น แต่เขาต้องดำเนินชีวิตตามที่เขาพูด เขาต้องดำเนินชีวิตตามสิ่งที่เขาสอน เขาต้องประพฤติตัวให้เหมาะสมกับที่เป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง ที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ เขาต้องไม่มีความผิดในเรื่องการไม่ทำตามที่เขาพูดในแง่ใดเลย เขาพูดอะไร เขาก็ต้องกระทำตามนั้น และเขาประกาศตัวว่าเชื่ออะไร เขาก็ต้องพิสูจน์มันโดยวิธีที่เขาดำเนินชีวิต

มีหลายสิ่งที่เหล่าผู้นำในคริสตจักรสามารถทำได้-และไม่ตกนรกเพราะการทำให้สิ่งเหล่านั้น แต่หลายสิ่งที่ดูเหมือนไม่มีพิษภัยก็กลายเป็นมีพิษภัยเมื่อถูกปฏิบัติโดยเหล่าผู้นำคริสตจักร “ไม่มีใครมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง และไม่มีใครตายเพื่อตัวเอง” นี่เป็นความจริงมากเป็นพิเศษเมื่อพูดถึงคนเหล่านั้นที่เป็นเหล่าผู้ดูแลและผู้เลี้ยง รองของพระเจ้า พวกเขาต้องมีพฤติกรรมที่ดีภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม เมื่อเราเป็นเหตุให้พี่น้องที่อ่อนแอ คนใดสะดุดหรือคนบาปคนใดตายในความไม่เชื่อของเขา เราก็ต้องให้การสำหรับเรื่องนี้ที่บัลลังก์พิพากษาของ พระคริสต์ ซึ่งเป็นที่ ๆ คริสเตียนทั้งหลายจะรับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา

6. ผู้ดูแลต้องมีอัครสาวกต้อนรับแขกดี

ในคริสตจักรยุคต้นมีการเน้นเป็นพิเศษเรื่องหน้าที่นี้ เพราะว่ามี ความแตกต่างอย่างมหาศาลระหว่าง ลักษณะชีวิตแบบคริสเตียนกับแบบคนนับถือพระหลายองค์ตรงที่ว่าผู้เชื่อที่เดินทางไม่สามารถเข้าไปพักอาศัย ได้ชายคาของคนไม่เชื่อ ดังนั้นมันจึงจำเป็นที่พวกเขาเปิดบ้านของตนต้อนรับคริสเตียนคนอื่น ๆ ที่อาจกำลังเดินทางผ่านเข้าในแถบชนบท นี่เป็นสิ่งที่ผู้เชื่อทุกคนต้องปฏิบัติ แต่ผู้ดูแลยิ่งต้องปฏิบัติเป็นพิเศษ มันเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ของเขาที่เขาต้องพร้อมเสมอที่จะเสนอการต้อนรับผู้เชื่อคนอื่น ๆ เข้ามาในบ้านของเขา หลังจาก ที่นางลิเดียแห่งเมืองฟีลิปปีกลับใจรับเชื่อ นางก็เปิดบ้านของตนให้แก่เปาโลและสิลาส ทันทิที่นางเปิดใจของตน แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า นางก็เปิดบ้านของนางและทั้งหมดที่นางมีให้แก่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า (กิจการ 16:15-40)

วันนี้เราควรมีอัครสาวกต้อนรับแขกดีมากกว่าที่เราเป็นอยู่ตอนนี้มาก ๆ เราควรพร้อมอยู่ทุกเวลาที่จะรับคน ของพระเจ้า เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า เข้ามาในบ้านของเราและดูแลพวกเขา คุณเชื่อใจได้เลยว่า คุณจะไม่มัว ขาดทุนเลยโดยการผูกมิตรและดูแลเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นผู้ปรนนิบัติ มิชชันนารี หรือผู้ใดก็ตาม หากเขาอุทิศตัวแก่งานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐและการชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย

7. ผู้ดูแลต้องเหมาะที่จะเป็นครู

คุณสมบัติข้อนี้ชี้ไปยังความเป็นผู้ใหญ่ ในฐานะเป็นกฎทั่วไป ชายหนุ่มคนใดที่ยังไม่แต่งงานซึ่งเพิ่งกลับ ใจรับเชื่อก็ยังไม่หยิ่งร่า ไม่มีพื้นฐานหนักแน่น และไม่เชี่ยวชาญมากพอในสิ่งลึกล้ำเหล่านั้นของพระเจ้า ผู้ดูแล

ต้องตื่นตัวและระแวงระวัง โดยสอนผู้เชื่อทั้งหลายด้วยความจริง ในด้านที่เป็นบวก และจากด้านที่เป็นลบโดยเตือนพวกเขาให้ระวังหลักคำสอนเท็จ นั่นเป็นสองแง่มุมแห่งงานรับใช้ด้านการสอน ซึ่งแต่ละแง่มุมสำคัญอย่างยิ่งในสมัยของเรา เช่นเดียวกับในสมัยของทิโมธี มีคำสอนผิดมากมายในเมืองเอเฟซัสและทั่วพื้นที่นั้นซึ่งเป็นที่ ๆ คริสตจักรเหล่านั้นได้ถูกก่อตั้ง-และแน่นอนว่าวันนี้เรายังต้องคอยระวังอยู่ตลอดเกี่ยวกับคำสอนผิด เพราะว่า มีหลักคำสอนเทียมเท็จมากมายอยู่ทั่วในดินแดนของเราวันนี้

พระเจ้าไม่ทรงอยากให้เราเป็นทารกอยู่ต่อไปในพระคริสต์ ซึ่งถูกชดไปชดมาด้วยสายลมแห่งหลักคำสอนทุกอย่าง พระองค์ทรงอยากให้เราปรารถนานำนมบริสุทธิแห่งพระวจนะ เพื่อที่เราจะเติบโตเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งที่สามารถรับอาหารแข็งได้ และเมื่อเราเติบโตขึ้นในฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าก็ทรงอยากให้เราเป็นเหล่าทหารที่ดีแห่งกางเขนนั่น ซึ่งมีคำพยานที่ดีในสิ่งสารพัดที่เรากระทำ ผู้ดูแลจะต้องเป็นครูสอน-และเป็นครูที่มีความสามารถ เขาจะต้องเตรียมตัวเองให้ดี เพื่อที่เขาจะสามารถสอนผู้อื่นได้ และถ้าเขาไม่เตรียมตัวเองเพื่อที่จะสอนผู้อื่น เขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้ดูแล

8. ผู้ดูแลจะต้องไม่สนใจเหล่าอู้งุ่น

ผู้เชื่อทุกคนควรเว้นเสียจากเครื่องตีมีนเมาในทุกรูปแบบ แต่ผู้ดูแลยิ่งควรปฏิบัติตามคำเตือนสตินี้มากเป็นพิเศษ ในส่วนของเหล่าอู้งุ่น คำสั่งของเปาโลถึงผู้ดูแลก็ชัดเจนมาก ๆ เขาจะต้องไม่เข้าส่วนในการปฏิบัติเช่นนั้นเลย เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าคำที่ถูกใช้ตรงนี้บอกเป็นนัยถึง “การนั่งแช่อยู่กับเหล่าอู้งุ่น” การตีมีนเหล่าอู้งุ่นจนติดเป็นนิสัย เหมือนกับที่ผู้คนกระทำในสมัยนั้น-แม้กระทั่งคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่าเคร่งศาสนา มาก ๆ ผู้ดูแลควรเว้นเสียจากการใช้เหล่าอู้งุ่นไม่เพียงเพราะเห็นแก่เขาเท่านั้น แต่เพราะเห็นแก่ผู้เชื่อคนอื่น ๆ เช่นกัน

9. ผู้ดูแลต้องไม่ใช่นักเลง

คำว่า “นักเลง” (“striker”) ที่ถูกใช้ตรงนี้ได้หมายถึงการนัดหยุดงานประท้วง การปฏิเสธที่จะทำงาน อย่างที่เราคิดกันวันนี้ แต่หมายความว่าผู้ดูแลจะต้องไม่เป็นคนที่ชอบความรุนแรง เขาจะต้องเป็นคนที่มีใจกรุณา และมีใจกรุณา และอ่อนโยนด้วยมือและลิ้น หลายครั้งลิ้นเป็นอาวุธมหากาฬ ซึ่งทำลายในแบบที่ทารุณมากกว่าดาบหรือปืนด้วยซ้ำ (อ่านยากอบ 3:5-8) ลิ้นสามารถติดไฟแห่งนรกได้ มันสามารถกลายเป็นสัตว์ร้ายที่รุนแรงหรืออาวุธที่ทำให้ถึงตายได้ ผู้เชื่อทุกคนต้องอธิษฐานเหมือนอย่างกับผู้แต่งเพลงสดุดีได้อธิษฐานว่า “ขอทรงรักษาประตูแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์...ขอให้ถ้อยคำแห่งปากของข้าพระองค์เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” นี่เป็นจริงมากเป็นพิเศษในชีวิตของผู้ดูแล เพราะว่าเขาต้องไม่พาดฟันด้วยอาวุธหรือลิ้น เขาต้องอ่อนโยนและมีใจกรุณา

วันหนึ่งผู้เชื่อทุกคนต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับถ้อยคำที่เหลวไหล เราจะถูกพิพากษาสำหรับการกระทำต่าง ๆ ของเรา ถ้อยคำของเรา ความคิดของเรา ดังนั้นผู้ดูแล ผู้นำในคริสตจักร จึงต้องไม่ใช่นักเลงที่มีอารมณ์รุนแรง เขาต้องไม่รุนแรงในคำพูดและไม่รุนแรงในการกระทำ เหล่าผู้เลี้ยงรองที่ถูกพระเจ้าแต่งตั้งผู้ซึ่งดูแลพระวจนะของพระเจ้าผู้เลี้ยงใหญ่นั้นต้องเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงเป็นบุคคลที่ถ่อมใจที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก และผู้ดูแลต้องเป็นคนที่ถ่อมใจ เห็นอกเห็นใจ มีใจกรุณา-ไม่ใช่นักเลง” อย่าง

แน่นอน

10. ผู้ดูแลต้องไม่โลภทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน

เงินเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่ง และมันไม่ชั่วร้ายภายในตัวมันเอง มีผู้คนที่มั่งมีวันนี้ซึ่งเป็นคนติดตามแบบพระเจ้าเช่นกัน ในภาคพันธสัญญาเดิม อับราฮัมเป็นชายที่ร่ำรวยมาก-กระนั้นเขาก็เป็นคนที่ชอบธรรม สหายของพระเจ้า โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเป็นเศรษฐี และพระศพของพระเยซูถูกวางในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของเขา (ยอห์น 19:38-42) เงินกลายเป็นเครื่องมือแห่งความชั่วร้ายก็ต่อเมื่อการรักเงินบดบังหน้าที่ต่อพระเจ้า เปาโลกล่าวว่า “การรักเงินเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ทธ. 6:10) ไม่ใช่ที่ตัวเงิน แต่การรักเงิน การทำให้เงินเป็นพระของคน ๆ หนึ่ง เงินที่ได้มาโดยมิชอบเป็นสิ่งชั่วร้าย เงินที่ถูกใช้โดยมิชอบก็เป็นสิ่งชั่วร้าย นั่นแหละเป็นตอนที่เงินกลายเป็น “ทรัพย์โสโครก” เงินสามารถเป็นพระพรยิ่งใหญ่ได้ แต่มันก็เป็นคำสาปแช่งได้เช่นกัน เงินอาจเป็นของขวัญของพระเจ้า-แต่มันก็กลายเป็นเหยื่อล่อของพญามารได้เช่นกัน จงระลึกถึงยูดาสุผู้ “ถือยามันนั้น” (ยอห์น 12:6) และเอาสิ่งที่เขาอยากได้จากมัน

ผู้รับใช้คนใดที่รับเงินจากผู้คนที่พระเจ้ากำลังรับเงินนั้นภายใต้การเสแสร้งจอมปลอมหากเขาไม่เทศนาข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์-ข่าวประเสริฐนั้นทั้งหมด เมื่อผู้รับใช้คนใดหาเลี้ยงชีพตัวเองจากคริสตจักรหนึ่งงานมิชชั่นหนึ่ง หรืองานรับใช้หนึ่ง และยังเทศนาเพื่อเอาใจผู้คนแทนที่จะเทศนาพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า เงินนั้นที่เขาได้รับจากงานรับใช้นั้นก็ได้มาโดยมิชอบและเป็น “ทรัพย์โสโครก” นักเทศน์คนใดที่ปฏิเสธที่จะเทศนาความจริงนั้นแก่คนเหล่านั้นที่จ่ายเงินเดือนของเขาและจัดหาสำหรับการเลี้ยงชีพของเขา ก็เป็นขโมยและโจรในระดับที่ต่ำที่สุด ไม่มีขโมยแก๊งใด ๆ ฟากนี้ของนรกที่สกปรกมากกว่าพวกนักเทศน์ที่อ้อมขอมความจริงและเทศนาข่าวประเสริฐเพื่อสังคมหรือข่าวประเสริฐแบบเสรีนิยม การเป็นคนรวยไม่ใช่บาป-ถ้าความมั่งมีเหล่านั้นถูกได้มาโดยการทำงานหนักหรือธุรกิจที่สุจริต แต่การรักเงินและเงินที่ได้มาโดยวิธีอันมิชอบก็เป็นเหยื่อล่อของพญามารเพื่อเป็นเหตุให้คน ๆ หนึ่งสะดุดล้มเข้าไปในนรก

เราควรหมายเหตุไว้ว่าความมั่งมีกับความเศร้าโศก ความมั่งมีกับน้ำตา ความมั่งมีกับนรกถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูตรัสว่า “ทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ไหน ใจของพวกท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะไม่รักเงินเลย มันเป็นสิ่งจำเป็น เราต้องมีมัน-แต่เราสามารถมีเงินและใช้มันได้อย่างแน่นอนโดยที่ไม่รักมันและทำให้มันเป็นพระของเรา ผู้ดูแลจะต้องไม่ละโมภทรัพย์โสโครก เขาจะต้องไม่รับใช้เพื่อเงิน แต่เพราะการทุ่มเทของเขาที่มีต่อพระเจ้าและความรักของเขาที่มีต่อคนเหล่านั้นที่เขาได้ถูกแต่งตั้งให้ดูแลโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

11. ผู้ดูแลต้องเป็นคนอดทน

คำกรีกตรงนี้มีความหมายว่า “การอดกลั้น” มันบ่งบอกถึงคุณสมบัติที่พระเจ้าประทานให้ของความคิดและจิตใจที่ยอมอ่อนอ่อนผ่อนตามสำหรับความผิดพลาดของผู้อื่น ในสายตาของเรา ผู้เชื่ออีกคนหนึ่งอาจเป็นคนที่ไม่ดี ๆ กัง ๆ หยาบคาย ไม่น่ารัก แต่ถ้าเราสามารถทราบใจของเขา ถ้าเราสามารถมองเห็นเขาผ่านสายตาของเขาเองและเข้าใจเจตนาต่าง ๆ ของเขา เราก็อาจเปลี่ยนความคิดก็ได้ ในทำนองเดียวกัน ผู้ดูแลต้องอดทน มีใจกรุณา อดกลั้น เข้าอกเข้าใจ-และเข้าใจที่จะตัดสินคนเหล่านั้นที่ไม่ปฏิบัติตัวในแบบที่ผู้ดูแลอยากให้

พวกเขาปฏิบัติตัว

“อย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลานั้น” คือแผนการที่ถูกลงในพระคัมภีร์ “อย่าตัดสิน เกรงว่าพวกท่านจะถูกตัดสิน” และอย่าพยายามยึดคนอื่น ๆ ทุกคนเข้าในแม่พิมพ์ของตนเอง เราได้รับความรอดโดยวิธีเดียวกัน- ผ่านทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ แต่เราทุกคนไม่ประพฤติตัวในลักษณะเดียวกันหลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว เพราะว่าพวกเราแต่ละคนมีการวางตัวและสภาพอารมณ์ตามแบบฉบับของเราเอง ดังนั้นผู้ดูแลจึงต้องอดทน

12. ผู้ดูแลต้องไม่เป็นคนชอบวิวาท

ปกติแล้วคุณสมบัติข้อนี้ตามหลังคุณสมบัติก่อนหน้า เพราะว่าประเด็นตรงนี้ก็คือน่าผู้ดูแลต้องเป็นคน ที่รักความสงบ-คนที่รักสันติ ทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายนั้น และไม่มีความสุขเมื่อมีความไม่สงบสุขในที่ประชุม ผู้ดูแลจะต้องไม่ยอมขอมพระวาระของพระเจ้าเพื่อที่รักษาความสงบสุขในคริสตจักร (พระวิญญูณบริสุทธิ คงจะไม่เสนอแนะเช่นนั้นเด็ดขาด) แต่ผู้ดูแลต้องเป็นคนที่รักสงบในทุกยามที่ทำได้ เปาโลกล่าวว่า “ถ้าเป็นไปได้ จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน” (รม. 12:18) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “พวกท่านจงฉลาด เหมือนงูทั้งหลาย และไม่มีภัยเหมือนพวกนกเขา” (มธ. 10:16) ในการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเรา เปาโลกำลังกล่าวสิ่งเดียวกันนี้ในคำพูดที่แตกต่าง ผู้ดูแลของพระเจ้าจะต้อง “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่ง ได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” (ยูดาส 3) แต่ขณะที่ต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้นเขาต้องไม่เป็นคนชอบหาเรื่องทะเลาะ ต้อรัน และชอบโต้เถียง เขาต้องคอยระวังการยุยงให้เกิดการวิวาทและการเป็นเหตุให้เกิดความแตกแยกในคริสตจักร-ไม่ว่าจะโดยคำพูดหรือโดยการกระทำ เขาต้องเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรให้อยู่อย่างสงบในท่ามกลางพวกเขาเอง และจากนั้นเมื่อยอมจำนนต่อพระวิญญูณ เขาก็ต้องทำทุกอย่างในอำนาจของเขาเพื่อรับประกันว่ามีสันติสุขในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

13. ผู้ดูแลต้องไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน

พระเจ้าทรงประกาศก้องบนภูเขาซีนายว่า “เจ้าอย่าโลภ!” (อพย. 20:17) วันนี้พระองค์ยังทรงประกาศแก่ผู้เชื่อทุกคนเหมือนเดิม-โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่เหล่าผู้นำในคริสตจักรของพระองค์- “เจ้าอย่าโลภ!” ในการเดินทางหลายปีของผมและประสบการณ์ของผมในการจัดประชุมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ผมเริ่มเชื่อแล้วว่าความโลภเป็นหนึ่งในบาปที่โดดเด่นของชาวคริสต์วันนี้ มันอาจเป็นไปได้ว่าความชั่วร้ายเป็นผลมาจากความโลภมากกว่าจากบาปอื่นใดในคริสตจักร ถ้าพญามารไม่สามารถนำผู้เชื่อทั้งหลายเข้าสู่บาปแบบจงใจและการกบฏแบบเปิดเผยต่อสู้ศิษยาภิบาลและเพื่อนผู้เชื่อ มันก็ปลุกความโลภในใจของผู้เชื่อ หากเป็นไปได้ เหล่าสมาชิกคริสตจักรโลกยศศักดิ์ ตำแหน่ง คำสรรเสริญเยินยอ-และอีกหลายสิ่งทีเวลาและพื้นที่ไม่ยอมอนุญาตให้ผมกล่าวถึงตรงนี้ ความโลภเป็นบาปอันน่าเกลียด มันเป็นบาปอันโสมมสำหรับผู้เชื่อที่จะโลภสิ่งใด-ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นเงินทอง ทรัพย์สินของ ตำแหน่ง หรือคำสรรเสริญเยินยอ

ผมอยากจะทำแก่เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของผมว่าวันที่มีความสุขที่สุดแห่งชีวิตของคุณ นอกเหนือจากวันที่คุณได้รับความรอดแล้ว จะเป็นตอนที่คุณสามารถกล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานอะไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟป. 4:11) มีผู้เชื่อไม่น้อยคนนักไปถึงสภาพเช่นนั้น

คริสเตียนน้อยคนจริง ๆ มีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตน ถ้าผมเป็นคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในคริสตจักร ทว่าถ้าผมทำเต็มที่แล้ว ถ้าผมทำสิ่งที่ผมทำในพระนามของพระเยซูและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า บำเหน็จของผมก็จะยิ่งใหญ่พอ ๆ กับบำเหน็จของคนอื่นที่ จากรูปลักษณ์ภายนอก เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในคริสตจักรและเป็นผู้ที่ทำเต็มที่เช่นกัน

พระเจ้าไม่ทรงตัดสินตามขนาดของหน้าที่คนต้นเรือนของเรา แต่ตามชนิด (1 คร. 3:11-15) ไม่ว่าเราจะกวาดพื้นที่ประชุมคริสตจักร ปิดฝุ่นแท่นบนธรรมาสน์ สอนชั้นเรียนผู้เริ่มต้นหรือดูแลเด็กเล็ก-ไม่ว่าเราทำอะไรใด ถ้าเราทำสิ่งนั้นเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า ทำด้วยความเต็มใจและถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าก็ทรงจดบันทึกไว้ และเราจะรับบำเหน็จเต็มจำนวน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะไม่โลภสิ่งใดที่พี่น้องของเรา เพื่อนบ้านของเรา หรือเพื่อนสมาชิกคริสตจักรของเราถือครอง ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะเรียนรู้ว่าไม่ว่าเราเป็นอะไร ไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน ไม่ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม ถ้าเรากำลังทำเต็มที่สุดความสามารถของเราเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็จะได้รับพระคุณอันดีเหล่านั้นของพระเจ้าในชีวิตนี้และบำเหน็จเต็มจำนวนในชีวิตที่จะมานั้น

14. ผู้ดูแลต้องเป็นคนที่ “ปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี”

พระเจ้าทรงสร้างอาดัมขึ้นก่อน และทรงตั้งเขาเป็นหัวหน้าของครอบครัว ชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ชายให้เป็นหัวหน้าของคริสตจักรท้องถิ่นและผู้นำในคริสตจักรนั้น ชายคนใดที่จะประสบความสำเร็จในฐานะผู้ดูแลของพระเจ้าต้องประสบความสำเร็จในความเป็นหัวหน้าแห่งบ้านของเขาเอง ถ้าชายคนใดไม่สามารถปกครองบ้านของเขาเองได้ แน่แน่นอนว่าเขาไม่เหมาะสมที่จะปกครองครัวเรือนของพระเจ้า

ชายใดที่ยอมให้ภรรยาของเขาเจ้าก็เจ้าการเขา บงการเขาและสั่งการเขา ชายใดที่ยอมให้ลูก ๆ ของตนพูดจากับตนในแบบที่อวดดี หน้าด้านและปฏิเสธที่จะเชื่อฟังเขา ก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้ดูแล ผู้ช่วยศิษยาภิบาล หรือผู้นำในคริสตจักร พระคัมภีร์ชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ชายใดที่ไม่สามารถปกครองบ้านของเขาเองได้ก็ไม่สามารถดูแลกิจการต่าง ๆ แห่งพระนิเวศของพระเจ้าได้

ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่ผมได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วในข่าวสารนี้: ผมเชื่อว่าผู้ดูแลหรือผู้ช่วยศิษยาภิบาลควรเป็นชายที่แต่งงานแล้ว สามียของภรรยาคนเดียว-และหากไม่มีอุปสรรคในฝ่ายร่างกาย ก็ควรมีลูก ๆ ในบ้านของเขา ชายคนใดที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้ดูแลคริสตจักรท้องถิ่นควรมีครอบครัว และเขาควรเป็นหัวหน้าของครอบครัวนั้นในความเคารพนับถือทุกอย่าง...ไม่ใช่คนชอบรังแก ไม่โหดเหี้ยม ไม่ใช่เผด็จการ...แต่เป็นผู้นำในบ้านของเขา เขาควรเป็นสามีและพ่อผู้ซึ่งได้รับความเคารพและเกียรติจากภรรยาและลูก ๆ ของตน เพราะว่าพระเจ้าทรงตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของบ้านนั้นแล้ว ชายใดที่ไม่สามารถยืนเป็นหัวหน้าของครอบครัวของเขาเองได้ก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้ดูแลหรือผู้ช่วยศิษยาภิบาล สิ่งที่ผู้ดูแลคนหนึ่งกระทำเพื่อลูก ๆ ของเขาเองก็เป็นไม้วัดขนาดที่ดีสำหรับสิ่งที่เขาจะสามารถกระทำได้เพื่อ “ลูก ๆ ฝ่ายวิญญาณ” ในคริสตจักรนั้น

15. ผู้ดูแลต้องไม่เป็นคนที่รับเชื่อใหม่ ๆ

คำว่า “คนที่รับเชื่อใหม่” (novice) หมายถึง “ผู้เริ่มต้นหรือผู้ที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อ” -คนที่เพิ่งได้รับความรอด ผู้ดูแลควรเป็นชายที่มีประสบการณ์ ชายที่ได้รับการฝึกฝนในพระคัมภีร์และเป็นผู้ที่สามารถสอน

ความจริงแห่งพระคัมภีร์ได้ เขาควรเป็นคนที่ได้พิสูจน์ประสบการณ์ของตนแล้วโดยการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา ในคริสตจักรนั้นและต่อหน้าชุมชนนั้น เขาควรได้รับความเคารพนับถือโดยคนเหล่านั้นที่ทำงานกับเขา ดำเนินชีวิตอยู่รอบตัวเขา และรู้จักเขาดีที่สุด

ในตลอดหลายปีที่ผ่านมาได้ประกาศข่าวประเสริฐ-และเกือบทุกปีเหล่านั้นที่ผมเดินทางไปบนท้องถนน-ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งซึ่งผมมีใจชอบพระคุณ แต่ผมได้เรียนรู้บางสิ่งเช่นกันที่ผมหวังว่าผมไม่น่าได้เรียนรู้เลย! ผมได้เห็นที่ประชุมแสนวิเศษหลายแห่งต้องถูกทำให้พิการแสนสาหัสและถูกฉีกแยกจากกันเพราะคนบางคนที่ยังอายุน้อยและด้อยประสบการณ์อยากสั่งการและบงการในคริสตจักรนั้นในเรื่องต่าง ๆ ที่มีแต่ศิษยาภิบาลเท่านั้นควรได้รับอนุญาตให้สะสางปัญหา

ผมจำได้เกี่ยวกับคริสตจักรแห่งหนึ่งโดยเฉพาะซึ่งแตกเพราะชายหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่เพิ่มเข้าร่วมกับคริสตจักรนั้น ชายหนุ่มคนนี้มีเงินทอง สถานะทางสังคม และบุคลิกที่วิเศษมาก และเขาถูกตั้งให้รับตำแหน่งในคณะกรรมการผู้ช่วยศิษยาภิบาลทันที รวมถึงเป็นหัวหน้าผู้ต้อนรับแขกด้วย ผมได้ไปที่คริสตจักรนั้นเพื่อร่วมงานฟื้นฟู โดยรู้จักชายหนุ่มคนนั้นมาก่อนแล้ว และรู้ว่าเขาเคยเป็นคนบาปที่ต่ำช้าคนหนึ่ง เขามารับเชื่อแค่หกเดือนตอนที่เขาถูกตั้งให้อยู่ในคณะกรรมการผู้ช่วยฯ-มิใช่ด้วยเหตุผลอื่นใดเลยนอกจากตำแหน่งของเขาในชุมชนนั้นและเงินทองของเขาในธนาคาร

เมื่อผมทราบเรื่องนี้ ผมก็พูดกับภรรยาของผมว่าคริสตจักรนั้นจะได้รับผลกระทบเพราะการตัดสินใจนั้นในส่วนของศิษยาภิบาล ภายในสิบแปดเดือนชายหนุ่มคนนี้ได้ทำทุกอย่างภายในอำนาจของเขาเพื่อขับไล่ศิษยาภิบาลออกไปจากชุมชนนั้น และเพราะความเป็นผู้นำของเขาสมาชิกกว่าสี่ร้อยคนได้ออกไปจากคริสตจักรนั้นเพื่อไปตั้งคริสตจักรอีกแห่ง และจนถึงวันนี้คริสตจักรทั้งสองแห่งนั้นก็ไม่มีฟื้นตัวจากความเสียหายครั้งนั้นเลย!

สิ่งที่ไม่ฉลาดมากที่สุดที่ศิษยาภิบาลคนใดจะทำได้ก็คือ ตั้งผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งให้รับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจ ผู้เชื่อใหม่ส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นโดยปราศจากความรู้ พวกเขาอยากทำสิ่งยิ่งใหญ่หลายสิ่งเพื่อพระคริสต์ แต่ในฐานะผู้เริ่มต้น พวกเขาที่ไม่ทราบวิธีทำสิ่งเหล่านั้นเสมอไป พวกเขาจำเป็นต้องถูกนำมา-ไม่ใช่ผู้นำผู้อื่น มันไม่ยุติธรรมสำหรับผู้เชื่อใหม่ที่จะถูกแต่งตั้งเร็วขนาดนั้นให้รับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจ เพราะว่าความเป็นเอกเป็นใหญ่อาจก่อให้เกิดบาปแห่งความเยอหยิ่งภายในตัวเขา เปาโลห้ามการแต่งตั้งผู้เชื่อใหม่เช่นนั้น

พวกเขาเด็กทารกไม่สามารถเป็นประธานใหญ่ของธนาคาร ผู้ว่าการรัฐหรือผู้นำในชุมชนได้ ในทำนองเดียวกัน เหล่าทารกฝ่ายวิญญาณก็ไม่สามารถทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าในคริสตจักรท้องถิ่นได้ พวกเขาต้องรับประทานน้ำนม ขนมนปัง และอาหารแข็งแห่งพระวจนะเสียก่อน พวกเขาต้องเรียนรู้ พวกเขาต้องศึกษาค้นคว้า พวกเขาต้องเติบโต อาจมีข้อยกเว้นหลายประการสำหรับกฎข้อนี้ แต่คำสั่งโดยรวมของพระคัมภีร์ก็คือการปล่อยให้ผู้เชื่อใหม่เป็นผู้เรียนรู้ มากกว่าที่จะตั้งเขาให้รับตำแหน่งที่มีอำนาจในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ๆ

16. ผู้ดูแลต้องเป็นคนที่มีความเชื่อเสียดี

ตามที่เปาโลกล่าว เชื่อเสียดีนี้ต้องมาจาก “คนทั้งหลายที่อยู่ภายนอก”-นั่นคือ จากคนที่ไม่เชื่อทั้งหลาย ผมรู้ว่ามักมีคนในชุมชนใดก็ตามที่จะวิพากษ์วิจารณ์และประณามชายคนหนึ่งที่กำลังดำเนินชีวิตที่สะอาด ชำระตัว และอุทิศตัว แต่จากคนที่ไม่เชื่อทั้งหลายต้องมีรายงานที่ดีเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่เป็นผู้ดูแลหรือผู้นำในที่ประชุม

ท้องถิ่นนั้น ๆ โดยการนั้นเปาโลหมายความว่าผู้ดูแลต้องไม่มีส่วนร่วมในสิ่งต่าง ๆ ของโลก เพราะว่าถ้าเขามีส่วนร่วม เขาก็ไม่สามารถได้รับความไว้วางใจจากเหล่าคนไม่เชื่อได้-และผู้ดูแลต้องดำเนินชีวิตที่จะได้รับความไว้วางใจและความเคารพนับถือจากคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกคริสตจักร

จงยอมรับเถิด ท่านที่รัก-มนุษยชาติโดยทั่วไปเป็นผู้ตัดสินที่เก่งกาจในเรื่องของอุปนิสัยที่แท้จริง คนไม่เชื่อทั้งหลายพร้อมอยู่เสมอที่จะชี้ให้เห็นถึงความไม่จริงใจและความไม่คงเส้นคงวาในชีวิตของผู้คนในคริสตจักร- โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่อยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจ ความปรารถนาแห่งหัวใจของผู้ดูแลคนหนึ่งไม่ควรเป็นการได้รับความชื่นชม คำสรรเสริญ และเสียงปรบมือจากชาวโลก แต่ที่จะดำเนินชีวิตที่จะควรค่าแก่-ใช่แล้ว เรียกร้อง-ความเคารพนับถือและความไว้วางใจในงานของเขาในคริสตจักรท้องถิ่นนั้น ๆ ถ้าผู้ดูแลคนใดมีอุปนิสัยที่ดี ถ้าทางประพฤติของเขาไร้อติ ถ้าเขาดำเนินชีวิตที่แยกออกและตามทางพระเจ้า ชีวิตของผู้ดูแลคนนั้นก็จะเป็เหตุให้คนไม่เชื่อทั้งหลายมาถึงพระคริสต์และรับความรอด แล้วพวกคุณล่ะครับ-เหล่าผู้ช่วยศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง คนต้นเรือน ผู้นำทั้งหลาย? พวกคุณมีคุณสมบัติไหม?

ข้อ 7 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่ว่า “...เกรงว่าเขาจะล้มลงในการดำเนินและกับดักของพญามาร” ผู้เชื่อทุกคนต้องระวังตัวมาก ๆ ว่าการดีของพวกเขาจะไม่ถูกกล่าวร้าย มันสำคัญมากเป็นพิเศษที่เหล่าผู้ดูแลและผู้นำในคริสตจักรต้องระวังมาก ๆ

ผู้ช่วย

ข้อ 8: “เช่นเดียวกัน พวกผู้ช่วยต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่สนใจเหล่าอู่่งนมาก ไม่โลกทรยศสิ่งของอันเป็นมลทิน”

คุณสมบัติทั้งหลายสำหรับผู้ช่วยก็คล้ายกันมากกับคุณสมบัติที่กำหนดไว้สำหรับผู้ดูแล ในข้อ 13 ของบทนี้เราเรียนรู้ว่าพวกเขาที่ใช้ตำแหน่งของผู้ช่วยได้ดีก็ “ได้ระดับที่ดีสำหรับตนเอง และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” การเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่มีเกียรติ

เราพบการกล่าวถึงเหล่าผู้ช่วยเป็นครั้งแรกในกิจการ 6:2,3: “และพวกสิบสองคนนั้นได้เรียกคนจำนวนมากในพวกสาวกให้มาหาพวกเขา และกล่าวว่า “ไม่มีเหตุผลที่พวกเราควรจะทำพระวจนะของพระเจ้า และรับใช้โต๊ะทั้งหลาย เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านจงเลือกเจ็ดคนในท่ามกลางพวกท่านที่มีชื่อเสียงดีเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ซึ่งพวกเราจะตั้งไว้ให้ดูแลกิจธุระนี้”

ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าผู้ช่วยพวกแรกนั้นได้ถูกแต่งตั้งให้รับมือกับกิจธุระต่าง ๆ ในชีวิตคริสตจักร-เพื่อดูแลด้านที่เป็นวัตถุ คอยดูแลพวกเด็กกำพร้า หญิงม่าย ผู้ขัดสน จัดการกับกิจการฝ่ายโลกทั้งหลายของคริสตจักร เพื่อที่พวกอัครทูตจะได้ใช้เวลาของตนแก่การอธิษฐาน การศึกษาคัมภีร์ และการปรนนิบัติแห่งพระวจนะ ถึงแม้ว่าพวกเขาถูกแต่งตั้งให้จัดการกับกิจธุระเหล่านั้นของคริสตจักร คุณสมบัติฝ่ายวิญญาณที่สูงมาก ๆ ก็ถูกเรียกร้องจากพวกเขา พระคัมภีร์เจาะจงว่าผู้ช่วยต้อง “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา” (กิจการ 6:3) ผมคิดว่าว่าการ “เปี่ยมด้วยสติปัญญา” คงจะเกี่ยวข้องกับด้านที่เป็นกิจธุระของคริสตจักร ขอพระเจ้าทรงโปรดมีความเมตตาต่อผู้นำคริสตจักรบางคนสำหรับวิธีที่พวกเขาดำเนินการกิจธุระขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าธุรกิจฝ่ายโลกทั้งหลายพยายามดำเนินกิจการในแบบที่ไม่เต็มใจและหละหลวมแบบที่คริสตจักร

มากมายกระทำ โลกธุรกิจก็คงล้มละลายในเวลาอันสั้น!

ไม่มีการกล่าวถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ที่บอกเป็นนัยว่าผู้ช่วยจะต้องเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ผู้ช่วยควรสอนเป็น สามารถเทศนาบนธรรมาสน์ได้ในเวลาที่ศิษยาภิบาลไม่อยู่ เราต้องไม่ลืมว่าผู้ช่วยกลุ่มแรกรวมถึงผู้ประกาศข่าวประเสริฐไฟแรงอย่างสเทเฟนและฟีลิป การเป็นผู้ช่วยถือว่ามีเกียรติ มันเป็นตำแหน่งหนึ่งที่อยู่ถัดจากศิษยาภิบาล และผู้ช่วยที่สัตย์จริงต่อหน้าที่ของตนก็จะได้รับบำเหน็จที่ยิ่งใหญ่เต็มจำนวน

ผู้ช่วยที่ตามทางพระเจ้าอาจเป็นทรัพย์สินที่ยิ่งใหญ่ต่อศิษยาภิบาลได้ แต่ผู้ช่วยที่ไม่ตามทางพระเจ้าก็อาจเป็นอุปสรรคที่ใหญ่โตได้-ต่อศิษยาภิบาลและต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ วิบัติจึงมีแก่ผู้ช่วยที่อุคร์ริงคริสตจักร แทนที่จะช่วยเหลือทั้งคริสตจักรและศิษยาภิบาล

ตามที่ข้อ 8 ของบทนี้ของเรากล่าว:

1. ผู้ช่วยต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย

นี้หมายความว่าเขาต้องเป็นคนที่มีความคิดจริงจัง-ไม่ใช่เล่นตลกคะนองและไม่จริงจัง นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาต้องมีสีหน้าเคร่งเครียด ตีหน้าเศร้า และไม่ยิ้มเลย ความจริงจังแบบที่เหมาะสมไม่ได้เป็นศัตรูต่อจิตใจที่มีความสุขอย่างแน่นอน ผู้ช่วยควรมีความสุข แต่การเล่นตลกคะนองไม่มีที่อยู่ในชีวิตของผู้หนึ่งที่ถูกแต่งตั้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้จัดการกิจธุระและช่วยเหลือในกิจการฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรของพระเจ้า ผู้ช่วยไม่ควรเป็นคนทีคิดตื่น ๆ เขาต้องเป็นคนทีคิดแบบลุ่มลึก มีใจทีจริงจัง เข้าถึงสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าด้วยจิตใจทีจริงจัง

2. ผู้ช่วยต้องไม่เป็นคนสองลิ้น

ผู้ช่วยต้องไม่บอกเรื่องหนึ่งแก่คน ๆ หนึ่งอย่างหนึ่ง และจากนั้นก็บอกอีกคนหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันอีกอย่าง เขาต้องไม่มีความผิดในการกล่าวสิ่งหนึ่งและหมายความอีกอย่างหนึ่ง เขาต้องเป็นชายทีพูดตรงไปตรงมาและซื่อตรง ชายทีพูดชัดเจนและเด็ดขาด เขาต้องเป็นชายทีหมายความว่าตามทีเขาพูด เป็นชายทีผู้คนให้ความไว้วางใจ ถ้าเขาสัญญาอะไร เขาก็รักษาคำสัญญานั้น ถ้าเขารับหน้าที่ทำสิ่งใดเพื่อถวายเกียรติแต่พระเจ้าและเพื่อคริสตจักร เขาก็ไม่ล้มเลิกจนกว่างานนั้นเสร็จสมบูรณ์ เมื่อพระเจ้าทรงนำผู้ช่วยของพระองค์ให้ทำสิ่งใดในคริสตจักรหรือชุมชนนั้น พระเจ้าก็จะประทานพระคุณให้แก่เขาเพื่อทีจะทำสิ่งนั้นจนสำเร็จ เขาต้องไม่เป็นชายทีเริ่มต้นสิ่งต่าง ๆ-และจากนั้นก็หยุดก่อนไปถึงประตูชัย

ผู้ช่วยต้องระวังบ่วงแร้วของการนำเสนอบางสิ่งทีเบี่ยงเบนเล็กน้อยออกไปจากความจริงนั้นเพียงเพราะว่าคำกล่าวเช่นนั้นจะเป็นทีชอบในทีประชุมานั้น เขาต้องมีลิ้นทีซื่อตรง ถูกชำระแยกตั้งและถูกอุทิศให้แก่ความจริงนั้น

3. ผู้ช่วยต้อง “ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก”

คำบัญชาของพระคัมภีร์เกี่ยวกับเหล้ากล่าวง่าย ๆ คือ “อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันเป็นสีแดง...” แน่แน่นอนว่าผู้ช่วยต้องไม่มีความผิดในการเข้าส่วนกับเหล้า วิธีเดียวทีจะเป็นผู้มีชัยชนะเกี่ยวกับต้นเหตุเหล่านี้ของเนื้อหนังก็คือ ละเว้น และเมื่อเปาโลกล่าวว่ “ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก” เขาก็ไม่เปิดช่องให้เหล้าผู้ช่วยได้ดื่มเหล้าตราบใดทีพวกเขาไม่ดื่มจนเมามาย พวกเขาจะต้องไม่ยอมจำนนต่อการทดลองของเหล้าเลย

4. ผู้ช่วยต้อง “ไม่โลภทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน”

เนื่องจากผู้ช่วยพวกแรกนั้นจะต้องรวบรวมและแจกจ่ายอาหารและเสื้อผ้าให้แก่ผู้ขัดสน คุณสมบัติข้อนี้จึงสำคัญมาก และคุณสมบัติเดียวกันนี้ก็สำคัญพอ ๆ กันวันนี้ เพราะว่าเหล่าผู้ช่วยได้รับมอบหมายให้ดูแลกิจการของคริสตจักร และคนที่โลภอาจถูกลงใจให้ใช้ตำแหน่งฝ่ายวิญญาณของตนเพื่อผลประโยชน์ทางการเงินหรือเพื่อหากำไรเข้าตัวได้

ข้อ 9: “โดยยึดมั่นในข้อสัจกลับแห่งความเชื่อนั้นด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์”

5. ผู้ช่วยต้องมี “ใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์”

มันไม่พอที่ผู้ช่วยคนหนึ่งยึดมั่นในข้อสัจกลับแห่งความเชื่อเท่านั้นในแบบที่เคร่งครัด ยึดตามความเชื่อเดิม ถึงแม้ว่านั่นเป็นเรื่องที่สำคัญมากก็ตาม แต่ผู้ช่วยต้องถูกพิสูจน์ (หรือถูกทดสอบ) เช่นกันเพื่อที่จะดูว่าชีวิตของเขาไว้ที่ใดหรือไม่และว่าใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาแจ่มชัดต่อพระพักตร์พระเจ้าและในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ของเขาในคริสตจักรนั้นและชุมชนนั้นที่เขาอาศัยอยู่ รับผิดชอบ และเป็นตัวแทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในตำแหน่งผู้ช่วย

ข้อ 10: “และจงให้คนเหล่านี้ถูกทดสอบเสียก่อนด้วย แล้วจงให้พวกเขาได้รับใช้ในตำแหน่งของผู้ช่วยโดยถูกพบว่าไว้ที่ดี”

6. ผู้ช่วยต้องพิสูจน์ตัวเองว่าไว้ที่ดี

ก่อนที่ชายคนใดจะถูกเลือกตั้งหรือถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งผู้ช่วย ชายคนนั้นควรพิสูจน์ตัวเอง เขาควรเป็นคนที่ไว้ที่ดี คริสเตียนที่เน้นรากฐานทั้งหลายพูดคุยกันมากมายเกี่ยวกับความเป็นไปไม่ได้ของความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาป-และผมเห็นด้วยว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่เคยมีชีวิตอยู่โดยไร้ซึ่งบาปเลย ไม่มีมนุษย์คนใดเคยมีชีวิตอยู่แบบไร้บาป-แต่เราสามารถดำเนินชีวิตแบบไว้ที่ดีได้ เปาโลกล่าวแก่ชาวเธสะโลนิกาว่า “และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ดี จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 ธส. 5:23)

เปาโลเชื่อใน เทศนา และถือปฏิบัติ การดำเนินชีวิตแบบไว้ที่ดี ผมไม่อาจเน้นหนักเกินพอดีได้ว่าผู้เชื่อใหม่ (ผู้เรียนรู้ ผู้เริ่มต้น ผู้ที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อ) ไม่ควรถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักรเด็ดขาด ผู้รับใช้คนใดที่แต่งตั้งผู้เชื่อใหม่ให้รับตำแหน่งที่มีอำนาจในคริสตจักรก็กำลังทำเรื่องผิดพลาดแบบน่าเศร้า คน ๆ หนึ่งต้องพิสูจน์ตัวเองก่อน-เขาต้องดำเนินชีวิตแบบไว้ที่ดีต่อหน้าคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอก เช่นเดียวกับต่อหน้าพวกพี่น้องในคริสตจักร ก่อนที่คน ๆ นั้นจะมีคุณสมบัติที่จะถูกแต่งตั้งเป็นผู้ช่วย

ข้อ 11: “เช่นกันภรรยาของพวกเขาต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนที่ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง”

7. ผู้ช่วยต้องมีภรรยาที่สัตย์ซื่อและตามทางพระเจ้า

โพรดสังเกต: “...เช่นกันภรรยาของพวกเขา...” ผมไม่อยากจะให้ผู้ใดขัดเคืองใจ แต่ผมต้องเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีที่ใดเลยในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่สำหรับผู้ช่วยหญิง-ผู้ช่วยที่เป็นผู้หญิง ผมรู้ว่าบาง

นิกายที่โดดเด่นแห่งสมัยของเราได้แต่งตั้งพวกผู้หญิงให้รับตำแหน่งผู้ช่วยแล้ว แต่การกระทำเช่นนั้นไม่ตรงตามพระคัมภีร์ มันไม่ถูกต้อง และผู้หญิงที่ยอมรับตำแหน่งเช่นนั้นก็อาจบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง แต่เธอจะสูญเสียบำเหน็จของเธอโดยการอยู่นอกหน้าพระทัยของพระเจ้า

เหล่าผู้ช่วยจะต้องเป็นพวกผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว และผมไม่เชื่อว่าใครจะเสนอแนะว่าผู้หญิงคนหนึ่งสามารถมีคุณสมบัติเช่นนั้นได้ พระวาระของพระเจ้าระบุชัดเจนว่า “เช่นกันภรรยาของพวกเขาต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนที่ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง” ...ในบ้าน ท่ามกลางเหล่าเพื่อนบ้าน และในคริสตจักร ถึงอย่างไรแล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นหนึ่งเดียวกันในการสมรสก็ไม่ใช่สองอีกต่อไป แต่เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นคุณสมบัติเหล่านั้นที่ชายคนหนึ่งต้องมีเพื่อที่จะกลายเป็นผู้ช่วย ภรรยาของเขาจึงต้องมีเช่นกัน ผมไม่อาจนึกภาพผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้รับตำแหน่งผู้ช่วย-โดยมีสามีและลูก ๆ อยู่ที่บ้าน บางทีอาจเป็นสมาชิกของคริสตจักรเดียวกัน โดยที่คุณแม่และภรรยาทำหน้าที่เป็นผู้ช่วย ไม่มีสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์สำหรับการทำเช่นนั้นเลย

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมากในที่นี้: ผู้ช่วยที่ภรรยาของเขามีคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณไม่ถึงตามแบบที่เขาควรมี จะต้องไม่ถูกเลือกให้เป็นผู้ช่วยเลย ชายคนใดที่มีภรรยาเป็นคนเจ้ากี้เจ้าการ ขอบนิทาลับหลังและเอาเรื่องคนอื่นไปโพยพอ จะต้องไม่ถูกเลือกให้รับตำแหน่งผู้ช่วย ภรรยาของผู้ช่วยต้องเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ซื่อใจจริงเอาจริงเอาจัง เป็นคนรู้จักประมาณตนและมีความเชื่อ เธอต้องไม่เป็นผู้หญิงที่ตลกคะนอง เธอต้องไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เธอต้องเป็นคนรู้จักประมาณตนในสิ่งใดก็ตาม เกรงว่าเธอจะนำคำติเตียนมาสู่ตำแหน่งผู้ช่วยและโดยการนั้นนำคำติเตียนมาสู่คริสตจักร! ภรรยาของผู้ช่วยต้องพากเพียรด้วยหัวใจและจิตวิญญาณที่จะ “สัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง”

ผู้ช่วยสามารถเป็นผู้ช่วยที่ดีกว่าเดิมได้หากภรรยาของเขามีคุณสมบัติ เธอสามารถมีส่วนช่วยเหลือได้อย่างมหาศาลโดยการหนุนใจเขา ร่วมแบ่งปันภาระและความปวดร้าวใจของเขา อธิษฐานเผื่อเขา และในความยำเกรงพระเจ้าช่วยแบ่งเบาภาระที่เขาแบกรับเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ช่างเป็นความชื่นชมยินดีเมื่อผู้ช่วยคนหนึ่งและภรรยาของเขามีความพร้อมเพรียงอันเปี่ยมสุขเช่นนั้นในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า แท้จริงแล้ว ในกรณีเช่นนั้น “สองคนก็ดีกว่าคนเดียว”-และถ้าพวกเขามีลูก (คนเดียวหรือหลายคน) ที่ร่วมแบ่งปันในงานนี้ “เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้” (ปญจ. 4:9-12) ความสุขมีแก่ชายที่เป็นผู้ช่วยของพระเจ้า ที่มีคุณสมบัติเหล่านี้ ที่มีภรรยาคนหนึ่งซึ่งเป็นคู่อุปถัมภ์อย่างแท้จริงและลูก ๆ ที่ให้เกียรติพ่อและแม่ ชายผู้นั้นจะรับบำเหน็จอันยิ่งใหญ่และเต็มจำนวน

ข้อ 12: “จงให้พวกผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของภรรยาคนเดียว โดยปกครองบุตรทั้งหลายของตน และบ้านเรือนของตนได้ดี”

8. ผู้ช่วยต้องเป็นสามีของภรรยาคนเดียว

มีอยู่สองสิ่งในพระคำข้อนี้ซึ่งคุณไม่ต้องใช้ “แวน” ฝ่ายวิญญาณของคุณเพื่อจะมองเห็น:

(a) ผู้ช่วยต้องเป็นชายที่แต่งงานแล้ว-ไม่ใช่เด็กหนุ่มที่ยังโสด

(b) เขาจะต้องมีภรรยาเพียงคนเดียว-เขาจะต้องไม่เป็นชายที่หย่าร้างแล้ว

ในฐานะเป็นเพื่อนร่วมงานของพระเจ้า ผู้ช่วยจะต้องเป็นแบบอย่าง เขาจะต้องสามารถปกครองลูก ๆ ของเขาและครอบครัวของเขาได้เป็นอย่างดี ถ้าเขาไม่สามารถออกคำสั่งและได้รับความเชื่อฟังจากลูก ๆ ของเขาเองได้ ชายเช่นนั้นจะถูกคาดหวังให้ปกครองในบ้านของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้อย่างไร? เพื่อนที่รักของผมครับ ถ้าคุณกำลังรับหน้าที่เป็นผู้ช่วยและคุณไม่มีคุณสมบัติที่จะดำรงตำแหน่งเช่นนั้น คุณก็ควรลาออกเสีย การเป็นสมาชิกธรรมดาคนหนึ่งที่ดีที่สุดในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าในความสามารถนั้นก็ดีกว่าการเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งที่ไม่มีความสามารถตามพระคัมภีร์

ข้อโต้แย้งวันนี้ก็คือว่า ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว ผู้คนเปลี่ยนไปแล้ว และเรื่องเหล่านี้ไม่สำคัญเท่ากับที่พวกมันเคยสำคัญในสมัยของเปาโล ผมเห็นด้วยว่ายุคสมัยและผู้คนเปลี่ยนไปแล้ว-แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ทั้งพระวจนะของพระองค์และคำบัญชาของพระองค์ก็ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกัน สิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาในคริสตจักรแรกนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ยังคงทรงต้องการวันนี้เหมือนเดิม ผมขอเป็นภารโรงของคริสตจักรของผมและทำความสะอาดอาคารเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดีกว่าที่จะเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งที่ไม่มีความสามารถสำหรับตำแหน่งนั้น มีผู้ช่วยจำนวนมากไม่เยอะเลยวันนี้ที่มีความสามารถจริง ๆ ผมกลัวจริง ๆ ว่ามีคนที่มีความสามารถไม่ถึงตามพระคัมภีร์มากกว่าที่มีคนซึ่งมีความสามารถที่จะเป็นผู้ช่วยตามที่ภาคพันธสัญญาใหม่กำหนดไว้

ข้อ 13: “เพราะว่าคนเหล่านั้นที่รับใช้ในตำแหน่งของผู้ช่วย ก็ได้ระดับที่ดีสำหรับตนเอง และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์”

ผู้ช่วยที่มีความสามารถเหล่านี้ ดำเนินชีวิตได้ตามคุณสมบัติเหล่านี้ และปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของตนด้วยความสัตย์ซื่อ จะได้ “ระดับที่ดี” สำหรับตนเอง ระดับที่ว่านี้ไม่ได้หมายถึงใบปริญญาหรือวุฒิบัตรต่าง ๆ คำ ๆ นี้มีความหมายจริง ๆ ว่า “สถานะที่ดี”-หรือตามที่บางคนแปลมัน “ขั้นบันไดก้าวขึ้นไป”

ขอให้ผมชี้ให้เห็นบางสิ่งที่น่าสนใจดังนี้:

- (a) ชายที่ปรารถนาตำแหน่งผู้ดูแลก็ปรารถนาการทำงานที่ดี (ข้อ 1)
- (b) ชายที่ปรารถนาตำแหน่งนี้ซึ่งเป็นการงานที่ดีต้องมีพฤติกรรมที่ดี (ข้อ 2)
- (c) ชายที่ปรารถนาตำแหน่งผู้ดูแลหรือผู้ช่วย ซึ่งโดยการนั้นก็ปรารถนาการทำงานที่ดี และเป็นผู้ที่ต้องมีพฤติกรรมที่ดี ต้องมีชื่อเสียงดีเช่นกัน (ข้อ 7)
- (d) ชายที่ปรารถนาการทำงานที่ดี ที่แสดงออกถึงพฤติกรรมที่ดี ซึ่งโดยการนั้นก็ให้มีชื่อเสียงดี ก็จะได้รับระดับที่ดีโดยอัตโนมัติ (ข้อ 13)

ชายที่เป็นเช่นนั้นจะได้รับบำเหน็จที่ดี-บำเหน็จเต็มจำนวน-และเราอาจกล่าวได้ว่าเขาจะ “เรียนจบเกียรตินิยม”

เกรงว่าบางคนจะเข้าใจผิด ขอให้ผมชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีมาตรฐานในการดำเนินชีวิตสำหรับผู้เชื่อธรรมดาอย่างหนึ่งและมาตรฐานอีกอย่างหนึ่งสำหรับผู้รับใช้ ผู้ช่วย หรือครูสอนรวี ผู้เชื่อทุกคนควรดำเนินชีวิตที่ไร้ที่ติ เราควรระมัดระวังสิ่งที่เรากระทำ เพื่อนฝูงที่เราคบหา สิ่งเหล่านั้นซึ่งเรามีส่วนร่วมอย่างไรก็ตาม ถ้าสมาชิกคริสตจักรทั่วไปคนใดล้มลงข้างทางและทำบาป มันก็ไม่นำคำติเตียนมาสู่คริสตจักรในระดับที่ใหญ่โตมากเท่ากับบาปเดียวกันนั้นซึ่งถูกกระทำโดยผู้ดูแล ผู้ช่วย ศิษยาภิบาล หรือผู้ประกาศข่าว

ประเสริฐ เปาโลกำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ถึงความจริงจิงของการดำรงตำแหน่งใดในคริสตจักรท้องถิ่น สายตาทุกคู่-ภายในและภายนอก ผู้เชื่อและคนไม่เชื่อ-จะคอยจับจ้องอยู่ที่เหล่าผู้นำคริสตจักรจากจุดยืนแห่งตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ ผู้ดูแล ผู้ช่วย หรือผู้รับใช้จึงต้องระมัดระวังมากเป็นสองเท่า เราต้องไม่ลืมข้อเท็จจริงอันน่าเกรงขามนั้นเด็ดขาดว่า ไม่ว่าเราจะถูกเลื่อนขั้นให้รับตำแหน่งสูงส่งขนาดไหน ไม่ว่าเราจะก้าวหน้าในแง่มณเฑียรวิญญานไปไกลแค่ไหน-ในความบริสุทธิ์และในการรับใช้-เราจะไม่ไปถึงจุดนั้นในฝ่ายวิญญานเด็ดขาดที่เราสามารถรอดตกในการต่อสู้ศตวรรษนั้น เราต้องเฝ้าระวัง ระมัดระวัง มีสติสัมปชัญญะ และตื่นตัว เพราะว่าศัตรูของเราคือพญามารกำลังเดินวนเวียนอยู่รอบ ๆ คอยเสาะหาที่จะทำลายคำพยานของเรา และความเป็นประโยชน์ของเรา เพื่อที่จะนำคำติเตียนมาสู่คริสตจักรและพระนามของพระเยซู

เหล่าผู้นำคริสตจักรต้องระมัดระวังสุดขีดเกรงว่าซาตานจะใช้พวกเขาเพื่อนำคำติเตียนมาสู่พระนามของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงทนทุกข์ความปวดร้าวแห่งกางเขนนั้นเพื่อที่เราจะได้รับการไถ่และไม่ใช่การไถ่เพียงเท่านั้น แต่ชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และพญามาร! ถ้าคุณยังไม่ได้ท่องจำ จงท่องจำ 1 โครินธ์ 10:12,13 -และอย่าลืมนำคำสองข้อนั้นเด็ดขาด

ครอบครัวของพระเจ้า

ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้า

ข้อ 14: “สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่าน โดยหวังใจว่าจะมาหาท่านในไม่ช้า”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลกล่าวชัดเจนว่าถึงแม้ว่าเขากำลังเขียนจดหมายฉบับหนึ่งอยู่ตอนนี้ เขาก็หวังว่าจะได้พบกับทิโมธีด้วยตัวเองในไม่ช้า เปาโลมีความรักอันลึกลับให้แก่ลูก ๆ ของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาวางว่าจะมาเยี่ยมเมืองเอเฟซัสและให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ แก่คริสตจักรนั้นด้วยตัวเอง

ข้อ 15: “แต่ถ้าข้าพเจ้ามาช้า ก็เพื่อท่านจะทราบว่าคุณควรประพฤติตัวอย่างใดในครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นหลักและรากแห่งความจริง”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านในไม่ช้า แต่ในกรณีนี้นั้นกลายเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าก็กำลังเขียนจดหมายนี้เพื่อที่ท่านจะได้ทราบว่าต้องประพฤติตัวอย่างใดในพระนิเวศของพระเจ้า คริสตจักรเป็นพระนิเวศของพระเจ้า คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นหลักและรากแห่งความจริง”

คุณและผมจะไม่มีวันเข้าใจความหมายอันครบถ้วนเกี่ยวกับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่บนโลกนี้ได้ ช่างเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่ได้เป็นเหล่าผู้ร่วมทำการของพระเจ้า เหล่าผู้เลี้ยงรองของพระองค์ ผู้ช่วยและคนงานของพระองค์ในคริสตจักรของพระองค์ วิบัตจึงมีแก่คริสตจักร ศิษยาภิบาล หรือผู้ช่วยที่ไม่เทศนาและดำเนินชีวิตตามความจริงนั้นทั้งหมดและหาใช่สิ่งใดไม่นอกจากความจริงนั้น ชาวโลกเฝ้ามองคริสตจักรอยู่-คริสตจักรเป็นคำพยานของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกวันนี้ พระองค์ทรงกระทำกิจผ่านทางสมาชิกแต่ละคนของคริสตจักร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านทางคนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งผู้ดูแลหรือผู้ช่วย

ข้อ 16: “และโดยปราศจากการโต้เถียง ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงปรากฏ

ในเนื้อหานั้น ได้ถูกพิสูจน์ในพระวิญญูญาณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี”

“โดยปราศจากการโต้เถียง...” ข้อเท็จจริงที่เปาโลกำลังจะป่าวประกาศนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ไม่อาจโต้เถียงได้

พระคริสต์เองทรงเป็น “ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้า” พระองค์ผู้ซึ่งแต่ก่อนนั้นได้ถูกปิดซ่อนไว้ในพระเจ้า “ทรงถูกเผยให้ประจักษ์แล้ว” (ยอห์น 1:1,14; โรม. 16:25,26) ข้อลึกลับนั้น-แผนการแห่งการไถ่ของพระเจ้าซึ่งถูกเผยเป็นร่างกายในพระคริสต์ (คส. 1:27) ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกปิดซ่อนไว้ แต่บัดนี้ถูกเปิดเผยแล้ว แก่ผู้เชื่อทั้งหลาย:

1. “พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อหานั้น”

ในที่นี่มีการแถลงข้อเท็จจริงอันน่าอัศจรรย์เรื่องการรับสภาพเนื้อหนังของพระบุตรของพระเจ้า ผมเข้าใจคำกล่าวนั้นไหม? ผมไม่เข้าใจ! ผมไม่สามารถเข้าใจได้ว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นนิรันดรได้ทรงรับร่างกายหนึ่งได้อย่างไร และในร่างกายนั้นได้ทรงก้าวเข้ามาในอาณาจักรแห่งชีวิตของเรา พระองค์ไม่ทรงมีการเริ่มต้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้านิรันดรผู้ได้ตรัส และโลกก็มีขึ้นมา พระองค์ทรงเป็นพระผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด โดยพระเยซูคริสต์ พระเจ้าไม่ได้ทรงถือกำเนิด พระเจ้าทรงตายไม่ได้ พระองค์ทรงเป็นอยู่ชั่วนิรันดร: “ตั้งแต่นิรันดรกาลถึงนิรันดรกาล พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” (เพลงสดุดี 90:1,2)

ในปฐมกาล 3:15 ขณะทรงอยู่ต่อหน้าซาตาน อาดัมและเอวา พระเจ้าทรงสัญญาว่าเชื้อสายของหญิงนั้นจะทรงบดขยี้หัวของงูนั้น และในกาลครบกำหนดพระเยซูได้เสด็จมาแล้ว-เชื้อสายของหญิงนั้น (กท. 4:4) คืบหนึ่ง จากปากฟ้าเหนือเมืองเบธเลเฮม เหล่าทูตสวรรค์ได้ประกาศการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง พวกเขาป่าวร้องว่า “สันติสุขบนแผ่นดินโลก! ความปรารถนาดีแก่มนุษยทั้งหลาย!” (เรายังไม่เคยประสบกับสันติสุขนั้นบนแผ่นดินโลกนี้ แต่เราจะประสบเมื่อพระเยซูผู้เป็นจอมกษัตริย์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม)

พระองค์ทรงถูกเห็นโดยมนุษย์แล้ว-ทารกน้อยในรางหญ้า พระเจ้าในเนื้อหนัง เพื่อที่จะชำระหนี้บาปนั้นและทำให้เหล่าคนบาปถูกนับว่าชอบธรรมได้ พระเจ้า (ผู้ได้ทรงถูกลวงเกินในสวนเอเดนนั้นเพราะความไม่เชื่อฟังของอาดัมและเอวา) ได้ทรงทอหุ้มพระองค์เองในเนื้อหนังของผู้ลวงเกินนั้น: พระเจ้าได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ นี่เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าเพื่อที่จะทำให้ภารกิจนั้นสำเร็จซึ่งพระองค์ทรงถูกลิขิตล่วงหน้าแล้วให้กระทำ

ในฮีบรู 10:5 เราอ่านว่า “...พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์” ในร่างกายมนุษย์ที่เป็นเนื้อหนังนั้นเอง พระเจ้าได้ทรงปรากฏในท่ามกลางมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ ใน 1 ยอห์น 1:1,2 เราอ่านว่า: “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งพวกเราได้ยิน ซึ่งพวกเราได้เห็นกับตาของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต (ด้วยว่าชีวิตนั้นได้ปรากฏ และพวกเราได้เห็นชีวิตนั้นและเป็นพยาน และสำแดงชีวิตนิรันดรนั้นแก่พวกท่าน ซึ่งได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่พวกเรา)”

ในวันนี้และสมัยนี้ มนุษย์ได้ทำสิ่งที่เหลือเชื่อสำเร็จแล้ว-และสำหรับคนธรรมดาทั่วไป มันก็เหลือจะพรรณนาได้ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่มนุษย์ไม่สามารถจับใส่ในหลอดทดลองหรือถือเข้าไปในห้องแล็บของตนได้ และนั่นคือพระเยซูฮว่าห์พระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่ชั่ววันนิรันดร์! พระเจ้าไม่สามารถถูกแยกชิ้นส่วนและถูกวิเคราะห์ได้ เรายอมรับพระองค์โดยความเชื่อ เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ เพราะว่าพระวจนะบอกเราว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” เราไม่ถามว่า “อย่างไร? ทำอะไร? ที่ไหน?” เราเชื่อมั่นเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว-และพระเจ้าทรงโกหกไม่ได้

พระเจ้าทรงรับร่างกายหนึ่งที่เป็นเนื้อหนัง และ “สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” (รม. 8:3) เปาโลกล่าวชัดเจนว่า “พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง...” (2 คร. 5:19)

ผมเป็นพวกที่เชื่อเรื่องตรีเอกานุภาพ บุคคลใดที่อ่านพระคัมภีร์ด้วยความคิดและใจที่เปิดรับก็ไม่อาจปฏิเสธเรื่องตรีเอกานุภาพได้ ผมเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกสำแดงในสามพระภาค-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนเหล่านั้นที่อ่านพระวจนะโดยมีจุดประสงค์เพื่อเรียนรู้สิ่งที่พระวจนะสอน มากกว่าที่จะมีจุดประสงค์เพื่อพิสูจน์ข้อโต้แย้งทางศาสนา ก็มองเห็นตรีเอกานุภาพได้อย่างชัดเจน ช่างเป็นคำกล่าวที่ยิ่งใหญ่และสง่างาม-การรับสภาพเนื้อหนังซึ่งถูกประกาศและถูกป่าวร้องในไม่กี่ถ้อยคำเช่นนั้น: “พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อหนัง”!

2. “ได้ถูกพิสูจน์ในพระวิญญาณ...”

คำว่า “ถูกพิสูจน์” (ถูกนับว่าชอบธรรม) ไม่ได้ถูกใช้ตรงนี้ในความหมายเดียวกับที่มันใช้กับคริสเตียนทั้งหลาย มันหมายถึงการ “พิสูจน์ให้เห็น” ในความหมายที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นพระเจ้าแล้ว “ในพระวิญญาณ” พระองค์ได้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในเนื้อหนังและขณะเดียวกันทรงถูกพิสูจน์ให้เห็นแล้วในพระวิญญาณ: “เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งได้บังเกิดจากเชื้อสายของดาวิดตามเนื้อหนัง และทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” (รม. 1:3,4)

การสำแดงให้ประจักษ์ของพระองค์ “ในเนื้อหนัง” ทำให้พระองค์ต้องเจอกับความเข้าใจผิด ๆ ราวกับว่าพระองค์ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่านั้นเลย: “และเขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ ผู้ซึ่งพ่อแม่ของเขาพวกเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จะกล่าวว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’ ” (ยอห์น 6:42) การพิสูจน์ให้เห็นของพระองค์ในส่วนที่เกี่ยวกับพระวิญญาณของพระองค์ถูกสนับสนุนโดย: (1) ถ้อยคำของพระองค์ (มธ. 7:29; ยน. 7:46); (2) พระราชกิจของพระองค์ (ยน. 2:11; 3:2); (3) คำพยานของพระบิดาของพระองค์-ตอนที่พระองค์รับบัพติศมา (มธ. 3:17) บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย (มธ. 17:5) และอีกครั้งในยอห์น 12:28-30 หลังจากที่พระคริสต์ได้เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยแล้ว

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อกระทำภารกิจหนึ่งเดียว เพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียว: พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อชำระหนี้บาปนั้น เพื่อที่เราจะถูกนับว่าชอบธรรม “แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดย

ปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสตาศาพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่ามันมีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม แล้วการไถ่รอดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว โดยบัญญัติใดเล่าแห่งการกระทำหรือ ไม่ใช่ แต่โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ” (รม. 3:21-28)

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นชัดเจนว่าความชอบธรรมของพระเจ้า (โดยปราศจากพระราชบัญญัติ) ถูกเผยให้ประจักษ์แล้ว...ความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งเป็นโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ แก่คนทั้งปวงและมายังคนทั้งปวงที่มีความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์และพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระองค์ ทุกคนได้ทำบาปแล้ว ทุกคนเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว และทุกคนถูกปรับโทษ ถูกแช่งสาป ปราศจากความหวัง เพราะว่าบาปจ่ายค่าจ้างเดียว-ความตาย! แต่เราที่เชื่อและมีความเชื่อในพระเจ้านั้นก็ถูกนับว่าชอบธรรมอย่างไม่คิดค่าโดยพระคุณของพระองค์ผ่านการไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์-ไม่ใช่การไถ่โดยทางการงานที่ดีของเรา บัณฑิตมาของเรา หรือศาสนาของเรา เราถูกไถ่และถูกนับว่าชอบธรรมในพระเยซูคริสต์

พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูคริสต์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาโดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ พระเจ้าทรงสามารถและได้ประกาศความชอบธรรมของพระองค์ในการยกโทษบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า และในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้ทรงประกาศความชอบธรรมของพระองค์และได้แสดงออกถึงความชอบธรรมของพระองค์ในพระบุตรผู้ไถ่บาปนั้นของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อที่พระเจ้าจะทรงเป็นผู้ที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์และไร้มลทิน และยังทรงนับว่าคนบาปนั้นเป็นผู้ชอบธรรมด้วยที่เชื่อในพระโลหิตที่หลังรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง (2 คร. 5:19)

เนื่องจากพระเยซูได้ทรงรับร่างกายหนึ่งที่เป็นเนื้อหนังเหมือนกับร่างกายของเราเอง ทรงดำเนินชีวิตบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา แต่ก็ทรงปราศจากบาป พระองค์จึงทรงเอาชนะโลก เนื้อหนัง และพญามาร ความตาย นรกและหลุมศพแล้ว พระองค์ทรงเป็นที่ชอบต่อพระทัยของพระเจ้า ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และความไร้มลทินของพระเจ้าแล้ว และพระเจ้าตรัสว่า “นี่เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราพอใจยิ่งนัก” บัดนี้พระเจ้าทรงช่วยให้รอดและทรงนับว่าเราชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) การรอดอยู่ที่ไหนเล่า? ไม่มีการรอดเลย-แต่ตรงกันข้าม เราสรุปว่ามนุษย์ถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ โดยปราศจากการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ เราถูกช่วยให้รอด- “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ ... โดยการล้างชำระ

แห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5) จุดประสงค์หลักของการสำแดงของพระเจ้าในเนื้อหนังก็คือ เพื่อที่ในเนื้อหนังพระเจ้าจะทรงสามารถพิชิตบาปได้ (และพิชิตแล้ว) พระเจ้าได้ทรงกระทำในเนื้อหนังสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่มีทางทำได้เลยเพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง-ไม่ใช่เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นอ่อนแอ แต่เพราะว่าเนื้อหนังนั้นอ่อนแอ พระเจ้าได้ทรงถูกสำแดงในเนื้อหนังเพื่อรับบาปไปเสีย เพื่อที่พระองค์จะทรงเป็นผู้ที่ขอบธรรมได้ และยังทรงนับว่าคนอธรรมเป็นผู้ขอบธรรมด้วย

“พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเงินไป” แต่พระเยซูหาได้ทรงวางความชั่วช้าของเราทุกคนบนพระเยซูแล้ว (อสย. 53:6) ที่กางเขนนั่นบนภูเขาหัวกะโหลก พระเยซู “ทรงถูกมอบไว้” เพราะการกระทำผิดของเรา บาปทั้งหลายของเราได้ตรึงพระองค์ที่กางเขนนั่น-แต่ความตายไม่อาจฉุดรั้งพระองค์ไว้ได้ เพราะพระเจ้าทรงตายไม่ได้! ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์ (ยอห์น 10:18) แต่ฤทธิ์เดชเดียวกันที่ได้สละวางชีวิตนั้นก็ทำให้ชีวิตนั้นเป็นขึ้นอีกครั้ง พระเยซู “ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาอีกเพื่อให้พวกเราเป็นคนชอบธรรม” (รม. 4:25)

โดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงสำเร็จวิธีที่จะทำให้คนบาปทั้งหลายผู้มาสงสารและสมควรตกนรกสามารถถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมได้ นั่นแหละคือสิ่งที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะกระทำ ในยอห์น 17:4 พระเยซูทรงประกาศแก่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ว่า “...ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” พระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชาอันของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงนับว่าการกระทำของพระเยซูนั้นชอบธรรม ผู้ได้ทรงเต็มพระทัยถวายพระองค์เองแทนที่เรา และเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46)

พระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชาของพระเยซู-และส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์อยู่ในสวรรค์ตอนนี้จริง ๆ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว และในการฟื้นคืนพระชนม์นั้น ทรงประกาศพระองค์ว่าเป็น “พระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” (รม. 1:4) ในการฟื้นคืนพระชนม์นั้น พระเจ้าทรงประกาศพระเยซูว่าเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระองค์ โดยประสูติจากหญิงพรหมจารี-พระเจ้าแท้จริง

3. “...หมู่ทุตสวรรค์ได้เห็น”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกทุตสวรรค์ได้เฝ้าดูพระเยซูขณะที่พระองค์เสด็จจากพระนิเวศของพระบิดาและเสด็จมายังแผ่นดินโลก พวกเขาอยู่ใกล้มากคือนั้นที่พระองค์ประสูติในเมืองเบธเลเฮม ขณะที่มารดาของพระองค์และโยเซฟหนีพร้อมไปกับพระองค์เข้าไปในอียิปต์ ผมก็เชื่อว่าเหล่าทุตสวรรค์เฝ้าดูทุกความเคลื่อนไหวด้วยใจจดจ่อและความห่วงใยแบบทุตสวรรค์ พวกเขาเฝ้าดูพระองค์ตอนเป็นเด็กหนุ่มและอยู่กับพระองค์ในพระวิหารนั้นตอนพระองค์อายุสิบสองปี พวกเขาเฝ้าดูพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา-และเมื่อพระองค์ทรงถูกนำโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เหล่าทุตสวรรค์หลายกองก็คงลอยอยู่ใกล้ ๆ! เมื่อพระองค์ตรัสแก่ชาตนาว่า “เจ้าจงไปให้พ้น” พญามารก็จากพระองค์ไป และเหล่าทุตสวรรค์ก็มาและปรนนิบัติพระองค์

แน่นอนว่าเหล่าทูตสวรรค์คงเฝ้าดูทุกการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ถึงแม้ว่าตามมนุษย์ไม่สามารถดูออกว่าพวกเขาอยู่ด้วยก็ตาม เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานในสวนเกทเสมนีและสาวกโปรดสามคนนั้นผลอยหลับ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็เป็นผู้ที่พุงพระองค์ขึ้นและเสริมกำลังพระองค์เมื่อความปวดร้าวของพระองค์เริ่มมากมาย เสียจนพระองค์ชบตัวลงถึงดิน เหนือของพระองค์เปราะเปื้อนด้วยพระโลหิต

เมื่อพระเยซูทรงถูกจับกุม ผมก็เชื่อว่ามีทูตสวรรค์หมู่ใหญ่ที่ไม่อาจนับจำนวนได้อยู่ในท้องฟ้าเหนือพระองค์-และหากพระเจ้าพระบิดาตรัสสั่งคำเดียว พวกเขาก็คงมาช่วยพระองค์ให้รอดชีวิตไปแล้ว แต่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วงนั้น และเหล่าทูตสวรรค์ก็ต้องไม่เข้ามาแทรกแซง พวกเขาเฝ้าดู-และเฝ้าดูเหล่านั้นคงปิดตาของตนด้วยปีกของตนขณะที่พระองค์ทรงถูกเขียน ถูกสวมมงกุฎหนาม และเคราของพระองค์ถูกทิ้งออกขณะที่หลายคนถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์! แน่นอนว่าทูตสวรรค์เหล่านั้นขยายด้วยความสะพรึงกลัวขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น เนื้อหนังของพระองค์ฉีกขาดขณะที่กางเขนนั้นถูกยกขึ้นระหว่างฟ้าและดิน จากนั้นก็ถูกหย่อนลงในท้องของมันเป็นด้วยเสียงตบหนัก ๆ ถึงแม้ว่าเหล่าทูตสวรรค์อาจไม่เข้าใจพระเยซูที่กำลังทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จจริง: ความมรณาของพระองค์คือสิ่งจำเป็น ถ้าอยากให้คุณบาปทั้งหลายถูกนับว่าชอบธรรม

เหล่าทูตสวรรค์ลอยอยู่เหนือภูเขาหัวกะโหลกนั้นจนกระทั่งพระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” จากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียก็นำพระกายที่แตกสลายของพระองค์ลงมาจากกางเขนนั้น ห่อพระศพนั้นในผ้าป่านเนื้อละเอียดและเครื่องหอมต่าง ๆ และวางพระศพนั้นในอุโมงค์ฝังศพนั้น-แต่ความตายไม่อาจจุดรั้งพระองค์ไว้ได้ (กิจการ 2:24) พระองค์ทรงเป็นองค์นิรันดรนั้น ผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้น-องค์เดียวนั้นที่ตายไม่ได้! และเหล่าทูตสวรรค์ก็อยู่ใกล้เคียง พวกเขาเป็นประจักษ์พยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์นั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วทรงถูกพบเห็นโดยมารีย์และโดยหญิงเหล่านั้น โดยเศฟาส โดยสิบสองคนนั้น โดยห้าร้อยคน-และเปาโลกล่าวว่า “ในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย” (1 คร. 15:5-8) แต่คนเหล่านั้นไม่ได้เห็นพระองค์เป็นพวกแรก ทูตสวรรค์เหล่านั้นแห่งสวรรค์เป็นผู้ที่ได้กลิ้งหินก้อนนั้นออกไปและนั่งอยู่ที่หัวและปลายของสถานที่นั้นที่พระศพของพระเยซูได้ถูกวาง เหล่าทูตสวรรค์ได้เห็นพระองค์! และพวกเขาคงนำข่าวดีจริง ๆ กลับไปแจ้งแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ หลังจากได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์นั้นแล้ว

4. “...ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ”

การแปลแบบตรงตัวของภาษากรีกตรงนี้ควรอ่านว่า “ถูกประกาศแก่ประชากรชาติเหล่านั้น” ชาวสารอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับยิวเท่านั้น-และไม่ได้มีไว้สำหรับชนชาติใดที่เฉพาะเจาะจง-แต่สำหรับคนทั้งโลก ชาวสารนี้มายัง “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่ทุกคนควรมาถึงการกลับใจใหม่ (2 ปต. 3:9) ในวันฟื้นเทออสต์นั้นทุกคนได้ยินชาวสารนั้นในภาษาแม่ของตน (กิจการ 2:8-11) (จงตั้งใจศึกษาข้อพระคำเหล่านี้) แต่ชาวสารนี้คืออะไร? มันคือความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ว่าพระเยซู-พระเจ้าในเนื้อหนัง-ได้ทรงชำระหนี้บาปมหาศาลนั้นแล้ว และได้ซื้อการไถ่สำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” ชาวสารนั้นคือพระคริสต์ บุคคลผู้หนึ่ง-ไม่ใช่ศาสนาหนึ่ง ข้อเชื่อหนึ่ง ประเพณีหนึ่ง-แต่พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทรงถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นแล้ว- “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า...และพระวาเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14) ข้าพประเสริฐคือพระคริสต์ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์ คำบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มายังผู้เชื่อทั้งหลายยังคงเป็น “ท่านทั้งหลายจงออกไปและสั่งสอนชนทุกชาติ โดยให้บังเกิดคนพวกเขาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์” พันธกิจในการประกาศข่าวประเสริฐนี้ถูกมอบไว้แก่คุณและแก่ผม เหมือนกับที่มันได้ถูกมอบแก่เหล่าสาวกยุคต้น ถ้าเราปฏิเสธที่จะแจกจ่ายข่าวดีนี้และป่าวประกาศข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ เราก็เห็นแก่ตัวแบบอาชญากร เราก็กำลังหวงน้ำไว้จากจิตวิญญาณทั้งหลายที่กำลังจะตายเพราะความกระหาย...น้ำแห่งชีวิต สิ่งเดียวที่จะดับความกระหายของจิตวิญญาณได้! ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะไม่เก้บงำไว้ แต่ที่จะบากบั่นและป่าวร้องข่าวดีที่ว่าพระเยซูทรงช่วย “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ให้ได้รับความรอด!

มันเป็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่ได้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า มันเป็นสิ่งแสนวิเศษที่ได้ได้รับความรอด: แต่อภิสิทธิ์ของการเป็นคริสเตียนคนหนึ่งนั้นยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีฉันใด หน้าที่รับผิดชอบก็หนักหนาและสาหัสมากพอ ๆ กันฉันนั้น! เราไม่สามารถปล่อยให้คนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราตายไปในบาปของพวกเขาได้ เราจะต้องให้การ ถ้าเราไม่เตือนพวกเขา เราก็จะขาดบำเหน็จ และเราจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยมือที่เปื้อนเลือด ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะเป็นคนต้นเรือนที่ดีและป่าวร้องข่าวสารที่ว่าความรอดถูกซื้อแล้วและถูกนำเสนอแก่ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”!

5. “...มีชาวโลกเชื่อพระองค์”

ไม่ใช่ทุกคนจะยอมเชื่อ แต่คนเป็นอันมากจะฟังข่าวดีนี้ มนุษย์ถูกสร้างให้เป็นคนเคร่งศาสนาแบบรักษาไม่หาย และมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เขาจะนมัสการอะไรสักอย่างเหมือนกับที่ดวงอาทิตย์ต้องขึ้นทางทิศตะวันออก เมื่อเรานำเสนอความจริงนี้แก่มวลชนทั้งหลาย คนมากมายจะเชื่อ บางคนจะปฏิเสธ ด้วยเหตุผลหลายประการ-แต่ขอบคุณพระเจ้า “ท่านทั้งหลายทราบข่าว งานหนักของท่านทั้งหลายไม่สูญเปล่าในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 คร. 15:58) เรารู้ว่า “พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ถูกล่ามโซ่ไว้” และเรามีพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “คำของเรา...จะไม่กลับมาสู่เราอย่างไรประโยชน์” (อิสย. 55:11) ดังนั้น “คนที่ออกไปและร้องให้โดยหิวแมล็ดพืชอันมีค่า (พระวณะของพระเจ้า) จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาเพื่อนข่าวของเขามาพร้อมกับเขา” (เพลงสดุดี 126:6)

ข่าวสารแห่งการไถ่คือ “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะได้รับความรอด” มันไม่พอที่จะเชื่อเกี่ยวกับพระองค์ มันไม่พอที่จะเชื่อในพระองค์จนถึงขนาดที่เราารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่เราต้องเชื่อบนพระองค์-เราต้องวางวิญญาณ จิตใจ และอนาคตนิรันดร์ของเราไว้บนพระองค์ เราต้องวางตัวเราเองบนพระองค์จริง ๆ เหมือนอย่างที่เราทิ้งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เหมือนอย่างที่เราขับรถไปบนสะพานเส้นหนึ่ง หรือเหมือนอย่างที่เราขึ้นรถไฟขบวนหนึ่งหรือเครื่องบินลำหนึ่ง เราพิสูจน์ความไว้วางใจของเราโดยการนั่งบนเก้าอี้ตัวนั้น รถไฟขบวนนั้น เครื่องบินลำนั้น เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ก็ทรงช่วยให้รอด!

ตลอดบันทึกทางประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น เราพบเรื่องราวที่ถูกบันทึกเกี่ยวกับบุคคลผู้ยิ่งใหญ่-บุคคลที่มีเกียรติและโดดเด่นในทุกสาขาอาชีพ คนทั้งหลายที่รับรู้พระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของพวกเขา พวกเขาเชื่อบนพระองค์และพิสูจน์มันแล้ว ไม่เพียงด้วยคำพยานจากปาก แต่โดยการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ผ่านทางการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขา พวกเราที่มีชีวิตอยู่ ณ เวลานี้หลังจากที่พระองค์ได้ประสูติเข้ามาในโลกแล้วก็ถูกห้อมล้อมด้วยพยานหมู่ใหญ่ พระองค์ทรง “มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์” เสมอ-ไม่ใช่ทุกคน แต่คนจำนวนมาก ถ้าคุณเคราะห์ร้ายเหลือเกินจนต้องตกนรกหมกไหม้ มันก็จะไม่ใช่เพราะว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือเพราะว่าคุณไม่ได้ถูกเลือกเพื่อได้รับความรอด: มันจะเป็นเพราะเจตนาที่ दौरानของคุณเอง การปฏิเสธของคุณเองที่จะวางใจพระเยซูคริสต์เจ้า “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” (กิจการ 16:31)

6. “...ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี”!

ดูแวบแรก คำกล่าวนี้ดูเหมือนจะไม่เป็นตามลำดับ ดูเผิน ๆ การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ควรมาก่อนการประกาศและการเชื่อ-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ คำกล่าวที่ว่า “ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” ไม่ได้ผิดตามลำดับแต่อย่างใด พระมหาบัญชาที่ให้ประกาศนั้นถูกให้ทันทีก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (มาระโก 16:15,16,19; กิจการ 1:8,9) พระเยซูประทานพระมหาบัญชาและสั่งพวกสาวกให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช และ “และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป และมีเมฆก้อนหนึ่งคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของพวกเขา”

ผมคิดว่าพระคำสองข้อนี้เข้ากันมาก ๆ ตรงนี้: “เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้เราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1,2)

พระเยซูทรงรังเกียจความน่าละอายแห่งกางเขนนั่น แต่พระองค์ทรงสู้ทนมัน-และบัดนี้พระองค์ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาแล้ว ทำไมพระองค์ถึงทรงสู้ทนกางเขนน่าละอายนั้น? คำตอบถูกพบในฮีบรู 12:2: “โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น...” พระเยซูทรงมองเห็นสง่าราศีที่อยู่อีกฟากของกางเขนนั่น พระองค์ทรงเต็มพระทัยทนทุกข์ พระองค์ทรงเต็มพระทัยแบกกางเขนนั่น เพราะพระองค์ทรงมองเห็นสง่าราศีที่อยู่เลยผ่านไปนั้น-วันนั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดาและรับสถานที่ของพระองค์ในพระนิเวศของพระบิดาอีกครั้ง วันนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทำการอ้อนวอนเพื่อคุณและเพื่อผม (1 ทธ. 2:5; ฮบ. 1:1-3)

คุณนึกภาพออกไหมถึงความชื่นบานซึ่งคงเกิดขึ้นแน่นอนเมื่อพระเยซูเสด็จเข้าสู่สง่าราศีอีกครั้ง? คุณ

สามารถร่วมแบ่งปันความชื่นชมยินดีที่พวกสาวกมีตอนอำลาพระองค์ได้ใหม่ (ลูกา 24:51,52) ...ความชื่นชมยินดีที่มาจากความเข้าใจในความหมายของการเสด็จขึ้นไปของพระองค์-ความหมายที่มีต่อพระองค์เองและความหมายที่มีต่อพวกเราซึ่งเชื่อบนพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด จำเป็นที่พระองค์ต้องเสด็จจากไปเพื่อที่พระผู้ปลอบประโลมใจจะเสด็จมาได้ หากพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นและเสด็จขึ้นไป เราก็คงไม่มีความรอด ไม่มีพระผู้ปลอบประโลมใจ ไม่มีผู้ทรงนำทางตลอดการเดินทางแบบผู้สัตย์จริงนี้ เมื่อพระเยซูเสด็จจากไป พระองค์ก็ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น

เพราะว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงเป็นขึ้นอีก และประทับวันนี้อยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พวกเราจึงร่วมแบ่งปันสง่าราศีนี้-เพราะว่าเราถูกรวมเป็นหนึ่งกับพระองค์ ถูกถือว่าเป็นพวกเดียวกันกับพระองค์ เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า และเรานั่งอยู่ด้วยกันกับพระองค์ในสวรรค์สถาน (อฟ. 2:5,6) นี่เป็นข่าวสารที่ผู้ดูแล ผู้ช่วย ศิษยาภิบาล และผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกคนควรป่าวประกาศทั่วโลก: พระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นได้สิ้นพระชนม์และถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นอีก เสด็จขึ้นสู่สวรรค์-และจะเสด็จมาอีกที่ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

1 ทิโมธี - บทที่ 4

การดำเนินชีวิตของผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์

4:1 บัดนี้ พระวิญญาณตรัสอย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังบางคนจะออกไปจากความเชื่อนั้น โดยตั้งใจฟังพวก

วิญญาณที่ล่องลอย และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ

4:2 โดยพูดคำโกหกต่าง ๆ ในความหน้าซื่อใจคด โดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาถูก نابลงด้วยเหล็กที่ร้อนจัด

4:3 โดยห้ามไม่ให้ทำการสมรส และบัญชาให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เพื่อให้รับด้วยการขอบพระคุณของคนทั้งหลายที่เชื่อและรู้จักความจริง

4:4 ด้วยว่าบรรดาสิ่งเนรมิตสร้างของพระเจ้าเป็นของดี และไม่ต้องปฏิเสธเลยสักสิ่งเดียว ถ้าสิ่งนั้นถูกรับด้วยการขอบพระคุณ

4:5 เพราะว่ามันนั้นถูกชำระไว้แล้วโดยพระวาระของพระเจ้าและการอธิษฐาน

4:6 ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้ใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ โดยถูกบำรุงเลี้ยงในบรรดาพระวาระแห่งความเชื่อและแห่งหลักคำสอนอันดี ซึ่งท่านได้มาถึงแล้ว

4:7 แต่จงปฏิเสธบรรดานิทานอันหยาบคายและของพวกภรรยาที่ชรา นั้น และจงฝึกตนในทางของพระเจ้าดีกว่า

4:8 เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์น้อย แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในสิ่งสารพัด โดยมีพระสัญญาแห่งชีวิตที่อยู่ในปัจจุบันและแห่งชีวิตซึ่งจะมานั้น

4:9 นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรสำหรับการยอมรับทั้งสิ้น

4:10 เพราะว่าด้วยเหตุนี้เองพวกเราจึงทำงานหนักและทนคำตำหนิ เพราะพวกเราวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของคนเหล่านั้นที่เชื่อ

4:11 สิ่งเหล่านี้จึงบัญชาและสั่งสอน

4:12 อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดเหยียดหยามความหนุ่มแน่นของท่าน แต่ท่านจงเป็นแบบอย่างของผู้เชื่อทั้งหลาย ในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ ในความบริสุทธิ์

4:13 จงกว่าข้าพเจ้าจะมา จงเอาใจใส่ในการอ่าน ในการเตือนสติ ในหลักคำสอน

4:14 อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ประทานแก่ท่านโดยคำพยากรณ์ พร้อมกับการวางมือของพวกผู้ปกครอง

4:15 จงตรัสกรองในสิ่งเหล่านี้ จงมอบตัวท่านไว้แก่สิ่งเหล่านี้อย่างเต็มขนาด เพื่อความจำเป็นของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง

4:16 จงระวังตัวท่านและหลักคำสอนนั้น จงดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านี้ เพราะเมื่อกระทำดังนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

คำเตือนให้ระวังพวกครูสอนเท็จ

มีคนเคยกล่าวไว้ว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่มีมนุษย์ไม่สามารถเขียนได้หากเขาอยากจะเขียน และคงจะไม่ยอมเขียนหากเขาสามารถเขียนได้ พระคัมภีร์บอกทุกสิ่ง พระวาระของพระเจ้าไม่ซ่อนสิ่งใดไว้เลย มันบันทึกสิ่งที่ดีและไม่พยายามปิดซ่อนสิ่งที่ชั่ว

ในพระคัมภีร์เราอ่านเกี่ยวกับอับราฮัม โมเสส เอลียาห์ ดาวิด กิเดโอน-และสิ่งยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่ชายเหล่านั้นได้กระทำสำเร็จเพื่อพระเจ้า แต่พระคัมภีร์ก็บันทึกด้านที่น่าเกลียดแห่งชีวิตของพวกเขาเช่นกัน เมื่อมนุษย์เขียนชีวประวัติของบุคคลที่ยิ่งใหญ่ รายละเอียดที่น่าเกลียดทั้งหลายปกติแล้วก็ไม่ถูกบันทึก และมีแต่เรื่องที่เหมาะสมได้รับคำสรรเสริญเยินยอเท่านั้นที่ถูกตีพิมพ์ แต่มันหาเป็นเช่นนั้นไม่กับพระคัมภีร์ เปาโลอยากให้ทิโมธีทราบว่าในฐานะเป็นผู้เลี้ยงรอกของพระเจ้า เขาจะพบความชื่นใจและการให้กำลังใจอันตีมากมาย-แต่จงระวังให้ดี! เขาจะพบสิ่งต่าง ๆ ที่น่าเกลียดและชั่วร้ายเช่นกัน เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐจะปรากฏตัว และซาตานจะโจมตี-แม้กระทั่งผ่านทางคนเหล่านั้นที่ถูกคิดว่าเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ข้อ 1: “บัดนี้ พระวิญญาณตรัสอย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังบางคนจะออกไปจากความเชื่อนั้น โดยตั้งใจฟังพวกวิญญาณที่ล่อหลอก และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ”

ในข้อสุดท้ายของบทที่ 3 เปาโลให้ความจริงอันยิ่งใหญ่ในเรื่องการรับสภาพเนื้อหนังแก่ทิโมธี: “พระเจ้า-ผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในเนื้อหนัง ได้ถูกพิสูจน์ในพระวิญญาณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่บรรดาประชาชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” บัดนี้เขาเตือนทิโมธีอย่างจริงจังให้ระวังตัวให้ดีเพราะว่า “พระวิญญาณตรัสอย่างชัดแจ้ง” นั่นคือ “สิ่งที่พระวิญญาณกำลังตรัสนั้นมีไว้เพื่อจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงและมีความสำคัญอย่างมหาศาล มันไม่ได้ถูกกล่าวในสัญลักษณ์ต่าง ๆ หรือในภาษาเชิงเปรียบเทียบ แต่ในถ้อยคำที่เข้าใจง่าย พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัส-ไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นพระเจ้า-ที่กำลังตรัสสั่ง เปาโลให้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ตามคำบอก

พระเจ้าไม่ทรงใส่ถ้อยคำต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เพียงเพื่อจะเติมเนื้อที่ให้เต็มหรือปิดช่องว่างในข้อนั้น ๆ หรือบทนั้น ๆ ทุกคำในพระคัมภีร์มีความสำคัญ ไม่ว่าจะมันอาจดูเหมือนเล็กน้อยขนาดไหนก็ตาม ยกตัวอย่างเช่น ตรงนี้คำว่า “อย่างชัดแจ้ง” บ่งบอกถึงความสำคัญมหาศาลของสิ่งที่กำลังจะถูกกล่าว และทิโมธีจะต้องใส่ใจอย่างใกล้ชิด เขาต้องระวังตัวให้ดีและป้องกันตัวจากพวกครูสอนเท็จและนักเทศน์เทียมเท็จที่จะมา

เปาโลชี้ให้เห็นเวลานั้นเมื่อครูสอนเท็จเหล่านี้จะมา: “...ในกาลภายหลัง” ใครบางคนอาจถามว่า “ถ้าคนเหล่านี้ที่ออกไปจากความเชื่อนั้นจะมาใน ‘กาลภายหลัง’ แล้วทำไมทิโมธีถึงต้องเป็นกังวลเล่า เพราะว่าเขาตายไปหลายร้อยปีแล้ว-และดูเหมือนว่าตอนนี้เรากำลังเข้าสู่กาลภายหลังเหล่านี้แล้ว...บางทีเราอาจอยู่ในวันสุดท้ายเหล่านั้นแห่งยุคสมัยนี้แล้ว?”

ภาษากรีกตรงนี้ควรอ่านว่า “ในเวลาต่อไป” หรือ “ในกาลภายหลัง...ต่อไปอีกไม่นาน” นี้ไม่ใช่วลีกรีกเดียวกันกับที่ถูกใช้ใน 2 ทิโมธี 3:1 และแปลเป็น “...ในยุคสุดท้ายนั้น” ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังหมายถึงวันสุดท้ายเหล่านั้นแห่งยุคพระคุณนี้-เวลานั้นก่อนการรับขึ้นไปของคริสตจักร ในพระคำข้อนี้ของเราคำกรีกนี้ชี้ไปยัง “วันทั้งหลายในเวลาต่อไป”-ในชีวิตของทิโมธีด้วยซ้ำ-และเรารู้ว่าในสมัยของทิโมธีครูสอนเท็จเหล่านี้ก็ปรากฏตัวแล้ว พวกเขาเป็นครูสอนที่เบี่ยงเบนออกไปจากความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว

“บัดนี้ พระวิญญาณตรัสอย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังบางคนจะออกไปจากความเชื่อนั้น” ในที่นี้เปาโลกำลังหมายถึงความเชื่อนั้นซึ่งถูกกล่าวถึงในยูดาส 3 เพราะแม้กระทั่งในสมัยของยูดาสและเปาโล พวก

คนชั่วร้ายได้สืบคลานเข้ามาโดยไม่ทันรู้ตัวและกำลังเทศนาคำสอนผิดอันน่าเกลียดแล้ว โดยปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ได้ทรงซื้อพวกเขาผ่านทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์แล้ว

มีความเชื่อแท้หนึ่งเดียวเท่านั้น ความเชื่อไม่มาในยี่ห้อที่แตกต่างกันหรือภายใต้ฉลากที่แตกต่างกัน เหมือนอย่างผลิตภัณฑ์ทั้งหลายที่เรารู้จัก มีความเชื่อเดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้รอด และนั่นคือความเชื่อที่ถูกใช้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า-การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ ชีวิตที่ไม่มีบาป การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ การใช้ความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์นำมาซึ่งความรอด ความเชื่อที่ถูกใช้ในบุคคลอื่นใดหรือในศาสนาอื่นใดก็เป็นความเชื่อที่ตายแล้วและจะเป็นเหตุให้คน ๆ หนึ่งต้องหลงหายชั่ววันรันดร์ มันไม่ใช่ว่าคุณมีความเชื่อชนิดใดหรือว่าคุณมีความเชื่อมากขนาดไหน แต่ “คุณมีความเชื่อของคุณในผู้ใด?” เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12)

ครูเหล่านั้นที่เปาโลเตือนให้ระวังจะเป็นพวกคนที่ “ตั้งใจฟังพวกวิญญาณที่ล่องลอย และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ” ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์จะต้องศึกษาค้นคว้าด้วยความขยันขันแข็ง โดยแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15) เขาจะต้องถูกนำโดยพระวิญญาณ เพราะว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า” (1 คร. 2:14) มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้: “...สิ่งทั้งหลายของพระเจ้านี้ไม่มีใครใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น” (1 คร. 2:11) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นครูของเรา และพระองค์จะทรงนำเราเข้าสู่สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า (1 คร. 2:10-12; 1 ยอห์น 2:27)

คนเหล่านั้นที่ออกไปจากความเชื่อนั้นและตั้งใจฟังเหล่าวิญญาณที่ล่องลอยก็ออกไปจากองค์แห่งความจริงนั้น-ข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน พวกเขาเทศนาหลักคำสอนที่ตรงข้ามกับความจริงนั้นที่ถูกเปิดเผยแก่เปาโลเกี่ยวกับข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้า ตามที่ถูกนำเสนอใน 1 ทิโมธี 3:16 พวกนักเทศน์และครูสอนเท็จเหล่านี้เปี่ยมเบนออกไปจากความจริงที่ยิ่งใหญ่นั้น

พญามารทำการโจมตีครั้งแรกของมันเข้าสู่มนุษย์โดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า มันรู้ว่าพระเจ้าทรงสั่งอาดัมแล้วว่าจะต้องทำอะไรและต้องไม่ทำอะไร กระนั้นเมื่อมันเข้าไปหาเอวาในการทดลอง มันก็ถามว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้ทุกชนิดแห่งสวนนี้’” (ปฐมก. 3:1 เป็นต้นไป) พญามารถามเอวาสิ่งที่คุณเหมือนเป็นคำถามที่ไม่มีพิษภัย แต่ซึ่งนำไปสู่การส่งต่อความตายแบบขายส่งให้แก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ ครูเหล่านั้นที่เปาโลเตือนทิโมธีให้ระวังจะดาหน้ากันเข้ามาในเสื้อคลุมทางศาสนาและโฆษณาตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐ แต่พวกเขาจะเปี่ยมเบนออกไปจากองค์ความจริงทั้งหมดนั้น โดยปนความจริงเข้ากับคำสอนเท็จในแบบที่แยบยล โดยพยายามที่จะโค่นล้มความเชื่อของบางคนและนำคนอื่น ๆ เข้าสู่คำสอนผิดทางศาสนาอันน่าเกลียด เปาโลเตือนให้ระวังคำสอนผิดในคริสตจักรทุกแห่งเหล่านั้นที่เขาเทศนา และเตือนสติพวกเขาที่จะแน่ใจว่าประสบการณ์ของพวกเขาเป็นของจริง: “จงตรวจสอบพวกท่านเองเถิดว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อนั้นหรือไม่” (2 คร. 13:5) สมาชิกคริสตจักรทุกคนที่อ่านข้อความเหล่านี้ควรถามคำถามที่

จริงจังเหล่านี้กับตัวเอง: “ความเชื่อของฉันเป็นของจริงไหม? ประสบการณ์ของฉันเป็นของแท้ไหม? ฉันบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงไหม? ฉันเป็นคริสเตียน-หรือเป็นแค่สมาชิกคริสตจักร? คำประกาศตัวของฉันเป็นของจริง-หรือเป็นของปลอม? ฉันกำลังปฏิบัติความเชื่อแบบคริสเตียนที่เป็นของแท้-หรือแค่กำลังอวดให้เห็นภายนอกเท่านั้น? ศาสนาของฉันเป็นแค่ฉากบังหน้าหรือไม่-โดยมีภาชนะที่สะอาดแบบภายนอกแต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคด?”

เราอ่านในคำเทศนาบนภูเขาในว่าหลายคนจะกล่าวในวันนั้นว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ” และในเวลานั้นเราจะกล่าวยอมรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’” (มธ. 7:22,23) คนกลุ่มนี้ได้รับใช้ด้วยริมฝีปากของตนและด้วยมือของตน-แต่ไม่เคยสละเวลาที่จะตรวจสอบให้แน่ชัดเลยว่าพวกเขาได้รับความรอดอย่างแท้จริงหรือไม่!

ท่านที่รัก บางคนวันนี้ยุ่งกับกิจกรรมทางศาสนาของตนเหลือเกินจนพวกเขาไม่มีเวลาที่จะรับความรอด! พวกเขาแม้แต่ยังอยู่กับงานของคริสตจักร งานสังสรรค์ ชมรมและหน้าที่รับผิดชอบในชุมชนจนพวกเขาไม่มีเวลาที่จะคันดูพระคัมภีร์และทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของตนแน่นอน พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่ามีคนเหล่านั้นที่คิดว่าตัวเองอยู่ในความเชื่อนั้น-และถูกนับว่าเป็นเช่นนั้นโดยเพื่อนฝูงของพวกเขา-แต่พวกเขา “ออกไปจากความเชื่อนั้น” เสียแล้ว พวกเขาหันหลังของตนให้แก่ความจริงนั้น และตามที่กล่าวไว้ใน 2 เปโตร 2:22 พวกเขาพิสูจน์โดยการหันไปเสียว่าพวกเขาไม่เคยรับการเปลี่ยนแปลงเลย-พวกเขาเป็นคนบาปอยู่ตลอดเวลา! พวกเขา กำลังเดินอวดในคราบของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ร้ายกาจ-พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย มีคนมากมายที่อ้างตัวว่ามีใจหั่นกลับซึ่งจริง ๆ แล้วพวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย สำหรับผู้ใดที่เต็มใจเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ มีกล่าวไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ว่า: “เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นของพวกเรา เพราะว่าถ้าในตอนนั้นพวกเขาเป็นของพวกเรา พวกเขาก็คงอยู่กับเราต่อไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พวกเขาได้ออกไปแล้ว เพื่อพวกเขาจะได้ปรากฏว่าพวกเขาหาได้เป็นของพวกเราทุกคนไม่” (1 ยอห์น 2:19)

พระวิญญาณ “ตรัสอย่างชัดเจน” ว่าคนเหล่านั้นที่ไม่เป็นของแท้ สุดท้ายแล้วก็จะออกไปจากผู้เชื่อแท้เหล่านั้น พวกเขาอาจประกาศตัวมาเป็นเวลานาน พวกเขาอาจแสดงการอวดทางศาสนาแบบน่าประทับใจได้สักพักหนึ่ง แต่สุดท้ายแล้วพระวาระอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็จะขับไล่พวกเขาออกไป คน ๆ หนึ่งไม่อาจเปิดรับความจริงนั้นและยังเป็นเหมือนเดิมได้ เขาต้องเข้ามาในคอกแกะนั้น หรือไม่ก็ออกไปที่อื่นต่อ คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นของแท้และจากนั้นก็หันหลังของตนให้แก่ข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้นและไปตามทางของโลกก็เป็นพยานรับรองโดยการกระทำเช่นนั้นว่าพวกเขาไม่เคยอยู่ในคริสตจักรแท้เลย-พวกเขาได้ประกาศตัว แต่ไม่เคยได้ถือครอง ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้ออกไปจากพวกเรา “เผยให้ปรากฏว่าพวกเขาหาได้เป็นของพวกเราไม่” คน ๆ หนึ่งที่ไม่ได้กำลังพยายามที่จะพิสูจน์ประเด็นทางศาสนาที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนตรงนี้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่อ้างว่าเป็นผู้มีใจหั่นกลับเป็นผู้มีใจหั่นกลับจริง ๆ-บางคนไม่เคยรับความรอดเลย มันเป็นไปได้ที่

ผู้เชื่อแท้คนหนึ่งจะมีใจหันกลับ แต่ผมเชื่อมั่นว่าร้อยละเก้าสิบแปดของคนเหล่านั้นที่อ้างว่าเป็นผู้มีใจหันกลับไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

เปาโลแสดงให้เห็นชัดเจนว่าคำสอนผิดจะมาผ่านทางแหล่งที่มาใด: “พวกวิญญาณที่ล่อหลอกและบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ” คำที่แปลเป็น “devils” (พวกผีปีศาจ) ตรงนี้ในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษของเราควรเป็น “demons” (มี devil “พญามาร” หนึ่งเดียวเท่านั้น และคำ ๆ นี้ไม่ควรถูกใช้ในรูปพหูพจน์เด็ดขาด) มีพญามารหนึ่งเดียวเท่านั้น แต่มีพวกผีปีศาจหลายล้านตน

เราต้องไม่คิดเอาเองว่าพญามารจะเข้าหาเราแบบเผชิญหน้าจริง ๆ เหมือนกับที่มันได้กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแสนวิเศษของเรา มันมีเหล่ากองทัพผีปีศาจและวิญญาณที่ล่องลอยเพื่อทำงานของมัน อากาศตอนนี้เต็มไปด้วยเหล่าเทพผู้ครองและผู้มีอำนาจและเหล่าวิญญาณแห่งความชั่ว นักเทศน์บางคนก็เต็มไปด้วยพวกผีปีศาจเช่นกัน: “เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่ล่องลอย ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยังคงแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้ใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้ใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา” (2 คร. 11:13-15) พญามารมีของเลียนแบบราคาสูงสำหรับทุกสิ่งที่มีพระเจ้าทรงมีซึ่งเป็นของดีและของแท้ พระเยซูทรงเรียกและแต่งตั้งพวกอัครทูตแท้ พญามารมีพวกอัครทูตเทียมเท็จ พระเจ้าทรงเรียกและแต่งตั้งเหล่าผู้ช่วย คนต้นเรือนและเหล่าผู้ปกครองเพื่อสานต่องานของความจริงนั้น พญามารมีเหล่าคนงานแห่งการล่องลอย อัครทูตเทียมเหล่านี้และพวกคนงานที่ล่องลอยไม่เข้าหาพวกเราในตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา แต่ “แปลงร่าง” เป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์-นั่นคือ พวกเขาสวมเสื้อคลุมทางศาสนา พวกเขาพูดภาษาทางศาสนา-แต่ภายในพวกเขาเป็นขโมยและโจร เปาโลบอกเราว่าเราไม่ต้องประหลาดใจเลยกับเรื่องนี้ เพราะว่า “ซาตานเองก็ยังคงแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง!” ซาตานสามารถมาในรูปแบบใดก็ได้ซึ่งจะทำให้มันได้เปรียบในการทำให้จิตวิญญาณหลายดวงพินาศและนำคริสเตียนทั้งหลายให้หลงเงินไป มันสามารถสำแดงตัวในฐานะสิ่งโตคำรามตัวหนึ่งหรือในฐานะทูตสวรรค์แห่งความสว่าง ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่เหล่าผู้ใช้ของมันจะดูภายนอกแล้วเป็นเหมือนเหล่าผู้ใช้แห่งความชอบธรรม-แต่ “ปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงาน (อันชั่วร้าย) ของพวกเขา” มีชายหลายคนที่ตั้งกายด้วยเสื้อคลุมยาวและติดปกคอเสื้อที่ออกแบบมาให้สำหรับสงฆ์ และในเช้าวันอาทิตย์เดินขึ้นไปบนธรรมาสันและกล่าววาสน์ที่ถูกดลใจโดยโรงเรียนพระคริสตธรรมในน้ำเสียงโทนเดียวแบบเคร่งศาสนา-แต่คนเหล่านั้นไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นคนของพระเจ้า พวกเขาบางคนถูกแต่งตั้งโดยพญามาร และหลักคำสอนของพวกเขาก็เป็นพิษร้ายถึงตาย

ผีปีศาจทุกคนเป็นเจ้าของในศิลปะอันมลทินแห่งการล่องลอย พวกมันเลือกเหยื่อของพวกมัน เลือกเวลาของพวกมัน วางกับดักของพวกมัน-และโดยใช้ความแม่นยำอันเจ้าเล่ห์ พวกมันก็พยายามที่จะนำแม้กระทั่งผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าให้หลงเงินไป-หากพวกมันทำเช่นนั้นได้ แต่ฮาเลลูยาห์! “...มีอยู่ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาบ่อนอกก่อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นที่ทรงเลือกสรรไว้ และทรงล้ำค่า และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย’ (สับบน)” (1 ปต. 2:6)

เหล่าวิญญาณที่ล่องลอยเป็นต้นเหตุให้ผู้คนสงสัย พวกมันมาหาคนเหล่านั้นที่มีจิตใจที่วุ่น-เมื่อเมฆทึบ บางอย่างแห่งความเศร้าโศกทอหุ้มพวกเขา เมื่อความผิดหวังในคริสเตียนคนอื่น ๆ มาเกาะกุมพวกเขา หรือ บางทีเมื่อพวกเขาเจ็บป่วยและอ่อนแอในร่างกาย พวกผีปีศาจฉวยโอกาสเล่นงานคน ๆ หนึ่งในช่วงเวลาเช่นนั้น และพยายามที่จะหว่านเมล็ดพืชนั้นที่จะทำให้จิตวิญญาณย่อยยับและทำให้ชีวิตพังพินาศ บางครั้งก็เป็นเหตุให้ คน ๆ หนึ่งไปไกลจนถึงขนาดฆ่าตัวตาย คุณและผมจะไม่มีวันทราบถึงอำนาจของพญามารเลยจนกว่าเราไปถึง บ้านในเมืองสวรรค์ของเราและพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เราถึงความใหญ่โตแห่งความเสื่อมทรามของซาตานและ อาณาจักรมืมาของพวกผีปีศาจและเหล่าวิญญาณชั่วซึ่งซาตานมีอำนาจควบคุมอยู่ มันเป็นหัวหน้าแห่งยมโลก กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ มันเป็นนายใหญ่ของ “เหล่าผู้ครอบครองฝ่ายวิญญาณแห่งความชั่วในสถานที่สูงทั้งหลาย” มันเป็นเจ้าของอำนาจในย่านอากาศ พระของยุคนี้ และ “ทั้งโลกทอดตัวอยู่ในตักของผู้ชั่วร้ายนั้น” จง สรรเสริญพระเจ้า “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:31-39) ไม่ แปลกที่เปโตรกล่าวว่า “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิปักษ์ของพวกท่าน คือพญามาร ดุจ สิ่งโตที่ค้ำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8)

ข้อ 2: “โดยพูดคำโกหกต่าง ๆ ในความหน้าซื่อใจคด โดยใจวิวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขากลับลง ด้วยเหล็กที่ร้อนจัด”

คำกล่าวเหล่านี้อ้างอิงถึงมนุษย์ที่ตกเป็นเครื่องมือของพวกผีปีศาจ วิญญาณชั่ว (ที่ล่องลอย) เป็นของ ลอกเลียนแบบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดย “เลียนแบบ” พระวิญญาณบริสุทธิ์และทำงานผ่านตัวกลางที่เป็น มนุษย์อยู่เสมอ ท่านผู้เชื่อที่รัก อย่าลืมนึกถึงว่าแม้กระทั่งเหล่าคริสเตียนที่ดีที่สุด ซึ่งไม่ระวังตัว ก็สามารถ กลายเป็นเครื่องมือของพญามารได้ เมื่อเปโตรถูกล่องลอยชั่วครวให้ทำงานของพญามาร พระเยซูก็ตรัสแก่เขา ว่า “เจ้าจงออกไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย” (มธ. 16:23) คุณคงคุ้นเคยกับเรื่องราวนี้ดี เปโตรได้พูดต่อพระเยซู ว่า “พระองค์ต้องไม่เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มและถูกตรึงกางเขนเด็ดขาด นั่นจะต้องไม่เกิดขึ้นกับพระองค์เลย!” แต่นั่นคือสิ่งที่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะกระทำ ดังนั้นนั่นจึงไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ตรัสมา นทางเปโตร แต่เป็นวิญญาณของพญามาร-และพระเยซูทรงดูมันออก

มนุษย์เหล่านี้ที่ซาตานใช้เป็นเครื่องมือได้เทศนาคำโกหกยาวนานเหลือเกินและอย่างสม่ำเสมอเหลือ เกินจนพวกเขาไม่มีจิตสำนึกผิดชอบที่ต่อต้านการโกหกแล้ว! ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเคยมีเวลาหนึ่งที่คนเหล่านี้มีใจ ที่ปวดร้าวที่เทศนาคำโกหก แต่จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาเริ่มตายด้านเสียแล้ว เหมือนเนื้อสัตว์ชิ้นหนึ่งบน แผ่นเหล็กร้อน ๆ-ซึ่งไหม้เกรียม ปราศจากความรู้สึก

มีคนมากมายในธรรมาส์ของอเมริกาวันนี้ที่ไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี-และอวดเกี่ยว กับมันด้วย! พวกเขาไม่ยอมรับการคล้อยตามถ้อยคำของพระคัมภีร์และการลบล้างโดยพระโลหิต-และอวด เกี่ยวกับมัน พวกเขาไม่ยอมรับข้อพื้นฐานเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน-และอวดเกี่ยวกับมัน พวกเขา เป็นเครื่องมือของซาตาน พวกเขากำลังถูกหลอกใช้เพื่อล่องลอยผู้คนที่น่าสงสารและขาดความรู้ให้เข้าสู่ความเชื่อ ผิดที่จะทำให้จิตวิญญาณพินาศ-กระนั้นพวกเขาก็ไม่มีจิตสำนึกผิดชอบเลย พวกเขาไม่รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่ตน กำลังทำอยู่ ที่แย่งชิงไปก่อนนั้น นิตยสารและวารสารรายปักษ์ชั้นนำของเราฉบับแล้วฉบับเล่าสรรเสริญคนเหล่านี้

ว่าเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่!

ข้อ 3: “โดยห้ามไม่ให้ทำการสมรส และบัญชาให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ เพื่อให้รับด้วยการขอบพระคุณของคนทั้งหลายที่เชื่อและรู้จักความจริง”

ในพระคำข้อนี้เราเรียนรู้ว่าสิ่งใดถูกสอนและถูกเทศนาโดยครูสอนเท็จเหล่านี้ พวกเขา “ห้ามไม่ให้ทำการสมรส”...นั่นคือ พวกเขาบัญชาคนบางคนไม่ให้แต่งงาน และไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นการเริ่มต้นของคำสอนหลักของพระศาสนจักรโรมันคาทอลิก ที่ว่าสงฆ์ไม่ควรเป็นชายที่แต่งงานแล้ว อย่างไรก็ตาม ในบทที่ 3 ของการศึกษาค้นคว้านี้ของเรา เราได้เรียนรู้ว่าผู้ดูแลหรือผู้ช่วยควรเป็น “สามีของภรรยาคนเดียว” -ซึ่งนำผมให้กล่าวโดยไม่ลังเลใจเลยว่า ตามพระวาระของพระเจ้า มันดีกว่าเยอเซที่ผู้รับใช้คนหนึ่งจะเป็นชายที่แต่งงานแล้ว พร้อมกับภรรยาคนที่เข้าอกเข้าใจในงานรับใช้ของเขา ถ้าชายหนุ่มคนใดซึ่งถูกเรียกเข้าสู่งานรับใช้จะอธิษฐานและแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าก็จะประทานภรรยาที่ใช่ให้แก่คนหนุ่มคนนั้น ผมเชื่อด้วยสิ้นสุดใจของผมว่าถ้าชายทั้งหลายจะอธิษฐานมากขึ้นก่อนพวกเขาแต่งงาน และแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของตน พระองค์ก็จะประทานคู่อุปถัมภ์ที่ใช่ให้แก่พวกเขา คำสอนของพวกพระสันตะปาปาบาทหลวง เจ้าอธิการ หรือศาสนาจารย์ทั้งหลายที่ไม่แต่งงานก็ขัดแย้งกับพระวาระของพระเจ้า ไม่ตรงตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอน ผมไม่ลังเลใจที่จะกล่าวว่าผู้รับใช้ต้องมีภรรยา

ครูสอนเท็จเหล่านี้จะสั่งให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ด้วย มีหลายศาสนาวันนี้ซึ่งบัญชาเหล่าสมาชิกของพวกเขาให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ หลักคำสอนของพวกคริสตจักรวันเสาร์ (เซเวนธ์เดย์ แอ็ดเวนติสต์) สอนว่ามันเป็นบาปที่จะกินเนื้อหมู-ซึ่งคำสอนดังกล่าวเป็นบทบัญญัติอย่างเคร่งครัด พวกโรมันคาทอลิกสอนว่าไม่ควรกินเนื้อสัตว์ใด ๆ เลยในวันศุกร์-คำสอนหนึ่งที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์เลยเช่นกัน ในสมัยของพระราชบัญญัติเคยมีพระบัญญัติต่าง ๆ เกี่ยวกับอาหารบางอย่าง แต่ในพระคำข้อนี้จากทิโมธี พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกเราอย่างชัดเจนว่าเราควรรับประทานเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ด้วยการขอบพระคุณ: “...ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ เพื่อให้รับด้วยการขอบพระคุณของคนทั้งหลายที่เชื่อและรู้จักความจริง” ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่อ่านพระคัมภีร์ของตนย่อมทราบว่าการกินเนื้อสัตว์ไม่ใช่ศาสนาแห่งการประพฤติ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ “พระคริสต์ในตัวคุณ” พระคริสต์ทรงเป็นความเชื่อแบบคริสเตียน-และถ้าคุณเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง คุณก็ถือครองพระคริสต์ในใจของคุณ ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่การเว้นเสียจากอาหารหรือเครื่องดื่ม

ถึงแม้ไม่กล่าวถึงความเชื่อแบบคริสเตียน ถ้าอาหารบางอย่างส่งผลเสียต่อสุขภาพของคุณ คุณก็ไม่ควรรับประทานพวกมัน โปรดยกโทษให้ผมที่จะยกภาพประกอบจากเรื่องของผมเอง-แต่ผมไม่กินเนื้อหมูเพราะว่าผมมีความดันโลหิตสูงมาก และเนื้อหมูก็ส่งผลเสียต่อเรื่องนั้นอย่างแน่นอน ผู้คนที่มีความเจ็บป่วยฝ่ายร่างกายควรงดเว้นจากอาหารใดก็ตามที่ส่งผลกระทบต่อสภาพเหล่านั้น แต่การงดเว้นเช่นนั้นควรถูกปฏิบัติเพื่อเหตุผลด้านสุขภาพ-ไม่ใช่เพราะความเชื่อแบบคริสเตียน ร่างกายของผู้เชื่อแต่ละคนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคริสเตียนคนใดที่ถูกนำโดยพระวิญญาณก็จะไม่กินสิ่งใดที่ทำลายร่างกายนั้น-แต่หลักคำสอนเรื่องการงดเว้นจากเนื้อหมูหรือการงดเว้นจากเนื้อสัตว์ทุกชนิดในบางวัน ก็เป็นข้อปฏิบัติที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ไม่มีสักคำในพระคัมภีร์ที่สนับสนุนมัน เมื่อเราก็มืดริษะของเราและขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหารบนโต๊ะของเรา เปาโล

ก็บอกเราว่าอาหารเช่นนั้นก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วด้วยพระวาระของพระเจ้าและด้วยการอธิษฐาน พระเยซูคริสต์ว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) และ “ถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:36) นักเทศน์บางคนเทศนายาวนาน เสียงดัง และอย่างไม่รู้จักเห็นเดเห็น้อยเรื่อง “พระคุณ พระคุณ พระคุณของพระเจ้า” และจากนั้นก็ให้เหล่าสมาชิกของตนอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ

ผู้เชื่อเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์-ไม่ใช่คนรับใช้ของมนุษย์คนใด ผู้เชื่อจะต้องถูกนำโดยพระวิญญาณ-ไม่ใช่โดยเจ้าอธิการ บาทหลวง พระสันตะปาปา หรือศิษยาภิบาล ผู้เชื่อเป็นไทแล้วจากข้อเชื่อ ประเพณีทั้งปวงที่มนุษย์สร้างขึ้นมา และแนวคิดทางศาสนาต่าง ๆ ที่เข้าใจกันผิด ๆ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

ในยุคสมัยนี้มีผู้รับใช้หลายพันคน (ที่ถูกเรียกกัน) ซึ่งสั่งสอนและเทศนาคำสอนผิด-ห้ามไม่ให้แต่งงาน สั่งให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ สั่งผู้คนที่ทำสิ่งนี้หรือไม่ให้ทำสิ่งนั้น ให้ถวายเงินของพวกเขาในจุดเดียวที่เฉพาะเจาะจงและห้ามไม่ให้ถวายที่อื่น พวกเขาห้ามเหล่าสมาชิกของตนไม่ให้ฟังผู้รับใช้บางคน ผู้ซึ่งพวกเขาเลือกที่จะเรียกว่า “พวกนักเทศน์เทียมเท็จ” เหล่าผู้เลี้ยงรอกของพระเจ้าจะต้องไม่เป็นเจ้านายผู้ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า ไม่มีผู้รับใช้คนใดมีสิทธิ์ที่จะบงการชุมนุมชนของเขา เขาจะต้องเทศนาพระวาระ-และยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่ใจของผู้เชื่อคนนั้น

ข้อ 4: “ด้วยว่าบรรดาสิ่งเนรมิตสร้างของพระเจ้าเป็นของดี และไม่ต้องปฏิเสธเลยสักสิ่งเดียว ถ้าสิ่งนั้นถูกรับด้วยการขอบพระคุณ”

คำกล่าวนี้ชัดเจน สิ่งทรงสร้างทุกอย่างของพระเจ้าล้วนดี-ไม่ต้องปฏิเสธเลยสักสิ่งเดียว-ถ้าสิ่งนั้นถูกรับไว้ด้วยการขอบพระคุณ!

ข้อ 5: “เพราะว่าสิ่งนั้นถูกชำระไว้แล้วโดยพระวาระของพระเจ้าและการอธิษฐาน”

อาหารหรือเครื่องดื่มใดที่ผู้เชื่อสามารถกัมศีระชะของตนและขอบคุณพระเจ้าได้อย่างจริงใจ-โดยอธิษฐานขอให้พระเจ้าอวยพรอาหารนั้นและประทานพลัง สติปัญญา ร่างกายที่สุขภาพดีและความคิดอันปกติให้แก่เขาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-ก็ถูกรับเอาไว้ได้ด้วยการขอบพระคุณ เพราะว่าสิ่งนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระวาระของพระเจ้าและการอธิษฐาน ผู้ใดที่อยากใช้พระคำข้อนี้แบบผิด ๆ เพื่อหาเหตุที่จะมาเหล่า (หรือดื่มเครื่องดื่มที่จะทำให้ตนเมามาย) ก็เป็นคนหน้าซื่อใจคดและไม่ใช่ผู้เชื่อ พระวาระของพระเจ้าชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้

สิ่งที่เป็นวัตถุไม่ได้ชั่วร้ายหรือบาปหนาภายในตัวมันเอง ทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างล้วนเป็นของดี: “และพระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก” (ปฐมก. 1:31) สิ่งดีเหล่านั้นแห่งชีวิตจะต้องไม่ถูกปฏิเสธ แต่จะต้องถูกรับไว้ด้วยการขอบพระคุณ ตั้งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

1 ซามูเอล 9:13 เสนอคำแนะนำของพระเจ้าว่าควรมีการขอบพระคุณก่อนที่เราจะรับประทานอาหารบนโต๊ะของเรา ในมัทธิว 14:19 พระเยซูเจ้าทรงอวยพรขนมปังและปลาเหล่านั้นก่อนที่พระองค์ทรงเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น ในกิจการ 27:35 อัครทูตเปาโลขอบพระคุณสำหรับอาหารบนเรือนั้น และแน่นอนว่าเราควร

อธิษฐานและรับอาหารของเราจากองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการขอบพระคุณเสมอ คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่ามีใจ
ฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณมากกว่าและชำระตัวให้บริสุทธิ์มากกว่าเพราะพวกเขางดเว้นจากอาหารบางอย่างหรือ
จากเครื่องแต่งกายปกติบางรูปแบบ ก็ไม่ได้กำลังโฆษณาการอยู่ฝ่ายวิญญาณ แต่โฆษณาความไม่รู้พระคัมภีร์

พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาทะ
ของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) ในยอห์น 14:6 พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นความจริงนั้น” ในยอห์น
8:32 พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” คนเหล่านั้น
ที่รู้จักความจริงนั้นก็ไม่ถูกจูงงมกไปมาโดยพวกครูสอนเท็จหรือโดยคนเหล่านั้นที่พยายามบงการ
บัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน ดังนั้นคุณจึงแน่ใจได้แล้วว่าถ้าศาสนาของคุณมีพื้นฐานอยู่บนสิ่งที่คุณกินหรือดื่ม
สิ่งที่คุณสวมใส่หรือไม่สวมใส่ สถานที่ที่คุณไปหรือไม่ไป ศาสนาของคุณก็มีพื้นฐานอยู่บนทราย คุณไม่ได้
กำลังก่อสร้างบนพระศิลาวันนั้น พระเยซูคริสต์เจ้า ไม่มีผู้รับใช้คนใดหรือผู้นำศาสนาคนใดมีสิทธิอำนาจ
ตามพระคัมภีร์ที่จะให้คุณอยู่ใต้คำบัญชาหรือข้อเรียกร้องต่าง ๆ ถ้าคุณถูกทำให้เป็นไทแล้วโดยพระคุณของ
พระเจ้า คุณก็ “เป็นไทอย่างแท้จริง” จึงมีความสุขกับเสรีภาพนั้นที่คุณมีในพระคริสต์-แต่อย่าใช้เสรีภาพแบบ
คริสเตียนเพื่อหาประโยชน์ให้ตัวเอง ไม่ว่าคุณจะกินหรือดื่ม หรือไม่ว่าคุณทำอะไรก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งเพื่อ
ถวายเกียรติแด่พระเจ้า “...คนใดที่ทราบว่าจะต้องกระทำการดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็บาป”
(ยากอบ 4:17) “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (รม. 1:17)

วิธีป้องกันตัวจากคำสอนเท็จ

ข้อ 6: “ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ โดยถูก
บำรุงเลี้ยงในบรรดาพระวาทะแห่งความเชื่อและแห่งหลักคำสอนอันดี ซึ่งท่านได้มาถึงแล้ว”

“...ให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้”... นั่นคือ ระลึกถึงความจริงเหล่านั้นที่เพิ่งถูกกล่าวไป- “โดยถูก
บำรุงเลี้ยงในบรรดาพระวาทะแห่งความเชื่อ” ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์จะต้องเทศนาพระวาทะ เพราะว่าพระ
วาทะของพระเจ้าเป็นศิลาแห่งยิบรอลตาร์ หากกล่าวถึงความเชื่อแบบคริสเตียน “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรง
เป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า...และพระวาเทได้รับสภาพเป็น
เนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับ
พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14) เราถูกทำให้เป็น
ไปโดยความจริงนั้น โดยความจริงนั้นเราไปยังที่ ๆ พระเยซูทรงอยู่ พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริง
นั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) เราถูกชำระแยกตั้งและถูกรักษาไว้
โดยความจริงนั้น ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราจะก้าวเข้าไปข้างในประตูมุกดาเหล่านั้นโดยเข้าไปประตูเดียว และ
ประตูนั้นคือพระเยซู พระเยซูทรงเป็นความจริง ความจริงคือพระเจ้า และพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์โดย
ทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ ผู้รับใช้ที่ดีจึงจะยกชูพระเยซูคริสต์เจ้าและเตือนความจำพวกพี่น้อง
ว่าจะมีคนเหล่านั้นที่เทศนาหลักคำสอนหนึ่งซึ่งแปลกไปจากพระวาทะของพระเจ้า (ห้ามไม่ให้แต่งงาน ห้าม
ไม่ให้กินอาหารบางอย่าง ห้ามไม่ให้สวมใส่เสื้อผ้าบางอย่าง ทำบางสิ่งและไปสถานที่บางแห่ง)

เคล็ดลับแห่งการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ประสพชัยชนะคือ พระคริสต์ผู้สถิตอยู่ภายใน-ไม่ใช่การงดเว้น

จากสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอก:

“พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์”
(เพลงสดุดี 23:3)

“...ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญูณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า”
(รม. 8:14)

“...ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือ
ความเชื่อของพวกเรานั้นเอง” (1 ยอห์น 5:4)

“...จงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับ
พวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้
พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบ
หนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:12,13)

“...พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37)

ผู้รับใช้ที่ดียอมเทศนาพระวจนะ-ไม่ใช่ประเพณี ข้อเชื่อ หรือหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น-แต่พระ
วจนะ

“...ซึ่งท่านได้มาถึงแล้ว” ความหมายดูเหมือนจะเป็นว่าทิโมธีได้ดำเนินตามหลักคำสอนเหล่านั้นซึ่งเขา
ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว และการฝึกฝนในช่วงต้นของเขาในพระคัมภีร์ได้ไปถึงจุดสุดยอดในการที่เขายอมรับพระ
เยซูเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาได้ติดตามอย่างสัตย์ซื่อในฐานะสาวกคนหนึ่ง และบัดนี้ถ้าเขาปฏิบัติตามคำ
ชี้แนะของอัครทูตเปาโล เขาก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีและจะทำได้ตามความคาดหมายที่เปาโลมีในตัวเขา

ข้อ 7: “แต่จงปฏิเสธบรรดานิทานอันหยาบคายและของพวกภรรยาที่ซรานัน และจงฝึกตนในทางของ
พระเจ้าดีกว่า”

นักเทศน์ของพระเจ้าจะต้องปฏิเสธ “บรรดานิทานอันหยาบคายและของพวกภรรยาที่ซรานัน” -
(บรรดาตำนานที่ไม่เกี่ยวข้อง; เรื่องแต่งที่หยาบคาย ไม่บริสุทธิ์ ไร้พระเจ้า; แคนิทานของพวกคุณยายและเรื่อง
เล่าอันไร้สาระ) เขาควรศึกษาค้นคว้าพระวจนะ กินและดูดซึมพระวจนะเข้าไป และอยู่ในทางของพระเจ้าใน
กิจกรรมทุกอย่างของเขา เพื่อที่เขาจะสามารถเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าได้ เขาต้องเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา
และในฤทธิ์เดชแห่งกำลังของพระองค์ เพื่อที่จะกันพวกสุนัขป่าไม่ให้เข้ามาในฝูงแกะ

ข้อ 8: “เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์น้อย แต่ทางของพระเจ้านั้นมีประโยชน์ในสิ่งสารพัด
โดยมีพระสัญญาแห่งชีวิตที่อยู่ในปัจจุบันและแห่งชีวิตซึ่งจะมานั้น”

“...การฝึกทางกาย” มีประโยชน์เพียงเล็กน้อย เปาโลไม่ได้ต่อต้านการออกกำลังกาย ภาษากรีกตรงนี้
อ่านว่า “มีประโยชน์เล็กน้อย” การออกกำลังกายก็ดีเท่าที่มันไปได้ แต่ทางของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เป่าประโยชน์
ในชีวิตคริสเตียน การฝึกทางกายในที่นี้อาจหมายถึงการทรมานกายโดยการงดเว้นและการปลงอาบัติ ในความ
พยายามที่จะไปถึงความบริสุทธิ์และกำราบความปรารถนาต่าง ๆ ของร่างกาย แต่ต้องมึนงงที่ล้าลึกกว่านี้ในจิต
วิญญูณ มากกว่าแค่การทรมานกาย มันไม่ใช่สิ่งที่เรากิน สิ่งที่เรางดเว้นไม่กิน หรือสิ่งที่เราสวมใส่หรือไม่สวม

ใส่ที่นำความบริสุทธิ์มาสู่จิตวิญญาณ พระเจ้าทรงมองดูที่จิตใจ (มนุษย์ภายใน) ขณะที่มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก สิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนออกมาจากใจ และเราจะต้องรักษาใจด้วยความระมัดระวังทั้งสิ้น (สภษ. 4:23) เมื่อใจถูกรักษาไว้ “ด้วยความระมัดระวังทั้งสิ้น” มือ เท้า ตา และอวัยวะอื่น ๆ ของร่างกายก็ถูกรักษาไว้ในการนบอบเชื่อฟัง เพราะว่าอวัยวะเหล่านี้ปฏิบัติงานตามการอนุญาตจากใจ

การฝึกทางกายเสริมสร้างส่วนที่เป็นร่างกายของมนุษย์และส่งเสริมสุขภาพจิตของเขา แต่ทางของพระเจ้าส่งเสริมทุกด้านของชีวิต-ไม่เพียงชีวิตนิรันดร์เท่านั้น แต่ชีวิตนี้ด้วย คนที่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าย่อมมีร่างกายที่แข็งแรงขึ้น สุขภาพที่ดีขึ้น สุขภาพจิตที่แข็งแรงขึ้น และจะก้าวหน้าไปไกลมากขึ้นในสาขาอาชีพของเขาหรือของเธอ

ผู้คนที่ได้ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดในระบบของพระเจ้าคือ ผู้คนที่มีอุปนิสัย-ผู้ที่ตามทางพระเจ้าซึ่งเชื่อฟังบัญญัติเหล่านั้นของพระเจ้าตราบเท่าที่มันเป็นไปได้ในฝ่ายมนุษย์ที่จะรักษาบัญญัติเหล่านั้น โยเซฟเป็นชายที่ประสบความสำเร็จและเจริญรุ่งเรืองมาก ๆ เพราะอะไรหรือ? เพราะว่า “...พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ” (ปฐมก. 39:2) เขาเป็นชายที่ตามทางพระเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดให้ทุกสิ่งที่เขากระทำเจริญรุ่งเรือง พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33) ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “...พระองค์จะมีได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม” (สดด. 84:11)

ข้อ 9: “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรสำหรับการยอมรับทั้งสิ้น”

ในพระคำข้อนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งตรัสผ่านเปาโล ทรงรับประกันที่มิใช่ว่าสิ่งที่ถูกกล่าวไปนั้นในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้นเป็นคำสัตย์ซื่อ สมควรกับการยอมรับทั้งสิ้น และผู้ใดและทุกคนในคริสตจักรนั้นสามารถยอมรับหลักคำสอนนี้ได้โดยปราศจากความกลัว เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้เขียนความจริงเหล่านี้ลงไปซึ่งจะต้องถูกเทศนาโดย “ผู้ใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์”

เหตุผลที่เรามีเหล่าทารกฝ่ายวิญญาณจำนวนมากเหลือเกินในคริสตจักรทั้งหลายของเรานั้นก็คือ เพราะว่าพวกเขาไม่เคยถูกป้อนอาหารแข็งแห่งพระวจนะ เปาโลกล่าวหาชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าเป็นเด็กที่กินนมจากขวด ในเมื่อพวกเขาควรกินอาหารแข็งได้แล้ว ข่าวสารเดียวที่จะนำคนบาปที่ตายแล้วมาสู่ชีวิตในพระคริสต์คือ พระวจนะของพระเจ้า ข่าวสารเดียวที่จะเลี้ยงดูลูกของพระเจ้าคือพระวจนะ เราจะต้องปรารภนานนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ (1 ปต. 2:2)- แต่เราจะต้องไม่กินนมต่อไปตลอดประสบการณ์คริสเตียนของเรา เราจะต้องเป็นผู้ที่กินอาหารแข็งฝ่ายวิญญาณ

ในสมัยพันธสัญญาเดิม เช่นเดียวกับพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงบัญชาผู้คนของพระองค์ให้เข้มแข็งในโยชูวา 1:6,7,9 และ 18 เราอ่านว่า: “...จงเข้มแข็ง...จงเข้มแข็งอย่างยิ่งเถิด...เราบัญชาเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือ จงเข้มแข็งเถิด...เพียงแต่ขอใจให้เข้มแข็งเถิด!” ใน 1 โครินธ์ 16:13 เปาโลกล่าวว่า: “...จงเข้มแข็ง!” ในเอเฟซัส 6:10 เขากล่าวว่า: “สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า!” ครั้นแล้วครั้งเล่าเราถูกเตือนสติให้เป็นทหารที่ดี ผู้ป้องกันที่เข้มแข็งแห่งความเชื่อนั้น เหล่าคนงานที่ขยันขันแข็ง เหล่าผู้นำที่มี

ความสามารถ-จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกิด และพระเจ้าไม่ทรงคาดหวังสิ่งนี้จากเหล่าผู้นำของพระองค์
เท่านั้น พระองค์ทรงคาดหวังมันจากคริสเตียนทุกคน

ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับพวกคริสเตียนที่อ่อนแอและโลหิตจาง พระเจ้าผู้ทรงช่วยเราให้รอดก็ทรงประทาน
อาหารเพื่อทำให้เราแข็งแรง และหากเราเป็นคนอ่อนแอฝ่ายวิญญาณ มันก็ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า-มันเป็น
ความผิดของเราเอง เรามีคริสเตียนที่ปกติธรรมดาจำนวนมากเกินไป เหล่าผู้เชื่อที่อ่อนปวกเปียกจำนวนมาก
เกินไป เราต้องการรักษัฝ่ายวิญญาณที่พิเศษเหนือธรรมดาจำนวนมากขึ้น เราต้องการวิสุทธิชนมากขึ้นที่เป็น
เหมือนเปาโลและทิโมธี-เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณที่สุขภาพดีและแข็งแรง ซึ่งถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า
เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า

มีความสุขโต่งสองประการวันนี้ในสาขาของศาสนา และทั้งสองกลุ่มก็แย่ คนกลุ่มหนึ่งไม่เชื่ออะไรเลย
ไม่เทศนาอะไรเลย และไม่ปฏิบัติอะไรเลย พวกเขาไปคริสตจักรราวกับว่าพวกเขาไปการประชุมของสโมสร วัน
อาทิตย์เป็นวันที่พวกเขาอมรับให้เป็นวันร่วมประชุมกับคริสตจักร และนี่เป็นแค่รูปแบบหนึ่ง...รายการหนึ่ง
เมื่อรายการนั้นจบ พวกเขาก็หมดธุระกับคริสตจักรและกับพระเจ้าจนกว่าจะถึงวันประชุมครั้งถัดไป

ในความสุขโต่งอีกด้าน ผู้รับใช้ก็เล่นกับอารมณ์ ความคิด และเนื้อหนัง แทนที่จะเข้าสู่วิญญาณ คริสต
จักรที่ถูกสร้างบนอารมณ์ก็จะไม่ตอบสนองความต้องการแห่งใจที่หิวโหยของมนุษย์ การเทศนาที่มุ่งเน้นที่ความ
คิดและอารมณ์ก็จะไม่ให้อาหารแก่ใจและจิตวิญญาณ ผู้เชื่อไม่มีทางที่จะเป็นคริสเตียนที่แข็งแรง สุขภาพดี
และโตเต็มที่จะหากเขาได้รับประทานอารมณ์เป็นอาหารแทนที่จะกินน้ำมันบริสุทธิ์ ขนบปัง และเนื้อแห่งพระ
วจนะของพระเจ้า

ในข้อ 6 เปาโลกล่าวถึงทิโมธีว่า “ได้มาถึงแล้ว” เขาเป็นคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จ ผู้เชื่อที่
สุขภาพดี ตั้งแต่วัยเด็กของเขา เขาได้รับประทานอาหารฝ่ายวิญญาณที่สมดุล (2 ทธ. 3:15) ผมไม่ได้ตั้งใจที่จะ
ประชดประชัน แต่คริสเตียนจำนวนมากไม่รู้จักคำเทศนาดี ๆ เมื่อพวกเขาได้ยินมัน ถ้านักเทศน์คนใดสามารถ
เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้คนร้องไห้ พวกเขาก็คิดว่าเขาเป็นนักเทศน์ที่ยอดเยี่ยม แต่เปาโลเตือนว่า “จง
ปฏิเสธบรรดานิทานอันหยาบคายและของพวกภรรยาที่ชรา นั้น”

เปโตร ซึ่งให้คำพยานเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า กล่าวว่า “พวกเราไม่ได้ติดตามนิทานต่าง ๆ ที่แต่งไว้ด้วยความ
เฉลียวฉลาด เมื่อพวกเราได้แจ้งให้พวกท่านทราบถึงฤทธิ์เดชและการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของพวกเรา” (2 ปต. 1:16) ข่าวสารที่คริสตจักรต้องการวันนี้ไม่ใช่นิทานเรื่องหนึ่งหรือเรื่องเพื่อฝันเพื่อ
ทำให้ผู้ฟังหัวเราะหรือร้องไห้ คริสตจักรต้องการข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายตามพระคัมภีร์-ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่มี
พื้นฐานมั่นคงในพระวจนะแห่งความจริงและผู้เชื่อสามารถยืนบนนั้นได้ โดยรู้ว่าเมื่อน้ำท่วมมา ผนสาตลงมา
และพายุเฮอริเคนแห่งนรกเคลื่อนตัวเข้ามา เรือนนั้นจะไม่พังลง-เพราะว่ามันถูกสร้างบนศิลา

ในมาระโก 4:24 เราอ่านว่า “จงระวังสิ่งที่พวกท่านได้ยินให้ดี” ในลูกา 8:18 เราอ่านว่า “จงระวังให้ดี
ว่าท่านทั้งหลายฟังอย่างไร” เราควรระมัดระวังมาก ๆ ว่าเราฟังอะไร เราฟังอย่างไร และเราฟังใคร

ข้อ 10: “เพราะว่าด้วยเหตุนี้เองพวกเราจึงทำงานหนักและทนคำตำหนิ เพราะพวกเราวางใจใน
พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของคนเหล่านั้นที่เชื่อ”

หลายครั้งในจดหมายฝากฉบับต่าง ๆ ของเขา เปาโลเป็นพยานรับรองว่าการทนทุกข์และเครื่องจองจำของเขามาเพราะงานรับใช้ของเขา กระนั้นเขาก็เทศนาพระวจนะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ไม่ว่าจะการทำเช่นนั้นจะนำการทนทุกข์ใดมาสู่เขาก็ตาม ในฐานะคริสเตียนเราทำงานหนักและเราทนทุกข์คำติเตียน “เพราะพวกเราวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนที่บังปวง” -โดยเฉพาของคนที่เหล่านั้นที่เชื่อ

ผู้ใดที่กล้าสอนว่าพระเจ้าข้านี้เป็นนัยถึงความรอดของมนุษย์ทุกคนก็คงขยายประเด็นหนึ่งจนเกินพอดีและไม่เปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญานกับฝ่ายวิญญาน พระเจ้าได้ทรงรักโลก-มนุษย์ทุกคน และพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคน-เพื่อรับโทษบาปของคนที่บังปวง (1 ยอห์น 2:1,2; ยอห์น 3:16; 2 ปต. 3:9) แต่ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์ทุกคน ไม่ใช่ทุกคนเชื่อไปสู่ความรอด ความรอดถูกซื้อแล้ว ถูกชำระค่า และถูกนำเสนอแก่คนที่บังปวงแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคนยอมรับความรอดแล้ว พระเยซูตรัสแก่ประชากรของพระองค์เองว่า “และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40) หลายคนถูกเรียก แต่น้อยคนถูกเลือก ทุกคนได้รับเชิญ: “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมาดื่ม” พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนที่บังปวง-ทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ถ้าคุณตายในบาปและใช้เวลาชั่ววินาทีในนรก มันก็จะไม่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า มันจะเป็นเจตจำนงที่ชั่วร้ายของคุณเองที่เป็นเหตุให้คุณหลงหายชั่ววินาที มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่คุณควรพินาศ แต่ที่คุณควรกลับใจเสียใหม่

ข้อ 11: “สิ่งเหล่านี้จึงบัญชาและสั่งสอน”

ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐไม่จำเป็นต้องขอภัยที่เทศนาพระวจนะ ในข้อ 11 เปาโลบอกทิโมธีให้สอนและบัญชาสิ่งเหล่านี้ เมื่อเรากล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” จากธรรมาสน์ บรรดาผู้ที่ฟังอาจไม่ชอบมันและพวกเขาอาจไม่เชื่อฟังมัน-แต่เราไม่มีเหตุผลที่ต้องขอภัยที่เทศนามัน ข่าวประเสริฐจะต้องถูกประกาศออกไปโดยปราศจากความกลัว การเอาใจ หรือการขอภัย

ในข้อ 9 ถึง 11 เราเห็นหัวใจของหลักคำสอนแบบคริสเตียน: “พวกเราวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ความวางใจในพระเจ้าเป็นหัวใจ จิตวิญญาน และแก่นแท้ของชีวิตคริสเตียน ความเชื่อในพระเจ้าเป็นการกระทำเบื้องต้นที่นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์ “แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนที่เหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” (ฮบ. 11:6)

ท่านผู้อ่านที่รัก จงถามคำถามนิรันดร์อันน่าเกรงขามนี้กับตัวคุณเอง: “ฉันวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไหม? ฉันให้ความเชื่อของฉันอยู่ในพระองค์แล้วหรือยัง?” คุณกำลังวางใจในพระผู้ช่วยให้รอด พระโลหิตที่หลังริน พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์อยู่หรือไม่? ถ้าใช่ คุณก็เป็นคริสเตียน ถ้าไม่ คุณก็ยังไม่ได้รับความรอด พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) คำถามวันนี้ก็คือ “พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?” วิธีที่คุณตอบคำถามนั้นจะตัดสินชีวิตนิรันดร์ของคุณ

ความเชื่อที่แท้จริงก่อให้เกิดการทำงานหนัก เราทำงานหนักเพราะเราวางใจ ยากอบประกาศว่า

“ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้ว” (ยากอบ 2:20) และความเชื่อที่ตายแล้วก็ช่วยให้รอดไม่ได้ เราไม่ได้รับความรอดโดยการประพฤติ แต่เมื่อเราทำงานหนักในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็เป็นพยานรับรองว่าเราใช้ความเชื่อที่มีชีวิต ที่ช่วยให้รอด มีหลายสิ่งเหลือเกินที่ต้องทำ และมีเวลาน้อยเหลือเกินที่จะทำมัน ความรักของพระเจ้าบีบบังคับเราให้มองไปที่ทุ่งนาเหล่านั้นที่ชาวพร้อมเกี่ยวแล้ว เราไม่ควรกล่าวว่า “อีกสี่เดือนกว่าจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว” เราควรทำงานหนักและอธิษฐานขณะที่ยังกลางวันอยู่ เพราะว่า “กลางคืนกำลังมาถึง เมื่อไม่มีผู้ใดทำงานได้” (ยอห์น 9:4) ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าสิ่งที่เราทำเพื่อพระเยซูต้องถูกกระทำอย่างรวดเร็ว ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ประตูแล้ว การรับขึ้นใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของเราที่จะทำงานหนักเพื่อพระผู้เป็นนายก็เหลือน้อยแล้ว

เราทนทุกข์...เพราะเราวางใจ ผู้เชื่อที่แท้จริง ที่อุทิศตนและทำงานหนักจะทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 เราอ่านเกี่ยวกับเปาโลว่า “พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์หรือ (ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนโง่) ข้าพเจ้าก็เป็นมากกว่า ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า ในบรรดารอยเข็ญก็เกินขนาด ในการถูกจำคุกก็ถี่กว่า ในการหวัดตายก็บ่อย ๆ จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเข็ญห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่ ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คีนหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องเทียมเท็จ ในความเหน็ดเหนื่อยและความแสนเจ็บปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหวาดและความกระหาย ในการอดอาหารบ่อย ๆ ในความหนาวเหน็บและความเปลือยเปล่า นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความหวังพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง”

เมื่อผมอ่านข้อพระคำเหล่านี้ ผมก็รู้สึกเล็กน้อยและขี้ประติ๋วไปเลย ผมได้ทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐจริง ๆ แล้วหรือ? เมื่อผมอ่านบันทึกเรื่องการทนทุกข์ของพระเยซู และได้ยินพระองค์ตรัสว่า “ถ้าพวกท่านไม่เต็มใจรับแบกกางเขนและตามเรามา พวกท่านก็ไม่สมควรเป็นสาวกของเรา” ผมถามตัวเองว่าผมรู้จักความหมายที่แท้จริงของการทนทุกข์ใหม่! ในกรุงโรมผมได้ยืนอยู่ในคุกใต้ดินที่เปาโลถูกล่ามโซ่ในระหว่างที่เขาถูกจำคุก และมักคุเทศก์ซึ่งใช้ไฟฉายกระบอกเล็ก ๆ อันหนึ่ง ก็แสดงให้ผมเห็นห่วงเหล็กขนาดใหญ่อันหนึ่งซึ่งมือของเปาโลเคยถูกจำจองติดกับมัน ในความมืดเกือบสนิทของคุกโรมนั้น ขณะที่ผมตระหนักว่าหลายร้อยปีก่อนอัครทูตเปาโลเคยถูกล่ามโซ่ ณ จุดนั้นที่ผมยืนอยู่ตอนนั้น ผมก็รู้สึกทันทีว่าผมควรถอดรองเท้าของผมเพราะผมกำลังยืนอยู่บนพื้นดินศักดิ์สิทธิ์ น้ำตาร้อน ๆ ไหลอาบแก้มของผม และในใจของผมผมอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า! ข้าพระองค์ทราบความหมายของการทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐใหม่?” พวกเราส่วนใหญ่ถูกหลงใจและถูกทดสอบในหลายคราว แต่เราทราบจริง ๆ ไหมว่าการทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์มีความหมายว่าอะไร?

ข่าวประเสริฐนี้ที่เราประกาศร้องออกมาว่า “จงวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” เราจะต้องไม่ซี

ผู้คนให้ไปหาผู้รับใช้คนหนึ่ง พระสันตะปาปา หรือบาทหลวงคนหนึ่ง-และไม่ขึ้นไปยังคริสตจักรแห่งหนึ่ง ศาสนาหนึ่ง พิธีการ ข้อเชื่อ หรือประเพณีหนึ่ง เหล่านักเทศน์ชาวประเสริฐจะต้องชี้ผู้คนให้ไปหาพระเจ้า-โดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์และพระโลหิตที่หลั่งรินแห่งกางเขนของพระองค์ พระองค์เคยตายไปแล้วและทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไป พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ พระผู้ช่วยให้รอด ผู้ได้ทรงตายเพื่อช่วยคนทั้งปวงให้รอด-ทุกคนที่ยอมเชื่อ (พระองค์ไม่สามารถช่วยให้รอดคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อ พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาแล้ว แต่หากพวกเขาไม่เต็มใจที่จะเชื่อบนพระองค์และวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ก็ช่วยพวกเขาให้รอดไม่ได้ พระเจ้าทรงเป็นความรัก-และความรักไม่เคยผลักดันหรือบังคับ พระเจ้าไม่ใช่เผด็จการ-พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี)

คำบัญชานั้นก็คือ: “สิ่งเหล่านี้จึงสอน เทศนา เตือนสติ ร้องประกาศเสียงดัง-โดยปราศจากความกลัว การเอาใจ หรือการขอภัย!” พวกเราที่เป็นนักเทศน์ควรขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่เราได้รับพระมหาบัญชา “ท่านทั้งหลายจงออกไป...และประกาศพระวาทะ และดูแล เราอยู่กับท่านทั้งหลายไปตลอดทาง กระทั่งจนถึงที่สุดปลาย!” ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้?

ข้อ 12: “อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดเหยียดหยามความหนุ่มแน่นของท่าน แต่ท่านจงเป็นแบบอย่างของผู้เชื่อทั้งหลาย ในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ ในความบริสุทธิ์”

ทิโมธีเป็นชายหนุ่ม-ที่อายุน้อยมากจริง ๆ สำหรับตำแหน่งที่สำคัญขนาดนั้น-ขณะที่เปาโลเป็นนักเทศน์ชรา (ฟีเลโมน 9)- แก่ก่อนวัยเพราะการทนทุกข์ของเขาและความยากลำบากที่เขาได้เผชิญมาเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐที่เขาเทศนาอย่างสัตย์ซื่อเช่นนั้น

แม้อายุน้อย ทิโมธีก็ไม่อายุน้อยเลยในองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคริสเตียนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะ มีความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณและอุปนิสัยที่เพรียว มีสติสัมปชัญญะ ความลึกซึ้งในฝ่ายจิตใจและวิญญาณ เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัสลิ้มความหนุ่มของเขาในไม่ช้าโดยตระหนักถึงความล้ำลึกแห่งประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของเขา เขาเป็น “แบบอย่างของผู้เชื่อเหล่านั้น” ภาษาเดิมตรงนี้บอกเป็นนัยว่าทิโมธีเป็นแบบอย่างของสิ่งที่ผู้เชื่อทุกคนควรเป็น และข้อพระคำเหล่านี้ของเราก็ก็นำเสนอหลายประเด็นที่เขาเป็นเลิศในฝ่ายวิญญาณ:

1. “ในทางวาจา”

คำพูดของชายหนุ่มคนนี้-สิ่งต่าง ๆ ที่เขากล่าวและวิธีที่เขากล่าวพวกมัน-พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาเป็นผู้เชื่อแท้ เราได้รับคำเตือนว่าเราต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับทุกคำพูดที่ไร้สาระ โดยคำพูดของเรา เราถูกนับว่าชอบธรรม หรือโดยคำพูดของเรา เราถูกพิพากษาปรับโทษ: “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่มนุษย์จะพูดนั้น พวกเขาจะต้องให้การสำหรับคำเหล่านั้นในวันแห่งการพิพากษา เพราะว่าโดยบรรดาคำของท่าน ท่านก็จะปรับโทษได้ และโดยบรรดาคำของท่าน ท่านจะต้องถูกปรับโทษ” (มธ. 12:36,37)

สิ่งที่ออกมาจากปากก็ถูกผลิตขึ้นในใจเป็นอันดับแรก: “จากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ปากก็พูดออกมา” (มธ. 12:34) คำอธิษฐานประจำวันของเราควรเป็นคำอธิษฐานของผู้แต่งเพลงสดุดี: “ขอให้บรรดาถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการตรึงตรองแห่งจิตใจของข้าพระองค์ เป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของ

พระองค์เกิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์” (สดด. 19:14)

2. “ในความรัก”

ผู้เชื่อทุกคน-โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่อยู่ในตำแหน่งผู้นำ-ควรเป็นแบบอย่างที่มีชีวิตของความรักแบบคริสเตียนที่บริสุทธิ์และร้อนรน พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) และความรักเป็นพลังที่แข็งแกร่งมากที่สุดในโลกนี้ แก่นแท้ของความเชื่อแบบคริสเตียนคือความรัก ความรักได้จัดเตรียมความรอดของเรา ความรักได้นำความรอดนั้นจากพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ ความรักเป็นองค์ประกอบที่หอมหวานที่สุดในประสบการณ์มนุษย์ทั้งสิ้น

ในโรม 5:5 เปาโลกล่าวว่า “ความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในหัวใจของพวกเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว” ในฐานะผู้เชื่อ ถ้าใจของเราไม่เต็มเปี่ยมด้วยความรัก มันก็เป็นความผิดของเราเอง เพราะว่าผู้เชื่อทุกคนถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (รม. 8:9) เนื่องจากพระวิญญาณทรงสถิตอยู่ในใจของเราและความรักของพระเจ้าถูกหลั่งรินเข้าสู่ใจของเราแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าเราเต็มใจที่จะยอมจำนนใจของเราต่อพระเจ้าเพื่อที่จะถูกเติมเต็มจนล้นปรี่ด้วยความรักของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงโปรดประทานตามคำขอนั้นนั้นเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราเช่นเดียวกับเป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของผู้เชื่อทุกคน-แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่อยู่ในตำแหน่งผู้นำ คริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาต้องการบำบัดรักษาแห่งความรักของพระเจ้า เราสามารถชนะจิตวิญญาณทั้งหลายโดยการรักพวกเขา แต่เราไม่สามารถผลักดันผู้คนเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าได้

3. “ในน้ำใจ”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่า “ในน้ำใจ” ตามที่ถูกใช้ตรงนี้ มีความหมายว่าทิโมธีเป็นแบบอย่างแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในความรักต่อผู้อื่น แน่แน่นอนว่าความรักต่อผู้อื่นเป็นสิ่งที่ขาดหายไปในคริสเตียนส่วนใหญ่ในวันนี้ คริสเตียนโดยเฉลี่ยกลายเป็นผู้กระตือรือร้นมาก ๆ ที่การแข่งขันฟุตบอลหรือในระหว่างการหาเสียงเลือกตั้ง-แต่เมื่อเขามาถึงที่คริสตจักร ความกระตือรือร้นของเขาก็หายไป และเขาอยากได้การประชุมนมัสการที่เรียบง่าย เงียบ และเป็นระเบียบ ซึ่งเป็นที่ ๆ เข็มเล่มเดียวตกคนก็ได้ยิน

ผมไม่เชื่อในการจัดงานเต้นรำแบบโรนาในพระนิเวศของพระเจ้า และผมไม่เชื่อในการประชุมนมัสการแบบที่ผู้คนลี้ไปมาบนพื้น ผมเชื่อว่าการประชุมนมัสการควรถูกจัด “ตามสมควรและให้เป็นระเบียบ” (1 คร. 14:40) แต่คน ๆ หนึ่งสามารถกระตือรือร้นและยังเป็นระเบียบเรียบร้อยได้อยู่ ยกตัวอย่างเช่น เราสามารถร้องเพลงจากกันบึ่งแห่งหัวใจของเราด้วยความกระตือรือร้นเพราะว่าเรารักพระเยซูและอยากให้คนทั้งโลกทราบเรื่องนี้ เราสามารถเป็นพยานเพื่อพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นอันน่าเชื่อถือ เราสามารถยิ้ม เราสามารถตื่นตัวอยู่เสมอได้ คริสเตียนบางคนลากขาเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าเข้าวันอาทิตย์ราวกับว่าก้าวถัดไปของพวกเขาจะเป็นก้าวสุดท้ายของพวกเขา หลายคนมาสาย และไม่มีความรักต่อผู้อื่นตรงนั้นเลย แต่คนกลุ่มเดียวกันนั้นกลับตื่นเต็มที่และกระตือรือร้นสุด ๆ เข้าวันจันทร์เมื่อพวกเขาต้องเข้าสู่วันเหล่านั้นที่อยู่เบื้องหน้าตลอดทั้งสัปดาห์

ความกระตือรือร้นและความจริงจังเช่นนั้นแบบที่ถูกสำแดงออกโดยพวกพยานพระยะโฮวา พวกโรมันคาทอลิก-และแม้แต่พวกคอมมิวนิสต์-ทำให้พวกเราส่วนใหญ่ต้องละอายใจ พวกโรมันคาทอลิกส่วนใหญ่ไปคริสตจักรแล้วอย่างน้อยหนึ่งหนในวันอาทิตย์ ก่อนที่โปรเตสแตนต์โดยเฉลี่ยจะถูกจากที่นอนเสียอีก! ถ้าพระเยซูทรงทำเพื่อจิตวิญญาณสิ่งที่เราอ้างว่าพระองค์ทรงกระทำ เราก็ควรเป็นผู้คนที่กระตือรือร้นมากที่สุดบนแผ่นดินโลก! เราก็ควรอยากให้ทุกคนบนแผ่นดินโลกได้รู้เกี่ยวกับความรอดของเรา ได้ถือครองความรอดนั้น และประสบกับ “ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี” ที่ดำรงอยู่ในใจของผู้เชื่อแท้ทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกชำระล้างโดยพระโลหิตแล้ว

ในฮีบรู 1:7 เปาโลประกาศว่าเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องเป็นเปลวเพลิง ผมสงสัยจริง ๆ ว่าพวกเราที่คนที่อ้างตัวว่าเป็นศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และมิชชันนารีเป็นเปลวเพลิงอย่างแท้จริงเพื่อพระเยซู ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็น “โคมที่จุดอยู่และที่ส่องแสง” (ยอห์น 5:35) เรามีผู้รับใช้ที่ “ส่องแสง” จำนวนมากวันนี้-แต่พวกเราที่คนกำลังลุกไหม้อยู่? เรามีสมาชิกคริสตจักรจำนวนมหาศาลที่ส่องแสงเข้าวันอาทิตย์-แต่ก็คนเป็นเหล่าพยานที่ลุกไหม้อยู่ในคืนวันอาทิตย์และที่การประชุมอธิษฐาน หรือในคืนงานฟื้นฟูและตลอดทั้งวันในการทำงานฝ่ายโลกของพวกเขา?

4. “ในความเชื่อ”

ภาษากรีกตรงนี้บอกเป็นนัยถึงความสัตย์ซื่อ ทิโมธีได้ใช้ความเชื่อไปสู่ความรอดแล้วหลายปีก่อนหน้านั้น-แต่ในที่นี้เขาเป็นแบบอย่างที่ดีของสัตย์ซื่อของความเชื่อนั้น ในระหว่างช่วงชีวิตของทิโมธี คริสตจักรนั้นได้เผชิญกับการต่อต้านมากมาย มีภัยอันตราย-แม้กระทั่งภัยอันตรายฝ่ายร่างกาย ภัยของการถูกฆ่าตาย พวกศัตรูของข่าวประเสริฐคุกคามพวกอัครทูต คนของพระเจ้าเหล่านี้ทนทุกข์มากมายและสู้ทนความยากลำบากหลายประการ การทดลองต่าง ๆ ก็มหาศาล มันคงง่ายมากสำหรับทิโมธีที่จะเริ่มท้อใจและผิดหวัง-แต่ตรงกันข้ามเขากลับพิสูจน์ว่าเป็นแบบอย่างที่ดีและแบบแผนที่ดีจริงของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว เขาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่สัตย์ซื่อวันต่อวัน

5. “ในความบริสุทธิ์”

เราสามารถสรุปย่อความหมายตรงนี้โดยกล่าวว่าทิโมธีได้ประพฤติการดำเนินชีวิตคริสเตียนอันไร้ที่ติ และชำระตัวให้บริสุทธิ์ เขาเชื่อในและดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ในทางปฏิบัติ-ไม่ใช่แบบที่ถูกสนับสนุนโดยนักศาสนาบางพวกวันนี้ แต่เป็นการดำเนินชีวิตอันไร้ที่ติ ไร้ตำหนิ และบริสุทธิ์ตามที่ถูกสอนในพระคัมภีร์

ข้อ 13: “จนกว่าข้าพเจ้าจะมา จงเอาใจใส่ในการอ่าน ในการเตือนสติ ในหลักคำสอน”

“จนกว่าข้าพเจ้าจะมา...” นี่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเปาโลมีแผนที่จะกลับไปยังเมืองเอเฟซัสเพื่อเยี่ยมเยียนพวกเขาและปรนนิบัติคริสตจักรที่นั่น เขาไม่ยอมให้ทิโมธีเริ่มท้อใจ แต่อยากให้เขาสัตย์ซื่อ ตื่นตัว และกระตือรือร้นในการเฝ้าระวังฝูงแกะนั้น เลี้ยงดูพวกเขาและทำให้แน่ใจว่าไม่มีพวกสุนัขป่าเข้ามาในท่ามกลางพวกเขาจนกว่าเขากลับไป ในลูกา 19:13 พระเยซูทรงสั่งเราให้ “สาละวนทำงาน” จนกว่าพระองค์เสด็จมา

สามสิ่งถูกชี้ให้เห็นเพื่อให้ทิโมธีกระทำจนกว่าจะถึงเวลานั้นที่เปาโลสามารถไปเยี่ยมคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสได้:

1. “จงเอาใจใส่ในการอ่าน”

ในคริสตจักรยุคต้น ผู้รับใช้อ่านพระคัมภีร์แบบออกเสียงดังให้ที่ประชุมฟัง พวกคริสเตียนสมัยแรก ๆ ไปสามารถเข้าเมืองไปซื้อพระคัมภีร์หุ้มหนังเล่มสวย ๆ แบบที่พวกเราทำวันนี้ได้ และมีหนังสือม้วนไม่กี่อันที่มีหนังสือเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม จดหมายเหล่านั้นที่เปาโลเขียนไปถึงคริสตจักรทั้งหลายก็ถูกอ่านจากแผ่นหนังเดิมที่เขาใช้เขียนจดหมายเหล่านั้น และเขากล่าวแก่ทิโมธีว่า “อย่าละเลยการอ่านแบบเป็นระบบ จงอ่านพระคัมภีร์ให้ผู้คนฟัง จงรักษาพวกเขาให้อยู่ภายใต้เสียงแห่งพระวาทะของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ”

ผมเชื่อว่าเปาโลให้คำสั่งแบบสองทบแก่ทิโมธีดังนี้: เขาจะต้องไม่เพียงอ่านพระคัมภีร์ให้ผู้คนฟังเพื่อการปลอบประโลมใจ เตือนสติ และเสริมสร้างพวกเขาเท่านั้น-และดำเนินด้วยหากจำเป็น-แต่เขาจะต้องอ่านอย่างเป็นระบบด้วยเพื่อให้อาหารใจของเขาเองและเสริมสร้างความแข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณของเขาเอง ความล้มเหลวอย่างหนึ่งของผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้ก็คือ การขาดการอ่านพระวาทะของพระเจ้า การศึกษาค้นคว้า และการเตรียมตัวเองให้พร้อมที่จะเลี้ยงดูฝูงแกะ

พระเยซูทรงเอาใจใส่ในการอ่าน: “...และตามธรรมเนียมของพระองค์ พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน” (ลูกา 4:16) ในสมัยพันธสัญญาเดิม เอสราอ่านพระวาทะตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน และผู้คนก็ยืนและฟังเขา (เนหะมา. 8:3-5) ช่างเป็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่ได้อ่านพระวาทะของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่เราเทศนาให้ฟัง-และกระนั้นผู้รับใช้บางคนก็ไม่เอาพระคัมภีร์ขึ้นไปบนธรรมาสานในเช้าวันอาทิตย์ด้วยซ้ำ! ขอพระเจ้าทรงเวทมนานักเทศน์ผู้นำสงสารคนนั้นเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อให้การเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขา

ข่าวสารเดียวที่โลกนี้ต้องการมากกว่าข่าวสารอื่นใดทั้งหมดรวมกันก็คือ ข่าวสารที่ถูกกล่าวในพระคัมภีร์บริสุทธ์แล้ว เพราะว่าไม่มีข่าวสารอื่นใดที่จะนำคนบาปทั้งหลายมาถึงพระคริสต์ พระวาทะของพระเจ้าเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด พระวาทะเป็นโคมสำหรับเท้าของเราและเป็นดวงสว่างให้แก่วิถีทางของเรา พระวาทะของพระเจ้าเป็นน้ำนมให้แก่ทารกในพระคริสต์ เนื้อให้แก่คนเหล่านั้นที่ต้องการอาหารแข็งและฤทธิ์เดชที่ชำระให้สะอาดสำหรับผู้เชื่อ: “บัดนี้ท่านทั้งหลายก็สะอาดแล้วโดยทางคำนั้นซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ยอห์น 15:3) “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) เราจะไม่มีความหวังถึงความสำคัญแห่งพระวาทะของพระเจ้าฟากนี้ของสวรรค์เลย ไม่แปลกที่พญามารได้พยายามที่จะทำให้ลายพระวาทะนั้นเสีย หักล้างความน่าเชื่อถือของพระวาทะ และเจือจางพระวาทะผ่านทางฉบับแปลที่แตกต่างกันทั้งหลายของพระคัมภีร์ ผมขอบุคคลพระเจ้าจริง ๆ ที่พระวาทะของพระเจ้าถูกปักแน่นเป็นนิรันดร์อยู่ในสวรรค์ และว่าพระวาทะจะไม่กลับมาสู่พระองค์อย่างไรประโยชน์ แต่จะสัมฤทธิ์ผลตามที่พระวาทะนั้นถูกส่งไปกระทำ

2. “จงเอาใจใส่...ในการเตือนสติ”

ทิโมธีจะต้องอ่านพระวาทะให้ผู้เชื่อเหล่านั้นฟัง แต่เขาจะต้องกล่าวถ้อยคำต่าง ๆ แก่พวกเขาที่จะทำ

ชวน สั่งสอน ปลอดภัยนำทาง ดำเนิน และเสริมสร้างพวกเขาในมนุษย์ภายในด้วย มีการเตือนสติแบบของจริงไม่มากนักใน “คำเทศนาเพราะ ๆ” เข้าวันอาทิตย์โดยทั่วไปสมัยนี้ ผู้รับใช้ที่ดีของพระเจ้าย่อมเตือนสติผู้คนจากพระวาระของพระเจ้า-และนี่เป็นที่ต้องการอย่างยิ่งในยุคสมัยนี้แห่งความยากลำบาก ความวุ่นวาย และความกระวนกระวายใจ เราผู้เป็นนักเทศน์ต้องกล่าวคำเทศนาที่ทำให้มีใจ เสริมสร้าง ให้กำลังใจ และปลุกใจให้สู้ต่อไป! บ่อยครั้งเกินไปวันที่คำเทศนาจากธรรมาสน์เป็นคำเทศนาที่ “ไม่ทำให้อิ่มหนา” (อสย. 55:2)

3. “จงเอาใจใส่...ในหลักคำสอน”

ผมขออธิษฐานให้คุณเห็นความสำคัญของข้อเท็จจริงที่ว่าหลักคำสอนถูกกล่าวถึงท้ายสุด ใน 2 ทิโมธี 4:1,2 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ในการปรากฏของพระองค์และในอาณาจักรของพระองค์ จงประกาศพระวาระ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและไม่สะดวก จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน”

อีกครั้งที่ “หลักคำสอน” ถูกกล่าวถึงท้ายสุด พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้วางหลักคำสอนไว้ท้ายสุด เพราะว่ามันมีความสำคัญน้อยที่สุด แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะเทศนาหลักคำสอนแก่ผู้คนที่พวกเขาถูกให้บังเกิดแล้วโดยพระวิญญาณและกลายเป็นผู้มีใจฝึกฝนฝ่ายวิญญาณมากพอที่จะปฏิบัติหลักคำสอนนั้นที่ถูกเทศนาแก่พวกเขา หลักคำสอนเป็นเรื่องสำคัญ และเราต้องเทศนามัน แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะสอนหลักคำสอนแก่คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่มีใจหันกลับ เราต้องทำให้คนไม่เชื่อกลับใจรับเชื่อเสียก่อนและทำให้คนที่มีใจหันกลับกลับมาเดินกับพระเจ้า คำเทศนาที่ถูกต้องการโดยคนบาปทั้งหลายและพวกคนที่มีใจหันกลับก็คือ คำเทศนาที่อธิบายแผนการแห่งความรอด ว่ามันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าเลยที่ผู้ใดควรพิณาศ ว่าพระเจ้าทรงแต่งงานกับคนที่มีใจหันกลับและมันเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทุกคนควรกลับใจเสียใหม่ วันนี้คำเทศนาเช้าวันอาทิตย์โดยเฉลี่ยถูกปรุงรส-ไม่ใช่ด้วยเกลือแห่งพระวาระ-แต่ด้วยหลักคำสอนประจำวัน ผู้คนถูกบัญชาให้จงรักภักดีต่อรายการ แทนที่จะถูกเตือนสติให้ยอมจำนนจิตใจ วิญญาณ และร่างกายโดยไม่หวังไว้แต่พระเยซู

มีความต้องการงานรับใช้ด้านการสอนอย่างยิ่งในท่ามกลางผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว เพราะว่าคริสตจักรโดยเฉลี่ยถูกสอนอย่างไม่ได้เรื่องเกี่ยวกับหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ ข้อเชื่อต่าง ๆ ประจำกาย...ใช่แล้วครับ พวกเขารู้จักข้อเชื่อเหล่านั้น พวกเขาสู้ทนหลักสูตรการเรียนอันแล้วอันเล่าเกี่ยวกับว่านิกายนี้หรือนิกายนั้นเชื่ออะไร-แต่เมื่อพูดถึงหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ที่บริสุทธิ์และติดดิน สมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ยก็ขาดความรู้ อย่างน่าเศร้า แต่ละคนควรอ่านพระคัมภีร์และศึกษาค้นคว้ามัน แต่ความผิดในเรื่องความรู้พระคัมภีร์ในท่ามกลางสมาชิกคริสตจักรทั้งหลายก็ตกอยู่ที่ศิษยาภิบาลเหล่านั้น ผู้รับใช้ทั้งหลายถูกเรียกให้ศึกษาค้นคว้า แยกแยะพระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง และเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้า เราจะต้องไม่เป็นเจ้านายผู้กดขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า เราจะต้องนำฝูงแกะไปยังที่ ๆ พุ่มหญ้าเขียวสดและให้คำสั่งสอนในสิ่งลึกล้ำฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นแห่งพระวาระของพระเจ้าซึ่งประกอบกันเป็นหลักคำสอนที่แท้จริงตามพระคัมภีร์

ข้อ 14: “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ประทานแก่ท่านโดยคำพยากรณ์ พร้อมกับ

การวางมือของพวกผู้ปกครอง”

การละเลยนั้นบาปหนา ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรดำเนินชีวิตแห่งการปล่อยปละละเลย เปาโลเตือนทิโมธีว่า “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน” ในฐานะผู้ดูแลของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัส ทิโมธีแบกรับหน้าที่รับผิดชอบอันหนักอึ้งเกี่ยวกับความต้องการส่วนตัวฝ่ายวิญญาณของพวกเขา-ทั้งในด้านหลักคำสอนและด้านศีลธรรม และเพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะผู้เลี้ยงรອງของพระเจ้า เขาต้องตื่นตัวและพร้อมที่จะรับใช้อยู่เสมอ ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ประทานการเจิมแบบพิเศษให้แก่เขา-ของประทานที่พิเศษอย่างหนึ่ง

ผู้เชื่อทุกคนถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าการเป็นลูกของพระเจ้าโดยไม่อาศัยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ถึงแม้ว่าผู้เชื่อทุกคนถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณและถือครองพระวิญญาณ ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระวิญญาณ พระเจ้าประทานการทรงเจิมแบบพิเศษของพระวิญญาณสำหรับงานรับใช้ที่พิเศษทั้งหลาย และไม่มีผู้รับใช้คนใดควรขึ้นไปบนธรรมาสันโดยไม่อธิษฐานขอต่อพระเจ้าก่อนที่จะทรงเติมเต็มเขาด้วยพระวิญญาณสำหรับงานรับใช้และคำเทศนาที่พิเศษนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ถาวรในใจของผู้เชื่อทุกคน แต่พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าการเจิมแบบเฉพาะเจาะจงของพระวิญญาณเป็นตามพระคัมภีร์ และทิโมธีก็ถือครองของประทานนี้ พระวิญญาณได้ประทานฤทธิ์เดชนั้นซึ่งเขาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของเขาในฐานะผู้เลี้ยงรອງของพระเจ้าและผู้นำของฝูงแกะนั้น เปาโลจึงกล่าวว่า “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน”

คริสเตียนมากมายไร้ซึ่งฤทธิ์เดชและความชื่นบานเพราะว่าพวกเขาได้ละเลยของประทานของพระเจ้าที่อยู่ภายใน ชาวโครินธ์เหล่านั้นอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและรักโลก-และเปาโลตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรงโดยกล่าวว่า “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง” (1 คร. 6:19) เหล่าผู้เชื่อชาวโครินธ์กำลังหลงลุ่มหลงผู้เป็นเจ้าโดยการไม่ให้เกียรติร่างกายของตัวเองและดำเนินชีวิตในการสนองตัณหาของเนื้อหนัง เปาโลเตือนสติพวกเขาให้กลับใจใหม่และตระหนักถึงข้อเท็จจริงอันน่าอัศจรรย์ที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในผู้เชื่อทุกคน เราเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราควรระมัดระวังมาก ๆ ว่าเราปฏิบัติกับวิหารนั้นอย่างไร

ชาวโครินธ์เหล่านั้นถือครองฤทธิ์เดชนั้น...พวกเขาสามารถเป็นผู้เชื่อที่เข้มแข็ง มีชัยชนะ เป็นเหล่าพยานที่ประสบความสำเร็จ และเป็นแบบอย่างที่ดีเด่นของผู้เชื่อได้ แต่พวกเขาได้ดับพระวิญญาณและไม่ให้เกียรติพระองค์เสียแล้ว พวกเขาไม่ได้กำลังเดินในความสว่างนั้น พวกเขาไม่ได้กำลังยอมให้พระวิญญาณนำทางพวกเขาเข้าสู่วิถีต่าง ๆ แห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้องและความอบอุ่นแห่งความรักของพระเจ้า พวกเขากำลังเดินตามความปรารถนาอันเห็นแก่ตัวของพวกเขาเอง-แตกแยก โต้เถียงกันในระหว่างพวกเขาเอง ตีมีเหล้าองุ่นที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลประกาศว่าพวกเขาหลายคนป่วยและบางคนก็ตายไปแล้วเพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะพิพากษาตัวเอง พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อพระวิญญาณและอุทิศชีวิตของตนแบบไม่หวงไว้แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โดยยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ถือครองและนำพาพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะถวายเกียรติพระเจ้าในสิ่งสารพัดที่พวกเขาทำ

ของประทานที่เปาโลพูดถึงนี้ได้ถูกประทานให้ “โดยคำพยากรณ์” คำพยากรณ์มีความหมายสองทบ: ผู้พยากรณ์เป็นคนที่บอกล่วงหน้า แต่เขาก็เป็นคนที่บอกออกไปถึงสิ่งที่ถูกบอกล่วงหน้าแล้วเช่นกัน ความหมายตรงนี้ ตามที่ใช้กับทิโมธี ก็คือการบอกพระวจนะของพระเจ้าออกไป “การวางมือของพวกเขาผู้ปกครอง” เป็นสัญญาณภายนอกที่ว่าชายหนุ่มผู้นี้ได้ถูกแยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะบอกออกไปถึงข่าวสารนั้นที่ ถูกให้โครงร่างไว้ใน 1 ทิโมธี 3:16- ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้า: พระเจ้าผู้ทรง “ปรากฏในเนื้อหนัง ได้ถูก พิสูจน์ในพระวิญญาณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไป ในสง่าราศี” เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่าทิโมธีได้รับมอบพันธกิจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เทศนาพระวจนะ และพวกเขาผู้ปกครองได้วางมือบนเขาเพื่อเป็นสัญลักษณ์ภายนอกว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกเขาแล้ว

ในกิจการ 13:3 บารนาบัสและเซาโลถูกส่งออกไปในลักษณะเดียวกัน (ในประสบการณ์ส่วนตัวของผมเอง ผมจะไม่มีวันลืมคืนนั้นเลยที่พวกเขาผู้ปกครองได้วางมือบนผมและแยกตั้งผมไว้-ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ผม ลืมหลายสิ่งไปแล้วที่ได้เกิดขึ้นนับตั้งแต่คืนนั้นเป็นต้นมา แต่ผมไม่เคยลืมวินาทีนั้นที่ชายเหล่านั้นของพระเจ้า วางมือของพวกเขาบนศีรษะของผมและอธิษฐาน โดยอุทิศตัวผมและแยกตั้งผมไว้เพื่องานของพระเจ้า)

ในที่นี้เปาโลกำลังเตือนความจำทิโมธีให้ระมัดระวังมาก ๆ เกรงว่าเขาจะละเลยของประทานนั้นที่เขา ถูกรองอยู่-ของประทานซึ่งทรงโปรดประทานให้แก่เขาเพื่อช่วยให้เขาสามารถเป็นผู้เลี้ยงขององค์พระผู้ เป็นเจ้าได้ เพื่อประกาศพระวจนะ เพื่อแจกจ่ายข่าวดีที่ว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และถูก ทำให้เป็นขึ้นเพื่อทำให้เราเป็นคนชอบธรรม

ข้อ 15: “จงตรึกตรองในสิ่งเหล่านี้ จงมอบตัวท่านไว้แก่สิ่งเหล่านี้อย่างเต็มขนาด เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง”

ไม่มีความขัดแย้งของความจริงในพระคัมภีร์ พวกมันเห็นพ้องตรงกันตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ ใน เพลงสดุดีบทที่หนึ่ง เราอ่านว่า “บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของพวกคน บาบ หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นจะได้รับพร แต่ความชื่นชมยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราช บัญญัติของพระเยโฮวาห์ และเขาตรึกตรองในพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และเขาจะ เป็นเหมือนอย่างต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำทั้งหลาย ซึ่งเกิดผลของมันตามฤดูกาลของมัน ใบของมันจะไม่ เหี่ยวแห้งด้วย และสิ่งใดก็ตามที่เขาทำก็จะจำเริญขึ้น คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนอย่างแกลบซึ่งลม พัดไล่ออกไป เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้ในการพิพากษา หรือคนบาปทั้งหลายจะไม่ยืนอยู่ในชุมนุม ชนของคนชอบธรรม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป”

โปรดหมายเหตุ: “เขาตรึกตรองในพระราชบัญญัติ (พระวจนะ) ของพระองค์ทั้งกลางวันและกลาง คคืน” เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยที่ถูกพูดถึงในพระคัมภีร์ว่าเป็น “กสิยุค” ผู้รับใช้โดยเฉลี่ยวันนี้มีเวลาเพียงเล็กน้อยเพื่อที่จะตรึกตรอง เวลาของเขาหมดไปกับการประชุมคณะกรรมการ การหยอดน้ำมันให้เครื่องจักรประจำ นิกายและการทำให้โครงการดำเนินต่อไปได้ ในคริสตจักรยุคต้น พวกเขาช่วยได้ถูกแต่งตั้งเพื่อที่ศิษยาภิบาลจะได้ ใช้เวลาของตนแก่การอธิษฐานและการศึกษาค้นคว้าพระวจนะ แต่นักเทศน์ส่วนใหญ่วันนี้ยุ่งเกินกว่าที่จะตรึก ตรอง และด้วยเหตุนี้คริสตจักรจึงได้รับผลกระทบ

โยชูวาเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแห่งสมัยพันธสัญญาเดิม และในหนังสือของเขาเราอ่านว่า “หนังสือแห่งพระราชบัญญัตินี้ต้องไม่ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าต้องตรึงตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในนั้นทุกประการ เพราะว่าเมื่อทำดั่งนั้นเจ้าจะกระทำให้ทางของเจ้าเจริญรุ่งเรือง และเมื่อนั้นเจ้าจะมีความสำเร็จอันดี เราบัญชาเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวและอย่าท้อใจเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับเจ้าที่ได้ก็ตามที่เจ้าไป” (โยชูวา 1:8,9)

เมื่อโยชูวาได้รับคำบัญชาของเขาให้เป็นทหารนายหนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เขาก็ถูกเตือนสติว่าอย่าปล่อยให้พระวจนะของพระเจ้าพรากไปจากปากของเขา แต่ให้ตรึงตรองในพระวจนะนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน ให้กระทำตามทุกสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในพระวจนะ และโดยการทำเช่นนั้นเขาได้รับคำสัญญาเรื่องพระพรมากมาย ทางของเขาก็จะเจริญรุ่งเรือง และเขาก็จะประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เขากระทำ พระเจ้าไม่เคยผิดพระสัญญาเลยสักข้อ และพระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์ที่ทรงให้ไว้แก่คุณและแก่ผม ถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์ก่อน ถ้าเรายอมตรึงตรองในพระวจนะทั้งกลางวันและกลางคืน เราก็จะเข้มแข็งและมีความกล้าหาญอันดี เราจะไม่กลัว เราจะไม่ขยาด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับเราไม่ว่าเราไปที่ใด และพระองค์จะทรงอยู่กับเรา “ไปกระทั่งถึงที่สุดปลาย”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่ใช้ตรงนี้สำหรับ “ตรึงตรอง” เป็นคำเดียวกับที่บอกเป็นนัยถึงสัตว์ตัวหนึ่งที่เคี้ยวเอื้อง เราควรมีประสบการณ์กับสิ่งที่ผู้แต่งเพลงสดุดีได้ประกาศไว้: “พระวจนะของพระองค์มีรสหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งที่อยู่ในรวง” ยิ่งเรากินจากพระวจนะและยิ่งเราเคี้ยวมัน มันก็ยิ่งมีรสหวานมากขึ้น ยิ่งเรากินจากพระวจนะ เราก็ยิ่งหิวพระวจนะมากขึ้น พระเยซูทรงสูญเสียคนที่ใคร่อยากเป็นสาวกไปเป็นจำนวนเยอะเลยเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ยกเว้นท่านทั้งหลายกินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และดื่มโลหิตของเรา ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวของท่านเลย ผู้ใดก็ตามที่กินเนื้อหนังของเรา และดื่มโลหิตของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:53,54)

ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “พระคำรัสทั้งหลายของพระองค์นั้นหวานต่อการชิมของข้าพระองค์จริง ๆ ใช่มั้ย? แล้วหวานกว่าน้ำผึ้งต่อปากของข้าพระองค์!” (เพลงสดุดี 119:103) ในเพลงสดุดี 119:97 เราอ่านว่า “โอ ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริง ๆ พระราชบัญญัตินั้นเป็นการตรึงตรองของข้าพระองค์วันยังค่ำ” เปาโลบอกทิโมธีให้ตรึงตรองเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้—สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงกระทำและได้ทรงจัดเตรียมที่จะกระทำเพื่อและผ่านทางทิโมธี ยิ่งเราตรึงตรองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า เราก็ยิ่งเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณและเราสามารถรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างสัมฤทธิ์ผลมากขึ้น

เปาโลลงลึกยิ่งกว่านั้น: “...จงมอบตัวท่านไว้แก่สิ่งเหล่านี้อย่างเต็มขนาด” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “จงทุ่มเทตัวท่านเองอย่างเต็มที่ในงานรับใช้ จงทุ่มเทตัวท่านเองที่พระบาทของพระเยซู จงถวายเวลาของท่าน พลังกำลังฝ่ายร่างกายของท่าน พรสวรรค์ต่าง ๆ ของท่าน จงถวายทุกอย่างอยู่เสมอ จงเอาตัวท่านเองเข้าอยู่ในงานรับใช้แห่งพระวจนะอย่างเต็มที่”

ผมไม่อยากต่อว่านักเทศน์หนุ่มคนใดที่ไร้เดียงสา มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติอย่างสมบูรณ์แบบที่ผู้รับใช้

หนุ่มคนใดจะทำงานโดยใช้แรงงานเพื่อที่จะหารายได้เสริมในการเลี้ยงชีพตัวเองในระหว่างช่วงที่เขาเรียนอยู่ หรือการรับใช้ในช่วงแรก ๆ (เปาโลเย็บเต็นท์และหาเลี้ยงชีพและหาซื้อสิ่งของจำเป็นต่าง ๆ สำหรับตัวเองโดยการทำงานนี้ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการเป็นภาระในการพึ่งพาคริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้น) แต่ “คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร. 9:14) เปาโลกล่าวว่า “แต่พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19) และข้อพระคำตอนนี้ของเราก็คือ “จงมอบตัวท่านไว้แก่สิ่งเหล่านี้้อย่างเต็มขนาด”

มันเป็นความน่าละอายและความอับศกแก่งานรับใช้ที่ศิษยาภิบาลคนใดของคริสตจักรใหญ่สักแห่งจะทำธุรกิจหรือทำงานฝ่ายโลกเพื่อหารายได้เสริมเข้ากับเงินเดือนที่ถูกจ่ายให้โดยคริสตจักรนั้น เมื่อในคริสตจักรนั้นมีพวกนักธุรกิจชายและหญิง ชาวไร่ชาวนาที่มั่งมี และผู้คนที่สามารถถวายเป็นใจกว้างขวางให้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้า! สิ่งเช่นนั้นไม่ควรเกิดขึ้นและนำความน่าละอายมาสู่คริสตจักร ผู้รับใช้คนใดที่เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรแห่งหนึ่งพร้อมทั้งทำสิบครอบครัวในคริสตจักรนั้นก็ทำได้มากพอ ๆ กับที่คน ๆ หนึ่งสามารถทำได้! ผู้รับใช้คนใดที่กำลังทำงานของพระเจ้าอย่างที่เขาควรทำก็ไม่มีเวลาที่จะทำงานสี่สิบชั่วโมงต่อสัปดาห์เพื่อหาเลี้ยงตัวเองและครอบครัวของเขา และคริสตจักรใดที่มีขนาดใหญ่พอที่จะให้ค่าจ้างสำหรับผู้รับใช้คนหนึ่งก็ควรจ่ายให้เขามากพอที่จะดำรงชีวิตได้และให้เขามีที่อยู่อาศัยอันเหมาะสม-มิฉะนั้น คริสตจักรนั้นก็สมควรมีศิษยาภิบาลและควรถูกปิดตายและเลิกกิจการเสีย

ขอพระเจ้าทรงเวทนาผู้คนที่อ้างตัวว่าบังเกิดใหม่แล้ว ที่อ้างว่ารักพระเยซู-กระนั้นก็ไม่ยอมถวายเป็นใจอย่างน้อยหนึ่งในสิบจากรายได้ของเขาเพื่อสนับสนุนศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้า และขอพระเจ้าทรงเวทนาพวกนักเทศน์ที่ใช้งานรับใช้ของตนเพื่อหารายได้เสริม ผมกล่าวเช่นนี้ในความรัก แต่วันนี้ผู้รับใช้จำนวนมากทำธุรกิจ ทำไร่นา หรือทำงานฝ่ายโลกอื่นใด และเทศนาเฉพาะในวันอาทิตย์ งานรับใช้ของพวกเขาไม่แทรกแซงกับธุรกิจของพวกเขา-แต่มันควรเป็นในทางกลับกัน นักเทศน์ไม่ควรปล่อยให้สิ่งใด-ครอบครัว เพื่อนฝูง หรือธุรกิจการงาน-เข้าแทรกแซงกับงานรับใช้ของตน มันเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันหนักอึ้งในการเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ

ผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐควรห่อหุ้มตัวอย่างเต็มขนาดในงานรับใช้ของตน ถูกขมิบขบจนทั่วโดยข่าวประเสริฐ จนเขาจะมีใจจดจ่ออยู่กับข่าวประเสริฐอย่างต่อเนื่อง-ถวายเป็นใจอย่างเต็มขนาดให้แก่มัน ดำเนินชีวิตอยู่ในมัน เขาควรถูกขมิบขบเหลือเกินในสิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญูณและพระวามะจนเขาไม่สามารถมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของโลกธุรกิจและการทำเงิน

หนึ่งในนิยามที่ดีที่สุดที่ถูกพบสำหรับผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐก็ถูกพบในฮักกัย 1:13: “แล้วฮักกัย ทูตของพระเยโฮวาห์ ได้กล่าวแก่ประชาชนตามกระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า “เราอยู่กับเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัส” ผู้รับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งเป็นแบบนี้-เขาเป็นกระบอกเสียงของพระเจ้าพร้อมกับข่าวสารของพระเจ้า เขากล่าวตามที่พระเจ้าทรงสั่ง และเขากล่าวสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกเขาให้กล่าว

ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าผู้รับใช้คนหนึ่งควรนั่งโดยมีพระคัมภีร์เล่มหนึ่งอยู่ในมือของตนยี่สิบสี่ ชั่วโมงต่อวัน นั่นไม่ใช่ความคิดนี้เลย เราต้องพักผ่อน เราต้องมีเวลาสันหนนาการ พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกของ

พระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงแยกตัวออกมาและพักผ่อนสักครู่หนึ่ง” แต่เราสามารถพักผ่อนและยังตรึกตรองเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าได้ มีกีฬาที่สะอาด ๆ หลายชนิดที่ผู้รับใช้คนหนึ่งสามารถมีส่วนร่วมได้ เช่น ตกปลา ล่าสัตว์ และกีฬาอื่น ๆ ที่ผมจะไม่ใช้เวลาเพื่อจะเอ่ยชื่อตรงนี้ ความเยียบสงบของทะเลสาบหรือความเยียบของป่าลึกให้ผู้รับใช้หยุดพักจากหน้าที่ต่าง ๆ แห่งคริสตจักรและชุมชนของเขา และกระนั้นเขาก็สามารถพูดคุยกับพระเจ้าในแบบที่เต็มเปี่ยมมากกว่า ลึกซึ้งมากกว่าที่เขาสามารถทำได้ในการศึกษาค้นคว้าของเขาหรือในบ้านของเขา

ไม่ใช่เลยครับ ผมไม่ได้กำลังเสนอแนะให้เราผลักดันตัวเองจนกระทั่งเราล้มลงเพราะหมดแรง แต่เราควรตรึกตรองในสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าและพร้อมที่จะป่าวประกาศข่าวสารแห่งความจริงนั้นตลอดเวลา-เพื่อตำหนิ เตือนสติ เสริมสร้าง ปลอบประโลมใจ และเสริมกำลังโดยแจกจ่ายพระวจนะของพระเจ้า และเราไม่สามารถเลี้ยงดูผู้อื่นได้จนกว่าตัวเราเองรับการเลี้ยงดูเสียก่อน

ความสำเร็จของผู้พยากรณ์ดาเนียลถูกสรุปย่อในดาเนียล 1:8: “แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ในใจของตนว่าเขาจะไม่กระทำตัวเองให้เป็นมลทินด้วยส่วนอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม...” ดาเนียลได้ปฏิญาณตนต่อตัวเองและต่อพระเจ้า-และเขาดำเนินชีวิตตามคำปฏิญาณนั้น! ใครเล่าไม่อยากประสบความสำเร็จเหมือนอย่างดาเนียล?

คริสตจักรจะไม่ป็นไปถึงที่สูงมากกว่า หรือไปถึงสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งมากกว่าที่ศิษยาภิบาลนำผู้คนเหล่านั้นไป และศิษยาภิบาลไม่สามารถนำผู้คนของเขาไปถึงที่สูงทั้งหลายแห่งการบรรลุ่มฝ่ายวิญญาณที่ตัวเขาเองยังไม่เคยประสบเลย ดังนั้นการตรึกตรอง การชำระตัวให้บริสุทธิ์ และการอุทิศตนจึงเป็นสิ่งที่ต้องกระทำหากนักเทศน์คนใดอยากจะเป็นผู้นำแบบที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์เป็น

ข้อ 15 ปิดท้ายด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “...เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ความจำเริญ” (profiting) ไม่ได้หมายถึงสิ่งที่เราคิดเมื่อเราพูดถึงผลกำไรในธุรกิจ มันหมายถึงการเจริญเติบโตและความก้าวหน้า สิ่งที่เราโลกล่ามกล่าวแก่ทิโมธีก็คือว่า เขาต้องเติบโตและก้าวหน้า-และผู้คนเหล่านั้นต้องมองเห็นความก้าวหน้านั้น ก่อนที่พวกเขาจะติดตามเขา ผู้นำต้องถูกนำโดยพระเจ้าก่อน โดยเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ไปข้างนอก ไปข้างบน โดยมีความเข้มแข็งมากขึ้นหากเขาหวังที่จะให้ผู้คนของเขาเดินตามรอยเขา

เปาโลสอนคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติว่าพวกเขาควรปฏิบัติตามเขา-แต่เฉพาะขณะที่เขาเดินตามรอยพระบาทของพระเยซูเท่านั้น ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าการหยุดนิ่งฝ่ายวิญญาณ-เราเติบโต หรือไม่เราก็หดเล็กลง เราไม่เป็นเหมือนเดิมอยู่ต่อไปในฝ่ายวิญญาณ เรากลายเป็นผู้ที่แข็งแกร่งขึ้น หรือไม่เราก็เริ่มอ่อนแอลง

ข้อ 16: “จงระวังตัวท่านและหลักคำสอนนั้น จงดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านี้ เพราะเมื่อกระทำดังนั้นท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้”

สิ่งที่เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีก็คือ: “จงตรวจสอบตัวท่านเองเถิด อย่าสอนหรือเทศนาสิ่งใดนอกเสียจากที่ท่านแน่ใจว่าท่านกำลังเทศนาหลักคำสอนที่ถูกต้อง” นักเทศน์ต้องดำเนินชีวิตตามสิ่งที่เขาเทศนา เขาต้องทำได้ตามมาตรฐานที่เขาวางไว้สำหรับผู้อื่น ในฐานะผู้รับใช้เราควรระวังตัวเราเองให้ดี-จงแน่ใจว่าลักษณะ

การดำเนินชีวิตของเรานั้นถูกต้อง จงแน่ใจว่าหลักคำสอนที่เราเทศนานั้นถูกต้อง-และจากนั้นเราควรบัญชาผู้คนที่
ของเราให้เดินตามเราขณะที่เราวางแบบอย่างนั้นในรอยพระบาทของพระเยซู

ผมเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผมไม่เคยเป็นศิษยาภิบาล และผมไม่ทราบความปวดร้าวใจและความ
ผิดหวังทั้งหมดนั้นที่ศิษยาภิบาลสักคนต้องสู้ทน แต่ผมเคยทำงานกับศิษยาภิบาลหลายคนแล้ว และผมก็
ทราบปัญหาบางอย่างที่พวกเขาเผชิญ กล่าวตามตรง ผมคิดว่าผมคงจะตายเพราะใจสลายหากผมได้อยู่ในฐานะ
ของศิษยาภิบาลบางคน ยกตัวอย่างเช่น ถ้าผมเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่งซึ่งไม่มีคนกลับใจรับเชื่อเลย
ในช่วงหนึ่งปี โดยที่คนกลุ่มเดิมนั้นร่วมประชุมนมัสการวันอาทิตย์ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยไม่พาคนใหม่ ๆ มา ทำ
ตามพิธีเดิม ๆ ร้องเพลงบทเดิมและจากที่ประชุมไปโดยดูเหมือนไม่สนใจอะไร ผมไม่สามารถทนได้กับการเป็น
ศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่งซึ่งผู้คนไม่ได้กำลังกลับใจรับเชื่อ ที่คริสตจักรนั้นไม่เคลื่อนที่ไปข้างหน้า ที่จำนวน
สมาชิกไม่ได้เพิ่มขึ้น

ผมตระหนักดีว่าในบางพื้นที่ศักยภาพไม่ได้ดีเยี่ยมมากเท่ากับในพื้นที่อื่น ๆ และคริสตจักรบางแห่งไม่
สามารถเติบโตอย่างรวดเร็วได้เหมือนคริสตจักรอื่น ๆ แต่ผมไม่เชื่อว่ามีคริสตจักรใดที่มีอยู่จริงซึ่งโดยรอบคริสต
จักรนั้นไม่มีใครเลยสักคนที่ต้องบังเกิดใหม่-และถ้าเหล่าสมาชิกของคริสตจักรนั้นรักพวกคนที่ยังไม่รอดและไป
ตามพวกเขาในจิตใจแห่งความถ่อมใจและความรัก ใครสักคนก็จะรับความรอด! อาจไม่มีการกลับใจรับเชื่อ
ทุกครั้งที่มีการประชุมนมัสการ-อาจไม่ใช่ทุกวันอาทิตย์ด้วยซ้ำ-แต่แน่นอนว่าผู้คนจะรับความรอดถ้าเหล่าผู้แทน
ของพระเจ้าทำหน้าที่ของตนในชุมชนนั้น

ผู้รับใช้ทุกคนควรตรวจสอบตัวเองให้ดี เขาควรถามตัวเองว่าเขาได้ทำสิ่งใดสำเร็จในช่วงเดือนที่ผ่านมา
หกเดือน หรือหนึ่งปีที่ผ่านมา เหล่าสมาชิกคริสตจักรที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขาคิดถึงเขาในแง่ใด? พวกเขา
เคารพเขาในฐานะเป็นผู้แทนของพระเจ้าไหม? เขาเป็นอย่างไรกันแน่ในสายตาของคนเหล่านั้นที่นั่งฟังเขา
เทศนา? เราแต่ละคนต้องตรวจสอบตัวเราเองและงานรับใช้ของเรา เราต้องร้องทูลพร้อมกับผู้แต่งเพลงสดุดีว่า
“โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตรวจสอบข้าพระองค์และลองใจข้าพระองค์เถิด ขอทรงทดสอบความคิดและ
จิตใจของข้าพระองค์เถิด” (เพลงสดุดี 26:2) ใน 2 โครินธ์ 13:5 เปาโลกล่าวว่า “จงตรวจสอบพวกท่านเองเถิด
ว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อนั้นหรือไม่ จงพิสูจน์พวกท่านเองเถิด” เมื่อเรามองเห็นตัวเราเองในกระจกแห่งพระ
วามใส ภาพสะท้อนนั้นก็อาจน่าละอายและแสนเจ็บปวด แต่ถ้าเราจะมองด้วยความซื่อตรง-และจากนั้นก็ทำ
อะไรบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่เรามองเห็น-มันก็จะให้เงินปันผลมหาศาลในผลลัพธ์เหล่านั้นที่ตามมา

เปาโลเตือนสติทิโมธีว่า “...จงดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านี้” นักเทศน์ของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลงหลักคำ
สอนของตนให้เข้ากับยุคสมัยหรือผู้คนที่เขาเทศนาให้ฟัง เหล่าผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าไม่ถูกขัดไปขัดมาด้วย
สายลมแห่งหลักคำสอนทุกอย่าง และพวกเขาไม่เทศนาเพื่อเอาใจผู้คนที่ด้วย พวกเขาเทศนาหลักคำสอนตามพ
ระคัมภีร์อันบริสุทธิ์-และพวกเขาเทศนาหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ต่อไป แม้หากว่ามันทำให้เจ็บปวดจนถึง
ขนาดที่ว่าสมาชิกหลายคน “ไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป” เหมือนสาวกเหล่านั้นในยอห์น 6:66 ก็ตามผู้คนที่
เปลี่ยนแปลง และศาสนาต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงหลักคำสอนต่าง ๆ ของตน-แต่พระคัมภีร์ไม่เปลี่ยนแปลง และ
หลักคำสอนตามพระคัมภีร์ไม่เปลี่ยนแปลง

เราเพิ่งอ่านในหนังสือพิมพ์หลายฉบับเกี่ยวกับศาสนาใหญ่ ๆ ทั้งหลายที่ทำให้หลักคำสอนของพวกเขาทันสมัยยิ่งขึ้น หลักคำสอนของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ไม่จำเป็นต้อง “ถูกทำให้ทันสมัย” มันทันสมัยอยู่แล้ว-ทันสมัยเสมอมาและจะทันสมัยเสมอไป ผู้คนที่ถูกชดไปชดมาโดยสายลมแห่งหลักคำสอนทุกอย่าง ซึ่งเปลี่ยนแปลงหลักคำสอนของตนทุกสองสามเดือน ต้องการสิ่งเดียวกัน: การบังเกิดใหม่!

ในกาลาเทีย 5:7 เปาโลกล่าวว่า “พวกท่านได้วิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าได้ขัดขวางพวกท่านที่พวกท่านไม่ควรเชื่อฟังความจริง” แต่เราอ่านคำกล่าวที่ทำให้ชื่นใจในกิจการ 2:42: “...เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในหลักคำสอนของพวกอัครทูต และในการสามัคคีธรรม และในการหักขนมปัง และในการอธิษฐานต่าง ๆ” พวกคริสเตียนสมัยแรกเหล่านี้มีความสุขกับรักแรกของตน พวกเขาตั้งมั่นคงอยู่ต่อเนื่องทุกวันในหลักคำสอนเดียวกัน และในการร่วมสามัคคีธรรม การหักขนมปัง และในการอธิษฐาน คริสตจักรต้องการผู้เชื่อทั้งหลายที่ตั้งมั่นคงมากขึ้น

จิตวิญญาณสามพันดวงได้รับความรอดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น อีกสองพันคนต่อมาไม่นาน อีกหลายพันคนในเวลาต่อมา-และถ้าคนใดในผู้เชื่อกลุ่มแรกเหล่านี้มีใจหันกลับหรือล้มลงข้างทาง ก็ไม่มีสักตัวอักษรในพระคัมภีร์ที่บอกเป็นนัยเช่นนั้น! พวกเขาตั้งมั่นคง-และโดยการตั้งมั่นคง พวกเขาจึงเติบโต และยิ่งพวกเขาเติบโต พวกเขาก็ยิ่งแข็งแรง ยิ่งพวกเขารับผิดชอบต่อพระเจ้า พวกเขาก็ยิ่งอยากที่จะรับใช้พระองค์ เหล่าผู้ที่กลับใจรับเชื่อในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเคลื่อนที่ต่อไป และถ้าคริสตจักรได้เคลื่อนที่ต่อไปจนถึงวันนี้อย่างที่ยังเคยทำในสมัยแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าสิ่งต่าง ๆ คงจะแตกต่างไปมากทีเดียวบนแผ่นดินโลกวันนี้

พระเจ้าข้าและบพนี้ของเราปิดท้ายด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “...เพราะเมื่อกระทำการดั่งนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้” ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าทมิฬสามารถไล่จิตวิญญาณของเขาหรือช่วยจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นที่เขาปรณนิบัติให้รอดได้ แต่เปาโลกำลังบอกทมิฬว่าถ้าเขาจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อไปในสิ่งต่าง ๆ ขององค์พระเจ้าเป็นเจ้า ตรึงตรองเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า ดำรงอยู่ต่อไปในหลักคำสอนที่ถูกตั้ง ไม่เพียงเบนออกไปจากความจริงนั้น เขาก็จะรักษางานรับใช้ของเขาไว้ได้ รักษาคำพยานของเขาไว้ได้ รักษาอิทธิพลของเขาไว้ได้ และรักษาบำเหน็จของเขาไว้ได้ และเขาจะยังรักษาอิทธิพล คำพยาน และบำเหน็จของคนเหล่านั้นที่เขาปรณนิบัติในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสไว้ได้ด้วย

ใน 1 โครินธ์ 9:27 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้”

วลีสุดท้ายนี้ไม่ได้หมายความว่าเปาโลกลัวว่าพระเจ้าจะทรงขับไล่เขาออกไปเสีย หรือว่าเขาจะสูญเสียการไถ่ของเขาหลังจากที่เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งทีเทศนาให้ผู้อื่นฟัง เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกวางเก็บบนชั้น ไม่เป็นภานะอันหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของผู้เป็นนายอีกต่อไป และสูญเสียอิทธิพลของข้าพเจ้า” เขาไม่ได้เชื่อ สอน หรือเสนอแนะว่าเขาจะสูญเสียการไถ่ของเขาไป แต่เขาอยากแน่ใจว่าเขาไม่ได้สูญเสียบำเหน็จของเขา เขาไม่ได้อยุ่กนำการติเตียนมาสู่ชาวประเสริฐและผู้คนที่เขาได้เทศนาให้ฟัง

อย่างสัตย์ซื่อ พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37) ความหมายที่แท้จริงของภาษากรีกล้วน ๆ ที่ถูกใช้ตรงนี้ก็คือ “ผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่ออกไปเสียด้วยเหตุประการใดทั้งนั้น” นั่นไม่ได้หมายความว่าคน ๆ หนึ่งจะมาหาพระเยซู สารภาพความเชื่อแบบคริสเตียน-และจากนั้นก็ดำเนินชีวิตแบบที่พญามารอยากให้เราใช้ชีวิต และสุดท้ายแล้วพระเจ้าจะพาเขาเข้าสู่อาณาจักรนั้น มันแค่หมายความว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าโดยการใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู-เมื่อผู้หนึ่งตายไปแล้ว ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)- คน ๆ นั้นจะไม่ถูกตัดออกหรือถูกขับไล่ออกไปเลย เขาอาจกลายเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ เขาอาจสูญเสียบำเหน็จของเขาและอิทธิพลของเขา และพระเจ้าอาจวางเขาเก็บไว้บนชั้น เขาอาจทนทุกข์ เขาอาจล้มป่วย เขาอาจถึงขั้นทำบาปที่นำไปสู่ความตาย-แต่นั้นไม่ได้หมายความว่า การไถ่ของเขาและชีวิตนิรันดร์ของเขาถูกพรากไป

มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างความรอดและบำเหน็จ ในที่นี้เปาโลกำลังเตือนสติผู้รับใช้คนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วและพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ระวางตัวเขาเองให้ดี ให้รู้จักความจริงนั้นและแน่ใจว่าเขาเทศนาหลักคำสอนที่แท้จริง-ความเชื่อที่แท้จริงซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว โดยการทำเช่นนั้นเขาก็จะรักษาตัวเองไว้และรักษาคนเหล่านั้นที่เขาเทศนาให้ฟังไว้ เราทราบว่ามีมนุษย์คนใดสามารถช่วยจิตวิญญาณของตัวเองให้รอดได้ แต่เขาสามารถรักษาอิทธิพลของตัวเองไว้ได้...เขาสามารถรักษาคำพยานของตัวเองไว้ได้ โดยการเป็นคริสเตียนคนหนึ่งที่ยังธรรมและสัตย์ซื่อ โดยปฏิบัติกรดำเนินชีวิตที่ไร้ที่ติทุกวัน

ในโรม 11:1 เปาโลถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” จากนั้นเขาก็ตอบว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย!” พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์ และไม่ตัดพวกเขาออกเสีย ความเข้าใจผิดแบบใหญ่โตเกี่ยวกับหัวข้อนี้ในท่ามกลางเหล่าคริสเตียนวันนี้เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าคนเป็นอันมากไม่เข้าใจว่าไม่ใช่ทุกคนที่ประกาศตัวว่านับถือศาสนาถูกไถ่และรับความรอดอย่างแท้จริง พวกเขาอาจเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่งและรับบัพติศมา แต่นั่นก็ไม่ได้ชี้ขาดว่าคน ๆ หนึ่งรอดแล้วหรือไม่ มีแต่พระเจ้าที่ทรงทราบใจ-และพระองค์ทรงพิพากษาใจ ไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก

ผู้รับใช้ทั้งหลายต้องกล่าวคำเตือนอันน่ายำเกรงที่ว่าพระเจ้าทรงวางบางคนไว้บนชั้นจริง ๆ เมื่อพวกเขาเริ่มสะเพร่าและไม่เอาใจใส่จนพระองค์ทรงใช้การพวกเขาไม่ได้อีกต่อไป พวกเขากลายเป็นคนที่ใช้การไม่ได้แล้ว ถูกวางไว้ต่างหากเพราะการละเลยและคำพยานที่แย่ พวกเขาเริ่มส่งผลเสียต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ พวกเขาไม่ใช่สินทรัพย์อย่างหนึ่งต่อคริสตจักรอีกต่อไป และพระเจ้าทรงวางพวกเขาไว้ต่างหาก

เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อทั้งปวงว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายเป็นร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแก่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน และอย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจงถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ” (รม. 12:1,2)

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราให้ทำอย่างที่เปาโลกล่าว หาก ณ เวลานี้เราไม่ได้ถวายเป็นจิตวิญญาณ และร่างกายบนแท่นบูชาของพระเจ้า ขอให้เรามอบถวายโดยไม่สงวนไว้-สมาชิกคริสตจักรและศิษ

ยาภิบาล, ผู้ดูแลและผู้ช่วย, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, มิชชันนารี และครูอาจารย์ ขอให้เรามอบถวายทุกสิ่งแด่
พระเยซูและเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้เชื่อในสิ่งสารพัดที่เราเป็นและในสิ่งสารพัดที่เราทำ

1 ทิโมธี - บทที่ 5

งานของผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์

5:1 อย่าว่ากล่าวคนที่สูงอายุ แต่จงวิงวอนเขาเหมือนเป็นบิดา และคนหนุ่ม ๆ ทั้งหมดเหมือนเป็นพี่น้อง

5:2 ผู้หญิงที่สูงอายุเหมือนเป็นมารดา หญิงสาว ๆ เหมือนเป็นพี่สาวน้องสาว พร้อมกับความบริสุทธิ์ทุกอย่าง

5:3 จึงให้เกียรติพวกหญิงม่ายที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง

5:4 แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหรือหลาน ก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนรู้ที่จะแสดงความกตัญญูที่บ้านก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า

5:5 บัดนี้ ผู้หญิงที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง และโดดเดี่ยว ก็วางใจในพระเจ้า และดำเนินต่อไปในบรรดาการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางคืนและกลางวัน

5:6 แต่ผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตในการสนุกสนาน ก็ตายแล้วขณะที่นางยังเป็นอยู่

5:7 และสิ่งเหล่านี้จึงให้คำกำชับ เพื่อพวกเขาจะไร้อันตราย

5:8 แต่ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของเขาเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนเหล่านั้นแห่งบ้านเรือนของเขาเอง ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อนั้นเสียแล้ว และแย่กว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก

5:9 อย่าให้หญิงม่ายคนใดลงชื่อในทะเบียนหญิงม่าย ที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี โดยเป็นภรรยาของชายคนเดียว

5:10 เป็นคนที่ถูกรายงานว่าได้กระทำบรรดาการงานที่ดี ถ้านางได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ๆ ถ้านางได้มีน้ำใจรับรองแขกทั้งหลาย ถ้านางได้ล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน ถ้านางได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก ถ้านางได้ปฏิบัติตามการงานที่ดีทุกอย่างอย่างขยันขันแข็ง

5:11 แต่หญิงม่ายสาว ๆ นั้นจงปฏิเสธเสีย เพราะว่าเมื่อพวกเขาเริ่มมีใจหลงระเห็จไปจากพระคริสต์แล้ว พวกเขาจะสมรส

5:12 โดยได้รับพระอาชญา เพราะพวกเขาทิ้งความเชื่อดั้งเดิมของพวกเขาเสียแล้ว

5:13 และนอกจากนี้ พวกเขาก็เรียนรู้ที่จะเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปจากบ้านนี้ไปบ้านนั้น และไม่ใ้เกียจคร้านเท่านั้น แต่เป็นพวกปากบอนด้วย และเป็นพวกคนที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น โดยพูดบรรดาสิ่งซึ่งพวกเขาไม่ควรจะพูด

5:14 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้พวกหญิงม่ายสาว ๆ นั้นสมรส คลอดบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ปฏิบัติมีโอกาสที่จะพูดตำหนิได้

5:15 ด้วยว่ามีบางคนได้หันไปตามซาตานเสียแล้ว

5:16 ถ้าชายหรือหญิงคนใดที่เชื่อแล้วมีหญิงม่าย ก็ให้พวกเขาช่วยเลี้ยงดูหญิงม่ายคนนั้น และอย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนทั้งหลายที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง

5:17 จงให้บรรดาผู้ปกครองที่ปกครองดินนั้นถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักในพระวาระและหลักคำสอน

5:18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘เจ้าอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’

5:19 อย่ายอมรับคำกล่าวหาต่อผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่ต่อหน้าพยานสองสามคน

5:20 คนเหล่านั้นที่กระทำบาป จงตำหนิต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย

5:21 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า และเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว

นั่น ให้ท่านรักษาสິงเหล่านี้ไว้โดยปราศจากการเห็นแก่หน้าผู้ใด โดยไม่กระทำการใด ๆ ด้วยใจลำเอียง

5:22 อย่าวางมือบนผู้ใดอย่างกะทันหัน และอย่ามีส่วนร่วมในบรรดาบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวท่านเองไว้ให้บริสุทธิ์

5:23 อย่าดื่มน้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำอุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อเห็นแก่ระเพาะอาหารของท่านและความเจ็บป่วยที่บังเกิดแก่ท่านบ่อย ๆ

5:24 บาปทั้งหลายของบางคนก็ปรากฏเด่นชัดก่อนเวลา โดยนำหน้าไปถึงการพิพากษา และบาปทั้งหลายของบางคนก็จะตามมาภายหลัง

5:25 เช่นเดียวกันบรรดาการงานที่ดีของบางคนก็ปรากฏออกมาก่อนเวลาด้วย และการงานทั้งหลายที่ตรงกันข้ามจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับพวกหญิงม่าย

ศาสนาแบบคริสเตียนมีความเป็นส่วนตัวมาก ๆ เราได้รับความรอดเป็นรายบุคคล แต่ในถ้อยคำของอัครทูตเปาโล “ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” (รม. 14:7) ถึงแม้ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นเรื่องส่วนตัว คริสเตียนทั้งหลายก็ไม่อาจตัดขาดตัวเองจากครอบครัวและเพื่อนมนุษย์ได้ ยากอบบอกเราว่า “การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์และไว้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยี่ยงมเหยบรรดาเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายในความทุกข์ร้อนของพวกเขา และการรักษาตัวมิให้ได้รับราศีจากโลก” (ยากอบ 1:27) คริสเตียนมีพันธะต่อผู้อื่นอย่างแน่นอน มันเป็นอภิสิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่ได้เป็นคริสเตียน แต่อภิสิทธิ์เช่นนั้นมาพร้อมกับความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่

สิบเอ็ดบทแรกของจดหมายของเปาโลถึงชาวโรมมีลักษณะเน้นหลักคำสอนเป็นหลัก ในบทที่ 12 เขาร้องประกาศเรื่องการยอมจำนนอย่างเต็มที่ โดยอ้อนวอนผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรที่กรุงโรมให้ถวายร่างกายของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต-บริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของคริสเตียนทุกคน ตั้งแต่บทที่ 12 ไปตลอดบทที่เหลือเหล่านั้นของหนังสือโรม เปาโลพูดถึงการดำเนินชีวิตประจำวันแบบคริสเตียนในเชิงปฏิบัติ เขาพูดถึงทัศนคติของเราที่มีต่อเพื่อนคริสเตียนของเราและที่มีต่อมนุษยชาติโดยทั่วไป ยกตัวอย่างเช่น ถ้าการกินเนื้อสัตว์ทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าคนใดสะดุดใจ เราก็ควรเต็มใจที่จะละการกินเนื้อสัตว์เพราะเห็นแก่พี่น้องคนนั้น เราไม่สามารถใช้ชีวิตตามใจชอบได้หากเราเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู เราต้องคิดถึงผู้อื่น

จดหมายของเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสเป็นลักษณะฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้ง และใจความหลักของหนังสือเอเฟซัสคือ “สวรรค์สถาน” แต่ในส่วนท้ายของจดหมายฝากที่ยิ่งใหญ่นั้นเขาพูดถึงคริสเตียนและหน้าที่ของคริสเตียนที่มีต่อผู้อื่นบนแผ่นดินโลกนี้ โดยชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสามัคกับภรรยา พ่อแม่กับลูก ๆ นายและบ่าว

ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครีนธ์ เขาชี้ให้เห็นว่าเราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน โดยมีพระเยซูเป็นศีรษะ-และเมื่ออวัยวะอันหนึ่งของร่างกายนั้นเจ็บ ทั้งร่างกายนั้นก็เจ็บไปด้วย มันเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ๆ ที่เรานึกถึงเพื่อนมนุษย์ของเราในกิจกรรมทุกอย่างของเรา-ในคริสตจักร ในชุมชน ใน

ธุรกิจ-ที่ใดก็ตามที่เราต้องเกี่ยวข้องกับผู้อื่น ผู้รับใช้ที่ดีต้องสั่งสอนผู้คนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้

ข้อ 1 และ 2: “อย่าว่ากล่าวคนที่สูงอายุ แต่จงวิงวอนเขาเหมือนเป็นบิดา และคนหนุ่ม ๆ ทั้งหลายเหมือนเป็นพี่น้อง ผู้หญิงที่สูงอายุเหมือนเป็นมารดา หญิงสาว ๆ เหมือนเป็นพี่สาวน้องสาว พร้อมกับความบริสุทธิ์ทุกอย่าง”

ข้อพระคำเหล่านี้เอ่ยชื่อเหล่าสมาชิกของครอบครัวหนึ่ง แน่แน่นอนว่าคริสตจักรพันธสัญญาใหม่เป็นครอบครัวหนึ่ง-ครอบครัวเดียว โดยมีพระเยซูเป็นศีรษะ เหล่าสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ถูกเอ่ยชื่อภายใต้ภาพเปรียบเทียบหลายอย่าง เราเป็นเหล่าทหารในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เข้าแข่งขันในการวิ่งแข่ง-ไม่ใช่เพื่อรับมงกุฎที่เปื่อยเน่าได้ แต่ที่ไมรู้เปื่อยเน่า เราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระคริสต์ ไม่ใช่ทุกคนเป็นอวัยวะที่สำคัญที่สุด แต่แม้แต่อวัยวะที่เล็กน้อยที่สุดก็เป็นที่ต้องการและไม่อาจถูกเมินเฉยได้ เราเป็นเหล่าผู้รับใช้ในครัวเรือนของพระเจ้า เราเป็นกึ่งที่เชื่อมติดกับเถาองุ่น เราเป็นนักร้องในคณะนักร้องแห่งสวรรค์ เราเป็นศิลาที่มีชีวิตในอาคารนั้น เราเป็นผู้ที่รับการบังเกิดแล้ว เราเป็นนิเวศฝ่ายวิญญาณ เราเป็นลูก ๆ ของพระบิดา เหล่าทายาทของพระเจ้า และทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์ เรามีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราเป็น “พี่น้องร่วมสายเลือด” เพราะว่าเราทุกคนอยู่ภายใต้พระโลหิตเดียวกันนั้น ถูกล้างชำระในพระโลหิตเดียวกันนั้น เหล่าสมาชิกของครอบครัวเดียวกันนั้นแห่งสวรรค์

ในคริสตจักร พวกชายสูงอายุจะต้องถูกปฏิบัติดุจบิดา เหล่าวิสุทธิชนผมขาวของพระเจ้าจะต้องไม่ถูกผลักไสไปมา ถูกเหยียดหยาม ถูกเมินเฉย พวกเขาจะต้องได้รับความรัก การให้เกียรติ และความเคารพนับถือดุจบิดา เปาโลสอนที่โมธีไม่ให้ปฏิบัติกับวิสุทธิชนสูงวัยเหล่านี้เหมือนกับที่เขาจะปฏิบัติกับพวกคนที่อายุน้อยกว่า เขาจะต้องไม่ตำหนิคนที่สูงอายุเพราะความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่พวกเขาอาจมี แต่ควรวิงวอนคนเหล่านั้นให้ทำดีกว่าเดิม เด็กสามารถถูกนำ แต่มันผิดที่จะเอาไม้มาอันหนึ่งและต้อนเขาไป ไม้อ่อนสามารถถูกงอและตัดได้ แต่มันต้องถูกกระทำด้วยความนุ่มนวล และเมื่อชายหนุ่มทั้งหลายเติบโตไปเป็นชายสูงวัย พวกเขาก็มีคุณลักษณะและนิสัยหลายอย่างของเด็กเล็ก ๆ อีกครั้ง หลายครั้งพวกเขาถูกทอดทิ้งหรือถูกผลักไสให้ไปอยู่ด้านหลังและถูกเมินเฉย และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงรู้สึกเสียใจและถูกทำร้ายจิตใจอย่างหนัก มันไม่ควรเป็นแบบนี้เลย

พวกคนหนุ่มในที่ประชุมจะต้องถูกปฏิบัติดุจพี่น้อง คนเหล่านั้นที่สูงวัยกว่าในองค์พระผู้เป็นเจ้าและมีคุณสมบัติดีกว่าที่จะรับใช้ในคริสตจักรจะต้องไม่แสดงว่าตนเหนือกว่าพวกคนที่หนุ่มกว่า แต่ตรงกันข้าม พวกเขาจะต้องปฏิบัติกับพวกที่หนุ่มกว่านั้นดุจพี่น้อง โดยรักพวกเขา และร่วมแบ่งปันกับพวกเขาความชื่นบานของการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

พวกหญิงสูงอายุในคริสตจักรจะต้องถูกปฏิบัติดุจมารดา-ได้รับความรัก การให้เกียรติ และความเคารพนับถือ พวกนางจะต้องไม่ถูกเมินเฉยและถูกทิ้งไว้ลำพังขณะที่พวกหญิงอายุน้อยกว่าทำหน้าที่เหล่านั้นของพวกสตรีในที่ประชุมนั้น ความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงไม่เพิกเฉยทั้งผู้สูงวัยและพวกคนที่อ่อนวัยกว่า พวกเขาอาจไม่เหมาะสมกับงานหนึ่งเท่ากับที่ใครคนอื่นจะทำงานนั้น แต่เราต้องไม่เพิกเฉยพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นอวัยวะของกายเดียวกันซึ่งเราก็คืออวัยวะหนึ่งของกายนั้น

พวกหญิงสาวในคริสตจักรจะต้องถูกปฏิบัติดุจพี่สาวน้องสาว พวกเธอจะต้องได้รับความรัก การให้เกียรติ การป้องกันและการปกป้องจากตัณหาและบาปอันไม่บริสุทธิ์ซึ่งอาจเข้าครอบงำพวกเธอได้

1 ยอห์น 2:12-14 ให้ภาพที่คล้าย ๆ กัน โดยเรียกเหล่าสมาชิกของคริสตจักรว่าเป็นลูกเล็ก ๆ-คนเหล่านั้นที่เพิ่งได้รับความรอดได้ไม่นาน จากนั้นยอห์นพูดถึงพวกคนหนุ่ม-คนเหล่านั้นที่เติบโตเข้มแข็งขึ้นแล้วในความเชื่อนั้น และจากนั้นเขาพูดถึงบิดาทั้งหลาย-คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดมาหลายปีแล้ว ก้าวหน้าในพระคุณ ความรู้ ความเชื่อ และผลก่าลัง-ผู้ซึ่งถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อชนะผู้อื่น ดังนั้นจึงให้กำเนิดบุตรอื่น ๆ ผ่านทางการประกาศข่าวประเสริฐและคำพยานที่พวกเขาให้

คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นกลุ่มครอบครัวอย่างแท้จริง เปาโลเรียกทิโมธีว่าเป็น “บุตรแท้ของข้าพเจ้า...บุตรที่รักของข้าพเจ้า” พวกเราที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ ที่ได้รับความรอดมานานหลายปีแล้ว และเติบโตในพระคุณและความรู้แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ ควรเอาใจใส่เหล่าผู้เชื่อใหม่ให้มาก ๆ ถ้าเราเห็นพวกเขาทำสิ่งต่าง ๆ หรือไปสถานที่ต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่ควรทำและไป แทนที่จะตำหนิพวกเขา เราควรวิงวอนพวกเขาและทำเต็มที่เพื่อนำพวกเขาไปสู่ที่ราบที่สูงกว่าเดิมแห่งการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ เราควรปฏิบัติกับพวกคนที่สูงวัยกว่าในคริสตจักรในลักษณะเดียวกัน ถ้าเราก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณแล้วและเข้มแข็งกว่าผู้อื่น เราก็ไม่ควรดูถูกพวกเขาแต่ทำทุกอย่างในอำนาจของเราเพื่อช่วยเหลือพวกเขาเมื่อพวกเขาต้องการความช่วยเหลือ เพราะว่าพวกเขาเป็นพี่น้องชายหญิงของเราในพระกายของพระคริสต์

ข้อ 3: “จงให้เกียรติพวกหญิงม่ายที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง”

โปรดสังเกตคำกล่าวที่ว่า “หญิงม่ายอย่างแท้จริง”-ไม่ใช่แค่พวกผู้หญิงที่ได้สูญเสียสามีของตนในความตาย แต่เป็นคนเหล่านั้นที่ได้สูญเสียทุกสิ่งและไม่มีทรัพย์สินเลี้ยงชีพ ถ้าสามีคนหนึ่งเสียชีวิตโดยทิ้งกองทุนที่เพียงพอไว้เพื่อดูแลภรรยาของเขา คริสตจักรก็ไม่ควรรับผิดชอบเรื่องนาง แต่ในสมัยต้นของความเชื่อแบบคริสเตียน ผู้เชื่อจำนวนมากมีฐานะยากจนมาก-พวกเขาหลายคนเป็นทาส โดยหารายได้แทบไม่พอสำหรับสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต ในสมัยนั้นมันไม่ใช่เรื่องผิดแปลกที่หญิงคนหนึ่งสูญเสียสามีของตนไปจะไม่มีรายได้ใด ๆ เลยที่จะเลี้ยงชีพ และในสมัยนั้นมันเป็นเรื่องที่น่าเศร้ามากกว่าในสมัยนี้ที่คริสตจักรต้องดูแลพวกหญิงม่ายที่เป็น “หญิงม่ายอย่างแท้จริง”

ข้อ 4: “แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหรือหลาน ก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนรู้ที่จะแสดงความกตัญญูที่บ้านก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า”

พระคำข้อนี้ชี้ให้เห็นว่าถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูก ๆ หรือญาติสนิทที่สามารถดูแลนางได้ นางก็ไม่ถูกจัดว่าเป็น “หญิงม่ายอย่างแท้จริง” มันเป็นเรื่องที่เศร้าในสมัยของเราที่ว่าพ่อแม่ที่สูงวัยจำนวนมากที่อยู่ในบ้านพักคนชรา และในบ้านประจำเขตที่ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐและองค์กรการกุศลต่าง ๆ มีลูกหลานที่มีความสามารถทางการเงินที่จะดูแลพ่อแม่ของตนได้ ผมกล่าวโดยไม่ขอภัยเลยว่าลูกหลานที่มีความสามารถทางการเงินที่จะให้บ้านที่อยู่สบายสักหลังแก่พ่อแม่ที่สูงวัยของตนได้ก็มีพันธะหน้าที่ตามพระคัมภีร์ในการทำเช่นนั้น พวกเราที่มีพ่อแม่ที่มีชีวิตอยู่ผู้ซึ่งแก่ชราควรตระหนักว่าพวกเขาได้ดูแลเราตอนที่เราดูแลตัวเองไม่ได้

เราเป็นหนี้บุญคุณพวกท่านในเรื่องการดูแลและการเลี้ยงดู เราถึงยังมีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ และแน่นอนว่าเราควรซาบซึ้งสิ่งที่คุณท่านได้กระทำเพื่อเรามากพอที่จะดูแลพวกท่านในช่วงบั้นปลายชีวิตของคุณท่าน ความรักเพียงเล็กน้อยจะติดตัวเด็กคนหนึ่งไปนานแสนนาน และนี่ก็เป็นจริงเช่นกันกับผู้สูงวัยที่มีลักษณะเฉพาะตัวเหล่านั้นของเด็กคนหนึ่ง มีคนชราที่เปล่าเปลี่ยวจำนวนมากเหลือเกินในสมัยนี้ของเรา

การที่ลูก ๆ พาพ่อแม่ผู้แก่ชราไปอยู่ในบ้านพักคนชราหรือส่งตัวพวกท่านให้หน่วยงานสวัสดิการดูแลก็ไม่เพียงเป็นเรื่องที่ไม่งามและอกตัญญูเท่านั้น และเป็นวิธีที่แย่มากในการตอบแทนพระคุณพ่อแม่สำหรับสิ่งที่พวกท่านได้ทำเพื่อลูกเหล่านั้น แต่มันยังไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยด้วยในสายพระเนตรของพระเจ้า ในข้อ 8 ของบทนี้ของเราเปาโลบอกเราว่า “ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของเขาเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่บ้านเรือนของเขาเอง ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อที่เสียแล้ว และแย่กว่าคนที่ไม่มีเชื่อเสียอีก” เราจะอภิปรายเรื่องนี้เพิ่มเติมเมื่อเราไปถึงพระคำข้อนี้

จากภูเขาซีนายพระเจ้าได้ประทานพระบัญญัติว่า “จงให้เกียรติบิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า” ในหนังสือเอเฟซัสเปาโลเตือนความจำเราว่าเป็นพระบัญญัติข้อแรก “ที่มีพระสัญญา” ลูก ๆ ที่ไม่ให้เกียรติพ่อแม่ของตนและขาดความเคารพต่อพวกท่านก็คาดหวังได้ว่าจะเสียชีวิตตอนอายุยังน้อย เพราะพระคัมภีร์บัญชาให้ลูก ๆ ให้เกียรติพ่อแม่ของตน ถ้าเราให้เกียรติพ่อแม่ของเรา เราก็ได้รับพระสัญญาเรื่องชีวิตยืนยาว ถ้าเราไม่ให้เกียรติพ่อแม่ของเรา วันคืนของเราก็จะถูกตัดให้สั้นลงบนแผ่นดินโลกนี้ พระเจ้าประทานพระพรพิเศษให้แก่ลูก ๆ ที่ดูแลพ่อแม่ผู้แก่ชราของตนและแก่คนเหล่านั้นที่แสดงความกรุณา ความรัก และการดูแลต่อวิสุทธิชนสูงวัยเหล่านั้นในคริสตจักรและชุมชน

ทิโมธีจะต้องสั่งสอนผู้เชื่อเหล่านั้นในความดูแลของเขา และระวังว่าฝูงแกะของเขาตระหนักดีถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้ที่เกี่ยวกับพันธะทางสังคม หน้าที่ของผู้เชื่อทั้งหลายที่มีต่อเหล่าวิสุทธิชนที่สูงวัยจะต้องไม่ถูกมองข้าม ถูกหลีกเลี่ยง หรือถูกละเลย มันเป็นภาพสะท้อนอันน่าเศร้าที่แสดงให้เห็นสันดานมนุษย์เมื่อลูก ๆ ปลอมใจพ่อแม่ของตน ผู้ซึ่งให้กำเนิดพวกเขาเข้ามาในโลก ต้องทนทุกข์ฝ่ายร่างกายในเมื่อพวกเขาสามารถทำอะไรบางอย่างเพื่อบรรเทาความทุกข์นั้นได้ และมันเป็นคำพยานที่ไม่ดีสำหรับคริสตจักรหากเหล่าสมาชิกที่สูงวัยถูกปล่อยให้ทนทุกข์และขาดสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตในเมื่อวิสุทธิชนที่รักเหล่านี้สามารถรับการเลี้ยงดูได้โดยบิชอปหรือศิษยาภิบาลที่มีเงินเก็บมหาศาลซึ่งบ่อยครั้งถูกเก็บสำรองไว้โดยที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายในสมัยนี้!

ข้อ 5: “บัดนี้ ผู้หญิงที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง และโดดเดี่ยว ก็วางใจในพระเจ้า และดำเนินต่อไปในบรรดาการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางคืนและกลางวัน”

คริสตจักรมีหน้าที่รับผิดชอบต่อพวกหญิงม่ายที่เป็น “หญิงม่ายอย่างแท้จริง” ก่อนอื่น พวกนางต้องถูกให้เกียรติ...ข้อ 3 ประกาศเรื่องนี้อย่างชัดเจน “หญิงม่ายอย่างแท้จริง” เป็นบุคคลหนึ่งที่มีเกียรติและควรได้รับเกียรติในคริสตจักร นางอาจแต่งตัวโดยไม่มีเสื้อผ้าดี ๆ เหมือนคนอื่น นางอาจไม่มีสิ่งต่าง ๆ ของชีวิตนี้ที่บริบูรณ์เหมือนคนอื่น-แต่นางจะต้องไม่เป็นที่ดูถูกเลย นางจะต้องได้รับความนับถือและถูกให้เกียรติโดยสุภาพสตรีคนอื่น ๆ ของคริสตจักร

ความเย่อหยิ่งเป็นบาปที่น่าเกลียดที่สุดอย่างหนึ่งซึ่งคริสเตียนคนหนึ่งอาจมีความผิดในบาปนี้ได้ มีความเย่อหยิ่งเยาะเกิ่นไปแล้วในชีวิตของคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ ความเย่อหยิ่งชนิดที่ถูกต้อนั้นดี (นั่นคือ ความภาคภูมิใจ) แต่ความเย่อหยิ่งชนิดที่ผิดก็น่าเกลียดและบาปหนา

หญิงม่ายอย่างแท้จริงยอม “วางใจในพระเจ้า และดำเนินต่อไปในบรรดาการวิงวอนและการอธิษฐาน ทั้งกลางคืนและกลางวัน” เมื่อสามีของสตรีที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณคนใดเสียชีวิต พระเยซูก็ตรัสว่าพระองค์จะทรงเป็นสามีให้แก่หญิงม่ายคนนั้น และเราทราบว่เมื่อหญิงคนใดมีสามี เขาก็ยอมเรียกร่วงเวลาจากนางมาก ๆ ดังนั้นเมื่อนางสูญเสียสามีของตนไปแล้วในความมรณา ความรักที่นางเคยทุ่มเทให้แก่เขาก็ต้องถูกเทให้คนอื่น- และหญิงม่ายที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณก็จะโยกย้ายความรักนั้นมายังพระเยซู นางจะอธิษฐานมากขึ้นและวางใจพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมมากขึ้น ก่อนที่สามีของนางเสียชีวิต นางก็ให้ความไว้วางใจส่วนใหญ่ของนางอยู่ในเขา เกี่ยวกับความต้องการต่าง ๆ ของชีวิต นางแบ่งปันความปวดร้าวใจ ความเสียใจ และความผิดหวังต่าง ๆ กับสามีของนาง-และหลังจากที่เขาเสียชีวิต นางก็ไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าที่จะให้ไว้วางใจ ที่นางจะขอความช่วยเหลือได้ และที่นางต้องพึ่งพาสำหรับสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต หญิงม่ายเช่นนั้นเป็นเพชรพลอยที่มีค่ามากจริง ๆ ทั้งต่อที่ประชุมท้องถิ่นนั้นและต่ออาณาจักรของพระเจ้า

ข้อ 6: “แต่ผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตในการสนุกสนาน ก็ตายแล้วขณะที่นางยังเป็นอยู่”

หญิงม่าย (หรือหญิงอื่นใด) ที่ดำเนินชีวิตในความเพลิดเพลินต่าง ๆ ของโลกนี้ “ก็ตายแล้วขณะที่นางยังเป็นอยู่”! หญิงคนใดที่มีชีวิตอยู่แค่เพื่อสิ่งต่าง ๆ ของชีวิตนี้ก็มีเวลาสำหรับเที่ยวคลับ โรงละคร และงานปาร์ตี้มากกว่าที่นางมีสำหรับการประชุมอธิษฐาน คริสตจักร และการศึกษาพระคัมภีร์ นางมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งในโลกเรียกว่า “เวลาสนุก” และหญิงเช่นนั้นก็ไม่ใช่ “หญิงม่ายอย่างแท้จริง” นางไม่ใช่แบบอย่างที่มีชีวิตของพระคุณของพระเจ้า นางตายเสียแล้ว!

มันไม่ขัดต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่จะสนุกสนานกับความเพลิดเพลินอันเหมาะสม มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาและถูกต้องที่จะดื่มด่ำกับสิ่งดี ๆ แห่งชีวิตนี้ แต่มันเป็นเรื่องบาปหนาที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อความสนุกสนานเท่านั้น อย่างที่หลายคนกระทำ ผู้เชื่อควรปรารถนาสิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญาณ เราได้รับคำเตือนสติว่า “จงตั้งความคิดของพวกท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก” (คส. 3:2) ถ้าหญิงม่ายคนใดตั้งความคิดของตนไว้ที่สิ่งต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลกและใช้ชีวิตเพื่อความสนุกสนาน คริสตจักรก็ไม่มีพันธะต่อนาง-เพราะว่านางตายไปแล้ว กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ

ผมอยากแสดงความเคารพอย่างลึกซึ้งที่สุดของผมต่อหญิงม่ายทั้งหลาย และแสดงความซาบซึ้งของผมต่อพวกนาง เพราะผมตระหนักดีถึงข้อเท็จจริงที่ว่างานรับใช้ของผมเป็นหนี้หญิงม่ายทั้งหลาย-และเป็นหนี้คุณแม่และภรรยาทั้งหลายที่ได้สนับสนุนผมมาตลอดหลายปีในงานรับใช้ด้านการเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐของผม-ทางวิทยุ ผ่านทางหนังสือที่ถูกตีพิมพ์ ในเต็นท์ขนาดยักษ์ ในคริสตจักรทั้งหลาย และในงานมิชชั่นต่างแดน เงินทุกเฟื้องที่ผมได้ลงทุนในข่าวประเสริฐได้ถูกถวายให้แก่ผมโดยผู้คนของพระเจ้า และผมไม่เชื่อว่าผมกล่าวเกินจริงเมื่อผมกล่าวว่าร้อยละเก้าสิบของเงินที่ถูกถวายให้แก่งานรับใช้ของผมได้ถูกถวายโดยสตรีทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า! ผมขอสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพวกนักธุรกิจชายที่ช่วยเหลือผมด้วยเงินถวายด้วยใจกว้าง

ขวาง แต่มันคือเงินดอลลาร์ ไดม์ และควอเตอร์จากหญิงม่ายที่นำรักทั้งหลาย จากผู้สูงวัยและผู้ที่ถูกขับไล่ไปไหนมาไหนไม่ได้-แม้กระทั่งจากภรรยาที่ยังสาวและหญิงสาวที่ทำงาน-ที่ทำให้กอสเปิล ออวาร์ เป็นพันธกิจระดับประเทศ โดยส่วนตัวแล้วผมขอสรรเสริญพระเจ้าสำหรับหญิงม่ายเหล่านั้นที่สนับสนุนงานรับใช้ของผม และหากผมได้ทำผิดต่อผู้สูงวัยคนใด ผมก็ทำมันลงไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์จริง ๆ ผมมีที่ว่างอันอบอุ่นในหัวใจสำหรับหญิงม่ายทั้งหลาย คุณแม่ของผมเองเป็นหญิงม่ายนานหลายปี

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าหน้าที่รับผิดชอบในการเลี้ยงดู “หญิงม่ายอย่างแท้จริง” ตกเป็นของญาติพี่น้องของนางเป็นอันดับแรก แต่ถ้าลูกชายและลูกสาว หลานชายและญาติสนิทคนอื่น ๆ ไม่เหลือให้หญิงม่ายคนนั้นแล้ว หน้าที่รับผิดชอบนั้นก็ตกอยู่กับคริสตจักร (หมายเหตุข้อ 16 ในบทนี้)

ขอให้ผมชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าคริสตจักรเป็นกายเดียว โดยมีพระเยซูเป็นศีรษะ เราเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของกายนั้น-กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ และใน 1 โครินธ์ 12:26 เปาโลบอกเราว่า “และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยทุกข์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปิติยินดีกับอวัยวะนั้น” เราเป็นหนึ่งต่อกันและกันอย่างแนบแน่นอนที่สุด ในฐานะผู้เชื่อและในฐานะอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์

ข้อ 7: “และสิ่งเหล่านี้จึงให้คำกำชับ เพื่อพวกเขาจะรู้ที่ดี”

ในพระคำข้อนี้เปาโลเพียงแค่ว่าบอกทิโมธีว่า “จงเทศนาความจริงนั้น จงกำชับพวกหญิงม่ายและญาติพี่น้องของพวกนางว่าพวกเขาควรปฏิบัติตามแบบแผนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเลี้ยงดูผู้ที่ขัดสนในคริสตจักร เพื่อที่พวกเขาจะรู้ที่ดี” หากเราไม่ยอมรับและไม่เชื่อฟังสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างชัดเจนให้เป็นหน้าที่ของเราที่มีต่อกันและกัน เราก็จะต้องให้การ มั่นเป็นบาปที่จะไม่เชื่อฟังความจริงนั้นและปฏิเสธที่จะเดินในความสว่างนั้น ทิโมธีจะต้องเทศนาเรื่องนี้อย่างชัดเจนและในลักษณะที่เข้าใจได้ เพื่อที่ลูก ๆ ทั้งหลายที่เชื่อแล้วจะให้การดูแลตามพระคัมภีร์สำหรับคุณแม่และญาติพี่น้องที่เป็นหญิงม่ายของพวกเขา

ข้อ 8: “แต่ถ้าผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของเขาเอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนเหล่านั้นแห่งบ้านเรือนของเขาเอง ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อที่เสียแล้ว และแยกว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก”

ผมได้อ้างอิงพระคำข้อนี้ไปก่อนหน้านี้แล้ว หลายครั้งเราคิดถึงคนที่ไม่เชื่อว่าเป็นบุคคลที่เลวทรามต่ำช้าที่สุดบนแผ่นดินโลก ที่เขายังมีชีวิตอยู่ก็เพราะพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิต เขาหายใจรับอากาศของพระเจ้า อาบตัวในแสงแดดของพระเจ้า เดินด้วยผลกำไรที่พระเจ้าประทานให้แก่เขา กินอาหารที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้แจกจ่าย-และยังไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้าและหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์! พวกอเทวนิยมไปไกลจนถึงขนาดที่ทำลายพระเจ้าให้ฆ่าพวกเขาเสีย และกล่าวคำพุดรุนแรงหลายอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า กระนั้นพระเจ้าก็ยังทรงไว้ชีวิตพวกเขาและทรงยอมให้พวกเขามีชีวิตอยู่ต่อไปจนถึงวัยชรา

ไม่มีคนไม่เชื่อในนรก: พวกเขาเป็นผู้เชื่อแล้วตอนนี้-แต่มันก็สายเกินไปแล้ว! วินาทีที่คนไม่เชื่อพระเจ้าตายไป เขาก็กลับใจจากความไม่เชื่อพระเจ้านั้น สามวินาทีหลังจากที่เขาร่วงลงสู่นรก เขาก็ทราบโดยประสบการณ์ว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งจริง ๆ อย่าเข้าใจผิดนะครับ: ผมไม่ได้กล่าวว่าคนไม่เชื่อพระเจ้าคนนั้นได้

กลับใจรับเชื่อเพื่อไปสวรรค์ เขาเปลี่ยนความเชื่อจากการไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าแล้ว เขากลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งแล้ว-แต่เขายังอยู่ในนรกเหมือนเดิม มันใช้เวลาเพียงสามวินาทีในไฟนรกที่จะเปลี่ยนความคิดของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า ไม่ว่าจะเขาจะเคยกล่าวอะไรหรือเขียนอะไรเกี่ยวกับนรกก็ตาม หรือเขาเคยเชื่ออย่างหนักแน่นขนาดไหนก็ตามว่านรกไม่มีอยู่จริง มีนรกแห่งหนึ่งจริง ๆ และคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อความจริงนั้นปากนี้ของหลุมศพก็จะเชื่อสามวินาทีหลังจากเสียชีวิต

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าคุณที่ไม่ยอมเลี้ยวศูรอบครวของตัวเองก็ปฏิเสธความเชื่อที่เสียแล้วและแย้งว่าคุณไม่เชื่อเสียอีก สามิทั้งหลายเอ๋ย คุณกำลังเลี้ยวศูรอบครวของคุณอยู่หรือเปล่า? คุณทำตัวเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องต่อหน้าศูรอบครวของคุณและเลี้ยวศูรอบพวกเขาไหม? คุณทำงานหนักอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อที่พวกเขาจะมีสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตใหม่? ถ้าไม่ คุณก็ไม่ควรลุกขึ้นเป็นพยานในที่ประชุมเลย คุณก็ไม่ควรบอกเพื่อนบ้านของคุณเลยว่าคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า-เพราะว่าถ้าคุณไม่เลี้ยวศูรอบครวของคุณเอง พระวจนะก็จะประกาศว่าคุณแย่งยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก

ข้อ 9: “อย่าให้หญิงม่ายคนใดลงชื่อในทะเบียนหญิงม่าย ที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี โดยเป็นภรรยาของชายคนเดียว”

ดูเหมือนว่าในคริสตจักรชาวเอเฟซัส-น่าจะในที่ประชุมทุกแห่งในสมัยแรก ๆ ของคริสตจักร-มีองค์กรที่เฉพาะเจาะจงองค์กรหนึ่งซึ่งพวกหญิงม่ายเท่านั้นเข้าร่วมสังกัด เห็นได้ชัดว่าพวกนางถูกรับสมัครเพื่องานรับใช้เฉพาะทางอย่างหนึ่งในที่ประชุมท้องถิ่น หลายครั้งเมื่อหญิงคนหนึ่งสูญเสียสามีของตน นางก็รู้สึกว่านางได้สูญเสียทั้งหมดทุกสิ่งแล้ว และในบางกรณีนางก็สารภาพว่านางไม่ยอมมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว ไม่มีที่พึ่งพิงในชีวิตของนางอีกต่อไป และนางไม่ยอมอยู่ตามลำพังในโลกนี้ แต่ในคริสตจักรชาวเอเฟซัสเมื่อความเศร้าโศกและความทุกข์ใจเริ่มจางหาย เมื่อหญิงม่ายเหล่านั้นตระหนักว่ามีผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ตกอยู่ในสภาพคล้าย ๆ กัน ว่าตนยังเป็นที่ต้องการและสามารถทำประโยชน์ได้อยู่ การตระหนักนี้ก็ให้ออกาสครั้งใหม่แห่งชีวิตแก่พวกนาง

มีกฎและข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับการเป็นสมาชิกในองค์กรนี้ และข้อ 9 บอกเรวว่าไม่มีผู้หญิงคนใดจะถูกรับเข้าเป็นสมาชิกเลยนอกเสียจากว่านางมีอายุอย่างน้อยหกสิบปีและเคยเป็นภรรยาของสามีแค่คนเดียว นั้นหมายความว่า เมื่อเป็นหญิงวัยหกสิบปีคนหนึ่งและเคยมีสามีแค่คนเดียว นางก็เป็นผู้หญิงที่มีอุปนิสัยแบบคริสเตียนที่ดีและมีประสบการณ์อันเป็นประโยชน์อย่างมาก และนางอาจเป็นพระพรใหญ่ยิ่งแก่คริสตจักรและแก่ผู้อื่นได้

ข้อ 10: “เป็นคนที่ถูกรายงานว่าได้กระทำบรรดาการงานที่ดี ถ้านางได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ๆ ถ้านางได้มีน้ำใจรับรองแขกทั้งหลาย ถ้านางได้ล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน ถ้านางได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก ถ้านางได้ปฏิบัติตามการงานที่ดีทุกอย่างอย่างขยันขันแข็ง”

“หญิงม่ายอย่างแท้จริง” ต้องมีคนพูดถึงในแง่ดีเกี่ยวกับลูก ๆ ของนาง...ถ้านางได้เลี้ยงดูลูกน้อยทั้งหลายของนางอย่างประสบความสำเร็จ ได้เป็นคุณแม่ที่ดีพร้อมกับอุปนิสัยอันไร้ที่ติ ถ้านางได้ใช้วินัยอันเหมาะสมและความรักแบบที่ผู้เป็นแม่เท่านั้นสามารถให้ได้ในการเลี้ยงดูลูก ๆ ของตน นางก็เป็นที่ยอมรับในคนกลุ่มนี้ โดยเฉพาะ ถ้านางได้ล้มเหลวในศูรอบครวของนางเอง มันก็สรุปได้ว่านางไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการ

เป็นสมาชิกในองค์กรนั้น

“ถ้านางได้มีน้ำใจรับรองแขกทั้งหลาย” ในสมัยของเปาโล มันเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่ผู้เชื่อทั้งหลายให้การรับรองแขกแบบคริสเตียน พวกโรงแรม ห้องพักราคาแพง และความสะอาดเช่นนั้นไม่ได้มีดาษดื่นเป็นจำนวนมากศาลาอย่างพวกมันมีวันนี้ และหลายครั้งบ้านส่วนบุคคลเป็นสถานที่แห่งเดียวที่นักเดินทางผู้อ่อนล้าสามารถพบที่พักค้างแรมและอาหารอุ่น ๆ ได้ ก่อนที่หญิงม่ายคนใดจะถูกรับเข้าอยู่ในพวกที่อายุเกิน “หกสิบปี” นางต้องเป็นผู้ที่เคยให้การต้อนรับคนต่างถิ่นและนักเดินทาง สมัยที่นางยังสาว ๆ

“...ถ้านางได้ล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน” นี่เป็นงานรับใช้ที่สุภาพแต่เหมาะสมในทางปฏิบัติ และถูกปฏิบัติโดยผู้คนในสมัยนั้นด้วยเหตุผลหลากหลายประการ มันเป็นงานที่ต่ำต้อย เป็นงานที่คนปกติธรรมดาคงไม่เต็มใจกระทำ พระเยซูได้ทรงวางแบบอย่างในเรื่องความถ่อมใจเช่นนั้นแล้วตอนที่พระองค์เอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวและล้างเท้าพวกสาวก โดยสอนพวกเขาว่าถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจในขณะนั้นว่าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ พวกเขาจะเข้าใจในภายภาคหน้า (ยอห์น 13:2-15) ในสมัยนั้น พวกนักเดินทางสวมรองเท้าแตะและเมื่อพวกเขามาถึงที่บ้านซึ่งพวกเขาได้รับการต้อนรับ พวกคนรับใช้ก็นำน้ำมาล้างเท้าที่เปื้อนฝุ่นและเหนียวล้าของผู้มาเยือนเหล่านั้นทันที สุภาพสตรีวัยหกสิบเหล่านี้จะต้องเป็นคนถ่อมใจ ความถ่อมใจของพวกนางจะต้องถูกพิสูจน์โดยการที่พวกนางเคยล้างเท้าของวิสุทธิชนเหล่านั้นที่มาเยือนบ้านของพวกนาง การรับใช้ที่ถ่อมใจเช่นนั้นคงจะถูกปฏิบัติโดยคนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้งเท่านั้น-คนที่เต็มใจที่จะรับใช้พระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของนาง

“...ถ้านางได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก” นางต้องเป็นสุภาพสตรีที่มีใจอ่อนโยนและเมตตา กรุณา ไม่มีพวก Salvation Army หรือ องค์กรกาชาดในสมัยของเปาโล พวกวิสุทธิชนในคริสตจักรดูแลคนที่ทุกข์ยากในสมัยนั้นมีความทุกข์ยากมากมายและมีความเห็นอกเห็นใจน้อยมาก มีความยากจนและโรคภัย และในหลายกรณีพวกนายทาสก็แทบไม่แสดงความเวทนาต่อเหล่าทาสของตนเลย พวก “หญิงม่ายอย่างแท้จริง” จะต้องบรรเทาผู้ที่เจ็บไข้ ดูแลคนที่ทนทุกข์และปวดร้าว (อ่านลูกา 10:31-35) ถึงแม้ว่าหญิงม่ายคนหนึ่งอาจไม่มีเงินหรือทรัพย์สินที่จะช่วยได้ นางก็สามารถบรรเทาความทุกข์ยากเท่าที่นางสามารถทำได้-และนั่นคือทั้งหมดที่พระเจ้าทรงขอจากผู้เชื่อคนใดก็ตาม พระเยซูตรัสถึงมารีย์ว่า “นางได้กระทำการที่นางสามารถทำได้” เมื่อคริสเตียนทั้งหลายทำสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้เพื่อพระเจ้าเป็นนาย นั่นก็คือทั้งหมดที่พระเจ้าทรงขอ

“...ถ้านางได้ปฏิบัติตามการงานที่ดีทุกอย่างอย่างขยันขันแข็ง” นั่นสรุปย่อเรื่องอื่นทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการเป็นคนต้นเรือนที่ดีและการดำเนินชีวิตอันชอบธรรม ความเชื่อที่มีชีวิตและสุขภาพดีย่อมก่อให้เกิดการงานที่ดีเสมอ เปาโลกล่าวว่า “พวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10) สุภาพสตรีเหล่านี้ต้องแสดงความเชื่อของตนโดยการงานที่ดีของตน เพื่อที่จะมีคุณสมบัติเข้าร่วมองค์กรหญิงม่ายนั้น เราไม่ได้รับความรอดโดยการงาน แต่โดยการงานที่ดีเราพิสูจน์ว่าเรารับความรอดแล้ว

ในทิตัส 3:8 เปาโลกล่าวว่า “...คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการงานที่ดีทั้งหลายไว้” ข้อเรียกร้องหลายประการสำหรับพวกหญิงม่ายที่มีวัยเกินหกสิบปีเรียกร้องคุณสมบัติต่าง ๆ ที่

พิสูจน์ทั้งอุปนิสัยและความอยู่ฝ่ายวิญญาณในระดับสูง

ข้อ 11: “แต่หญิงม่ายสาว ๆ นั้นจงปฏิเสธเสีย เพราะว่าเมื่อพวกเขาเริ่มมีใจหลงระเหิงไปจากพระคริสต์แล้ว พวกเขาก็จะสมรส”

ในพระคำข้อนี้และข้ออื่น ๆ ที่ตามมาเราพบข้อปฏิบัติเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ไม่สามารถกลายเป็นสมาชิกขององค์กรหญิงม่ายนั้นได้ พวกหญิงม่ายที่สาว ๆ-พวกผู้หญิงที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี-จะต้องถูกปฏิเสธหญิงม่ายเช่นนั้นในช่วงแรก ๆ ของความโศกเศร้าของพวกนางอาจเต็มใจอุทิศชีวิตของตนเพื่องานรับใช้ของคริสตจักร แต่เมื่อความเศร้าโศกนั้นเริ่มจางหายไปและเวลาเริ่มเยียวยาบาดแผลเหล่านั้นให้หาย หญิงม่ายที่ยังสาวอยู่ก็อาจเริ่มสนใจชายอีกคนหนึ่ง บรรณาณาที่จะแต่งงาน และจะละเลยงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าและงานรับใช้ที่นางได้ให้คำมั่นไว้ว่าจะกระทำเพื่อคริสตจักร อาจมีแนวโน้มที่นางจะ “หลงระเหิงไป” ในภาษาเดิม คำว่าความหลงระเหิงไม่ได้มีความหมายในทางมักมากในกามหรือความลามากเลย ความหมายตรงนี้ก็คือนางหญิงม่ายที่ยังสาวอยู่จะเริ่มอยู่ไม่สุข และเพราะนางเริ่มมีอายุมากขึ้นนางก็จะเริ่มอดรนทนไม่ไหวและบรรณาณาที่จะมีคู่ครองและรักเพศตรงข้ามและอยากแต่งงานอีก

ข้อ 12: “โดยได้รับพระอาชญา เพราะพวกเขาทิ้งความเชื่อดั้งเดิมของพวกเขาเสียแล้ว”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า มีการแปลผิดตรงนี้ ภาษากรีกไม่ได้กล่าวว่า “โดยได้รับพระอาชญา” แต่ “โดยได้รับการประณาม” แน่นนอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคงจะไม่พิพากษาปรับโทษหญิงม่ายคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วที่ไปแต่งงานใหม่! พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าถ้าสามีเสียชีวิต หญิงนั้นก็แต่งงานใหม่ได้ สิ่งที่เป็นไปกำลังกล่าวในที่นี้ ไม่ใช่ว่าหญิงเหล่านั้นจะสูญเสียความรอดของตน เนื่องจากพวกนางได้ให้คำมั่น “ความเชื่อดั้งเดิมของพวกนาง” ต่องานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และบัดนี้พวกนางอยากที่จะย้ายมาสู่สามีคนหนึ่งแทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากำลังสอนว่าพวกนางได้ผิดคำมั่นแรกของพวกนางที่ได้ให้ไว้ต่อพระเจ้าและต่อคริสตจักร และพวกนางจะสูญเสียบำเหน็จของตน ด้วยเหตุนี้ คริสตจักรจึงไม่ควรรับพวกหญิงสาว ๆ เข้ากลุ่มที่เฉพาะเจาะจงนี้-พวกผู้หญิงที่อาจแต่งงานอีกเมื่อความเศร้าโศกของพวกนางจางหายไป เปาโลสอนว่าการที่ผู้ชายทุกคนมีภรรยาเป็นของตัวเองและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตัวเองก็ดีกว่า หญิงม่ายที่ยังสาวเหล่านี้ควรลงหลักปักฐานและแต่งงานใหม่ (ดู ข้อ 14)

ข้อ 13: “และนอกจากนี้ พวกเขาก็เรียนรู้ที่จะเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปจากบ้านนี้ไปบ้านนั้น และไม่ใช่เกียจคร้านเท่านั้น แต่เป็นพวกปากบอนด้วย และเป็นพวกคนที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น โดยพูดบรรดาสิ่งซึ่งพวกเขาไม่ควรจะพูด”

ความอยู่ไม่สุขของหญิงม่ายยังสาวเหล่านี้ ซึ่งหากรับการเลี้ยงดูจากคริสตจักร อาจนำไปสู่การที่พวกนางใช้พลังงานของตนเทียวไปตามบ้าน (โดยอ้างว่าไปทำกิจธุระของคริสตจักร แต่จริง ๆ แล้วคือปล่อยเวลาให้ผ่านไปอย่างเปล่าประโยชน์) ชุบชิบนินทา ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นพวกปากบอน ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น สารระแน ไม่เห็นอกเห็นใจและอยากรู้ อยากเห็น

ข้อ 14: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบรรณาณาให้พวกหญิงม่ายสาว ๆ นั้นสมรส คลอดบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ปฏิบัติมิโอกาสที่จะพูดตำหนิได้”

ถ้าสามีตายในช่วงที่ภรรยาตั้งครรภ์อยู่ มันก็ถูกต้องเหมาะสมอย่างที่สุดที่นางจะแต่งงานใหม่หากนางปรารถนาเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม การอยู่เป็นโสดต่อไปไม่ใช่บาป หากนางไม่ใช่ชีวิตเพื่อความสนุกสนาน แต่ถ้านางไม่สามารถเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าคนหนึ่งที่มีใจฝึกฝนฝ่ายวิญญาณ มันก็คงดีกว่าเยาะหากนางจะแต่งงานใหม่ มีลูก ดูแลบ้านช่อง และไม่ให้ออกาสแก่พญามารที่จะนำคำติฉินนินทาไปสู่ตัวนางและสู่คริสตจักร เพราะว่ามันอันตรายต่อสันติสุขของคริสตจักรใดก็ตามโดยสมาชิกที่คู่ควรน้อยที่สุดของมัน

ข้อ 15: “ด้วยว่ามีบางคนได้หันไปตามซาตานเสียแล้ว”

ในพระคำข้อนี้เปาโลระบุชัดเจนว่าหญิงม่ายสาว ๆ บางคนได้หันไปตามการทดลองเสียแล้ว ผมขอกล่าวซ้ำ: พระคัมภีร์บอกหมด พระวาระของพระเจ้าไม่ปกปิดเพื่อผู้ใดเลย คริสเตียนทั้งหลายจะต้องมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดและไม่มีพิษภัยดุจนกเขา เราจะต้องไม่ปฏิบัติหยาบช้ำต่อพวกหญิงม่าย-สาวหรือสูงวัย-แต่เราต้องใช้สติปัญญาแบบที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถให้ได้ในการปฏิบัติกับสภาพสตรีเหล่านี้ผู้ซึ่งได้สูญเสียสามีของตนไป

ข้อ 16: “ถ้าชายหรือหญิงคนใดที่เชื่อแล้วมีหญิงม่าย ก็ให้พวกเขาช่วยเหลือหญิงม่ายคนนั้น และอย่าให้เป็นการระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนทั้งหลายที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง”

ถ้าผู้เชื่อคนใดในคริสตจักรมีพวกหญิงม่ายอยู่ในครอบครัวของตน ก็จงให้เขาช่วยเหลือพวกนาง แต่ละครอบครัวจะต้องดูแลผู้ชดสนในครอบครัวนั้น ๆ และคริสตจักรจะต้องไม่แบกภาระหรือถูกสั่งให้รับหน้าที่รับผิดชอบนั้น แล้วคริสตจักรก็จะมีเวลาและเงินทุนเพียงพอที่จะดูแลพวกหญิงม่ายที่ไม่มีครอบครัว ไม่มีรายได้ และไม่มีปัจจัยเกื้อหนุน มันเป็นหลักคำสอนแบบคริสเตียนที่ผู้เชื่อทั้งหลายควรดูแลผู้ชดสนในครอบครัวโดยตรงของตัวเอง พวกเขาทำบาปและนำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักรหากพวกเขาไม่ทำหน้าที่รับผิดชอบนี้

เกี่ยวกับพวกผู้ปกครอง

ข้อ 17: “จงให้บรรดาผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักในพระวาระและหลักคำสอน”

พวกผู้ปกครองที่ปกครองดีจะต้องได้รับความเคารพนับถือและการให้เกียรติ-ใช่แล้วครับ ถูกนับว่าคู่ควรกับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักในพระวาระของพระเจ้าและในหลักคำสอน จากคำกล่าวนี้เห็นได้ชัดว่าขณะที่ยังมีพวกผู้ปกครองที่ทำงานหนัก “ในพระวาระและหลักคำสอน” (การเทศนา) ก็มีคนอื่นเหล่านั้นที่ไม่ได้เทศนา แต่ถูกแต่งตั้งให้ปกครองในคริสตจักรนั้น สมัยนั้นมีผู้ปกครองบางคนที่ไม่สามารถสอนและทำงานรับใช้แห่งพระวาระได้ คือสั่งสอนในหลักคำสอน แต่มีคนอื่น ๆ ที่สามารถ กระนั้นยังมีคนอื่น ๆ อีกที่มีความสามารถทางธุรกิจและสามารถช่วยเหลือในเรื่องพวกหญิงม่ายและกิจธุระด้านการเงินของคริสตจักรได้ ผู้ปกครองที่แจกจ่ายพระวาระในการสั่งสอนและหลักคำสอนก็คู่ควรกับ “เกียรติสองเท่า” มันเป็นเรื่องที่มีเกียรติในการเป็นผู้ช่วย ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลของพระเจ้า และบุคคลใดที่สัตย์ซื่อในตำแหน่งหน้าที่เหล่านั้นก็จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน

ข้อ 18: “เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘เจ้าอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’”

มันเป็นบัญญัติข้อหนึ่งในภาคพันธสัญญาเดิม (อพย. 25:4) ที่ว่าวัวผู้ตัวหนึ่งถูกเอาตะกร้าครอบปากไม่ได้ขณะที่มันกำลังกวาดข้าวอยู่ วัวผู้ตัวนั้นที่ทำงานหนักและกวาดข้าวเพื่อที่จะให้เมล็ดข้าวสำหรับผู้เป็นนายจะต้องถูกปล่อยให้กินได้ตามสบายขณะที่มันทำงานและกินข้าวนั้นขณะที่มันจัดเตรียมอาหาร ถ้าวัวผู้ตัวหนึ่งสมควรกับค่าจ้างของมัน คนงานก็ยิ่งสมควรกับบำเหน็จของตนมากกว่านั้นอีก! พระเจ้าไม่ทรงมองข้ามแม้แต่น้ำเย็นสักถ้วยที่ถูกให้ในพระนามของพระองค์ หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งให้เงินสองสตางค์ และพระเยซูทรงชมเชยนางโดยประกาศว่านางได้ให้มากกว่าทุกคนที่เหลือนั้น พระองค์ทรงสัญญาว่าถ้าเราสละชีวิตของเราในของเล็กน้อย เราก็จะเป็นผู้ครอบครองเหนือของเป็นอันมาก พระเจ้าทรงจ่ายงามให้แก่คนเหล่านั้นที่รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ งานรับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดไม่ถูกมองข้าม และงานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจะได้รับบำเหน็จอย่างครบถ้วน

มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องและมีเกียรติสำหรับที่ประชุมท้องถิ่นที่จะจ่ายค่าจ้างเลี้ยงชีพให้แก่พวกคนงานเต็มเวลาในคริสตจักร ในข้อ 17 เราได้เรียนรู้ว่าผู้ปกครองที่สัตย์ซื่อ-คนที่ปกครองดี-ถูกนับว่าคู่ควรกับเกียรติสองเท่า ไม่มีชุมชนไหนใดสามารถจ่ายเงินให้แก่ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและขยันขันแข็งคนหนึ่งพระเจ้าได้ เงินจำนวนเท่าใดก็ไม่สามารถเทียบเท่ากับคุณค่าของเขามีต่อคริสตจักรและชุมชนนั้น ๆ ได้

เมื่อพระเยซูทรงเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น มีเศษอาหารเหลือสิบสองตะกร้า คนส่วนใหญ่คิดว่าเศษอาหารเหล่านี้เป็นเศษอาหารที่เหลือ ๆ จากฝูงชน แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่! เศษอาหารเหล่านั้นที่ถูกเก็บรวบรวมมาคือชิ้นส่วนของปลาและขนมปังที่ตี-เต็มสิบสองตะกร้า-ตะกร้าหนึ่งสำหรับอัครทูตแต่ละคนที่ได้รับใช้ฝูงชนนั้น (ยอห์น 6:1-14)

พวกเขาได้รับรางวัลสำหรับการแจกจ่ายอาหารอย่างสัตย์ซื่อของพวกเขาแก่ห้าพันคนที่หิวโหยนั้น เปาโลยกคำพูดจากลูกา 10:7 เช่นกัน: "...ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน" ผู้รับใช้ควรได้รับค่าจ้างอันเหมาะสมสำหรับงานรับใช้ของเขา เขาไม่ควรถูกกังวลเลยสักชั่วขณะเดียวเกี่ยวกับเรื่องรองทั้งหลายของชีวิต เขาควรวางที่จะทุ่มเทเวลา ความคิด และพลังงานทั้งหมดของเขาให้แก่งานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ผู้คนที่รักและชื่นชมนักเทศน์ของตนอย่างที่เราควรกระทำจะไม่จำเป็นต้องถูกอ้อนวอนให้ดูแลเขาเลย พวกเขาจะเป็นสุขที่ได้ตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของเขา ถ้าคุณไม่เป็นสมาชิกของคริสตจักรหนึ่งที่คุณสามารถรักและให้เกียรติศิษยาภิบาลได้ หรือถ้าคุณไม่มีศิษยาภิบาลผู้ซึ่งคุณรักจนถึงขนาดที่คุณมีความชื่นบานยิ่งนักที่ได้สนับสนุนเขาด้วยเงินทองและของกำนัล คุณก็ควรไปอยู่ในคริสตจักรหนึ่งที่มีนักเทศน์คนหนึ่งเทศนาพระวจนะและเลี้ยงดูจิตวิญญาณของคุณจนคุณจะมีความสุขที่ได้ตอบแทนเขาด้วยสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต

เมื่อชุมชนใดไม่ดูแลศิษยาภิบาลของตนและเหล่าคนงานคริสเตียนที่ทำงานเต็มเวลา มันก็นำความอับยศและความเสื่อมเสียอันน่าเศร้ามาสู่ข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่งควรอาศัยอยู่ในบ้านหลังหนึ่งที่มีความสะดวกสบายและน่าอยู่พอ ๆ กับบ้านของเหล่าสมาชิกของเขา เขาควรขับรถคันหนึ่งที่ดีกว่าสมาชิกโดยเฉลี่ยของคริสตจักรของเขา เพราะว่าเมื่อเขาถูกเรียกตัวให้รับใช้แก่คนเจ็บป่วยหรือคนใกล้ตาย เขาจะได้ไม่ต้องรับมือกับยางแบนหรือรถที่เกิดเสียดกลางถนน เมื่อเขาถูกเรียกตัวให้เทศนาในงานศพของสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งของเขา เขาก็ควรมีรถยนต์สักคันที่จะพาเขาไปถึงจุดหมายปลายทางของเขาได้และกลับบ้านได้อีก ผู้รับใช้ของคริสตจักรหนึ่งควรสวมเสื้อผ้าที่ดีพอ ๆ กับ หากไม่ดีกว่าเหล่าสมาชิกแห่งคริสตจักรของเขา-

เพราะถึงอย่างไรแล้ว เขาก็เป็นผู้แทนของพระเจ้า ผมไม่ได้กำลังส่งเสริมการใช้เงินอย่างสิ้นเปลืองหรือผู้รับใช้ควรเป็นคนใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย แต่เขาควรได้รับการดูแล...มีบ้านที่น้อยๆ มีอาหารรับประทานและมีเสื้อผ้าสวมใส่ ได้รับการตอบสนองในด้านสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ทางวัตถุเพื่อที่เขาจะสามารถทุ่มเทเวลาและพลังงานทั้งหมดของเขาให้แก่งานรับใช้แห่งพระวจนะ (แน่นอนว่า ผมกำลังพูดถึงเหล่าคนเทสน์ตามพระคัมภีร์ พวก “ลูกจ้าง” มีสิ่งของเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว-และมากกว่านี้อีก)

เมื่อผู้เชื่อทั่วไปถวายเงินเพื่อจุนเจือเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและมิชชันนารี พวกเขาที่กำลังจุนเจือให้แก่ความรอดของจิตวิญญาณทั้งหลาย ผมไม่สามารถเทศนาทางสถานีวิทยุเป็นร้อยสถานีทุกวันทั่วอเมริกาได้หากผู้คนของพระเจ้าไม่ได้ให้เงินเพื่อจ่ายค่าใบแจ้งหนี้ต่าง ๆ มันคงเป็นไปได้เลยในฝ่ายมนุษยศาสตร์สำหรับผมที่จะทำเงินได้มากพอเพื่อที่จะจ่ายค่าเวลาบนสถานีวิทยุหลายสถานีขนาดนั้น แต่แต่ละคนที่ถวายทรัพย์ ไม่ว่าจะเขาถวายมากหรือน้อยขนาดไหนแต่ละเดือน ก็มีส่วนแบ่งอย่างแน่นอนในทุกจิตวิญญาณที่ได้รับ ความรอดและในทุกพระพรที่เหล่าผู้ฟังของเราได้รับผ่านทาง การเทศนาพระวจนะในพันธกิจออสเปล ออวาร์ ผมเป็นแค่กระบอกเสียงเท่านั้น เราเป็นผู้ทำงานหนักด้วยกันเพื่อพระคริสต์ และเราคงจะไม่ทำหลายสิ่งสำเร็จด้วยตัวคนเดียว เราเป็นพี่น้องชายหญิงในครอบครัวของพระเจ้า เหล่าอวัยวะของกายเดียวกันนั้น-และเมื่ออวัยวะอันหนึ่งของกายนั้นเจ็บ อวัยวะทุกส่วนก็เจ็บด้วย เราควรแน่ใจว่าเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าได้รับการดูแลอย่างดี

ผมกล่าวไปแล้วถึงบาปแห่งที่เป็นวัตถุของศิษยาภิบาลคนหนึ่งในฐานะเป็นหน้าที่ของคริสตจักร แต่แล้วเรื่องค่าตอบแทนฝ่ายวิญญาณล่ะ? ชีวิตของนักเทศน์คนหนึ่งสามารถให้บาปหนึ่งชั่วโมงวันจันทร์ได้จริง ๆ และคนเหล่านั้นที่ร่วมแบ่งปันในการจัดหาสิ่งจำเป็นด้านวัตถุของเขาก็จะร่วมแบ่งปันในบาปหนึ่งวันจันทร์นั้นเช่นกัน

ข้อ 19: “อย่ายอมรับคำกล่าวหาต่อผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่ต่อหน้าพยานสองสามคน”

เป็นไปได้ที่แม้แต่ผู้ปกครองคนหนึ่งก็ตามเนินตามทางพระเจ้า แยกออก และถูกพระเจ้าแต่งตั้งจะทำบาป พวกผู้ปกครองมีความอ่อนแอต่าง ๆ แบบมนุษย-และ เช่นเดียวกับนักเทศน์ทั้งหลาย พวกเขาเป็นแค่คนบาปที่รอดโดยพระคุณของพระเจ้า เป็นไปได้ที่แม้แต่คนเหล่านั้นก็ตามเนินชีวิตใกล้ชิดพระทัยของพระเจ้าจะถูกเล่นงานที่เปลือยและทำบาปที่จะนำความอับอายและความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักร แต่เราจะต้องไม่กล่าวหาผู้ปกครองคนใดนอกเสียจากว่ามีพยานสองคนหรือมากกว่านั้นที่จะให้การรับรองว่าคำกล่าวหาเหล่านั้นเป็นข้อเท็จจริงที่มีหลักฐานสนับสนุน เราไม่ควรนำสิ่งใดไปเล่าต่อซึ่งเราได้ยินเกี่ยวกับผู้รับใช้ ผู้ช่วย คนต้นเรือน ผู้ปกครองครูสอนรวี หรือผู้นำคนอื่นใดในคริสตจักร ถ้าเราได้ยินรายงานข่าวเรื่องชั่วร้าย เราก็ควรสืบสวนในวิธีที่ถูกต้องผ่านทางผู้คนที่ถูกต้อง-และแน่นอนว่าเราไม่ควรถกสถานการณ์นั้นกับพวกคนไม่เชื่อ เห็นได้ชัดมาก ๆ ในข้อ 19 ว่าผู้ปกครองคนหนึ่งต้องไม่ถูกกล่าวหาว่านอกเสียจากว่ามีพยานอย่างน้อยสองหรือสามคนที่สามารถพิสูจน์ความจริงแห่งข้อกล่าวหาเหล่านั้นได้

ข้อ 20: “คนเหล่านั้นที่กระทำบาป จงตำหนิต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย”

ถ้าผู้ปกครองคนใดทำบาปและมีพยานหลายคนให้การรับรองข้อเท็จจริงที่ว่าบาปถูกกระทำแล้ว เขาก็จะต้องถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าคริสตจักรและถูกตีแผ่ “...เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัว” ถ้าเรามีการลงวินัยคริสต

จักรมากขึ้นวันนี้ ก็คงมีบาปน้อยลงในคริสตจักร เมื่อผู้ปกครองคนใดถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าคริสตจักรและถูกตัดสิน เขาก็จะต้องถูกตำหนิ-และจากนั้นเราก็ควรยกโทษให้เขา เราไม่สามารถมอบเขาไว้กับนรกได้ และเราไม่สามารถพิพากษาเขาเหมือนกับที่องค์ผู้พิพากษาชอบธรรม พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงพิพากษา แต่เราสามารถตำหนิเขาได้ อันเป็นการเตือนผู้อื่นในคริสตจักร เกรงว่าพวกเขาจะทำบาปเช่นกันและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าที่ประชุมนั้น

บาปควรถูกนำมาตีแผ่-เมื่อเราแน่ใจว่าผู้ที่ถูกกล่าวหาที่มีความผิดจริง แต่เราไม่ควรประณามคริสเตียนอีกคนหนึ่งโดยอาศัยแค่หลักฐานแวดล้อม หรือเพราะสิ่งที่สมาชิกคริสตจักรบางคนที่ไม่พอใจได้กล่าวหรือบอกเป็นนัย พญามารเป็นผู้ใส่ร้ายและผู้มูสา มันเป็นต้นเหตุให้พระเยซูถูกกล่าวหาด้วยเรื่องสิ่งชั่วร้ายทุกอย่างที่จินตนาการได้ ทุกสิ่งทั้งธรรมและเสื่อมทราม-กระนั้นพระเยซูก็ทรงเป็นพระบุตรที่ไม่มีบาปของพระเจ้า เราไม่ควรกล่าวหาเพื่อนผู้เชื่อคนใดอย่างเทียมเท็จ และเราต้องระมัดระวังมากเป็นพิเศษเกี่ยวกับการนำข้อกล่าวหาต่าง ๆ มาปรับปรำเหล่าผู้นำในคริสตจักร

คริสตจักรยุคต้นเติบโตอย่างรวดเร็ว กิจการ 5:1-11 เล่าเรื่องของอานาเนียและสัปปิรา ผู้ซึ่งขายทรัพย์สินของตนและนำเงินบางส่วนมามอบให้แก่คริสตจักร พวกเขาโกหกเกี่ยวกับเงินถวายนั้น-และพวกเขาทั้งคู่ล้มตายที่แท่นบูชา พวกเขาถูกฝังโดยปราศจากบทเพลง ปราศจากคำอธิษฐาน ปราศจากข้อพระคำสักขี-และกิจการ 5:11 บอกเราว่า “ความเกรงกลัวอย่างยิ่งได้มาสู่คริสตจักรทั้งหมด” ผู้นำชนิดที่ถูกต้องย่อมเป็นสินทรัพย์ที่ยิ่งใหญ่ต่อคริสตจักรนั้น ๆ และเป็นแบบอย่างที่สร้างแรงบันดาลใจให้แก่ฝูงแกะนั้น แต่ผู้นำที่ไม่คู่ควรก็ควรถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าคริสตจักร ถูกตำหนิ และถูกจัดการตามพฤติกรรมของเขา เราไม่ควรยอมทนบาปแบบเปิดเผยในคริสตจักร แต่ควรมีพยานสองหรือสามคนเพื่อเป็นพยานรับรองในกรณีเช่นนั้น-พวกพยานที่ได้เห็นบาปนั้นถูกกระทำจริง ๆ หรือที่ทราบอย่างเป็นทางการเป็นข้อเท็จจริงว่าคำกล่าวหาที่ถูกนำมาปรับปรำผู้เชื่อคนนั้นเป็นความจริงอย่างแน่นอน

ข้อ 21: “ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า และเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้โดยปราศจากการเห็นแก่หน้าผู้ใด โดยไม่กระทำการใด ๆ ด้วยใจลำเอียง”

คำที่แปลเป็น “การเห็นแก่หน้า” และ “ใจลำเอียง” นั้นน่าสนใจมาก ๆ ทั้งสองคำบอกเป็นนัยถึงอคติ: “การเห็นแก่หน้า” บ่งบอกถึงอคติที่มีต่อผู้ถูกกล่าวหา โดยตัดสินและประณามก่อนฟังข้อเท็จจริงทั้งหมดนั้น “ใจลำเอียง” คืออคติที่เข้าข้างผู้ถูกกล่าวหา ในที่นี้เปาโลเน้นว่าเขากำลังให้คำกำชับหนึ่งแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น และว่าคำกำชับนี้ถูกให้ไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า ต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ คำกำชับนั้นก็คือ “จงรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้โดยปราศจากการเห็นแก่หน้าผู้ใด โดยไม่กระทำการใด ๆ ด้วยใจลำเอียง”

ต้องไม่มีความลำเอียงในคริสตจักรเลย เราไม่ควรนับถือคนหนึ่งมากกว่าอีกคนหนึ่ง หรือพยายามที่จะจ้องจับผิดเพื่อที่จะสามารถกล่าวหาคน ๆ หนึ่งเพราะความไม่ชอบส่วนตัวได้ เราควรรักทุกคนเหมือน ๆ กัน คติดังกล่าวที่ปรับปรำเหล่าผู้นำในคริสตจักรจะต้องถูกตัดสินราวกับอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้าและของ

พระคริสต์และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธ์ของพระองค์ เราจะต้องไม่ประณามพวกเขาและประกาศให้พวกเขา ตกนรก เราต้องจำไว้ว่าองค์ผู้พิพากษาชอบธรรมจะทรงดูแลการพิพากษาทั้งหมดเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ และ เราจะต้องไม่ตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลานั้น เหล่าวิสุทธิชนในคริสตจักรถูกเตือนสติให้ชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปทั้ง หลายรับความรอด เราจะต้องพยุ่งผู้ที่ล้มลงให้ลุกขึ้น ถ้าผู้ใดถูกจับได้ว่าทำความผิด เราที่อ้างตัวว่าเป็นผู้อยู่ฝ่าย วิญญาณจะต้อง “ช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าเราจะ ถูกทดลองด้วย” เราจะต้องร้องให้เมื่อคริสเตียนทั้งหลายร้องให้ เราจะต้องไม่ชื่นชมยินดีและมีความสุขสนาน ในการประณามพวกเขาและลากตัวพวกเขาไปอยู่ต่อหน้าที่ประชุมเพื่อตำหนิพวกเขา เราจะต้องไม่ล่าเอียงหรือ มือคดต่อผู้ที่ถูกกล่าวหา นั้น จงให้สิ่งสารพัดที่เขาสมควรได้รับ-แต่ไม่มากไปกว่านั้น จงตัดสินเขาในทุกรายละเอียดที่เขาต้องการคำตัดเตือน-แต่ไม่มากไปกว่านั้น มันเป็นเรื่องที่ร้ายแรงและจริงจังที่จะสร้างบาดแผลและ ทำร้ายจิตใจพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่ง เราควรปฏิบัติกับพี่น้องชายหญิงของเราในพระคริสต์เสมอในแบบที่เรา อยากรับการปฏิบัติหากเราอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับพวกเขา

ข้อปฏิบัติและหน้าที่รับผิดชอบส่วนตัว

ข้อ 22: “อย่าวางมือบนผู้ใดอย่างกะทันหัน และอย่ามีส่วนร่วมในบรรดาบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัว ท่านเองไว้ให้บริสุทธ์”

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านกล่าวว่าในที่นี้เปาโลกำลังหมายถึงการวางมือบนผู้ที่ถูกกล่าวหาและนำตัวเขา ไปอยู่ต่อหน้าคริสตจักร แต่เมื่อเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ (กิจการ 13:3) ดู เหมือนว่าเปาโลกำลังเตือนทิโมธีไม่ให้แต่งตั้งพวกผู้ช่วย ผู้ปกครอง หรือนักเทศน์หนุ่มอย่างกะทันหัน โดยไม่ พิจารณาให้ดี จงให้พวกเขาพิสูจน์ตัวเองเสียก่อน อย่าด่วนแต่งตั้งพวกเขาให้รับตำแหน่งหนึ่งในที่ประชุม และ จากนั้นอาจภายในไม่กี่เดือนหรือหนึ่งปีก็พบว่าพวกเขากลับไปทำบาปและนำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักร

“...จงรักษาตัวท่านเองไว้ให้บริสุทธ์” มีความหมายแค่ว่าถ้าทิโมธีแต่งตั้งคน ๆ หนึ่งให้รับตำแหน่งที่มี สิทธิอำนาจในคริสตจักรท้องถิ่น และจากนั้นคน ๆ นั้นนำความเสื่อมเสียและความอภัยสมาสู่คริสตจักรนั้นใน พระนามของพระเยซู ทิโมธีก็มีส่วนผิดด้วยที่แต่งตั้งผู้เชื่อใหม่ให้รับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจและความเป็น ผู้นำ ถ้าเขาด่วนแต่งตั้งผู้คนให้รับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจและพวกเขาไปไม่ถึงมาตรฐานเหล่านั้นแห่งการดำเนิน ชีวิตฝ่ายวิญญาณ มันก็คงจะนำความเสื่อมเสียมาสู่ทิโมธีเช่นเดียวกับสู่คริสตจักรนั้น-และเปาโลไม่ยอมให้เรื่อง แบบนั้นเกิดขึ้นกับบุตรที่รักยิ่งของเขาในงานรับใช้นั้น

ข้อ 23: “อย่าดื่มน้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อเห็นแก่กระเพาะอาหารของท่านและความเจ็บป่วยที่บังเกิดแก่ท่านบ่อย ๆ”

ผมมีความสุขมากกับการศึกษาค้นคว้าคำต่าง ๆ ในพระคำข้อหนึ่ง จงสังเกตให้ดี ๆ: “อย่าดื่มน้ำอีกต่อ ไป” (ภาษากรีกตรงนี้บอกเป็นนัยว่า “อย่าดื่มน้ำอย่างเดียวยกต่อไป” หรือ “อย่าเป็นผู้ที่ดื่มน้ำแค่อย่างเดียว อีกต่อไป”) บัดนี้จึงสังเกต: “...แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อเห็นแก่กระเพาะอาหารของท่านและความเจ็บ ป่วยที่บังเกิดแก่ท่านบ่อย ๆ”

คนเหล่านั้นที่อยากเมาเหล้ามักใช้พระคำข้อนี้เพื่อพิสูจน์ว่ามันไม่เป็นไรเลยที่จะดื่มเหล้าองุ่น แต่จง

สังเกตการใช้คำ- “อย่าดื่ม” น้ำเพียงอย่างเดียว “อีกต่อไป” ซึ่งบอกเราอย่างชัดเจนว่าจนถึงตอนนี้โมธีเป็นคนทิ้งเว้นจากการดื่มเหล้ามาตลอด จงสังเกตการใช้คำว่า “ใช้”-ไม่ใช่ดื่ม (น้ำองุ่น) เปาโลไม่ได้บอกที่โมธีให้ดื่มน้ำองุ่นเยอะ ๆ แต่ให้ใช้เพียงเล็กน้อยเพื่อเห็นแก่กระเพาะอาหาร นี่บอกเป็นนัยว่าเปาโลบอกที่โมธีให้ใช้ (เหมือนอย่างที่เราคงจะกล่าวในยุคสมัยนี้ว่า) “น้ำองุ่นหนึ่งช้อน” เพราะเห็นแก่กระเพาะอาหารของเขา

ท่านที่รัก ขอให้เรามีเหตุผลกันเถิด ไม่มีร้านขายยาและร้านเภสัชกรในสมัยนั้น แน่แน่นอนว่าเปาโลรักษาคคนเจ็บป่วยและทำให้คนตายเป็นขึ้น-แต่เขาไม่ได้รักษาที่โมธีคนหนุ่ม เขากล่าวว่า “ท่านป่วยบ่อย ท่านมีกระเพาะอาหารที่ไม่ดี จงใช้น้ำองุ่นเล็กน้อยเพื่อสุขภาพของท่านเถิด”-และนั่นก็ไม่ใช่เหล้าองุ่นแบบที่ซื้อกันในร้านไวน์สมัยนี้ด้วย มันเป็นน้ำองุ่นล้วน ๆ ซึ่งทำมาจากผลของเถาองุ่น-ไม่ใช่สารเคมีและยาที่จะทำให้มนุษย์เคลิบเคลิ้มหรือเป็นเหตุให้เขาฆ่าแม่ของเขา เมียของเขา และลูกน้อยของเขาเอง! ผมไม่ได้กำลังพยายามเลียงประเด็นนี้ ลูกคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าย่อมไม่มีความลำบากใจเลยกับของมีนเมาทั้งหลาย-แต่แน่นอนว่าเหล้าองุ่นหนึ่งช้อนโตะคงจะไม่ทำให้ใครเมาได้ อย่างไรก็ตาม เหล้าองุ่นนี้จะต้องถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ทางการแพทย์-ไม่ใช่บริโภคโดยมีจุดประสงค์ในการเมาเมา ทิโมธีมีความอ่อนแอฝ่ายร่างกาย มี “ความเจ็บป่วยที่บังเกิดบ่อย ๆ” (ข้อ 23) และเปาโลซึ่งเป็นห่วงเป็นใยยิ่งนัก ก็เตือนสติเขาให้ดูแลสุขภาพตัวเองเท่าที่จะสามารถทำได้

ข้อ 24 และ 25: “บาปทั้งหลายของบางคนก็ปรากฏเด่นชัดก่อนเวลา โดยนำหน้าไปถึงการพิพากษา และบาปทั้งหลายของบางคนก็จะตามมาภายหลัง เช่นเดียวกันบรรดาการงานที่ดีของบางคนก็ปรากฏออกมา ก่อนเวลาด้วย และการงานทั้งหลายที่ตรงกันข้ามจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้”

ผมไม่ประกาศตัวว่าทราบอย่างถ่องแท้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสอะไรตรงนี้ เพราะว่าเป็นข้อพระคำที่ยาก แต่ผมเชื่อว่ามันหมายความว่า:

คำประกาศนี้จะต้องถูกตีความโดยเชื่อมโยงกับการเลือกชายทั้งหลายสำหรับตำแหน่งต่าง ๆ ในคริสตจักร (ข้อ 22) เปาโลกำลังให้คำกำชับแก่ที่โมธีเกี่ยวกับอุปนิสัยของคนเหล่านั้นที่อาจถูกเสนอชื่อเพื่อรับการเจิมตั้งเป็นผู้ช่วย ผู้ดูแล หรือผู้นำคริสตจักรอื่น ๆ เขากล่าวว่าอุปนิสัยของชายบางคนก็ประจักษ์แจ้ง ไม่มีความพยายามที่จะปิดบังอำพรางเลย ชีวิตประจำวันของพวกเขาเป็นพยานรับรองว่าพวกเขาไม่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งผู้นำในคริสตจักร อย่างไรก็ตาม มีชายหลายคนที่มีอุปนิสัยของพวกเขายังไม่เป็นที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ พวกเขาปิดบังแผนการต่าง ๆ ของตนไว้ พวกเขาประพฤติการหลอกลวง แต่อุปนิสัยของคนเช่นนั้นจะก่อตัวขึ้น และบาปของพวกเขาจะติดตามไปทีหลัง ถึงแม้ว่าคนเช่นนั้นถูกเลือกให้รับตำแหน่งในคริสตจักร บาปที่ปิดซ่อนไว้ของพวกเขาจะถูกเปิดเผย ในช่วงหลายปีแห่งการเดินทางของผมเพื่อทำงานของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผมทราบว่านี่เป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่ง

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลบอกที่โมธีว่าไม่มีข้ออ้างเลยสำหรับการแต่งตั้งชายบางคนให้รับตำแหน่งในคริสตจักร เพราะว่าชีวิตของพวกเขาในชุมชนนั้น ๆ และการปฏิบัติตัวของพวกเขากับเพื่อนมนุษย์ของพวกเขาเป็นพยานอย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งดังกล่าวเลย ในทางกลับกัน ชายใดที่ดูเหมือนมีคุณสมบัติ-แต่หลังจากที่เขาถูกแต่งตั้งแล้ว เขาก็อาจพิสูจน์ว่าเขาไม่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งผู้นำคริสตจักร

เลย แต่ความไม่เหมาะสมของเขาไม่ได้ปรากฏชัดแจ้งแก่คนเหล่านั้นที่มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก

“...เช่นเดียวกันบรรดาการงานที่ดี...ก็ปรากฏออกมา” นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับผู้ถูกเสนอชื่อที่คู่ควร การงานที่ดีของพวกเขาประจักษ์แจ้งอยู่ก่อนแล้ว ความคิดตรงนี้ก็คือน่าอัปยศของใคร ๆ หนึ่งอาจเป็นสิ่งที่แน่นอนและไร้ข้อกังขาเสียจนไม่ควรมีการลังเลใจเลยในการแยกตั้งเขาไว้สำหรับตำแหน่งในคริสตจักร คนเหล่านั้นมีอุปนิสัยที่ตรงกันข้ามกับคนเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 24 ผู้ซึ่งบาปของพวกเขา “ปรากฏเด่นชัดก่อนเวลา” แต่มีคนหนึ่ง “ตรงกันข้าม” สิ่งที่เขาทำในการดีทั้งหลายถูกซ่อนไว้จากโลก-แต่มีใช้จากพระเจ้า การงานที่ดีของพวกเขาอาจไม่เป็นที่ทราบแก่มนุษย์ทั้งหลายตอนนี้ แต่การเหล่านั้นจะเป็นที่ยอมรับที่การพิพากษาโดยพระเจ้าเอง อย่างไรก็ตาม ทิโมธีสามารถรับผิดชอบได้แต่เฉพาะการจัดการกับคนเหล่านั้นที่บาปของพวกเขาประจักษ์แจ้ง ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่การชั่วของพวกเขาถูกปิดซ่อนไว้และอาจถูกเปิดเผยออกมาที่การพิพากษานั้นเท่านั้น...เหมือนกับที่ในการงานที่ดี เขารับผิดชอบต่อแค่ตัดสินคนเหล่านั้นที่การดีของพวกเขาประจักษ์แจ้งแก่คนทั้งปวง-ไม่ใช่การงานที่ดีแบบลับ ๆ เหล่านั้นซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่มองเห็นได้

ความเชื่อมโยงกันตรงนี้ดูเหมือนจะเป็นนี้: ทิโมธีจะต้องระวังให้ดีในการนำชายทั้งหลายให้รับตำแหน่งต่าง ๆ ของคริสตจักร ผู้ซึ่งอุปนิสัยของคนเหล่านั้นในเรื่องชั่วร้ายยังไม่ประจักษ์ชัด และเขาต้องพยายามค้นหาผู้ที่อ่อนสุภาพ-คนเหล่านั้นที่ แม้ตอนนี้ไม่เป็นที่รู้จัก แต่ก็เป็นคนดี-และนำพวกเขาออกมาสู่สถานะแห่งความมีประโยชน์อันเป็นที่ซึ่งการงานที่ดีของพวกเขาจะถูกมองเห็น

1 ทิโมธี - บทที่ 6

ข้อปฏิบัติต่อไปเกี่ยวกับงานของผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์

6:1 จงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายที่อยู่ใต้แอก นับว่านายของตนเป็นผู้สมควรได้รับเกียรติยศทุกอย่าง เพื่อพระนามของพระเจ้าและหลักคำสอนของพระองค์จะไม่ถูกหมิ่นประมาท

6:2 และคนเหล่านั้นที่มีนายที่เชื่อแล้ว อย่าให้พวกเขาเหยียดหยามนายเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ให้รับใช้นายเหล่านั้นให้ดีขึ้น เพราะว่านายเหล่านั้นเป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่รัก เป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในประโยชน์นั้น สิ่งเหล่านี้จึงสั่งสอนและเตือนสติกัน

6:3 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดสอนเป็นอย่างอื่น และไม่เห็นดีด้วยกับบรรดากลัวยคำซึ่งเป็นประโยชน์ คือบรรดาพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และหลักคำสอนซึ่งเป็นตามทางของพระเจ้า

6:4 ผู้นั้นก็เป็นคนทงนงตัว โดยไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่ชอบพุ่มเอียงเรื่องคำถามต่าง ๆ และโต้แย้งเรื่องถ้อยคำต่าง ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การนิกเหมายันชั่วร้าย

6:5 บรรดาการโต้เถียงที่ตือร้นของพวกคนที่มีใจเสื่อมทรามและขัดสนซึ่งความจริง โดยคิดเอาเองว่าการได้รับผลประโยชน์เป็นทางของพระเจ้า จงถอนตัวท่านเองไปเสียจากคนเช่นนี้

6:6 แต่ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอิมใจก็เป็นกำไรมาก

6:7 เพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ฉันใด และแน่นอนพวกเราก็ก็นำอะไรออกไปไม่ได้ฉันนั้น

6:8 และโดยที่มีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้พวกเรอิมใจด้วยของเหล่านั้นเถิด

6:9 แต่คนทั้งหลายที่อยากจะทำร้ายก็ตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และในต้นหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นอันตราย ซึ่งอุคมมนุษย์ทั้งหลายให้จมลงในการทำลายและความพินาศ

6:10 ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงได้หลงผิดไปจากความเชื่อนั้น และที่มแทงตัวพวกเขาเองให้ทะเลดด้วยความเสียใจเป็นอันมาก

6:11 แต่ท่าน โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้ และจงติดตามความชอบธรรม ทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน ความอ่อนสุภาพ

6:12 จงสู้รบในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งท่านได้รับการทรงเรียกให้มาถึงแล้วด้วย และได้ประกาศคำประกาศตนอันดีต่อหน้าพยานหลายคน

6:13 ข้าพเจ้ากำชับท่านในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานคำประกาศตนอันดีต่อหน้าปอนทือสปีลาต

6:14 ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้ปราศจากต่างพร้อย ซึ่งดำเนินไม่ได้ จนถึงการปรากฏของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

6:15 ซึ่งในเวลาของพระองค์ พระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏ ผู้ทรงเป็นผู้เสวยสุขและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง

6:16 ผู้ทรงมีความเป็นอมตะแต่องค์เดียว โดยทรงสถิตอยู่ในความสว่างซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึงได้ ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นหรือเห็นได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

6:17 จงกำชับคนเหล่านั้นที่มีมฝ้ายโลกนี้ อย่าให้พวกเขาหัวสูง และอย่าให้วางใจในบรรดาทรัพย์อนิจจัง แต่ในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ประทานสิ่งสารพัดให้แก่พวกเราอย่างบริบูรณ์เพื่อผลิตผลิต

6:18 ให้พวกเขากระทำการดี เพื่อพวกเขาจะร่ำรวยในการดีทั้งหลาย พร้อมทั้งจะแจกจ่าย เต็มใจที่จะแบ่งปัน

6:19 โดยสำสมไว้สำหรับพวกเขาเอง เป็นรากอันดีเพื่อเวลาข้างหน้า นั่น เพื่อพวกเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้

6:20 โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งซึ่งได้มอบไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดพล่ามทั้งหลายที่ลบลู่ และไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งซึ่งเรียกกันอย่างผิด ๆ ว่าเป็นศาสตร์ความรู้

6:21 ซึ่งบางคนยอมรับการนั้น จึงได้หลงผิดไปในเรื่องความเชื่อนั้น ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน

เกี่ยวกับผู้รับใช้

ข้อ 1: “จงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายที่อยู่ใต้แอก นับว่านายของตนเป็นผู้สมควรได้รับเกียรติยศทุกอย่าง เพื่อพระนามของพระเจ้าและหลักคำสอนของพระองค์จะไม่ถูกหมิ่นประมาท”

คำว่า “ผู้รับใช้” ในพระคำข้อนี้จริง ๆ แล้วคือ ทาส ในสมัยของเปาโล การให้คนเป็นทาสเป็นการปฏิบัติที่มีมายาวนานและผู้คนคุ้นเคย จำนวนของคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้การปกครองของนายทาสก็มากมาย มหาศาล เราควรทราบดีว่าพระเยซูไม่ได้ทรงเห็นชอบและไม่ได้ทรงประณามการมีทาสและพวกเจ้าของทาสในสมัยนั้น แต่ผ่านทางกรกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของมนุษย์พระองค์ทรงทำเช่นนั้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แน่หนอนว่าการให้คนเป็นทาสเป็นสิ่งที่ผิด ไม่มีมนุษย์คนใดมีสิทธิ์เป็นเจ้าของมนุษย์อีกคนหนึ่ง หรือควบคุมมนุษย์อีกคนหนึ่งเหมือนกับที่เขาจะควบคุมสัตว์ตัวหนึ่ง มนุษย์ทุกคนถูกสร้างมาให้เป็นไท เท่าที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจครอบครองซึ่งกันและกัน

ตลอดระยะเวลาหลายปี ผ่านทางการประกาศข่าวประเสริฐ การให้คนเป็นทาสเกือบถูกเลิกไปหมดแล้ว และถ้าความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในใจนั้น ย่อมไม่มีความปรารถนาที่จะให้เพื่อนมนุษย์ของเราตกเป็นทาสเลย ความเชื่อแบบคริสเตียนแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่มีสิ่งอื่นใดบนโลกสามารถแก้ได้

เปาโลสั่งพวกทาสที่เชื่อแล้วว่าพวกเขาจะต้อง “นับว่านายของตนเป็นผู้สมควรได้รับเกียรติยศทุกอย่าง” ทาสจะต้องให้ความเชื่อฟังเต็มที่และการรับใช้แบบอุทิศตัวแก่นายของตน และถ้าเขาไม่ทำแบบนั้น เขาก็นำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระคริสต์และหลักคำสอนที่แท้จริงของพระเจ้า มันเป็นเรื่องง่ายที่จะมองเห็นว่าถ้าทาสคนใดกลับใจรับเชื่อผ่านทางข่าวประเสริฐซึ่งประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นความรักและว่าโดยพระคุณมนุษย์ทั้งหลายถูกเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ และจากนั้นทาสที่เชื่อแล้วคนนั้นก็กลับทำตัวเกียจคร้าน จงเกลียดจางซัง และไม่ให้ความเคารพแก่นายของตน นายผู้นั้นก็คงจะประณามพระเจ้าและความเชื่อเท่านั้นเพราะทางประพฤติของทาสที่เป็นคริสเตียนของเขา ดังนั้นทาสที่เป็นคริสเตียนจึงต้องให้ความเชื่อฟังอย่างเต็มที่แก่นายของตน

บางทีใครบางคนกำลังถามว่า “พระเยซูเจ้าตรัสชัดเจนแล้วไม่ใช่หรือว่า ‘ไม่มีผู้ใดสามารถปรนนิบัตินายสองนายได้?’” ใช่ครับ ในคำเทศนาบนภูเขาเวลานั้นพระเยซูตรัสคำพูดนั้น (มธ. 6:24) แล้วเปาโลจะบอกพวกทาสคริสเตียนให้เชื่อฟังนายของพวกเขาอย่างเต็มที่ได้อย่างไร? ในฐานะคริสเตียน พวกเขาควรเป็นทาสต่อพระเจ้าเพียงผู้เดียวมิใช่หรือ? แต่ในความหมายที่เปาโลกำลังพูดอยู่ตรงนี้ คน ๆ หนึ่งสามารถรับใช้นายสองคนได้ ขอให้ผมยกตัวอย่างประกอบ:

สมมติว่าผมจ้างชายคนหนึ่งให้ตัดเล็มพุ่มไม้ของผม ตัดหญ้าของผม และทำความสะอาดสนามหญ้า

ของผมให้ถ่วนถี่ ขณะที่ชายคนนี้ทำงานให้ผม ผมก็เป็นนายของเขาในความหมายที่ว่าผมกำลังจ่ายค่าจ้างให้เขา สำหรับบริการทั้งหลายที่เขาให้ แต่เมื่อเขาเสร็จงานของผมแล้ว เขาก็สามารถไปยังบ้านของเพื่อนบ้านของผม และให้บริการแบบเดียวกันแก่คน ๆ นั้นได้-และดังนั้นเพื่อนบ้านของผมจึงกลายเป็นนายของเขา ในความหมายนี้ เขาสามารถรับใช้นายสองหรือสามคนได้

อย่างไรก็ตาม ในหนังสือมัทธิว คำกรีกนั้นเป็นคำที่แรงกว่าเยอะ และการแปลก็ควรเป็น “ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเป็นทาสให้แก่นายสองคนได้”-และนั่นเป็นความจริง คน ๆ หนึ่งอาจรับใช้นายฝ่ายโลกหลายคนได้ แต่ทาสไม่สามารถมีนายทาสมากกว่าหนึ่งคนได้ สิ่งที่พระเยซูตรัสจริง ๆ แล้วยังคือว่า มันเป็นไปได้เลยที่ผู้ใดจะเป็นทาสให้แก่นายสองคนในเวลาเดียวกันได้ เพราะว่าทาสเป็นทรัพย์สินสิทธิ์ขาดของเจ้าของของเขา จากจุดยืนฝ่ายวิญญาณ พระเยซูกำลังสอนว่าคน ๆ หนึ่งไม่สามารถเป็นทาสของพญามารและของพระเจ้าในเวลาเดียวกันได้

ทาสถูกได้มาในหลากหลายวิธี บางคนได้กลายเป็นทาสเพราะหนี้สินล้นพ้นตัวซึ่งพวกเขาจ่ายไม่ไหว บางคนถูกจับเป็นเชลยในสงคราม กระนั้นคนอื่น ๆ ก็ถูกซื้อที่งานประมูลและถูกจ่ายค่าตัว เขาจึงกลายเป็นทรัพย์สินของเจ้าของทาสคนนั้น-แบบเดียวกับลาตัวหนึ่ง แกะตัวหนึ่ง หรือทรัพย์สินส่วนบุคคลอื่นใด เขาไม่สามารถเป็นทาสของสองคนได้ เพราะว่าเขาไม่สามารถรับใช้นายทาสสองคนได้

เปาโลเตือนทาสที่เป็นคริสเตียนแล้วทั้งหลายให้ทำงานรับใช้นายของตนอย่างสัตย์ซื่อเพื่อที่พระนามพระเจ้าของพวกเขาและหลักคำสอนคริสเตียนเรื่องพระคุณจะไม่ถูกหมิ่นประมาทโดยนายทาสคนนั้น ถ้าทาสที่เชื่อแล้วไม่ระมัดระวัง ไม่เอาใจใส่ หย่อนยานในการรับใช้ของตน และไม่มอบเนื้อที่ใจที่ไม่เชื่อของตน ทัศนคติและการกระทำต่าง ๆ ของเขาก็จะถูกยกให้เป็นเพราะศาสนาของเขา

ผมรู้จักชายหลายคนเป็นการส่วนตัววันนี้ที่ถูกไล่ออกจากงานโดยนายจ้างของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาพูดเยาะเกิ่นไปเกี่ยวกับพระเยซูขณะที่พวกเขาทำงานอยู่ และผมได้รู้จักคนที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนหลายคนเช่นกันที่ไม่ได้ทำงานคุ้มกับเงินเดือนที่พวกเขาได้รับ และนั่นก็ไม่ถูกต้อง มันไม่ถูกต้องสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่จะใช้เวลาของบริษัทเพื่อเป็นพยานขณะทำงาน ถ้าผู้ใดสามารถเป็นพยานได้โดยไม่ขโมยเวลาของนายจ้างของตน นั่นก็ถือว่าดี แต่คำพยานของคริสเตียนจะเสียหายเมื่อมีคนเห็นเขาพูดคุยขณะที่เขาควรทำงานอยู่ ถึงแม้ว่าเขาอาจกำลังพูดคุยกับคนที่ยังไม่รอดคนหนึ่งเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชที่ช่วยให้อรอดของพระเยซูก็ตาม ในโรม 14:16 เปาโลบอกเราว่า “ฉะนั้นอย่าให้การติของพวกท่านเป็นที่ถูกกล่าวร้ายได้” คริสเตียนทั้งหลายต้อง “ฉลาดเหมือนงูและไม่มีพิษภัยดุจนกเขา” คริสเตียนคนใดที่มีนายจ้างต้องทำงานให้คุ้มค่าจ้างของนายจ้างและให้ความเคารพแก่นายจ้าง เกรงว่าชาวประเสริฐจะได้รับความเสื่อมเสีย

คนหนุ่มเอ๋ย หญิงสาวเอ๋ย-ถ้าคุณเป็นคริสเตียน อย่าตื่นตัวน้อยลงและขยันทำงานน้อยลงตอนที่เจ้านายไม่อยู่ เมื่อเทียบกับที่คุณเป็นตอนที่เขากำลังมองมาที่คุณ นายฝ่ายโลกของคุณอาจไม่ได้กำลังเฝ้ามองคุณอยู่เสมอ แต่พระเจ้าเป็นนายในสวรรค์ทรงมองเห็นและทราบทุกสิ่งที่คุณกระทำ ดังนั้นไม่枉งานของคุณจะเป็นหัวหน้างานที่คุณงานในโรงงานขนาดใหญ่หรือเป็นภารโรงในสำนักงานขนาดเล็ก อย่าลืมหัดคิดว่าถ้าคุณไม่ทำงานให้คุ้มค่าจ้างของผู้ว่าจ้างของคุณด้วยจิตใจที่ถูกต้อง คุณก็กำลังนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระ

เยชู

ข้อ 2: “และคนเหล่านั้นที่มีนายที่เชื่อแล้ว อย่าให้พวกเขาเหยียดหยามนายเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ให้รับใช้นายเหล่านั้นให้ดีขึ้น เพราะว่านายเหล่านั้นเป็นผู้สืบทอดและเป็นที่ยรัก เป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในประโยชน์นั้น สิ่งเหล่านี้จึงสั่งสอนและเตือนสติกัน”

มีพวกเจ้าของทาสที่บังเกิดใหม่แล้วเช่นเดียวกับพวกทาสที่บังเกิดใหม่แล้ว ทาสคริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่ดูหมิ่นนายของตน พวกเขาเป็นพี่น้องกันในพระคริสต์ พวกเขาไม่ควรเอาเปรียบนายคริสเตียนหรือคาดหวังให้เขาแสดงความลำเอียงเข้าข้างพวกทาสที่เชื่อแล้ว แต่ตรงกันข้าม พวกเขาควรให้การรับใช้ที่ดีขึ้นด้วยซ้ำ เพราะว่าทั้งทาสและนายทาสอยู่ในครอบครัวเดียวกันแล้ว-คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่-และพวกเขาเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระองค์ พวกเขาเป็นพี่น้องกันในพระกายของพระคริสต์ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่อยู่บนระดับเดียวกันในโลกทางสังคมก็ตาม

มันคงเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจว่าคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะมีพวกทาส-แต่นี่เป็นช่วงเปลี่ยนผ่าน และผู้คนไม่สามารถเปลี่ยนจากนิสัยต่าง ๆ แห่งชีวิตได้อย่างปุบปับในเมื่อนิสัยเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับค่านิยมและวิถีปฏิบัติที่มีมานานซึ่งพวกเขาเริ่มมาตั้งแต่วัยเด็ก เมื่อความเชื่อแบบคริสเตียนแพร่หลายและเติบโตเข้มแข็งขึ้น ทาสทั้งหลายก็ถูกปล่อยตัว

ในโรม 1:1 เปาโลประกาศว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า-หรือทาสรับใช้ เขาชื่นชมยินดีในข้อเท็จจริงที่ว่าเขาถูกจองจำมือและเท้าเข้ากับพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้เป็นเจ้านายของผู้เชื่อทุกคน เปาโลไม่ได้ถูกประดับยศด้วยตราสัญลักษณ์ทางศาสนาและกางเขนทองคำหลายอัน แต่เขาชื่นชมยินดีและนับว่าเป็นเกียรติยิ่งใหญ่ว่าได้แบกรับในกายของเขา “รอยเครื่องหมายเหล่านั้นของพระเยซูเจ้า” (กท. 6:17) ในงานเขียนต่าง ๆ ของเขา เขาสาธยายเรื่องการลงใจและการถูกข่มเหงหลายอย่างของเขา และบอกเราว่าเขาทนทุกข์สิ่งเหล่านี้เพราะว่าเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ-ทาสรับใช้คนหนึ่งของพระเยซูคริสต์

ในฐานะทาส เขาไม่มีความประสงค์ของตัวเอง แต่รับเอาถ้อยคำซึ่งพระเยซูทรงใช้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า” (ฮบ. 10:9) พระเยซูทรงยอมจำนนหมดทั้งตัวแด่พระเจ้าพระบิดา และพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทำสิ่งใดก็ตามที่พระบิดาตรัสสั่ง พระองค์ให้กระทำ เราเองก็ต้องหมดสิ้นความประสงค์ของเราเองในน้ำพระทัยของพระเจ้า-และถ้าเราไม่เต็มใจที่จะถูกนำโดยพระวิญญาณของพระองค์และถูกครอบครองโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เราก็ไม่ควรที่จะถูกเรียกว่าเหล่าสาวกของพระองค์

ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ไม่มีแผนงานของตัวเอง เขาจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในกิจกรรมทั้งหมดของเขา เขาจะไม่มีข่าวของส่วนตัวของตัวเอง เพราะว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีก็มีไว้ให้เขาใช้การได้ตลอด เขาจะไม่มีความหวังฟวงของตัวเอง เปาโลกล่าวว่า “...พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19) นั่นเป็นวิธีของพระวิญญาณในการกล่าวสิ่งที่พระเยซูตรัสในคำเทศนาบนภูเขา: “...ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวก

ท่าน” (มธ. 6:33)

ถ้าเราเป็นทาสรับใช้ของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าก็ไม่เพียงเติมพระทัยและพร้อมเท่านั้น แต่มันเป็นความรับผิดชอบของพระองค์ที่จะจัดหาสิ่งจำเป็นต่าง ๆ แห่งชีวิตให้แก่เหล่าทาสรับใช้ของพระองค์... อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และผละกำลังที่จะทำงานในทุ่งนาของพระองค์ ซึ่งชาวพร้อมเก็บเกี่ยวเหลือเกินแล้ว ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ไม่จำเป็นต้องคิดกังวลสำหรับวันพรุ่งนี้ เขาไม่ต้องกระวนกระวายใจเกี่ยวกับความต้องการต่าง ๆ ของเขา เขาจะไม่มีเสปียงต่าง ๆ ของตัวเอง ใน 1 โครินธ์ 9:7 เปาโลถามว่า “ผู้ใดบ้างเข้าไปในสงครามในเวลาใดโดยจ่ายค่าจ้างของตัวเอง?” กล่าวอีกนัยหนึ่ง กระสุนปืนและผละกำลังเพื่อใช้สู้ศึก ไม่ว่าจะ เป็นเสปียงหรือความต้องการใดก็ตาม ทุกสิ่งได้รับการตอบสนองในพระเยซูคริสต์ “และพระเจ้าทรงฤทธิ์ สามารถที่จะกระทำให้พระคุณทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่าน ซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง” (2 คร. 9:8) คำบัญชาสูงสุดที่มีแก่ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์จริง ๆ แล้วก็คือ “จงวางใจและเชื่อฟัง!”

ผมกำลังถามคำถามเหล่านี้กับตัวเอง: ฉันเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริงไหม? ฉันยอมจำนนตัวเองต่อพระองค์แล้วอย่างแท้จริงไหม-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย? (1 ธส. 5:23) ฉันได้มอบถวายร่างกายของฉันให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้า อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของฉันแล้วอย่างแท้จริงไหม? (รม. 12:1) ฉันได้ยอมจำนนอวัยวะต่าง ๆ ของฉันแด่พระเจ้าให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมแล้วอย่างแท้จริงไหม? (รม. 6:13) ฉันไม่มีสิทธิ์ที่จะหวังสิ่งใดไว้เลย มันเป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของฉันที่จะถวายทุกสิ่งแด่พระเจ้า

คุณจะทำอะไรกับตัวเองไหม? ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่ว่าจ้างพวกคนงาน คุณปฏิบัติกับพวกเขาอย่างไรที่คุณจะอยากได้รับการปฏิบัติใหม่ถ้าสภาพการณ์แวดล้อมเป็นในทางกลับกันและพวกเขาเป็นนายจ้างของคุณ? หรือถ้าคุณเป็นลูกจ้าง ไม่ว่าจะคุณจะทำหน้าที่วิสุทธินหรือคนบาป คุณทำสุดความสามารถของคุณเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าไหม เพื่อที่จะคุณจะไม่นำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซู? คุณเป็นทาสรับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ไหม? ลองคิดดูให้ดี-และถ้ามีอะไรบางสิ่งที่ต้องกระทำเกี่ยวกับมัน ก็จงทำมันเสีย!

เกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จ

ข้อ 3: “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดสอนเป็นอย่างอื่น และไม่เห็นดีด้วยกับบรรดาถ้อยคำซึ่งเป็นประโยชน์ คือบรรดาพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา และหลักคำสอนซึ่งเป็นตามทางของพระเจ้า”

“ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดสอนเป็นอย่างอื่น (นอกจากสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะสอน) และไม่เห็นดีด้วยกับบรรดาถ้อยคำซึ่งเป็นประโยชน์ (หลักคำสอนที่ถูกต้อง) เขาก็กำลังสอนหลักคำสอนเท็จ”

“...บรรดาพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ถ้อยคำที่ได้รับการดลใจของเปาโลไม่ใช่แค่ถ้อยคำของเขาเอง แต่เป็นถ้อยคำของพระคริสต์ ทีโมธีกำลังถูกเตือนให้ระวังมาก ๆ เกี่ยวกับผู้นำเหล่านั้นในคริสตจักร-เพราะว่าถ้าผู้นำคนใดสอนสิ่งใดนอกจากถ้อยคำซึ่งเป็นประโยชน์ของพระเยซูคริสต์เจ้า และหลักคำสอนของพระองค์ตามทางของพระเจ้า คน ๆ นั้นก็ไม่มีจิตใจที่ถูกต้อง เขาต้องสอนหลักคำสอนที่แท้จริง และไม่ใช้ทัศนคติหรือสมมติฐานต่าง ๆ ของเขาเอง

ข้อ 4: “ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัว โดยไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่ชอบพุ่มเถียงเรื่องคำถามต่าง ๆ และได้แย้งเรื่องถ้อยคำต่าง ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การนิกเหนียวอันชั่วร้าย”

“ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัว” นั่นคือ เขาพยองซันเพราะคิดว่าตัวเองมีความรู้ที่เหนือกว่า เขาหลงตัวเอง โดยคิดว่าตัวเองรู้เยอะเกี่ยวกับศาสนา แต่ข้อเท็จจริงก็คือว่าเขาไม่มีความรู้ที่เหมาะสมเกี่ยวกับข่าวประเสริฐเลยสักนิด

“...แต่ชอบพุ่มเถียงเรื่องคำถามต่าง ๆ และได้แย้งเรื่องถ้อยคำต่าง ๆ...” พจนานุกรมภาษกรีกกล่าวไว้ว่า “ชอบพุ่มเถียงมีความหมายว่าไม่สบาย (ป่วย) ดังนั้น การถูกจับโดยความสนใจแบบป่วยจิตในเรื่องเช่นนั้นก็เทียบได้กับการป่วยเป็นโรคชนิดหนึ่ง” ความหมายตรงนี้จึงเป็นว่า บุคคลเช่นนั้นมีความปรารถนาแบบป่วยจิตหรือพิลึกคนในการโต้เถียงเรื่องพระคัมภีร์ พวกเขาไม่มีสภาพจิตอันปกติและสุขภาพดีในเรื่องทางศาสนาทั้งหลาย

“...ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน...” ผลอย่างเดียวที่เกิดจากการโต้เถียงเช่นนั้นก็คือ การก่อให้เกิดความอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน ความเข้าใจผิดต่าง ๆ และ “การนิกเหนียวอันชั่วร้าย” คริสตจักรไม่ใช่สถานที่ให้โต้เถียงกัน ชั้นเรียนรวีไม่ใช่สถานที่ที่จะมาโต้เถียงกันเกี่ยวกับความแตกต่างส่วนตัวหรือความแตกต่างประจำกาย คริสตจักรคือ โรงอาหารฝ่ายวิญญาณที่ผู้คนรับการเลี้ยงดูและรับการเสริมกำลังเพื่อเผชิญกับอุปสรรคที่จะมาถึง เมื่อคนไม่เชื่อคนใดเข้ามาในคริสตจักรและเริ่มกุ่มบังเหียนตำแหน่งผู้นำ-บางทีกลายเป็นผู้นำคนหนึ่งในองค์กรคนหนุ่มสาวหรือในโรงเรียนรวี บางทีก็รับใช้ในคณะกรรมการผู้ช่วย คน ๆ นั้นก็อาจก่อให้เกิดความไม่สงบสุข การโต้เถียง และความยุ่งยากในที่ประชุมท้องถิ่นนั้นมากมายอย่างเหลือเชื่อ

ข้อ 5: “บรรดาการโต้เถียงที่ดื้อรั้นของพวกคนที่มิเจือสมุทราและขัดสนซึ่งความจริง โดยคิดเอาเองว่าการได้รับผลประโยชน์เป็นทางของพระเจ้า จึงถอนตัวท่านเองไปเสียจากคนเช่นนี้”

อัครทูตท่านนี้ได้กล่าวบางสิ่งไปแล้วเกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ แต่บัดนี้ในข้อพระคำสองสามข้อถัดไปนี้เขาพูดถึงเรื่องนี้อย่างละเอียดมากขึ้น ใน 1 ทิโมธี 3:3 เปาโลเตือนพวกผู้ดูแลเกี่ยวกับการเห็นแก่เงิน ใน 3:8 เขาเตือนพวกผู้ช่วยไม่ให้โลภ “ทรัพย์โสโครก” ความจริงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ที่เขากำลังพยายามสื่อถึงใจของผู้เชื่อทั้งหลายคือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเงินอาจกลายเป็นรูปเคารพอันหนึ่งได้อย่างง่ายดาย และแม้แต่ผู้เชื่อทั้งหลายบางครั้งก็อาจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ มากเกินไปได้จริง ๆ

เราควรระวังตัวเสมอว่าเราต้องให้สิ่งสำคัญที่สุดต้องมาก่อนจริง ๆ มีบางคนคิดว่าศาสนาเป็น “ช่องทางหาเงิน” และพวกเขากล่าวหานักเทศน์ทุกคนว่าเป็นพวกเห็นแก่เงิน ในบางกรณีที่อยู่ห่างไกลผมก็แน่ใจว่ามีหลายคน que เลือกงานรับใช้เพียงเพื่อเป็นอาชีพหนึ่งเพื่อจะรับเงินเดือนก้อนโต แต่ไม่ใช่ความจริงอย่างแน่นอนเกี่ยวกับเหล่าผู้เลี้ยงของพระเจ้า มีคนเหล่านั้นที่ไปคริสตจักรเพื่อแสวงหาผลกำไร-ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำก็เพื่อหากำไร และเงินเป็นปัจจัยหลักที่ครอบครองชีวิตของพวกเขา พวกเขาเคร่งศาสนาในวันอาทิตย์เพราะว่ามันส่งผลดีต่อธุรกิจของพวกเขา พวกเขาเข้าร่วมประชุมกับคริสตจักรไม่ใช่ด้วยเหตุผลอื่นนอกจากเพื่อสร้างความประทับใจแก่ชุมชนและทำให้เหล่าสมาชิกคริสตจักรมอมตมในแง่ดี อันเป็นการส่งเสริมยอดขายสินค้าหรือบริการของพวกเขาเอง ผมไม่สงสัยเลยว่านี่เป็นความจริงในทุกคริสตจักรในแผ่นดินนี้ แต่มันก็แพร่หลายในบางประเทศ

มากกว่าในประเทศอื่น ๆ

บางคนใช้ศาสนาเพียงเพื่อเป็นวิธีหากำไรทางการเงิน ผมแน่ใจว่าคุณย่อมทราบดีว่าพอใกล้ ๆ ช่วงเลือกตั้งนักร้องเมืองทุกคนเริ่มเข้าประชุมกับคริสตจักร จับมือทักทาย แจกบัตรเล็ก ๆ ของพวกเขา ถวายเงินก้อนโตเพื่อชิงคะแนนเสียง ถ้าผู้คนเหล่านั้นไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง พวกเขาที่กำลังพอกพูนการพิพากษาปรับโทษไว้บนจิตวิญญาณของตัวเอง ถ้าบุคคลใดร่วมประชุมกับคริสตจักรเพื่อจุดประสงค์ใดนอกจากเพื่อนมัสการพระเจ้าหรือฟังข่าวประเสริฐ เขาก็กำลังทำบาป-และแทนที่คริสตจักรจะช่วยเหลือเขา เมื่อเขายื่นต่อพระพักตร์พระเจ้า การพิพากษาของเขาก็คงเบาลงหากเขาไม่เคยเห็นด้านในของอาคารที่ประชุมคริสตจักรมาก่อนเลย! เราจะถูกพิพากษาและรับค่าตอบแทนสำหรับการเป็นคนที่เราสามารถเป็นได้แต่ก็ไม่ยอมเป็น!

พระเยซูทรงเล่าให้เราฟังเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ยุงนาของเขาเกิดผลบริบูรณ์มากเสียจนเขาไม่มีที่ว่างจะเก็บผลผลิตของเขา ดังนั้นเขาจึงพูดกับตัวเองแบบใจถึงใจ (เขาไม่ได้เชิญพระเจ้าหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือนักเทศน์ประจำชุมชน) เขาแต่งตั้งตัวเองให้เป็นประธานใหญ่และสมาชิกหนึ่งเดียวของคณะกรรมการธุรกิจและเขาได้มัตติของที่ประชุม: “และเขากล่าวว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ เราจะรื้อบรรดาตู้ฉางของเราเสีย และจะสร้างให้ใหญ่โตกว่าเก่า และที่นั่นเราจะเก็บผลทั้งหมดของเราและบรรดาทรัพย์สมบัติของเราไว้ และเราจะกล่าวแก่จิตใจของเราว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี เจ้าจงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด!”’ แต่พระเจ้าทรงปิดท้ายเรื่องนี้โดยตรัสว่า “‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นของใครเล่า ซึ่งเจ้าได้เก็บไว้นั้น’ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง และมีได้มัตติเฉพาะพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้นแหละ” (ลูกา 12:16-21)

สุภาษิต 1:7 บอกเราว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นแห่งความรู้” คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นคนที่น่าสงสาร คนที่ไม่มีพระเจ้าในใจของตนก็ไม่มีสามัญสำนึกอันดีในสมองของตน “คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า”” (เพลงสุติ 53:1) คนที่ไม่ยอมรับพระเจ้าในนิสัยต่าง ๆ ประจำวันของตน ก็กำลังใช้ชีวิตแบบคนโง่!

ใครบางคนอาจตั้งข้อสังเกตว่า “พระเจ้าอยู่กับเขาอย่างแน่นนอน เขาอาศัยอยู่ในบ้านหลังดีที่สุดในชุมชน ชัชรถคันใหญ่ที่สุด สวมเสื้อผ้ายิ่งดีที่สุด-และดูสิว่าเขาให้ครอบครัวของเขาอยู่ดีกินดีขนาดไหน! พระเจ้าต้องกำลังอวยพรเขาอยู่อย่างแน่นนอน ไม่อย่างนั้นเขาก็คงไม่มีทรัพย์สิ่งของของโลกนี้มากมายขนาดนั้นหรอก” ท่านที่รักครับ เงินและผลกำไรฝ่ายโลกไม่ใช่ทางของพระเจ้า ตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ ความมั่งมีและความเศร้าโศก เงินทองและน้ำตา ทรัพย์สิ่งของและความพินาศย่อยยับถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด

เมื่อผู้ใดในที่ประชุมท้องถิ่นของคุณเริ่มส่งสอนสิ่งใดนอกจากหลักคำสอนคริสเตียนอันบริสุทธิ์และมีประโยชน์จากพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คุณก็จำให้ขึ้นใจเลยว่าคน ๆ นั้นที่ทำการสั่งสอนเป็นคนเยอหยิ่งในสายตาของตัวเอง ถึงแม้เขาอาจมีปัญญามาก ๆ ในความหลงตัวเองของเขา เขาก็เป็นคนโง่เขลาในสายพระเนตรของพระเจ้า เขาไม่รู้อะไรเลย

ผู้คนแบบนั้นถามคำถามโง่ ๆ และมีส่วนร่วมในการอภิปรายที่ตั้งคำถามต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทในคริสตจักร เพราะการทะเลาะวิวาท การกล่าวร้าย และการนิกะหมาอันชั่วร้ายแบบไม่รู้จบสิ้นนี้ การโต้

เสียงอันวิปลาสจึงเกิดขึ้นซึ่งจะทำให้ความคิดของผู้เชื่อทั้งหลายเสียไป-และพวกเขาไม่สามารถรักษาความคิดของตนให้แน่วแน่อยู่ที่พระเจ้าต่อไปได้ พระวจนะบอกเราว่า “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ใน (พระเยซู)” (อสย. 26:3) พญามารรู้ว่าถ้ามันสามารถทำให้ความคิดของผู้เชื่อจดจ่ออยู่กับสิ่งต่าง ๆ ที่น่ากังวลต่อไปได้ ผู้เชื่อคนนั้นก็จะไม่เติบโตและกลายเป็นผู้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลกล่าวว่าผู้คนที่เป็แบบนั้นขัดสนในเรื่องความจริงนั้น พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่เพื่อนำผลกำไรมาสู่ตัวเอง และเปาโลบัญญัติอย่างหนักแน่นว่า “จงถอนตัวท่านเองไปเสียจากคนเช่นนี้” เราจะต้องไม่ติดต่อสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวหรือร่วมสามัคคีธรรมทุกวันกับคนแบบนั้นในนามของความเชื่อแบบคริสเตียน เราควรอธิษฐานเผื่อเขาและทำทุกสิ่งในอำนาจของเราเพื่อนำเขาเข้าสู่ความสว่างแห่งความจริงนั้น แต่ “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน” (อาโมส 3:3) ถ้าเราเห็นดีเห็นงามกับจิตใจและทัศนคติของคนแบบนั้น โดยยอมให้เขาใช้คริสตจักรเพื่อหาเงินและตักตวงผลประโยชน์ส่วนตัว เราก็กลายเป็นผู้เข้าส่วนในการชั่วต่าง ๆ ของเขา เราควรอธิษฐานเผื่อเขา เป็นพยานแก่เขา-แต่ไม่ออมขอมกับเขาเด็ดขาด

ทางของพระเจ้ากับความอึดใจ

ข้อ 6: “แต่ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอึดใจก็เป็นกำไรมาก”

พระคำข้อนี้ชัดเจนพออยู่แล้ว การดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าและแยกออก การอุทิศตน ชำระตัว ให้บริสุทธิ์ ยอมจำนนอย่างไม่สงวนไว้ต่อพระเจ้า และการอึดใจกับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงอนุญาตให้เรามี ก็ เป็นกำไรมาก เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟป. 4:11) การทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าทุกเวลา โดยรู้ว่าทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้าและเป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ โดยรู้ว่าไม่มีสิ่งใดจะสามารถแยกขาดเราจากความรักของพระเจ้าซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ โดยรู้ว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาไว้และจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่าง ก็เป็นกำไร ฝ่ายวิญญูณที่ยิ่งใหญ่ ความสนใจและความปรารถนาแรกของผู้เชื่อทุกคนควรเป็นการรับใช้พระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา ในความเคารพยำเกรงและความจริงอันสมบูรณ์แบบ

ข้อ 7: “เพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ฉันใด และแน่นอนพวกเราก็เอาอะไรออกไปไม่ได้ฉันนั้น”

ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้ก็เรียบง่าย-แต่ท่วมท้น! เราไม่มีสิ่งใดเลยตอนที่เรารู้สึกให้บังเกิดเข้ามาในโลกนี้ เราต้องพึ่งพาผู้อื่นในทุกสิ่ง เราต้องถูกป้อนข้าวป้อนน้ำและถูกใส่เสื้อผ้าให้โดยผู้อื่น และเมื่อเราจากชีวิตนี้ไป คนอื่น ๆ ก็จะจัดเตรียมเราสำหรับการฝังศพ ใครสักคนจะซื้อผ้าคลุมหน้าศพให้เราและสวมผ้านั้นให้เรา เสื้อผ้าที่เราสวมใส่ตอนเราถูกฝังจะไม่มีกระเป๋าสี้อะไรเลย-เราจะไม่พกสมุดเช็ค ปากกา ลูกคิด หรือประกาศแจ้งข่าวเกี่ยวกับตลาดหุ้นติดตัวเราไปด้วย เราเข้ามาในโลกนี้โดยไม่มีเงินสักแดงเดียว-และเราก็จากโลกนี้ไปในลักษณะเดียวกัน ดังนั้นทางของพระเจ้าพร้อมกับความอึดใจก็เป็นกำไรมาก

ข้อ 8: “และโดยที่มีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้พวกเราอึดใจด้วยของเหล่านั้นเกิด”

หลังจากทำและพูดทุกสิ่งไปหมดแล้ว สิ่งจำเป็นในแง่บวกของชีวิตก็มีน้อยจริง ๆ ตามที่พระคำข้อนี้

กล่าว สิ่งจำเป็นอย่างแรกคือ อาหาร อย่างที่สองคือ เสื้อผ้า ถ้าเรามีเสื้อผ้าและอาหาร เราก็ได้รับพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานของดีและของประทานอันดีเลิศทุกอย่าง และพระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะดูแลคนของพระองค์ พระองค์ทรงใส่เสื้อผ้าและให้อาหารพวกนกกระจอก พระองค์ทรงตกแต่งดอกกลีบลีแห่งทุ่งหญ้า-และ “แม้แต่ซาโลมอนในสง่าราศีทั้งสิ้นของท่าน ก็มีได้แต่องค์ทรงเครื่องเหมือนอย่างดอกหนึ่งในดอกกลีบลีเหล่านี้” (มธ. 6:29) พวกเราที่เป็นลูก ๆ ของพระองค์ก็มีค่ามากกว่าพวกนกกระจอกหรือบรรดาดอกไม้และหญ้าแห่งทุ่ง

หลายครั้ง คนเหล่านั้นที่ร่ำรวยที่สุดก็มีความอิจฉาใจน้อยที่สุด พวกเขาได้เงินและสิ่งสารพัดที่เงินจะซื้อได้-แต่พวกเขาก็อยากได้มากขึ้น มากขึ้น และมากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยมีเงินทั้งหมดที่ตนอยากได้ เขาลงทุนต่อไปและพากเพียรเพื่อจะได้เงินล้านถัดไป ผมขอกล่าวซ้ำ: มันไม่เป็นบาปที่จะเป็นคนมั่งมีหากคน ๆ หนึ่งได้ความมั่งมีมาอย่างซื่อตรง มันไม่เป็นบาปที่จะทำเงินหากเราทำเงินด้วยการทำธุรกิจที่ซื่อตรงและเที่ยงธรรมและถวายแด่พระเจ้าสิ่งที่เป็นของพระองค์ แต่อันตรายนี้อยู่ในการรักเงิน-โดยใช้มันเพื่อซื้อความหรูหราฟุ่มเฟือยและจัดหาความสำราญที่อาจเป็นเหตุให้เราเริ่มไม่เอาใจใส่เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าและเริ่มเย็นชาและไม่แยแส ไปจนถึงขั้นมีใจหันกลับ

การรักเงิน

ข้อ 9: “แต่คนทั้งหลายที่อยากจะทำร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และในค้นหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นอันตราย ซึ่งจุดมนุษย์ทั้งหลายให้จมลงในการทำลายและความพินาศ”

ผมกล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาค้นคว้านี้ว่าตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ ความมั่งมีและความทุกขโศก ความมั่งมีและน้ำตา ความมั่งมีและการพิพากษาปรับโทษ ถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด เปาโลบอกเราตรงนี้ว่ามีอันตรายใหญ่หลวงที่ว่าความมั่งมีจะลึ้มเข้าในการทดลอง-พวกเขาจะถูกทดลองให้ทำลายสิ่งที่โง่เขลาและฟุ่มเฟือย พวกเขาจะปฏิบัติและเข้าส่วนในค้นหาหลายอย่างที่ถูกทำให้เป็นไปได้เพราะเงินเยอะเยอะ คนที่มีเงินมากพอก็สามารถซื้ออะไรก็ได้บนแผ่นดินโลก-ยกเว้นความรอด! เงินสั่งได้ในโลกนี้ แต่ไม่ใช่ที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า

คำกล่าวที่ว่า “คนทั้งหลายที่อยากจะทำร่ำรวย” บอกเป็นนัยถึงคนเหล่านั้นที่ให้ความคิดและจิตใจจดจ่ออยู่ที่การทำเงิน พวกเขาพากเพียรด้วยพลังกำลัง พลังงาน และพรสวรรค์แค่เพื่อจะได้มาซึ่งความมั่งคั่ง พวกเขาทุ่มมันที่จะหาเงินและหาเงินให้ได้มากขึ้น-ด้วยความซื่อตรงหากทำได้ และบ้างก็ไม่ซื่อตรง หากถึงคราวจำเป็น บางคนประกาศว่าพวกเขาจะกลายเป็นเศรษฐีเงินล้านไม่ว่าจะแลกด้วยอะไร พวกเขายอมทำอะไรก็ได้เพื่อจะทำเงินล้าน มีผู้คนวันนี้ที่เคยเป็นคนซื่อตรง ที่เคยมีอุปนิสัยไว้ที่ตี-จนกระทั่งพวกเขาทำเงินได้เล็กน้อย และจากนั้นก็ให้ใจของตนจดจ่ออยู่ที่เงินมากขึ้น ใจวินิจฉัยผิดชอบของพวกเขาถูกทำให้ด้านชาที่ละเล็กละน้อย และบัดนี้พวกเขาเป็นพวกชู้เอาเงินที่มียอมหยุดยั้ง ไม่ว่าจะใช้วิธีคิดโกงขนาดไหน เพื่อจะทำเงินให้ได้อีกล้าน

มาระโก 10:17-27 ให้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น-ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ทำเงินได้มากมายและ “มีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก” เขาวิ่งมาหาพระเยซู ทరుตตัวลงต่อพระพักตร์พระองค์ และถามว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” พระเยซูทรงเอ่ยพระบัญญัติหกข้อ ซึ่ง

เกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ของเรา ชายหนุ่มคนนั้นประกาศว่าเขาได้ถือรักษาพระบัญญัติเหล่านี้มาตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก จากนั้นพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “มีสิ่งเดียวที่ท่านยังขาดอยู่ จงไปตามทางของท่าน ข้ายิ่งใดก็ตามซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และมาเถิด จงแบกกางเขน และตามเรามา” ชายหนุ่มคนนั้นหันและจากไปเป็นทุกข์ “เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก” เขากล่าวแล้วว่าเขาอยากได้ชีวิตนิรันดร์-กระนั้นเขาก็ไม่เต็มใจที่จะวางใจพระเยซูด้วยทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกของเขา

เมื่อชายหนุ่มคนนั้นหันและเดินจากไป พระเยซูก็ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “บรรดาคนที่มิมีทรัพย์สมบัติมากมายจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนอ” พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ จากนั้นพระเยซูทรงอธิบายว่า “คนทั้งหลายที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริง ๆ!” พวกเขาอึ้งจรรยใจเหลือขนาด และพวกเขาพูดในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” และพระเยซู “ทอดพระเนตรดูพวกเขาแล้วตรัสว่า “สำหรับมนุษย์สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนี้กับพระเจ้า เพราะว่าสำหรับพระเจ้าสิ่งสารพัดก็เป็นไปได้” พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าความมั่งมีไม่ใช่สินทรัพย์อย่างหนึ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 10: “ตัวอย่างการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงได้หลงผิดไปจากความเชื่อนั้น และทิ่มแทงตัวพวกเขาเองให้ทะลุด้วยความเสียใจเป็นอันมาก”

หลายครั้งเราได้ยินใครสักคนกล่าวว่า “เงินเป็นรากเหง้าของความชั่วทุกอย่าง” แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าว อันที่จริงแล้ว เงินเป็นรากเหง้าของความขึ้นบานมากมาย ความกรณามากมาย และสิ่งดีงามมากมาย มีหลายสิ่งซึ่งเงินซื้อได้ที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขมากขึ้นเยอะ พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าเงินเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกอย่าง แต่กล่าวต่างหากว่า “การรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าไม่มีคำชี้เฉพาะที่กำกับคำว่า “รากเหง้า” มันไม่ใช่ “รากเหง้า” แต่เป็น “รากเหง้าหนึ่ง” ของความชั่วร้าย “ทั้งสิ้น” บอกเป็นนัยถึงความชั่วร้ายทุกชนิด ซึ่งอันหลักก็คือ มันเป็นเหตุให้ผู้คน “หลงผิดไปจากความเชื่อนั้น” และลืมพระเจ้า พวกเขาได้หลงผิด (หรือถูกล่อลวง) ไปจากความเชื่อนั้น นั่นคือ พวกเขาถูกล่อลวงมากเสียจนพวกเขาหันหลังให้แก่ความเชื่อนั้นและโอกาสทั้งหมดที่จะรับความรอด

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสตรงนี้ว่าถ้าเงินจับจองที่ในชีวิตของคุณที่พระเจ้าควรจับจอง นั้นการรักเงินก็เป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายที่จะทำให้คุณตกนรก คนเป็นอันมากทำให้เงินเป็นรูปเคารพอันหนึ่ง-และการนับถือรูปเคารพก็ทำให้จิตวิญญาณถูกพิพากษาปรับโทษ เงินสามารถนำความสบายหลายอย่างมาให้ได้ แต่มันอาจเป็นช่องทางไปสู่ความเศร้าโศกมากมายเช่นกัน ซึ่งความเศร้าโศกที่ใหญ่โตที่สุดจะมาเมื่อจิตวิญญาณที่หลงผิดทั้งหลายรู้ว่าพวกเขาโง่เขลาขนาดไหนที่เลือกทองคำแทนที่จะเลือกพระเจ้า

“...ทิ่มแทงตัวพวกเขาเองให้ทะลุด้วยความเสียใจเป็นอันมาก” คำว่า “ทิ่มแทง” ไม่อาจถูกแสดงออกได้อย่างดีในคำแปลของมัน มันหมายถึงการทิ่มแทงให้ทะลุจากปลายด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง เหมือนเนื้อสัตว์ชิ้นหนึ่งบนไม้เสียบเนื้อย่าง และสื่อถึงการทำเช่นนี้แบบถาวรทั่ว แทะทะลุทุกหนทุกแห่ง ในพระคำข้อนี้ มันหมายถึงการทรมาณจิตวิญญาณของตัวเองด้วยความเศร้าโศกหลายอย่าง

อย่างไรก็ตาม มีคนเหล่านั้นที่มีเงินโดยที่ไม่รักมัน ขณะที่คนอื่น ๆ ที่ไม่มีเงินกลับรักและพากเพียรเพื่อให้ได้มันมาเหนือสิ่งอื่นใด มันไม่เป็นบาปที่จะมีเงินหากเราไม่ปล่อยให้เงินกลายเป็นพระของเรา บ่วงแร้วอันหนึ่งที่เป็เหตุให้เราหลงผิดไปจากความเชื่อนั้น

คำเตือนสติตอนท้าย

ข้อ 11: “แต่ท่าน โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้ และจงติดตามความชอบธรรม ทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน ความอ่อนสุภาพ”

“...โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า”- (ชายผู้ถูกพระเจ้าแต่งตั้งให้กระทำพันธกิจของพระองค์) มีกล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับเอลียาห์ (1 พงศ์กษัตริย์ 17:24) และเกี่ยวกับเอลีซาเช่นกัน ซึ่งเป็นผู้สืบทอดต่อจากเอลียาห์ (2 พงศ์กษัตริย์ 4:9)

“...จงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้!” ที่โมธิต้องหนีจากเงินและตัณหาที่มันอาจนำมาให้ เขาจะต้องหนีการเห็นแก่เงิน เขาจะต้องไม่ไขว่คว้าและเสาะหาเงินและสิ่งเหล่านั้นที่เงินซื้อได้ เขาเป็นผู้เลี้ยงรอกของพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเขา เราจะต้องไม่รักโลก เราจะต้องขัดขืนพญามารหนีจากความโลภและการรักเงิน และวิ่งไปหาคู่พระผู้เป็นเจ้าของในโมงยามที่เราขัดสน ไม่ว่าความต้องการนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม “พระนามของพระเยซูคริสต์เป็นป้อมปราการอันเข้มแข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย” (สภษ. 18:10)

เมื่อเราถูกทดลอง เราจะต้องไม่ต่อสู้ผู้ทดลองนั้นในพลังของเราเอง เราจะต้องวิ่งเข้าหาคู่พระเยซูเจ้า คนที่คิดว่าตัวเองสามารถเอาชนะพญามารได้ก็ควรระวังตัวให้ดีเกรงว่าเขาจะถูกเอาชนะโดยพญามาร! “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13) พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไม่ยอมให้พญามารทดลองเราเกินกว่าที่เราสามารถรับไหว โดยทางพระองค์เราสามารถเอาชนะและเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตได้-แต่โดยทางพระองค์เท่านั้น! ในโมงยามแห่งการทดลอง พระนามของพระเยซูเป็น “ป้อมปราการอันเข้มแข็ง”-ซาตานกลัวตัวสั้นเมื่อได้ยินพระนามของพระเยซู มันไม่กลัวคุณหรือผม เราไม่ใช่คู่ปรับสำหรับมัน-แต่มันรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้พิชิตมันแล้ว

ผู้เชื่อทุกคนมีกุญแจไขเปิด “ป้อมปราการอันเข้มแข็ง” นี้ และถ้าเราไม่ใช่กุญแจนี้ในยามถูกทดลอง มันก็เป็นความผิดของเราเองเมื่อเราละล้าละลังและล้มเหลว พระเจ้าทรงจัดหาป้อมปราการนั้นให้แล้ว- “ทางหนี” นั้น ผู้เชื่อทุกคนมีกุญแจไขเปิดป้อมปราการนั้น และถ้าเราเดินทอดน่องโดยสนทนากับซาตานต่อไป มันก็เป็นความผิดของเราเองหากเราตกเป็นเหยื่อการทดลอง เมื่อผู้ทดลองนั้นมา เราจะต้องหนีไปจากมัน เราจะต้องวิ่งเข้าหาพระเจ้า

“...จงติดตามความชอบธรรม” นี้เป็นข้อปฏิบัติอันถูกต้อง เราจะต้องคิดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ชอบธรรม เราจะต้องวางแผนการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม เราจะต้องไม่จัดเตรียมสำหรับตัณหาของเนื้อหนัง หรือเข้าร่วมในสิ่งต่าง ๆ ที่ผิด ไม่มีพื้นที่ตรงกลางเลย...มันคือถูกหรือไม่ก็ผิด ทางของพระเจ้า หรือไม่ใช่ทางของพระเจ้า เราจะ

ต้องเสาะหาและติดตามสิ่งซึ่งถูกต้อง แต่เคล็ดลับของการดำเนินชีวิตที่ขอบธรรมคืออะไร?

“พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน...พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในวิถีเหล่านั้นแห่งความขอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (เพลงสดุดี 23:1,3) พระผู้เลี้ยงแกะของผู้เชื่อทรงนำเขาเข้าในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง-ไม่ใช่เพื่อที่เขาจะได้โอ้อวดหรือเยอหยิ่ง แต่เพื่อที่เขาจะไม่นำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามประเสริฐของพระเยซู

เราต้องไม่เพียงติดตามความขอบธรรม (การดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง) เท่านั้น แต่เราต้อง “ติดตามทางของพระเจ้า” ด้วย เราต้องอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า-และวิธีเดียวที่จะอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระองค์ก็คือ การศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระองค์ กินเนื้อและนมปังนั้น ดื่มน้ำและนมนั้นแห่งพระวจนะ เราควรตรึกตรองเกี่ยวกับพระวจนะของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน เราจะต้องซ่อนพระวจนะในใจของเราเพื่อที่เราจะได้ไม่ทำบาปต่อพระองค์ ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ทำงาน ในบ้าน หรือเล่นอยู่ เราจะต้องอยู่ในทางของพระเจ้าในกิจกรรมทุกอย่างที่เราเข้าไปเกี่ยวข้อง

ใน 2 โครินธ์ 3:18 เปาโลกล่าวว่า “พวกเราทุกคน โดยไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว เหมือนอย่างดูในกระจกเงาซึ่งกำลังมองดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า กำลังถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายอันเดียวกันจากสง่าราศีไปสู่สง่าราศี คือโดยพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ถ้าเราอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องต่อพระเจ้า เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกวันขณะที่เรารับใช้พระองค์ เราต้องตั้งความคิดของเราไว้บนสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน เราต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าด้วยใจ จิตวิญญาณ และพลังกำลัง

ผู้เชื่อต้อง “ติดตาม...ความเชื่อ” เช่นกัน นี่ไม่ใช่ความเชื่อนั้นที่นำความรอดมาให้ นี่หมายถึงความสัตย์ซื่อ ความซื่อสัตย์ เราต้องดำเนินชีวิตในแบบที่พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเราสามารถพึ่งพาเราได้และเชื่อในเราได้ เราต้องดำเนินชีวิตตามสิ่งที่เราประกาศตัว เราจะต้องไม่กล่าวอย่างหนึ่งและทำอีกอย่างหนึ่ง เราต้องทำสิ่งที่เรากล่าวว่าเราจะทำ “พระเจ้าทรงกระทำกิจในวิถีทั้งหลายอันลึกลับ เพื่อกระทำการมหัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์” แต่พระองค์ไม่ทรงกระทำกิจแบบมั่วสับสน พระองค์ทรงมีแผนงานและแผนการ พระเจ้าตรัสแก่เอลียาห์ที่มีใจว่ากันว่า “ลุกขึ้น เจ้าจงไปยังเมืองศาราเฟทที่เกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นั่นให้เลี้ยงเจ้า” (1 พงศกษัตริย์ 17:9)

หญิงม่ายยากจนคนนี้อาจอ้างได้มากมายที่จะไม่ต้อนรับขับสู้ผู้พยากรณ์ของพระเจ้า นางมี “แต่แป้งบดสักกำมือหนึ่ง...และน้ำมันเล็กน้อย” กระนั้นนางก็ทำตามที่พระเจ้าทรงตรัสสั่ง-และพระองค์ทรงเลี้ยงดูนางและบุตรชายของนางอย่างทรงพระกรุณาและเปี่ยมสง่าราศี พระเจ้าคงจะไม่แต่งตั้งหญิงม่ายคนนี้ให้เลี้ยงดูเอลียาห์หากพระองค์ไม่ได้ทรงทราบอยู่แล้วว่าพระองค์ทรงพึ่งพานางได้ เมื่อพระเจ้าทรงบัญชา เราก็ไม่ต้องขอคำอธิบาย เราควรสัตย์ซื่อในการทำอะไรก็ตามที่พระองค์ทรงบัญชาเราให้กระทำ และฝากผลลัพธ์ไว้กับพระองค์

ผู้เชื่อต้อง “ติดตาม...ความรัก” เราจะต้องไม่เพียงรักเพื่อนฝูงของเราและเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น แต่เราจะต้องรักคนธรรมดาด้วย ในโรม 13:8 เปาโลกล่าวว่า “อย่าเป็นหนี้สิ่งใด ๆ แก่มนุษย์คนใดเลย ยกเว้นที่จะรักซึ่งกันและกัน” ในมัทธิว 22:36-40 นักกฎหมายคนหนึ่งถามพระเยซูว่า “‘อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘‘ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของ

ท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน’ นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั่นคือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ พระราชบัญญัติและพจนานุกรมศาสดาพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

ถ้าเรารักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเรา เราก็จะติดตามพระองค์-ในความเชื่อ ในทางของพระเจ้า ในความชอบธรรม และถ้าเรารักเพื่อนบ้านของเราอย่างที่เรารักตัวเอง เราก็จะไม่ลักขโมยจากเขา โทกเกี่ยวกับเขา หรือปฏิบัติหยาบช้ำต่อเขา มันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะรักใคร่สักคนที่พูดสิ่งดี ๆ เกี่ยวกับเราเสมอและทำหลายสิ่งพิเศษเพื่อเรา แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนรักคนไม่น่ารัก คนที่ถูกเกลียดชัง คนที่ถูกรังเกียจ อ่านเรื่องราวของชาวสะมาเรียที่ดีคนนั้นในลูกา 10:30 และที่ตามมา

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้อง “ติดตาม...ความอดทน” เราที่เป็นลูก ๆ ของพระเจ้าไม่ควรโกรธง่าย เราจะต้องไม่ “พิวส์ขาด” และกล่าวคำหยาบคาย เราจะต้องเข้าไปในการขัดขวางคนเหล่านั้นที่อยากต่อสู้เรา ในฮีบรู 10:36 เปาโลกล่าวว่า “...พวกท่านต้องการความอดทน เพราะว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญา” ผู้เชื่อทั้งหลายต้องอดทน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม- เพราะเรามีพระสัญญาของพระเจ้าว่า “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

ผู้เชื่อทั้งหลายต้อง “ติดตาม...ความอ่อนสุภาพ” ความอ่อนสุภาพไม่ใช่ความอ่อนแอ ไม่ว่าจะคุณสมบัติทั้งสองประการนี้ฟังดูเหมือนกันขนาดไหนก็ตาม การใช้ความอ่อนสุภาพไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเป็นคริสเตียน “แมงกะพรุน” ที่ไร้กระดูกสันหลัง พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับกางเขนของตนทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9:23) หากเราอยากเป็นเหล่าสาวกของพระเยซูคริสต์ ตัวเราเองต้องถูกตรึงกางเขน! เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่โดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

เราต้องไม่วางใจในตัวเอง เราต้องไม่ติดตามความประสงค์ของเราเองหรือแสวงหาคำสรรเสริญและเกียรติยศเพื่อตัวเราเอง เราจะต้องปฏิเสธการให้ความสำคัญแก่ตัวเอง...และขอพระเจ้าทรงช่วยเราให้พ้นจากการสมเพชตัวเอง! มันง่ายเหลือเกินที่ซาตานจะเสนอแนะแก่ผู้เชื่อทั้งหลายว่าพวกเขาถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ ไม่มีใครเห็นค่า ไม่ได้รับการให้เกียรติแบบที่พวกเขาสมควรได้รับ การสมเพชตัวเองเป็นบาปที่น่าเกลียด

หากเราอยากเป็นอย่างที่พระเจ้าทรงอยากให้เราเป็น พระองค์ก็ต้องมีความเป็นเอกเป็นใหญ่ในทุกสิ่ง จากนั้นเราต้องรักบรรดาเพื่อนผู้เชื่อของเรา และเราจะต้องรักเพื่อนบ้านของเราแบบที่เรารักตัวเอง หลังจากนั้น สิ่งใดก็ตามที่เหลือเราก็สามารถยกให้แก่ตัวเองได้! เมื่อเรารักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเราและรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนตัวเราเอง ก็มีเวลาและพลังงานเหลือเพียงเล็กน้อยสำหรับความเห็นแก่ตัว ไม่มีที่ในใจที่อุทิศตนสำหรับจิตใจแห่งความเห็นแก่ตัวหรือการหาประโยชน์เข้าตัว ความเย่อหยิ่งและการอยู่ฝ่ายวิญญาณไม่สถิตอยู่ในใจดวงเดียวกัน

ข้อ 12: “จงสู้รบในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งท่านได้รับการทรงเรียกให้มาถึงแล้วด้วย และได้ประกาศคำประกาศตนอันดีต่อหน้าพยานหลายคน”

เปาโลใช้ภาพประกอบของทหารบอยเพื่อชี้ให้เห็นหน้าที่ของเราต่อพระเจ้า เราเป็นเหล่าทหารแห่งกางเขนนั่น เหล่าทหารในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเราจะต้องไม่เป็นพวกละทิ้งหน้าที่ พวกชอบอยู่หรือพวกขี้ขลาด เราจะต้อง “สู้รบในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ” ต่อต้านซาตาน โลก และเนื้อหนัง ความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณจะมีต่อไปจนกว่าเราปลอดภัยในอ้อมแขนของพระเยซูและพระองค์ทรงจับพญามาร สัตว์ร้ายนั้น และผู้พยากรณ์เท็จนั้นโยนลงไปในปีงไฟด้วยพระองค์เอง จากนั้นความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกคุดน้ำปกคลุมทะเลตอนนี้ แต่จนกว่าจะถึงวันนั้นจะมีการสู้รบ

“เพราะว่าพวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรกับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อพวกท่านจะสามารถต้านทานในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อกระทำทุกสิ่งแล้ว จะยืนมั่นได้ เหตุฉะนั้นจงยืนมั่น โดยคาดเอวของพวกท่านไว้รอบด้วยความจริง และโดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความชอบธรรม และเท้าของพวกท่านถูกคาดด้วยการเตรียมของข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข เหนือสิ่งทั้งหมดนี้ โดยการเอาโล่แห่งความเชื่อ ซึ่งด้วยโล่นั้นพวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของผู้ชั่วนั้นเสีย และจงเอาหมวกเหล็กแห่งความรอด และพระแสงของพระวิญญาณ ซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า” (อฟ. 6:12-17)

โปรดหมายเหตุ: “...พวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด” เรากำลังต่อสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ เรากำลังต่อสู้กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในสวรรค์สถาน พญามารเป็นเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ มันเป็นพระของยุคนี้ มันเป็นผู้มีฤทธิ์อำนาจมาก-แต่พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์! เรากำลังสู้รบกับเหล่าศัตรูชั่วที่เป็นพลโยธาน่ากลัว! แต่จงสรรเสริญพระเจ้า เมื่อเราประดับตัวด้วยสายคาดเอวแห่งความจริง ทับทรวงแห่งความชอบธรรม รองเท้าที่เป็นข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข โล่แห่งความเชื่อ หมวกเหล็กแห่งความรอด และพระแสงของพระวิญญาณ เราก็จะได้รับชัยชนะอย่างสมบูรณ์ในท้ายที่สุด เราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิต-แต่โดยทาง “นายแห่งความรอดของเรา” (ฮบ. 2:10) เท่านั้น

ใน 2 ทิโมธี 2:3 เปาโลบอกทิโมธีว่า “ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบาก เหมือนอย่างทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์” ใน 1 โครินธ์ 15:57 เขากล่าวว่า “...ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา!” ถ้าเราประดับตัวด้วยยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าและถ้าเราให้สายตาของเราจับจ้องอยู่ที่แม่ทัพใหญ่ของเรา เราก็ไม่มีทางแพ้ ชัยชนะเป็นของเราแน่นอน!

“...ซึ่งท่านได้รับการทรงเรียกให้มาถึงแล้วด้วย...” (ทิโมธีได้รับหมายเกณฑ์แล้ว เมื่อเขากลับใจรับเชื่อในเมืองลิสตรา เขาก็ได้รับการทรงเรียกโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้เข้าสู่กองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะทหารคนหนึ่งเพื่อต่อสู้การสู้รบแห่งความเชื่อ) “...และได้ประกาศคำประกาศตนอันดีต่อหน้าพยานหลายคน” ทิโมธีได้เลือกจุดยืนแล้วและดำเนินชีวิตซึ่งความสัมฤทธิ์ผลของชีวิตนั้นไม่อาจถูกปฏิเสธได้ ในภาษากรีก

วลีนี้คือ “คำประกาศตนอันดีนั้น”-และคำประกาศตนอันดีนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่าที่โมธีเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า รับสารภาพพระองค์อย่างเปิดเผย ถูกให้บังพิศหมาเข้าไปในคริสตจักรท้องถิ่นนั้นในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้พิสูจน์ถึงความจงรักภักดีที่แท้จริงต่อพระคริสต์แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ที่โมธีได้รับการทรงเรียก เขามีใจเชื่อฟังรับตำแหน่งของตนในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า-โดยไม่หวาดกลัว ไม่ละอายใจ เป็นผู้รับใช้ที่ดีและทหารที่คู่ควรแห่งกางเขนนั่น

ชีวิตนิรันดร์คือสิ่งที่อนาคตมีไว้สำหรับทหารเช่นนั้น ทันทีที่คน ๆ หนึ่งเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและให้ความไว้วางใจของตนอยู่ในพระโลหิตที่หลังรินนั้น เขาก็ได้รับชีวิตนิรันดร์ แต่คนที่ได้รับชีวิตนิรันดร์แล้วจะต้องยึดชีวิตนั้นไว้อย่างแน่นทุกวัน รับอาหารจากพระวจนะ เป็นพยาน บำรุงเลี้ยงมนุษย์ภายใน เพื่อที่เขาจะถูกขยายใหญ่และถูกเสริมกำลังสำหรับการต่อสู้แห่งความเชื่อนั้น พระเยซูตรัสว่า “เรามาเพื่อที่พวกท่านจะได้ชีวิต และได้ชีวิตนั้นอย่างบริบูรณ์” ตราบใดที่คน ๆ หนึ่งมีประกายไฟแห่งชีวิตฝ่ายร่างกาย เขาก็ยังไม่ตาย ถึงแม้ว่าอาจอ่อนแอสุดขีดก็ตาม คนที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีชีวิตอยู่ฝ่ายวิญญาณ...เขาอาจอ่อนแอ-แต่เขายังไม่ตาย เพราะว่าเขากลือครองชีวิตนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนทุกคนที่จะตีความกับชีวิตอันบริบูรณ์ เราจะต้องเติบโตและกลายเป็นผู้เข้มแข็ง-เหล่าทหารที่ดีเพื่อต่อสู้การสู้รบแห่งความเชื่อ “...และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเรานั้นเอง” (1 ยอห์น 5:4) ทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ได้รับคำบัญชาว่า:

“จงหนีจากสิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย...

จงติดตามความชอบธรรม...

จงต่อสู้การสู้รบอันดีแห่งความเชื่อ!”

ข้อ 13: “ข้าพเจ้ากำชับท่านในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานคำประกาศตนอันดีต่อหน้าปอนท็อสปีลาต”

ในที่นี้เปาโลให้คำกำชับแก่ผู้รับใช้หนุ่มคนนี้ และเขาให้คำกำชับนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า คำประกาศตนของพระเยซูคริสต์เจ้าคือคำพยานของพระองค์ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ และคำพยานนั้นถูกบันทึกไว้ในยอห์น 18:28 จนถึง 19:13 ปีลาตถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งหรือ?” พระเยซูจะทรงตอบก็ได้ว่า “ใช่แล้ว เราเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง!” แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงตอบกลับไปว่า “ท่านกล่าวว่าเราเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง เพราะเหตุนี้เราจึงได้บังเกิดมา และด้วยเหตุนี้เราจึงได้เข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง” พระเยซูทรงเป็นความจริงนั้น (ยอห์น 14:6; 8:32; 17:17)

ในการสนทนาของพระองค์กับปีลาต พระเยซูกำลังตรัสถึงความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง พระเยซูทรงถูกประกาศว่าเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” ตอนที่พระองค์ประสูติ (มธ. 2:2) มีอยู่คราวหนึ่งเหล่าผู้ติดตามของพระองค์พยายามที่จะใช้กำลังจับพระองค์และบังคับพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ (ยอห์น 6:15) มีพยากรณ์ไว้ในเศคาริยาห์ 9:9 ว่าประชาชนจะโห่ร้องว่า “ดูเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมาหาเธอ” (ซึ่งสำเร็จจริงในมัทธิว 21:5) และเมื่อสิ้นสุดงานรับใช้บนโลกของพระองค์ ผู้ชนเหล่านั้นก็เยาะเย้ยพระองค์โดยเอามงกุฏหนามสวมให้พระองค์ เย้ยหยันและร้องล้อเลียนว่า “ขอทรงพระเจริญ กษัตริย์ของพวกยิว!” (มธ. 27:29)

แต่ทั้ง ๆ ที่มีการแสดงออกถึงการล้อเลียนแบบทารุณ เมื่อปีลาตเตรียมป้ายอันหนึ่งและติดมันไว้เหนือพระเศียรของพระเยซูบนกางเขนนั่น เขาก็เขียนว่า “นี่คือเยชูษัตริย์ของพวกยิว” (มธ. 27:37; ยน. 19:19)

ชนชาติอิสราเอลพลาดกษัตริย์ของตนไปเพราะพวกเขาไม่ได้เข้าใจว่ากางเขนนั่นต้องมาก่อนมงกุฏนั้น และการทรมานทุกข์ต้องมาก่อนสง่าราศี แต่วันหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศีพระองค์จะเสด็จมาไม่ใช่ในฐานะทารกน้อยในรางหญ้า แต่ในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและจะทรงครองราชย์บนแผ่นดินโลกนี้ พระเยซู “ได้ทรงเป็นพยานคำประกาศตนอันดี” ต่อหน้าปอนทือสปีลาต พระองค์ตรัสความจริงนั้นและไม่ได้หันไปเสียจากการทำให้ภารกิจนั้นสำเร็จซึ่งเป็นเหตุให้พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก เราควรกล่าวว่าเรามีตัวอย่างที่น่าสนใจตรงนี้เกี่ยวกับพื้นฐานทางประวัติศาสตร์แห่งศาสนาแบบคริสเตียนของเราในการอ้างอิงถึงการปรากฏตัวของพระคริสต์ต่อหน้าปอนทือสปีลาต

ศาสนาแบบคริสเตียนเป็นศาสนาเดียวเท่านั้นที่สามารถพิสูจน์ได้ถึงข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งหลักคำสอนของมันผ่านทางประวัติศาสตร์ ในจดหมายฝากฉบับนี้ของเรา เราอ่านว่า “และโดยปราศจากการโต้เถียงข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อหนัง ได้ถูกพิสูจน์ในพระวิญญูณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทิโมธี 3:16) ใช่แล้วครับ การประสูติจากหญิงพรหมจารีนั่นเป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ การตรึงกางเขนนั่นเป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายนั้นเป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้นเป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ และพื้นเทคอสต์เป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ แต่ข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดนี้ถูกบันทึกไว้แล้วอย่างแน่นอนในประวัติศาสตร์!

“ผู้ชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ” พระคุณที่ช่วยให้รอดกลายเป็นของเราด้วยความเชื่อ ชัยชนะเป็นของเราด้วยความเชื่อ และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป!” ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่นิทานปรัมปรา มันเป็นข้อลึกลับหนึ่ง...แต่มันถูกพิสูจน์แล้วโดยประวัติศาสตร์และโดยคำพยานของพระวิญญูณบริสุทธิ์ในใจของผู้เชื่อทุกคน

ข้อ 14: “ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้ปราศจากต่างพร้อย ซึ่งดำเนินไม่ได้ จนถึงการปรากฏของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ภาษากรีกอ่านว่า “จงรักษาคำบัญชานี้ไว้” แต่ไม่มีคำบัญชาใดที่เฉพาะเจาะจงถูกเอ่ยชื่อ ใน 1 ทิโมธี 1:5 เราอ่านว่า “บัดนี้จุดประสงค์แห่งคำบัญชานั้น...”-แต่อีกครั้งที่คำบัญชานั้นไม่ถูกเอ่ยชื่อ ใน 2 เปโตร 2:21 เราอ่านว่า “...พระบัญญัติ (คำบัญชา) อันบริสุทธิ์” แต่พระบัญญัตินั้นไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อ ใน 2 เปโตร 3:2 เราอ่านว่า “...คำบัญชาของเราทั้งหลาย...”-แต่อีกครั้งที่เราอาจถามว่า “คำบัญชาไหน?” ใน 1 ยอห์น 2:7,8 เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงพวกท่าน แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งพวกท่านได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งพวกท่านได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว อีกครั้ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงพวกท่าน...” แต่พระบัญญัติใหม่นั้นคืออะไร?

ผู้เชื่อพวกแรกนั้นทราบว่าจะหมายถึงพระบัญญัติ (คำบัญชา) ไหน และพวกเราที่ศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ของเราโดยการเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายวิญญูณกับฝ่ายวิญญูณก็ควรทราบ

เมื่อพระเยซูทรงเข้าสู่งานรับใช้ปวงชนของพระองค์ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ทำสุดความสามารถเพื่อล่อให้พระองค์ติดกับ พวกเขาถือว่าพระองค์เป็นคนลวงโลก พวกเขาเป็นพวกยึดถือตามพระราชบัญญัติ และการละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสเป็นบาปที่ใหญ่โตที่สุดที่คน ๆ หนึ่งจะทำได้ในสมัยนั้นในสายตาของพวกนักศาสนาเหล่านั้น มีอยู่คราวหนึ่งเมื่อพวกเขา กำลังพยายามที่จะดักจับพระเยซู นักกฎหมายคนหนึ่งถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” (มธ. 22:36,37) พระคำข้อนี้ตอบคำถามที่ว่า “คำบัญชาข้อใด?” มันคือพระบัญญัติ (คำบัญชา) ที่ให้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดตัวตนของเรา และรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนตัวเราเอง คำบัญชานั้นคือความรัก!

แต่ผู้เชื่อทั้งหลายในเนื้อหนังจะ “รักษาคำบัญชานี้ไว้ปราศจากต่างพร้อย ซึ่งดำเนินไม่ได้ จนถึงการปรากฏของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ได้อย่างไร? คำตอบนั้นถูกพบในกาลาเทีย 5:22: “...ผลของพระวิญญาณคือความรัก...” เปาโลกล่าวว่า “...บัดนี้ ความเชื่อ ความหวัง ความรักดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก” (1 คร. 13:13) วิธีเดียวที่เราจะสามารถรักษาคำบัญชานี้ที่ให้รักพระเจ้าเหนือสิ่งสรรพ และรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนตัวเราเอง คือการถูกครอบครอง ถูกควบคุม ถูกชักนำ ถูกเติมเต็ม และถูกรักษาไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราจะต้องรักษาคำบัญชานี้ไว้จนกว่าพระเยซูเจ้าเสด็จมารับเรา เมื่อเราเห็นพระองค์ เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์-เราจะเป็นผู้สมบูรณ์แบบในความรัก และเราจะมีพระทัยของพระคริสต์ จากนั้นเราก็จะรักษาคำบัญชานั้นไว้โดยอัตโนมัติเพราะว่าเราจะเป็นเหมือนพระองค์ (1 ยอห์น 3:2) พระเจ้าทรงเป็นความรัก และมันเป็นไปได้เลยที่ผู้ใดจะรู้จักความรักที่แท้จริงโดยที่ไม่รู้จักพระเจ้า แก่นแท้ของพระเจ้าคือความรัก และความรักทั้งปวงออกมาจากพระเจ้า

จงสังเกตว่าเราถูกรักษาไว้ “จนถึงการปรากฏของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ใน 1 เปโตร 1:3-5 เรามีความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ถูกนำเสนออย่างชัดเจน: “สาธุการแต่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ผู้ซึ่งตามพระเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้พวกเราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมาของพระเยซูคริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย”

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ความรักของพระเจ้าคือ ฤทธิ์เดชที่ยกเราขึ้นจากโคลนตมแห่งบาป วางเท้าของเราบนศิลามั่นคงนั้น และรักษาเราไว้จนกว่าเราถูกทำให้เป็นเหมือนพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ คริสตจักรเท่านั้นจะถูกจัดแสดงในสวรรค์สถานไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล เพื่อที่สิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งหมดของพระเจ้าจะให้เห็นความไพบูลย์เหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ (อฟ. 2:6,7; วว. 21)

ข้อ 15: “ซึ่งในเวลาของพระองค์ พระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏ ผู้ทรงเป็นผู้สวดยสุขและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง”

“ซึ่งในเวลาของพระองค์ พระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏ...” พระเจ้าทรงฤทธิ์สิทธิ์ขาดสูงสุด

พระองค์ทรงรู้จักตอนจบตั้งแต่ตอนต้น สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงมีแผนการหนึ่ง และพระองค์ทรงกระทำกิจตามกำหนดการของพระองค์ ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้น และในกาลครบบริบูรณ์ พระเยซูได้เสด็จมาตามที่ทรงสัญญาไว้ (กท. 4:4) ในยอห์น 16:7 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “...เป็นประโยชน์สำหรับท่านทั้งหลายที่เราจะจากไป เพราะถ้าเราไม่จากไป ผู้พลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมายังท่านทั้งหลาย แต่ถ้าเราจากไปแล้ว เราก็จะส่งพระองค์มายังท่านทั้งหลาย” พระเยซูได้เสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดา และเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ (เห็นเทคอสต์ห้าสิบวันพอดีหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์นั้น) พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมา อ่านกิจการ 1:1-26; 2:1-4

พระเจ้าได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้เมื่อโลกจะถูกพิพากษา (กิจการ 17:31)- “แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” (มธ. 24:36) เราไม่ทราบวันนั้นหรือชั่วโมงนั้นแห่งการเสด็จมาของพระองค์ แต่เราทราบจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจตามกำหนดการ และทุกสิ่งที่ถูกพยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรในเวลาของพระเจ้า

“...ผู้ทรงเป็นผู้เสวยสุขและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง” ผมไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมนักเทศน์บางคนไม่ยอมเทศนาความจริงทั้งหมดตามที่ถูกเขียนไว้ในพระวจนะของพระเจ้า ชาวประเสริฐของลูกาบอกเราว่าพระเจ้าทรงส่งกาบรีเอลมาเยี่ยมมารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้น เพื่อประกาศแก่เธอว่าเธอจะเป็นแม่ของพระบุตรของพระเจ้า มารีย์อุ่นวยใจมากเมื่อเธอเห็นทูตสวรรค์องค์นั้น และเธอถามเขาว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นไปได้อย่างไร กาบรีเอลบอกเธอว่าพระเจ้าจะทรงปกคลุมเธอ เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และ “จะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:26-33 บางส่วน)

ผู้รับใช้จำนวนมากอ่านและเทศนาว่า “พระนามของพระองค์จะถูกเรียกว่า เยชู” พวกเขากล่าวต่อไปว่า “พระองค์จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่”-และพวกเขาประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นอาจารย์ ผู้รักษาโรค และผู้กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ พวกเขาอ่านว่า “พระองค์จะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด” และประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งประสูติจากหญิงพรหมจารี จนถึงจุดนั้นพวกเขาตีความทุกสิ่งตรงตัวหมด: พระองค์ได้ประสูติจริง ๆ พระองค์เป็นผู้ยิ่งใหญ่จริง ๆ พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ แต่ตรงนั้นพวกเขาเปลี่ยนการตีความของตนและตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณความจริงนั้นที่ถูกเขียนไว้ในถ้อยคำที่ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” พวกเขาตีความพระที่นั่งนั้นให้เป็นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาตีความอาณาจักรนั้นให้เป็นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาตีความการครอบครองของพระเยซูให้เป็นฝ่ายวิญญาณ เราทราบว่าดาวิดมีพระที่นั่งหนึ่ง เราทราบว่าพระที่นั่งนั้นอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม การครอบครองพระที่นั่งนั้นของพระคริสต์ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วเจ็ดร้อยปีก่อน

ที่พระองค์ประสูติ: “ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อพวกเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้พวกเรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และนามของท่านจะถูกเรียกว่า “ผู้ที่มิหวัศรภัย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” เรื่องการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของท่านและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดบนพระที่นั่งของดาวิด และบนราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อจะเชิดชูราชอาณาจักรนั้นไว้ และเพื่อจะสถาปนาราชอาณาจักรนั้นไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล...” (อสย. 9:6,7)

ใช่แล้วครับ พระเยซูได้เกิดมาจริง ๆ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ พระองค์ทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่จริง ๆ...และพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มจริง ๆ พระองค์จะเป็น “ผู้ทรงเป็นผู้เสวยสุขและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง” และเราผู้เป็นคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ จะครอบครองกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ถูกพูดถึงในพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปว่ายุคพันปี!

ข้อ 16: “ผู้ทรงมีความเป็นอมตะแต่องค์เดียว โดยทรงสถิตอยู่ในความสว่างซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึงได้ ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นหรือเห็นได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

ผู้ทรงเป็นผู้เสวยสุขและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง... “ผู้ทรงมีความเป็นอมตะแต่องค์เดียว”! ความเป็นอมตะอยู่ในพระองค์โดยแก่นแท้-ในเราโดยของประทาน พระองค์ทรงเป็นความเป็นอมตะ พระองค์ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น และพระองค์ตรัสแก่ฟิลิปว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นเราแล้ว พวกท่านก็เห็นพระบิดาแล้วเช่นกัน”

“...ผู้ทรงมีความเป็นอมตะแต่องค์เดียว โดยทรงสถิตอยู่ในความสว่างซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึงได้...” ใน 2 ทิโมธี 1:10 เปาโลกล่าวว่า “...ผู้ได้ทรง...นำชีวิตและความเป็นอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยทางข่าวประเสริฐ” เราทราบที่พระเยซูทรงเป็นข่าวประเสริฐนั้น: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาหะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง ... บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14) พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายไม่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา พวกท่านก็ไม่มีชีวิต” พระองค์กำลังหมายถึงการดูดซึมและรับเอาพระวจนะเข้าในใจนั้น-มนุษย์ภายใน

จอมกษัตริย์และจอมเจ้านายทรงสถิตอยู่ในความสว่างซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเข้าไปถึงได้ ตามที่พวกนักดาราศาสตร์และนักโหราศาสตร์กล่าว ดวงอาทิตย์อยู่ห่างไปจากเรากว่า 93 ล้านไมล์ และถ้าเราจะเข้าไปใกล้มัน เราก็คงถูกเผาจนเกรียม-เผาเป็นตอตะโก แต่ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถเข้าไปใกล้ดวงอาทิตย์ได้ เราก็สามารถดื่มด่ำกับความอบอุ่นและความสว่างของมันได้ และรับประโยชน์จากรังสีที่ดีต่อสุขภาพของมันได้ ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเข้าไปใกล้พระเจ้าในเนื้อหนังได้-แต่เราสามารถดื่มด่ำกับความรัก ความเมตตา และสันติสุขของพระองค์ได้ และ “ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเราให้

สะอาดจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7)

“...ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นหรือเห็นได้...” ในอพยพ 33:20 พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “เจ้าไม่สามารถเห็นหน้าของเราได้ ด้วยว่าจะไม่มีมนุษย์คนใดเห็นหน้าเราและมีชีวิตอยู่ได้” ยอห์น 1:18 บอกเราว่า “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” 1 ยอห์น 4:12 ประกาศเช่นกันว่า “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด”

ฟิลิปทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น และข้าพระองค์ทั้งหลายจะพอใจ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายมานานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือฟิลิปเอ๋ย ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาแล้ว และท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’” (ยอห์น 14:8,9) พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ และทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง เนื้อหนังได้ล่วงเกินพระเจ้าในสวนเอเดน พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้น ผู้ทรงถูกล่วงเกิน โดยทรงพระชนม์อยู่ในเนื้อหนังที่ได้ล่วงเกินพระองค์ และในเนื้อหนังพระองค์ได้ทรงพิชิตผู้ล่วงเกินนั้นและทรงชำระหนี้บาป โดยซื้อความรอดโดยทางพระโลหิตของพระองค์ พระเยซูทรงชีวิตของพระองค์มาจากพระเจ้า พระองค์ได้สละวางชีวิตของพระองค์เพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลกและซื้อคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง (กิจการ 20:28)

“ผู้ทรงเป็นผู้สวยสดงดงามและผู้ทรงมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง ผู้ทรงมีความเป็นอมตะแต่องค์เดียว โดยทรงสถิตอยู่ในความสว่างซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึงได้ ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นหรือเห็นได้” ทรงสมควรได้รับเกียรติ อำนาจ และสง่าราศีทั้งสิ้น... “เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอนสำหรับเราทั้งหลาย เพื่อที่ว่า ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่โอ้อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’” (1 คร. 1:29-31)

พวกสาวกทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดสอนพวกข้าพระองค์ให้อิฐฐาน” และพระองค์ทรงสอนพวกเขาในลักษณะต่อไปนี้: “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลก เหมือนอย่าง ที่ น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในสวรรค์ ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ และขอโปรดยกหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนอย่าง ข้าพระองค์ทั้งหลายยกหนี้คนเหล่านั้นที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายนั้น และขออย่าทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย ด้วยว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน” (มธ. 6:9-13)

“...อาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์!” ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงเป็นฤทธิ์เดชนั้น พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีนั้น และพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งนั้นในอาณาจักรของพระองค์

(พระคัมภีร์ฉบับบริวเวส สแตนดาร์ด เวอร์ชัน ตัด “อาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศี” อันเป็นการเปลื้องพระเยซูเจ้าออกจากอาณาจักรของพระองค์ และฤทธิ์เดชของพระองค์ และสง่าราศีของพระองค์ แนวคิดสมัยใหม่นิยมไม่ยอมรับทั้งสามสิ่งนี้!)

ข้อ 17: “จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลกนี้ อย่าให้พวกเขาหัวสูง และอย่าให้วางใจในบรรดาทรัพย์อนิจจัง แต่ในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ประทานสิ่งสารพัดให้แก่พวกเราอย่างบริบูรณ์เพื่อผลิตผลิติน”

คนเหล่านั้นที่มั่งมีในทรัพย์สิ่งของของโลกนี้ถูกเตือนมิให้หัวสูง (เยอหียังและอ้อวูด) ตูถูกคนอื่นที่มีความมั่งคั่งน้อยกว่าตน พวกเขาถูกเตือนให้จดจ่อความเชื่อของตนอยู่ในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ไม่ใช่ในความมั่งมีอันไม่จีรังและสิ่งของต่าง ๆ ที่เงินซื้อได้ (“พวกเรามีได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่น เงินและทองคำ...แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์...” - 1 ปต. 1:18,19) ทิโมธีจะต้องเตือนคนเหล่านั้นที่ร่ำรวยมิให้วางใจในเงินของตนเพื่อที่จะได้รับตำแหน่งและความสบาย เพราะว่าการร่ำรวยพึ่งไม่ได้เสมอ-อยู่วันนี้และจากไปพรุ่งนี้...แต่ให้ความไว้วางใจของพวกเขาอยู่ในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ “ประทานสิ่งสารพัดให้แก่พวกเราอย่างบริบูรณ์” เหล่าคริสเตียนที่มั่งมีควรถูกเตือนความจำว่าพระเจ้าไม่ใช่ยาก ความชื่นบานของพระองค์คือ การอวยพรอย่างบริบูรณ์และประทานชีวิตอันบริบูรณ์ให้แก่คนเหล่านั้นที่จะยอมรับมันและยอมให้พระองค์ประทานมัน พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานของประทานอันดีเลิศทุกอย่าง

ข้อ 18: “ให้พวกเขากระทำการดี เพื่อพวกเขาจะร่ำรวยในการดีทั้งหลาย พร้อมทั้งจะแจกจ่าย เต็มใจที่จะแบ่งปัน”

เหล่าสมาชิกที่มั่งมีของคริสตจักรจะต้องใช้เงินของตนเพื่อนำพระพรต่าง ๆ ไปสู่คนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่า พวกเขาจะต้องทำงานหนักเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยให้การรับใช้อย่างเต็มใจในคริสตจักรและในชุมชน โดยเป็นผู้ที่ “ร่ำรวยในการดีทั้งหลาย” พวกเขาจะต้องพร้อมที่จะแจกจ่ายความมั่งมีของตน โดยแบ่งปันให้แก่คนที่เคราะห์ดีน้อยกว่าสิ่งใดก็ตามที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นและทำให้ชีวิตสมบูรณ์มากขึ้น ความมั่งคั่งและตำแหน่งที่ได้รับการนับหน้าถือตาในชุมชนไม่ควรเป็นเหตุให้คริสเตียนคนใดคาดหวังสิทธิพิเศษต่าง ๆ จากทั้งศิษยาภิบาลและสมาชิกคนอื่น ๆ ของคริสตจักร พวกเขาควรเต็มใจทำงานรับใช้ใดก็ตามที่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงวางบนพวกเขา

ข้อ 19: “โดยสม่ำเสมอสำหรับพวกเขาเอง เป็นรากอันดีเพื่อเวลาข้างหน้านั้น เพื่อพวกเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้”

คนใดที่ประกาศตัวว่ารับความรอดแล้ว และยังปล่อยให้ความมั่งมีครอบครองชีวิตของตน ก็ไม่ได้ยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ 1 ยอห์น 3:17 กล่าวว่า “แต่ผู้ใดก็ตามที่มีทรัพย์สมบัติของโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนมีความต้องการ และปิดใจไม่กรุณาเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้” เปาโลอยากให้มีโมธีซึกนาเหล่าสมาชิกที่มั่งมีแห่งชุมชนของเขาเข้าสู่วิถีทางที่ถูกต้อและเตือนพวกเขาให้ก่อตั้งบนรากฐานที่ถูกต้อนั้น-รากฐานนั้นคือพระคริสต์-เพื่อที่ความมั่งมีของพวกเขาจะไม่ปล้นพวกเขาจากบำเหน็จของพวกเขาในชีวิตที่จะมานั้น เปาโลบอกเราใน 1 โครินธ์ 3:11 ว่า “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์” ถ้ามุขยคนใดก่อตั้งบนรากฐานนี้ เขาก็จะได้รับบำเหน็จ ไขแล้วครับ เงินที่ถูกจ่ายไป

เพื่อให้ความช่วยเหลือทางวัตถุแก่คนยากจนและเพื่อความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณแห่งงานของพระเจ้า คือทรัพย์สมบัติที่ถูกสะสมไว้ในสวรรค์ ตามถ้อยคำของพระคริสต์เอง: “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองบนแผ่นดินโลก อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดและสนิมทำลายเสียได้ และเป็นที่ซึ่งพวกขโมยขุดช่องและลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองในสวรรค์ อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และเป็นที่ซึ่งพวกขโมยไม่ขุดช่องหรือลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านทั้งหลายอยู่ที่ไหน ใจของท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (มธ. 6:19-21)

มีอันตราয়ใหญ่หลวงที่เหล่าผู้เชื่อที่ร่ำรวยจะถูกทดลองให้ใช้เงินของตนเพื่อพยายามซื้อทางของตัวเองผ่านเข้าประตูเมืองมุกดานัน หรือเพื่อพยายามซื้อบำเหน็จสำหรับชีวิตที่จะมานั้น พวกเขาควรให้เท้าของตนยืนมั่นคงอยู่บนรากฐานที่แท้จริงนั้น เพื่อที่พวกเขาจะได้ยึดเอาสิ่งซึ่งเป็นชีวิตอย่างแท้จริง...เพื่อที่พวกเขาจะได้ถือครองไปสู่ความชื่นบาน ฤทธิ์เดช และพระพรทั้งปวงอย่างเต็มเปี่ยม (ไม่ว่าบนโลกนี้หรือในโลกหน้า) คือ ชีวิตนั้นซึ่งเป็นของพวกเขาผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูคริสต์

ข้อ 20: “โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งซึ่งได้มอบไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดพาล่ามทั้งหลายที่ลบลู่และไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิด ๆ ว่าเป็นศาสตร์ความรู้”

มีความเมตตากรุณาและความรักอันลึกซึ้งให้แก่ทิโมธีในเสียงร้องนี้จากใจของเปาโล “โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งซึ่งได้มอบไว้กับความไว้วางใจของท่าน! อย่าให้สิ่งใดเป็นเหตุให้ท่านหันเหออกไปจากข่าวสารข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า จงอารักขามันไว้ด้วยชีวิตของท่าน”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าภาพเปรียบเทียบนี้ก็คือ ภาพของนายธนาคารคนหนึ่งที่พักทรัพย์เงินหรือสิ่งของมีค่าที่ถูกฝากไว้ให้เขาดูแลอย่างปลอดภัย ดังนั้นทิโมธีจึงต้องอารักขาส่งที่ที่ถูกฝากให้เขาดูแลด้วยความระแวดระวังและแน่ใจว่ามันไม่ถูกทำให้เสียหายเพราะความสะเพร่า และไม่ปล่อยให้พวกครูสอนเท็จนำคำสอนผิดเข้ามาในคริสตจักร

มันควรทำให้นักเทศน์คนใดก็ตามถ่อมใจที่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงมอบข่าวสารแห่งการไถ้ไว้ให้เราดูแล ช่างเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่-แต่ช่างเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันมหาศาล! ใน 1 ทิโมธี 1:12 เปาโลกล่าวว่า “...ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถ ด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่งานรับใช้” ใน 1 เธสะโลนิกา 2:4 เขากล่าวว่า “แต่ว่าตามที่พระเจ้าได้ทรงอนุญาตที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับพวกเรา พวกเราจึงกล่าวเช่นนั้น ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า...” พระเจ้าทรงเรียกชายทั้งหลายที่สัตย์ซื่อ มอบข่าวสารข่าวประเสริฐไว้ในมือของพวกเขา และผู้รับใช้เหล่านั้น (ซึ่งถูกมอบหมายให้ดูแลข่าวประเสริฐ) ก็มีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งต่อข่าวดีนี้ไปสู่คนเหล่านั้นที่เป็นผู้ไม่เชื่อ คนบาปทั้งหลายกลายเป็นคริสเตียนโดยมีโอกาสได้สัมผัสข่าวประเสริฐผ่านทางเทศนาของผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า

ทิโมธีจะต้องหลีกเลี่ยง “คำพูดพาล่ามทั้งหลายที่ลบลู่และไร้ประโยชน์” เขาจะต้องแน่ใจว่าไม่มีการโต้เถียงและการทะเลาะในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อในคริสตจักร การโต้เถียงกันไม่เหมาะสมกับคริสเตียนเลย-แม้กระทั่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์และสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ ข้อเท็จจริงเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นมา

โดยการเปิดเผย-ไม่ใช่โดยเหตุผล และการโต้เถียงส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องของไหวพริบอันเฉียบแหลมและชาญฉลาด คน ๆ หนึ่งอาจเถียงแพ้และยังเป็นฝ่ายถูกอยู่เหมือนเดิม มีแต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผ่านทางพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่สามารถชักจูงครูสอนเท็จหรือผู้พยากรณ์เท็จได้ว่าเขากำลังสอนผิด ไม่มีความจำเป็นต้องโต้เถียงกับนักเทศน์เทียมเท็จหรือผู้นำลัทธิ เพราะว่าการโต้เถียงของมนุษย์จะไม่มีทางชักจูงพวกเขาได้ว่าพวกเขาสอนผิด ความคิดของพวกเขาถูกปิดอยู่ ใจวินิจฉัยผิดชอบของพวกเขาถูกเหล็กร้อนนอบจนด้านซาไปแล้ว พวกเขาแกล้งโง่ และมันเป็นการเสียเวลาอันมีค่าไปเปล่า ๆ ที่จะโต้เถียงกับพวกเขา พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกสุนัข และพวกท่านอย่าโยนไข่มุกทั้งหลายของพวกท่านไปตรงหน้าเหล่าสุกร เกรงว่าพวกมันจะเหยียบย่ำสิ่งเหล่านั้นเสียได้เท้าของพวกมัน และจะหันมาอีก และฉีกพวกท่าน” (มธ. 7:6) เราจะต้องหลีกเลี่ยงการอภิปรายต่าง ๆ ที่ไร้ประโยชน์ซึ่งจะนำไปสู่การโต้เถียงและ “คำพูดพล่ามทั้งหลายที่ลบล้าง” ในคริสตจักร เปาโลอยากทำให้ทิโมธีเทศนาพระวจนะและไม่ขออภัยเลยที่ทำอย่างนั้น...พระคุณของพระเจ้า พระโลหิตของพระเยซู การประสูติจากหญิงพรหมจารี องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและเป็นขึ้นแล้ว ออхлаครับ อย่าโต้เถียง จงยึดมั่นในข่าวสารของคุณไว้ แทนที่จะโต้เถียงเกี่ยวกับเมล็ดพืชนั้น-จงหว่านมันเถิด

ทิโมธีจะต้องหลีกเลี่ยง “การคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิด ๆ ว่าเป็นศาสตร์ความรู้” เช่นกัน คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็นศาสตร์มีความหมายแค่ความรู้ชนิดใดก็ตาม-และไม่ใช่ความหมายที่คำว่า “วิทยาศาสตร์” ถูกใช้กันตามปกติวันนี้ มีผู้คนแห่งวิทยาศาสตร์อย่างแน่นอนในสมัยนั้นที่ไม่ยอมรับรองพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและชอบโอ้อวดเกี่ยวกับความรู้ของตัวเอง แต่พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นของความรู้” และคนที่ไม่ยำเกรงพระเจาก็เป็นคนโหดเหี้ยม ไม่ว่าเขาจะมีใบปริญญาที่ใใก็ตาม!

เปาโลไม่ได้ห้ามการอภิปรายชนิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์หรือหลักคำสอน (ไม่มีอะไรผิดเลยเกี่ยวกับการยกเหตุผล การเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ) แต่เปาโลกำลังเตือนทิโมธีไม่ให้ปล่อยให้ครูทั้งหลายที่อวดสติปัญญาและความรู้ของตัวเองเข้ามาและสอนบางสิ่งที่จะก่อให้เกิดความวุ่นวายในที่ประชุม นั่น คนใดที่มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าจะไม่อวดความรู้และการศึกษา “ของตัวเอง” จากธรรมชาติ เขาจะยกชูพระเยซูคริสต์-ไม่ใช่การศึกษาและใบปริญญาของตัวเอง

ข้อ 21: “ซึ่งบางคนยอมรับการนั้น จึงได้หลงผิดไปในเรื่องความเชื่อนั้น ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน”

จงหมายเหตุว่าในข้อพระคำปิดท้ายนี้ เปาโลกล่าวว่าบางคน “ประกาศตัวว่าเชื่อ” ได้หลงไปจากความเชื่อนั้นแล้ว มีคนมากมายที่มี “ความเชื่อที่หัวสมอง” ในพระเจ้า โดยปราศจาก “ความเชื่อที่หัวใจ” ในแง่ความเฉลียวฉลาด พวกเขาเป็นคนเคร่งศาสนา-แต่ด้วยใจของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และนั่นคือกลุ่มคนที่ผู้มีสติปัญญาเหล่านี้จะนำไปทิ้งในสมัยของเปาโลและในสมัยปัจจุบันนี้

ใน 1 โครินธ์ 2:14 เปาโลกล่าวว่า “...มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่ง

เหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ”

คนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ก็ไม่สามารถสอนพระคัมภีร์ได้ เพราะว่าคนใดที่ยังไม่ได้ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณก็ไม่สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณได้ พระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งล้าลึกเหล่านั้นของพระเจ้า (1 คร. 2:10) และผู้เชื่อทุกคนมีพระวิญญาณ ผู้ทรงสอนพวกเขา (1 ยอห์น 2:27) พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำพาเราเข้าสู่ความจริงทั้งสิ้น และคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะไม่ถูกทำให้สับสนหรือขยหาหน้าโดยพวกครูสอนเท็จเลย (1 ปต. 2:6)

ถ้าคุณกลับใจเชื่อแล้วอย่างแท้จริง คุณก็ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการถูกนำเข้าสู่คำสอนผิด-เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเป็นพยานแก่วิญญาณของคุณว่าสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณกำลังถูกสอนอยู่หรือไม่ เมื่อคุณฟังผู้รับใช้คนใด ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ มิชชันนารี ครูสอนพระคัมภีร์-หรือใครก็ตาม-ถ้าวิญญาณของคุณไม่เป็นพยานแก่คุณว่าคุณ ๆ นี้กำลังสอนความจริงอยู่ คุณก็ควรถอนตัวจากการฟังผู้สอนแบบนั้นเสีย มันเป็นการเสียเวลาเปล่าที่จะเปิดใจของคุณเพื่อรับคำสอนผิด

ผมไม่ต่อต้านการศึกษา และผมไม่ต่อต้านเหล่านักเทศน์ที่มีการศึกษาด้วย ผมเชื่อว่าการทรงเรียกให้เข้าสู่งานรับใช้ก็รวมถึงการทรงเรียกให้ศึกษาค้นคว้าและการเตรียมตัว ชายหนุ่มหรือหญิงสาวคนใดที่ไม่เต็มใจศึกษาค้นคว้าและไปโรงเรียนหากมันเป็นไปได้ในฝ่ายมนุษย ก็ไม่เหมาะที่จะเทศนาหรือเป็นคณงานคริสเตียนเต็มเวลา พระเจ้าไม่ทรงประทับตรารับรองให้แก่ความไม่รู้-แต่พระองค์ก็ไม่ทรงประทับตรารับรองให้แก่สติปัญญาที่ปราศจากการอยู่ฝ่ายวิญญาณเช่นกัน! ความโง่เขลาของพระเจ้าก็มีปัญญามากกว่ามนุษย์ และเมื่อการศึกษาหย่อนความเฉลียวฉลาดแทนที่จะยกย่องพระเจ้า นั่นก็เป็นการศึกษาชนิดที่ผิด

ทิโมธีถูกสอนให้อารักขาความไว้วางใจที่ถูกมอบไว้แก่เขาแล้ว ให้หลีกเลี่ยงการพูดพล่ามที่ลบลู่และไร้ประโยชน์-การโต้เถียงทางศาสนาที่ไร้สาระในคริสตจักร เขาจะต้องระวังคนทั้งหลายที่มีการเรียนรู้และความรู้เยอะเก็นพอดิ ผู้ซึ่งประกาศตัวว่าเป็นคนมีปัญญา แต่ไม่ได้มีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณ-และผ่านทาง การสอนผิดของพวกเขาจะเป็นเหตุให้เหล่าสมาชิกคริสตจักรที่ประกาศตัว (แต่ไม่มีความรอด) หลงเงินไป

บัดนี้เปาโลพร้อมแล้วที่จะปิดท้ายข่าวสารของตน และเขาปิดท้ายด้วยคำกล่าวที่ดังงาม: “ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน” เขาขึ้นต้นข่าวสารของเขาถึงทิโมธีด้วย “เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระบัญชาของพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นความหวังของเรา เราถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อนั้น ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด”

“พระคุณ พระเมตตาและสันติสุข...ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด” เพชรพลอยเม็ดนี้ (หกบทเพชรแห่งพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ส่งถึงศิษยาภิบาลหนุ่มคนหนึ่ง) ถูกมัดด้วยปกแห่งพระคุณ ช่างเป็นปกที่สวยงามสำหรับหนังสือเล่มใดก็ตาม! และหน้ากระดาษเหล่านั้นที่ค้นกลางก็รับสีของพวกมันจากปกนั้น ผ่านทางปลายปากกาที่ได้รับการดลใจของเปาโล พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่เราในจดหมายฝากอันเปี่ยมสง่าราศีนี้เกี่ยวกับความรู้สึกละต่าง ๆ ของพระเจ้าที่มีต่อเรา ทศนคติของพระองค์เกี่ยวกับเรา-ทศนคติแห่งพระคุณ เปาโลบอกเล่าถึงความช่วยเหลือของพระเจ้าซึ่งพระองค์ประทานให้แก่เรา-ความช่วยเหลือแห่งพระคุณ พระเจ้าทรง

เป็นผู้ช่วยเหลือของเราที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่งตลอดทาง ในทุกช่วงของชีวิต-แต่โดยพระคุณเท่านั้น

ในจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลบอกเราถึงวิธีที่เราจะต้องแสดงออกถึงความรักของพระเจ้าเพื่อที่คนอื่น ๆ จะได้เห็นความรักนั้นในเรา เราจะต้องเป็นจดหมายฝากที่มีชีวิต ถูกอ่านโดยมนุษย์ เราจะต้องเป็นทหารที่ดี เราจะต้องเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่มีประโยชน์ และเราจะต้องหนีสิ่งใดก็ตามที่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซู เราจะต้องสู้การสู้รบอันดีแห่งความเชื่อ และในสิ่งสารพัดที่เราทำ เราจะต้องเป็นเหตุให้ผู้คนสังเกตเห็นว่า เราได้อยู่กับพระเยซู

ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นในพระคุณ ชัยชนะแบบคริสเตียนเป็นของเราโดยทางพระคุณ และเมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับบำเหน็จนิรันดร์ของเรา มันก็จะเป็นเพราะพระคุณของพระองค์! ผมไม่ทราบถึงวิธีใดเลยที่เปาโลจะปิดท้ายจดหมายฉบับนี้ที่จะสื่อความหมายถึงนักเทศน์หนุ่มคนหนึ่งได้มากกว่าการกล่าวเพียงว่า “ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน!”

จดหมายฝากฉบับที่สองของเปาโลผู้เป็นอัครทูตถึงทิโมธี

บทนำ

หนังสือสองทิโมธีเป็นจดหมายฝากฉบับสุดท้ายที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกอัครทูตของเราผู้ยิ่งใหญ่ ท่านนี้ให้เขียนตามคำบอก...ผู้ได้รับการทรงเรียก รับมอบพันธกิจ รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า...ผู้รับใช้คนหนึ่ง

และครุคนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ ตอนที่เขียนจดหมายฉบับนี้ เปาโลติดคุกในกรุงโรมอีกครั้ง และหลังจากนั้นไม่นานเขาก็ประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตของเขา-มรณะสักขีคนหนึ่งเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ ความเคลื่อนไหวและชีวิตของเปาโลระหว่างการติดคุกครั้งแรกและครั้งที่สองในกรุงโรม (ดูบทนำสู่หนังสือหนึ่งทิโมธีของผม) อาจถูกตามรอยได้ดังต่อไปนี้:

หลังจากเขียนจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงทิโมธี เขาก็กลับไปยังเมืองเอเฟซัสผ่านทางเมืองโตรอัส ตามที่เขาได้ตั้งใจไว้ เขาทิ้งหนังสือเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงใน 2 ทิโมธี 4:13 ไว้กับคาร์ปัส จากเมืองเอเฟซัสเขาเดินทางไปยังเกาะครีต และหลังจากที่เขาออกไปจากที่นั่น เขาก็เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ถึงที่ตัสคนหนุ่ม ถัดมาเขาผ่านเมืองมิเลทัสไปยังเมืองโครินธ์ (2 ทธ. 4:20) จากเมืองโครินธ์ไปยังเมืองนิโคปุรี (ทิตัส 3:12) และจากที่นั่นเขาเดินทางต่อไปยังกรุงโรม ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านคิดว่าเปาโลน่าจะไปเยือนประเทศสเปน แต่ถ้าเขาทำเช่นนั้น มันก็เกิดขึ้นทันทีหลังจากที่เขาได้รับการปล่อยตัวจากการจำคุกครั้งแรกของเขา ผู้รู้คนอื่น ๆ หักล้างคำกล่าวอ้างนี้และไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้ที่เขาจะไปเยือนประเทศสเปน ณ เวลานั้น

เห็นได้ชัดว่าทิโมธียังอยู่ต่อในเมืองเอเฟซัส และไม่ต้องสงสัยเลยว่าในเมืองนั้นเขาได้รับจดหมายฉบับที่สองจากเปาโล ชื่อเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากฉบับที่สองดูเหมือนจะสนับสนุนแนวคิดนี้ เห็นได้ชัดจากบทที่ 1:18 ว่าโอเนสิโฟรัสเป็นชาวเมืองเอเฟซัส และเพราะว่าคำสั่งนั้นคือ ให้คำนับ “ครอบครัว” ของเขา ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าในตอนนั้นทิโมธีอยู่ที่เมืองเอเฟซัส ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยปกติของโอเนสิโฟรัส

ปรัสสิลาและอาควิลลาอาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัส (กิจการ 18:26) และอัครทูตท่านนี้ก็คำนับมายังพวกเขาเช่นกัน ใน 2 ทิโมธี 2:17 ฮีเมนัสถูกกล่าวถึง ถูกชี้ให้เห็นว่าเป็นครูสอนผิดอันน่าเกลียด-และไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นบุคคลเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงใน 1 ทิโมธี 1:20 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงผู้นั้นถูกกล่าวถึงว่าเป็นครูสอนเท็จอีกคนในเมืองเอเฟซัส เมืองนั้นเป็นศูนย์กลางขนาดใหญ่สำหรับศาสนาเทียมเท็จทั้งหลาย และคริสตจักรที่นั่นเป็นหนึ่งในคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งสมัยของเปาโล

ความปรารถนาอันล้ำลึกถูกไหม้ภายในใจของเปาโลที่จะได้เห็นบุตรที่รักของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าของอีกแค่ครั้งเดียว เขารู้ว่าอีกไม่นานเขาจะประทับตราคำพยานของตนและงานรับใช้ของตนด้วยโลหิตของตน และใน 2 ทิโมธี 1:4 เขาแสดงหลักฐานแห่งความรู้สึกของเขาที่มีต่อทิโมธีโดยกล่าวว่า “โดยปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน โดยระลึกถึงน้ำตาทั้งหลายของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความปิติยินดี” ใน 2 ทิโมธี 4:9,21 เขาอ้อนวอนทิโมธีว่า “ท่านจงขมิ้มมันที่จะมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว!” เห็นได้ชัดว่าเขาไม่แน่ใจว่าการเป็นมรณะสักขีของเขาจะบังเกิดขึ้นก่อนทิโมธีมาถึงหรือไม่

ในจดหมายฉบับที่สองนี้เปาโลเตือน เตือนสติ และให้ข้อปฏิบัติแก่ทิโมธีเกี่ยวกับงานรับใช้นี้ โดยรู้ว่ามันคงจะเป็นโอกาสสุดท้ายแล้วที่เขาจะได้ให้ข้อปฏิบัติเช่นนั้น บางคนอาจถามว่า “ทำไมต้องเขียนจดหมายฝากสองฉบับ? ทำไมเปาโลไม่เขียนข่าวสารทั้งหมดที่เป็นข้อปฏิบัติและคำเตือนสติในจดหมายฝากฉบับแรกนั้น?” มีความแตกต่างอันเด่นชัดระหว่างหนังสือหนึ่งและสองทิโมธี ในจดหมายฝากฉบับแรกนั้นบ้านของพระเจ้า (คริสตจักร) ถูกมองเห็นเป็นระเบียบ (หรือปลอดความแตกร้าง การรักโลก และคำสอนผิด) และเปาโลให้ข้อปฏิบัติที่ละเอียดเกี่ยวกับว่าความเป็นระเบียบนี้ ในทางของพระเจ้าและความบริสุทธิ์ทั้งสิ้น จะต้องถูก

รักษาให้คงอยู่และถูกอารักขาไว้ บ้านของพระเจ้าที่เป็นเช่นนั้น ไม่ถูกกล่าวถึงอีกเลยในจดหมายฝากฉบับที่สอง นั้น ในบทที่ 2:20 เราอ่านเกี่ยวกับ “บ้านใหญ่หลังหนึ่ง” และบ้านใหญ่หลังนี้ถูกพรรณนาว่ามีภาชนะหลายใบที่มีเกียรติและภาชนะหลายใบที่ไร้เกียรติ-และผู้เชื่อถูกหนุนใจให้ชำระตัวให้พ้นจากความไร้เกียรติและเป็นภาชนะที่มีเกียรติ เหมาะสำหรับการใช้งานของพระเจ้าเป็นนายนัน

คริสตจักรที่เชื่อแต่ปากถูกเกริ่นนำว่าขณะนี้กำลังกลายเป็นบ้านใหญ่หลังหนึ่ง มันจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเล็กจิ๋วที่เติบโตจนกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งที่ให้ร่มเงาแก่ฝูงนกแห่งอากาศในกิ่งทั้งหลายของมัน และบ้านใหญ่หลังนี้ไม่แสดงออกถึงความเป็นระเบียบที่ถูกแสดงให้เห็นในจดหมายฝากฉบับแรกอีกต่อไป มันเริ่มกลายเป็นบ้านที่ชำรุดและไม่เป็นระเบียบแล้ว เมื่อบ้านนั้นมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ ความไร้ระเบียบและความแตกแยกก็จะเริ่มเป็นที่สังเกตได้มากขึ้นกว่าตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ในตอนแรก เมื่อเรามองย้อนกลับไป เราก็เห็นได้ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรว่าเปาโลหมายความว่าอะไรเมื่อเขาพูดถึงภาชนะที่มีเกียรติและที่ไร้เกียรติ

พระเยซูตรัสว่า “...บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย” (มธ. 16:18) ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้ถูกกล่าวถึงที่ประชุมท้องถิ่นหรือบ้านซึ่งใช้เป็นที่พักผ่อนที่ประชุมท้องถิ่น ประตูทั้งหลายแห่งนรกได้มีชัยชนะแล้วต่อคริสตจักรท้องถิ่นบางแห่ง จนถึงขนาดที่ว่าคริสตจักรเหล่านั้นได้ปิดตายประตูของพวกเขาแล้วและเลิกกิจการแล้ว แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระกายของพระคริสต์!

เหนือจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ทั้งหมด เปาโลได้ทำงานหนักในที่ประชุมท้องถิ่นเหล่านั้น-และความภาคภูมิใจและความชื่นบานแห่งใจของเขาคือ คริสตจักรท้องถิ่นเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงใช้เขาเพื่อก่อตั้ง บัดนี้ในวันท้าย ๆ แห่งชีวิตของเขา เขาก็เห็นได้ว่าที่ประชุมเหล่านี้บางแห่งกำลังออกไปจากความเชื่อนั้น พร้อมกับความสัมพันธ์ที่ก่อตัวขึ้นแล้ว พวกผู้สอนที่ชั่วร้าย เช่น ฮีเมเนอัส ฟิเลทัส และคนอื่น ๆ ได้นำคำสอนผิดเข้ามาแล้ว เปาโลทราบพระเจ้าไม่ได้ล้มเหลว และฤทธิ์เดชของพระเจ้าไม่ได้ล้มเหลว แต่มนุษย์ได้ล้มเหลว

ในจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ถึงทิโมธี ความล้มเหลวและความไร้ระเบียบของคริสตจักรที่เชื่อแต่ปากถูกคาดหมายไว้แล้ว เปาโลไม่กล่าวเลยสักคำเกี่ยวกับพวกผู้ปกครองและพวกผู้ช่วย และไม่มีคำสัญญาใดหรือข้อปฏิบัติใดเกี่ยวกับการฟื้นฟูตัวของคริสตจักรจากสภาพทั้งหลายที่ถูกชี้ให้เห็นในจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยความถดถอยและความเสื่อมทรามของคริสตจักรท้องถิ่นจะมีต่อไปจนกว่าจะสิ้นยุค เหล่าคนชั่วและคนล่อลวงจะเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ และไม่มีการบอกเป็นนัยเลยถึงการฟื้นฟูระดับนานาชาติก่อนอวสานของยุคคริสตจักร และความสำเร็จครบถ้วนของยุคสมัยแห่งพระคุณ จะมีการฟื้นฟูในบางพื้นที่ และที่ประชุมท้องถิ่นบางแห่งจะฟื้นฟูบางส่วนจากความไร้ชีวิตและความสับสนของพวกเขา แต่กล่าวโดยทั่วไปแล้ว จะไม่มีทั้งการฟื้นฟูระดับชาติหรือระดับนานาชาติ

ผู้รับใช้ทั้งหลายที่เทศนาว่าจะมีการฟื้นฟูครั้งใหญ่ก่อนการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่เข้าใจพระคัมภีร์เลย พวกเขา กำลังเทศนาคำสอนผิด คริสตจักรที่เชื่อแต่ปากและที่ปรากฏแก่ตาจะแย่งเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงชั่วโมงนั้นที่พระเยซูเจ้าเสด็จลงมาจากรอคับพร้อมกับเสียงกู่ก้อง และพร้อมกับเสียงของ

เทพบดีและเสียงแตรของพระเจ้า คริสตจักรแท่นนั้นก็จะถูกรับออกไป ถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูเจ้าในฟ้า
อากาศ และคริสตจักรอื่น ๆ นั้น-คริสตจักรที่มั่งมีและรักสายนั้น-จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง อ่าน 1 เธสะโลนิกา
4:13-18 และวิวรณ์ 3:17-22

ในวิวรณ์ 3:10 เราเรียนรู้ว่าคริสตจักรแท่นนั้นจะถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลก และในวิวรณ์ 3:16 เรา
อ่านว่าคริสตจักรอื่น ๆ นั้นจะถูกคายออกและถูกทิ้งไว้ในอาณาจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เมื่อสิ้นสุดยุค
คริสตจักร พระเยซูทรงถูกเห็นว่ายืนอยู่ที่ประตู-ประตูคริสตจักร ท่านที่รัก ไม่ใช่ประตูแห่งใจมนุษย์: “ดูเถิด เรา
ยืนที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดก็ตามได้ยินเสียงของเรา (ผู้ใด, ใครก็ตาม) และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น
(คนนั้น-แค่คนเดียว) และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาก็กับเรา” (วิว. 3:20)

พระเจ้าทรงเคาะที่ประตูใจของแต่ละคนก็จริง และมันไม่ผิดที่จะใช้พระคำข้อนี้เพื่อยกภาพประกอบ
ข้อเท็จจริงนั้น แต่พระคำตอนนี้พูดถึงคริสตจักร ไม่ใช่ใจ-และพระเยซูทรงยืนอยู่ที่ประตูนั้น และเคาะอยู่ นี่คือนคร
คริสตจักรท้องถิ่น เพราะว่าเราทราบว่าเป็นพระเยซูทรงเป็นศิระษะของคริสตจักรแท่นนั้น ซึ่งไม่มีจุดต่างพริ้วหรือริ้ว
รอยใด ๆ เลย...บริสุทธิและปราศจากตำหนิ (อฟ. 5:27) พระคำข้อนี้ให้ภาพของที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่งที่ไม่
มีเลยสักคนเดียวยอมให้พระเยซูเข้าไป! เมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น ท่านที่รัก จะมีคริสตจักรบางแห่งที่ไม่มี
คริสเตียนเลยสักคนเดียวที่จะถูกพบในที่ประชุมทั้งหมด!

เมื่อคริสตจักรแท่นนั้นถูกรับออกไป คริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น- “บ้านชาวบาบิโลนใหญ่
นั้น”-จะถูกจัดการตามที่ถูกเปิดเผยในวิวรณ์ บทที่ 17 และ 18 บ้านนั้นจะถูกทอดทิ้งอย่างสิ้นเชิงโดยพระ
วิญญูณบริสุทธิและถูกยกให้แก่พญามารเพื่อที่จะกลายเป็นที่อาศัยของ “พวกผีปีศาจ เหล่าวิญญูณโสโครก
และนกที่ไม่สะอาดและน่าเกลียดซังทุกตัว” ช่วงเป็นภาพที่น่ากลัว! และกระนั้น เราเห็นสิ่งนี้กำลังก่อตัวขึ้นวันนี้
นี้ถูกบอกเป็นนัยโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพวกนักศาสนาที่โดดเด่นและเหล่าผู้นำทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่กำลังร้องขอให้
มีคริสตจักรโลก พวกโปรเตสแตนต์ พวกยิวและพวกคาทอลิกกำลังจับมือกันเพื่อขจัดความแตกต่างทั้งหลาย
ของตนและเขียน (หรือปรับปรุง) พระคัมภีร์ฉบับหนึ่งซึ่งจะเข้ากันกับทุกศาสนา หลายคนโดดเด่นซึ่งไม่กี่ปี
ก่อนได้ยื่นหยัดชื่อตรงต่อความเชื่อที่บัดนี้กำลังอ้อมข้อมจนถึงระดับที่บ่งบอกว่าทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้ว
อย่างแน่นอนและชั่วโมงนั้นมาถึงแล้วเมื่อพระเยซูจะทรงเรียกคริสตจักรแท้ของพระองค์ออกไปและมอบ
องค์การทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นไว้กับพญามาร

จงจำให้ขึ้นใจว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงทำให้ทั้งโลกกลับใจรับเชื่อ”
พระองค์ไม่ได้ให้คริสตจักรอยู่ที่นี้เพื่อทำให้คนทั้งโลกกลับใจรับเชื่อ แต่ที่คริสตจักรจะเป็นพยานเพื่อพระองค์
เพื่อบอกเล่าข่าวดีนั้นแห่งข่าวประเสริฐ และสร้างสาวกจากทุกคนที่ยอมเชื่อ และเมื่อคริสตจักรนั้นครบสมบูรณ์
พระเยซูก็จะทรงรับเจ้าสาวของพระองค์ออกไปและมอบแผ่นดินโลกนี้ไว้แก่พญามาร ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น
จะกระทำกิจของมันจนครบถ้วน และจากนั้นพระเยซูจะเสด็จกลับมาเพื่อสร้างพลับพลาของดาวิด “ซึ่งพังลง
นั้น” ขึ้นใหม่ และพระองค์จะตั้งซากปรักหักพังเหล่านั้นของมันขึ้นมา และเมื่อพระเยซูประทับบนพระที่นั่งของ
ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ เราก็จะมีสันติสุขบนแผ่นดินโลก ความปรารถนาดีแก่มนุษย์ทั้งหลาย-แต่ต้องรอ
จนกว่าจะถึงตอนนั้น! จงตั้งใจศึกษาค้นคว้ากิจการ 15:13-18 ในข้อพระคำตอนนั้นคุณจะพบพิมพ์เขียวที่

กระชับและเข้าใจได้แห่งการกระทำกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคคนต่างชาตินี้และที่ตามมาทันที จงทำความเข้าใจกับข้อพระคำเหล่านี้ และคุณจะมีใจอันดีเกี่ยวกับโครงสร้างของสิ่งต่าง ๆ ที่รออยู่เบื้องหน้า

ผมคิดว่าข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลอยู่ในคุกเพียงลำพังนั้นเป็นภาพของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับผู้รับใช้และคริสเตียนจำนวนมากที่สัตย์ซื่อในตอนปลายของยุคคริสตจักร เปาโลกล่าวว่า “คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หันไปจากข้าพเจ้า” (2 ทธ. 1:15) อีกครั้ง “เดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว... ลูคาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า” (2 ทธ. 4:10,11) ช่วงเป็นภาพที่น่าเศร้า! ชายผู้ยำเกรงพระเจ้าคนนี้ได้ถูกใช้การอย่างมหาศาลโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อก่อตั้งที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่ง ผู้ซึ่งคำเทศนาของเขาได้ส่งผลเป็นผู้กลับใจเชื่อหลายพันคน บัดนี้มีเพื่อนเพียงคนเดียวอยู่เคียงข้างกาย-คุณหมอลูคา แพทย์ที่รักของเขา เราไม่ต้องประหลาดใจเลยเมื่อเรายืนอยู่เพียงลำพัง-ไม่ว่าเราจะเป็นผู้รับใช้หรือผู้เชื่อทั่วไป ผูกนมมหาศาลได้ไปตามทางที่มีแรงต้านน้อยสุดเสมอ และพวกเขาจะไปทางนั้นอยู่เสมอ

นี่เป็นชั่วโมงที่มีมิติที่สุดสำหรับเปาโล แต่ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเขายืนอยู่เพียงลำพัง โดยมีแค่ลูคาคนเดียว เขาก็ทราบว่าเขาอยู่ร่วมกับเขา-และความเชื่อมั่นของเขาไม่ได้อ่อนแรงลง ก่อนเขาถูกประหารชีวิตเขาเป็นพยานรับรองว่าเขาได้รับความเชื่อแน่นไว้แล้ว!

มันเป็นชั่วโมงที่มีมิติสำหรับทิโมธีเช่นกัน โดยรู้ว่าหน้าที่แรกของเขาคือ ต่อพระเจ้าและข่าวประเสริฐ เขากำลังเผชิญหน้ากับงานรับใช้และการทำงานหนักเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ถูกกำหนดไว้แก่เขาแล้ว และในระหว่างงานรับใช้ในวันเวลาของเขาจะเต็มไปด้วยภัยอันตรายและเปี่ยมด้วยความทุกข์โศก พ่อฝ่ายวิญญาณของเขา ชายผู้หนึ่งที่ได้นำเขาเข้าสู่ความรู้ของพระเยซูคริสต์ ถูกจำคุกและจะถูกทำให้เป็นมรณะสักขีในไม่ช้าเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐนั้นที่ที่โทธีจะต้องประกาศ!

การเอ่ยถึงชายหนุ่มผู้นี้ครั้งแรกสุดคือ ในกิจการ 16:1 ที่เราอ่านเกี่ยวกับพ่อของเขาที่เป็นคนต่างชาติและแม่ของเขาที่เป็นยิว การเอ่ยถึงเขาเป็นครั้งสุดท้ายอยู่ในจดหมายฝากฉบับนี้ของเรา เขาไม่ถูกกล่าวถึงอีกเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ เปาโลรับทิโมธีไว้เป็นผู้ช่วยของตนในงานมิชชันนารี ทิโมธีพิสูจน์ตัวว่าเป็นผู้สัตย์ซื่อและต่อมาถูกแต่งตั้งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรชาวเอเฟซัส เขาและเปาโลมีความใกล้ชิดกันมากในการร่วมสามัคคีธรรม ในจิตวิญญาณ และในการทำงานหนักของพวกเขาจนพวกเขาถูกเรียกว่าเป็นพ่อกับลูกชายในฝ่ายวิญญาณ: “แต่พวกท่านก็ทราบถึงข้อพิสูจน์ของทิโมธีว่า ดุจบุตรร่วมกับบิดา เขาก็ได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐ” (ฟป. 2:22)

ใจของชายทั้งสองท่านนี้เต้นอย่างสอดประสานกัน และความรักของพวกเขาเชื่อมพวกเขาให้ติดกัน เปาโลเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณที่มีใจเข้มแข็งของชายหนุ่มผู้นี้ อุทิศจิตใจ วิญญาณ และร่างกายให้แก่อุดมการณ์ของพระเยซูเจ้า และทิโมธีกำลังเดินตามรอยเท้าของเขา ผมไม่สงสัยเลยว่าทิโมธีพึ่งพาเปาโลบ่อยครั้งในหลายเหตุการณ์ที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในจดหมายฝากเหล่านั้น

จนถึงจุดนี้ เรามีเปาโลให้ระบายความในใจ ให้ปรึกษาและพึ่งพา แต่บัดนี้เขาต้องเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าในอนาคตเขาอาจต้องยืนเพียงลำพังเท่าที่เกี่ยวข้อกับมนุษย์ ในจดหมายฉบับสุดท้ายนี้ เปาโลรับประกันเขาว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและจะทรงยืนอยู่เคียงข้างเขา และเตือนสติทิโมธีให้สัตย์ซื่อต่อคำ

กำซับนั่นที่ถูกมอบไว้แก่เขาในข่าวประเสริฐนั้นที่ถูกฝากให้เขาดูแล

จดหมายฉบับนี้ได้มาถึงใจที่มีภาระเช่นนั้น-จดหมายฝากฉบับที่สองถึงทิโมธี ซึ่งในจดหมายฉบับนี้ เปาโลได้ระบายความเห็นอกเห็นใจอันทรงพลังของตนและอ่อนน้อมทิโมธีให้เป็นคนเข้มแข็งและทำให้การทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าสำเร็จ เขาเตือนสติทิโมธีให้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ต่อพระวจนะ และต่อวิสุทธิชนเหล่านั้นที่เขาจะปรนนิบัติ

บทแรกของ 2 ทิโมธีบรรจุคำค้ำประกันที่ให้ความรักและอ่อนโยนของเปาโล มันบรรจุคำเตือนสติทั้งหลายให้สัตย์ซื่อในสิ่งสารพัด-โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ทิโมธียึดมั่นในหลักคำสอนอันถูกต้องซึ่งเขาได้ยืมจากเปาโลแล้ว เขาจะต้องยืนหยัดมั่นคงในความจริงนั้น มีคำเตือนสติอื่น ๆ อีกให้เข้มแข็ง ให้สู้ทนความยากลำบากดุจทหารที่ดี ให้พากเพียรตามกฎเกี่ยวกับสิ่งสารพัด ให้เอาใจใส่ในตลอดเวลา และให้ระลึกถึงสิ่งเก่าก่อนทั้งหลายที่เขาได้ผลิตเพลินและพระพรเหล่านั้นที่ได้ถูกเทลงมาบนเขาตั้งแต่เขาได้กลับใจรับเชื่อ ต่อมาในจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลพรรณนาถึงความขัดแย้งที่ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนของพระเจ้าต้องเผชิญในโลกและการสู้รบที่ทหารที่ดีทุกคนจะต้องเข้าประจัญบานด้วยความแข็งแกร่ง ความตื่นตัว และความขยันขันแข็ง

จากนั้นเปาโลพรรณนาถึงบางคนที่จะออกไปจากความเชื่อนั้น และเกี่ยวกับคนเหล่านี้เขาให้โครงร่างวิถีทางที่ผู้เชื่อต้องเดินตามอยู่เสมอ ในบทที่สามของ 2 ทิโมธีเราอ่านเกี่ยวกับยุคสุดท้าย ซึ่งจะเป็นวันทั้งหลายแห่งความชั่วร้ายที่ประจักษ์แจ้ง ในบทที่สี่เราพบคำพยากรณ์สุดท้ายของเปาโล-ความสัตย์ซื่อของเขาต่อพระเจ้า และความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อเขา

2 ทิโมธี - บทที่ 1

ข่าวสารส่วนตัวของเปาโลถึงทิโมธี

1:1 เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

1:2 ถึง ทิโมธี บุตรที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

1:3 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า ด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์ ว่าข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันและกลางคืน

1:4 โดยปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน โดยระลึกถึงน้ำตาทั้งหลายของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความปีติยินดี

1:5 เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน ซึ่งก่อนอื่นเลยนั้นได้มีอยู่ในโลอิสายายของท่าน และยูนิสมาธาของท่าน และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านเช่นกัน

1:6 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านระลึกว่า ท่านจงปลุกเร้าของประทานของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในตัวท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้น

1:7 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญานแห่งความกลัวให้แก่พวกเรา แต่แห่งฤทธิ์เดช และแห่งความรัก และแห่งความคิดที่ปกติดี

1:8 เหตุฉะนั้นท่านอย่าละอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษของพระองค์ แต่ท่านจงมีส่วนร่วมในบรรดาความยากลำบากแห่งข่าวประเสริฐ ตามฤทธิ์เดชของพระเจ้า

1:9 ผู้ทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว และได้ทรงเรียกพวกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามบรรดาการกระทำของพวกเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง ซึ่งได้ถูกประทานให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก

1:10 แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการปรากฏของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยทางข่าวประเสริฐ

1:11 สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์ และเป็นอัครทูต และเป็นครูของพวกคนต่างชาติ

1:12 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์สิ่งเหล่านี้เช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น

1:13 จงยึดถือรูปแบบแห่งบรรดาถ้อยคำอันถูกต้องไว้ให้มั่น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าแล้ว ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

1:14 สิ่งอันดีนั้นซึ่งได้ทรงมอบไว้กับท่านแล้วนั้น จงรักษาไว้โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในพวกเรา

1:15 ท่านก็ทราบสิ่งนี้แล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หนีไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอริโมเกเนส

1:16 ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิฟรัสเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อย ๆ และไม่ละอายต่อโซ่ตรวนของข้าพเจ้าเลย

1:17 แต่ขณะที่เขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้เสาะหาข้าพเจ้าอย่างขยันขันแข็งมาก จนได้พบข้าพเจ้า

1:18 ขององค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานแก่เขาว่า เขาจะได้พบพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในวันนั้นด้วย
เถิด และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสหลายสิ่งเพียงใดนั้น ท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว

คำคำนำของอัครทูต

ข้อ 1: “เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมี
ในพระเยซูคริสต์”

ถ้อยคำเหล่านี้บ่งบอกถึงการเริ่มต้นของคำอำลาหนึ่งที่แสนวิเศษมากที่สุดเท่าที่มีมนุษย์คนหนึ่งเคยกล่าว
กับอีกคน วันนี้เราปิดท้ายจดหมายฉบับต่าง ๆ ของเราด้วยลายเซ็นต์ของเรา แต่ในสมัยของเปาโลมันเป็น
ธรรมเนียมปฏิบัติที่จะใส่ชื่อของผู้เขียนก่อนในคำคำนำ เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าเปาโลเกือบตาบอดแล้ว ดัง
นั้นมันจึงสมเหตุสมผลที่เขาให้ลูกาเขียนจดหมายฉบับนี้ตามคำบอก ซึ่งลูกาเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของเขา
ขณะที่เขานั่งอยู่ในความมืดของคุกใต้ดินของพวกโรม และลูกาบันทิกถ้อยคำเหล่านั้นขณะที่พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ตรัสผ่านอัครทูตเปาโล

เมื่อทิโมธีเปิดจดหมายฉบับนี้ ถ้อยคำแรกที่เขารับอ่านคือ ชื่อของเพื่อนที่รักของเขา เพื่อนร่วมทางแต่
ก่อนของเขา และพ่อของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า- “เปาโล” เวลาผ่านไปหนึ่งพันเก้าร้อยปีแล้วตั้งแต่เปาโลได้
เดินบนแผ่นดินโลกนี้ กระนั้นตลอดสมัยประวัติศาสตร์ชื่อนี้มีความหมายคล้ายกับการอุทิศตน ความกล้าหาญ
ความกระตือรือร้น ความทุกข์ยาก และความเชื่อที่ไม่อ้อมอ้อม ไม่มีใครเหมือนเขาเลยบนแผ่นดินโลกนี้ ยกเว้น
พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงให้เกียรติเปาโลเหนือมนุษย์คนอื่นใด พระองค์ทรงบอกเขาให้
เขียนหนังสือต่าง ๆ ของภาคพันธสัญญาใหม่ตามคำบอกมากกว่าผู้เขียนคนอื่นใด

แม้กระทั่งก่อนการกลับใจรับเชื่อของเขา เปาโลก็เป็นคนที่พิเศษเหนือธรรมดา เขามีความโดดเด่นใน
ทุกด้าน-กระนั้นเขาก็เป็นมนุษย์เหลือเกิน ติดดินเหลือเกิน เป็นเหมือนพวกเราส่วนใหญ่ในหลาย ๆ ด้าน ไม่มีผู้
เขียนพระวจนะของพระเจ้าคนอื่นโดดเด่นในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เหมือนเปาโล เขาเป็น
หนึ่งในผู้มีการศึกษาดีที่สุดในสมัยของเขา-กระนั้นในความถ่อมใจอันลึกซึ้งที่สุดของเขา เขาก็อวดในกางเขน
ของพระคริสต์เท่านั้น เขาไม่ได้แข็งแรงในฝ่ายร่างกาย แต่ความแข็งแกร่งของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าบดบัง
ความอ่อนแอแห่งร่างกายของเขา ใน 2 โครินธ์ 12:9 เขากล่าวว่า “และ(พระเจ้า)ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
“พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของเราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ” เหตุ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้
สถิตอยู่บนข้าพเจ้า!” ในฟิลิปปี 1:20 เขากล่าวว่า “ตามความคาดหวังอย่างเอาจริงเอาจังของข้าพเจ้าและ
ความหวังของข้าพเจ้า ว่าข้าพเจ้าจะไม่ละอายในสิ่งใด ๆ เลย แต่ว่าด้วยใจกล้าทั้งสิ้น เช่นที่เป็นเสมอมา ดังนั้น
บัดนี้พระคริสต์จะได้ทรงรับการยกย่องในร่างกายของข้าพเจ้าด้วย ไม่ว่าจะโดยชีวิตก็ดีหรือโดยความตายก็ดี”

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมองผ่านสายตาของอัครทูตเปาโล และพระเยซูคริสต์ตรัสผ่านริมฝีปากของเขา
เขาร้องประกาศได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่
ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรง

อยู่ด้วยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท . 2:20) ความอ่อนแอฝ่ายร่างกายของเปาโลถูกกล่าวถึงบ่อยครั้ง-โดยตัวเขาเองและโดยผู้อื่น แต่เขาไม่ได้ปล่อยให้สภาพร่างกายของเขาถูกรังงานรับใช้ของเขา และในบางกรณีเขาถึงขั้นทำงานหนักในอาชีพเย็บเต็นท์ของเขา เพื่อที่จะหาเงินเลี้ยงชีพตัวเองขณะที่เขาเทศนา เขาอ่อนแอในฝ่ายร่างกาย แต่ไม่มีที่สำหรับความอ่อนแอในจิตวิญญาณของเขา ไม่มีร่องรอยของความอ่อนแอในงานรับใช้ของเขาเลย

เปาโลมีความรักของพระเจ้าที่กลืนกินทุกสิ่งและความปรารถนาอันล้ำลึกเพื่อจิตวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์ เขาร้องบอกว่า “ข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” (รม. 9:1-3) ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าคนของพระเจ้าก็เคยไปถึงจุดแห่งการอุทิศตัวที่พวกเขาสามารถกล่าวได้จากใจที่สัตย์จริงและในความยำเกรงพระเจ้าว่าพวกเขาเต็มใจที่จะเป็นผู้ลงท้ายเพื่อที่จะเห็นคนที่พวกเขารักและชนชาติของพวกเขาได้รับความรอด? เปาโลมีความปรารถนาเช่นนั้นเพื่อจิตวิญญาณทั้งหลาย ภาระที่หนักอึ้งเพื่องานรับใช้นั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกเขาให้เข้าสู่

ความจริงที่ล้ำลึกที่สุดเหล่านั้น ข้อเท็จจริงที่เปี่ยมสง่าราศีที่สุดเหล่านั้น คำเตือนสติที่ชัดเจนที่สุดเหล่านั้นถึงผู้เชื่อสำหรับยุคนี้และโมงนี้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเหล่านั้นที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานให้แก่เรา โดยทางอัครทูตเปาโลแล้ว ข่าวสารของพระเจ้าถึงคริสตจักร-เจ้าสาวของพระคริสต์-ถูกมอบให้ในงานเขียนเหล่านั้นแล้ว เปาโลเป็น “อัครทูตของพระเยซูคริสต์” และในความสามารถนั้นเขาอุทิศตนให้แก่ “ความหวังพระวาท์ที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง” (2 คร. 11:28) ชายผู้นี้เป็นทาสรับใช้ที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ เขาไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเอง และเขากล่าวได้อย่างสัตย์จริงว่า “ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่...แต่ก็ไม่ใช่ข้าพเจ้า” พระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่ในเปาโลจนถึงขนาดที่ว่าทุกลมหายใจและทุกจังหวะการเต้นของหัวใจของเขาถูกอุทิศให้แก่พระคริสต์ผู้ได้ทรงช่วยเขาให้รอดและให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้นผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ

เปาโลไม่ได้อุทิศตัวให้แก่ศาสนาหนึ่ง นิกายหนึ่ง หรือกลุ่มคนดังทางศาสนา เขาเป็น “อัครทูตของพระเยซูคริสต์” และในฐานะเช่นนั้นการอุทิศตัวของเขาจึงมีต่องานรับใช้ของคริสตจักรเหล่านั้น ความชื่นบานของเขา คือ การได้เห็นคริสตจักรอายุน้อยเหล่านั้นเติบโตและกลายเป็นผู้เข้มแข็ง ความใจสลายของเขา คือ การได้ยินเรื่องการแตกแยกและการวิวาทในท่ามกลางเหล่าสมาชิก หรือเรื่องคำสอนผิดที่รุกรานเข้ามาในที่ประชุมท้องถิ่น อัครทูตท่านนี้เป็น “ภาชนะที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของพระเจ้าผู้เป็นนาย” อย่างแท้จริง

ในพระคำสองข้อแรกของบทนี้ เปาโลกล่าวถึงพระเยซูคริสต์สามครั้ง การกล่าวถึงเหล่านั้นปรากฏอีกครั้งในตอนท้ายของข้อหนึ่ง และในข้อสองเช่นกัน พระเยซูคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา หากไม่ใช่เพราะพระองค์ ก็คงไม่มีพระคุณเลย หากไม่ใช่เพราะพระองค์ ก็คงไม่มีชีวิตนิรันดร์เลย และหากไม่ใช่เพราะพระองค์ เปาโลก็คงไม่สามารถเป็นคนแบบที่เขาเป็นได้ เขากล่าวว่า “โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้” (1 คร. 15:10) ในพระเยซูคริสต์ “พวกเราใช้ชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่” (กิจการ 17:28) พระองค์ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้ทำให้สำเร็จของสิ่งสารพัดที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อ พระองค์ทรงเป็นโลหิตชีวิตแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน พระองค์ทรงเป็นเคล็ดลับที่ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวนั้นแห่งความสำเร็จในการดำเนินชีวิต

คริสเตียน พระองค์ทรงเป็นบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบทอดได้แห่งพระคุณของพระเจ้า ฤทธิ์เดชของพระเจ้า และความสามารถของพระเจ้าที่จะตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา

เปาโลกล่าวว่า “แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบทอดได้ของพระคริสต์” (อฟ. 3:8) การไถ่ สันติสุข ความมั่นคงปลอดภัย ชีวิตนิรันดร์ที่ผู้เชื่อทุกคนถือครอง ทั้งหมดนี้ตั้งอยู่บนพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงเสด็จลงมาที่พระบิดาทรงส่งพระองค์มากระทำแล้ว และ “...เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของพวกเราโดยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (ฮบ. 1:3 วรรคหลัง) พระองค์นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาในฐานะทนายของเรา คนกลางของเรา สหายของเรา พระองค์ประทับอยู่ในใจของเรา- “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) พระองค์ทรงเป็นศิลามุมอกแห่งความจริงนิรันดร์และสิ่งทรงสร้างทั้งปวง: “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” (คส. 1:16,17)

วันหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศีพระเยซูคริสต์องค์เดิมนี้จะเสด็จมาในหมู่เมฆในฟ้าอากาศเพื่อมารับคริสตจักรแท่นนั้นและทำให้พวกวิสุทธิชนฟื้นคืนชีพ และเราจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันเพื่อพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18; กจ. 1:10,11; ฮบ. 9:28)

“เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์” ช่างเป็นข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่! หากไม่มีพระคริสต์ ก็ไม่มีชีวิต ไม่มีความหวัง ไม่มีสันติสุข ไม่มีการหยุดพัก ไม่มีการไถ่ ไม่มีชัยชนะบาน พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งที่คุณเชื่อต้องการ และพระนามของพระองค์ก็เป็นนามเดียวเท่านั้นที่ประทานให้ภายใต้ฟ้าในท่ามกลางมนุษย์ที่เราต้องรับความรอดโดยพระนามนั้น ทิโมธีจะต้องจำไว้ว่าเปาโลเป็นอัครทูตคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ และว่าเขาถือครองตำแหน่งนั้น “โดยพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์”

พระเยซูคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพียงเพื่อจะนำชีวิตนิรันดร์มาให้-พระองค์ทรงเป็นชีวิต (คส. 3:4) พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ได้พระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต” พระองค์ตรัสแก่สองศิรีพี่น้องที่เศร่าโศก คือมารีย์และมารธาว่า “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” (ยอห์น 11:25,26)

ท่านที่รัก มันไม่สำคัญว่าคุณเคยไปเข้าร่วมคริสตจักรกี่แห่งหรือคุณเคยถูกอุทิศถวาย ถูกทำให้เป็นชาวคริสต์ ถูกยืนยัน หรือถูกให้บัพติศมาก็ไหน: ถ้าคุณไม่ถือครองพระเยซูเจ้า คุณก็ตายไปแล้วในฝ่ายวิญญาณ- เพราะว่าหากไม่มีพระองค์ก็ไม่มีชีวิตเลย!

ข้อ 2: “ถึง ทิโมธี บุตรที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระ

บิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด”

หลายปีก่อนเปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และผ่านทางข่าวประเสริฐนั้น ทีโมธีก็ได้รับความรอด เปาโลได้เฝ้าดูเขาพัฒนาและเติบโตเข้มแข็งในฝ่ายวิญญาณ จนกลายเป็นผู้รับใช้หนุ่มอนาคตไกลที่ดูแลที่ประชุมในเมืองเอเฟซัส ไม่แปลกเลยที่เปาโลอธิษฐานเผื่อชายหนุ่มผู้นี้ว่า “ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด!”

เราควรหมายเหตุไว้ว่าในหนังสือหนึ่งและสองทีโมธีและทิตัส เปาโลกล่าวว่า “ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุข” ขณะที่ในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเขาทุกฉบับ เขากล่าวเพียงว่า “ขอพระคุณและสันติสุข” เปาโลทราบว่าเป็นเพราะพระเมตตาอันยากจะวัดได้ เขาจึงได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้น ขณะที่เขาเข้าใกล้ออสานแห่งการเดินทางบนโลกนี้ของเขา เขาก็ตระหนักแบบที่ไม่เคยตระหนักมาก่อนเลยว่าเขาได้รับชีวิต ความชื่นบาน สันติสุข และโอกาสที่จะทนทุกข์เพื่อพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นที่ได้ทรงทนทุกข์มากมายขนาดนั้นแทนที่เขา เขาได้รับโอกาสอันเปี่ยมสง่าราศีที่จะประทับตราคำพยานของเขาในความเป็นภรรยาสักขี ซึ่งโดยการนั้นเขาได้รับมงกุฎของภรรยาสักขี เปาโลชี้ให้ทีโมธีและทิตัสเห็นว่ามนุษย์เป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้าและเป็นทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์-เพราะพระเมตตาของพระเจ้าที่ไม่ได้เกิดจากคุณความดีของเราและที่ไม่อาจวัดค่าได้ หากเราได้รับความยุติธรรม เราทุกคนก็คงตกนรกหมกไหม้กันหมด แต่พระเมตตาของพระเจ้าได้ทำให้พระคุณและสันติสุขเป็นไปได้อย่างแน่นอนโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 3: “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า ด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์ ว่าข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันและกลางคืน”

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า...” วลีนี้ดูเหมือนไม่มีนัยสำคัญเป็นพิเศษ-จนกระทั่งเราพิจารณาว่าเปาโลอยู่ที่ไหนตอนที่เขียน ว่าเขากำลังทนทุกข์สิ่งใดอยู่-และจะทนทุกข์สิ่งใดในอนาคตอันใกล้ นั้น ชายผู้นี้ได้เสียสละทุกสิ่งเพื่อข่าวประเสริฐ และบัดนี้เขาติดคุกอยู่โดยรอคอยการถูกประหารชีวิตเพราะการประกาศข่าวประเสริฐนั้น แต่เขายังขอบพระคุณพระเจ้าได้อยู่! จงยอมรับเถิด ท่านผู้อ่านที่รัก: คริสเตียนบางคนวันนี้ร่ำบ่นเกี่ยวกับความไม่สะดวกเพียงเล็กน้อยที่สุดหรือการบอกเป็นนัยเรื่องการข่มเหงเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ

“ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า ด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์...” เป็นความจริงที่ว่าเปาโลเคยอยู่ในลัทธิยิวจนกระทั่งเขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส แต่เขาปรนนิบัติพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ตั้งแต่เวลาที่เขายังเป็นเด็กหนุ่มจนกระทั่งเขาได้พบกับพระเยซูและกลายเป็นผู้รับใช้ อัครทูต และครูแก่พวกคนต่างชาติ เปาโลเห็นชอบกับความตายของสเทเฟน-พร้อมกับใจวินิจฉัยผิดและชอบอันแจ่มชัด ตอนที่เขากลับใจรับเชื่อ เขากำลังอยู่บนถนนไปเมืองดามัสกัสเพื่อข่มเหงพวกคริสเตียนที่นั่น-แต่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาก็แจ่มชัด เพราะว่าเขาถูกหลอกลวงโดยศาสนา เขาไม่รู้จักรักแสงนั้นของพระคริสต์ผู้ซึ่งเขาได้พบบนถนนเมืองดามัสกัส และเมื่อเขารู้ตัวว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ เขาก็ร้องออกมาว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” เขาเชื่อฟังพระเจ้า กลายเป็นนัก

เทศน์คนหนึ่งแห่งชาวประเสริฐ-และคำเทศนาแรกที่เขาเทศนาก็เกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ โดยประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งประสูติจากหญิงพรหมจารี (กิจการ 9:20)

ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้ประพาศต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้” (กิจการ 23:1) เมื่อเปาโลเรียนรู้ความจริงนั้น เขาก็อุทิศตัวต่อชาวประเสริฐแห่งพระคุณมากพอ ๆ กับที่เขาได้อุทิศตัวต่องานรับใช้ของลัทธิยิว เขาเป็นพาริสีคนหนึ่งแห่งพวกพาริสี ซึ่งอุทิศตัวอย่างจริงจังต่อศาสนาแห่งบรรพบุรุษของเขา-แต่เขาคิดผิดอย่างจริงจัง มีคนมากมายวันนี้ที่หลงหาย ถึงแม้ว่าพวกเขาเคร่งศาสนาอย่างจริงจังก็ตาม-ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่ยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสั่งสอนพวกเขา

เปาโลถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” และพระเยซูทรงตอบว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าชมเชยนั้น” จากนั้นเปาโลทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” พระเยซูทรงบอกเขาให้ลุกขึ้นและเข้าไปในนคร อันเป็นที่ซึ่งเขาจะได้รับข้อปฏิบัติทั้งหลาย เปาโลฟัง-และเชื่อฟัง เขาได้รับความรอด เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ รับบัพติศมา และกลายเป็นนักเทศน์ชาวประเสริฐที่ถูกใช้การอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดโดยพระเจ้าเพื่อปรนนิบัติคริสตจักรเหล่านั้น-และโดยทางเขาเราจึงได้รับจดหมายที่ยิ่งใหญ่สิบสามฉบับซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อจดหมายฝากของเปาโล

ในพระคำข้อนี้เปาโลกำลังคิดถึงบรรพบุรุษของเขาและถึงการที่เขาได้รับใช้พระเจ้าของพวกยิวด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันบริสุทธิ์มาตลอดหลายปีจนกระทั่งเขาได้พบกับพระคริสต์ บัดนี้ด้วยความรักอันอ่อนโยนที่มีต่อบุตรชายของเขาในงานรับใช้นี้ โดยปรารถนาที่จะเห็นทิโมธีหน้าต่อหน้าอีกครั้งเดียวฟากนี้ของสวรรค์ เขาระลึกถึงชายหนุ่มผู้นี้ที่ทั้งกลางคืนและกลางวันในคำอธิษฐานทั้งหลายของเขา

ข้อ 4: “โดยปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน โดยระลึกถึงน้ำตาทั้งหลายของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความปีติยินดี”

นี่เป็นเสียงร้องของเปาโลที่ต่อเนื่องมาจากใจที่มีภาระ เมื่อระลึกถึงน้ำตาของทิโมธี ซึ่งน่าจะหลั่งรินเมื่อพวกเขาลาจากกัน เขาปรารถนาที่จะเห็นหน้าทิโมธีอีกครั้งเดียว ความคิดของเขานึกย้อนไปยังการเดินทางเหล่านั้นที่เขาและทิโมธีได้ร่วมไปด้วยกันในฐานะพ่อกับลูกชาย โดยที่ใจทั้งสองผูกติดกันในความรักของพระเจ้า และเผยแพร่ว่าความเชื่อที่พระเจ้าช่วยให้ออก พวกเขาได้เห็นพวกคนนอกศาสนากลายเป็นผู้เชื่อ พวกเขาได้เห็นคริสตจักรใหม่ ๆ ถือกำเนิดขึ้น “เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความปีติยินดี... โดยการได้เห็นหน้าท่านอีก” เปาโลกำลังกล่าวว่าความชื่นบานนั้นจะขับไล่ น้ำตาออกไปเสียหากเขาได้แค่เห็นหน้าทิโมธีอีกครั้ง

ข้อ 5: “เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน ซึ่งก่อนอื่นเลยนั้นได้มีอยู่ในโลอิสยาของ ท่าน และยูนิสมารดาของท่าน และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านเช่นกัน”

เปาโลระลึกถึง “ความเชื่ออันแท้” ของทิโมธี...ความเชื่อของแท้ ซึ่งปราศจากความหน้าซื่อใจคด เปาโลบอกเราเกี่ยวกับความเชื่อมากกว่าผู้เขียนคนอื่นใดของภาคพันธสัญญาใหม่ ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดูแลของอัครทูตท่านนี้ เราถูกบอกว่า “ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ” (อฟ. 2:8) “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) เกี่ยวกับชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายหลังจากที่เราใช้ความเชื่อไปสู่ความรอดแล้ว เปาโลบอกเราว่า “...สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็น

มาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) กับเปาโล มันคือโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ-ไม่ใช่โดยการประพฤติ แต่ทำไมเล่า? “เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อดต่อพระพักตร์พระองค์ได้!” (1 คร. 1:29) งานเขียนต่าง ๆ ของเปาโลยกชูความเชื่อ-ความเชื่อซึ่งถูกใช้ในพระเยซูคริสต์ ความเชื่อที่รับไว้และวางใจพระเยซู พระคริสต์ทรงเป็นสิ่งสารพัด และเราไม่มีค่าอันใดเลย ในทิตัส 3:5 เขากล่าวว่า “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” เมื่อเรารับเอาพระเยซูโดยความเชื่ออันเรียบง่าย โดยวางใจพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเรา การรับเอาพระองค์เช่นนั้นก็ถวายเกียรติและสง่าราศีทั้งสิ้นแด่พระองค์ โดยไม่เหลือสิ่งใดเลยให้ผู้รับพระคุณของพระเจ้าได้อ้อวด ฮีบรู 11:6 บอกเราว่า “ปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”

“ความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน ซึ่งก่อนอื่นเลยนั้นได้มีอยู่ในโลอิสยาของท่าน และยูนิสมารดาของท่าน” ในที่นี้ความคิดของเปาโลเดินทางย้อนกลับไปยังเมืองลิสตราที่เชื่อถือโซคลาและนิยมความรุนแรงซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้พบกับทิโมธีชายหนุ่มผู้นี้ บุตรชายของมารดาชาวฮิวและบิดาชาวกรีก (กิจการ 16:1 เป็นต้นไป) นางโลอิส (ยายของเขา) และยูนิส (มารดาของเขา) เป็นผู้เชื่อทั้งคู่ และถึงแม้ว่าทิโมธีไม่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนพระคริสตธรรมในกรุงเยรูซาเล็ม หญิงสองคนนี้ก็เป็นครูที่เก่งมากและได้สั่งสอนเขาในพระวจนะของพระเจ้าตั้งแต่วัยเด็กแรกเริ่ม ดังนั้นพวกนางจึงน่าจะได้รับความรอดมานานหลายปีแล้ว เพราะว่าเมื่อเปาโลเรียกทิโมธีให้เป็นเพื่อนร่วมทางแบบมิชชันนารีของตน เขาก็เป็นชายหนุ่มเต็มตัวแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าพวกนางได้กลับใจรับเชื่อในวันฟื้นเทออสต์นั้นหรือหลังจากนั้นไม่นาน ไม่ว่าจะอย่างไร พวกนางได้พิสูจน์แล้วว่าความเชื่อของพวกนางเป็นของแท้ พวกนางได้สั่งสอนทิโมธีอย่างสัตย์ซื่อในพระคัมภีร์ และแบบอย่างที่ถูกนำเสนอตรงนี้ก็พิสูจน์ให้เห็นถึงความสำคัญของการที่พ่อแม่ดำเนินชีวิตคริสเตียนต่อหน้าลูก ๆ ของตนและสั่งสอนลูก ๆ ในสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า ในพระวจนะของพระเจ้าเราถูกบอกว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรางไปจากทางนั้น” (สภษ. 22:6)

ถ้าเราเลี้ยงดูลูก ๆ ของเราในการอบรมสั่งสอนและการเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะไม่ลืมพระเจ้าเมื่อพวกเขาเติบโตเข้าสู่วัยหนุ่มสาว เรื่องน่าเศร้าของยุคปัจจุบันนี้ก็คือว่าเด็ก ๆ ถูกทะเลาะที่บ้านหลายครั้งพวกสัตว์เลื้อยและกิจกรรมสังสรรค์ต่าง ๆ ได้รับความใส่ใจมากกว่าเด็ก ๆ ในบ้านของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน การปั้นแต่งเด็กผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า การอธิษฐาน และการเตือนสติที่ถูกต้องจากแม่และพ่อคือสิ่งสำคัญที่สุดในช่วงปีแรก ๆ ของวัยเด็กและวัยรุ่น ถ้าเราไม่เลี้ยงดูลูก ๆ ของเราในการอบรมสั่งสอนและการเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็จะเสียใจภายหลังและชดใช้อย่างมหาศาลเพราะความล้มเหลวของเรา-แม้กระทั่งในชีวิตนี้ เช่นเดียวกับเมื่อสิ้นสุดของการเดินทางของชีวิต เมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับบำเหน็จของเรา

เมื่อพระเจ้าทรงอนุญาตให้เด็กคนหนึ่งเข้ามาในบ้านของเรา พระองค์ก็ทรงฝากให้เราดูแลจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่จะไม่มีวันตายเลย และมันเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันหนักอึ้งของเราที่จะฝึกฝนเด็กคนนั้นในสิ่งต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทิโมธีได้รับการฝึกฝนเช่นนั้นจากคุณยายและคุณแม่ของเขาต่อหน้าเขา และเปาโลกล่าว

ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าท่าน ทิโมธีเอ๋ย มีความเชื่ออันบริสุทธิ์แบบเดียวกับที่คุณแม่และคุณยายของท่านเคยมี”

ถ้อยคำแห่งการให้ความมั่นใจ

ข้อ 6: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านระลึกว่า ท่านจงปลุกเร้าของประทานของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในตัวท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้น”

เปาโลได้บอกทิโมธีไปแล้วถึงความรักอันลึกซึ้งของตนที่มีให้แก่เขา และถึงความทรงจำอันอบอุ่นเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ยังสองอยู่ด้วยกัน เปาโลได้บอกเขาแล้วถึงน้ำตาของตนและความปรารถนาของตนที่จะได้เห็นหน้าเขาอีกแค่ครั้งเดียวก่อนที่ตนเผชิญหน้ากับเพศฆราวาสของตน แต่ภาระที่ใหญ่โตที่สุดแห่งหัวใจของเปาโลก็เกี่ยวข้องกับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของทิโมธีที่มีต่อการทรงเรียกของพระเจ้าที่เขาได้รับแล้ว เปาโลรู้สึกว่าคุณควรเตือนทิโมธีให้ “ระลึกถึง” การทรงเรียกนั้น

อุปนิสัยของทิโมธีนั้นไร้ที่ติ และเขาเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เขาไม่ได้แข็งแรงในฝ่ายร่างกาย และเมื่อผู้ใดทนทุกข์ในฝ่ายร่างกาย การทนทุกข์เช่นนั้นบางครั้งก็ก่อให้เกิดความรู้สึกที่อ่อนไหวง่ายและความอ่อนแอที่นำมาซึ่งการอ้อมข้อม เปาโลทราบวาทิโมธีกำลังจะทนทุกข์การพราดจากอันล้าลึกและจะต้องเผชิญกับโลกอันโหดร้ายเพียงลำพัง ขณะที่ยังทำหน้าที่ต่างๆ ของตนในฐานะศิษยาภิบาลต่อไป พญามารจะทดลองทิโมธีให้ยอมจำนนต่อความขลาดกลัว และการอ้อมข้อมกับเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ และเนื่องจากอัครทูตชราท่านนี้จะถูกทำให้เป็นมรณะสักขีในไม่ช้า เขาจึงจะไม่ได้อยู่เคียงข้างชายหนุ่มผู้นี้อีกต่อไปเพื่อเสริมกำลังอีกฝ่ายในระหว่างชั่วโมงแห่งการลองใจ

ทิโมธีควรทำอย่างไรดี? เขาจะหันไปทางไหนในชั่วโมงแห่งความสับสนวุ่นวายเพื่อที่จะได้ความกล้าหาญและพลังที่จะทำงานหนักต่อไป? เปาโลใช้วิธีการที่ปฏิบัติได้จริง เขาชี้ทิโมธีไปยังข้อเท็จจริงที่จับต้องได้ของพระทานนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาและพิธีเจิมตั้งอันศักดิ์สิทธิ์ของเขา ทิโมธีมีความเชื่อแท้ที่ช่วยให้อวด และเปาโลอยากให้เขาระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรเขาและได้ประทานชัยชนะให้แก่เขาตลอดหลายปีนั้นอย่างไร เปาโลหนุนใจเขาให้ “ปลุกเร้าของประทาน” .... พัดโหมเปลวไฟแห่งความกระตือรือร้นของเขาและทำให้ไฟเหล่านั้นลุกโชนต่อไปในใจของเขา 1 ทิโมธี 4:14 กล่าวว่า “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ประทานแก่ท่านโดยคำพยากรณ์ พร้อมกับวางมือของพวกเขาผู้ปกครอง” เห็นได้ชัดว่าข้อพระคำสองตอนนี้อ้างอิงถึงเหตุการณ์เดียวกัน-เวลานั้นเมื่อทิโมธีถูกเจิมตั้งเข้าสู่การรับใช้โดยการวางมือของพวกเขาผู้ปกครอง เป็นไปได้ว่าเขาถูกเจิมตั้งที่เมืองลิสตรา-และหากไม่ใช่ที่นั่น ก็คงในเมืองเอเฟซัส เปาโลและเหล่าผู้นำในคริสตจักรนั้นได้วางมือของตนบนศีรษะของชายหนุ่มผู้นี้ โดยแยกตั้งเขาไว้ต่างหากในฐานะศิษยาภิบาลของคริสตจักรชาวเอเฟซัส เป็นไปได้ว่า ณ เวลานั้นเปาโลได้เตือนความจำทิโมธีแล้วว่าเขาจะต้องทนทุกข์สิ่งใดบ้างเพราะเห็นแก่ชาวประเสริฐ แต่เปาโลได้เตือนความจำเขาเช่นกันเกี่ยวกับชัยชนะอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่เขาจะต้องชนะโดยพึ่งพาพลังกำลังของพระวิญญาณ และบัดนี้เขาอยากให้ทิโมธีระลึกถึงวันแห่งการเจิมตั้งนั้น และโดยการทำเช่นนั้น โหมกระพือเปลวไฟในใจของเขาและปลุกเร้าของประทานนั้นซึ่งเขาถือครองอยู่โดยคำบัญชาจากพระเจ้า ในฮีบรู 1:7 เปาโลกล่าวว่า “พระองค์ผู้ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นเหล่าวิญญาณ และทรงบันดาลบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นเปลวเพลิง”

เปาโลอยากให้เราไม่มีแสดงออกมาซึ่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าในชีวิตของเขา ความรักของพระเจ้าในทุกสิ่งที่เขาทำ และให้ใช้วินัยกับตัวเอง เช่นนั้นแล้วเขาก็จะวางแบบอย่างไว้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรและสามารถใช้วินัยกับพวกเขาได้ด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพื่อที่พวกเขาจะได้ดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์และการอุทิศตน

ข้อ 7: “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญานแห่งความกลัวให้แก่พวกเรา แต่แห่งฤทธิ์เดช และแห่งความรัก และแห่งความคิดที่ปกติดี”

พระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญานแห่งความกลัวแก่เรา แต่เป็นวิญญานแห่งฤทธิ์เดช-ซึ่งก็คือ พระวิญญานบริสุทธิ์...ฤทธิ์เดชหนึ่งที่เพียงพออย่างเปี่ยมสง่าราศีสำหรับทุกข้อเรียกร้องที่กำหนดเอาจากเรา พระเจ้าทรงปลุกพระวิญญานบริสุทธิ์ไว้ในใจของผู้เชื่อทุกคน (รม. 8:9) และผู้เชื่อทั้งหลายถูกนำโดยพระวิญญาน (รม. 8:14) ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า: “สาธุการแด่พระเจ้า และพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งตามพระเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมาของพระเยซูคริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” (1 ปต. 1:3-5)

เราเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดด้วยใจกล้า เข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในพระนามของพระเยซูโดยทางพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ พระเจ้าไม่ยอมให้เราเป็นคนอ่อนแอและคนขาดกลัวฝ่ายวิญญาน แต่เป็นเหล่าทหารกล้าแห่งกางเขนนั่น โดยรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญานแห่งความกลัวให้แก่เรา: เราจะต้องไม่เกรงกลัวผู้ใดนอกจากพระเจ้า

ในปัญญาจารย์ 12:13 เราอ่านว่า “ให้เราทั้งหลายฟังตอนสรุปของเรื่องทั้งหมดนี้เถิด จงยำเกรงพระเจ้า และจงรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ไว้ เพราะว่าสิ่งนี้เป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์” ในสุภาจิต 1:7 เราอ่านว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นแห่งความรู้” ผู้แต่งเพลงสดุดีร้องประกาศว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจด ยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 19:9) พระเยซูตรัสว่า “อย่ากลัวคนทั้งหลายซึ่งฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถที่จะฆ่าจิตวิญญาณได้ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ซึ่งทรงสามารถที่จะทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรกได้ดีกว่า” (มธ. 10:28) บุรุษแห่งสติปัญญาเตือนว่า “ความกลัวมนุษย์ก็นำกับดักมา” (สภษ. 29:25)

ความกลัวก่อให้เกิดความอ่อนแอฝ่ายร่างกายและความสับสนทางอารมณ์ ความกลัวจะทำให้ระบบประสาทปั่นป่วน แพทย์ที่โดดเด่นท่านหนึ่งในโรงพยาบาลขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของอเมริกากล่าวว่า “ความกลัวฆ่าคนมากกว่าโรคภัยเสียอีก” พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความกลัว พระองค์ประทานฤทธิ์เดชให้แก่เราเพื่อเอาชนะโลก เนื้อหนัง และพญามาร และเพื่อยกชูธงชัยที่เปื้อนพระโลหิตโดยปราศจากความกลัว การเอาใจคนหรือการขอภัย

พระองค์ประทานความรักให้แก่เรา พระองค์ทรงเป็นความรัก-และความรักขับไล่ความกลัวออกไป

เสีย: ใน 1 ยอห์น 4:18 เราอ่านว่า “ไม่มีความรักในความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย เพราะว่าความกลัวมีความทุกข์ทรมาณ ผู้ที่กลัวก็ยังไม่ถูกทำให้สมบูรณ์ในความรัก”

“...ความคิดที่ปกติดี”-การควบคุมตนเอง การเหนียวรั้งตน โดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฤทธิ์เดชแห่งความรัก พระเจ้าประทานความคิดที่ปกติและสุขภาพดีแก่เรา บัดนี้ตามข้อพระคำตอนนี้ของเรา ของประทานเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องดิ้นรนเพื่อจะได้มา-แต่พวกมันเป็นคุณสมบัติต่าง ๆ ที่พระเจ้าประทานให้แก่เราแล้ว พวกมันเป็นของประทานต่าง ๆ ของพระองค์ที่มาสู่เรา พวกมันนำพลังมาสู่คริสเตียนที่เชื่อฟังความเต็มเปี่ยมแห่งพระคุณ ฤทธิ์เดช และความรักของพระเจ้าคือ สิทธิโดยกำเนิดของผู้เชื่อทุกคน

ข้อ 8: “เหตุฉะนั้นท่านอย่าละอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าผู้เป็นนิกโทซของพระองค์ แต่ท่านจงมีส่วนร่วมในบรรดาความยากลำบากแห่งข้าพเจ้าประเสริฐ ตามฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

เปาโลเป็นห่วงเกรงว่า เมื่อตกอยู่ภายใต้การทดลอง ทหารหนุ่มผู้นี้แห่งกางเขนนั่นอาจอ่อนกำลัง อาจเริ่มละอายเพราะเปาโล ซึ่งถูกจองจำอยู่เพราะการประกาศข่าวประเสริฐนั้น แต่คำเตือนที่ถูกให้ไว้ในที่นี้มาถึงคุณและผมเช่นกัน: เราจะต้องไม่ละอายเพราะข่าวประเสริฐ ในโรม 1:16 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ...” เราไม่ควรละอายเพราะพี่น้องคริสเตียนเมื่อพวกเขาถูกเรียกตัวให้ทนทุกข์การข่มเหงหรือความยากลำบากเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ เราควรยึดถือและเป็นพยานเรื่องพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ฤทธิ์เดชที่รักษาไว้ของพระเจ้า และความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งข่าวประเสริฐ ไม่ว่าจะเราจะต้องแลกด้วยอะไรเป็นการส่วนตัวก็ตาม

“...แต่ท่านจงมีส่วนร่วมในบรรดาความยากลำบากแห่งข้าพเจ้าประเสริฐ ตามฤทธิ์เดชของพระเจ้า” ใน 2 ทิโมธี 3:12 เปาโลประกาศว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” ไม่ว่าจะเป็นผู้รับใช้หรือฆราวาส ผู้ที่ดำเนินตามทางของพระเจาก็จะทนทุกข์ ผมถามตัวเองว่า “ฉันต้องเสียอะไรบ้างในการเป็นคริสเตียน? ฉันเคยเจ็บช้ำหรือถูกข่มเหงไหม? ฉันได้เสียสละอะไรบ้างเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ? ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องเงิน-แต่ฉันเคยเสียเพื่อนไปบ้างไหม? ฉันเคยถูกวิพากษ์วิจารณ์และเคยมีใครพูดโกหกเกี่ยวกับฉันไหม? การประกาศข่าวประเสริฐได้นำคำติเตียนหรือความทุกข์ยากมาสู่ฉันบ้างไหม?” พวกเราส่วนใหญ่ไม่ทราบความหมายของการทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์และข่าวประเสริฐ ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ ถ้าเรากล่าวยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะกล่าวยอมรับเราต่อพระพักตร์พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ แต่ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะไม่ยอมรับเราต่อพระพักตร์พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

ข้อ 9: “ผู้ทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว และได้ทรงเรียกพวกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามบรรดาการกระทำของพวกเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง ซึ่งได้ถูกประทานให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก”

“ผู้ทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว...” ในที่นี้เปาโลเตือนความจำที่โมธิวีว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณ

ผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไป- “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด” ผ่านทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดพรากชีวิตของพระเยซูไปได้ พระองค์ทรงเต็มพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราจะได้รับความรอด พระองค์ทรงเต็มพระทัยเข้าแทนที่เราและรับแบกบาปทั้งหลายของเรา ในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั่น พระองค์ผู้ไม่ทรงมีบาปได้ถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราในพระองค์จะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้า

ในจดหมายฝากฉบับสุดท้ายนี้ถึงทิโมธี เปาโลชี้ให้เห็นความจริงที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นอย่างย่อ ๆ ซึ่งถูกอธิบายอย่างละเอียดมากขึ้นแก่เหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม แคว้นกาลาเทีย เมืองเอเฟซัส และเมืองโคโลสี เขาเตือนความจำทิโมธีว่าพระเจ้าไม่เพียงช่วยเขาให้รอดแล้วเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเรียกเขาเช่นกัน “ด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ มิใช่ตามบรรดาการกระทำของพวกเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง ซึ่งได้ถูกประทานให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ออกสร้างโลก” ในที่นี้เปาโลก้าวเข้าสู่ข้อลึกลับเหล่านั้นแห่งอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและชี้ให้เห็นว่าการทรงเรียกของพวกเขาได้มาถึงมิใช่เพราะการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเขาได้กระทำ แต่เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกและแต่งตั้งพวกเขาตามพระประสงค์ของพระองค์เอง ตามพระคุณของพระองค์เอง-พระคุณที่ถูกประทานไว้ในพระเยซูคริสต์ก่อนที่โลกได้ถูกก่อร่างขึ้นเสียอีก

“พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” (กิจการ 15:18) “เพราะพวกท่านทราบว่า พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ จากการประพฤติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุลเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดด่างพร้อย ผู้ซึ่งแท้จริงแล้วได้ทรงถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก แต่ได้ทรงปรากฏพระองค์ในยุคสุดท้ายเหล่านี้ เพื่อพวกท่าน ผู้ซึ่งโดยพระองค์นั้นก็เชื่อในพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และได้ประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อความเชื่อและความหวังของพวกท่านจะดำรงอยู่ในพระเจ้า โดยเห็นว่าพวกท่านได้ชำระจิตใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ในการเชื่อฟังความจริงโดยทางพระวิญญาณ จนมีความรักต่อพวกพี่น้องอย่างจริงใจ พวกท่านก็จงรักซึ่งกันและกันด้วยใจที่บริสุทธิ์อย่างกระตือรือร้น โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื้อนเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื้อนเน่า โดยพระวาระของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 เปโตร 1:18-23)

เปาโลกล่าวชัดเจนเสมอว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในพระคุณอันเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์และความรักนิรันดร์ทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด “เพราะเห็นแก่พระคริสต์” (อฟ. 4:32) ผมเชื่อในอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า ถึงแม้ผมขอสารภาพว่าผมไม่เข้าใจอำนาจสิทธิ์ขาดนั้น พระเจ้าได้ทรงเป็นอยู่ในเริ่มแรกนั้น: “ก่อนที่ภูเขทั้งหลายได้ถูกนำออกมา หรือก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลกและพิภพ ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” (เพลงสดุดี 90:2) พระเจ้าทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และทุกสิ่งที่อยู่ตรงกลาง คริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกคัดสรรและถูกเลือกแล้วก่อนการวางรากฐานของโลก แต่คนทั้งหลายที่รวมกันเป็นกายนั้นเลือกพระเยซูเจ้าโดยใช้เจตจำนงเสรีของพวกเขาเอง อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไม่

ปะทะกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ พระเจ้าทรงให้อาถัมอยู่ในสวนเอเดน ประทานข้อปฏิบัติต่าง ๆ แก่เขา และ อาถัมได้ตัดสินใจเลือกด้วยตัวเอง-เหมือนอย่างมนุษย์ทุกคนที่ได้เข้าไปในสวรรค์หรือจรมถึงสูงฟูไฟนรก สิ่งที่เขาไป กำลังกล่าวตรงนี้แก่ทมิธคือ “เราได้รับความรอดและถูกเรียก-ไม่ใช่ตามการงานที่ดีของเรา แต่โดยพระเจ้า และเพื่อพระประสงค์ แผนการ และแผนงานของพระองค์เอง ความรอดได้ถูกประทานให้แก่เราในพระเยซู คริสต์ก่อนพระเจ้าได้ทรงสร้างโลก”

ข้อ 10: “แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการปรากฏของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของ พวกเรา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยทางข่าว ประเสริฐ”

ตั้งแต่เริ่มแรกนั้น พระคุณของพระเจ้าได้ถูก “ฝากไว้อย่างปลอดภัย” (ความหมายของภาษากรีกเป็น เช่นนั้น) ในพระเยซูเจ้า พระเจ้าไม่ทรงกระทำกิจแบบมั่ว ๆ ส่งเดช พระองค์ทรงมีแผนงานหนึ่งและพิมพ์เขียว หนึ่งของสิ่งสารพัด และในเวลาที่กำหนดไว้ของพระองค์ พระองค์จะทรงกระทำกิจตามแผนงานของพระองค์ อย่างละเอียดตามพิมพ์เขียวของพระองค์ ในความครบบริบูรณ์ของเวลาพระเยซูได้เสด็จมาแล้ว (กท. 4:4) และ ในความครบบริบูรณ์ของเวลาพระเยซูองค์เดียวกันนี้จะเสด็จมาอีกที (กิจการ 1:11) พระคุณของพระเจ้าได้ถูก ฝากไว้ในพระเยซู-สถานที่แห่งความปลอดภัยและความแน่นอน-จนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดไว้ นั่น “แต่บัดนี้ได้ ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการปรากฏของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา”

พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี เพื่อเป็นผู้ก่อตั้งศาสนาใหม่ หรือเพื่อเป็น อาจารย์ ผู้ทำการอัศจรรย์ และผู้รักษาโรคที่ไม่ธรรมดาที่สุดของโลก พระเยซูได้ทรงนำพระเจ้าลงมาสู่ มนุษย์ในเนื้อหนังซึ่งเป็นที่ ๆ มนุษย์สามารถมองเห็นพระองค์ ได้ยินพระองค์ และสัมผัสพระองค์ได้ (1 ยอห์น 1:1,2) ยอห์นเป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อที่เราจะได้มีสัมพันธธรรมและเพื่อที่ความชื่นบานของเราจะได้เต็ม เปี่ยม พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทำให้โลกคืนดีกันกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19)

“สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้า ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อ หนัง เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระ วิญญาณ” (รม. 8:3,4)

เมื่ออาถัมได้ทำบาป พระเจ้าก็ทรงถูกล่วงเกิน และเมื่ออาถัมพยายามที่จะปกปิดความอับอายแห่ง ความเปลือยเปล่าของตนด้วยการงานแห่งมือของตัวเอง พระเจ้าก็ทรงถูกล่วงเกินหนักกว่าเดิมอีก พระองค์ทรง ประณามเครื่องปกปิดจากโบมะเดื่อนั้น ทรงประณามที่ซ่อนตัวของอาถัม และเมื่อแลกด้วยเลือดของพวกสัตว์ที่ ไร้เดียงสา พระองค์ทรงจัดหาเครื่องปกปิดให้แก่อาถัมและเอวา จากนั้นพระองค์ทรงสัญญาเรื่องพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ พระเยซูทรงเป็นการสำเร็จจริงของพระสัญญานั้น- พระเจ้าในเนื้อหนัง พระเยซูทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า...พระเจ้าผู้ทรงถูกล่วงเกิน ในเนื้อหนังนั้นที่ได้ล่วงเกิน พระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า-แต่ก็เป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงองค์นั้น กระนั้นพระองค์ก็ ทรงเป็นมนุษย์-และในกายหนึ่ง “ซึ่งเหมือนกับเนื้อหนังที่บาป” พระองค์ทรงทำให้พระองค์ผู้ถูกล่วงเกินนั้นพอ

พระทัยแล้ว พระเยซูทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้ว (มธ. 5:17) พระองค์ทรงทำให้พระทัยของพระเจ้าอิมเมมแล้ว (ยอห์น 17:1 เป็นต้นไป) พระองค์ทรงชำระหนี้บาปแล้ว พระองค์ทรงซื้อการไถ่ของเราแล้ว พระองค์ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์เองแล้ว เมื่อพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และทรงปล่อยพระวิญญาณขึ้นไป พระเจ้าก็ทรงพอพระทัย ราคาของการไถ่นั้นถูกจ่ายแล้ว และความตายถูกทำให้สิ้นฤทธิ์แล้ว

“...ผู้ใดทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยทางข้าวประเสริฐ” พระเยซูไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพียงเพื่อจะนำข่าวสารหนึ่งมาให้ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อนำข่าวประเสริฐหนึ่งมาให้-พระองค์ทรงเป็นข่าวประเสริฐนั้น: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั่นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า...และพระวาเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,2,14)

ในยอห์น 6:53,54 พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ยกเว้นท่านทั้งหลายกินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และดื่มโลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย ผู้ใดก็ตามที่กินเนื้อหนังของเรา และดื่มโลหิตของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” เมื่อพระเยซูตรัสคำกล่าวนั้น สาวกหลายคนของพระองค์ก็หันกลับ “และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป” (ยอห์น 6:66)

พระเยซูทรงทำให้ความตายสิ้นฤทธิ์แล้ว: “เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ และได้ตายแล้ว และดูเถิด เราก็กียอดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และถือลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและแห่งความตาย” (วว. 1:18) พระเยซูทรงขจัดเหล็กไนแห่งความตายออกไปแล้ว พระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” (ยอห์น 3:36) พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก และปราศจากพระองค์เราก็ก้อยู่ในความมืด ในยอห์น 3:19 เราถูกบอกไว้ว่า “...และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย” ใน 1 ยอห์น 1:7 เราอ่านว่า “...ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น”

บรรดาการลองใจ ความทุกข์ลำบาก ความปวดร้าวใจ และน้ำตาจะมาแน่นอน: “ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่แล้ว สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:22,23)

กระนั้น ทั้ง ๆ ที่ต้องเผชิญความปวดร้าวใจ ใจแตกสลาย การลองใจและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ แม้กระทั่งตอนนี้พวกเราที่ได้ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูและพระโลหิตที่หลังรินนั้นแห่งกางเขนของพระองค์ ก็ถูกวางไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าในสวรรค์สถานแล้วในแง่ของตำแหน่ง: “และทรงให้

พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6) “แล้วถ้าพวกท่านได้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว จงแสวงหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งอยู่เบื้องบน ในที่ซึ่งพระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงตั้งความคิดของพวกท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นชีวิตของพวกเรา จะทรงปรากฏ เมื่อนั้นพวกท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” (คส. 3:1-4)

เราที่รับความรอดแล้วก็ป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว เราตายไปแล้วต่อโลกนี้ และชีวิตของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เราถูกฝากไว้ในสถานที่อันปลอดภัยแล้ว และ “เมื่อพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นชีวิตของพวกเรา จะทรงปรากฏ เมื่อนั้นพวก(เรา)ก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” “เพราะข้าพเจ้านับว่าบรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:18)

“เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วงและบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1,2) พระเยซู “ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น” พระองค์เต็มใจเสด็จไปที่กางเขนนั้นเพราะความชื่นชมยินดีที่ถูกตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ เรา เช่นเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ควรมองพันหุบเขาแห่งน้ำตานี้ไปยังความชื่นชมยินดีที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าเรา และอธิษฐานทุกวันว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า!”

ข้อ 11: “สำหรับชาวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์ และเป็นอัครทูต และเป็นครูของพวกคนต่างชาติ”

เปาโลไม่ได้ตัดสินใจด้วยตัวเองที่จะเข้าสู่งานรับใช้ เขาไม่ได้เลือกที่จะรับเอางานรับใช้เหมือนเป็นอาชีพหนึ่ง-เขาเป็นนักเทศน์ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง ผมถึงกับผงะเมื่อผมได้ยินคำกล่าวเช่นนั้น: “ชายหนุ่มคนนั้นควรเข้าสู่งานรับใช้ เขามีบุคลิกอันหลากหลายและพรสวรรค์ที่แสนวิเศษขนาดนั้น” เมื่อไม่กี่คืนก่อนเองชายหนุ่มคนหนึ่งในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่ผมกำลังจัดงานประชุมฟื้นฟูบอกผมว่าหลายคนในคริสตจักรของเขาได้เสนอแนะว่าเขาควรเข้าสู่งานรับใช้เพราะว่าเขาไม่ธรรมดาและคงจะเป็นนักพูดที่เก่งกาจได้แน่ ๆ เขาถามผมว่า “อาจารย์คิดว่าผมควรทำอะไร?” คำตอบของผมก็คือ “อย่าพยายามเทศนาข่าวประเสริฐนอกจากคุณรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกคุณเข้าสู่งานรับใช้! อย่าปล่อยให้ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง หรือคริสตจักรของคุณพาคุณเข้าสู่งานรับใช้” เหล่านักเทศน์ที่พระเจ้าได้ทรงเรียกควรได้รับเกียรติและความเคารพนับถือในฐานะเหล่าผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่จงสงสารชายผู้นั้นที่พยายามรับใช้ในงานรับใช้โดยที่ไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า!

ใน 1 ทิโมธี 1:12 เปาโลกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานความสามารถแก่เขา ทรงนับว่า เขาสัตย์ซื่อ และตั้งเขาในงานรับใช้ ในคำพยานของเขาต่อพระพักตร์กษัตริย์อากริปปา (ซึ่งถูกบันทึกไว้ในบทที่ยี่สิบหกของหนังสือกิจการ) เปาโลเล่าแบบคำต่อคำถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการกลับใจรับเชื่อของเขาและการทรงเรียกของเขาให้เข้าสู่งานรับใช้ ชายผู้นี้เป็นยิวแบบดั้งเดิมคนหนึ่งที่มีเกียรติ มีการศึกษา เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน กระนั้นเมื่อพระเยซูทรงเรียก แต่งตั้ง และมอบหมายพันธกิจเขาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ เขาก็กล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ากลัวว่าแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า ถ้าโดยวิธีใดก็ตาม ข้าพเจ้าอาจกระตุ้นพวกเขาซึ่งเป็นเนื้อหนังของข้าพเจ้าให้เลียนแบบ และอาจช่วยบางคนในพวกเขาให้รอด” (รม. 11:13,14) พวกคนต่างชาติเป็น “พวกสุนัข” ในสายตาของพวกยิวในสมัยของเปาโล-แต่เมื่อพระเจ้าทรงแต่งตั้งนักเทศน์คนหนึ่ง ไม่ว่าการแต่งตั้งนั้นจะเป็นแก่คริสตจักรแห่งแรกในเมืองหรือแก่งานมิชชั่นหนึ่งบนถนนที่ไม่มีใครอยากเข้าไปเหยียบ ชายผู้นั้นก็จะกล่าวว่าในถ้อยคำของอิสยาห์ว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้...ส่งข้าพระองค์ไปเถิด!” เปาโลเชื่อฟัง คำบัญชาของพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส เขาเชื่อ เขาได้รับพิศมา “และในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า!” (กิจการ 9:20) เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิตและงานรับใช้ของเขาต้องปิดตัวลง เปาโลก็ไม่เคยลืมวันนั้นเมื่อพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดและตั้งเขาเข้าสู่งานรับใช้

ข้อ 12: “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์สิ่งเหล่านี้เช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสິงซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น”

ยอดเยี่ยมไปเลย!!! “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์สิ่งเหล่านี้เช่นกัน” เปาโลได้ทนทุกข์การเอาเปรียบ การใส่ร้าย ความเจ็บปวดฝ่ายร่างกาย ความทุกข์ระทม น้ำตา-และตอนนี้คือการจำคุก ซึ่งเป็นผลลัพธ์สุดท้ายแห่งงานรับใช้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งเขาให้กระทำ เพราะเขายกชูพระเมษโปดกของพระเจ้า (ผู้ซึ่งโลกเกลียดชัง) และเทศนาพระคุณของพระเจ้า (ข่าวสารนั้นที่พญามารรังเกียจ) เขาจึงถูกทอดทิ้งโดยมนุษย์-แต่ไม่ใช่โดยพระเจ้า เขากล่าวว่า “มีแต่ลูกาสหายที่ข้าพเจ้าวางใจเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า คนอื่น ๆ ทุกคนทอดทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าติดคุกอยู่ โดยเผชิญกับความมรณะของมรณะสักขีคนหนึ่ง ข้าพเจ้าทนทุกข์ในความเปื่อยขึ้นแห่งคุกใต้ดินนี้-หิวโหย เหน็บหนาว ร่างกายเจ็บปวด-แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่ละอาย”

เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ผิดหวัง ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าและทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ากำลังเผชิญสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ตอนนี้ และถ้าข้าพเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ข้าพเจ้าก็จะใช้ชีวิตนั้นแบบเดิมเลย-โดยอุทิศหมดทั้งตัวและหัวใจโดยไม่สงวนไว้ต่อพระเจ้าและข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าไม่ละอาย ข้าพเจ้าไม่ผิดหวัง ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธความเชื่อนั้นและกล่าวว่าข้าพเจ้าเสียใจที่ข้าพเจ้าได้พบกับพระเยซู ถึงแม้ข้าพเจ้าติดคุกอยู่ ถูกตัดสินว่ามีความผิดและต้องโทษถึงตายเพราะการประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ไม่ละอายเพราะว่า: ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ (พระเยซู) ทรงสามารถที่จะรักษาสິงซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์”

เปาโลรู้จักพระองค์ผู้ที่เขาได้พบบนถนนเมืองดามัสกัส และเขารู้ว่าพระเยซูองค์เดียวกันนี้ที่ได้ช่วยเขาให้รอดและเรียกเขา พระเยซูองค์เดียวกันนี้ที่เขายกชูและเทิดทูนตลอดงานรับใช้ของเขา จะทรงรักษาสิ่งซึ่งเขาได้มอบไว้กับพระองค์ “จนถึงวันนั้น”-วันนั้นเมื่อเขาจะยืนอยู่หน้าต่อหน้ากับพระเจ้าบริสุทธิ์องค์หนึ่งผู้ทรงพิพากษาในความชอบธรรม

เปโตรกล่าวไว้เช่นนี้: “แต่จงเคารพยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าในใจของพวกท่าน และจงเตรียมพร้อมเสมอที่จะให้คำตอบแก่ทุกคนที่ถามพวกท่านถึงเหตุผลแห่งความหวังที่มีอยู่ในพวกท่าน ด้วยความอ่อนสุภาพและความยำเกรง โดยมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในขณะที่เขาเหล่านั้นพูดใส่ร้ายพวกท่าน เหมือนใส่ร้ายบรรดาคนกระทำความชั่วร้าย พวกเขาจะได้รับความละอาย ที่กล่าวหาการกระทำดีของพวกท่านในพระคริสต์อย่างเป็นเท็จ เพราะว่า ถ้าพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเช่นนั้น การที่พวกท่านทนความทุกข์ยากเพราะการทำดีก็ดีกว่าทนทุกข์เพราะการทำชั่ว” (1 เปโตร 3:15-17)

สามสิ่งซึ่งเปาโลประสบให้ยาที่รักษาหายแน่นอนสำหรับความสงสัย ความกังวล และความกระวนกระวายใจทุกอย่าง และสามสิ่งนี้สามารถเป็นประสบการณ์ของคุณและของผมได้:

1. พระองค์ผู้ขึ้น

มีสมาชิกคริสตจักรและนักศาสนานักงานจำนวนมากที่บอกคุณได้ว่าพวกเขาเชื่ออะไร-พวกเขาท่องจำปฐกถา วิสัยทัศน์ พวกเขาได้ศึกษาค้นคว้าสิ่งที่นิกายของพวกเขาโดยเฉพาะเชื่อ พวกเขาได้เรียนรู้กฎและข้อบังคับทั้งหลาย และพวกเขาสามารถท่องให้ฟังได้ว่าสิ่งเหล่านั้นคืออะไรบ้าง-แต่เมื่อคุณถามพวกเขาตรง ๆ ว่า “คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? คุณทราบไหมว่าคุณรอดแล้ว?” พวกเขาให้คำตอบที่แน่ชัดไม่ได้ พวกเขา “หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น” พวกเขา “คิดเช่นนั้น” และพวกเขากำลังพยายาม “ทำเต็มที่เท่าที่พวกเขาารู้วิธี” เปาโลทราบว่าคุณตนเชื่ออะไร-แต่เขาทราบมากกว่านั้นอีก: เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว”

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่กฎ ข้อบังคับ พันธสัญญา ข้อเชื่อ หรือหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ “พระคริสต์ในพวกท่าน” เปาโลได้พบกับพระคริสต์บนถนนไปเมืองดามัสกัส-เขาได้เห็นความสว่างนั้น เขาได้ยินเสียงนั้น-และเขาถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า?” เสียงนั้นตอบกลับว่า “เราคือเยซู” เปาโลรู้ว่าตนได้มีประสบการณ์กับบุคคลผู้หนึ่ง-ไม่ใช่ศาสนาหนึ่ง พระคริสต์ทรงเป็นความรอดของเรา ไม่มีนามอื่นใดอีกภายใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ท่ามกลางมนุษย์ที่โดยนามนั้นเราต้องรับความรอด พระคริสต์ทรงเป็นทางนั้น ความจริงนั้น ชีวิตนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมาถึงพระเจ้าได้เว้นแต่โดยพระองค์ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี”-และถ้าพระคริสต์ไม่ทรงอยู่ในคุณ คุณก็ไม่มีหวังเลย! ถ้าคุณรู้จักพระองค์ที่คุณเชื่อแล้ว คุณก็พร้อมแล้วสำหรับก้าวที่สองในชัยชนะเด็ดขาดเหนือความกังวล ความสงสัย และความกลัว

2. สิ่งนั้น

เปาโลรู้จักสิ่งนั้นที่เขาเชื่อเกี่ยวกับพระองค์นั้นที่เขาเชื่อ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์” เปาโลเชื่อมั่นคงในใจของตนว่าพระเยซูองค์นั้นผู้ทรงสามารถช่วยเขาให้รอดได้ในเมืองดามัสกัสที่ทรงฤทธิ์สามารถเช่นกันที่จะรักษาสิ่งนั้นที่เปาโลได้มอบไว้กับ

พระองค์ ถ้าคุณฝากวิญญาณของคุณไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับความรอดแล้ว คุณก็รับความรอดแล้ว ถ้าคุณกล่าวจากใจของคุณแล้วว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ข้าพระองค์เป็นคนบาปคนหนึ่ง-โปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยเถิด!” คุณก็รับความรอดแล้ว

แต่เปาโลอ่อนวอนเพื่อเหล่าผู้เชื่อของเขาให้พวกเขาถวายเป็นใจ วิญญาณ และร่างกายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า โดยถูกแยกตั้งไว้อย่างสมบูรณ์ (1 ธส. 5:23) การถูกไถ่เป็นเรื่องหนึ่ง แต่มันเป็นคนละเรื่องเลยที่จะมอบทั้งหมดแด่พระเยซูและยอมให้พระองค์มีความเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัด ความคิดที่มอบไว้แต่พระเยซูจะไม่กังวลและสงสัย ถ้าเราใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์แล้ว ก็เป็นที่แน่นอนว่าถ้าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยเราให้รอดได้ พระองค์ก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาเราไว้ได้ และถ้าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะจัดหาสำหรับความต้องการของมนุษย์ภายในได้ ก็เป็นที่แน่นอนว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะจัดหาสำหรับความต้องการเหล่านั้นของเนื้อหนัง มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะสงสัยพระเจ้า!

พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33) ถ้าเราให้สิ่งที่ต้องมาก่อนมาเป็นอันดับหนึ่ง พระเจ้าก็ทรงมีหน้าที่ในการดูแลเรา-และพระองค์จะทรงดูแลเรา พระองค์ทรงดูแลนกกระจอกและดอกกลีบลีแห่งท้องทุ่ง และเราก็มีค่ามากกว่าพวกมันตั้งเยอะ ถ้าคุณเป็นลูกคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าและยังวิตกกังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพชั่ววันจันทร์ของคุณหรือความต้องการประจำวันต่าง ๆ ของคุณ-ในฝ่ายร่างกาย ฝ่ายวิญญาณ ด้านสภาพจิตใจ หรือสภาพทางการเงิน-คุณก็กำลังทำบาป พระเจ้าองค์นั้นผู้ช่วยให้คุณให้รอดแล้ว ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งใดและทุกสิ่งที่ถูกมอบไว้กับพระองค์ ความวุ่นวายใจของคุณอาจเป็นไปได้ว่าคุณยังไม่ได้มอบความคิดของคุณและความต้องการต่าง ๆ ในฝ่ายร่างกายของคุณไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ และถ้าคุณยอมมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ จินส่วนของคุณก็คือ ไร้วางใจเท่านั้น พระองค์ทรงจัดการส่วนที่เหลือของธุรกรรมนั้น

เปาโลรู้จักพระองค์ และเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะพิทักษ์รักษาทุกสิ่งที่เราเต็มใจมอบไว้กับพระองค์ คุณเชื่อไหมว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ว่าพระองค์จะกระทำ? อย่าสงสัยพระเจ้าเด็ดขาด อย่ายอมให้พญามารใส่ความสงสัยไว้ในความคิดของคุณเด็ดขาด พระเจ้าไม่สามารถและจะไม่มีวันทำให้คุณผิดหวังเลย คริสเตียนทั้งหลายอาจทำให้พระเจ้าผิดหวัง แต่พระองค์ไม่เคยทำให้คนของพระองค์ผิดหวังเลย เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวไว้ว่า “พวกเราทราบทั่วกันว่า ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) ในโรม 8:31 เปาโลกล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้” เปาโลเชื่อพระเจ้า และในความไว้วางใจอันสมบูรณ์แบบได้มอบทุกสิ่งไว้กับพระองค์

3. เวลานั้น

เราไม่ควรห่วงพะวงเกี่ยวกับพันธะหน้าที่ในแต่ละวันหรือ? ถ้าเราได้รับความรอดแล้ว เราสามารถพักผ่อนโดยไม่วิตกกังวลได้หรือว่าบางครั้งเราอาจมีใจหันกลับหรือถูกเล่นงานที่เปลวและทำบาปที่เลวร้ายมาก ๆ ได้? คำตอบสำหรับคำถามนั้นมีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า:

ดาวิดไม่ได้มีภาคพันธสัญญาใหม่ แต่เขารู้จักพระเจ้าองค์นั้นแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ ดาวิดกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงในทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ พระองค์ทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณของข้าพเจ้า!” นั่นเป็นเรื่องแสนวิเศษ ไม่ใช่หรือครับ? แต่ไม่ได้มีแค่นั้น: “พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (เพลงสดุดี 23:1-3)

ผู้เลี้ยงแกะที่ต้องกันนั้น (พระเยซู) ทรงนำผมเข้าไปในวิถีเหล่านั้นแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง-ไม่ใช่เพื่อที่ผมจะคุยโม้และอวด โดยป่าวร้องความบริสุทธิ์ของผมเอง แต่ “พระองค์ทรงนำผมไปในวิถีเหล่านั้นแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์!” ผมแบกรับนามของคริสเตียน ผมเป็นลูกของพระเจ้า และพระเยซูทรงเป็นห่วงเกี่ยวกับการที่ผมดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและประสบความสำเร็จในชีวิต คริสเตียนของผมมากกว่าที่ผมเป็นห่วงเกี่ยวกับตัวผมเองเป็นล้านเท่า! ผมมีขีดจำกัด-แต่พระองค์ทรงไร้ขีดจำกัด พระองค์ทรงนำผมและจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่างของผม พระองค์จะไปกับผมตลอดทาง กระทั่งจนถึงที่สุด-และจากนั้นพระองค์จะทรงเดินไปกับผมผ่านเข้าหุบเขาแห่งเงามัจจุราช “แน่ที่เดียว ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ในพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์!”

เปาโลเป็นผู้ถามคำถามนั้นว่า “ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว” เขาตอบคำถามนั้นว่า “คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม!” จากนั้นเขาถามว่า “ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก” และตอบว่า “คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ใช่แล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย” จากนั้นเขาถามคำถามที่สาม:

“ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโอบกอด หรือการถูกคุมขัง หรือ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:33-39)

“ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว” ลองเอ่ยชื่อทุกคนบนแผ่นดินโลกหรือในสวรรค์สิครับ...ไม่พบเลยสักคนเดียวที่สามารถฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อผู้เชื่อที่ถูกซื้อโดยพระโลหิตแล้วได้ เพราะว่าผู้เชื่อที่ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้นก็ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว-และผู้ที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้วก็ชอบธรรมพอ ๆ กับที่พระเยซูทรงชอบธรรม มันเป็นเรื่องจริงที่ว่า “ปราศจากความบริสุทธิ์ ไม่มีมนุษย์คนใดจะเห็นพระเจ้าได้” แต่หนทางเดียวที่มนุษย์คนใดจะสามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ได้ก็คือ ในพระเยซูคริสต์ ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระองค์ ดังนั้น เมื่อเราเป็นสมาชิกคนหนึ่งของผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้าแล้วโดยการบังเกิดใหม่

ก็ไม่มีผู้ใดในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกที่สามารถฟ้องเราได้ด้วยบาปที่จะทำให้เราตกนรก

“ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก” คำตอบก็คือ: พระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว พระคริสต์ผู้ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า แต่พระเยซูจะไม่ทรงปรับโทษผู้เชื่อทั้งหลาย-เพราะว่าพระองค์ทรงรักเรามากพอที่จะสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เราวางใจในพระองค์แล้ว และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อเสนอความแทนเรา (1 ทธ. 2:5; 1 ยน. 2:1,2) พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถส่งผมไปนรกได้- และพระองค์จะไม่ส่งผมไปที่นั่นเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของผม ผมเป็นลูกของพระองค์ ผมถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระองค์ ผมถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า

เปาโลถามว่า “ใครจะแยกพวกเรา (ฉีกพวกเรา) ออกจากความรักของพระเจ้าได้?” จากนั้นเขาเอ่ยชื่อ บ่วงแร้วและหลุมพรางหลายอย่างของพญามาร และปิดท้ายข้อพระคำตอนนี้ทั้งหมดโดยกล่าวว่า “หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้!” สิ่งใดก็ตามที่ผมมอบไว้กับพระเยซู พระองค์ก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษามันไว้จนถึงวันนั้น พระองค์จะทรงรักษาไว้ และพระองค์จะทรงถวายผู้เชื่อทุกคนแบบไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระบิดา

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ละอาย ข้าพเจ้าไม่ผิดหวัง ข้าพเจ้าไม่ท้อใจ ความตายของข้าพเจ้ามาถึงได้ทุกเมื่อ ข้าพเจ้ามีเวลาเหลืออยู่ไม่กี่วันบนโลก ข้าพเจ้าซรา เจ็บป่วย และติดคุกอยู่ เพื่อนฝูงทั้งหมดของข้าพเจ้า ยกเว้นลูกาได้ทอดทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว แต่ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสິงซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้นได้ ทิโมธีเอ๋ย จงสัตย์ซื่อ และจงเทศนาพระวจนะเหมือนอย่างที่ได้เทศนามัน”

คำเตือนสติให้สัตย์ซื่อ

ข้อ 13: “จงยึดถือรูปแบบแห่งบรรดาถ้อยคำอันถูกต้องไว้ให้มั่น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าแล้ว ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์”

เปาโลให้คำพยานส่วนตัวของตนแก่ทิโมธีจริง ๆ ในข้อ 12 เขาทำเช่นนั้นเพื่อหนุนใจและรับประกันทิโมธีว่าเขาไม่ได้เสียใจเลยสำหรับชีวิตที่เขาได้ดำเนินมา การแข่งขันที่เขาได้วิ่ง ข่าวประเสริฐที่เขาได้ประกาศ และปลายทางที่เขาได้มาถึงแล้ว และโดยคำพยานนี้เขาก็กำลังกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้ามีอีกชีวิตหนึ่งให้ได้ใช้ ข้าพเจ้าก็จะใช้มันเพื่อข่าวประเสริฐ ถ้าข้าพเจ้าตายได้อีกหน ข้าพเจ้าก็คงเต็มใจตายเพื่อข่าวประเสริฐ”

“จงยึดถือรูปแบบแห่งบรรดาถ้อยคำอันถูกต้องไว้ให้มั่น ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าแล้ว” นั้นมีความหมายเพียงว่า จงยึดมั่นข่าวประเสริฐแท้อันเรียบง่ายแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า-ข่าวสารแท้ที่เกี่ยวกับ การรับสภาพเนื้อหนัง (1 ทธ. 3:16) องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นแล้วตามพระคัมภีร์ เปาโลอยากให้ทิโมธีเป็นนักเทศน์ข่าวประเสริฐที่ดี เขาอยากให้ทิโมธีเทศนาข่าวประเสริฐทั้งหมด เขาไม่ยอมให้ทิโมธีเปิดโอกาสให้พญามารหลอกเขาเข้าตรอกมืด หรือทดลองเขาให้ “ทำงานรับใช้เป็นงานอดิเรก”

มีนักเทศน์บางคนซึ่งไม่สามารถเทศนาได้อีกเลยหากสื่กว่าบถูกตัดออกไปจากพระคัมภีร์ เพราะพวกเขาเทศนาหัวข้อเดิมทุกครั้งทีพวกเขาขึ้นธรรมาสน์ บางคนเทศนาเรื่องบังเกิดมา-ตามสูตรสำเร็จของพวกเขา

เขาเอง คนอื่น ๆ ก็เทศนาเรื่องการถวายสิบลดเข้าคลัง-และพวกเขาก็รู้เพียงแค่นั้น กับคนอื่น ๆ พวกเขาที่ชอบเทศนาเกี่ยวกับบางช่วงของคำพยากรณ์ ดังนั้นพญามารจึงผลักพวกเขาเข้าไปในตรอกมืด ถ้าซาตานทำให้ผู้รับใช้คนหนึ่งกลายเป็นพวกเสรีนิยมหรือพวกสมัยใหม่นิยมไม่ได้ มันก็จะพยายามอุบายงานรับใช้ของเขาโดยใช้วิธีอื่น เปาโลอยากให้ทิโมธีเทศนาความจริงนั้นทั้งหมดเกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า เกี่ยวกับมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ เกี่ยวกับการยกโทษบาป การชำระแยกตั้ง ความบริสุทธิ์ สวรรค์และนรก การเสด็จมาครั้งที่สอง

ข่าวประเสริฐเป็นน้ำนม เนื้อ ขนมปัง และชีวิตที่ช่วยให้ผู้เชื่อเติบโตต่อไปและกลายเป็นผู้ที่แข็งแรงขึ้น และมีประโยชน์มากขึ้น นี่คือน้ำประเสริฐที่ทิโมธีถูกเตือนสติให้ยึดมั่นไว้ โดยเป็นคนที่มีสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าก่อนอื่น จากนั้นจึงสัตย์ซื่อต่อพระวาระและต่อผู้คนที่เขากล่าวข่าวสารของตนให้ฟัง

ข้อ 14: “สิ่งอันดีนั้นซึ่งได้ทรงมอบไว้กับท่านแล้วนั้น จงรักษาไว้โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในพวกเรา”

ทิโมธีจะต้องอารักขาข่าวสารข่าวประเสริฐอันครบถ้วนนั้นด้วยความห่วงหาและการดูแลแบบร้อนรนตามที่ผมได้ชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาค้นคว้านี้ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นหัวใจ จิตวิญญูณ และแก่นแท้ของข่าวประเสริฐ และทิโมธีจะต้องเทศนาความจริงนั้นทั้งหมดเกี่ยวกับตัวตนของพระคริสต์ผู้สิ้น-สง่าราศีของพระองค์ ความรักของพระองค์ ความรอดที่พระองค์ทรงซื้อแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง และสง่าราศีที่จะมาขึ้นที่เราจะร่วมแบ่งปันกับพระองค์ในอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ ทิโมธีสามารถทำเช่นนี้ได้ “โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในพวกเรา”-และนั่นเป็นหนทางเดียวที่ผู้รับใช้หรือผู้สอนคนใดสามารถแจกจ่ายข่าวสารเกี่ยวกับพระเยซูได้ ตามที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงยกชูพระผู้ช่วยให้รอด

“เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยังไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้ แต่เมื่อพระองค์ พระวิญญูณแห่งความจริง เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทรงได้ยิน พระองค์จะตรัสสิ่งนั้น และพระองค์จะทรงแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะมา พระองค์จะทรงให้เราได้รับสง่าราศี เพราะว่าพระองค์จะทรงรับสิ่งที่เป็นของเรา และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย สิ่งสารพัดที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวว่า พระวิญญูณจะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรานั้น และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 16:12-15)

ผู้เชื่อน้อยคนนักตระหนักถึงความสำคัญของพระวิญญูณบริสุทธิ์ในยุคแห่งพระคุณนี้ ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมาถึงพระเจ้าเพื่อรับความรอดได้นอกจากเขาถูกชักนำโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ (ยอห์น 6:44) เราถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ (ยอห์น 3:5) เราถือครองพระวิญญูณนั้น (รม. 8:9) และถ้ามนุษย์คนใดไม่มีพระวิญญูณ เขาก็ไม่เป็นคริสเตียน เราถูกนำโดยพระวิญญูณ (รม. 8:14) เรามีการรับประกันผ่านทางพระวิญญูณ (รม. 8:16) เราถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญูณ (อฟ. 5:18) เราถูกประทับตราโดยพระวิญญูณจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอน (อฟ. 4:30) และพระวิญญูณจะทรงทำให้กายที่ตายได้ของเราเป็นขึ้นมาอีกเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นนั้น

ผู้ใดก็ตามที่ถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้านั้นก็เป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า และคุณเชื่อใจได้เลยว่า พระวิญญาณจะทรงนำเราเข้าสู่วิถีเหล่านั้นแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง พระองค์จะทรงถวายเกียรติพระเยซู ในชีวิตของเราเมื่อเราบนอบและยอมจำนนต่อพระองค์

เปรียบเทียบความแตกต่างของผู้ไม่สัตย์ซื่อและผู้สัตย์ซื่อ

ข้อ 15: “ท่านก็ทราบสิ่งนี้แล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หันไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอริโมเกเนส”

เราไม่ทราบว่ายาสองคนนี้เป็นผู้ใด พวกเขาไม่ถูกกล่าวถึงที่ไหนอีกในจดหมายฝากฉบับต่าง ๆ ของเปาโลหรือในพระคัมภีร์ เราสันนิษฐานว่าพวกเขาเป็นคนที่เคยเป็นผู้ติดตามที่ยำเกรงพระเจ้าของเปาโล และทุกคนก็ทราบเกี่ยวกับความห่มเทของพวกเขาที่มีต่อเปาโลและต่อชาวประเสริฐ เมื่อคนทั้งสองหันไปเสียจากเขา มันก็เป็นสิ่งที่สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน และนำความทุกข์ใจมาสู่เปาโล

สองคนนี้เป็นตัวอย่างของผู้ชนหมู่มากในแคว้นเอเชียที่ได้ทอดทิ้งเขาในชั่วโมงแห่งความทุกข์ใจและการทนทุกข์ของเขา “คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชีย” คงจะไม่หมายถึงดินแดนนั้นที่เรารู้จักมัน เอเชียวันนี้ประกอบด้วยพื้นที่มหาศาลของแผ่นดินโลกนี้ ซึ่งมีประชากรอาศัยอยู่หลายล้านคน มันเป็นเรื่องที่ยากยิ่งนักที่จะชี้ขาดเขตแดนอันแน่ชัดของเอเชียตอนที่โรมครอบครอง แต่เราทราบว่ามันมีขนาดเล็กกว่าที่มันเป็นสมัยนี้ เยอะ ประวัติศาสตร์ของแคว้นเอเชียประกอบด้วยประวัติศาสตร์ของเมืองใหญ่ทั้งหลายที่สำคัญของมัน ซึ่งได้แก่ อัครามิทียม อัสโสส คินดัส เอเฟซัส เลาดิเซีย มิเลทัส เปอร์กามัม ฟีลาเดลเฟีย ชาร์ดิส สเมอร์นา ธิยาทรา และโตรอัส ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังหมายถึงภูมิภาคนี้ที่ “คริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย” ตั้งอยู่ ตามที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือวิวรณ์ เมืองหลวงของพื้นที่ส่วนนั้นคือ เมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นนครใหญ่ ซึ่งเป็นที่ ๆ เปาโลใช้เวลาสามปีเต็มสั่งสอนและเทศนา (กิจการ 20:31) ทั้งแคว้นเอเชียทั้งหมดเปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐ และภายใต้การเทศนาของเขาหลายร้อยคนได้กลับใจรับเชื่อจากการนับถือรูปเคารพมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน เขาเป็นที่เกลียดชังเข้าไส้โดยเหล่าศัตรูของเขาที่นั่น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเวลานั้นที่ “คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชีย” หันไปเสียจากเปาโลหมายถึง เวลานั้นเมื่อเขาถูกจับกุมและถูกส่งลงเรือไปยังกรุงโรมเพื่อถูกจำคุก เนื่องจากเขาประสบความสำเร็จขนาดนั้นในงานรับใช้ของเขาในแคว้นเอเชีย โดยขณะผู้รับเชื่อหลายคนและก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่ง ดูเหมือนว่าผู้ติดตามของเขาที่มีจำนวนมหาศาลน่าจะมาช่วยชีวิตเขา แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ ในสายตาของพวกเขา เปาโลเป็นเหยื่อที่ถูกหวาดระแวงของรัฐ เป็นผู้นำที่พ่ายแพ้ของศาสนาหนึ่งที่ลึกลับ ถูกเกลียดชังและเป็นที่รังเกียจ เหล่าผู้ติดตามของเขาได้ทอดทิ้งเขาและปล่อยเขาให้เผชิญการติดคุกเพียงลำพัง

นี่ทำให้ผมนึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขณะที่พระองค์ทรงหักขมบึงและปลาเหล่านั้น พระองค์ทรงมีหลายพันคนอยู่แทบพระบาทของพระองค์ แต่เมื่อพระองค์ทรงล้มภายใต้น้ำหนักแห่งกางเขนของพระองค์ ไม่มีเลยสักคนเดียวที่อาสาแบกกางเขนนั้นให้พระองค์-และพระคัมภีร์บอกเราว่าซีโมนชาวไซรินถูกเกณฑ์ให้แบกกางเขนของพระองค์ (มาระโก 15:21) ศิษยาภิบาลหลายคนทราบดีกว่าผมว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งต้องการเพื่อนและยื่นถูกปรับโทษโดยคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ เขาก็จะเรียนรู้เสมอว่าเพื่อนที่แท้จริงของเขา

เป็นใครบ้าง หลายครั้งศิษยาภิบาลที่รักคนหนึ่งเชื่อว่าสมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่ของเขายืนอยู่เคียงข้างเขา-แต่เมื่อเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐพร้อมที่จะโหดเขาออก เขาก็ค้นพบว่ามิตรสหายของเขามีน้อยคนและว่าคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตานั้นต้อนรับคริสเตียนจำนวนมากที่ไม่มีจุดยืนมั่นคง เปาโลมีผู้กลับใจรับเชื่อและเพื่อนแต่ปากจำนวนมากในแคว้นเอเชีย แต่เมื่อเวลาทดสอบนั้นมาถึง เหมือนเหล่าสาวกของพระเยซู พวกเขาทั้งหมดกลับและไม่เดินกับเขาอีกต่อไป

ในชั่วโมงเหล่านั้นที่เขาโดดเดี่ยวและถูกทอดทิ้ง เปาโลพึ่งพาพระศิลาในรันดรองค์นั้น และความอ่อนล้าของเขาได้กลายเป็นความแข็งแกร่ง อัครทูตท่านนี้ผู้ปวดร้าวใจ “รู้จักพระองค์ที่เขาได้วางใจ” และด้วยเหตุนี้ เขาก็มีใจสงบเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมด เขาได้ติดตามพระเยซูและแน่วแน่เกี่ยวกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เขาก็มั่นใจได้ว่าเป็นความชื่นบานที่จะสละวางชีวิตของตนบนแท่นบูชาอันนั้นเพื่อข่าวประเสริฐที่เขารักและพระคริสต์องค์นั้นที่เขาได้พบบนถนนเมืองดามัสกัส

ข้อ 16: “ของค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิโฟร์สเกิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อย ๆ และไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย”

ในพระคำข้อนี้เราพบอีกบุคคลหนึ่งซึ่งเราทราบเกี่ยวกับเขาน้อยมาก จดหมายฝากฉบับอื่นไม่เอ่ยชื่อเขาเลย เขาอาศัยอยู่ในแคว้นเอเชีย เคยได้ยืมข่าวประเสริฐที่ถูกเทศนาโดยเปาโลโดยไม่ต้องสงสัย และเขาเป็นหัวหน้าครอบครัว เปาโลน่าจะเคยพักอยู่ในบ้านของเขามาบ้าง และเนื่องจากเขากล่าวว่า “โอเนสิโฟร์ส... ได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อย ๆ” เราจึงถูกนำไปเชื่อว่าเมื่อเขาถูกจับกุมและส่งตัวไปกรุงโรม ชายผู้นี้ได้มาเยี่ยมเขา ทำให้เขาชื่นใจรวมถึงนำอาหารและสิ่งของที่จำเป็นต่าง ๆ มาให้เขา โดยทำสิ่งที่ตนทำได้เพื่อแบ่งเบาภาระนั้น

“...และไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย” เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เชื่อว่าเปาโลถูกคุมตัวอยู่ในคุกที่แน่นอน ในส่วนที่พวกเขาอวยการตัวเอ็งถูกขังไว้ มีอยู่คราวหนึ่งเขาอาศัยอยู่สองปีในบ้านที่เขาเช่าเอง โดยถูกล่ามโซ่ติดกับทหารโรมานายหนึ่ง (กิจการ 28:16,23,30) แต่พระคัมภีร์บ่งบอกว่าบัดนี้เขาถูกขังอยู่ในคุกใต้ดิน-และตามประวัติศาสตร์ หนทางเดียวที่ผู้มาเยี่ยมจะเห็นหน้านักโทษคนหนึ่งภายใต้สภาพการณ์เหล่านั้นได้ก็คือ ติดสินบน โอเนสิโฟร์สเห็นได้ชัดว่าเป็นคนมีเงิน เพราะว่าเขามาเยี่ยมเปาโลในคุก “บ่อย ๆ” ในจดหมายฉบับนี้ เขาก็ถูกระลึกถึงด้วยความรักและความชื่นชมที่ซาบซึ้งใจ

ข้อ 17: “แต่ขณะที่เขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้เสาะหาข้าพเจ้าอย่างขยันขันแข็งมาก จนได้พบข้าพเจ้า”

“เขาได้เสาะหาข้าพเจ้า” คงจะบ่งบอกว่าโอเนสิโฟร์สประสบความสำเร็จลำบากในการค้นหาว่าเปาโลถูกขังอยู่ในคุกไหน อาจเป็นไปได้ว่าพวกศัตรูของข่าวประเสริฐไม่ยอมบอกเขาว่าเพื่อนของเขาอยู่ที่ไหน แต่เขา “ได้เสาะหา...อย่างขยันขันแข็ง” จนกระทั่งเขาได้พบเปาโล มิตรสหายเช่นนั้นคือไข่มุกล้ำค่า และพระเจ้าก็ประทานมิตรสหายไม่กี่คนเช่นนั้นให้แก่กันเทศน์ของพระองค์เสมอซึ่งเขาจะพึ่งพาได้ เพื่อนฝูงส่วนใหญ่ (พวกเพื่อนแต่ปาก) จะทอดทิ้งเราในชั่วโมงแห่งความตึงเครียดที่สุด แต่สหายผู้ที่เราควรเก็บรักษาไว้ดูจเพชรพลอยคือ คนที่ยืนหยัดอยู่กับเราในยามที่เราต้องการกำลังใจ เมื่อคนอื่น ๆ ทุกคนต่อต้านเรา และดูเหมือนว่าเราพ่ายแพ้ในการสู้รบนี้แล้ว ไม่มีถ้อยคำใดจะสามารถแสดงออกถึงคุณค่าของมิตรเช่นนั้นได้!

ข้อ 18: “ขององค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานแก่เขาว่า เขาจะได้พบพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในวันนั้นด้วยเถิด และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสหลายสิ่งเพียงใดนั้น ท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว”

ในสมัยของเปาโล มีการเน้นหนักตรงหน้าที่ของหัวหน้าครอบครัว และเปาโลอธิษฐานขอพระเมตตาของพระเจ้าที่จะมีแก่เพื่อนรักของตนในวันนั้นเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อของเขา เขาปิดท้ายคำอธิษฐานของตนเพื่อไอเนสิโฟรัสโดยกล่าวว่า “เขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสหลายสิ่งเพียงใดนั้น ท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว”

ความยำเกรงพระเจ้าและความจริงใจของชายผู้นี้ไม่ใช่เรื่องลับแต่อย่างใดในที่ประชุมท้องถิ่นนั้นที่เมืองเอเฟซัส เขาเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้าและเพื่อนที่อุทิศตัวคนหนึ่งแก่อัครทูตเปาโล เขาได้ทำการรับใช้หลายอย่างแก่เปาโลขณะที่เปาโลเทศนาอยู่ในเมืองเอเฟซัส และเห็นได้ชัดว่าเมื่อชายผู้นี้มอบถวายใจของตนแด่พระเยซู เขาก็มอบถวายทรัพย์สินของตนเช่นกัน

พระเยซูตรัสว่าถ้าเราให้น้ำเย็นแม้สักถ้วยหนึ่งในพระนามของพระองค์ เราก็จะไม่สูญเสียบำเหน็จของเราสำหรับงานรับใช้นั้นเลย และเปาโลอธิษฐานขอให้ในวันนั้นเมื่อเพื่อนคริสเตียนที่รักผู้นี้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับบำเหน็จของเขา เขาก็จะได้ยินว่า “ทำได้ดีมาก เจ้าผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ!”

2 ทิโมธี - บทที่ 2

เส้นทางของผู้เชื่อในยามแห่งการออกไปจากความจริง

2:1 เหตุฉะนั้น ท่าน บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งในพระคุณซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์

2:2 และสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าท่ามกลางพยานหลายคน สิ่งเดียวกันนั้นเองท่านจงมอบไว้กับคนทั้งหลายที่สัตย์ซื่อ ผู้ที่จะสามารถสอนคนอื่นได้ด้วย

- 2:3 ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบาก เหมือนอย่างทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์
- 2:4 ไม่มีมนุษย์คนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปยุ่งเกี่ยวอยู่กับกิจการต่าง ๆ แห่งชีวิตนี้ เพื่อเขาจะเป็นที่
ชอบใจของผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้น
- 2:5 และถ้ามนุษย์คนใดต่อสู้อย่างหนักที่จะเป็นผู้ชนะด้วย แต่เขาก็ไม่ได้ถูกสวมมงกุฎ ยกเว้นเขาสู้ตามกฎ
- 2:6 กสิกรที่ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผลทั้งหลาย
- 2:7 จงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวเถิด และขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง
- 2:8 จงระลึกว่าพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายของดาวิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ตามข่าว
ประเสริฐของข้าพเจ้านั้น
- 2:9 เพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนความทุกข์ยาก เหมือนอย่างผู้กระทำความชั่วร้าย จนกระทั่งถูก
ล่ามโซ่ แต่พระวาระของพระเจ้านั้นไม่ถูกล่ามโซ่
- 2:10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสู้ทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เพื่อพวกเขาจะได้รับความรอด
ด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมกับสง่าราศีนิรันดร์
- 2:11 นี่เป็นถ้อยคำสำคัญคือ ด้วยว่าถ้าพวกเราตายกับพระองค์ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน
- 2:12 ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าพวกเราปฏิเสธพระองค์
พระองค์ก็จะปฏิเสธพวกเราเช่นเดียวกัน
- 2:13 ถ้าพวกเราไม่เชื่อ ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ยังทรงสถิตย์ชื่ออยู่ พระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้
- 2:14 จงเตือนพวกเขาให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ โดยกำชับพวกเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ไม่ให้พวกเขา
โต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำทั้งหลาย ซึ่งไม่ก่อประโยชน์เลย แต่ทำให้บรรดาผู้ฟังล้มคว่ำไป
- 2:15 จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระ
วาระแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง
- 2:16 แต่จงหลบเลี่ยงคำพูดพาล่ามทั้งหลายที่ลบลู่และไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นจะเพิ่มขึ้นไปสู่การอธรรม
มากยิ่งขึ้น
- 2:17 และคำพูดของพวกเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเปื่อย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น
- 2:18 คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริงไปเสียแล้ว โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และ
ได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย
- 2:19 แต่อย่างไรก็ตามรากฐานของพระเจ้านั้นตั้งอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับนี้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
รู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์’ และ ‘ให้ทุกคนที่ออกพระนามของพระคริสต์ออกห่างเสียจากความชั่วช้า’
- 2:20 แต่ในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ๆ มิได้มีแต่ภาชนะทองคำและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และดินด้วย และบ้างก็มี
เกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ
- 2:21 เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดชำระตัวเองให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีเกียรติ ซึ่งถูกชำระให้
บริสุทธิ์แล้ว และเหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการงานที่ดีทุกอย่าง
- 2:22 จงหลีกเลี่ยงเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่มสาว แต่จงติดตามความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก สันติสุข

ร่วมกับคนที่หลายที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากใจบริสุทธิ์

2:23 แต่จงหลีกเลี่ยงบรรดาคำถามอันโง่เขลาและเบาปัญญา โดยรู้แล้วว่าคำถามเหล่านั้นก่อให้เกิดการวิวาทกัน

2:24 และผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่วิวาทกัน แต่ต้องมีใจสุภาพอ่อนโยนต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะสอน มีความอดทน

2:25 ในความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าบางทีพระเจ้าอาจจะโปรดให้พวกเขากลับใจเสียใหม่มาสู่การยอมรับความจริง

2:26 และเพื่อพวกเขาจะเอาตัวเองกลับคืนออกมาจากกบฏของพญามาร ผู้ซึ่งถูกจับไปเป็นเชลยโดยมันตามความประสงค์ของมัน

คำกำชับของเปาโลถึงทิโมธี

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้น ท่าน บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งในพระคุณซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์”

ไม่มีผู้ใดนอกจากผู้รับใช้คนหนึ่งที่สามารถซาบซึ้งอย่างเต็มเปี่ยมถึงคำเตือนสติที่เปาโลให้แก่ทิโมธีในพระคำข้อนี้: “...จงเข้มแข็งในพระคุณซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์” ต้องใช้พระคุณเป็นสองเท่าเพื่อที่จะเป็นผู้เลี้ยงของพระเจ้าและรักฝูงแกะที่พระองค์ทรงแต่งตั้งเหล่านั้นกเทศน์ของพระองค์ให้ดูแล หลายครั้ง คนเหล่านั้นที่เราพยายามทำเพื่อพวกเขามากที่สุดจะปฏิบัติกับเราอย่างน่าละอายมากที่สุดในยามที่เราเดือดร้อน ขณะที่คนเหล่านั้นที่เราได้ทำเพื่อพวกเขาแค่เพียงเล็กน้อยจะมาช่วยชีวิตเราและทำเพื่อเรามากกว่าคนเหล่านั้นที่เราคาดหวังจากพวกเขาเอะ

เปาโลเพิ่งชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงอันน่าผิดหวังที่ว่า “คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หันไปจากข้าพเจ้า” และจากนั้นเขาก็เอ่ยชื่อพี่น้องสองคนที่ดูเหมือนทำร้ายจิตใจเขาอย่างมาก เขาเตือนความจำทิโมธีว่า ลูกาคนเดียวยืนหยัดเคียงข้างเขา และจากนั้นก็เล่าย้อนถึงพระพรนั้นของการที่โอสสิโอสได้มาเยี่ยมเขาในคุก ทั้งหมดที่เขาได้กล่าวไปนั้นได้นำมาสู่คำขอรับรองที่อยู่ต่อหน้าเราตอนนี้: “จงเข้มแข็งในพระคุณ” เขากำลังพยายามชี้ให้ทิโมธีเห็นว่าทิโมธีต้องระวังตัวอยู่ทุกชั่วขณะ ว่าทิโมธีต้องพึ่งพาพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่พึ่งพาความช่วยเหลือของมนุษย์ เขาต้องเข้มแข็งในพระคุณ เพราะเขาไม่อาจหวังว่าจะชนะศึกนี้ได้โดยปราศจากพระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระเจ้า

นี่เป็นเวลาแห่งความขัดสนของทิโมธีอย่างแท้จริง เพราะเขาจะต้องประสบกับความสูญเสียในไม่ช้า เปาโลทราบพญามารจะโจมตีทิโมธีด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่รบกวนใจเขาได้ ด้วยทราบถึงความกลัวเหล่านั้นที่อาจเกิดกับคน ๆ หนึ่งที่โดดเดี่ยวเมื่อทุกสิ่งต่อต้านเขาและเพื่อนทุกคนของเขาทำให้เขาผิดหวัง เปาโลหนุนใจทิโมธีให้เข้มแข็งในพระคุณซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ เขาอยากให้ทิโมธีมองขึ้นไปข้างบน ไม่ใช่มองไปที่สภาพการณ์แวดล้อมที่อยู่รอบตัวเขา เขาควรไว้วางใจพระเจ้าสำหรับชัยชนะนั้นและสำหรับพระคุณที่จะเผชิญหน้าสิ่งใดก็ตามที่วันข้างหน้าจะนำมา

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า-และโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้น โดยทางพระองค์เท่านั้น เราจึงสามารถเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตได้ พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ “ในใจของพวกท่านโดยความ

เชื่อ” (อฟ. 3:17) และเราต้องมองเข้าข้างในเสมอเพื่อชัยชนะ เปาโลได้เรียนรู้ว่าพระคุณของพระเจ้าพอเพียงสำหรับสิ่งใด ๆ และทุกสิ่ง (2 คร. 12:8-10) เขารู้ว่าเราเข้มแข็งที่สุดเมื่อเราคิดว่าเราอ่อนแอและเมื่อเราคิดว่าเราเข้มแข็ง เราก็ตกอยู่ในอันตรายแล้ว!

ข้อ 2: “และสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าท่ามกลางพยานหลายคน สิ่งเดียวกันนั้นเองท่านจงมอบไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ผู้ที่จะสามารถสอนคนอื่นได้ด้วย”

พระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอ การสู้รบนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า-และทิโมธีจะต้องเป็นทหารที่ดี โดยเกณฑ์ผู้อื่นให้มาช่วยในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ ทิโมธีรวบรวมเหล่าทหารที่แท้จริงแห่งกางเขนนั้นไว้รอบตัวเขาเพื่อช่วยเหลือเขาในงานรับใช้ของเขา และข่าวสารนั้นที่เขาจะต้องมอบไว้กับ “คนที่หลายที่สัตย์ซื่อ” คือ “สิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าท่ามกลางพยานหลายคน” การอ้างอิงถึง “พยานหลายคน” เห็นได้ชัดว่าชี้ย้อนไปยังเวลานั้นที่ทิโมธีถูกเจิมตั้ง การที่เขาถูกแยกตั้งไว้สำหรับงานของพระเจ้า (1 ทธ. 4:14) ดูเหมือนว่า ในพิธีอัครทูตที่ลิสบอนนั้น มีการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุมและการเทศนาข่าวประเสริฐที่เขาจะต้องประกาศด้วย ต่อหน้า “พยานหลายคน” เหล่านี้ เขาถูกแยกตั้งไว้เพื่อเทศนา และได้รับข่าวสารนั้นสำหรับงานรับใช้ของเขา ในถ้อยคำของเปาโลเอง ข่าวสารนั้นจะต้องเป็น:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั่นคือ ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเคลฟาซ จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครทูต ที่ไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างซึ่งข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้ และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นแม้ว่าเป็นตัวข้าพเจ้าหรือพวกเขา พวกเราก็ได้ประกาศอย่างนั้น และพวกท่านก็ได้เชื่ออย่างนั้น” (1 คร. 15:1-11)

เปาโลมีข่าวสารเดียวเท่านั้น: การตรึงกางเขนนั้น-ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์; การถูกฝังนั้น-ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์; การฟื้นคืนพระชนม์นั้น-ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์; และการเสด็จกลับมาของพระเยซูเพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์-ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ทิโมธีจะต้องฝากข่าวสารนี้ไว้กับเหล่าผู้สัตย์ซื่อในคริสตจักร เขาจะต้องเป็นผู้กำกับ พวกเขาจะต้องเป็นเหล่าผู้ช่วยของเขา โดยประกาศข่าวประเสริฐเดิมนี้ที่เปาโลได้ประกาศ-ข่าวประเสริฐเรื่องพระคริสต์องค์หนึ่งผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทรงถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น ได้เสด็จขึ้น

สู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที-พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวนั้น คนกลางผู้เดียวนั้น ความหวังเดียวนั้นของผู้เชื่อ และของโลก จงดูข้อต่อเหล่านี้ในโซ่เส้นนี้: ความจริงนั้นถูกมอบให้แก่เปาโล จากนั้นผ่านทางเขาก็ถูกมอบให้แก่ทิโมธี ผู้ซึ่งมอบมันให้แก่ “คนทั้งหลายที่สัตย์ซื่อ” และผ่านทางพวกเขามันก็ถูกมอบให้แก่ผู้อื่นต่อไป คริสเตียนทุกคนจึงครอบครองตำแหน่งหนึ่งทางยุทธศาสตร์และมีหน้าที่รับผิดชอบในการบอกเล่าข่าวประเสริฐออกไป

คุณสมบัติต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่สัตย์ซื่อ

ชีวิตคริสเตียน-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตนั้นของผู้รับใช้คนหนึ่ง-เป็นกิจวัตรที่หนักหน่วงและจริงจัง ชายหนุ่มคนใดที่เข้าสู่งานรับใช้โดยคิดว่าจะมีชีวิตที่สุขสบาย เส้นทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ หรือทางเดินถูกโรยด้วยดอกไม้ ควรตรวจสอบให้ถี่ถ้วนกับชายเหล่านั้นของพระเจ้าที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากก่อนที่จะเข้าสู่งานรับใช้ในฐานะเป็นอาสาสมัครหนึ่ง ถ้าชายหนุ่มคนใดกล่าวพร้อมๆกับเปาโลไม่ได้ว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ!” ชายหนุ่มผู้นั้นก็ควรลี้ภัยงานรับใช้และไปประกอบอาชีพอื่นดีกว่า พระเจ้าทรงตั้งเหล่านักเทศน์ในงานรับใช้ และพระองค์ประทานฤทธิ์เดชแก่พวกเขา ชายคนใดที่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะทนทุกข์การข่มเหง แต่นี้เป็นจริงมากเป็นพิเศษสำหรับผู้รับใช้คนหนึ่ง

เปาโลให้ภาพเปรียบเทียบอย่างเพื่อให้ภาพประกอบชีวิตคริสเตียน:

1. ทหาร-ข้อ 3 และ 4: “ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบาก เหมือนอย่างทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ ไม่มีมีมนุษย์คนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ แห่งชีวิตนี้ เพื่อเขาจะเป็นที่พอใจของผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้น”

“จงทนการยากลำบาก เหมือนอย่างทหารที่ดี” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าพระคำข้อนี้ควรอ่านว่า “จงรับส่วนแบ่งของท่านในการทนทุกข์ความยากลำบากทั้งหลายในฐานะทหารที่ดีคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์” ความคิดดูเหมือนจะเป็นว่าเขาไม่เพียงกำลัง “ทนการยากลำบาก” แต่กำลังทนทุกข์เป็นเพื่อนกับผู้อื่น...โดยพบกับการลงใจ ความเหนื่อยยาก และภัยอันตราย-ไม่ใช่เพียงลำพัง แต่เคียงข้างกับคริสเตียนคนอื่น ๆ การบอกเป็นนัยอันงดงามของการร่วมสามัคคีธรรมในการทนทุกข์ถูกนำเสนอตรงนี้

เปาโลร้องบอกบุตรของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ทิโมธีเอ๋ย จงรับส่วนแบ่งของท่านในการทนทุกข์เถิด” ถ้าเราอ่านบริบทถูกต้อง อัครทูตท่านนี้ตั้งใจที่จะเรียกทิโมธีให้ทนทุกข์ร่วมกับผู้นำสารที่ทนทุกข์แห่งข่าวประเสริฐ ให้ร่วมแบ่งปันส่วนนั้นและความเจ็บปวดนั้นกับหัวหน้าและเพื่อนของเขา

ถึงกระนั้น นายพันแห่งความรอดของเรา พระเยซูคริสต์ ทรงใส่พระทัยที่เหล่าสาวกของพระองค์ควรร่วมแบ่งปันในการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์ และในความทุกข์โศกของพระองค์บ้างด้วย พระองค์ตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย พวกท่านจงรออยู่ที่นี่ และเฝ้าอยู่กับเราเถิด” (มธ. 26:38) “ท่านทั้งหลายเป็นคนเหล่านั้นซึ่งได้อยู่ต่อเนื่องกับเราในบรรดาการทดลองของเรา” (ลูกา 22:28) “ผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตน และตามเรามา ก็ไม่สมกับเรา ผู้ใดที่พบชีวิตของตนจะกลับเสียชีวิตนั้น และผู้ใดที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะพบชีวิตนั้น” (มธ. 10:38,39) ในลูกา 9:62 พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใด เมื่อเอามือของตนจับคันท่อนแล้วและหันหน้ากลับเสีย เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า”

ความคิดเรื่องการร่วมแบ่งปันในการทนทุกข์สำหรับคริสเตียนทุกคนในทุกยุคสมัยถูกนำเสนออย่างชัดเจนใน 1 เปโตร 5:7-11: “โดยละบรรดาความกระวนกระวายของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ ทรงห่วงใยพวกท่าน จึงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิกิริยาของพวกท่าน คือพญามาร ดุจสิงโตที่ ค้ำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ จงต่อต้านมันอย่างมั่นคงในความเชื่อนั้น โดยรู้ว่า บรรดาความยากลำบากแบบเดียวกันก็สำเร็จในพี่น้องทั้งหลายของพวกท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน แต่ขอให้ พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งสิ้น ผู้ได้ทรงเรียกพวกเราให้เข้าในสง่าราศีอันนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ หลังจากที่พวกท่านได้ทนทุกข์อยู่หนึ่งแล้ว โปรดทำให้พวกท่านดีพร้อม ให้ตั้งมั่นคง ให้มีกำลังมากขึ้น ให้ พวกท่านหนักแน่นไม่คลอนแคลน ขอสง่าราศีและโอศุรรยานภาพจงมีแต่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็น นิรันดร์ เอเมน”

ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะได้รับสง่าราศีกับพระองค์และครอบครองกับพระองค์ แต่ถ้าเราไม่ ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ยอมรับเรา ที่โมธิตราบตีถึงการทนทุกข์เหล่านั้นที่เปาโลได้ประสบมาแล้วและ ซึ่งเขากำลังสู้ทนอยู่เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ และตรงนี้เปาโลกำลังเชิญชวน-ใช่แล้ว กำลังบัญชา-ที่โมธิตให้เดิน ไปในที่ ๆ เขาได้เดินมาแล้วในเส้นทางแห่งการทนทุกข์

1 พงศ์กษัตริย์ 19 บอกเล่าเกี่ยวกับความท้อใจของเอลียาห์เมื่อเขาคิดว่าเขาเป็นคนเดียวที่เหลืออยู่ซึ่ง ยืนหยัดเชื่อตรงต่อพระเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้สำหรับเราใน อิสราเอล คือทุกหัวเขาซึ่งไม่ได้คุกกลงต่อพระบาอัล และทุกปากซึ่งไม่ได้จุ่มรูปปั้น” เมื่อเราคิดว่าเรากำลังยืนอยู่ เพียงลำพัง เราสามารถตรวจสอบและพบได้ว่ามีคนอื่น ๆ อีกที่กำลังทนทุกข์เหมือนกับเรา หากไม่ทนทุกข์อย่าง สาหัสยิ่งกว่า ทหารที่ดีไม่มีเวลามาสมเพชตัวเอง ในช่วงโมงแห่งความท้อใจและความทุกข์ใจของเขา เขาต้อง ระลึกว่าคนอื่น ๆ ได้ทนทุกข์มาก่อนเขา และคนอื่น ๆ จะเดินตามเขาในเส้นทางแห่งความยากลำบากนั้น ความทุกข์โศกและความทุกข์ยากต่าง ๆ ควรเป็นขั้นบันไดหินสำหรับคริสเตียน ซึ่งเขาใช้เพื่อก้าวขึ้นไปสู่พื้นดิน แห่งการรับใช้ที่สูงขึ้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและกลายเป็นทหารที่ดีขึ้นแห่งกางเขนนั่น “เราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้ พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” เมื่อเราใช้ความเชื่อที่ไม่อาจสั่นคลอนได้ในความสามารถของ พระองค์และไม่ใช้ในพละกำลังและความสามารถของเราเอง

“ไม่มีมนุษย์คนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปยุ่งเกี่ยวอยู่กับกิจการต่าง ๆ แห่งชีวิตนี้...” ทหารคนที่ เปาโลหมายถึงนี้ไม่ใช่ชายคนหนึ่งที่ลาหยุดพักหรือที่ทำงานนั่งโต๊ะที่สำนักงานใหญ่ เขาเป็นทหารที่ออกไปทำ สงคราม ชายที่ต่อสู้ในแนวหน้า ทหารคนใดที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ไม่อาจยอมให้ความสนใจอื่น ๆ เข้าแทรกแซงกับ หน้าที่รับผิดชอบทางทหารของตนที่มีต่อประเทศชาติของตน ผู้บังคับบัญชาใหญ่ของตน และเหล่าเพื่อนทหาร ของตน ทหารคนใดที่ทำศึกหนักก็มีงานเต็มเวลา เขาต้องตื่นตัวและกระฉับกระเฉง ทั้งในด้านความคิดและด้าน ร่างกาย นั่นเป็นหนทางเดียวที่เขาจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างครบถ้วน และทหารคนใดที่ปฏิบัติ น้อยกว่าหน้าที่ของตนก็จะถูกนับว่าเป็นคนหนีทัพ เขาจะทำให้ผู้บังคับบัญชาของเขา เหล่าเพื่อนทหารของเขา และประเทศชาติของเขาผิดหวังอย่างแรง ทหารที่ดีต้องแยกตัวออกจากทุกสิ่งที่จะดึงจับเขาหรือดึงความคิด และความสนใจของเขาออกไปจากศึกนั้นที่เขากำลังสู้อยู่ “เพื่อเขาจะเป็นที่พอใจของผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็น

ทหารนั้น”

ทหารแห่งกางเขนนั้นต้องทำทุกสิ่งที่เขาทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาต้องยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจต่อพระเยซูคริสต์เจ้า-และนี่ยังเป็นจริงมากเป็นพิเศษสำหรับศิษยาภิบาลผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้เลี้ยงรອງของพระองค์เพื่อดูแลฝูงแกะของพระองค์

2. นักกรีฑา-ข้อ 5: “และถ้ามนุษย์คนใดต่อสู้อย่างหนักที่จะเป็นผู้ชนะด้วย แต่เขาก็ไม่ได้ถูกสวมมงกุฎยกเว้นเขาสู้ตามกฎ”

หลายครั้งเปาโลใช้คำต่าง ๆ ที่ใช้กับนักกรีฑาในการยกภาพประกอบการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ นักวิ่งที่ปรารถนาจะชนะการแข่งขันและรับมงกุฎของผู้ชนะต้องไม่วิ่งผิดกติกา เขาต้องปฏิบัติตามกฎเหล่านั้น-และถ้าเขาหวังว่าจะชนะ เขาก็ต้องไม่มีส่วนร่วมกับนิสัยต่าง ๆ ของชีวิตที่จะทำลายพลังกำลังของเขาและบั่นทอนความสามารถของเขาที่จะวิ่ง เปาโลพูดถึง “รางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 3:14) ซึ่งเขาทำงานหนักเพื่อจะไปรับ และเขาปรารถนาให้ทีโมธีชนะรางวัลนั้นเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

เพื่อที่จะเป็นนักกีฬาที่ดี คน ๆ หนึ่งต้องอุทิศตนให้แก่กีฬาชนิดนั้นโดยเฉพาะที่เขามีส่วนร่วมในนั้น เขาต้องรับการฝึกฝนอย่างเชี่ยวชาญ เขาต้องฝึกฝนการควบคุมตนเอง เขาต้องไม่ใช้ร่างกายของตนในทางที่ผิด และเขาต้องเล่นกีฬานั้นหรือวิ่งในการแข่งขันตามกฎ หากเขาหวังว่าจะชนะ ในเขตแดนฝ่ายวิญญาณ ถ้าเราอยากประสบความสำเร็จในการวิ่งแข่งขันที่ตั้งไว้ตรงหน้าเรา เราก็คงต้องรับการบังเกิดใหม่เสียก่อน และจากนั้นเราต้องอุทิศตัวอย่างเต็มที่แด่พระเจ้า โดยถวายร่างกาย วิญญาณ และจิตใจแด่พระองค์แบบไร้คำหยาบ เช่นเดียวกับนักกีฬา เราต้องรักษาร่างกายของเราให้อยู่ได้บังคับ เราต้องถูกฝึก เราต้องศึกษาค้นคว้า เราต้องสู้ทนความยากลำบาก และถ้าเราหวังว่าจะชนะมงกุฎเหล่านั้นสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนที่อุทิศตัวและการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่แยกออก เราก็คงต้องชนะมงกุฎเหล่านั้นตามกฎต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะเป็นความพากเพียรฝ่ายร่างกายหรือฝ่ายวิญญาณ คนที่พากเพียรที่จะชนะต้องพากเพียรตามกติกาและตามกฎเหล่านั้น หากเขาหวังว่าจะสวมมงกุฎของผู้ชนะ

3. กสิกร-ข้อ 6: “กสิกรที่ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผลทั้งหลาย”

ในที่นี้เปาโลใช้ภาพประกอบของกสิกร ซึ่งชีวิตของเขาถูกมองเห็นในภาพที่ตรงข้ามกับภาพของทหารหรือนักกีฬา ทหารมักได้รับการประดับยศสำหรับงานรับใช้ที่เกินกว่าหน้าที่ของตน เขาชนะเหรียญตราและได้ประดับยศต่าง ๆ ซึ่งถูกมอบให้พร้อมกับคำสรรเสริญจากผู้บังคับบัญชาใหญ่ของเขา นักกีฬาก็ชนะรางวัลและถ้วยต่าง ๆ สำหรับความสำเร็จที่โดดเด่นของเขาในสาขาที่เขาแข่งขัน และแน่นอนว่าฝูงชนคนดูย่อมให้ร้องและปรบมือให้ผู้ชนะรางวัลเช่นนั้น

กสิกรดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย ๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วปลอดความตื่นเต้น ห่างไกลจากแสงสีที่มาร่วมกับชีวิตของทหารและนักกีฬา การทำงานหนักของเขาถูกทำต่อไปโดยห่างไกลจากภัยของสงครามหรือเสียงปรบมือแห่งสนามกีฬา ผ่านทางหยาดเหงื่อที่เปื้อนคิ้วของเขาเขาทำงานหนัก และอดทนรอคอยฝนและความอบอุ่นของแสงแดดเพื่อทำให้เมล็ดพืชนั้นมีชีวิต จากนั้นเขาต้องรอคอยผล และหลังจากความอดทนของเขา การไถ

การหว่าน การดูแล และการรอคอย เขาก็เก็บเกี่ยวในที่สุด แต่ถ้าไม่มีการทำงานหนัก การดูแล และความอดทนที่ปราศจากคำสรรเสริญของเขา ก็ไม่อาจมีการเก็บเกี่ยวได้

คริสเตียนจำนวนมากคิดว่าทุกคนจะร่วมแบ่งปันในบำเหน็จเหล่านั้นเหมือน ๆ กันในวันนั้นเมื่อองค์ผู้พิพากษาชอบธรรมจะประทานบำเหน็จแก่เหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์ แต่คนเหล่านั้นจะพบกับความประหลาดใจครั้งใหญ่ที่รอคอยพวกเขาอยู่! ผู้เชื่อแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จตามหน้าที่ของตนที่สัตย์ซื่อของตน: “เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งที่ทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10) ใน 1 โครินธ์ 3:11-15 เปาโลให้โครงร่างสิ่งที่เขาหมายถึง: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์ บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากฐานนี้ ด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง ถ้าการงานของผู้ใดซึ่งผู้นั้นได้ก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ”

มีรากฐานเดียวเท่านั้น: พระเยซูคริสต์...และรากฐานนั้นถูกวางไว้แล้ว-พระองค์ทรงเป็นศิลามุมเอกนั้น แต่เราก่อขึ้นบนรากฐานนั้นการงานหนักสองชนิด: ทองคำ เงิน เพชรพลอย ซึ่งจะไหม้ไฟ-หรือไม้ หญ้าแห้ง และฟาง ซึ่งจะไหม้ไฟ การงานของทุกคนจะถูกทดสอบโดยไฟ ว่ามันเป็นการทำงานชนิดใด และถ้าการงานทั้งหลายของเราคงอยู่ เราก็จะได้รับบำเหน็จ แต่ถ้าพวกมันถูกเผา เราก็จะเสียบำเหน็จของเรา ผมแน่ใจว่าจะมีคนเป็นอันมากในสวรรค์ที่ปราศจากบำเหน็จ

ผมต้องรับสารภาพว่าผมไม่ทราบว่ามีใครจะหมายความว่าอะไรที่จะอยู่ในสวรรค์โดยปราศจากบำเหน็จ แต่ผมทราบจริง ๆ ว่าจะมีผู้เชื่อบางคนที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าและเห็นการงานของตนถูกเผาไหม้ไป บางคนจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน คนอื่น ๆ จะได้รับบำเหน็จแค่บางส่วน และบางคนจะไม่ได้รับบำเหน็จเลย แม้แต่ชนิดเดียว ใน 2 ยอห์น 8 เราถูกบอกว่า “จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที่”

“แต่ท่านทั้งหลาย พวกท่านที่รัก จงก่อสร้างตัวของพวกท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของพวกท่าน โดยอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงรักษาตัวของพวกท่านเองไว้ในความรักของพระเจ้า โดยคอยท่าความเมตตาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจนถึงชีวิตนิรันดร์ และต่อบางคนจงแสดงความเห็นอกเห็นใจ โดยรู้ความต่างกัน และคนอื่น ๆ นั้นจงช่วยให้รอดด้วยความกลัว โดยจุดพวกเขาออกมาจากไฟ โดยเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เประอะเปื้อนโดยเนื้อหนัง” (ยูดา 20-23)

ทหารคนใดที่ไปรบยอมไม่สามารถพักผ่อนและละลายตาไปจากศัตรูได้ นักกีฬาที่หวังจะชนะการแข่งขันจะหย่อนยานในการดำเนินชีวิตประจำวันหรือทำผิดกฎในสนามกีฬาไม่ได้ กสิกรที่หวังจะเก็บเกี่ยวพืชผลและมีส่วนร่วมในพืชผลนั้นจะนั่งไถร่มเงาต้นไม้ไม่ได้ เขาต้องทำงานหนักก่อน ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ที่หวังจะได้รับบำเหน็จต้องสัตย์ซื่อในงานรับใช้ สิ่งที่มาเป็นอันดับแรกและที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเขาต้อง

เป็นการอุทิศตนของเขาต่อการทรงเรี่ยกนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้เขาอย่างบริบูรณ์ เขาไม่สามารถทำสิ่งเหล่านั้นที่เขาอาจเลือกที่จะทำได้ เขาเป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้า เขาจึงต้องเชื่อฟังเสียงของพระเจ้าผู้เลี้ยงใหญ่และดูแลฝูงแกะ ให้อาหารพวกลูกแกะ และสกัดกั้นพวกสุนัขป่าที่อยากกัดกินฝูงแกะนั้น

ข้อ 7: “จงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวเถิด และขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง”

ทิโมธีจะต้องศึกษาค้นคว้าขอบเขตของภาพประกอบเหล่านี้เกี่ยวกับทหาร นักกรีฑา และกสิกรที่เปาโลให้เขาไว้ เขาจะต้องตรึกตรองสิ่งเหล่านี้ในความคิดของตน อธิษฐาน และพิจารณาสิ่งเหล่านี้อย่างถ่องแท้ เปาโลปิดท้ายพระคำข้อนี้ด้วยคำอธิษฐานหนึ่งที่ยกองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานความเข้าใจอันดีถ้วนเกี่ยวกับความจริงฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ให้แก่ทิโมธี และสติปัญญาที่ต้องการเพื่อที่จะซาบซึ้งอย่างเต็มที่ถึงสิ่งที่เปาโลกำลังพยายามสื่อถึงใจของเขา ในจดหมายฝากฉบับนี้ ข้อความสุดท้ายของเขาที่สื่อสารถึงนักเทศน์หนุ่มคนนี้

การทนทุกข์กับพระคริสต์

ข้อ 8: “จงระลึกว่าพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายของดาวิด ได้ทรงถูกชูปให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้านั้น”

ในสมัยของเปาโล เช่นเดียวกับในสมัยของเรา มีผู้สอนจำนวนมากที่ไม่ยอมรับการฟื้นคืนพระชนม์นั้น ในพระคำข้อนี้ เปาโลยืนยันซ้ำเรื่องความจริงของการฟื้นคืนพระชนม์นั้น ซึ่งเป็นหัวใจของข่าวประเสริฐ ในข้อ 7 และ 8 เขาประกาศว่าพระเยซูเจ้า (ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์) ทรงเป็นผู้ตีความความจริงนั้น และจะทรงทำให้ความจริงนั้นประจักษ์แจ้งแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้เดียวที่สามารถตีความพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้องคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งโดยทางพระองค์พระเจ้าได้ทรงบอกเหล่าผู้บริสุทธิให้เขียนข่าวสารของพระองค์ตามคำบอก เปาโลไม่ได้สั่งทิโมธีให้ไปยังคริสตจักรเพื่อการตีความพระคัมภีร์ หรือไปหาพวกอัครทูต หรือให้มาหาเขาด้วยซ้ำ แต่ตรงกันข้าม เขาชี้ไปทางพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นความจริงนั้น และผู้ทรงสำแดงความจริงนั้นแก่ทุกคนที่ยอมฟังเสียงของพระวิญญาณ

เมื่อเปาโลพบกับพระเยซูและได้รับความรอดและถูกแต่งตั้ง เขาก็ “ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือด” เขาไม่ได้เข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มและแสวงหาความโปรดปรานของเหล่าผู้นำทางศาสนาหรือของพวกอัครทูต เขาเทศนาการรับสภาพเนื้อหนัง การตรึงกางเขน การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการเสด็จมาอีกทีของพระเยซูเจ้า เขาอยากให้ทิโมธีเป็นผู้รับใช้แบบนั้น อรรถาธิบายพระคัมภีร์ที่ดีที่สุดคือพระคัมภีร์! ผู้เดียวที่สามารถเปิดเผยสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้าได้คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 ยอห์น 2:27; ยอห์น 16:13; 1 คร. 2:9-14)

มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้อ่านหนังสือต่าง ๆ ที่ถูกเขียนโดยเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่เมื่อพูดถึงสิทธิอำนาจสุดท้ายเกี่ยวกับพระคำข้อใดของพระคัมภีร์ จงยอมให้พระคัมภีร์เป็นคำขาด และถ้าคุณไม่สามารถได้รับการเปิดเผยนั้นในพระคัมภีร์ ฉะนั้นเพื่อนของผมเอ๋ย คุณก็ไม่ควรทราบสิ่งเฉพาะนั้นที่คุณกำลังพยายามที่จะเข้าใจ! พระเจ้าจะประทานให้แก่คุณความจริงทั้งสิ้นที่คุณยอมเชื่อฟัง ความสว่างทั้งสิ้นที่คุณจะเดินในนั้น และเมื่อคุณเดินในความสว่างนั้นและเชื่อฟังความจริงนั้นที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแล้ว พระองค์ก็จะทรงเปิดเผย

สิ่งอื่น ๆ ตามที่คุณจะสามารถรับพวกมันได้

“จงระลึก” เปาโลอยากให้เห็นว่าชาวสาร์เดียซึ่งจะช่วยให้รอด พิชัยรักษา เสริมกำลัง และทำให้พร้อมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าคือ ชาวสาร์เดียแห่งกางเขนนั่น ใน 1 โครินธ์ 2:1-8 เขากล่าวว่า “และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความเลอเลิศแห่งคำพูดหรือแห่งสติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ตั้งอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์ แต่อยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกเรากล่าวสติปัญญาในท่ามกลางคนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ก็ไม่ใช่สติปัญญาของโลกนี้ หรือของพวกเจ้านายของโลกนี้ ที่เสื่อมสูญไป แต่พวกเรากล่าวพระสติปัญญาของพระเจ้าในข้อลับคือพระสติปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีของพวกเรา ซึ่งไม่มีผู้ใดในพวกเจ้านายของโลกนี้ได้รู้จักพระสติปัญญานั้น เพราะว่าถ้าพวกเขาได้รู้จักพระสติปัญญานั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของสง่าราศีไว้ที่กางเขน!”

เปาโลมีคุณสมบัติในด้านการศึกษาที่จะแสดงให้เห็นสติปัญญาและความรู้ของตน แต่เขาก็มิได้ทำเช่นนั้น เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ทราบสิ่งใดในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เขาเทศนาเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน การเทศนาของเขาไม่ได้มาพร้อมกับถ้อยคำชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ ความเชื่อของเหล่าผู้ฟังของเขา คือ การยืนอยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้า ไม่ใช่ในสติปัญญาของมนุษย์ ทีโมธีจะต้องระลึกว่ากางเขนนั่นคือชาวสาร์เดีย: องค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและทรงเป็นขึ้นแล้ว ผู้ได้ทรงเปิดเผยแก่เปาโลข้อลับนั้นซึ่งได้ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่เริ่มแรกนั้นและบัดนี้ถูกเปิดเผยแล้วผ่านทางเขา

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินถึงการแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้ามายังท่านทั้งหลายแล้ว ว่าโดยการเปิดเผยพระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้าทราบข้อลับนั้น (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วในไม่กี่คำ ซึ่งโดยคำเหล่านั้น เมื่อพวกท่านอ่านแล้ว พวกท่านก็จะเข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องข้อลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยอื่น ๆ ไม่ได้โปรดแจ้งให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทราบ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ซึ่งข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนั้น ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้แห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบค้นได้ของพระคริสต์ และเพื่อทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือการสามัคคีธรรมแห่งข้อลับนี้ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ได้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระ

เยซูคริสต์ เพื่อทรงประสงค์จะให้บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถาน รู้จักพระปัญญาอันอนันต์ของพระเจ้าโดยคริสตจักร ณ บัดนี้ ตามพระประสงค์อันนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์นั้น พวกเราจึงมีใจกล้า และมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความไว้น้ำใจโดยความเชื่อในพระองค์” (อฟ. 3:1-12)

จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์: อัครทูตท่านนี้อยากให้ความมั่นใจแก่ทีโมธีสำหรับวันน่ากลัวเหล่านั้นที่รออยู่เบื้องหน้าโดยข้อสนับสนุนเดียวอันสุดท้ายและสูงส่งที่สุด นั่นคือพระเยซูคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนและเป็นขึ้นแล้ว พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นการสำเร็จจริงของพระสัญญาทุกข้อของภาคพันธสัญญาเดิม เพราะว่าพระองค์ได้ทรงประสูติจาก “เชื้อสายของดาวิด” ความเป็นมนุษย์ของพระองค์คือสิ่งที่ถูกเน้นย้ำ ณ จุดนี้ เพราะว่าพระองค์สามารถตายเพื่อรับโทษบาปของมนุษย์ได้โดยการรับร่างกายหนึ่งที่เป็นเนื้อหนัง พระเจ้าทรงตายไม่ได้ ดังนั้นพระองค์จึงต้องรับร่างกายหนึ่งเพื่อที่พระองค์จะสามารถสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลายได้

“เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเรากล่อมรอบด้วยพยานหมู่นั้น ให้พวกเรawangทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วงและบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:1,2)

“จงระลึกว่าพระเยซูคริสต์ ... ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว...” นักศาสนาที่โดดเด่นจำนวนมาก (พวกนักศาสนา ไม่ใช่พวกคริสเตียน) ไม่ยอมรับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ แต่เปาโลเชื่อเรื่องนี้และเทศนามัน เขาเตือนความจำทีโมธีให้ระลึกว่าพระเยซูทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้วฝ่ายร่างกาย พญามารเกลียดชังหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ระเบิดลูกใหญ่ที่สุดที่เคยระเบิดใส่หน้าของโลกที่ชั่วร้ายและไม่เชื่อก็คือ การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ พวกศัตรูของพระเยซูหาเหตุผลมาอธิบายทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์เพื่อทำให้ตัวเองพอใจ-ยกเว้นเรื่องพระศพที่หายไปของพระองค์ พวกเขาไม่สามารถคิดหาคำโกหกที่จะฟังขึ้นภายใต้สามัญสำนึก เหตุผล และกฎหมายของพวกโรม มันเป็นเหตุจำเป็นที่จะเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์หรือไม่ก็ตกรรทหมกไหม้

“บัดนี้ ถ้าพระคริสต์ถูกประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุใดบางคนในท่ามกลางพวกท่านจึงกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี แต่ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย ใช่แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยานเท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยานรับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาจากความตาย พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่านก็ยังอยู่ในบาปทั้งหลายของตน แล้วคนทั้งหลายซึ่งล่วงกลับไปในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย ถ้าในชีวิตนี้ท่านนั้น พวกเรามีความหวังในพระคริสต์ พวกเราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดของบรรดาคน

ทั้งปวง แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนที่ทั้งหลายที่ได้ ล่วงหลับไปแล้วนั้น เพราะว่าโดยมนุษยคนหนึ่ง ความตายได้อุบัติขึ้นฉันใด โดยมนุษยผู้หนึ่งการเป็นขึ้นมาจาก ความตายก็ได้อุบัติขึ้นด้วยฉันนั้น เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูก ทำให้มีชีวิตฉันนั้น แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนที่ทั้งหลายที่เป็น ของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” (1 คร. 15:12-23)

ข้อพระคำที่ได้ยกผมขึ้นมาจากความโสมมและให้ความมั่นใจแก่ผมเรื่องความรอดอ่านดังนี้: “คือว่าถ้า ท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้น มาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

ประการแรก: “ยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน” นั้นหมายถึงการกล่าวยอมรับว่าพระองค์ทรง เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า-ประสูติจากหญิงพรหมจารี ไร้บาป ว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ทรงถูกฝัง ถูกทำให้เป็นขึ้น ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที จงกล่าวยอมรับว่าคุณเชื่อทุกสิ่งทีพระ คัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์

ประการที่สอง: “เชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” เมื่อนั้น “ท่านจะรอด”

บุคคลใดที่ไม่ยอมรับการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์จะตกนรกหมกไหม้ ไม่มีผู้ใดที่ ไม่ยอมรับการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายจะไปสวรรค์ได้ และตามที่เราจะเห็นต่อไปในการศึกษาค้นคว้าของ เรา มีบางคนในที่ประชุมที่เมืองเอเฟซัสที่ไม่ได้เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายนั้น

ข้อ 9: “เพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนความทุกข์ยาก เหมือนอย่างผู้กระทำความชั่วร้าย จนกระทั่งถูกล่ามโซ่ แต่พระวณะของพระเจ้านั้นไม่ถูกล่ามโซ่”

ช่างเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่! เปาโลเทศนาพระเยซูคริสต์ แห่งเชื้อสายของดาวิด ประสูติจากหญิง พรหมจารีคนหนึ่ง ถูกทำให้เป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากพวกคนตาย-และเพราะข่าวสารนี้เขาจึงถูกจองจำ ทนทุกข์ ดุจอาชญากร คนทำชั่ว...แต่ “พระวณะของพระเจ้านั้นไม่ถูกล่ามโซ่” ฮาเลลูยา! คุณอาจจับนักเทศน์ของ พระเจ้าไปไว้ในคุกได้ดิน แต่คุณจองจำข่าวสารของเขาไม่ได้! พระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลาญ ภาพ และคมกว่าดาบสองคมใด ๆ พระวณะของพระเจ้าเป็นโคมสำหรับเท้าของทุกคนที่อยากเดินในความ สว่างของมัน พระวณะของพระเจ้าเป็นเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่าที่ “ให้กำเนิด” เราเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวณะของพระเจ้า ไม่แปลกที่พญามารเกลียดชังพระวณะ! ไม่ แปลกที่พวกนักศาสนากำลังทำให้พระคัมภีร์ “ทันสมัย” อยู่เรื่อย ๆ เพราะว่าพระคัมภีร์กับศาสนาสมัยใหม่ทั้ง หลายนั้นไม่ถูกกัน พวกเขาจึงต้องเอา “กรรไกรของกษัตริย์” มาและตัดข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น ออกไปเสีย ผู้รับใช้คนหนึ่งไม่สามารถเทศนาสิ่งที่เปาโลได้เทศนา และขณะเดียวกันก็ไม่ยอมรับการฟื้นคืน พระชนม์ฝ่ายร่างกายและข้อพื้นฐานอื่น ๆ แห่งความเชื่อนั้นซึ่งกำลังถูกตรึงกางเขนวันนี้โดยพวกเสรีนิยม พวก สมัยใหม่นิยม และเหล่าผู้รับใช้ของพญามาร

ในช่วงหลายปีแห่งการรับใช้ของผม ผมได้เห็นพระวณะของพระเจ้ากระทำการอัศจรรย์มากมาย ผม

ได้เห็นฤทธิ์เดชของพระวณะละลายใจของเหล่าคนบาปที่มีใจแข็งกระด้าง ผมได้เห็นใจหินหลายดวงถูกทำให้
แตกเป็นเสี่ยง ๆ โดยฤทธิ์เดชที่ผ่าออกแห่งพระวณะของพระเจ้า ผมได้เห็นจิตวิญญาณหลายดวงที่มีขอบต
ทำให้มองเห็นได้ผ่านทางความสว่างของข่าวประเสริฐ ผมได้เห็นผู้คนที่ตายฝ่ายวิญญาณถูกทำให้เป็นขึ้นสู่ชีวิต
ใหม่ผ่านทางฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ ฮาเลลูยา! พระวณะของพระเจ้าไม่ถูกล่ามโซ่!

ข้อ 10: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสู้ทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ฉันนั้น เพื่อพวกเขาจะได้รับ
ความรอดด้วย ซึ่งมืออยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมกับสง่าราศีนิรันดร์”

“ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้” ที่ถูกหมายถึงตรงนี้คือ คริสตจักร พระกายของพระคริสต์ เปาโลกล่าวว่า
“เพราะข้าพเจ้าเป็นนักเทศน์แห่งข่าวประเสริฐที่ได้รับการเจิมตั้งของพระเจ้า ผู้ปกป้องความเชื่อฉันนั้น โดยไม่ยอม
อ้อมข้อมหรือยอมจำนนต่อลัทธิยิวและพวกศัตรูของพระคุณ ข้าพเจ้าจึงสู้ทนสิ่งสารพัดเพราะเห็นแก่ผู้ถูก
เลือกสรร”

ตรงนี้ ในระดับที่เล็กน้อย เปาโลแสดงออกถึงจิตวิญญาณของพระเยซูผู้ซึ่ง เมื่อพระองค์ทรงถูกตำว่า ก็
ไม่ได้ทรงตำว่ากลับ พระเยซูไม่ได้ทรงเรียกร้อง “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” เปาโลเต็มใจทนทุกข์สิ่งเหล่านี้เพราะ
เห็นแก่คริสตจักร เพื่อที่คริสตจักรจะได้เคลื่อนที่ต่อไปและเก็บเกี่ยวผลสุดท้ายแห่งความรอดในที่สุด-ร่างกาย
หนึ่งที่ได้รับสง่าราศีซึ่งถูกจัดแสดงในนครขาวดงมุกดานั้น โดยแสดงให้เห็นความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณ
ของพระเจ้าที่มีแก่สิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งหมดของพระเจ้า เราถูกช่วยให้รอดจากโทษของบาปเมื่อเรายอมรับพระ
เยซูโดยความเชื่อ เราถูกช่วยให้รอดทุกวันจากอำนาจของบาป เมื่อเราวางใจพระองค์ว่าจะประทานชัยชนะแก่
เรา และเราจะได้รับความรอดจากการมีอยู่ของบาปเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นนั้นในการเป็นขึ้นจากตาย
ครั้งแรก

ข้อ 11: “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ ด้วยว่าถ้าพวกเราตายกับพระองค์ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์
เช่นกัน”

“ด้วยว่าถ้าพวกเราตายกับพระองค์...” นี้ไม่อยู่ในรูปกาลอนาคต แต่รูปกาลอดีต... “ถ้าเราได้ตาย”
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแล้วเมื่อไร? กล่าวในแง่ของการออกฤทธิ์ คือตอนที่พระเยซูได้สิ้นพระชนม์ กล่าวในแง่ของ
ประสบการณ์ คือตอนที่เราได้ต้อนรับพระคริสต์โดยความเชื่อ ตอนที่เรานึกผิดและใช้ความเชื่อ บาปของเรา
ก็ถูกวางบนพระองค์และความมรณาของพระองค์ถูกนับว่าเป็นของเรา (รม. 6:11) ความเชื่อส่วนตัวของเราได้
ทำให้เราเป็นเหมือนกับพระองค์ และเพราะว่าพระองค์ทรงแบกรับโทษบาปนั้นอย่างเต็มที่แล้ว เราจึงแบกรับ
โทษบาปนั้นแล้วอย่างเต็มที่เช่นกัน (ในพระองค์)

ยิ่งกว่านั้น “...พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน” เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราจึงมีชีวิต
อยู่ กาลาเทีย 2:20: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่
ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรง
อยู่โดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

2 โครินธ์ 5:14,15: “เพราะว่าความรักของพระคริสต์ครอบครองพวกเราอยู่ เพราะพวกเราตัดสินใจ
อย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคน

ทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์ เพราะเห็นแก่พวกเขา และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก”

ข้อ 12: “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าพวกเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธพวกเราเช่นเดียวกัน”

พระคำข้อนี้ชัดเจนมากเสียจนไม่มีอะไรจะกล่าวมากนัก ถ้าเราทนทุกข์กับพระเยซู เราก็จะครอบครองกับพระองค์ ถ้าเราร่วมแบ่งปันกางเขนนั่น เราก็จะร่วมแบ่งปันมงกุฏนั้น ถ้าเราร่วมแบ่งปันการเหยียดหยามนั้น เราก็จะร่วมแบ่งปันสง่าราศีนั้น ดังนั้นถ้าเราหวังว่าจะได้รับมงกุฏต่าง ๆ ที่จะวางแทบพระบาทของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงสวมมงกุฏเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย เราก็ต้องทนทุกข์กับพระองค์ เราต้องสู้ทนความยากลำบากดุจทหารที่ดีแห่งกางเขนนั่น

แต่ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเรา “ปฏิเสธ” ตรงข้ามกับ “ยอมรับ” ในมัทธิว 10:32,33 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย แต่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย” ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ต่อไปโดยไม่กล่าวยอมรับพระองค์ให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ก็ต้องปฏิเสธเราต่อพระพักตร์พระบิดา เพราะเหตุพระวาทะของพระองค์ พระองค์ทรงพิพากษาของพระองค์ไม่ได้ การปฏิเสธพระองค์อย่างต่อเนื่องนำมาซึ่งความพินาศ

ข้อ 13: “ถ้าพวกเราไม่เชื่อ ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ยังทรงสัตย์ซื่ออยู่ พระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้”

“ถ้าพวกเราไม่เชื่อ...” มีผู้เชื่อที่ไม่เชื่อก็คนกัน-คนเหล่านั้นที่ได้เชื่อบนพระองค์แล้วจนถึงการช่วยจิตวิญญาณให้รอด แต่ความเชื่อของพวกเขา ก็หยุดแค่ตรงนั้น ก็คนเชื่อพระองค์จริง ๆ เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะถึงกาลอวสาน”? หรือ “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน...และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะถูกเพิ่มให้แก่พวกท่าน” (มธ. 6:33) ยอห์น 10:28,29 สัญญาว่า “และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้” เราควรยอมรับพระสัญญาเหล่านี้และพักพิงอยู่บนพระสัญญาเหล่านี้ เพราะข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้านั้นหมายความว่าพระองค์ทรงพิพากษาสัญญาไม่ได้

“...พระองค์ก็ยังทรงสัตย์ซื่ออยู่ พระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้” แผนงานของพระองค์ต้องถูกทำให้สำเร็จจริง-และมันจะสำเร็จจริง พระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ถึงแม้ว่าเรา ลูก ๆ ของพระองค์ อาจมีใจสงสัยและพิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อ เราอาจทนทุกข์การสูญเสียบาปหนึ่ง เราอาจไม่ตีมูลค่ากับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณแบบเต็มเปี่ยมของเรา เราอาจรอดเหมือนดังรอดจากไฟ เหมือนดุ้นไฟที่ถูกฉวยออกมาจากการเผาไหม้-แต่พระเจ้าทรงปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ เราอาจทำให้พระองค์ผิดหวัง แต่พระองค์ไม่อาจ

ปฏิสรรทุก ๆ ของพระองค์ที่ถูกซื้อแล้วโดยพระโลหิตและถูกปกคลุมโดยพระโลหิตได้

“นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ในพวกนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก” (1 ทธ. 1:15)

“นี่เป็นถ้อยคำจริง ถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ผู้ดูแล คนนั้นก็ปรารถนาการทำงานที่ดี” (1 ทธ. 3:1)

“นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรสำหรับการยอมรับทั้งสิ้น” (1 ทธ. 4:9)

“นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ และสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านยืนยันตลอดเวลาว่า คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการทำงานที่ดีทั้งหลายไว้ สิ่งเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย” (ทิตัส 3:8)

ข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ล้วนถูกเกริ่นนำโดยวลีที่ว่า “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ” พระเจ้าที่เปาโลรู้จักทรงเป็นพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ-พระเจ้าผู้ทรงโกหกไม่ได้:

“ในความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้า ผู้ไม่สามารถตรัสสุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก” (ทิตัส 1:2)

“เพื่อโดยสองสิ่งที่ยังเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะตรัสสุสา พวกเราจะได้มีการปลอบโยนอย่างจริงจัง ผู้ซึ่งได้หนีมาถึงที่ลี้ภัยนั้น เพื่อจะยึดมั่นในความหวังที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกเรา” (ฮบ . 6:18)

พระเจ้าทรงคืนคำที่พระองค์ตรัสแล้วไม่ได้ พระวามะของพระองค์ไม่อาจถูกถอนคำพูดได้ ไม่ว่าเราเชื่อมันหรือไม่ มันก็เป็นความจริง-และมันยังคงสัตย์ซื่อต่อไป ไม่ว่าพระวามะนั้นจะเป็นพระสัญญาอันมีค่า ประเสริฐหรือคำเตือนเรื่องการพิพากษา มันก็ถูกเปลี่ยนแปลงไม่ได้ พระเจ้าจะทรงทำสิ่งที่พระองค์ตรัสว่า พระองค์จะกระทำ ไม่ว่ามันนำมาซึ่งพระพรหรือการพิพากษา

ถ้อยคำแห่งการเตือนสติและคำเตือน

ข้อ 14: “จงเตือนพวกเขาให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ โดยกำชับพวกเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาว่าไม่ให้พวกเขาได้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำทั้งหลาย ซึ่งไม่ก่อประโยชน์เลย แต่ทำให้บรรดาผู้ฟังลืมนั่น”

มีถ้อยคำมากมายที่ไม่เป็นประโยชน์ซึ่งถูกพูดวันนี้ในคริสตจักรทั่วไป นักเทศน์จำนวนมากใช้เวลาเยาะแยะในการเทศนาปกป้องนิยายของตนและความเชื่อต่าง ๆ ของตน-แต่เมื่อพวกเขามาถึงข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น (การรับสภาพเนื้อหนัง, พระโลหิต, การเสด็จมาครั้งที่สอง) พวกเขาก็ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยหรือไม่ให้เวลาเลยกับสิ่งเหล่านี้ที่จะเป็นประโยชน์แก่เหล่าผู้ฟัง

ในทิตัส 2:11-13 เปาโลกล่าวข้อเท็จจริงอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์”

ไม่มีหัวข้ออื่นบนแผ่นดินโลกที่จะเป็นเหตุให้คริสเตียนทั้งหลายดำเนินชีวิตที่สะอาด ขำระตัว และอุทิศ

ตัวเหมือนกับความจริงเรื่องการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “ดูเถิด พระบิดาโปรดประทานความรัก เช่นไรแก่พวกเรา ที่พวกเราจะถูกเรียกว่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เหตุฉะนั้นโลกจึงไม่รู้จักพวกเรา เพราะว่าโลกมิได้รู้จักพระองค์ พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่ามีพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น และทุกคนที่มีความหวังในพระองค์ ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:1-3)

พญามารมีเล่ห์เหลี่ยมมากกว่าที่คนส่วนใหญ่ตระหนัก มันเป็นศัตรูที่น่าสะพรึงกลัวของความจริงนั้น - และถ้ามันนำนักเทศน์คนหนึ่งเข้าสู่แนวคิดเสรีนิยมไม่ได้ มันก็จะชักจูงเขาให้ทำงานอดิเรกฝ่ายวิญญาณทุกครั้งที่เขาขึ้นไปบนธรรมาสน์ มันจะนำนักเทศน์คนหนึ่งให้ใช้เวลาอันมีค่าไปกับ “การต่อสู้เรื่องคำ” ที่จะยกชูความคิดเห็นของเขาเองและทฤษฎีโปรดต่างๆ ของตัวเอง ขณะที่เขามัวแต่ต่อสู้เรื่อง “คำต่าง ๆ” เขาก็กำลังละเลยที่จะเทศนาความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ

ประเพณีที่มนุษย์สร้างขึ้นเต็มไปด้วยช่องโหว่มากมายที่เมื่อเทียบกับพระวาระของพระเจ้า มันก็ถูกค้นพบได้อย่างรวดเร็วว่าเป็นประเพณีของมนุษย์และไม่ใช่ความจริงที่พระเจ้าทรงบอกให้เขียนตามสั่ง เปาโลอยากให้ทิโมธีปกป้องคริสตจักรให้พ้นจากการโต้เถียงเรื่องศาสนา หลีกเลียงคำต่าง ๆ ที่ทำให้คริสตจักรแตกแยก ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดี และมีแนวโน้มที่จะทำลายคำพยานของที่ประชุมนั้น อันเป็นการ “ทำให้บรรดาผู้ฟังลี้มคว่าไป” คำที่แปลเป็น ทำให้ลี้มคว่าไป เป็นที่มาของคำว่า “หายนะ” ของเรา การถกเถียงนี้ที่ไม่สมควรเกิดขึ้นในเรื่องถ้อยคำต่าง ๆ มีแนวโน้มก่อให้เกิดหายนะสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ยินมัน เป็นเหตุให้พวกเขาสับสน งุนงง และถูกหลอก

สุภาพสตรีที่รักคนหนึ่งได้มาหาผมหลังจากการประชุมหนึ่งของผมเมื่อไม่นานมานี้และกล่าวว่า “อาจารย์กรีนคะ คุณไม่เชื่อในการชำระให้บริสุทธิ์นะคะ” ผมตอบผู้หญิงคนนั้นไปแบบนี้: “ผมดีใจที่คุณสามารถอ่านความคิดและความมุ่งหมายต่าง ๆ แห่งใจของผมได้-แต่อย่าพิพากษาเลย เกรงว่าท่านทั้งหลายจะถูกพิพากษา! ผมเชื่อในการชำระแยกตั้งตามพระคัมภีร์...ผมเรียกมันว่าการยอมจำนนอย่างเต็มที่ การอุทิศตัวโดยสมบูรณ์-ขณะที่คุณเรียกมันว่าการทำงานที่สองแห่งพระคุณ หรือการชำระให้บริสุทธิ์ ดังนั้นทำไมเราถึงต้องต่อสู้กันเรื่องถ้อยคำเล่า ถ้าเราทั้งคู่สอนประสบการณ์นั้นที่เป็นเหตุให้ชายหญิงทั้งหลายดำเนินชีวิตที่อุทิศตนและแยกออก? ถ้าคุณและผมทั้งคู่เชื่อในการลบลมทินโดยพระโลหิตและการดำเนินชีวิตคริสเตียนแบบอุทิศตนเต็มที่ ทำไมเราต้องสู้กันเรื่องถ้อยคำเล่า? ทำไมเราควรเป็นหนึ่งในพระคริสต์ไม่ได้เล่า?” ขอพระเจ้าทรงเวทนาผู้คนที่อาศัยอยู่ในโลกแคบเช่นนั้นเถิด กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ!

พญามารไม่สนว่าชายคนหนึ่งจะเทศนายาวนานแค่ไหน รื้อร่นแค่นั้น หรือจริงใจขนาดไหน ตราบใดที่การเทศนานั้นขาดซึ่งถ้อยคำที่นำมาซึ่งความรอด พระเจ้าได้พูดกับโครเนลิอัสในนิมิตหนึ่งและตรัสแก่เขาว่า “จงส่งพวกคนไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญซีโมนมา ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า เปโตร ผู้ซึ่งจะกล่าวถ้อยคำทั้งหลายแก่ท่าน ซึ่งโดยถ้อยคำเหล่านั้นท่านกับทั้งครอบครัวของท่านจะได้รับความรอด” (กิจการ 11:13,14)

พญามารไม่กลัวคนที่เทศนาหลักคำสอนและข้อเชื่อ กฎและข้อบังคับต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยตัด

ทั้งถ้อยคำเหล่านั้นที่บอกคนบาปว่าพระเจ้าทรงรักเขา พระเยซูได้ทรงตายเพื่อเขาและบัดนี้ทรงยืนพร้อมที่จะช่วยให้อรอด ที่จะยกโทษ ที่จะเก็บรักษา ที่จะนำพา ตราบใดที่นักเทศน์คนนั้นทำงานอดิเรกทางศาสนา ทำให้คริสเตียนทั้งหลายแตกแยก รื้อทำลายความเชื่ออันของผู้เชื่อทั้งหลาย เป็นเหตุให้เกิดความแตกแยกในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น พญามารก็ไม่สนว่าคน ๆ นั้นเทศนาบ่อยแค่ไหนหรือนานขนาดไหน

ข้อ 15: “จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง”

ทิโมธีจะต้องอยู่ใกล้ชิดกับพระผู้ช่วยให้อรอดและยืนพร้อมเสมอที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ เขาจะต้องถวายตัวสำหรับหน้าที่ พร้อมรับคำสั่งใด ๆ จากพระเจ้า พระเจ้าทรงเห็นชอบกับทัศนคตินี้ เช่นนั้นแล้วขอให้เราถวายตัวในแต่ละวัน: “ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแต่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน” (รม. 12:1)

“...ที่ไม่ต้องละอาย” คนที่ศึกษาค้นคว้าและถวายตัวแต่พระเจ้าเพื่อทำหน้าที่ ก็ไม่ต้องยืนละอาย คริสเตียนจำนวนมากจะละอายในวันนั้นเมื่อการงานของพวกเขาก็ถูกพิพากษา พวกเขาทำงานของตนอย่างไม่ได้เรื่อง พวกเขาทำมันอย่างเห็นแก่ตัว โดยไม่ยอมทำอะไรที่จะเป็นการเสียสละสำหรับพวกเขา และพวกเขาทำงานไม่สม่ำเสมอ ถ้าพวกเขารู้สึกอยากทำงาน พวกเขาก็ทำ ถ้าไม่ พวกเขาก็ทิ้งงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ค้างคา คนพวกนี้จะคอตกด้วยความละอายเมื่อพวกเขาพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าหน้าต่อหน้า “และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28)

“...แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” “แยกแยะ...ได้อย่างถูกต้อง” เป็นคำเดียวในภาษากรีก และเมื่อแปลตรงตัวทิโมธีจะต้อง “ลากเส้นตรงผ่ากลางพระวจนะ” เหมือนชายคนหนึ่งไถเป็นแนวยาวตัดไร่ในที่อุดมสมบูรณ์ โดยแต่ละแนวไถเป็นเส้นตรงดุจลูกธนู เปาโลกำลังสอนทิโมธีให้เทศนาพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้า โดยศึกษาค้นคว้าและเตรียมตัวเยอะ ๆ ก่อน ต้องไม่มีกรไถ่เดียวกันเรื่องถ้อยคำ “ซึ่งไม่เกิดประโยชน์” แต่เขาจะต้องสัत्यชื่อต่อพระวจนะแห่งความจริงและการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ในความเต็มเปี่ยมและความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของมัน

“ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็กล่าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:13)

วิธีเดียวที่จะแยกแยะพระวจนะได้อย่างถูกต้องคือ เปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ ซึ่งความคิดนี้พาเราย้อนกลับไปยังคำบัญชาของเปาโลให้ศึกษาค้นคว้า ทิโมธีจะต้องเทศนาพระวจนะโดยไม่หันไปทางขวาหรือทางซ้าย มีใจจดจ่ออยู่ที่พระเยซู ความคิดของเขาถูกซึมซาบโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ใน 2 เปโตร 1:20 เราอ่านว่า “โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าไม่มีคำพยากรณ์ใด ๆ ของพระคัมภีร์ที่ควรถูกตีความตามลำพังใจของตนเอง” เพื่อเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้า เราต้องศึกษาค้นคว้าพระวจนะแห่งความจริง พระคัมภีร์ต้องมาเป็นหนึ่งในชีวิตส่วนตัวของเราและในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา

หากเราอยากเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้า เราก็ต้องเลี้ยงดูตัวเราเองก่อน หากเราอยากสอนผู้อื่น เราก็ต้องถูกสอนก่อน หากเราอยากเทศนาข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์โดยไม่อ้อมอ้อม เราก็ต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระวาระของพระเจ้า-ไม่ใช่ในบทความที่เป็นหลักคำสอนบางอย่าง ผู้รับใช้คนใดที่ใช้เวลาเล่นมากกว่าศึกษาค้นคว้า ใช้เวลาในการร่วมสามัคคีธรรมกับพี่น้องมากกว่าในห้องศึกษาค้นคว้าของตนพร้อมกับพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่เปิดออก ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรซึ่งเขาถูกแต่งตั้งให้ดูแล การศึกษาค้นคว้าเป็นงานหนัก มันเป็นความเหน็ดเหนื่อยแก่เนื้อหนัง เปาโลบัญชาที่โมธีก่อนหน้านี้ให้ใส่ใจในการอ่าน และในที่นี้เขาถูกสั่งให้ศึกษาค้นคว้า พระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ต้องถูกศึกษาค้นคว้าหากเราหวังว่าจะเข้าใจสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า หนังสือปกดีทั่วไปสามารถถูกอ่านได้ และสำหรับผู้ที่มีหัวใจ การอ่านเพียงรอบเดียวก็อาจดูดซับเนื้อหาส่วนใหญ่ได้ แต่ยิ่งเราอ่านและศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ เราก็ยิ่งตระหนักว่ามันเป็นหนังสือที่พิเศษเหนือธรรมดา-หนังสือที่มีชีวิต เมื่อเราศึกษาค้นคว้าอย่างขยันขันแข็ง แยกแยะพระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง เราก็จะสามารถเลี้ยงดูคนเหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเราให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งเหนือพวกเขา

ข้อ 16: “แต่จงหลบเลี่ยงคำพูดพล่ามทั้งหลายที่ลบลู่และไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นจะเพิ่มขึ้นไปสู่การอธรรมมากยิ่งขึ้น”

พญามารเป็นมารร้ายตนหนึ่งที่มีประสิทธิภาพมาก ๆ...มันตื่นตัวมาก ๆ แม้กระทั่งในสมัยแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน มันก็เริ่มหว่านข่าวลือในท่ามกลางข่าวสาส์นแล้ว ในสมัยของเปาโล เช่นเดียวกับวันนี้ มี “พวกพูดพล่าม” อยู่ในคริสตจักร-ผู้คนที่พญามารส่งเข้ามาเพื่อสอนคำสอนนอกรีตและหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์ ประเพณี หรือศาสนาแทนที่พระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้า “ความลึกลับแห่งความชั่วช้า” กำลังทำงานอยู่แล้วกระทั่งในคริสตจักรยุคต้น-แต่ที่ใดมีบาปมากมาย พระคุณก็มากมายยิ่งกว่า และที่ใดมีวิญญาณของศัตรูนั้น พระวิญญาณของพระเจาก็ทรงสถิตอยู่ด้วยเช่นกัน ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายยอมไม่สับสนหรืออับอาย เพราะหลักคำสอนเทียมเท็จ (1 ปต. 2:6)

ข้อ 17 และ 18: “และคำพูดของพวกเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเปื่อย ในพวกนั้นมีฮีเมเนสกับฟีเลทัสเป็นต้น คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริงไปเสียแล้ว โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย”

เราแทบไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับชายสองคนนี้ ฮีเมเนสถูกกล่าวถึงใน 1 ทิโมธี 1:20 และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นชายคนเดียวที่ถูกล่ามุดถึงตรงนี้ คำสอนที่ลบลู่และไม่ตรงตามพระคัมภีร์ของฮีเมเนสและฟีเลทัสมีอะไรบ้างนั้น เราไม่ทราบแน่นอน-นอกเสียจากว่ามันเกี่ยวข้องกับคำสอนเท็จที่พูดถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู คำสอนของพวกเขาอาจเป็นลัทธิจินตนิมิตหนึ่ง ซึ่งต่อมาเริ่มแพร่หลายมาก ๆ-ศาสนาหนึ่งแห่งความรู้ แทนที่จะเป็นความเชื่อ เหล่าผู้นำในกระแสนี้อ้างตัวว่านำเหล่าสาวกของตนไปไกลเกินกว่าผู้เชื่อสามัญและเข้าสู่ความรู้ที่เหนือกว่าเกี่ยวกับสิ่งลึกลับทั้งหลาย ยกคำพูดของ ดร. กวัทคิน ใน International Standard Bible Encyclopedia ร “ลัทธิจินตนิมิตคือ ความเชื่อแบบคริสเตียนซึ่งถูกบิดเบือนโดยการเรียนรู้และการคาดเดา”

ลัทธิจีนไต่ยนนิยมสอนว่าความเชื่อแบบเรียบง่ายและการวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ไม่เพียงพอสำหรับความรอด คำสอนนี้อ้างว่านำเหล่าสาวกของมันไปไกลเกินกว่าคนเหล่านั้นที่พึ่งพาความเชื่อ เพียงอย่างเดียว พวกเขาอ้างตัวว่านำผู้คนของตนไปสู่ระดับที่เหนือกว่าและที่มีของประทาน ว่าพวกเขาควร ทราบข้อลึกลับเหล่านั้นของการเป็นอยู่ และโดยความรู้เช่นนั้นควรดำเนินชีวิตที่หลุดพ้นอย่างสิ้นเชิงจากการตก เป็นทาสของสสาร โดยมีความสุขกับเสรีภาพในโลกของวิญญาณ พวกเขาสอนว่าจิตวิญญาณนั้นไม่ใช่วัตถุ (ไม่ ประกอบด้วยสสาร) และเพราะว่ามันไม่ใช่สสาร มันจึงบริสุทธิ์โดยความรู้ ไม่ใช่ความรู้เกี่ยวกับตัวเอง หรือเกี่ยวกับบาป หรือเกี่ยวกับพระเจ้า-แต่เป็นความรู้เกี่ยวกับความลับที่เร้นลับในโลกวิญญาณ โดยถูกปลดปล่อยแล้ว จากข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกักับสสาร ผู้เชื่อบางคนในลัทธิจีนไต่ยนนิยมปฏิบัติศาสนาของตนโดยทำโทษ ร่างกายอย่างรุนแรง โดยเชื่อว่าร่างกายนั้นชั่วร้ายเพราะมันประกอบด้วยวัตถุ (หรือสสาร) เป็นไปได้ที่หลักคำ สอนเทียมเท็จนี้เป็นส่วนหนึ่งของคำสอนของฮิเมเนอัสและฟีเลทัส ผู้ซึ่งสอนเช่นกันว่าการเป็นขึ้นจากตายได้ เกิดขึ้นไปแล้ว

ที่อยู่อีกชั่วสุดโต่งฝั่งตรงข้ามคือ คนเหล่านั้นที่ปล่อยให้ร่างกายทำได้ตามใจชอบ โดยยอมจำนนต่อ ความปรารถนาต่าง ๆ ของเนื้อหนังและพ่ายแพ้ต่อบาปทางกามารมณ์ เพราะเชื่อว่าขณะที่ร่างกายมีความสุข กับบาปทางกามารมณ์ จิตวิญญาณก็มีความสุขกับเสรีภาพที่ข้ามพ้น พวกนักคิดก้าวหน้าเหล่านี้ (ซึ่งอวดตัว เรื่องความรู้แบบสุดโต่ง) ก้าวหน้าไปสู่ความมกมากในกามารมณ์และความมอธรรมมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น “คำ พุด” ของพวกเขา (หลักคำสอนที่พวกเขาเทศนา) จึงกัดกินจุดแผลเปื่อย บั่นปลายของพวกเขาคือความพินาศ พระเจ้าของพวกเขาคือกระเพาะของพวกเขา และพวกเขาอวดในความน่าละอายของตน! (ฟป. 3:19)

หลักคำสอนที่ทำให้ตกนรกได้นั้นของครูธรรมเหล่านี้ยังถูกสืบสานต่อไป วันนี้กางเขนนันถูกหัวเราะ เยาะและถูกมองว่าเป็นความโง่เขลา คนที่เทศนาความรอดซึ่งถูกซื้อแล้วโดยพระโลหิตถูกเรียกว่า “พวกนัก เทศน์โรงฆ่าสัตว์” นี่เป็นยุคสมัยแห่งการเรียนรู้ในระดับที่สูงกว่า และผู้รับใช้ทั้งหลายเพิ่มพูนความรู้ของตนผ่าน ทางการเรียนรู้ที่สูงขึ้นในสถาบันทั้งหลายที่ถือแนวคิดอเทวนิยม อันเป็นที่ซึ่งวิวัฒนาการและหลักปรัชญาเทียม เท็จอื่น ๆ ถูกสอน-ศาสนาเดิม ๆ ของพวกมันถือพระต่างด้าวที่ห่อหุ้มภายในเสื้อผ้าชุดใหม่ มี “แนวคิด” “ลัทธิ” และ “ปรัชญา” ทางศาสนามากมายวันนี้

จงระวังให้ดีว่าคุณฟังอะไรและคุณอ่านอะไร ผมขอเชิญชวนคุณให้ตรวจสอบหนังสือเล่มนี้กับพระ วจนะของพระเจ้า และคุณควรทำแบบเดียวกันกับวรรณกรรมเล่มอื่นทุกเล่มที่คุณอ่าน คุณควรใช้พระวจนะ ของพระเจ้าเป็นไม้วัดของคุณเพื่อวัดขนาดทุกคำเทศนาที่คุณได้ยินทางวิทยุหรือจากธรรมาสน์ เรากำลังมีชีวิต อยู่ในยุคสมัยแห่งพวกครูสอนเท็จ พวกผู้พยากรณ์เท็จ และเหล่าผู้รับใช้มูสาของซาตาน ผู้ซึ่งใจของพวกเขานั้น ชั่วร้ายและซึ่งใจวินิจฉัยผิดชอบของพวกเขานั้นถูกลบด้วยเหล็กร้อน ข่าวสารของพวกเขาคือยาพิษ และเรา ต้องศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้าอย่างที่เราไม่เคยทำมาก่อน เราต้องตรวจค้นพระคัมภีร์และพิสุจน์ วิญญาณเหล่านั้นเพื่อดูว่าพวกมันมาจากพระเจ้าหรือไม่ (1 ยอห์น 4:1,2)

“...คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริงไปเสียแล้ว” พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท...เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท

ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:32,36) ในยอห์น 17:17 พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง” ชายสองคนนี้เทศนาคำสอนผิด และพวกเขาเชื่อว่าความเชื่อของบางคนที่เป็นผู้เรียนรู้-ไม่ใช่เหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว แต่ชายและหญิงทั้งหลายที่กำลังจะกลายเป็นผู้เชื่อ ครูเหล่านี้ที่สอนคำสอนนอกรีตทั้งหลายที่ทำให้ตกนรกได้นั้นทำให้ความเชื่อของคนเหล่านี้อัปปาง และเป็นเหตุให้พวกเขาติดตามคำสอนผิดไปสู่การปรับโทษในนรก

ภาวะทั้งหลายในบ้านหลังใหญ่นั้น

ข้อ 19: “แต่อย่างไรก็ตามรากฐานของพระเจ้านั้นตั้งอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับนี้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์’ และ ‘ให้ทุกคนที่ออกพระนามของพระคริสต์ออกห่างเสียจากความชั่วช้า’”

นี่เป็นข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่: “แต่อย่างไรก็ตาม”... ทั้ง ๆ ที่เผชิญกับพญามาร พวกผีปีศาจ เหล่าวิญญาณชั่ว พวกผู้ครอบครองแห่งความชั่วฝ่ายวิญญาณในสถานที่สูง ทั้ง ๆ ที่เผชิญกับพวกครูสอนเท็จและพวกผู้พยากรณ์เท็จ เราก็มียุทธศาสตร์ของพระเจ้าที่ไม่อาจถูกทำลายได้: “เพราะฉะนั้นจึงมีอยู่ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาหมอก่อนหนึ่ง (พระเยซู) ลงในศิโยน เป็นที่ทรงเลือกสรรไว้ และทรงล้ำค่า และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอัปอาย (ไม่สับสน)’” (1 ปต. 2:6)

ทั้ง ๆ ที่เผชิญหน้ากับฮีเมเนอัสและฟีเลทัส-และผู้สอนแนวคิดหรือลัทธิที่ลงท้ายด้วย “นิยม” อื่น ๆ ทุกคน-รากฐานของพระเจ้านั้นจะไม่หวั่นไหว ศิลาหมอก่อนนั้นไม่อาจถูกทำลายได้ คริสเตียนทั้งหลายมีการรับประกันว่าพระวาทะของพระเจ้าจะไม่วันลี้มเลวเลย มันถูกปักแน่นเป็นนิรันดร์ในสวรรค์ เราไม่มีสิ่งใดต้องกลัวเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ ถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้ว พระเจ้าก็ทรงทราบเรื่องนั้น พระวาทะบอกเราว่า “...ท่านเรียกแกะเหล่านั้นของท่านเองตามชื่อ และนำพวกมันออกไป... และแกะเหล่านั้นก็ติดตามท่านไป เพราะพวกมันรู้จักเสียงของท่าน และพวกมันจะไม่ตามคนแปลกหน้าไปเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้จักเสียงของพวกคนแปลกหน้า” (ยอห์น 10:3,4,5) ในยอห์น 10:27,28 พระเยซูตรัสว่า “แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้”

ตามถ้อยคำของพระเยซู ไม่ว่าคุณจะสังกัดนิกายใด ถ้าคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า คุณก็จะได้ยินเสียงของพระองค์ และคุณจะไม่ตามคนแปลกหน้าไป คนเหล่านั้นที่ถูกخذไปมาด้วยสายลมแห่งหลักคำสอนทุกอย่าง โดยเปลี่ยนศาสนาของตนเป็นพัก ๆ จำเป็นต้องบังเกิดใหม่ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายย่อมไม่สับสนและถูกจูงจูงมกไปมาเช่นนั้น รากฐานของพระเจ้านั้นยืนหยัดมั่นคง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ พวกเขาได้ยินเสียงของพระองค์ และพวกเขาจะไม่ติดตามพญามารหรือพวกครูสอนเท็จของพญามาร

ผู้เชื่อทั้งหลายรู้จักเสียงของพระวิญญาณ และพวกเขาติดตามพระองค์ เมื่อครูสอนเท็จคนใดพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานถึงข้อเท็จจริงนี้แก่วิญญาณของคริสเตียนคนหนึ่ง และดังนั้นคนที่บังเกิดใหม่แล้วจึงไม่สามารถถูกนำเข้าสู่คำสอนผิดได้ “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงจะทำให้ท่านทั้งหลาย

เป็นไท”-และคุณจะเป็นไทอยู่ต่อไปหากคุณถูกทำให้เป็นไทแล้วโดยพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่! รากฐานของพระเจ้ายืนหยัดมั่นคง มันจะไม่หวั่นไหว มันถูกปักแน่นเป็นนิรันดร์ในสวรรค์!

“ให้ทุกคนที่ออกพระนามของพระคริสต์ออกห่างเสียจากความชั่วช้า” ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องงดเว้นจากสิ่งๆ ที่ดูเหมือนชั่วร้าย...ไม่มีการร่วมสามัคคีธรรมกับการงานแห่งความมืดอันไร้ผล...ออกมาจากท่ามกลางการงานเหล่านั้นและแยกออก...ไม่แต่ต้องสิ่งมลทินนั้น “จงตั้งความคิดของพวกท่านไว้บนสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่บนสิ่งทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก”-และถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว พระเจ้าก็ทรงปลุกในใจของเรา ความปรารถนานั้นที่จะทำสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา ถ้าเรารักโลก ความรักของพระเจ้านั้นไม่อยู่ในเรา พวกเราที่บังเกิดจากพระวิญญาณแล้วก็ถูกนำโดยพระวิญญาณ-และพระองค์ทรงนำเข้าไปในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ไม่ใช่เข้าไปในวิถีทั้งหลายแห่งความชั่วช้า! ถ้าเราออกพระนามของพระเยซู เราก็ควรออกไปเสียจากความชั่วช้าเพราะเราเป็นสิ่งที่ทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์แล้ว สิ่งเก่า ๆ ก็ผ่านพ้นไป สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่แล้ว และเราดำเนินชีวิตในความใหม่ของชีวิต

ข้อ 20: “แต่ในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ๆ มิได้มีแต่ภาชนะทองคำและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และดินด้วย และบ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ”

ในข้อ 19 อัครทูตท่านนี้ นำเสนอคริสตจักรเท่านั้น-กลุ่มคนที่เชื่อนั้น-ตามท้องพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงมองเห็นมันในความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณของมัน ในที่นี้ไปโลกกำลังให้ภาพหนึ่งของคริสตจักรแก่เราในความหมายเชิงท้องถิ่น-คริสตจักรที่ปรากฏภายนอก-ขณะที่เขาใช้ภาพประกอบหนึ่งของ “บ้านใหญ่หลังหนึ่ง” พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยต่อคริสตจักรนั้นเลย” (มธ. 16:18) พระเยซูทรงเป็นศิลานั้น ศิลาหมูนอกนั้น และพระองค์ไม่ได้กำลังตรัสถึงที่ประชุมท้องถิ่น เราทราบ “ประตูทั้งหลายแห่งนรก” ได้มีชัยต่อที่ประชุมท้องถิ่นบางแห่งแล้ว แต่คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ยืนหยัดมั่นคง รากฐานนั้นจะไม่ถูกเคลื่อนย้ายเลย คริสตจักรนั้นจะไม่ถูกเอาชนะและประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยต่อมัน

แต่เปาโลพูดถึงที่ประชุมท้องถิ่น และยกภาพประกอบโดยกล่าวว่าในบ้านหลังใหญ่ทุกหลัง มีภาชนะต่าง ๆ ที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงิน ทำด้วยไม้และทำด้วยดิน-ภาชนะที่มีเกียรติและภาชนะที่ไร้เกียรติ ในที่ประชุมท้องถิ่นข่าวสารและข่าวละมานจะเติบโตไปด้วยกัน จะมีบางคนที่เหมือนทิมธี แต่จะมีคนอย่างฮีเมเนอัสและฟีเลทัส จะมีเหล่าสาวกที่อยู่ที่ต่อไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมารับคริสตจักร แต่จะมีคนอย่างยูดาส อิสคาริโอทเป็นครั้งคราวเช่นกัน! คริสตจักรท้องถิ่นไม่สมบูรณ์แบบ-มันไม่เคยสมบูรณ์แบบ และมันจะไม่มีวันสมบูรณ์แบบ แต่คริสตจักรแห่งพระเยซูคริสต์นั้นสมบูรณ์แบบ ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใด ๆ (อฟ. 5:25 เป็นต้นไป)

แน่นอนว่ามีภาชนะทั้งหลายที่ไร้เกียรติอยู่ในคริสตจักรท้องถิ่นวันนี้ และศิษยาภิบาลแก่ทุกคนที่สัตย์จริงก็จะยอมรับว่ามีภาชนะเหล่านั้นอยู่บ้างในที่ประชุมซึ่งเขาถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้เลี้ยงรोग

จงหมายเหตุภาชนะเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อ: ภาชนะทองคำ-ลองคิดดู! ภาชนะที่ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และเงิน-ภาชนะทั้งหลายที่เลอค่าซึ่งจะถูกใช้งานเฉพาะในโอกาสที่พิเศษมาก ๆ เท่านั้น ภาชนะไม้และภาชนะ

ดิน- “ภาษาที่เราไ้เกียรติ”...ภาษาไม้ที่บางทีถูกใช้เป็นภาษาใส่ขยะ ภาษาดิน (พวกเหยือกและของใช้ที่คล้ายกัน) ซึ่งถูกใช้ในการทำงานกระจอก ๆ ทั้งหลาย ความตรงข้ามกันระหว่างภาษาสองชนิดนี้ไม่ใช่ความตรงข้ามในเรื่องความเหนือกว่าในด้านหนึ่งและตำแหน่งอันด้อยต่ำในอีกด้าน แต่เป็นเรื่องความแตกต่างอันเด่นชัดระหว่างสิ่งที่มีเกียรติและสิ่งที่ย่อยค่า

ในคริสตจักรมีภาษาทั้งหลายที่มีเกียรติ-ผู้เชื่อบางคนอาจเป็นเชิงเทียนทองคำ ขณะที่คนอื่น ๆ อาจเป็นภาษาเงิน พระเจ้าทรงเรียกและมอบพันธกิจแก่คริสเตียนทั้งหลายให้รับตำแหน่งและงานรับใช้ที่แตกต่างกันในคริสตจักร แต่บ่าเห็นใจต่าง ๆ มีให้สำหรับความสัตย์ซื่อในหน้าที่คนต้นเรือน ไม่ใช่ตามความสำคัญของตำแหน่ง เราจะได้รับบ่าเห็นใจสำหรับความสัตย์ซื่อของเราในขีดความสามารถได้ก็ตามที่เรารับใช้ ไม่ว่าที่ ๆ เราจับจองอยู่นั้นจะโดดเด่นหรือต่ำต้อย อย่างไรก็ตาม ในคริสตจักรท้องถิ่นเดียวกันนั้นจะมีภาษาทั้งหลายที่ไ้เกียรติ-คนอย่างยูดาส เดมาส อานาเนีย ฮีเมเนอัส และฟีเลทัส จะมีภาษาทั้งหลายที่ไ้เกียรติ เช่นเดียวกับภาษาทั้งหลายที่มีเกียรติ คำอธิษฐานของทุกคนควรเป็น “พระองค์เจ้าข้า ไม่ว่าข้าพระองค์จะเป็นภาษาที่ต่ำต้อยขนาดไหน ขอทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นภาษาที่มีเกียรติซึ่งเหมาะสำหรับการใช้งานของผู้เป็นนายด้วยเถิด”

ข้อ 21: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดชำระตัวเองให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาษาที่มีเกียรติ ซึ่งถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว และเหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่าง”

แน่นอนว่าผู้เชื่อทุกคนควรปรารถนาที่จะเป็นภาษาที่มีเกียรติ แทนที่จะเป็นภาษาที่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักร ถ้าเราชำระตัวให้พ้นจากบาปที่เราู้ จากสิ่งต่าง ๆ ที่เปาโลอภิปรายในที่นี้ และถ้าเราอุทิศตัว ถวายตัวและชำระตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็จะเป็นภาษาที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของพระองค์ เราควรเต็มใจที่จะอธิษฐานจากหัวใจที่ซื่อตรงว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงหยิบข้าพระองค์ ทูบข้าพระองค์ให้แตก และปั้นแต่งข้าพระองค์ให้เป็นภาษาอันหนึ่งซึ่งจะมีประโยชน์และมีเกียรติในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ด้วยเถิด!”

วิถีทางและการเดินของผู้เชื่อ

ข้อ 22: “จงหลีกเลี่ยงเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่มสาว แต่จงติดตามความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก สันติสุข ร่วมกับคนทั้งหลายที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากใจบริสุทธิ์”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า ราคะตัณหา มีความหมายที่กว้างกว่าที่มันถูกใช้วันนี้เยอะ เมื่อเราคิดถึง “ราคะตัณหาของคนหนุ่มสาว” เราก็คิดถึงบาปทั้งหลายด้านกามารมณ์ แต่ในสมัยของเปาโล คำ ๆ นี้กินความหมายครอบคลุมมากกว่านี้เยอะ มันรวมถึงความใคร่อยากที่มีพลังมากทุกชนิด ทีโมธีเป็นชายหนุ่มคนหนึ่งตอนที่เขาถูกแต่งตั้งให้ดูแลคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เขาไม่ใช่เด็ก แต่เขาก็ไม่ใช่วิสุทธินที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมา มาก ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงเตือนเขาเกี่ยวกับแนวโน้มทั้งหลายของคนหนุ่ม-บางทีอาจอยากทำตามใจตัวเอง กลายเป็นคนที่มีใจดื้อรั้น ปรารถนาที่จะเป็นใหญ่ในกิจธุระต่าง ๆ ของคริสตจักร พระคริสต์จะต้องเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัด และผู้รับใช้คนหนึ่งต้องระวังไม่ให้ตัวเองเข้ามาขวางทาง เขาต้องสามารถรับมืออย่างหนักแน่นกับ

ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น กระนั้นเขาก็ต้องไม่เป็นเผด็จการ เขาต้องไม่รู้สึกรังเกียจถึงความสำเร็จของตัวเอง ถึงแม้ว่าเขากำลังนำทางที่ประชุมท้องถิ่นนั้นอยู่ก็ตาม

ใน 3 ยอห์น 9 เราอ่านเกี่ยวกับดิโอเตรเฟส “ผู้ชอบที่จะมีความเป็นใหญ่เป็นโต” ในท่ามกลางคนเหล่านั้นในคริสตจักร และเป็นไปได้ที่เปาโลกลัวว่าทิโมธีอาจค่อย ๆ พ่ายแพ้ต่อความเย่อหยิ่ง อารมณ์ฉุนเฉียว และไม่ตระหนักถึงคำกล่าวอ้างอันเป็นสิทธิโดยชอบของผู้อื่น เขาจึงต้องวิ่งหนีจากสิ่งเหล่านี้-ตามที่ภาษากรีกอ่านแบบตรงตัวก็คือ เขาจะต้อง “บินหนีไปจากพวกมัน”

อย่างไรก็ตาม พระคำข้อนี้ก็ไม่ใช้เรื่องแง่ลบทั้งหมด นอกเหนือจากการขัดแย้งกันต่าง ๆ ของคนหนุ่มแล้ว ทิโมธีถูกสอนให้ “ติดตามความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก สันติสุข ร่วมกับคนทั้งหลายที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากใจบริสุทธิ์” เหล่านี้เป็นพระคุณต่าง ๆ ที่ตรงข้ามกับตัณหา และทิโมธีจะต้องยึดมั่นในสิ่งเหล่านี้และทำให้พวกมันเป็นของเขาเอง เพื่อที่จะทำเช่นนั้นได้ เขาต้องยอมจำนนความประสงค์ของเขาต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาต้องเสาะหาไล่ตามจิตวิญญาณแห่งความสัตย์ซื่อเป็นนิสัยและพัฒนาความทุ่มเทแบบมั่นคงต่อแม้กระทั่งหน้าที่ ๆ เล็กน้อยที่สุดที่งานรับใช้ของเขามีให้ เขาต้องไม่เพียงประกาศข่าวประเสริฐ แต่เขาต้องดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐในการรับใช้คนเหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้เลี้ยงรောงเหนือพวกเขา

ถึงแม้ว่าทิโมธีได้ถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งหนึ่งที่มีสิทธิอำนาจและความสำคัญ เขาก็ต้องไม่ใช่สิทธิอำนาจนั้นจนถึงขนาดที่การติของเขามองถูกกล่าวร้าย เขาต้องจำให้ขึ้นใจว่าเขาเป็นอวัยวะหนึ่งของกายเดียวกันนั้นเหมือนอย่างผู้เชื่อเหล่านั้นที่เขาต้องดูแล และเขาควรติดตามการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง การทำอย่างถูกต้อง และคงไว้ซึ่งจิตวิญญาณที่ถูกต้องในความเชื่อ ความรัก สันติสุขกับพระเจ้า-และสันติสุขกับเพื่อนคริสเตียนทั้งหลายของเขา “คนทั้งหลายที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจากใจบริสุทธิ์” เขาต้องนำผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรท้องถิ่นนั้นผ่านทางการใช้ความเชื่อและความรัก

ข้อ 23: “แต่จงหลีกเลี่ยงบรรดาคำถามอันโง่เขลาและเบาปัญญา โดยรู้แล้วว่าคำถามเหล่านั้นก่อให้เกิดการวิวาทกัน”

พระคำข้อท้าย ๆ ในบทนี้เข้าใจไม่ง่าย แต่ความหมายในภาษาเดิมนั้นก็ชัดเจนมากกว่าเล็กน้อย คำว่า “เบาปัญญา” มีความหมายว่า “ข้อซักถามต่าง ๆ ที่ไม่มีวินัยหรือไม่ถูกต้อง” ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “แต่จงปฏิเสธข้อซักถามต่าง ๆ อันโง่เขลาและไม่ถูกต้อง โดยรู้แล้วว่าพวกมันก่อให้เกิดการต่อสู้กัน และผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นนักสู้ แต่สุภาพอ่อนโยนต่อคนทั้งปวง ชอบอธิบาย มีความอดทนภายใต้ความผิด ในความอ่อนสุภาพแก่ใจคนเหล่านั้นที่ขอหาเรื่องทะเลาะ ในความหวังที่ว่าพระเจ้าอาจประทานการกลับใจเสียใหม่แก่พวกเขาสักครั้ง โดยนำไปสู่ความรู้อันเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับความจริง และเพื่อที่พวกเขาจะได้ตื่นขึ้นมาและหนีออกมาจากกับดักของมารร้าย โดยถูกจับเป็นเชลยที่เต็มใจตั้งแต่นี้เป็นต้นไปโดยพระองค์ผู้ทรงปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นไทเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์-น้ำพระทัยของพระเจ้า”

ในข้อ 26 ในฉบับคิงเจมส์ ดูเหมือนว่าคนเหล่านี้ที่เปาโลกำลังพูดถึงว่า “ถูกจับไปเป็นเชลยโดยมันตามความประสงค์ของมัน” หมายถึงพวกเชลยของพญามาร แต่นี่ไม่ใช่ความจริง พวกเขาถูก “จับเป็น” ออกมา

จากบ่วงแร้วของพญามารและถูกปลดปล่อยให้เป็นไทเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า “ความประสงค์” ที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ ความประสงค์ของพระเจ้า ไม่ใช่ความประสงค์ของพญามาร ที่โมธี่จะต้องใช้ความอดทน ความรัก ความอดกลั้น สันติสุข และความสุภาพอ่อนโยน เขาจะต้องลืมนตัวเองเสียในช่วงหนึ่งเมื่อเขาอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้อย่างง่ายดายโดยคำถามต่าง ๆ ที่โง่งเง่า หยาบโคลน ไม่มีวินัยที่ถูกให้กำเนิดในใจของคนเหล่านั้นที่ไม่ถูกให้การศึกษาในสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ถามคำถามต่าง ๆ ที่โง่งเง่าและเบาปัญญาปกติแล้วก็เป็นคนเหล่านั้นที่อยากพยายามซุกเข้าไปในความลับเหล่านั้นของพระเจ้า ความลับต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ทราบได้ผ่านทาง การเปิดเผยเท่านั้น ไม่ใช่โดยการซักถาม

มีคนเหล่านั้นที่ถามคำถามต่าง ๆ ที่โง่งเง่าวันนี้ ผมเคยถูกถามว่า “ถ้าพระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์และทรงอำนาจทั้งสิ้นจริง ๆ ทำไมพระองค์ไม่ฆ่าพญามารเลยเล่า?” หรือ “ทำไมเราถึงต้องมีพญามารตนหนึ่งด้วย? พญามารตนนั้นมาจากไหนกัน?” ผมเคยถูกถามเช่นกันว่า “พระเจ้ามาจากไหน?” และ “ทำไมพระเจ้าถึงยอมให้ความชั่วร้ายเข้าสวนเอเดน?” ในข้อ 16 ของบทนี้ เปาโลบอกที่โมธี่ให้หลีกเลี่ยงคำพูดพาล่ามเช่นนั้น-และนั่นเป็นสิ่งดีที่สุดในที่ผู้เชื่อคนใดจะกระทำ

ผู้คนที่ถามคำถามต่าง ๆ ที่โง่งเง่าและเบาปัญญาเช่นนั้นก็อยู่ในคนกลุ่มนั้นที่ถูกกล่าวถึงใน 2 เปโตร 3:5 ว่า “เต็มใจโง่งเง่า” มีคนเหล่านั้นที่เตรียมใจของตัวเองไว้แล้ว พวกเขาเต็มใจโง่งเง่า-และพระเจ้าไม่สามารถช่วยคน ๆ นั้นที่ไม่เต็มใจรับความช่วยเหลือ! คนเหล่านั้นที่แสดงความโง่งเง่าของตนในการถามคำถามต่าง ๆ อันโง่งเง่าก็คงไม่ยอมรับความเป็นจริงเรื่องบาปและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า คำถามต่าง ๆ ของพวกเขาเริ่มต้นกำเนิดในใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่

คนของพระเจ้าควรเตรียมข้อมูลสำหรับตัวเอง เขาควรเรียนรู้ความจริงฝ่ายวิญญาณทั้งหมดที่เป็นไปได้ เพื่อที่จะมีคำตอบต่าง ๆ สำหรับเหล่าผู้แสวงหาที่จริงใจที่แสวงหาความจริง แต่เขาจะต้องปฏิเสธการอธิบายเรื่องคำถามต่าง ๆ อันโง่งเง่า พระวาระของพระเจ้าจะต้องไม่ถูกโต้เถียง มันจะต้องถูกประกาศ: “จงประกาศพระวาระ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวและไม่สะดวก จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้น ทุกอย่างและหลักคำสอน” (2 ทธ. 4:2) ในทิตัส 2:15 เราอ่านว่า “สิ่งเหล่านี้ จงพูด และเตือนสติ และว่ากล่าวด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดเหยียดหยามท่านได้” เราต้องไม่ขอร้องที่เทศนาพระวาระของพระเจ้า ถ้าพระเจ้าตรัสมันแล้ว เราก็ต้องเทศนามันด้วยสิทธิอำนาจและปราศจากการขอร้อง ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่ใช่ นักปรัชญา เขาไม่ใช่ นักทฤษฎี ซึ่งนำเสนอทฤษฎีนี้และทฤษฎีนั้น โดยยกคำพูดของนักศาสนาคณินั้น เขาเป็นราชทูตของพระเจ้า และข่าวสารของเขาเป็นข่าวสารของพระเจ้า เขาไม่เทศนา “ทฤษฎี” หนึ่ง-เขาเทศนาความจริงของพระเจ้า เขาเป็นภษณะที่ถูกแต่งตั้งของพระเจ้า ถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้าเพื่อนำส่งข่าวสารหนึ่งซึ่งไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้-ข่าวสารของพระเจ้าซึ่งมาจากคำตรัสของพระเจ้าเอง!

ข้อ 24: “และผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่วิวาทกัน แต่ต้องมีใจสุภาพอ่อนโยนต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะสอน มีความอดทน”

ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องไม่ “วิวาท”-เขาต้องไม่ต่อสู้กับพวกศัตรูของชาวประเสริฐ เปาโลไม่ได้กำลังเสนอแนะการอ้อมข้อมหรือการอยู่ร่วมกัน อาโมส 3:3 กล่าวว่า “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้ง

สองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน” เราจะต้องไม่โยนไข่มุกเหล่านั้นแก่ชาวประเสริฐไปตรงหน้าฝูงสุกร เราจะต้องไม่ให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกสุนัข และเราจะต้องไม่ได้เถียง โต้วาทะ และวิวาทกับคนเหล่านั้นที่ถามคำถามที่โง่เขลา และขาดความรู้ คนของพระเจ้าต้องสุภาพอ่อนโยนต่อคนทั้งปวง แม้กระทั่งต่อพวกศัตรูของชาวประเสริฐ

นี่เป็นเรื่องที่พูดยาก และเป็นเรื่องที่ยาก ฟังยาก ผมขอรับสารภาพตามตรงว่าผมต้องการพระคุณในเรื่องความสุภาพอ่อนโยน ผมต้องการพระพรของพระเจ้าเพื่อที่จะสุภาพอ่อนโยนภายใต้การโจมตีจากคนเหล่านั้นที่ดูหมิ่นพระวาทะของพระเจ้าและไม่ยอมรับข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น กระนั้นพระวาทะของพระเจ้าก็บอกเราว่าในฐานะผู้รับใช้ เราต้องสุภาพอ่อนโยนต่อคนทั้งปวง พร้อมทั้งจะสอน ไม่ใช่วิวาท ไม่ใช่โต้วาทะ แต่สอนด้วยความอดทน ถ้อยคำของเราเองจะไม่มีทางพองใจครูสอนเท็จหรือสงบปากสงบคำคนที่ถามคำถามที่โง่ได้ แต่พระวาทะของพระเจ้าสามารถพองใจให้แตกและให้ความสว่างแก่ความคิดที่มืดไปได้

ข้อ 25: “ในความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าบางทีพระเจ้าอาจจะโปรดให้พวกเขากลับใจเสียใหม่มาสู่การยอมรับความจริง”

ผู้เลี้ยงของพระเจ้าต้องไม่ใช่นักคิดแบบเอกเทศ เขาต้องถูกนำโดยพระวิญญาณ เขาต้องฟังพาพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะนำเขาเข้าในความจริงเกี่ยวกับสิ่งลึกลับเหล่านั้นของพระเจ้า เขาต้องปล่อยให้พระเจ้าให้คำตอบเหล่านั้น และเขาต้องประกาศพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งเป็นความจริงและสิทธิอำนาจอันเด็ดขาด เราต้องไม่ถอยห่างไปจาก “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้”

คนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับชาวประเสริฐจริง ๆ แล้ว ก็ “ต่อสู้กับตัวเอง” คนของพระเจ้าควรเผชิญหน้ากับการต่อสู้นี้โดยอธิบายพระวาทะของพระเจ้าด้วยความรักและความอดทน ซึ่งให้เห็นความสมเหตุสมผลของพระวาทะและความเรียบง่ายของความรอดตามพระคัมภีร์ ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ต้องไม่ดวลทางความคิดกับนักเทศน์ของพญามารเพียงเพื่อจะทำให้เนื้อหนังพอใจหรือสนองความปรารถนาทางความคิดของตัวเอง คนของพระเจ้าต้องไม่ยอมใจชอบเพราะเห็นแก่ตัวเอง หรือเพื่อที่จะกล่าวว่า “ฉันเถียงชนะแล้ว” -เพราะในการเถียงชนะเรื่องทางศาสนา เราอาจสูญเสียโอกาสที่จะช่วยเหลือคนที่สอนผิดให้มาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น เราอยู่บนโลกนี้ในฐานะราชทูตของพระเจ้าเพื่อบอกเล่าข่าวดีแห่งความรอดและชี้ผู้คนให้ไปหาพระผู้ช่วยให้รอด เราไม่ได้อยู่บนโลกนี้เพื่อชนะการโต้เถียงเรื่องทางศาสนาหรือนิกาย พันธกิจของเราคือ ประกาศพระวาทะ! และโดยการทำเช่นนั้นเราจะสามารถรับมือกับคำถามโง่เขลาของพวกสอนผิดที่ไม่เชื่อซึ่งนำเสนอทฤษฎีต่าง ๆ ของตนแทนที่ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้”

ด้วยเหตุผลนี้เองเปาโลจึงกล่าวไว้ก่อนหน้านั้นในบทนี้ว่า “จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบ...เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย” ถ้าเราศึกษาค้นคว้าพระวาทะ ท่องจำพระวาทะ และซ่อนมันไว้ในใจของเรา เราก็สามารถเข้าถึงพระวาทะได้เสมอ และเราสามารถใส่พระแสงของพระวิญญาณและ “ลูกกระสุนของพระคัมภีร์” ในการดวลของเรากับพวกสอนผิดที่ถามคำถามต่าง ๆ ที่โง่เขลา

ข้อ 26: “และเพื่อพวกเขาจะเอาตัวเองกลับคืนออกมาจากกับดักของพญามาร ผู้ซึ่งถูกจับไปเป็นเชลยโดยมันตามความประสงค์ของมัน”

เปาโลไม่ได้เสนอแนะให้ที่โมธิตำตัวนุ่มนิ่มและอ้อมอ้อม แต่ให้เขาซึบซาบจิตวิญญาณของเขาด้วยพระ

วณะของพระเจ้าและจะได้สามารถตอบคำถามใด ๆ ที่สมเหตุสมผลด้วยพระวณะ เปาโลทราบวว่าถ้าบุคคลใด ถูกหลอกอย่างจริงใจและนักเทศน์หนุ่มผู้นี้ได้เถียงกับคน ๆ นั้นอย่างรุนแรง เขาก็คงสูญเสียโอกาสที่จะช่วยเหลือคน ๆ นั้น ขณะเดียวกัน ถ้าทีโมธีสั่งสอนเขาด้วยความอ่อนสุภาพและความอดทน โดยใช้พระวณะของพระเจ้า เมื่อนั้น “พระเจ้าอาจจะโปรดให้พวกเขากลับใจเสียใหม่มาสู่การยอมรับความจริง”

เมื่อพระวณะของพระเจ้าถูกใช้ในฤทธิ์เดชและความบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของมัน ก็มีโอกาสที่พระวณะจะทำให้ใจที่แข็งกระด้างเหล่านั้นอ่อนลงและเป็นเหตุให้คนเหล่านั้นที่หลงผิดยอมรับความจริงนั้นและกลับใจใหม่ แต่ถ้าเราต่อสู้และวิวาทกับพวกเขา เราก็จะเสียโอกาสที่จะช่วยเหลือพวกเขา เราอาจต้องจำใจตรงางเขน ความเย่อหยิ่งของเราและความประสงค์ของเราเอง เราอาจดูเหมือนเป็นคนที่ยอมยอมในสายตาของผู้อื่นด้วยซ้ำ แต่ถ้าใจของเราไม่ปรับโทษเรา และเรานำพวกคนที่หลงผิดให้เข้าสู่ความจริงนั้นโดยใช้ความรักและความถ่อมใจ ความชื่นชมยินดีนั้นก็จะยิ่งใหญ่มากกว่าความอับอายขายหน้าด้านความคิดและร่างกายที่เราต้องยอมแลก เนื้อหนังจะกล่าวว่า “ตอบโต้สิ! ตอกเขาให้หายไปได้!” แต่เราต้องจดจำไว้ว่าพระเยซูทรงตอบพวกศัตรูของพระองค์ด้วยพระคัมภีร์เสมอ แม้กระทั่งในการตำหนิอย่างรุนแรง พระองค์ก็ทรงใช้ความอดทน และถ้อยคำของพระองค์ก็มักเป็นถ้อยคำที่เอามาจากภาคพันธสัญญาเดิม

มันเป็นประสบการณ์แสนวิเศษที่ได้เห็นผู้คนกลับใจรับเชื่อ ไม่ว่าจะเป็เด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง คุณตาสูงอายุคนหนึ่ง ชายหนุ่มหรือหญิงสาวคนหนึ่ง แต่มีความชื่นบานมากเป็นพิเศษที่มีแก่บุคคลผู้นั้นที่นำจิตวิญญาณที่หลงผิดดวงหนึ่งออกมาจากภาพลวงตาฝ่ายศีลธรรมและความโมเดเฮลาฝ่ายวิญญาณ การพาดคน ๆ หนึ่งที่ถูกจับเป็นเชลยโดยพญามารและนำคน ๆ นั้นเข้าสู่ความจริงและความสว่างของข่าวประเสริฐและความรอด นำความชื่นบานอันแปลกประหลาดมาให้ซึ่งคริสเตียนน้อยคนนักรู้จัก

พระวณะของพระเจ้าไม่ถูกล่ามโซ่ มันจะไม่ย้อนกลับมาหาพระองค์อย่างเปล่าประโยชน์ พระวณะของพระเจ้าแหลมคมและทรงฤทธิ์ เเยเรมีย์พรรณนาถึงมันในถ้อยคำเหล่านี้: “ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัส “และเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้น ๆ” (ยรม. 23:29)

2 ทีโมธี - บทที่ 3

การออกไปจากความเชื่อนั้นซึ่งจะมาแน่นอน

3:1 จงทราบสิ่งนี้ด้วย ว่าในยุคสุดท้ายนั้น วาระอันตรรายทั้งหลายจะมา

3:2 ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนโลภ เป็นคนอวดตัว เป็นคนทะนงตัว เป็นคนพุดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไม่บริสุทธิ์

3:3 เป็นคนปราศจากความรักตามธรรมชาติ เป็นคนผิดคำมั่นสัญญา เป็นคนใส่ความเท็จ เป็นคนไม่รู้จักข่มใจ

ตนเอง เป็นคนดูร้าย เป็นคนรังเกียจคนเหล่านั้นที่ดี

3:4 เป็นคนทรยศ เป็นคนมุกทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานมากกว่าเป็นคนรักพระเจ้า

3:5 โดยมีรูปแบบแห่งทางของพระเจ้า แต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของทางนั้นเสีย จึงผินหน้าหนีเสียจากคนเช่นนี้

3:6 เพราะในพวกคนเช่นนี้ มีหลายคนที่แอบเข้าไปในเรือนหลายหลัง และนำพวกผู้หญิงที่เบาปัญญาเต็มไป

ด้วยบาปทั้งหลายไปเป็นเชลย โดยถูกนำไปด้วยตัณหาต่าง ๆ

3:7 โดยเรียนกันอยู่เสมอ และไม่เคยสามารถมาถึงความรู้แห่งความจริง

3:8 บัดนี้ ยันเนสกับยัมเบรสได้ต่อต้านโมเสสฉันทิ คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงเช่นกัน เป็นพวกคนที่มีความคิดเสื่อมทราม ใช้ไม่ได้เลยในเรื่องความเชื่อนั้น

3:9 แต่พวกเขาจะดำเนินต่อไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่เขลาของพวกเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่เขลาของชายสองคนนั้นด้วย

3:10 แต่ท่านก็ทราบอย่างถ่องแท้ถึงคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดกลั้น ความรัก ความเพียร

3:11 การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ของข้าพเจ้า ซึ่งได้มาสู่ข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิโคเนีย เมืองลิสตรา ข้าพเจ้าได้สู้ทนการข่มเหงต่าง ๆ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด

3:12 ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง

3:13 แต่บรรดาคนชั่วร้ายและคนล่อลวงจะชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยหลอกลวงและถูกหลอก

3:14 แต่ท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านั้นที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง โดยทราบว่าท่านได้เรียนรู้มาจากผู้ใด

3:15 และตั้งแต่เด็กมา ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

3:16 พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น สำหรับการสอนในความชอบธรรม

3:17 เพื่อคนของพระเจ้าจะดีพร้อม ถูกเตรียมอย่างครบถ้วนสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่าง

ลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ของการออกไปจากความเชื่อนั้น

ข้อ 1: “จงทราบสิ่งนี้ด้วย ว่าในยุคสุดท้ายนั้น วาระอันตรายทั้งหลายจะมา”

เปาโลเปลี่ยนข่าวสารของตนที่มาถึงทิโมธีอย่างฉับพลัน ก่อนหน้านั้นเขาได้สั่งสอนทิโมธีเกี่ยวกับคำสอนผิดที่จะมาแน่นอน ทั้งในความเชื่อและการปฏิบัติ โดยเตือนเขาว่าบางคนจะออกไปจากความเชื่อนั้นและไม่ยอมรับความจริงนั้น ขณะที่คนอื่น ๆ จะนำหลักปฏิบัติต่าง ๆ ทางศีลธรรมที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์และไม่เป็นแบบคริสเตียนเข้ามา ทิโมธีถูกสอนให้รับมือกับปัญหาเหล่านี้ด้วยความรักและความอดทน ตามพระวาทะของพระเจ้าเสมอ

ในบทนี้ของเรา เปาโลพูดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดการแจกจ่ายพระคุณ ก่อนการรับขึ้นของคริสตจักรและการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“จงทราบสิ่งนี้ด้วย...” ชาวประเสริฐไม่ใช่ชาวสารแห่งการสันนิษฐาน แต่แห่งความจริง มันไม่ใช่หนังสือที่เต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม แต่เป็นหนังสือที่เน้นความสัตย์จริงแน่นอน! มันไม่สำคัญแต่อย่างใดว่าความคิดเห็นส่วนตัวของเราจะเป็นอะไร พระเจ้าตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงหมายความและทรงหมายความตามที่พระองค์ตรัส ตามที่ถูกชี้ให้เห็นแล้วในบทที่สอง พระเจ้าทรงปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ พระองค์ทรงคืนคำที่พระองค์ตรัสไปแล้วไม่ได้ ถ้าผู้รับใช้คนใดก้าวขึ้นไปบนธรรมาสันและเริ่มคำเทศนาของตนอย่างนี้: “เหมือนกับว่า...ประมาณว่า...ในความเห็นอันต่ำต้อยของผม...เผอิญว่า...ตามที่ผมเห็นมัน” -จงกาชายคนนั้นออกไปจากรายชื่อของคุณได้เลย แต่ถ้าเขาก้าวขึ้นไปบนธรรมาสัน เปิดพระคัมภีร์และอ่านว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” จงฟังเขา จงสนับสนุนเขา และจงอธิษฐานเผื่อเขา! พระคัมภีร์เป็นหนังสือแห่งความแน่ชัด เปาโลรู้จักพระองค์ที่เขาเชื่อ เขารู้ว่าเขาเชื่ออะไร และโดยปราศจากการขอร้องเขาเทศนาข่าวประเสริฐที่แน่ชัด

“ทิโมธีเอ๋ย จงทราบสิ่งนี้เถิด! มันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่ง ท่านฟังพามันได้ มันจะเกิดขึ้นจริงแน่นอน ดังนั้นจงเทศนามัน จงยืนหยัดโดยมัน จงดำเนินชีวิตโดยมัน และจงจบชีวิตโดยมัน” แต่เปาโลอยากให้ทิโมธีทราบอะไรเล่า?

“...ว่าในยุคสุดท้ายนั้น วาระอันตรรายทั้งหลายจะมา” วาระอันตรรายทั้งหลายหมายถึงอะไร? คำกรีกนี้บอกเป็นนัยถึงวาระอันตรราย และผมเชื่อว่า คุณจะเห็นพ้องตรงกันว่านี่เป็นวาระอันตรรายที่เราใช้ชีวิตอยู่ ไม่เคยมียุคสมัยใดเลยในประวัติศาสตร์ที่มนุษย์ตกอยู่ในอันตรรายมากมายเหมือนที่เขาเป็นอยู่วันนี้ นี่เป็นวันทั้งหลายแห่งภัยอันตรราย วันแห่งความกระวนกระวายใจและความกลัว พวกเขาใหญ่คนโตในทุกแวดวง-ทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ ด้านศาสนาและด้านการศึกษา-ยอมรับว่าพวกเขาไม่รู้คำตอบ พวกเขาไม่รู้ว่ามีสิ่งใดรออยู่เบื้องหน้าหากสิ่งต่าง ๆ ยังเป็นเหมือนเดิมอยู่ต่อไป แต่พวกเราที่อ่านพระคัมภีร์และที่มีใจฝึกฝัฝ่ายวิญญาณย่อมทราบว่ามีสิ่งใดรออยู่เบื้องหน้า เราทราบว่าเราที่ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และเหตุการณ์ใหญ่ระดับโลกลำดับถัดไปจะเป็นการรับขึ้นของคริสตจักร

ข้อพระคำต่อไปนี้อธิบายว่าทำไมวันพิบัติเหล่านั้นของยุคนี้จะเป็นวันทั้งหลายแห่งภัยอันตรราย:

ข้อ 2: “ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนโลภ เป็นคนอวดตัว เป็นคนทะนงตัว เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไม่บริสุทธิ์”

“คนทั้งหลายจะเป็นคนรักตัวเอง” โลกวันนี้ยืนอยู่ขอบเหวแห่งหายนะเพราะพวกเขาเห็นแก่ตัวและมีอำนาจมาก นี่เป็นยุคสมัยที่ผู้คนคิดถึงแต่ตัวเอง และก่อนที่พวกเขาเต็มเต็มตัณหาของตัวเองในเรื่องอำนาจ ชื่อเสียง และเงินทอง พวกเขาถูกรบกวนให้ด้านชาโดยความเห็นแก่ตัวและถูกเหล็กกร้อน نابในใจวินิจฉัยผิดชอบมากเสียจนพวกเขาไม่รู้สึกรู้สาแล้ว นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับผู้นำโลกหลายคนวันนี้ พวกเขาไม่มีความรู้สึกให้แก่ความเป็นมนุษย์ ไม่มีจิตสำนึกผิดชอบเกี่ยวกับการทำให้โลहितตกและคุณค่าของชีวิตมนุษย์ และการฆาตกรรมเป็นกิจวัตรที่ต้องทำทุกวัน พวกเขา รักตัวเองมากเสียจนพวกเขาจะไม่ยอมหยุดจนกว่าจะได้สิ่งที่ตนอยากได้-และนั่นนำไปสู่คำประกาศลำดับถัดไป:

“ด้วยว่าคนทั้งหลายจะ...เป็นคนโลก” พวกเผด็จการแห่งแผ่นดินโลกโลกอยากได้โลกมาไว้กับตัวเอง พวกเผด็จการกำลังทำงานร่วมมือกันในระดับหนึ่ง-แต่ผู้หนึ่งในพวกเขาจะแทงข้างหลังอีกคนและหัวเราะขณะที่โลหิตชีวิตของคน ๆ นั้นไหลออก หากโดยการทำเช่นนั้นเขาสามารถคว้าทรัพย์สินของอีกคนนั้นมาได้ ผู้คนที่ไม่รู้สึกรู้สา ที่รักตัวเอง ก็เป็นคนโลกและจะช่วงชิงสิ่งใดจากมิตรหรือศัตรูหากพวกเขาสามารถลอบนวลไปได้ นี่เป็นยุคสมัยแห่งความโลก-ไม่ใช่แคในแวดวงการเมืองเท่านั้น แต่ในแวดวงของศาสนาด้วย แม้แต่ผู้คนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนก็เป็นคนโลก มีการบ่นพึมพำ การต่อสู้ และการจิกกัดในคริสตจักรเพราะชายและหญิงทั้งหลายโลกอยากได้ตำแหน่งที่ถูกถือครองโดยผู้อื่น และหลายครั้ง “การเมืองที่คดโกง” ถูกนำมาใช้ในคริสตจักรเพื่อตั้งคนโลกและเห็นแก่ตัวให้รับตำแหน่ง แทนที่จะยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์แต่งตั้งเหล่าคนงานในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

“ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็น...คนอวดตัว” นี่เป็นยุคสมัยแห่งการอวดตัว พวกคอมมิวนิสต์อวดว่าตนจะฝังพวกเรา และเราอวดว่าเรามีสินค้าที่จะฝังพวกเขา ผู้คนอวดในการเมือง ในชีวิตทางสังคม ในศาสนา เรามีคนชั่วอายุหนึ่งที่เปิ่นพวกซีไม่วันนี้ที่กำลังตัดผ่านพระเจ้า ฟังพาสติปัญญาของตัวเองและความสามารถของตัวเอง โดยหารู้ไม่ว่าความสำเร็จ “ไม่ใช่โดยกำลัง หรือโดยฤทธิ์เดช แต่โดยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมพลโยธาตรัสดังนี้” “ไม่ว่ามันจะเป็นประชาชาติ บ้าน หรือคน ๆ หนึ่ง “จงให้ผู้นั้นที่คิดว่าตนยืนหยัดมั่นคงระวังตัวให้ดี เกรงว่าเขาจะล้ม” พระเยชูตรัสว่า “ปราศจากเรา ท่านทั้งหลายก็ทำอะไรไม่ได้เลย” นั่นเป็นอันจบเรื่อง การอวดตัวทั้งปวงสูญเปล่าและว่างเปล่า ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา เราก็แพ้ไม่ได้ และถ้าพระเจ้าทรงต่อต้านเรา เราก็ชนะไม่ได้

“ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็น...คนทะนงตัว” พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม มนุษย์หายใจเอาอากาศของพระเจ้า อาบแสงแดดของพระเจ้า มีความสุขกับสุขภาพและเรียบง่ายที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่เขา แล้วเขาก็เมินพระเจ้าและรับใช้พญามาร ภาคภูมิใจที่ได้เป็นอย่างที่เขาเป็น ออวดว่าตนไม่ใช่คนหัวอ่อน โดยกล่าวว่า “ศาสนาเป็นสิ่งที่พอรับได้สำหรับพวกเด็ก พวกคนแก่ และพวกคนเจ็บป่วย แต่ฉันเป็นคนมีหัวคตินะ! ฉันตีแม่เหล้า ฉันเดินร่ำ ฉันเล่นพนัน ฉันพูดสบถ” หากไม่ใช่ในคำพูด ก็เป็นในการกระทำที่มนุษย์ทะนงตัว นี่เป็นยุคสมัยที่พวกผู้นำทางศาสนาก้าวขึ้นไปบนธรรมมาสน์-ไม่ใช่เพื่อเปิดพระวจนะของพระเจ้า แต่เพื่อเปิดสมุดจดเล่มเล็ก ๆ ของตนและแสดงออกถึงระดับการเรียนรู้ของตน! พวกเขาทะนงตัวในการศึกษาของตนและความสามารถของตน

ความทะนงตัวชนิดที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มันไม่บาปที่จะทะนงตัวในสิ่งเหล่านั้นที่ถูกต้องในทางที่ถูกต้อง แต่มันบาปหนาที่จะออกแรงเนื้อหนัง ฟังพาสติปัญญาของมนุษย์แทนที่สติปัญญาและความจริงของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณของพระเจ้า ผมกล่าวเช่นนี้ในความรัก-แต่คริสตจักรถูกสาปแช่งด้วยนักเทศน์จำนวนมากเกินไปที่ทะนงตัว มีการศึกษาและเยอหยิ่ง เราต้องการคนมากขึ้นที่เป็นเหมือนเปาโล-ผู้คนที่ยกชูกางเขนนั้น ไม่ใช่สติปัญญาของพวกเขาเอง เปาโลจะพูดโดยใช้ถ้อยคำที่สวยหรูใหญ่โตก็ได้ เพราะว่าเขาเป็นคนที่มีการศึกษาสูง แต่เขาเทศนาในฤทธิ์เดชและการแสดงออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 2:1 เป็นต้นไป) เคยมีอยู่สมัยหนึ่งที่เกือบทุกคริสตจักรแสวงหาศิษยาภิบาลที่อุทิศตัว ถ่อมใจ และเต็มเปี่ยม

ด้วยพระวิญญูณ ชายคนหนึ่งทีเทศนาพระวณะในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของมัน ชายคนหนึ่งทีรักผู้คนและทีถวายตัวในการรับใช้ผู้คนที่อยู่ในการดูแลของเขา แต่วันนี้คริสตจักรโดยเฉลี่ยไม่สนใจมากนักเกี่ยวกับว่าชายคนหนึ่งเชื่ออะไหรือเขาดำเนินชีวิตอย่างไร หากเขามีใบปริญญาทีใช่จากมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนพระคริสตธรรมทีใช่ นี่เป็นยุคสมัยแห่งความทะนงตัวทีถูกแสดงออก เครื่องหมายอันโดดเด่นของอวสานของการแจกจ่ายนี้

“ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็น...คนพุดหมิ่นประมาท” นี่เป็นยุคสมัยทีหมิ่นประมาทมากที่สุดเท่าทีเคยเป็นมา! พวกนักแสดงตลกพุดสบถทางวิทยุและโทรทัศน์ พวกหนังสือพิมพ์และนิตยสารยกคำพุดทีหยาบคายซึ่งถูกกล่าวโดยคนทั้งหลายทีสมควรจะเป็นเหล่าผู้นำในการเมือง การศึกษา และสาขาอื่น ๆ ของชีวิต มีสถานประกอบการหลายแห่งทีคริสเตียนถูกทำให้อับอายขายหน้าโดยพวกลูกค้าและผู้ประกอบการทีพุดหยาบคายมันเกิดขึ้นในอู่ซ่อมรถ ร้านตัดผม ร้านเสริมสวย ร้านขายของชำ และสถานที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง คนเหล่านั้นทีกำลังสนทนอย่างออกรสไม่มีความเคารพต่อคนแปลกหน้าทีอาจเดินเข้ามา ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะเป็นผู้รับใช้สุภาพสตรี หรือเด็ก

ชายและหญิงทั้งหลายทีปฏิเสธพระเจ้าพุดสบถและไม่คิดอะไเลยเกี่ยวกับมัน พวกเขาไม่มีความเคารพต่อความรู้สึกและสิทธิของเพื่อนพลเมืองของตนเลย บรรดาคุณแม่พุดสบถ คุณพ่อพุดสบถ ปู่ย่าตายายพุดสบถ-แม้แต่เด็กเล็ก ๆ ก็พุดสบถ (ตามลักษณะของสิ่งทีพวกเขาได้ยินที่บ้าน) คุณแม่หรือคุณพ่อทีชอบพุดสบถต่อหน้าลูก ๆ ของตนก็ไม่เหมาะทีจะเลี้ยงดูเด็กคนหนึ่ง ลูกของพวกเขาควรถูกพาไปเสียจากพวกเขาและไปอยู่ในบ้านเด็กกำพร้าคริสเตียน ขอพระเจ้าทรงเวทนาพ่อและแม่คนใดทีสอนลูกเล็ก ๆ ของตนให้พุดสบถ!

นักศึกษาคนหนึ่งในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งทีได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียนเพิ่งบอกผมว่าบ่อยครั้งอาจารย์ทีสอนในชั้นเรียนหนึ่งของเขาชอบพุดสบถใส่พวกนักศึกษา พุดหมิ่นประมาทจริง ๆ ต่อหน้าชั้นเรียนทีรวมตัวกัน หากนักศึกษาค้นใดให้คำตอบไม่ถูกต้องหรือไม่ศึกษาค้นคว้าตามทีอาจารย์ทำนนั้นคิดว่าเขาควรศึกษา! คุณนึกภาพออกไหมครับว่าครูคนหนึ่งทีพุดสบถต่อหน้าพวกนักศึกษาในโรงเรียนแห่งหนึ่งซึ่งเดิมทีถูกสร้างขึ้นด้วยเงินของเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า? ถ้าคุณไม่เชื่อว่านี่เป็นยุคสมัยทีชอบพุดสบถ ลองเดินไปตามท้องถนนหรือเข้าไปในสถานประกอบการหลายแห่งและฟังดู: คุณจะค้นพบว่านี่เป็นยุคสมัยของพวกคนพุดหมิ่นประมาท!

แต่การหมิ่นประมาททีลงลึกมากกว่าการพุดสบถ การนมีสการพระเจ้าอย่างคนหน้าซื่อใจคดคือการหมิ่นประมาท พวกเสรีนิยมคนใดทีประกาศว่าตนเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แทนของความเชื่อแบบคริสเตียนบนแผ่นดินโลก และยังไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี การรับสภาพเนื้อหนัง และการลบมลทินโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ก็เป็นผู้หมิ่นประมาททีน่ารังเกียจมากที่สุดฟากนี้ของนรก-และการหมิ่นประมาทเช่นนั้นก็จะเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ!

ในวันสุดท้ายเหล่านี้ เด็ก ๆ จะ “ไม่เชื่อฟังบิดามารดา” ผมจำได้ดีถึงวินัยในบ้านของเราตอนทีผมกำลังเติบโตขึ้น คุณพ่อของผมอาจล้มเหลวในหลาย ๆ เรื่อง แต่สิ่งหนึ่งทีท่านเรียกร้องคือ ความเคารพจากลูก ๆ ของท่านทีมีต่อตัวท่านเองและคุณแม่ของผม พวกเราไม่ได้เถียงพ่อแม่ของเรา เมื่อคุณแม่ของผมพุด พวกเราก็เชื่อฟัง พวกเราเคารพสิ่งทีท่านพุด-และถ้าพวกเราไม่เคารพ พวกเราก็ต้องชดใช้สำหรับความไม่เคารพนั้น

ผมยังไม่แก่-แต่ยุคสมัยช่างเปลี่ยนแปลงไปเยอะจริง ๆ! วันนี้เด็ก ๆ พุดกับพ่อแม่ของตนว่า “หนูจะไม่ยอมทำสิ่งนั้น!” หรือ “หนูจะทำสิ่งนั้นเมื่อหนูพร้อม” หรือ “มันไม่ใช่ธุระกงการของแม่/พ่อ!”

เราจัดประเภทเด็กเล็ก ๆ ไม่ได้ว่าเป็นคนร้ายกาจและไม่เอาพระเจ้า-พวกเขาแค่เต็มไปด้วยความเกลียดชัง ตี้อารมณ์ และซุกซน แต่เมื่อคุณเห็นเด็กที่เป็นแบบนี้ นั้นอยู่รู้สึกแย่มากต่อเขาเลยครับ-เด็กคนนั้นไม่ได้เป็นฝ่ายผิด ความรับผิดชอบสำหรับเด็กที่ประพฤติตัวแย่มากและไม่เชื่อฟังตกอยู่ที่หน้าประตูของพ่อแม่ เด็กต้องถูกฝึกในทางที่เขาควรจะไปหากเขาจะเป็นเกียรติยศแก่คุณพ่อและคุณแม่ของเขาในปีหลัง ๆ

“หวงไม้เรียวไว้ เด็กก็เสียคน” ไม่อยู่ในพระคัมภีร์ นั้นเป็น “ข่าวประเสริฐของคุณยาย”-แต่ชายผู้นั้นแห่งสติปัญญากล่าวว่า “คนที่สงวนไม้เรียวของตนไว้ก็เกลียดชังบุตรชายของตน แต่คนที่รักเขาดีสอนเขาทันเวลา” (สภษ. 13:24) พระคัมภีร์กล่าวว่าถ้าคุณหวงไม้เรียว คุณก็ไม่รักลูกของคุณ นำสงสารเด็กน้อยที่ไม่มีพ่อแม่ที่รู้จักวิธีใช้ก้านมะยมหรือไม้พาย! คนที่ไม่ถูกดีสอนและถูกฝึกในวัยเด็กจะไม่มีทางฝากรอยความดีอันยั่งยืนไว้บนอารยธรรม

คุณแม่ของผมนำไม้เรียวมาใช้ก้านมะยม (คุณแม่ของผมนำไม้เรียวมาใช้ก้านมะยมสามอันในคราวเดียวโดยใช้มือข้างเดียว!) และเมื่อคุณแม่หรือคุณแม่ของผมนำไม้เรียว พวกเราก็ไม่ลืมมันเป็นเวลานาน ผมจะไม่มีทางหยุดขอบคุณพระเจ้าเลยสำหรับการฝึกวินัยนั้นที่พวกท่านให้แก่ผม ผมรู้ตัวว่าผมเคยซุ่มมาก แต่ผมก็ถูกฝึกฝนอย่างถูกต้องในช่วงปีแรก ๆ ของผม และการฝึกฝนในช่วงต้นของผมได้จ่ายเงินปันผลมาตลอดตั้งแต่ผมได้พบกับพระเยซูคริสต์เจ้า

นี่เป็นยุคสมัยแห่งลูก ๆ ที่ไม่เชื่อฟัง และพ่อแม่ที่บังเกิดใหม่แล้วไม่ควรยอมให้ลูก ๆ ของตนทำตามอย่างนั้น เด็กชายและเด็กหญิงทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะเคารพพ่อแม่ของตน

“ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็น...คนนอกตัณญา” กล่าวในแง่วัตถุ คนอเมริกันมีวันนี้มากกว่าคนชาติใด ๆ ที่เคยมีชีวิตอยู่ ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ใช้ชีวิตดูจรรยาและราชินีในสมัยโบราณ ครอบครัวยุโรปโดยเฉลี่ยเอาอาหารใส่ถึงขยะมากกว่าผู้คนจำนวนมากมีไว้ในดินแดนอื่น ๆ เรามีบ้าน เสื้อผ้า รถยนต์ สิ่งอำนวยความสะดวกและความสบายขั้นดีที่สุด-และคนอเมริกันส่วนใหญ่มีเงินมากกว่าผู้คนชาติใด ๆ บนพื้นพิภพ กระนั้น-เราก็ไม่มีใจขอบพระคุณ!

ผมกล้ากล่าวว่ามีคนอเมริกันที่นั่งลงที่โต๊ะของตนและรับประทานอาหารโดยไม่ขอบพระคุณพระเจ้ามากกว่ามีคนที่ขอบพระคุณพระเจ้าก่อนรับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้อย่างเปี่ยมพระคุณ เช่นนั้น พระวจนะบอกเราว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง...” (ยากอบ 1:17) พระเจ้าประทานแก่เราอาหารที่เรากิน เสื้อผ้าที่เราสวมใส่ บ้านที่เราอาศัยอยู่ แม้กระทั่งอากาศที่เราหายใจ และอย่างน้อยที่สุดที่เราทำได้คือ กัมภีร์ของพระเจ้าและกล่าวว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอบพระคุณพระองค์สำหรับของประทานอันดีทุกอย่าง” เราได้ยินเสียงบ่นมากมาย-แต่มีเสียงขอบพระคุณน้อยมาก เราเป็นชนชาติที่ไม่รู้จักขอบพระคุณ-และนี่เป็นสัญญาณที่บอกถึงอวสานของยุคนี้

“ด้วยว่าคนทั้งหลายจะเป็น...คนไม่บริสุทธิ์” คริสเตียนแต่ปากโดยเฉลี่ยกลัวแทบตายว่าใครสักคนจะ

กล่าวหาเขาว่ามีความบริสุทธิ์! ผมไม่เชื่อในการคลังศาสนาหรือในการคิดว่าตนเป็นคนชอบธรรม ผมไม่เชื่อในจิตวิญญาณแบบ “ข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า” สวรรค์ทราบดีว่าคนดีที่สุดในพวกเราก็เต็มไปด้วยข้อบกพร่องและข้อด้อยต่าง ๆ และเรต่ากว่ามาตรฐานความบริสุทธิ์ของพระเจ้ามาก แต่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง คนใดยอมอยากดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ และหนทางเดียวที่เราจะสามารถเป็นคนบริสุทธิ์ได้ก็คือในพระคริสต์ ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้น

แต่เปาโลกำลังชี้ให้เห็นสถานการณ์ที่แพร่หลายวันนี้ สมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ยไม่ปรารถนาที่จะทราบว่าตนสามารถดำเนินชีวิตที่อุทิศตน มอบถวาย และบริสุทธิ์ได้อย่างไร คริสเตียนแต่ปากโดยเฉลี่ยอยากรู้ว่าตนสามารถลายนวลไปได้มากขนาดไหนและยังไม่ตกนรก! เขาอยากใช้พระเจ้าเป็นทางหนีไฟและความรอดเป็นกรรมธรรม์ประกันอัคคีภัย เขาอยากยึดโลกไว้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ขณะที่เขาเดินทางไปย้งนครชาวดจ มุกดานั้น สมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ยอยากรู้ว่าตนจะสามารถเข้าใกล้นรกได้มากขนาดไหนขณะที่ตนยังมีชีวิตอยู่ และไม่ไปที่นั่นตอนที่ตนเสียชีวิต

นี่เป็นยุคที่ไม่บริสุทธิ์ ผู้คนหมดความเคารพที่มีต่อร่างกายของตัวเองไปแล้ว พวกผู้หญิง (แม้แต่เหล่าสมาชิกคริสตจักร, บรรดาคริสเตียนแต่ปาก) ก็แต่งกายแบบไม่สำรวมและเปิดเผยความเปลือยเปล่าของตน พวกผู้ชายก็ทำแบบเดียวกัน ชายและหญิงทั้งหลายหรือทำลายวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์: “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 6:19,20) คนที่รื้อทำลายร่างกายของตนผ่านทางเหล้า บุหรี่ อาหาร และนิสัยต่าง ๆ ก็เป็นคนไม่บริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตของตน

นี่เป็นยุคสมัยที่ผู้คนหมดความเคารพและความยำเกรงต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระคัมภีร์บริสุทธิ์ และการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ หากคุณเป็น “คนเข้ากับผู้คนเก่ง” หากคุณสามารถเล่นไพ่ เดินรำ ตีหมเหล็ก แต่งตัวโป๊ ๆ หัวเราะกับมุขตลกหยาบโหลน คุณก็เป็นคนที่น่าคบจริง ๆ เป็นพลเมืองอันดับหนึ่ง และคุณสามารถสอนชั้นเรียนรวี อธิษฐานในที่ประชุม ร้องเพลงในคณะนักร้อง และมีหน้าที่รับผิดชอบหลายอย่างในคริสตจักร แต่สมาชิกคริสตจักรที่ปฏิเสธไม่ยอมตีหมคืออกเทล สูบบุหรี่ ไปร่วมงานเดินรำและงานปาร์ตี้ และที่เชื่อในความเชื่อแบบคริสเตียนสมัยเก่า ก็ถูกเรียกว่าเป็นพวกคลังศาสนา

ข้อ 3: “เป็นคนปราศจากความรักตามธรรมชาติ เป็นคนผิดคำมั่นสัญญา เป็นคนใส่ความเท็จ เป็นคนไม่รู้จักร่มใจตนเอง เป็นคนดुर้าย เป็นคนรังเกียจคนเหล่านั้นที่ดี”

“ในยุคสุดท้ายนั้น...คนทั้งหลายจะเป็น...คนปราศจากความรักตามธรรมชาติ” คนทั้งหลายจะรักสิ่งที่มีผิดธรรมชาติ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระองค์เอง ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นตรีเอกภาพ-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย พระองค์ได้ทรงสร้างเขาในแบบที่ว่าพระเจ้าทรงสามารถร่วมสามัคคีธรรมกับมนุษย์ได้ และมนุษย์สามารถร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ ทั้งสองฝ่ายสามารถร่วมสนิทซึ่งกันและกันได้ นั้น

เป็นแบบที่พระเจ้าทรงอยากให้มันเป็น นั่นเป็นแบบที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้ให้เป็น และไม่มีมนุษย์คนใดจะมีสันติสุขและความพึงพอใจอันสมบูรณ์ได้จนกว่าเขาอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าผู้สร้างของตน

ถ้ามนุษย์คนใดเป็นคนปกติในด้านความคิด ฝ่ายร่างกาย และฝ่ายวิญญาณ มันก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เขาจะรักพระเจ้า ที่จะรักพระคัมภีร์ ที่จะรักคริสตจักร การดำเนินชีวิตอันชอบธรรม ความซื่อตรง ความดีงาม ความบริสุทธิ์ บ้าน และครอบครัว แต่วันนี้สิ่งเหล่านี้ไม่ถูกรักโดยผู้คนส่วนใหญ่แล้ว สำหรับหลายล้านคน “บ้าน” กลายเป็นสถานที่เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าและเตรียมตัวไปร่วมงานประชุมถัดไปหรืองานปาร์ตี้ถัดไป คุณแม่ทำงาน-เพียงเพื่อจะสามารถซื้อเสื้อผ้าที่ดีกว่าเดิม ขับรถที่ดีกว่าเดิม มีสิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่าเดิมที่บ้านและสามารถตามทันพวกเพื่อนบ้านได้ เธอทำงานกะหนึ่ง ผู้ชายประจำครอบครัวก็ทำงานอีกกะหนึ่ง ลูก ๆ ไปโรงเรียนหรือไปสถานรับเลี้ยงเด็ก-และครอบครัวแทบจะไม่เคยอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาเลย

หนุ่มสาวหลายคู่แต่งงานกัน กำหนดเรื่องการดูแลทำความสะอาดบ้าน และเนื่องจากพวกเขาทั้งคู่ทำงาน พวกเขาจึงเห็นพ้องตรงกันว่าพวกเขาจะไม่มีลูก บ่อยครั้งพวกเขาซื้อสัตว์เลี้ยงมาตัวหนึ่งและให้มันได้รับความรักซึ่งสมควรให้แก่ลูกน้อย ผู้หญิงได้ถูกสร้างมาเพื่อทำให้ชีวิตของผู้ชายเต็มเปี่ยมมากขึ้น หอมหวานมากขึ้น สว่างจ้ามากขึ้น ครบบริบูรณ์มากขึ้น-และในถ้อยคำของเปาโล เพื่อจะเป็น “ผู้ดูแลที่บ้าน” มันถูกให้กำเนิดในใจของผู้หญิงที่จะรักและอยากมีครอบครัว แต่คู่สมรสสมัยใหม่หลายคู่เห็นพ้องตรงกันว่าจะไม่มีครอบครัว เพราะเด็ก ๆ จะเข้าแทรกแซงกับชีวิตทางสังคมและธุรกิจ นี่เป็นยุคสมัยที่มนุษย์ชาติรักสิ่งที่ผิดธรรมชาติ

ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก เกือบทุกคนไปร่วมประชุมกับคริสตจักร ไม่ใช่ทุกคนที่รับความรอด แต่มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ผู้คนจะร่วมประชุมกับคริสตจักรในวันอาทิตย์ วันอาทิตย์เป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และในชุมชนของเรามันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ผู้คนจะหยุดพักในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่วันนั้นมันไม่เหมือนเดิม “วันบริสุทธิ์” ได้กลายเป็น “วันหยุดพักผ่อน” เสียแล้ว วันหยุดพักได้กลายเป็นวันที่ยุ่งวุ่นวายมากที่สุดสำหรับหลายล้านคน-ผู้คนเที่ยวเล่น ล่องเรือ เดินทาง ตกปลา เล่นกอล์ฟ ไปดูการแข่งขัน ตลาดนัต และแม่แต่จับจ่ายซื้อของ คนทั้งหลายกำลังรักสิ่งที่ผิดธรรมชาติ

“จงทราบ... ว่าในยุคสุดท้ายนั้นคนทั้งหลายจะเป็น...คนผิดค้ำนัสสัญญา” เคยมีอยู่สมัยหนึ่งเมื่อคำของคนคือพันธะผูกพัน และกับบางคนนี่ยังเป็นจริงอยู่เหมือนเดิม แต่วันนี้ค้ำนัสสัญญาไม่ได้หมายความเหมือนเมื่อก่อนแล้ว คำของคนไม่ใช่พันธะผูกพันอีกต่อไปแล้ว ผู้คนให้คำสัญญาเพียงเพื่อจะผิดคำสัญญา และจะให้คำมั่นสัญญาทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าตนไม่มีเจตนาที่จะซื่อตรงและเที่ยงธรรมเกี่ยวกับมันเลย

“ในยุคสุดท้ายนั้นคนทั้งหลายจะเป็น...คนใส่ความเท็จ” เคยมีอยู่สมัยหนึ่งเมื่อคุณเชื่อสิ่งที่ผู้คนพูดได้-และแน่นอนว่ายังมีบางคนที่สัตย์จริงอยู่เหมือนเดิมและที่จะไม่จงใจโกหกหรือกล่าวหาผู้อื่นเป็นความเท็จ แต่ในทางกลับกัน มีหลายพันคนที่จะโกหกและที่ใส่ความเท็จเพื่อนมนุษย์ของตนเพียงเพราะว่ามันสนุก นโยบายที่ดีที่ควรปฏิบัติตามวันนี้ก็คือ ไม่เชื่อสิ่งใดที่คุณได้ยินนอกเสียจากว่าคุณได้เห็นสิ่งนั้นด้วยตัวคุณเอง หรือมีหลักฐานที่ไม่อาจหักล้างได้ว่าสิ่งนั้นเป็นความจริง อย่าปล่อยให้ผู้ใดมาทำลายความไว้วางใจของคุณในมิตรสหาย ครอบครัว หรือเพื่อนบ้านโดยใช้การใส่ความเท็จหรือการซุบซิบนินทาไร้สาระ พยายามพยายามทำลายอุปนิสัยของนักเทศน์พระคัมภีร์ทุกคนและผู้ช่วยศิษยาภิบาลแก่ทุกคน มันก่อความเดือดร้อนให้แก่ครูสอนรวีที่

บังเกิดใหม่แล้วทุกคนที่สอนชาวประเสริฐอันบริสุทธิ์ มันทำสุดความสามารถของมันเพื่อฟังคำพยานและทำลาย
ความมีประโยชน์ของคริสเตียนทั้งหลายโดยใช้การใส่ความเท็จ นี่เป็นยุคสมัยแห่งพวกคนใส่ความเท็จ

“ในยุคสุดท้ายนั้นคนทั้งหลายจะเป็น...คนไม่รู้จักข่มใจตนเอง” พจนานุกรมแบบไม่ถูกตัดตอนของเว็บ
สเตอร์ให้นิยามคำ ๆ นี้ดังต่อไปนี้: “ไม่ยับยั้งชั่งใจ; การสำเร็จสำราญเต็มที่แบบไม่ควบคุมตัวเองไปกับแรง
ปรารถนาและความอยากทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความอยากทางเพศ; การมีวเมตต์ค้นหาโดยปราศจากการ
เหนียวรั้ง; ไม่รักนวลสงวนตัว; ลามก” นี้เกี่ยวข้องกับบาปที่เลวร้าย-ชายและหญิงทั้งหลายในสถานะหนึ่งที่พวก
เขาไม่สามารถควบคุมแรงปรารถนาของตนจากจุดยืนของราคะ เซ็กซ์ และความผิดศีลธรรม พวกเขาเป็น
เหมือนเรือลำหนึ่งซึ่งทางเสื่อหัก ถูกซัดไปมาโดยสายลมแห่งแรงปรารถนาในสิ่งเหล่านั้นที่เหลือเชื่อในท่ามกลาง
ผู้คนที่มียารธรรม

พระเยซูตรัสว่า “ในสมัยของโนอาห์ และในสมัยของโลทมันเคยเป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตร
มนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน” (มธ. 24:37; ลก. 17:28) ในสมัยของโนอาห์ บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า
เข้าหาบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ ราคะและความผิดศีลธรรมระบาดไปทั่ว และเมื่อพระเจ้าทรงเห็นความชั่ว
ของมนุษย์ “พระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และมันทำให้พระองค์ทรง
เศร้าโศกที่พระทัยของพระองค์” (ปฐมก. 6:6) พระเจ้าทรงทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดยกเว้นโนอาห์กับ
ครอบครัวของเขา ในสมัยของโลทบาปที่โดดเด่นคือ การรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ต่ำช้าเกินกว่าจะ
อภิปรายในที่นี้ เราทราบว่าเป็นบาปเหล่านี้กำลังถูกปฏิบัติวันนี้อยู่รอบตัวเรา ความเป็นผู้หญิงไม่เรียกร้องความ
เคารพนับถืออีกต่อไปแล้ว บ้านไม่ศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป และคำปฏิญาณในพิธีสมรสก็ถูกกล่าวเพียงเพื่อจะถูกทำให้
ไร้ผลในศาลหย่าร้าง นี่เป็นยุคสมัยแห่งการไม่ยับยั้งชั่งใจ

“ในยุคสุดท้ายนั้นคนทั้งหลายจะเป็น...คนดูร้าย” วันนี้อาชญากรรมชนิดที่ต่ำช้าที่สุดกำลังถูกก่อ-ไม่ใช่
แค่ในเมืองใหญ่ ๆ เท่านั้น แต่ในเมืองเล็ก ๆ และแถบชนบทเช่นกัน เหตุฆาตกรรมที่โหดร้ายทารุณมากที่สุด
การประทุษร้ายและอาชญากรรมที่ชาติสัดที่สุดเท่าที่เคยถูกบันทึกในประวัติศาสตร์กำลังถูกก่อวันนี้-
อาชญากรรมทั้งหลายที่ทำให้พวกคนนอกศาสนาและพวกคนป่าดูเหมือนเป็นนักเรียนวีไอเลย! ชีวิตมนุษย์วัน
นี้มีราคาถูกกว่าที่เคยเป็นมาตลอด คนทั้งหลายเป็นคนดูร้าย

“ในยุคสุดท้ายนั้นคนทั้งหลายจะเป็น...คนรังเกียจคนเหล่านั้นที่ดี” คนเหล่านั้นที่อยากอภิปรายพระ
คัมภีร์ ความชอบธรรม ทางของพระเจ้า ความบริสุทธิ์ ความไร้มลทินและความดีงาม ก็ไม่ได้รับเชิญให้ไปร่วม
งานเลี้ยงสังสรรค์โดยเฉลี่ยและไม่ใช่ที่ต้องการในวงสนทนาโดยเฉลี่ย ในกลุ่มคนส่วนใหญ่ของชายหญิงทั้ง
หลาย คนที่เริ่มอภิปรายเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนและทางของพระเจ้างี้ถูกเมินเฉยและไม่ได้รับเชิญให้
มาร่วมสังสรรค์ในครั้งถัดไป ผมขอกล่าวซ้ำ: ถ้าคุณเข้ากับคนเก่ง ถ้าคุณอธิษฐานนิตน่อยหรือพูดสวดนิต
น่อย เทศนานิตน่อยหรือตีมนเหล่านิตน่อย คุณก็เป็น “คนน่าคบ” แต่ถ้าคุณเชื่อในความเชื่อแบบคริสเตียน
ซึ่งถูกซื้อแล้วโดยพระเยซู ฌ ราคาแห่งพระโลหิตของพระองค์เอง คุณก็เป็น “พวกเพี้ยน”, ไม่เต็มเต็ง, คุณก็
เป็น “พวกสุดโต่ง” ในเรื่องศาสนา, และคุณก็จะถูกตัดออกจากชุมชนส่วนใหญ่และกิจการที่เกี่ยวข้องกับผู้คน
เหล่าวัยรุ่นในโรงเรียนก็กลายเป็น “พวกเนิร์ด” หากพวกเขาไม่ยอมเดินร่ำและเข้าร่วมกับชมรมเซ็กซ์ทั้งหลาย

และพวกเขาหลายคนถูกข่มเหงโดยวัยรุ่นคนอื่น ๆ

ข้อ 4: “เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานมากกว่าเป็นคนรักพระเจ้า”

“...คนทั้งหลายจะเป็น...คนทรยศ” วันนี้ คนเราก็สงสัยว่ามีอยู่ที่คนที่เราจะไว้วางใจได้ โดยไม่กลัวว่าความไว้วางใจนั้นจะถูกทำลาย พวกกระดบหัวในฝ่ายปกครองทั้งหลาย เหล่าผู้นำในทางการเมือง ศาสนา และธุรกิจ พิสูจน์ตัวแล้วว่าเป็นพวกคนทรยศต่อเพื่อนมนุษย์ของตน

“คนทั้งหลายจะเป็น...คนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง” วันนี้มีการให้ความสำคัญแก่หัวสมองและการศึกษามากกว่าให้แก่จิตวิญญาณและเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย ผู้คนหัวรั้นและเย่อหยิ่ง ความถ่อมใจเป็นพระคุณที่หายาก-และคริสเตียนทั้งหลายที่ถ่อมใจและอุทิศตัวก็มีน้อยและเทียบกันไม่ได้ กล่าวในทางการเมือง การศึกษา สังคม และศาสนา ผู้คนเป็นคนหัวสูง

“คนทั้งหลายจะเป็น...คนรักความสนุกสนานมากกว่าเป็นคนรักพระเจ้า” ดูเหมือนจะเป็นการเสียเวลาและพื้นที่ไปเปล่า ๆ ที่จะอธิบายว่ากล่าวนี้ สมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ยวันนี้ไม่ยอมให้เวลาประชุมนมัสการที่คริสตจักรมาคั่นกลางระหว่างตัวเขากับความสนุกสนานของเขา การประชุมอธิษฐาน งานฟื้นฟูหรือหน้าที่ต่าง ๆ ของคริสตจักรไม่เข้าแทรกแซงกับกิจกรรมเข้าสังคมอีกต่อไปแล้ว ผู้รับใช้คนใดในประเทศนี้คงจะเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ เพราะว่ามันเป็นความจริงอันเรียบง่ายที่ว่าสมาชิกคริสตจักรโดยเฉลี่ยไม่ยอมให้คริสตจักรเข้าแทรกแซงกับชีวิตทางสังคมของเขาหรือกับสิ่งใดที่เขาหรือเธออยากทำในสายที่เป็นความสนุกสนาน

ถ้าวันนี้เราไม่ได้อยู่ในท่ามกลางยุคชาวเลาติเซีย เราก็เกือบจะเข้ายุคนี้แน่นอน คริสตจักรชาวฟิลิปปินส์อยู่เคียงข้างเราแน่นอน-ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายที่ได้รักษาพระวาระของพระเจ้าและที่จะถูกพิทักษ์รักษาให้พ้นจากความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น (วิว. 3:10) แต่เราก็มีสมาชิกคริสตจักรที่อ่อน ๆ อยู่เป็นโขยงเช่นกัน-พวกเขาไม่ร้อนและไม่เย็น ชอบแต่ความสนุกสนาน เข้าร่วมใน “ศาสนา” และในโลกไปพร้อม ๆ กัน ชาวเลาติเซียเหล่านี้จะถูกคายออกขณะที่คริสตจักรเท่านั้นถูกรับออกไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นยุคสมัยที่ผู้คนรักความสนุกสนานมากกว่าที่พวกเขา รักพระเจ้า

ข้อ 5: “โดยมีรูปแบบแห่งทางของพระเจ้า แต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของทางนั้นเสีย จงผินหน้าหนีเสียจากคนเช่นนี้”

ในยุคสุดท้ายนั้น ผู้คนจะมี “รูปแบบแห่งทางของพระเจ้า แต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของทางนั้นเสีย” การยึดถือรูปแบบ โปรแกรม พิธีกรรม: สิ่งเหล่านี้เป็นระเบียบแห่งยุคสมัย พญามารรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นในการประชุมนมัสการรอบเช้าวันอาทิตย์โดยเฉลี่ย แน่ใจว่ามีข้อยกเว้น แต่โปรแกรมของคริสตจักรประจำนิกายโดยเฉลี่ยถูกร่างขึ้น จัดทำพิมพ์เขียว ทำแผนที่ และส่งไปรษณีย์ออกมาจากสำนักงานใหญ่ ร้อยละเก้าสิบเก้าของทุกสิ่งที่ถูกกระทำก็ถูกจดและถูกอ่านโดยศิษยาภิบาล-หุ่นเชิดประจำนิกายที่ไม่กล้าปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือ เกรงว่าตนจะกลายเป็นนักเทศน์ต้อกต้อยที่ไม่มีบทบาทสำคัญและถูกกันให้อยู่ห่าง ๆ! วันนี้ ถ้านักเทศน์คนใดอยากก้าวหน้าในศาสนาที่เป็นองค์กร เขาก็ “เล่นบอล” กับ “พวกเด็กโต” และถ้าเขาไม่เล่นตามวิธีของพวกเขา เขาก็ยังคงเป็นนักเทศน์ต้อกต้อยและเป็นศิษยาภิบาลให้คริสตจักรต้อกต้อยต่อไป

ผมไม่ต่อต้านการจัดระเบียบ ผมเชื่อในการสรรเสริญ การให้เกียรติ และการนมัสการพระเจ้าในความเรียบง่ายและความเป็นระเบียบ (พระคัมภีร์อูมไปด้วยคำสรรเสริญ หนังสือเพลงสดุดีเป็นหนังสือแห่งคำสรรเสริญแต่พระเจ้า และในวิวรณ์ 19 ยอห์นบอกเราว่าเมื่อชัยชนะครั้งสุดท้ายถูกประกาศเหนือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และกองกำลังแห่งความชั่วถูกกำจัด จะมีเสียงฮาเลลูยา “ดุจเสียงน้ำมากหลาย!”) ใช่แล้วครับ ผมเชื่อในการจัดระเบียบ พระเยซูทรงจัดระเบียบคน 5,000 คนนั้น พระองค์ทรงให้พวกเขา นั่งลงเป็นหมู่ ๆ ละห้าสิบคน และเหล่าสาวกก็ส่งต่อขนมปังและปลาเหล่านั้นในลักษณะที่เป็นระเบียบและมีประสิทธิภาพ แต่ผมเชื่อว่าการจัดระเบียบเป็นองค์กร พระเยซูควรเป็นประธานของคณะผู้บริหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ควรเป็นผู้อำนวยความสะดวก และสิ่งใดก็ตามที่ถูกกระทำก็ควรถูกทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่ตามคำสั่งของสำนักงานใหญ่ประจำนิวยอร์ก!

ตอนที่พระเยซูยังอยู่บนโลกนี้ พระองค์ทรงนั่งลาตัวน้อยเข้านครบริสุทธานั้น และขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไป ผู้คนก็วางเสื่อขึ้นนอกของตนในเส้นทางที่พระองค์เสด็จผ่านไป เอากิ่งต้นอินทผลัมมาปูตามท้องถนน และโห่ร้องคำสรรเสริญถวายแด่พระเจ้า พวกเขาพากันร้องว่า “จงให้คนเหล่านี้เงียบเสีย!” พระองค์ทรงตอบกลับไปว่า “ถ้าคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ก้อนหินเหล่านี้ก็จะส่งเสียงร้องแทนที่!” (ลูกา 19:40) โปรดอ่านลูกา 19:28-40 พระเยซูคริสต์จะทรงได้รับคำสรรเสริญ แม้หากว่าก้อนหินเหล่านั้นต้องสรรเสริญพระองค์ก็ตาม แต่ในคริสตจักรโดยเฉลี่ยวันนี้ ถ้าคุณกล่าวว่า “เอเมน”, “ฮาเลลูยา” หรือ “สรรเสริญพระเจ้า!” เหมือนกับที่พวกคริสเตียนสมัยก่อนเคยทำ คุณก็จะถูกขอให้เงียบเสียหรือออกไปจากสถานบริสุทธานั้น

นี่เป็นยุคสมัยแห่ง “รูปแบบ”-ศาสนาแบบที่ถูกจัดระเบียบ เรามีสภาคริสตจักรท้องถิ่น สภาคริสตจักรประจำชาติ สภาคริสตจักรโลก และตอนนี้กำลังมีความพยายามครั้งใหญ่ที่จะทำให้คริสตจักรทุกแห่งมาอยู่ด้วยกันและร่วมมือกันเพื่อนำมาซึ่งสันติภาพโลก นี่เป็นการเตรียมเวทีสำหรับการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ตัวปลอม ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และสิ่งเดียวที่ฉุดรั้งการเปิดเผยตัวของเขา คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าคริสตจักรยังอยู่บนโลกนี้ เมื่อคริสตจักรแท้ถูกพาออกไป (และมันจะเกิดขึ้นก่อนพระเมสสิยาห์ตัวปลอมนั้นถูกเปิดเผย) ศาสนาเหล่านั้นที่อ่อน ๆ มีแนวคิดเสรีนิยม และนับถือรูปเคารพจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะเข้ากุมบังเหียนของศาสนาบนโลกนี้และจะตั้งตัวเองเป็นพระเจ้า เพื่อจะถูกราบสักการเป็นพระเจ้า! เวทีถูกจัดเตรียมแล้ว ม่านกำลังจะถูกเปิดแล้ว

ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานให้เราเป็นผู้รับใช้มากขึ้นที่รู้ว่าอุดมการณ์ของพระคริสต์ไม่ถูกทำให้ก้าวหน้าไปโดยองค์กรหรือโปรแกรม แต่ผ่านทางคำสั่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยพระวาระของพระเจ้าและการนมัสการแบบจริงใจในวิญญาณและในความจริง! คริสตจักรประจำนิวยอร์กที่มีขนาดใหญ่โดยเฉลี่ยก็มีห้องประชุมที่เต็มไปด้วยผู้คนเข้าวันอาทิตย์ แต่ถ้าพวกเขามีการประชุมนมัสการในคืนวันอาทิตย์ ค็นที่จัดประชุมอธิษฐาน หรือค็นที่เป็นงานฟื้นฟู ก็จะมีผู้คนเข้าร่วมประชุมแค่หยิบมือหนึ่ง นี่เป็นยุคสมัยแห่งเหล่าสมาชิกคริสตจักรที่รักความสนุกสนาน ทำไปตามรูปแบบและพิธีกรรมในวันอาทิตย์ จากนั้นก็แขวนศาสนาของตนไว้ในตู้เสื้อผ้าพร้อมกับชุดสูทวันอาทิตย์ของตนจนถึงวันอาทิตย์ถัดไป พวกเขา มีรูปแบบของการนมัสการ-แต่พวกเขาปฏิเสธฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธเรื่องเหนือธรรมชาติ และพวกเขาปฏิเสธความเป็นจริงที่มีชีวิตใน

ศาสนา

เปาโลบัญญัติไว้ว่า “จงผินหน้าหนีเสียจากคนเช่นนี้!” คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรส่งเสริมพวก เสรีนิยม พวกสมัยใหม่นิยม และคริสตจักรทั้งหลายที่เน้นรูปแบบ ที่ปฏิเสธฤทธิ์เดชของพระเจ้า ฤทธิ์เดชของ ข่าวประเสริฐ ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ และการอัศจรรย์แห่งประสบการณ์คริสเตียนที่แท้จริง ถ้าคุณเป็น คริสเตียนคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วและคุณเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรที่เป็นแบบนี้ คุณก็ควรออกมา จากมันเลยทันที เพราะว่าคุณกำลังสนับสนุนพวกศัตรูของความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง และถึงแม้ว่าคุณ อาจรับความรอดแล้ว คุณก็จะสูญเสียบำเหน็จของคุณ (โปรดอ่านจดหมายฝากฉบับที่สองของยอห์นทั้งฉบับ)

ข้อ 6: “เพราะในพวกคนเช่นนี้ มีหลายคนที่ยอมรับเข้าไปในเรือนหลายหลัง และนำพวกผู้หญิงที่เบา ปัญญาเต็มไปด้วยบาปทั้งหลายไปเป็นเชลย โดยถูกนำไปด้วยตมต่าง ๆ”

คนเหล่านี้ถูกพรรณานาในข้อพระคำหลายข้อก่อนหน้าว่าคงไว้ซึ่งทฤษฎีแห่งทางของพระเจ้า โฆษณาว่า พวกเขาเชื่อในพระเจ้า พระคัมภีร์ และพระเยซู-แต่พิสูจน์ได้ว่าพวกเขาไม่เชื่อโดยการแสดงออกซึ่งอำนาจแก่ง ลบในการประชุมนมัสการที่ตายสนิท เหี่ยวแห้ง และไร้ชีวิต พวกเขามีความเชื่อแบบคริสเตียนที่ไม่ตรงตามพระ คัมภีร์ (ความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงคือศาสนาอันบริสุทธิ์ ศาสนาอันบริสุทธิ์คือ พระคริสต์ผู้ทรงสถิตใน ท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี-และหากไม่มีพระคริสต์ คุณก็ตายแล้วในบาป) หากไม่มีพระโลหิตนั้นก็ ไม่มีการไถ่

คนเหล่านั้นที่นับถือศาสนาต่าง ๆ ที่เน้นรูปแบบอันปราศจากฤทธิ์เดชก็อาจป่าวร้องว่าตนเป็นพวกอัครทูตของพระเยซูและเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า แต่ภายในนั้นพวกเขาเป็นพวกสุนัขป่าที่ร้ายกาจและผู้รับใช้ของ ซาตาน (2 คร. 11:13-15) เหล่าผู้สอนเช่นนั้นเป็นคนเจ้าเล่ห์ เหมือนพ่อของพวกเขา นั่นคือพญามาร พวกเขา ทำงานในลักษณะเดียวกัน ซาตานเข้าหาเราพร้อมกับคำถามหนึ่งที่ดูเหมือนไร้พิษภัย-แต่คำถามนั้นปลุกความ ไม่ไว้วางใจพระวาระของพระเจ้าในใจของเธอ และพระวาระของพระเจ้าเป็นสิ่งซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด (รม. 1:16) คริสเตียนทั้งหลายถูกให้กำเนิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าโดยทางพระวาระ (1 ปต. 1:23) ความเชื่อที่ทำให้เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้ามาโดยทางพระวาระของพระเจ้า (รม. 10:17) เราถูก ทำให้เป็นผู้ที่สะอาดในฝ่ายวิญญาณโดยทางพระวาระ (ยอห์น 15:3) ถ้าพญามารสามารถทำให้พระวาระของ พระเจ้าหมดความน่าเชื่อถือในความคิดของเราได้ มันก็ได้ชัยชนะครั้งมหัศจรรย์แล้ว

ดังนั้นในข้อ 6 อัครทูตท่านนี้กำลังพูดถึงพวกครูที่เน้นรูปแบบและศาสนาที่ไร้ฤทธิ์เดช ซึ่งการกระทำ ต่าง ๆ ของพวกเขามุ่งที่จะมีอิทธิพลเหนือพวกผู้หญิง-ไม่ใช่พวกผู้หญิงที่ยังเกิดใหม่แล้ว แต่หญิงเหล่านั้นที่ ใจง่าย เบาปัญญา หนาด้วยบาปและตมทุกชนิด (นี่ไม่จำเป็นต้องหมายถึงตมทางเพศ แต่หมายถึงตมหา ในอำนาจ เงินทอง ความงาม และตำแหน่ง-ซึ่งไม่มีเลยสักสิ่งทีถวายเกียรติแด่พระเจ้า) “พวกผู้หญิงที่เบา ปัญญา”-เราต้องระวังเกี่ยวกับคำ ๆ นั้นให้ดี ผมคิดว่ามันไม่ได้บอกเป็นนัยถึงการไม่มีสมอง แต่เป็นการขาด เสถียรภาพ พวกผู้หญิงไม่ใช่คนพวกเดียวที่มีปัญหาเรื่องการไร้เสถียรภาพนี้ เพราะผู้ชายจำนวนมหาศาลก็ อ่อนแอพอ ๆ กัน แต่เผชิญว่ามันอยู่ในพวกผู้หญิงในกรณีนี้

เช่นเดียวกับซาตาน พวกครูสอนแบบที่เปาโลหมายถึงนี้ไม่โจมตีพระเจ้าอย่างเปิดเผย พวกเขาใช้

ถ้อยคำจากพระคัมภีร์ พวกเขาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ การไถ่ เสรีภาพ แต่พวกเขาปฏิเสธฤทธิ์เดชของพระโลหิตนั้น ฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐนั้น และพระคุณที่ช่วยให้รอดซึ่งไม่ฟังการประทุติของมนุษย์ พวกเขาเน้นเรื่องรูปแบบและโปรแกรม และปฏิเสธฤทธิ์เดชแห่งพระคุณของพระเจ้าและพระโลหิตของพระเยซูเพื่อช่วยให้รอดจากบาป พวกเขาถือว่าบาปไม่เป็นบาป ว่าเราไม่ต้องการความรอด “แบบโรงฆ่าสัตว์” ว่าเราไม่ต้องการมานั่งคร่ำครวญของผู้ร่ำไห้สมัยโบราณพร้อมกับพวกคนบาปที่ร้องไห้ กลับใจ และร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความเมตตา พวกเขาบอกเราว่าเราต้องเข้าร่วมกับคริสตจักรที่ทันสมัยแห่งหนึ่ง จับมือกับนักเทศน์คนหนึ่ง ลงชื่อในบัตรใบหนึ่ง รับบัพติศมาในอ่างบัพติศมาที่สวยงาม ถวายเงินของเราให้แก่คริสตจักรนั้น และเข้าร่วมประชุมรอบเช้าเป็นประจำ

พวกเขาพูดถึงพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาองค์หนึ่งที่อ่อนโยนน่ารัก-พระเจ้าองค์หนึ่งที่คงจะไม่ยอมให้คน ๆ หนึ่งตกนรกหรือถูกทรมานเป็นนิรันดร์ พวกเขาเทศนาเรื่องความเป็นบิดาของพระเจ้า ความเป็นพี่น้องกันของมนุษย์ และปฏิเสธความเป็นจริงเรื่องบาปแต่ดั้งเดิม พวกเขายึดถือความคิดที่ว่ามนุษย์ทุกคนเป็นคนดี ไม่มีใครเป็นคนเลว แต่พระเยซูตรัสว่า ทุกคนเป็นคนเลว ไม่มีสักคนที่เป็นคนดี คำสอนเช่นนี้เข้ากันได้กับผู้หญิงที่ใจวิญฉัยผิดชอบของตนทรมานพวกนาง และยังไม่เต็มใจที่จะยอมจำนนทุกสิ่งต่อพระคริสต์ พวกนางใช้ชีวิตอยู่ต่อไปในความกลัวตาย ดังนั้นพวกนางจึงตกเป็นเหยื่อง่ายดายต่อพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ ที่ยื่นเสนอศาสนาแบบง่าย ๆ

ในความเป็นจริงแล้ว มีคนอยู่สองจำพวกเท่านั้น-คนบาปทั้งหลายที่รอดแล้ว และคนบาปทั้งหลายที่หลงหาย พวกเราที่รับความรอดแล้วก็เป็นอย่างที่เราเป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า-ไม่ใช่โดยการงานใด ๆ แห่งความชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดแล้วตามพระเมตตาของพระองค์ โดยการล้างชำระแห่งการทรงสร้างใหม่และการฟื้นฟูขึ้นใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่ได้รับความรอดโดยการเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่ง โดยการรับบัพติศมา หรือโดยการดำเนินชีวิตที่ดี-แต่โดยพระคุณของพระเจ้า พระโลหิตของพระเยซู และความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ที่กลโกธา

ข้อ 7: “โดยเรียนกันอยู่เสมอ และไม่เคยสามารถมาถึงความรู้แห่งความจริง”

ในยุคสุดท้าย คนทั้งหลายจะ “เรียนกันอยู่เสมอ และไม่เคยสามารถมาถึงความรู้แห่งความจริง” คริสตจักรถูกแข่งสาปวันนีด้วยพวกผู้รับใช้และเหล่าผู้นำทางศาสนาที่เป็นคนโหดเหี้ยมผู้มีการศึกษา พระคัมภีร์บอกเราว่าความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นของความรู้ และนักเทศน์คนใดที่ยำเกรงพระเจ้าจะไม่เทศนาความรอดนอกจากโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร” นักเทศน์คนใดที่บอกเหล่าผู้ฟังของเขาว่าพวกเขาสามารถไปสวรรค์ได้โดยทางการเป็นสมาชิกคริสตจักร การทำดี การรับบัพติศมา การดำเนินชีวิตที่สะอาด หรือทางอื่นใดนอกจากโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ “ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร”-หัวขโมยฝ่ายวิญญาณ

มีเหล่านักเทศน์ที่มีการศึกษาวันนีจำนวนมากกว่าที่โลกนี้เคยรู้จัก-เหล่านักเทศน์ที่เข้าเรียนในสถาบันต่าง ๆ แห่งการเรียนรู้ที่สูงขึ้นและยังไม่เคยมาถึงความรู้แห่งความจริงนั้น เปาโลหมายความว่าอะไรในการกล่าวเช่นนี้? พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมา

ทางเรา” (ยอห์น 14:6) พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) พระองค์ตรัสว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17)

ในยอห์น 1:1 และ 14 เราอ่านว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาทาได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” พระเยซูทรงเป็นความจริง-และคนเหล่านั้นที่เปาโลพูดถึงคือ เหล่าปรมาจารย์แห่งศาสนาจากจุดยืนของมนุษย์ ผู้คนที่มีความเชื่อและการเรียนรู้แบบสุดขีด-แต่ถึงแม้พวกเขามีการเล่าเรียน การฝึกฝน การศึกษาค้นคว้า และการเรียนรู้ทั้งหมด พวกเขาก็ไม่เคยมาถึงความรู้แห่งความจริงที่ว่าหากผู้ใดไม่บังเกิดใหม่ เขาก็เห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ พวกเขายังมาไม่ถึงความรู้แห่งความจริงที่ว่ามนุษย์คนหนึ่งบังเกิดใหม่ไม่ได้โดยปราศจากพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พวกเขาอาจเทศนายาวนานเสียงดัง-แต่พวกเขาไม่เคยเทศนาความจริงนั้น พวกเขาเทศนาข่าวประเสริฐแห่งการประพาศที่มนุษย์สร้างขึ้นและไร้พระโลหิต รูปแบบ และหลักคำสอนต่าง ๆ ที่ถูกคิดค้นขึ้นโดยพวกเจ้านายและพวกเผด็จการทางศาสนา

สิ่งที่เหล่าผู้เชื่อแท้อาจคาดหวังในยุคสุดท้าย

ข้อ 8: “บัดนี้ ยันเนสกับยัมเบรสได้ต่อต้านโมเสสฉันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงเช่นกัน เป็นพวกคนที่มีความคิดเสื่อมทราม ใช้ไม่ได้เลยในเรื่องความเชื่อนั้น”

เราไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับชายสองคนที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ บางคนเชื่อ (และผมเชื่อ) ว่าพวกเขาอยู่ในหมู่พวกนักมายากลในอียิปต์ที่ปลอมแปลงการอัศจรรย์เหล่านั้นของโมเสส อพยพ 7:10-22 บันทึกเรื่องราวการปรากฏตัวของโมเสสและอาโรนต่อหน้าฟาโรห์ อาโรนโยนไม้เท้าของตนลง ซึ่งถูกเปลี่ยนเป็นงูตัวหนึ่ง-และพวกนักมายากลก็ทำแบบเดียวกัน ดูเผิน ๆ พวกเขาดูเหมือนจะแสดงออกถึงฤทธิ์เดชในการทำการอัศจรรย์แบบเดียวกับโมเสสและอาโรน-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ การปลอมแปลงของพวกเขามีรูปลักษณ์ภายนอก แต่ไม่มีความเป็นจริงนั้นและฤทธิ์เดชนั้น ไม้เท้าของคนอียิปต์เหล่านั้นดูเหมือนไม้เท้าของอาโรน และภายใต้มนต์สะกดของพวกคนใช้อาคม มันก็ดูเหมือนกระทำการในลักษณะเดียวกัน แต่ไม้เท้าลอกเลียนแบบนั้นได้รับฤทธิ์อำนาจจากวิญญาณของพญามาร ขณะที่ไม้เท้าของอาโรนได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้าและด้วยเหตุนี้จึงมีชัยในท้ายที่สุด

เปาโลชี้ให้เห็นว่าในทำนองเดียวกัน ครูสอนเท็จเหล่านี้ดูดีและฟังเข้าท่า-แต่ภายในพวกเขาเป็นผู้รับใช้ที่ไร้ฤทธิ์เดชของซาตาน พวกเขาใช้พวกผู้หญิงเพื่อทำให้อุดมการณ์ของตัวเองรุดหน้าไป เพราะอิทธิพลทางอารมณ์ที่ลึกซึ้งของพวกผู้หญิง และแผนการของพญามารยังไม่เปลี่ยนแปลง มันเป็นเหมือนเดิมวันนี้อย่างที่มันเป็นมาตลอด เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐต่อต้านความจริงนั้น พวกเขามีความคิดที่เสื่อมทราม พวกเขาออกไปจากความเชื่อนั้นแล้ว พวกเขาดูดีภายนอกและมาในคราบของแกะ-แต่ภายในพวกเขาเป็นเหล่าสุนัขป่าที่ร้ายกาจ!

ข้อ 9: “แต่พวกเขาจะดำเนินต่อไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่เขลาของพวกเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่เขลาของชายสองคนนั้นด้วย”

เราทราบว่าจะเกิดขึ้นในสมัยของโมเสส-ความโง่เขลาของพวกนักมายากลนั้นถูกเผยให้ประจักษ์ พวกเขาล้มเหลว-และในที่นี่เปาโลบอกเราว่าพวกครูสอนเท็จในคริสตจักรท้องถิ่นและในชุมชนวันนี้จะประสบชะตากรรมเดียวกัน สุดท้ายแล้วความโง่เขลาของพวกเขาก็จะถูกเผยให้ประจักษ์แก่คนทั้งปวง และพวกเขาจะถูกตัดออกเสีย คริสตจักรแท้จะถูกรับออกไป คริสตจักรเทียมแท้จะถูกคายออกและถูกพิพากษาขณะที่มันถูกนำโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

พระเยซูทรงเป็นศิลามุมเอกของคริสตจักรแท้ นั่นซึ่งประตูแห่งนรกไม่อาจมีชัยได้ และซึ่งน้ำท่วม พายุ ทอร์นาโด และแผ่นดินไหวแห่งนรกไม่อาจทำให้สั่นคลอนได้ แต่คริสตจักรของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ถูกสร้างขึ้นบนทราย: มันดูดีและฟังเข้าท่า-แต่เมื่อพายุมาและฝนเทลงมา มันก็จะพังทลาย...และความล่มจมของมันจะใหญ่โตยิ่งนัก!

ข้อ 10: “แต่ท่านก็ทราบอย่างถ่องแท้ถึงคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดกลั้น ความรัก ความเพียร”

พระคำเก่าข้อแรกของบทนี้ให้ภาพอันมีดหม่น-และเราอยู่ในภาพนั้นตอนนี้ นี่เป็นยุคสมัยแห่งภัยอันตราย ความเห็นแก่ตัว การยึดถือรูปแบบ และศาสนาที่ไร้ฤทธิ์เดช นี่เป็นยุคสมัยแห่งเหล่านักเทศน์ที่เล่าเรียนมาผู้ไม่เทศนาความจริงนั้น ที่ดูเผิน ๆ เหมือนจะเป็นของแท้ แต่ภายในพวกเขาชั่วร้าย นี่เป็นภาพที่น่าเศร้าและทำให้ใจสลายอย่างแท้จริง แต่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นจริง และพวกเราที่เชื่อและศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ย่อมทราบว่าสิ่งต่าง ๆ จะไม่ดีขึ้นแต่จะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ จนกว่าพระเยซูเสด็จมาและเรียกเจ้าสาวของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ นั่นคือความหวังอันเปี่ยมสุขของคริสเตียน ถึงแม้ว่าภาพนี้ดูมีดมนสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย มีวันพรุ่งนี้ที่แจ่มใส เราทราบว่าความมืดทั้งหมดนี้มีแต่จะซีไปยังการเสด็จกลับมาของพระองค์ในไม่ช้า คริสตจักรจะไม่ผ่านเข้าไปในส่วนใดเลยของความทุกข์ลำบากนั้น และจะไม่เข้าไปในมันด้วยซ้ำ เราจะถูกรับออกไปก่อนการเปิดเผยของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ แต่เรากำลังมีชีวิตอยู่วันนี้ใน “ขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด” ตามที่กล่าวถึงในมัทธิว 24:8

เริ่มต้นที่ข้อ 10 เปาโลวกกลับไปยังคำพยานของเขาเอง โดยประกาศว่าทิโมธีทราบดีว่าเขาเทศนาอะไร เขาดำเนินชีวิตอย่างไร จุดประสงค์แห่งชีวิตของเขา ความเชื่อที่เขาใช้ ความอดกลั้นที่เขาแสดงออก ความรักที่เขาพิสูจน์โดยการดำเนินชีวิตอันเสียสละของเขาและการประกาศข่าวประเสริฐแบบไม่อ้อมค้อม-การประกาศซึ่งทำให้เขาสูญเสียอิสรภาพของเขา และในอีกไม่กี่วันจะทำให้เขาสูญเสียชีวิตของเขา! ทิโมธีรู้จักคำพยานที่สำแดงผ่านชีวิตของเปาโลตั้งแต่วันนั้นที่เขาทั้งสองได้พบกันในเมืองเกิดของทิโมธี

เปาโลไม่ได้แสดงออกถึงจิตใจที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมหรือทัศนคติแบบ “ข้าบริสุทธ์กว่าเจ้า” เขาแค่เสนอคำพยานนี้เพื่อให้ความมั่นใจทิโมธีอีกหนและเพิ่มความเชื่อของทิโมธีในพระคริสต์องค์นั้นผู้ทรงช่วยให้รอดรักษาไว้ และช่วยให้พ้น เมื่อผู้ใดเปิดเผยตรงไปตรงมา เมื่อความมุ่งหมายต่าง ๆ ของเขาชัดเจนและบริสุทธิ์ เมื่อตัวตนถูกตรึงกางเขนและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีอำนาจควบคุมเต็มที่ในชีวิตใด คน ๆ นั้นก็จะพิสูจน์โดยการดำเนินชีวิตประจำวันของเขาว่าเขาเป็นอย่างที่เขาประกาศตัวว่าเป็น-เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และไม่ใช่ว่าเพื่อผลกำไรอันเห็นแก่ตัว

เปาโลเชิญชนทิโมธีในที่นี้ให้มองย้อนกลับจากตอนนี้ไปยังวันนั้นที่พวกเขาได้พบกัน...ย้อนกลับไปยังเวลานั้นเมื่อพวกเขาพร้อมใจและร่วมใจในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐและทิโมธีได้กลายเป็นเพื่อนร่วมทำการหนุ่มของเปาโล (โปรดอ่านกิจการ 16 ทั้งบท) มีประสบการณ์แสนวิเศษที่พวกเขาได้ใช้เวลาด้วยกันในการประกาศข่าวประเสริฐ การประชุมแสนวิเศษทั้งหลายที่พวกเขาได้จัด ความกระตือรือร้นของฝูงชน ผู้คนที่นมัสการพระเจ้าในความจริงใจและความจริง เคยมีการขัดขวางจากพวกศัตรูของกางเขนนั่น พวกเขาได้ทนทุกข์การประทุษร้าย การติดคุก การเอาหินขว้าง แต่แม้เผชิญทุกสิ่งเหล่านี้ เปาโลก็ยังสัตย์ซื่อและอดทน

ข้อ 11: “การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ของข้าพเจ้า ซึ่งได้มาสู่ข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอค เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตรา ข้าพเจ้าได้สู้ทนการข่มเหงต่าง ๆ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด”

ช่างเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่! ผมเชื่อว่าไม่มีผู้ใดนอกจากพระคริสต์ที่ทนทุกข์ความปวดร้าวฝ่ายร่างกายอย่างมากมาขนาดนั้นเพื่อข่าวประเสริฐเหมือนเปาโล เขาเผชิญกับการถูกข่มเหง ความปวดร้าว ภัยเรือแตก การถูกเอาหินขว้าง การติดคุก-ถึงกระนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด! ณ จุดนี้ในชีวิตของเขา เขากล่าวได้ว่า “เวลาแห่งการออกเดินทางของข้าพเจ้ามาใกล้แล้ว! การต่อสู้ของข้าพเจ้าสิ้นสุดแล้ว งานของข้าพเจ้าเสร็จสิ้นแล้ว แต่ทิโมธีเอ๋ย-จงจำไว้ว่าท่านได้รู้จักอย่างถ่องแท้ถึงหลักคำสอนของข้าพเจ้า วิธีการดำเนินชีวิตของข้าพเจ้า ความเชื่อของข้าพเจ้า ความอดกลั้นของข้าพเจ้า ความรักของข้าพเจ้า และความอดทนของข้าพเจ้า ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป จงเดินตามข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าได้เดินตามองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเดินตามรอยเท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าได้เดินตามรอยพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอดอย่าละอายคำพยานเกี่ยวกับพระเจ้า หรือของข้าพเจ้า ผู้เป็นนักโทษของพระองค์ จงเป็นทหารที่ดี จงต่อสู้การสู้รบอันดี-และจงอดทน”

ข้อ 12: “ໃຜແລ້ວ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູຄຣິດສະຕ໌ຈະຖືກຂົ່ມເຫັງ”

นี่ไม่เปิดช่องให้ข้อสงสัยเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้: “ทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกล่ามโซ่” ไม่มีทางที่จะหนีพ้นการข่มเหงหากเราดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกล่ามโซ่ พวกศัตรูของพระองค์กล่าวทุกสิ่งทีเลวทรามและสกปรกเกี่ยวกับพระองค์เท่าที่จะกล่าวได้ พวกเขาคอยจับจ้องทุกอย่างก้าวของพระองค์ และสุดท้ายพวกเขาก็จับกุมพระองค์ ใส่ความพระองค์เป็นเรื่องเท็จ ใต้สวนพระองค์โดยอาศัยข้อหาเทียมเท็จที่ถูกสนับสนุนโดยพวกพยานที่มูสา-และดริงกางเขนพระองค์! ถ้าพวกเขาเกลียดชังพระองค์ พวกเขาจะเกลียดชังเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ ถ้าพวกเขาข่มเหงพระองค์ พวกเขาจะข่มเหงเรา บุคคลผู้เดียวที่หนีพ้นการถูกล่ามโซ่คือ คนที่เล่นบอลกับพญามาร ถ้าเราปฏิเสธที่จะอ้อมอ้อม ถ้าเราดำเนินชีวิตที่อุทิศตน ชำระตัวให้บริสุทธิ์ และเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณ เราก็จะทนทุกข์การถูกล่ามโซ่-และพระเจ้าไม่ทรงมีพวกลูกรัก! ทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าจะทนทุกข์จนกว่าพระเยซูเสด็จมา และเมื่อนั้นความทุกข์ของเราก็จะสิ้นสุดลง: “เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:18)

ข้อ 13: “แต่บรรดาคนชั่วร้ายและคนล่อลวงจะชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยหลอกลวงและถูกหลอก”

ผมไม่เข้าใจว่าจะมีนักเทศน์คนใดที่อ่านพระคำข้อนี้และจากนั้นก็เทศนาว่าคริสตจักรจะทำให้ทั้งโลกกลับใจรับเชื่อและว่าผู้คนวันนี้เป็นคนดีกว่าที่พวกเขาเคยเป็นเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนหรือห้าสิบปีก่อน! มีบางคนที่เทศนาว่าจะมีการฟื้นฟูทั่วโลกก่อนการรับขึ้น แต่ไม่มีส่วนใดเลยของพระวาทะของพระเจ้าที่สนับสนุนคำสอนเช่นนั้น พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวชัดเจน: “เหมือนที่เคยเป็นในสมัยของโนอาห์”-มีแปดคนที่รอด คนอื่น ๆ ที่เหลือถูกทำลายหมด “เหมือนที่เคยเป็นในสมัยของโลท”-แค่สี่คนได้ออกมาจากเมืองนั้น และแม้แต่คุณนายโลทก็กลายเป็นเสาเกลือ! ดังนั้น เหมือนที่เคยเป็นในสมัยของโนอาห์ เมื่อแปดคนรอดชีวิต...เหมือนที่เคยเป็นในสมัยของโลท เมื่อสี่คนรอดชีวิต-มันก็จะเป็นอย่างนั้นในวันเหล่านั้นเมื่อบุตรมนุษย์จะทรงถูกเปิดเผย! นั่นฟังดูเหมือนการฟื้นฟูไหมครับ? ตรงข้ามกันเลยสิไม่ว่า

“แต่บรรดาคนชั่วร้ายและคนล่อลวงจะชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยหลอกลวงและถูกหลอก” ผมไม่ใช่พวกมองโลกในแง่ร้ายหรือเป็นพวกสร้างความตื่นตระหนก-ผมเป็นพวกมองโลกในแง่ดี แต่การมองโลกในแง่ดีของผมขึ้นอยู่กับพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ในมนุษย์ ผมกำลังตั้งตาคอยพระเยซูและการรับขึ้นนั้น-ไม่ใช่วันคืนอันสดใสบนแผ่นดินโลก เราทราบว่าคุณชั่วและคนอธรรมจะเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ พอถูกหลอก พวกเขาจะหลอกลวงคนอื่นต่อ ศาสนาทั้งหลายแห่งการหลอกลวงกำลังเติบโตแบบพรวดพราด-และวันนี้ดูเหมือนว่ามวลชนเหล่านั้นอยากฟังและสนับสนุนคนโกหกและคนหลอกลวงมากกว่าสนับสนุนคนที่บอกความจริงและปฏิบัติสิ่งที่ดีงามในทุกด้านแห่งชีวิตของเขา มนุษย์อยากถูกหลอก พวกเขา รักเรื่องโกหก หลังจากการรับขึ้นนั้น เมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมา มวลชนเหล่านั้นจะนมัสการเขาให้เป็นพระเจ้า เขาเป็นคำโกหกนั้น พระเยซูทรงเป็นความจริงนั้น ถ้าคุณได้ยินผู้รับใช้คนใดเทศนาว่าคริสตจักรจะทำให้คนทั้งโลกกลับใจรับเชื่อและนำอาณาจักรนั้นเข้ามา ว่าข่าวประเสริฐจะซึมซาบไปทั้งแผ่นดินโลกในท้ายที่สุด ว่าความชั่วจะถูกถอนรากถอนโคนและความชอบธรรมจะมาถึงผ่านการรับใช้ของคริสตจักร-คุณอย่าเชื่อคำพูดนั้นเป็นอันขาด! คำสอนแบบนั้นไม่ตรงตามพระคัมภีร์ มันเป็นหลักคำสอนของปฏิบัติต่อพระคริสต์

พระเยซูไม่ได้ให้คริสตจักรอยู่บนโลกเพื่อทำให้คนทั้งโลกกลับใจรับเชื่อ พระองค์ทรงมอบพันธกิจแก่คริสตจักรเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและชนะผู้คนมาถึงพระคริสต์ ผู้เชื่อเหล่านั้นรวมกันเป็นเจ้าสาวนั้น และเมื่อเจ้าสาวนั้นครบบริบูรณ์ คริสตจักรก็จะถูกพาออกไปและโลกจะถูกปกคลุมด้วยความชั่วจริง ๆ บาปจะอาละวาดไปทั่ว และผู้คนจะกราบไหว้บูชาพญามาร จากนั้นพระเยซูจะเสด็จมาในเปลวเพลิง โดยแก้แค้นต่อพวกศัตรูของพระคริสต์ของพระเจ้าและกางเขนนั่น!

ความต้องการพระวาทะของพระเจ้าของผู้เชื่อ

ข้อ 14: “แต่ท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านั้นที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง โดยทราบว่าท่านได้เรียนรู้มาจากผู้ใด”

ข้อนี้มีไว้สำหรับทิโมธีโดยเฉพาะ แต่พระคัมภีร์ทุกตอนมีไว้สำหรับการเตือนสติ การสั่งสอน และการหนุนใจเรา ทิโมธีจะต้องดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้เรียนรู้ โดยรู้ว่าเขาได้เรียนรู้สิ่งเหล่านั้นจากผู้ใด คำสอนแรกของเขาได้มาจากคุณแม่และคุณยายของเขา และคำสอนนี้ก็ถูกตามมาโดยช่วงเวลาหลายปีนั้นที่เขาได้เดินทางกับเปาโลและนั่งฟังเขาเทศนา แม้ต้องเผชิญกับการข่มเหงที่จะมา แม้ต้องเผชิญกับพวกคนชั่ว พวกคน

ล่อลวงและพวกคนหลอกลวง เปาโลก็อยากให้ทิโมธีดำเนินต่อไปในข่าวประเสริฐนั้นที่บริสุทธ์ แน่ชัด ทรงฤทธิ์ และทะลุทะลวง ซึ่งช่วยให้รอด ช่วยให้อ่าน รักษาไว้ และถวายผู้เชื่อทั้งหลายแด่พระเจ้าให้เป็นผู้ไร้คำทนิ “ในวันนั้น” เมื่อเห็นเช่นนี้ เปาโลจึงเตือนความจำเขาเกี่ยวกับตัวช่วยสองอันที่มีค่ายิ่งที่ช่วยเรื่องความหนักแน่น มั่นคง อันแรกคือการระลึกถึงผู้สอนทั้งหลายของเขา และอีกอันคือการระลึกถึงพระคัมภีร์บริสุทธ์นั้นซึ่งพวกเขาใช้สอนเขา

ข้อ 15: “และตั้งแต่เด็กมา ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธ์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์”

ทิโมธียังเป็นเด็กตอนที่คุณแม่และคุณยายของเขาสอนเขาถึงความจริงฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นจากหนังสือพระราชบัญญัติ พกศาสดาพยากรณ์ และเพลงสดุดี โดยบอกเขาเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งบัดนี้ทุกสิ่งได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระองค์

“...พระคัมภีร์อันบริสุทธ์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” เปาโลเป็นนักเทศน์เรื่องพระคุณ เขาเทศนาความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไป เขาปะทะกับพวกครูสอนเท็จในแคว้นกาลาเทียที่กำลังพยายามปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ การประพุดกับพระคุณ พิธีกรรมต่าง ๆ กับพระคุณ เขาร้องประกาศเสียงดังว่า “ถ้าผู้ใดมาหาพวกท่าน-แม้แต่ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง-และประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดนอกจากข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่พวกท่านแล้ว ขอให้ผู้นั้นถูกแช่งสาป! อย่าเชื่อข่าวประเสริฐโดยกเว้นข่าวประเสริฐที่ประกาศความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-ข่าวประเสริฐซึ่งประกาศการรับสภาพเนื้อหนัง พระโลหิตที่หลังริน การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการเสด็จมาอีกทีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ลองพุดถึงพวกนักเทศน์ที่เน้นข้อเชื่อแบบรุนแรงสิครับ! เราไม่มีผู้ใดเลยวันนี้ที่เทียบได้กับเปาโล เขาไม่เคยยบยั้งความจริงเพื่อรักษาความรู้สึกของนักศาสนาเทียมเท็จคนใด เขาเป็นคนอ่อนโยน ให้ความรัก เมตตา กรุณาและอดกลั้นใจ-แต่เขาไม่ได้ใช้ถ้อยคำนุ่มนวลเมื่อเขาเรียกการปรับโทษให้ลงมาสู่คนเหล่านั้นที่อยากทำลายพวกลูกแกะในฝูงแกะนั้น!

เขากล่าวแก่ทิโมธีว่า “พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นศิษยาภิบาลและผู้นำของผู้คนเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัสและพื้นที่ต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบ ท่านต้องระลึกถึงข่าวประเสริฐที่ท่านได้เรียนรู้ตอนเป็นเด็ก-พระคัมภีร์บริสุทธ์ที่คุณแม่และคุณยายของท่านได้สอนท่าน จงระลึกถึงพระวาระที่เกี่ยวข้องกับพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะต้องเสด็จมาเพื่อรับบาปของโลกไปเสีย-พระเมษโปดกผู้จะต้องได้รับบาดเจ็บเพราะการละเมิดของเราและฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การเขียนตีเพื่อสันติสุขของเรานั้นจะต้องตกอยู่บนพระองค์ และด้วยรอยเขียนของพระองค์เราก็จะรับการรักษาให้หาย ทิโมธีเอ๋ย ท่านได้เรียนรู้คำพยากรณ์นั้นตอนเป็นเด็กแล้ว บัดนี้จงประกาศข่าวประเสริฐที่จะนำความสว่างไปสู่ใจที่ดำมืดของคนบาปทั้งหลาย ข่าวประเสริฐที่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อทำให้เหล่าคนบาปเป็นขึ้นจากความตายแห่งบาปและทำให้พวกเขามีชีวิตขึ้นมาสู่พระเจ้า ให้พวกเขามีความหวังอันมีชีวิตและมรดกที่ไม่รู้เปื่อยเน่า ซึ่งไร้มลทิน ที่ไม่สามารถและจะไม่มีวันจางหายไปเลย (1 ปต. 1:3-5)”

นี่แหละคือความรอด: “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ” (อฟ. 2:8) “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

โดยพระคุณ...ผ่านทางความเชื่อ: “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวาทะของพระเจ้า” (รม. 10:17) ความเชื่อที่แท้จริงโดยมันเรดต้อนรับพระเยซูถูกพระเจ้าประทานให้แก่เราผ่านทาง การได้ยินพระวาทะของพระองค์: “เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะประกาศอย่างไรได้นอกจากว่าพวกเขาถูกส่งออกไป ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และนำข่าวประเสริฐแห่งสิ่งทั้งหลายที่ดีมา ก็งามสักเท่าใด’ แต่พวกเขาทุกคนไม่ได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะท่านอิสยาห์กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่ได้ยินจากพวกเรา’ ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวาทะของพระเจ้า” (รม. 10:13-17)

นักเทศน์ของพระเจ้าเทศนาพระวาทะ คนบาปที่น่าสงสาร ความคิดของเขาถูกบังโดยพระของยุคนี้ ถูกจองจำในโซ่ตรวนแห่งความชั่วช้า ได้ยินข่าวสารของผู้รับใช้ที่เทศนาข่าวประเสริฐ การได้ยินข่าวประเสริฐนำความสว่างมาสู่เขาวนปัญญาที่มีมืดไปของเขา เปิดความคิดที่ถูกบังไว้ของเขา คนบาปนั้นได้ยินข่าวประเสริฐ และข่าวประเสริฐนำความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาให้ คนไม่เชื่อนั้น เมื่อมองเห็นความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศี ซึ่งเชื่อว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยบรรดาคนบาปให้รอด ว่าพระองค์ได้ทรงหลังรินพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั้นเพื่อการยกโทษบาป จากนั้นก็ใช้ความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู และเพราะความเชื่อในใจนั้นผ่านทาง การได้ยินข่าวประเสริฐ คนบาปผู้นั้นก็ร้องทูล-และพระเยซูทรงช่วยให้รอด! การร้องทูลนี้จะเกิดขึ้นหลังจากที่มีการประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้น และคนบาปที่ได้ยินข่าวประเสริฐนั้น เขาก็ได้รับความสว่างและความเชื่อถูกให้กำเนิด ความเชื่อนั้นจึงออกมาจากใจ-และริมฝีปากก็ร้องทูล:

“คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

นั่นไงครับ: ความรอด-ข่าวสารเดียวที่สามารถทำให้เหล่าคนบาปได้ปัญญาไปสู่ความรอดผ่านทางความเชื่อซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผ่านทางการได้ยินข่าวประเสริฐ ความเชื่อนั้นที่กระจ่างใจ พระองค์ก็กลายเป็นของเรา-และผ่านทาง การได้ยินข่าวประเสริฐเท่านั้น มนุษย์ไม่มีส่วนในความรอดเลย พระเยซูทรงจ่ายมันทั้งหมดแล้ว! สิ่งเดียวที่มนุษย์ทำได้ก็คือ ยอมรับพระราชาที่เสร็จสิ้นนั้นของพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ พระเจ้าทรงช่วยให้รอดโดยอาศัยคุณความดีแห่งพระราชาที่เสร็จสิ้นนั้นของพระเยซู-พระโลหิตที่หลังริน การไถ่ที่พระองค์ได้ทรงซื้อเมื่อพระองค์ทรงรับบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์เองและตรึงบาป

เหล่านั้ที่ทางเขนของพระองค์เอง

“ด้วยว่าพวกท่านได้ถูกเรียกไว้สำหรับการนี้ันเอง เพราะว่พระเจ้าคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมาน เพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ ผู้ไม่ได้ ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พอบุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย ผู้ซึ่งเมื่อพระองค์ทรงถูกด่าว่า ก็ไม่ได้ทรง ด่าว่ากลับเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงคุกคาม แต่ทรงมอบพระองค์ไว้แต่พระองค์ผู้ทรง พิพากษาอย่างชอบธรรม พระองค์เองได้ทรงรับแบกบรรดาบาปของพวกเราไว้ในพระกายของพระองค์เองที่ ต้นไม้ันั้น เพื่อว่าพวกเรา ที่ตายต่อบาปทั้งหลายแล้ว ควรจะดำเนินชีวิตไปสู่ความชอบธรรม โดยรอยเขี่ยนของ พระองค์ พวกท่านจึงได้รับการรักษาให้หาย เพราะว่พวกท่านเคยเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับ มาหาพระเจ้าผู้เลี้ยง และผู้ดูแลแห่งจิตวิญญาณของพวกท่านแล้ว” (1 ปต. 2:21-25)

ข้อ 16: “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลัก คำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดี สำหรับการสอนในความชอบธรรม”

“พระคัมภีร์ทุกตอน...” มีคนเหล่านั้ที่กล่าวว่า “ฉันเชื่อบางตอนของพระคัมภีร์ แต่ฉันไม่เชื่อพระ คัมภีร์ทุกตอน” มีผู้รับใช้หลายคนที่ยอมรับบางส่วนของพระคัมภีร์แต่ปฏิเสธที่จะยอมรับทุกส่วนของมัน พวกเขา กล่าวว่าพระคัมภีร์ “บรรจุ” พระวจนะของพระเจ้า-แต่เป่าโลกกล่าวว่าพระคัมภีร์ไม่บรรจุพระวจนะของ พระเจ้า...พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้า และหนังสือทั้งหกสิบหกเล่มแห่ง พระคัมภีร์ของเราก้เป็นทั้งหมดที่มีของพระวจนะนั้น หนังสือเหล่านั้ที่ถูกเรียกว่าเป็น “หนังสือเสริม” ของ พระคัมภีร์ (พวกมัดคาบีและอื่น ๆ) ก็เป็นเพียงประวัติศาสตร์ พวกมันไม่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดทั้งสิ้น และถ้าเราได้รับความรอดโดยทางฤทธิ์เดชของข้าว ประเสริฐ ถ้าข้าวประเสริฐทำให้เราได้ปัญญาไปสู่ความรอด ถ้าพระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้นึงผู้ใดพินาศเลย แต่ที่ทุกคนจะมาสู่การกลับใจใหม่ เราก้เชื่อใจได้เลยว่าพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาและปกป้องพระคัมภีร์บริสุทธิ์ ของพระองค์มาตลอดหลายร้อยปี! พญามารไม่สามารถกำจัดพระวจนะของพระเจ้า-หรือส่วนใดของพระวจนะ ได้ หนังสือทั้งหกสิบหกเล่มในพระคัมภีร์ของเรารบรรจุทุกสิ่งทีใคร ๆ ต้องทราบเกี่ยวกับเวลา นิรันดร์กาล พระเจ้า พญามาร สวรรค์ นรก ความรอด การพิพากษาปรับโทษ นรก และความชอบธรรม สิ่งใดทีเราต้อง ทราบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเราต่อพระเจ้าและความสัมพันธ์ของพระองค์ต่อเราก้ถูกพบในพระคัมภีร์ เราไม่ ต้องการหนังสือต่าง ๆ ทีถูกเพิ่มเข้ามา และเราไม่สามารถตัดหนังสือเล่มใดออกไปได้ ถ้าเราเพิ่มเข้าหรือตัดออก จากพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าก็จะตัดส่วนของเรากอกจากหนังสือแห่งชีวิต พระคัมภีร์ทุกตอนถูก ประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า “ถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า” ตามพจนานุกรมภาษากรีก เป็นคำกรีกคำเดียว ซึ่งมีความหมายว่า “ทีถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้า”

เปโตรประกาศความจริงเดียวกันนี้ในถ้อยคำเหล่านั้: “ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าจะพยายามกระทำให้พวก ท่านสามารถ หลังจากความตายของข้าพเจ้า ทีจะระลึกถึงสิ่งเหล่านั้เสมอไป เพราะว่พวกเราไม่ได้ติดตาม นิทานต่าง ๆ ทีแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด เมื่อพวกเราได้แจ้งให้พวกท่านทราบถึงฤทธิ์เดชและการเสด็จมา ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา แต่ได้เป็นพวกสักขีพยานแห่งอำนาจของพระองค์ เพราะว่

พระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อมีพระสุรเสียงมาถึงพระองค์จากสง่าราศีอันดีเลิศนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านผู้นี้มาก” และพวกเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้ซึ่งมาจากสวรรค์ เมื่อพวกเราได้อยู่กับพระองค์ในภูเขานับสิบล้านปี พวกเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีกด้วย ซึ่งพวกท่านกระทำดีที่พวกท่านเอาใจใส่คำนั้น ดุจดวงสว่างดวงหนึ่งที่ส่องแสงในที่มืด จนกระทั่งแสงอรุณขึ้น และดาวประจักษ์พุ่งขึ้นในใจของพวกท่าน โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าไม่มีคำพยากรณ์ใด ๆ ของพระคัมภีร์ที่ควรถูกต้องตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาด้วยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาได้รับการตลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธ์” (2 ปต. 1:15-21)

ขอให้ผมเน้นย้ำ: “โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าไม่มีคำพยากรณ์ใด ๆ ของพระคัมภีร์ที่ควรถูกต้องตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาด้วยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาได้รับการตลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธ์” ไขแล้วครับ ถูกต้องแล้วครับ ผมเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ตรัสและเปโตรก็จดมันลง ผมเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ตรัสและยอห์นก็จดมันลง ผมเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ตรัสและเปาโลก็จดมันลง พระเจ้าได้ตรัส และอิสยาห์ก็จดมันลง พระเจ้าได้ตรัส และโยบก็จดมันลง ไขแล้วครับ ผมเชื่อในการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง ไม่มีบุคคลใดมีสิทธิ์ที่จะตีความพระคัมภีร์เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดทางศาสนาของเขาหรือของเธอ พระคัมภีร์จะต้องไม่ถูกต้องตามใจชอบ วิธีเดียวที่จะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าคือ เปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ (1 คร. 2:11-13) เราไม่สามารถทำให้พระคัมภีร์สอดคล้องกับศาสนาของเราได้ เราต้องทำให้ความเชื่อแบบคริสเตียนสอดคล้องกับพระคัมภีร์ เราจะต้องศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการแก้ไข สำหรับการอบรม สั่งสอนในความชอบธรรม

ข้อ 17: “เพื่อคนของพระเจ้าจะดีพร้อม ถูกเตรียมอย่างครบถ้วนสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่าง”

คนของพระเจ้าควรใช้พระคัมภีร์ทุกตอนในบริบทตามพระคัมภีร์ของมัน โดยพิจารณาวาระและยุคสมัย ยิวและคนต่างชาติ และคริสตจักรของพระเจ้า (1 คร. 10:32) ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์เอาข้อพระคำที่ถูกกล่าวแก่อับราฮัมและอิสราเอลโดยตรง และนำข้อพระคำเหล่านั้นมาใช้กับคริสตจักร อาณาจักรนั้นและคริสตจักรไม่ใช่อันเดียวกันและไม่เหมือนกัน พระเจ้าทรงบอกโนอาห์ให้สร้างเรือ-แต่พระองค์ไม่ทรงอยากให้เราสร้างเรือ พระเจ้าทรงบอกอับราฮัมให้ถวายอิสอัค-แต่พระองค์ไม่ทรงอยากให้เราถวายบุตรทั้งหลายของเราในลักษณะเดียวกัน พระเจ้าตรัสแก่ผู้คนเฉพาะกลุ่ม ณ ยุคสมัยที่เฉพาะเจาะจง ภายใต้สภาพการณ์บางอย่าง พระราชบัญญัติได้ถูกประทานไว้เพื่อเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล-แต่บัดนี้ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) เราไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้า

ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะเอาข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ ออกไปจากบริบทของพวกมันเพื่อที่จะพิสูจน์ศาสนาของตนหรือหลักคำสอนของตน เราสามารถรวบรวมบทเรียนได้หลายประการจากเรื่องน้ำท่วมโลก เรือโนอาห์ เมืองโส

โตม เมืองโกโมราห์ คนชาติอิสราเอลในอียิปต์-มีบทเรียนหลายเรื่องให้เรียนรู้จากการกระทำกิจของพระเจ้ากับคนชาติอิสราเอล แต่เราจะต้องไม่เอาพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมและประยุกต์ใช้พวกมันกับคริสตจักร! เราจะต้องให้แก่คริสตจักรข้อพระคำเหล่านั้นที่เป็นของคริสตจักร และเราควรให้แก่อิสราเอลพระสัญญาเหล่านั้นที่เป็นของอับราฮัมและเชื้อสายของเขา

พระคัมภีร์ถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้า พระเจ้าตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเหล่าผู้บริสุทธิ์ได้จดบันทึกสิ่งที่พระองค์ตรัส หลักคำสอนใดที่ไม่สอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้านั้นก็เป็นหลักคำสอนเทียมเท็จ ดังนั้นท่านผู้อ่านที่รัก คุณควรตรวจสอบหลักคำสอนของคุณกับพระวาทะของพระเจ้า ถ้าผู้ใช้ที่คุณไปร่วมประชุมคริสตจักรไม่เทศนาหลักคำสอนนั้นที่ถูกบันทึกไว้แล้วในพระคัมภีร์ โดยไม่เพิ่มเข้าหรือตัดออกเลย คุณก็ไม่ควรสนับสนุนเขา ถ้าเขาไม่เทศนา “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” หรือถ้าเขาเทศนาหลักคำสอนอื่นใด อย่าเชิญชวนเขาเข้ามาในบ้านของคุณ อย่าสนับสนุนเขา อย่าขอให้พระเจ้าอวยพรเขา ถ้าคุณทำแบบนั้น คุณก็กำลังทำบาป:

“เพราะว่าผู้ล่องวงเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว ผู้ซึ่งไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง คนนี้แหละเป็นผู้ล่องวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” (2 ยอห์น 7-11)

ทุกสิ่งที่เราต้องทราบเกี่ยวกับหลักคำสอนถูกบันทึกไว้ในพระวาทะของพระเจ้าแล้ว พระคัมภีร์จัดหาให้แก่ผู้ใช้ของพระเจ้ากระสุน ฤทธิ์เดช ถ้อยคำแห่งการตักเตือน ผู้รับใช้ที่ดีไม่เทศนาหลักคำสอนเสมอไป-เขาตักเตือนและตำหนิเช่นกัน ชาวประเสริฐบรรจข่าวารแห่งการแก้ไข-และผู้รับใช้ที่ดีแห่งชาวประเสริฐยอมเทศนาหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ ตักเตือนจากพระคัมภีร์ และแก้ไขข้อผิดพลาดผ่านทางชาวประเสริฐ เขาไม่เทศนาสิ่งที่เขาคิด เขาไม่เทศนาผ่านทางข้อปฎิภาวนาหรือหนังสือหลักคำสอนเล่มใด เขาเทศนาพระวาทะของพระเจ้า-พระคัมภีร์นั้น-และทุกสิ่งที่เราต้องการสำหรับการอบรมสั่งสอนในความชอบธรรมก็ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์บริสุทธิ์แล้ว นักเทศน์ของพระเจ้าไม่แวะไปหาพวกดร. ฉิ่ง และอจ. ฉาบและถามความคิดเห็นของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งใดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ การอบรมสั่งสอนทั้งหมดที่เราต้องการถูกบันทึกไว้ในพระวาทะบริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว

พระวาทะของพระเจ้าเป็นหีบเครื่องมือซึ่งบรรจุเครื่องมือทุกชิ้นที่เราต้องการสำหรับการเทศนา-ไม่ว่ามันจะเป็นหลักคำสอน การตักเตือน การแก้ไข หรือการอบรมสั่งสอน พระวาทะของพระเจ้าเป็นศูนย์อาหารที่ครบวงจร: ในนั้นเราพบน้ำมันฝ่ายวิญญาณ เนื้อ และขนมปัง คือทั้งหมดที่เราต้องการสำหรับการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณ พระคัมภีร์เป็นร้านเสื้อผ้าครบวงจร: มันห่มกายเราด้วยความรอด อาภรณ์แห่งการชำระแยกตั้งไว้และเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม พระคัมภีร์เป็นโรงพยาบาลฝ่ายวิญญาณที่ครบวงจร: มันบรรจุการรักษาโรค

และเครื่องมือที่จำเป็นทั้งหมดสำหรับการเสริมกำลังและการเสริมสร้างคริสเตียนทั้งหลายที่ประสบภาวะทุพ
โภชนาการและเจ็บป่วยกระเสาะกระแสะ พระคัมภีร์บรรจุสิ่งใด ๆ สิ่งสารพัด และทุกสิ่งที่คุณของพระเจ้า
ต้องการเพื่อที่จะทำงานที่สมบูรณ์แบบแห่งการเทศนาพระวจนะในความครบถ้วนทั้งหมดของมัน ขณะบรรดา
คนบาป ให้อาหารเหล่าทารกในพระคริสต์ เสริมกำลังผู้อ่อนแอ และบำรุงเลี้ยงผู้ที่แข็งแรงและโตเต็มที่แล้ว ทุก
สิ่งที่ผู้ใช้ของพระเจ้าต้องการล้วนอยู่ในพระคัมภีร์

หนึ่งในความต้องการที่ใหญ่โตที่สุดในธรรมาสน์วันนี้คือ การที่เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าต้องกลับไปยัง
พระคัมภีร์และเลิกเทศนาหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น แนวคิดต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น โปรแกรมของมนุษย์
เราต้องกลับไปหา “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” ในทุกด้านของงานรับใช้ข่าวประเสริฐ

2 ทิโมธี - บทที่ 4

ผู้ใช้ที่สัตย์ซื่อและข่าวสารสุดท้ายของเขา

4:1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็น
และคนตาย ในการปรากฏของพระองค์และในอาณาจักรของพระองค์

4:2 จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและตอนที่ไมสะดวก จงตั้งเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วย
ความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน

- 4:3 เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามตัณหาต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีผู้ที่ค้น
- 4:4 และพวกเขาจะบ่ายหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ
- 4:5 แต่ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก จงกระทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จเต็มที่
- 4:6 เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว
- 4:7 ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำกริ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่ออันไว้แล้ว
- 4:8 ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักษาปรากฏของพระองค์
- 4:9 ท่านจงขมิขมันที่จะมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว
- 4:10 เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้จากไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย
- 4:11 ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาพร้อมกับท่าน เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้
- 4:12 และข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว
- 4:13 เสื้อคลุมที่ข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคารปัสที่เมืองโตรอัสนั้น เมื่อท่านมาจงเอามาพร้อมกับท่าน และหนังสือเหล่านั้น แต่โดยเฉพะอย่างยิ่งหนังสือพวกนั้นที่เขียนบนแผ่นหนัง
- 4:14 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส ‘ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบแทนเขาตามการกระทำทั้งหลายของเขา’
- 4:15 ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านบรรดาถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง
- 4:16 ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว แต่พวกเขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย
- 4:17 อย่างไรก็ตามองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับข้าพเจ้า และได้เสริมกำลังข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยข้าพเจ้า การประกาศพระวจนะจะเป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่ และเพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน และข้าพเจ้าได้รับการช่วยให้พ้นจากปากของสิงโตนั้น
- 4:18 และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการงานชั่วร้ายทุกอย่าง และจะทรงพิทักษ์รักษาข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน
- 4:19 ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศคากับอาควิลลา และครัวเรือนของไอเนสิไฟรัส
- 4:20 เอรีสทัสยังอาศัยอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่ข้าพเจ้าละโตรพิมัสไว้ที่เมืองมิเลทัสเมื่อยังป่วยอยู่

4:21 ท่านจงขมิ้มมันที่จะมาถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัสทักทายปราศรัยท่าน รวมทั้งปูเดนส์ และลีน่าส และคลาวเดีย และพี่น้องเหล่านั้นทุกคน

4:22 ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน

คำกำชับสุดท้ายของเปาโล

บทที่แล้วปิดท้ายด้วยคำเตือนสติและการให้ข้อปฏิบัติสำหรับทิโมธีเพื่อที่จะดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเขาได้เรียนรู้แล้ว โดยรู้ว่าเขาได้เรียนรู้สิ่งเหล่านั้นจากผู้ใด เขาถูกเตือนความจำว่า ตั้งแต่เด็ก เขาได้รู้จักพระคัมภีร์บริสุทธ์-ข่าวสารเดียวบนพิภพนี้ที่สามารถทำให้คนทั้งหลายได้ปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อ เปาโลเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจ ถูกเหล่าผู้บริสุทธ์เขียนตามคำบอกโดยพระวิญญาณบริสุทธ์ และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการแก้ไข และสำหรับการอบรมสั่งสอนในความชอบธรรม-เพื่อที่คนของพระเจ้าจะถูกเตรียมให้พร้อมสำหรับการงานที่ดีทุกอย่าง บนพื้นฐานแห่งความจริงที่มั่นคงแน่นอนเหล่านี้ เปาโลให้คำกำชับจากพระเจ้าแก่ทิโมธี:

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ในการปรากฏของพระองค์และในอาณาจักรของพระองค์”

“ทิโมธีเอ๋ย ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ได้ทรงช่วยให้รอด ทรงเรียก และทรงแต่งตั้งท่านแล้ว และต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อที่โดยทางพระเมตตาของพระองค์ ท่านจะได้รับความรอด ข้าพเจ้าขอกำชับท่าน...”

เปาโลอยากที่จะแน่ใจว่าทิโมธีเทศนาพระวจนะโดยไม่ปนสิ่งใดเข้าไป พระคัมภีร์เป็นบันทึกหนึ่งเดียวเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าและสิ่งที่ความรักของพระเจ้าได้กระทำ (และกำลังทำ) เพื่อคนเหล่านั้นที่ยอมวางใจในพระคริสต์ของพระเจ้า พระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มเดียวเท่านั้นที่บอกเราว่าเพราะความรักของพระเจ้า พระเยซูคริสต์จึงได้ทรงชำระหนี้บาปนั้น-และโดยทางความมรณาของพระองค์ได้ทรงซื้อการไถ่ ทรงจ่ายค่าไถ่นั้น และทรงรับบาปทั้งหลายของเราไปเสีย โดยแบกรับพวกมันไว้ในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั้น (1 ปต. 2:24)

พระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มเดียวเท่านั้นที่บอกเราว่าในเริ่มแรกนั้น ก่อนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกหรือมนุษย์ พระองค์ได้ทรงวางแผนและทำให้ความรอดของเราสมบูรณ์แบบแล้ว (1 ปต. 1:20) มันเป็นการเปิดเผยของแท้หนึ่งเดียวเกี่ยวกับพระเจ้าและพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ มันเป็นหนังสือเล่มเดียวที่บอกเราว่ามันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่ทุกคนควรมาสู่การกลับใจใหม่ พระคัมภีร์ประกาศเรื่องการดลใจของมัน มันเป็นหนังสือเล่มเดียวบนแผ่นดินโลกที่เป็นหนังสือที่มีชีวิต ข่าวสารที่พระเจ้าทรงอยากให้นำมนุษย์ได้ยินถูกบันทึกในพระวจนะของพระองค์แล้ว พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของคุณหรือของผม พระองค์ทรงบอกให้มนุษย์เขียนความจริงนั้นลงไปแล้ว และความจริงนั้นก็ทำให้มนุษย์เป็นไท

ข้อ 2: “จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวและตอนที่ไม่ว่าง จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน”

เปาโลมีภาระใจหนักอึ้งยิ่งนัก เขากำลังเผชิญหน้ากับความมรณา เขารู้ว่าการจากไปของเขามาถึงได้
ทุกเมื่อ และความเร่งด่วนของการประกาศข่าวประเสริฐก็หนักอึ้งยิ่งนักบนใจของเขา เขาอยากให้ทิโมธี
ประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูเจ้า ซึ่งถูกให้โครงร่างอย่างชัดเจนขนาดนั้นใน 1 เธสะโลนิกา
4:13-18 เขาอยากให้ทิโมธีเตือนเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะตามมา-การพิพากษาของทุกคนในเรื่องหน้าที่คนต้น
เรือน-และ เมื่อสิ่งสารพัดครบกำหนดบริบูรณ์ การพิพากษาเหล่าคนชั่ว (คริสเตียนทั้งหลายจะไม่ถูกพิพากษา
หลังเสียชีวิตว่าพวกเขารอดหรือหลงหาย พวกเขาจะถูกพิพากษาในเรื่องหน้าที่คนต้นเรือนเท่านั้น โปรตอ่าน 2
โครินธ์ 5:10 และ 1 โครินธ์ 3:11-15)

เปาโลมีเรื่องอาณาจักรนั้นอยู่ในใจเช่นกัน จะมีอาณาจักรหนึ่ง และพระเยซูจะทรงเป็นกษัตริย์ เปาโล
อยากให้ทิโมธีมอบถวายความสามารถ พลังงาน เรียวแรง และทรัพยากรทั้งหมดของเขาให้แก่การเทศนาข้อพื้น
ฐานที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้แห่งความเชื่อนั้น ในความอดทน ความรัก ความเชื่อ และความอดกลั้นใจ (และในยาม
เผชิญหน้ากับการขัดขวางแบบมีอคติของเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ) เขาควรเทศนาข่าวสารของพระเจ้าแก่
โลกที่ใกล้ตาย

ทิโมธีจะต้องร้องประกาศเสียงดังเกี่ยวกับการพิพากษานั้น เขาจะต้องประกาศอาณาจักรที่จะมานั้น
เขาจะต้องตักเตือนผู้เชื่อทั้งหลายในยามจำเป็น ตำหนิคนที่ไม่มีใจ เตือนสติคนที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณให้ไปสู่
สิ่งต่าง ๆ ที่สูงส่งกว่าเดิม-และเขาจะต้องทำเช่นนี้ด้วยความอดกลั้นใจทุกอย่าง

ข้อ 3 และ 4: “เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามตมหาต่าง ๆ
ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คั้น และเขาจะบ่ายหูจากความจริง หัน
ไปฟังเรื่องนิยายต่าง ๆ”

เปาโลและทิโมธีได้รับการอวยพรด้วยความสำเร็จมหาศาลในงานรับใช้ของพวกเขาด้วยกัน มีการ
ข่มเหงหลายอย่าง แต่เหล่าศัตรูของพวกเขาถือเป็นส่วนน้อย เมื่อเทียบกับผู้เชื่อแท้จำนวนมากเหล่านั้นที่ได้ยิน
และติดตามพวกเขา แต่เปาโลทราบว่าการเวลานั้นกำลังเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วเมื่อทิโมธีจะพบว่ามันยากที่จะ
ชักชวนผู้คนให้ฟังข่าวสารของเขาจากพระวณะบริสุทธิ์ของพระเจ้า ณ เวลานั้นมีอยู่หลายคนที่ไม่เต็มใจฟัง
เต็มใจเชื่อฟัง เต็มใจยอมรับข่าวสารของพระคริสต์ แต่กลางคืนกำลังเข้ามาใกล้แล้ว-และคนเหล่านั้นที่เดินใน
ความมืดก็รักความมืดเพราะการกระทำทั้งหลายของตนนั้นชั่วร้าย ในไม่ช้าทิโมธีจะเห็นคนในที่ประชุมของเขา
จำนวนลดลงเรื่อย ๆ และหลายคนที่เคยติดตามเขาจะไปเข้าร่วมกับนักเทศน์อีกกลุ่ม ผู้ซึ่งไม่ได้รับมอบพันธกิจ
จากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์-คนทั้งหลายที่ได้เชิญตัวเองเข้ามาในชุมชนนั้นเพื่อจัดตั้งหลักคำสอนที่ใหม่กว่าซึ่ง
เต็มไปด้วยเรื่องลึกลับ มนต์เสน่ห์ ความอยากรู้อยากเห็นและการผจญภัย-หลักคำสอนหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับโลก
วิญญาณ หลายคนจะหันไปจากข่าวประเสริฐของพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน พระโลหิตที่หลังรินของ
พระองค์และความรอดโดยพระคุณ และจะแห่กันไปฟังเรื่องแต่งและนิทานต่าง ๆ

อัครทูตท่านนี้เตือนทิโมธีเกี่ยวกับสภาพเหล่านี้ที่จะมาแน่นอน เพื่อที่เขาจะเตรียมพร้อมสำหรับการ
ออกไปจากความเชื่อนั้นและจะได้ไม่ท้อใจ เราทราบผ่านทางการศึกษาค้นคว้าสามบทแรกของหนังสือวิวรณ์ว่า
คริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นเอเชียหดเล็กลงในเรื่องจำนวน ในฝ่ายวิญญาณ และในความจริง จนกระทั่งเฉพาะค

ริสตรักขชาวฟีลาเดลเฟียเท่านั้นยืนหยัดมั่นคงและรักษาพระวจนะของพระเจ้าไว้ (วิว. 3:10) พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสเกี่ยวกับผู้เชื่อแท้เหล่านั้นว่า “...เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย และได้รักษาคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา...เราก็จะรักษาเจ้าให้พ้นจากโง่เขลาแห่งการทดลองนั้นด้วย (ความทุกข์ลำบาก) ซึ่งจะบังเกิดขึ้นแก่คนทั่วทั้งโลก...” (วิว. 3:8,10)

คริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชียเคยมีอยู่จริงตามที่ถูกเอ่ยชื่อในหนังสือวิวรณ์ แต่ความจริงก็ลึกลับมากกว่าที่ประชุมท้องถิ่นเหล่านั้น คริสตจักรทั้งเจ็ดที่ถูกเอ่ยชื่อเป็นภาพแสดงล่วงหน้าของประวัติศาสตร์คริสตจักรไปจนถึงการรับขึ้นของคริสตจักรแท้และการคายชาวเลาติเซียเหล่านั้นออกมา และพวกมันมีนัยสำคัญมาก ๆ ในความสัมพันธ์ต่อกับคริสตจักรทั้งหมด หลักคำสอนเทียมเท็จเหล่านั้นเกี่ยวกับโลกวิญญาณ ซึ่งยึดถือว่าผู้คนไม่ถูกผูกมัดโดยสสารแต่สามารถถูกช่วยให้พ้นจากการตกเป็นทาสของสสารและกลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกวิญญาณ ได้พบกับที่มั่นอันแข็งแกร่งและมีผู้ติดตามเยอะมาก-เพราะว่าตามหลักคำสอนนี้ของผู้สอนผิดเหล่านั้น คน ๆ หนึ่งก็สามารถเป็นคนเคร่งศาสนาและยังติดตามค้นหาแห่งความคิดและใจของตัวเองได้ในการสนองความปรารถนาต่าง ๆ ของเนื้อหนัง

ผู้คนที่ถูกพรรณนาในข้อพระคำนี้ของเราไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย พวกเขาเป็นคนเคร่งศาสนา และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนได้เข้าร่วมกับที่ประชุมท้องถิ่นนั้น แต่พวกเขาไม่เคยถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณและไม่เคยถูกชำระล้างในพระโลหิตนั้น คนเหล่านั้นที่รับความรอดอย่างแท้จริงจะไม่ยอมแพ้ต่อคำสอนผิดและหันไปเสียจากความเชื่อนั้น (1 ปต. 2:6)

ข่าวสารแห่งกลโกธา-กางเขนนั้นและพระโลหิตนั้นที่หลังริน-จะถูกละลายและถูกหลบเลี่ยง และข่าวสารที่ถูกยอมรับนั้นจะเป็นของพวกผู้ใช้ที่ “เรียนกันอยู่เสมอ และไม่เคยสามารถมาถึงความรู้แห่งความจริง” มวลชนมหาศาลจะเดินทางในทางกว้างนั้นที่นำไปสู่ความพินาศ พวกเขาจะยอมรับหลักคำสอนที่จะทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบแคะแกระ็น ทำให้ใจแข็งกระด้าง ทำให้ความคิดแบนราบ-แต่ทำให้จิตวิญญาณตกนรก

เปาโลไม่ยากให้ที่โมธิต้อใจหรือผิดหวัง เขาอยากให้ที่โมธิตเป็นผู้ที่อุทิศตัวมากยิ่งขึ้นต่อการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ศรัทธาของพระเจ้า เพราะเขารู้ว่าจะมีบางคนที่ยอมฟังข่าวสารของพระเจ้าแต่ไม่ทันสมัยแห่งพระโลหิตนั้น-ข่าวสารที่ทำให้ใจของมนุษย์อ่อนลงและกำจัดความเยอหยิ่งอันโง่เขลาทิ้งไป บางคนจะยอมรับข่าวสารแห่งกางเขนนั้นมีศูนย์กลางอยู่ที่พระคริสต์ ข่าวสารนั้นที่ว่าพระเยซูกำลังจะเสด็จมา จะมีการพิพากษา และว่าอาณาจักรนั้นจะถูกตั้งขึ้น

ถ้าคนของพระเจ้าเทศนาข่าวสารนั้น ผ่านทางข่าวสารนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในใจของมนุษย์ หลายครั้งดูเหมือนราวกับว่าคนทั้งโลกไปเดินตามสติปัญญาของมนุษย์แล้ว แต่เราต้องสัตย์ซื่อต่อข่าวประเสริฐต่อไป นี่เป็นคำขอร้องจากใจของอัครทูตชาวผู้นี้ มันเป็นการใส่ใจของเขาสำหรับที่โมธิตู้สับทอหนุ่มของเขา

ถ้าคุณจะศึกษาสภาพการณ์ต่าง ๆ รอบตัวคุณ คุณก็จะพบว่าผู้รับใช้จำนวนมากชอบไปทางสายที่มีแรงต้านน้อยที่สุดเสมอ คนส่วนน้อยได้ติดตามข่าวประเสริฐแท้ แต่คนส่วนใหญ่หลบเลี่ยงข่าวสารแห่งกางเขนนั้นเสมอ พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงเข้าไปทางประตูแคบนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็กว้างและทางนั้นก็

กว้างขวางที่นำไปสู่ความพินาศ และมีคนเป็นอันมากซึ่งเข้าไปในทางนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็แคบและทางนั้นก็คับแคบซึ่งนำไปสู่ชีวิต และมีคนจำนวนน้อยที่พบมัน” (มธ. 7:13,14)

ข่าวประเสริฐที่เป็นนิทานทั้งหลายทำให้หูจืดจางแต่ข่าวประเสริฐแห่งกางเขนนั้นกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในใจ มีหลายล้านคนวันนี้ที่เดินเข้าออกคริสตจักรทั้งหลายที่ทันสมัยเป็นว่าเล่น พวกเขาไปที่นั่นโดยมีจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการทำให้ตัวเองจืดจาง พวกเขาฟังคำเทศนาเพื่อสังคม-ซึ่งอาจยาวประมาณสิบห้า นาที โดยอ่านหมดทุกคำ-ไม่ใช่เทศนาจากใจที่ได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐเพื่อสังคม ซึ่งไม่มีกางเขน ไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย-ไร้ชีวิต ไร้พระโลหิต ขาดซึ่งการอัศจรรย์ต่าง ๆ และความรอด... ถ้อยคำที่ว่างเปล่าซึ่งหล่นมาจากริมฝีปากของผู้คงแก่เรียนที่ไม่เคยมาถึงความรู้แห่งความจริงนั้นเลย

ศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของสหรัฐอเมริกาและวิถีชีวิตแบบอเมริกันไม่ใช่พวกรัสเซียและลัทธิคอมมิวนิสต์ มันคือเหล่าผู้รับใช้ผู้คงแก่เรียนในธรรมาสันทั้งหลายของเรา-ผู้คนที่ถูกผลิตมาจากสายการผลิตแห่งโรงเรียนพระคริสตธรรมที่สอนศาสนศาสตร์ประจำนิกายของเรา ซึ่งมีศาสนาที่หัวสมอง ไม่ใช่ศาสนาที่หัวใจ และมีข่าวสารหนึ่งจากสติปัญญาของมนุษย์ ไม่ใช่จากพระวาทะของพระเจ้า พวกผู้พยากรณ์มุสาและผู้รับใช้เหล่านี้ของซาตานเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดที่ประเทศนี้มี โปรดตั้งใจอ่านอิสยาห์ 56:10-12 และ 2 โครินธ์ 11:13-15

ข้อ 5: “แต่ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก จงกระทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จเต็มที่”

ในพระคำข้อนี้เปาโลเรียกทิโมธีให้ระวังระไวอีกครั้ง... “ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง” เปาโลตระหนักดีถึงข้อเท็จจริงที่ว่าชีวิตของเขาจะถูกเทออกในไม่ช้าลงบนแท่นบูชาแห่งความเป็นมรณะสักขีเมื่อเขาประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตแห่งชีวิตของตน-และทิโมธีจะสู้ศึกนี้เพียงลำพัง เท่าที่เกี่ยวข้องกับมิตรภาพบนโลกของเปาโล แทนที่จะยอมให้ความมรณะของเขาทำให้คำพยานของเขาอ่อนกำลังหรือเป็นเหตุให้เขาเริ่มร้อนรนน้อยลง เปาโลกำลังหนุนใจทิโมธี ณ ช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งนี้ ให้ลุกขึ้นอย่างทีทิโมธีไม่เคยลุกมาก่อน ให้เป็นคนเข้มแข็ง มีสติสัมปชัญญะ ยอมรับการทนทุกข์ด้วยสุดใจของตน และทำงานหนักในข่าวประเสริฐจนถึงที่สุด นี่เป็นตรรกะที่ดี-ตรรกะอันบริสุทธิ์ที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าเองทรงใช้กับโยชูวานานมาแล้ว ก่อนหน้านี้: “โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ตัวเจ้า และประชากรนี้ทั้งหมด ไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่พวกเขา คือแก่ลูกหลานของอิสราเอล” (ยชว. 1:2) พระเจ้ากำลังจะฝังคนงานของพระองค์แล้ว แต่พระองค์จะทรงสถิตอยู่ด้วย เหมือนอย่างเคย เพื่อสานต่องานของพระองค์

“จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก...” ทิโมธีต้องลิ้มตัวเอง ลิ้มความปรารถนาต่าง ๆ ของตัวเอง และความไฝ่ฝันต่าง ๆ ของตัวเอง เขาต้องอุทิศร่างกายของตนให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต ความคิดของเขาต้องถูกชำระแยกตั้ง และเขาต้องมีสติสัมปชัญญะในทุกกระยะของชีวิตขณะที่เขารับใช้ในชุมชนนั้นที่พระเจ้าได้ทรงให้เขาไปอยู่ ถึงแม้ว่าพวกครูสอนเท็จจะมา ถึงแม้ว่าหลายคนจะออกไปจากความเชื่อ นั้น ถึงแม้ว่าเพื่อนรักและผู้ร่วมทำการของเขาจะเสียชีวิต นั่นคือเปาโล-เขาก็ต้องหมายพิงพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตาและสู้ทนความ

ทุกข์ลำบากเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า:

“ขณะที่พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่ววันรันดร” (2 คร. 4:18) “โดยความเชื่อ โมเสส... ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์...ได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่ เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (ฮบ. 11:23-27)

เพราะเห็น “พระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” ทีโมธีจึงต้องดำเนินชีวิตทุกวันโดยยอมจำนนต่อพระเจ้า เขาต้องเผชิญกับความยากลำบาก การล่องใจ การล้อเลียนอันทารุณ และบางทีก็การเขี่ยดินด้วยซ้ำ ในฐานะทหารคนหนึ่งแห่งกางเขนนั่นเขาต้องสู้ทนความยากลำบาก ทหารในกองทัพไม่เลิกทำศึกเมื่อความยากลำบากบังเกิดแก่เขา เขาอาจหนาวเหน็บ เหน็ดเหนื่อย เปียกปอน หิวโหย-บางครั้งก็ได้รับบาดเจ็บ แต่เขาก็สู้ต่อไป เพราะว่าศัตรูนั้นต้องถูกพิชิต ในฐานะเหล่าทหารแห่งกางเขนนั่น เรากล้าไหมที่จะอุทิศตัวต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ น้อยกว่าเหล่าทหารที่รับใช้ชาติอุทิศตัวต่ออุดมการณ์ของพวกเขาและต่อธงชาติของพวกเขา? เราต้องสู้ทนความยากลำบาก หากเราอยากทำสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าให้สำเร็จลุล่วง

นักเทศน์ที่ยืนอยู่บนธรรมาสันและบอกผู้ฟังของตนว่าชีวิตคริสเตียนนั้นเป็นการเดินแบบสนุกสนาน และไร้ความกังวลไปตามเส้นทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ ก็กำลังโฆษณาความไม่รู้พระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “จงตามเรามา-และเราจะให้กางเขนอันหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแบก (และถ้าเจ้าไม่แบกกางเขนนั้น เจ้าก็ไม่เหมาะที่จะเป็นสาวกของเรา)” ในลูกา 17:10 พระองค์ทรงบอกเราว่า “...เมื่อพวกท่านจะได้กระทำการสิ่งสารพัดเหล่านั้นซึ่งทรงบัญชาไว้แก่พวกท่านนั้น ก็จงกล่าวว่ ‘พวกข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีผลประโยชน์ต่อนาย พวกข้าพเจ้าได้กระทำการซึ่งเป็นหน้าที่ของพวกข้าพเจ้าที่จะกระทำ’”

“จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จเต็มที่” ความคิดตรงนี้ของเปาโลก็คือว่า “ทีโมธีเอ๋ย ท่านเป็นราชทูตคนหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งนำผู้คนมาถึงพระคริสต์โดยทางข่าวประเสริฐ ท่านถือข่าวสารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกเคยได้ยินมา! ดังนั้นอย่าปล่อยให้การเทศนาของท่านกลายเป็นงานเสริมเด็ดขาด จงให้มันเป็นงานอันดับหนึ่งและสำคัญที่สุดในชีวิตของท่าน จงอุทิศหมดทั้งตัวท่านเองแด่งานรับใช้นั้น เพื่อที่ว่าเมื่อท่านมาถึงปลายทาง ท่านจะได้สามารถกล่าวเหมือนอย่างที่เราได้ตรัสไว้ว่า “ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4)”

คำพยานสุดท้ายของเปาโล

ข้อ 6: “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว”

ในฟีลิปปี 1:21-24 เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร...เพราะข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก”

“การตายก็คือกำไร...” ช่างเป็นถ้อยคำที่ลึกซึ้งจริง ๆ! เปาโลไม่ใช่คนที่ยอมแพ้ง่าย ๆ เขาไม่ได้หาช่องที่จะหลบเลี่ยงความเจ็บปวด การข่มเหง และความปวดร้าวใจแห่งชีวิตนี้ เขาไม่กลัวตาย และเขาตั้งตาคอยที่จะออกไปจากชีวิตนี้เพื่อไปอยู่กับพระเยซู มีเหตุผลสามประการว่าทำไมเขาถึงสามารถกล่าวคำกล่าวด้วยใจกล้าเช่นนั้นได้:

1. *เขาเชื่อฟังการทรงเรียกให้กลับใจรับเชื่อ* (จงศึกษาค้นคว้ากิจการ 9)

ตอนเป็นเขาโลแห่งทาร์ซัส เขาได้ข่มเหงคริสตจักรนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม และกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อเสาะหาพวกคริสเตียนที่นั่น เพื่อที่ “เขาจะได้มัดพวกเขาไว้พามายังกรุงเยรูซาเล็ม” แต่ก่อนเขาไปถึงเมืองนั้น “มีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ และเขาล้มลงถึงพื้นดิน” แสงสว่างนั้นคือ ส่องราศีเขินนาร์จากพระพักตร์ของพระเยซู-และเมื่อเขาล้มลงถึงดิน เขาก็ได้ยินเสียงหนึ่งซึ่งเรียกชื่อของเขา: “‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’ เปาโลถามว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และเสียงนั้นตอบกลับมาว่า ‘เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’”

ภายใต้ฤทธิ์เดชของเสียงนั้น หมอบราบบนพื้นดินจากส่องราศีนั้นที่ส่องลงมา เปาโลถามในการยอมจำนนว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร”-และเขาเชื่อสิ่งที่เสียงนั้นกล่าวในการตอบกลับ: “จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมือง และจะบอกให้ทราบ ว่า เจ้าจะต้องทำประการใด” ไม่มีความจำเป็นที่เปาโลจะต้องกล่าวอะไรเพิ่มอีก เขาเชื่อฟังเสียงนั้น และภายใต้มือของอานาเนีย “มีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล และท่านได้รับการมองเห็นในทันที และได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา และเมื่อท่านได้รับประทานอาหารแล้ว ท่านก็มีกำลังขึ้น แล้วเขาโลอยู่กับพวกสาวกในเมืองดามัสกัสหลายวัน” (กิจการ 9:18,19)

“และในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (กิจการ 9:20) หลังจากที่เปาโลได้พบกับพระคริสต์องค์นั้น เขาก็เริ่มการประชุมฟื้นฟูในธรรมศาลา และคำเทศนาแรกของเขา ก็เกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซู! ในทันทีนั้นเขาเทศนาความจริงที่ก่อนหน้านี้เขาเคยปฏิเสธ! เขาได้ยินพระวจาณะของพระเจ้า เขารับพระวจาณะ-และเขาก็เชื่อฟังมัน

2. *เขาเชื่อฟังการทรงเรียกเข้าสู่หน้าที่คนต้นเรือ* (จงศึกษาค้นคว้า กิจการ 26)

บทที่ยี่สิบหกของหนังสือกิจการบันทึกคำแก้ต่างอันยิ่งใหญ่ของเปาโลต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา ในระหว่างการกล่าวคำพยานของเขา เขากล่าวว่า: “และข้าพระองค์ได้ทำโทษ (พวกคริสเตียน) บ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึงนครทั้งหลายในต่างประเทศ ดังนั้นขณะที่ข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส พร้อมด้วยสิทธิอำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ ในเวลาเที่ยงวัน โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะอยู่ระหว่างทางข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างส่องมาจากฟ้า เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ส่องลงมาล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปพร้อมกับข้าพระองค์ และเมื่อข้าพระองค์ทุกคนได้ล้มลงถึงพื้นดินแล้ว ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งตรัสแก่ข้าพระองค์ และตรัสเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม เป็นการยากที่เจ้าจะถืบประดัก’ และข้าพระองค์ได้ทูลว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น แต่จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุด

ประสงค์นี้ เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงทั้งสิ่งเหล่านี้ซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะปรากฏแก่เจ้า โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหา นั้น เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อที่อยู่ในเรา' ดังนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งต่อนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น” (กิจการ 26:11-19)

เปาโลเชื่อฟังการทรงเรียกนั้นให้เข้าสู่การรับใช้ เขาได้กลายเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งชาวประเสริฐซึ่งเขาเคยเกลียดชังและข่มเหง เปาโลเป็นฟาริสีที่เกรงกลัวพระเจ้า-และเมื่อเขาเห็นชอบกับการประหารชีวิตสเทเฟน เขาก็คิดว่าเขากำลังช่วยเหลือพระเจ้าอยู่ แต่พระเยซูทรงช่วยเขาให้รอด และจากนั้นก็ทรงเรียกเขาเข้าสู่การรับใช้เพื่อส่งมอบข่าวสารข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ (ซึ่งพวกยิวรู้จักในฐานะ “พวกสุนัขต่างชาติ”) ในฐานะเซาโลแห่งทาร์ซัส เขาจะกล่าวก็ได้ว่า “แต่เมื่อก่อน พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะเทศนาแก่พวกยิว ข้าพระองค์จะยินดีถวายชีวิตของข้าพระองค์ในการรับใช้เหล่าพี่น้องของข้าพระองค์ตามฝ่ายเนื้อหนัง-แต่ได้โปรดอย่าขอให้ข้าพระองค์ไปเทศนาแก่พวกคนต่างชาติเลย!” แต่พระเยซูทรงช่วยเขาให้รอด และเปาโลก็ทราบเรื่องนี้ดี เขากลายเป็นข้ารับใช้ของพระเยซูเจ้า และโดยการกระทำต่าง ๆ ของเขาและการยอมจำนนแบบสิ้นสุดใจกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไปที ๆ พระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์ไป-แม้กระทั่งไปยังพวกสุนัขต่างชาติ ข้าพระองค์จะกล่าวสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์กล่าว-ข้าพระองค์จะเทศนาพระเยซู พระเมษโปดกของพระเจ้า ข้าพระองค์จะเป็นแบบที่พระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์เป็น-แม้กระทั่งผู้รับใช้คนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นบุตรคนหนึ่งอับราฮัมก็ตาม!” เซาโลผู้ข่มเหงได้กลายเป็นเปาโลนักเทศน์-อัครทูตคนหนึ่งไปยังหมู่ชนที่ถูกเกลียดชังมากที่สุดบนพื้นพิภพในสมัยของเขา ไม่แปลกที่เขาจะกล่าวได้ว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การตายคือกำไร!”

3. เหตุผลประการที่สามถูกระบุในข้อพระคำถัดไปของเรา:

ข้อ 7: “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว”

ขณะฟังเสียงของเหล่าทหารโรมใกล้เข้ามาผู้ซึ่งจะนำตัวเขาไปยังสถานประหาร ชายผู้นี้ในคุกใต้ดินสามารถกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นทหารที่ดีแล้ว ข้าพเจ้าได้ต่อสู้การสู้รบอันดีแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้หนีทัพ คนเกียจคร้าน หรือคนขี้ขลาด ในการสู้รบอันหนักหน่วงและภายใต้ทุกสภาวะข้าพเจ้าได้ต่อสู้การสู้รบอันดี ข้าพเจ้ากำลังจะถูกเลื่อนยศไปสู่สวรรค์แล้วตอนนี้-ไม่ใช่เพื่อสวมหมวกเหล็ก แต่สวมมงกุฎ! ข้าพเจ้าทำงานนั้นเสร็จสิ้นแล้วที่พระเจ้าทรงกำหนดให้ข้าพเจ้ากระทำบนถนนเมืองดามัสกัสนั้น เมื่อพวกครูสอนเท็จบุกเข้ามาในแคว้นกาลาเทีย ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว เมื่อฟีเลทัสและซีเมนอัสเทศนาคำสอนเท็จ ข้าพเจ้าก็เทศนาความจริง ทิโมธีเอ๋ย ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งต่อนิมิตจากสวรรค์นั้น!”

ข้อ 8: “ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมิใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่น

กันที่รักการปรากฏของพระองค์”

เปาโลเชื่อฟังการทรงเรียกให้กลับใจรับเชื่อนั้น เขาเชื่อคำตรัสของพระเยซูและได้รับความรอด เขาเชื่อฟังการทรงเรียกนั้นแห่งหน้าที่คนต้นเรือน เขาไม่ได้ต่อต้านนิมิตจากสวรรค์นั้น เขาสัตย์ซื่อในงานรับใช้ของพระองค์ผู้ทรงเป็นแม่ทัพแห่งกองทัพคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่นั้น เขาได้สู้รบอย่างดีและเขารักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว เหตุฉะนั้นจึงมีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเตรียมไว้สำหรับเขาแล้ว-และถ้าคุณและผมจะทำเหมือนอย่างที่เขาได้กระทำ เราก็จะได้รับมงกุฎในวันนั้นเช่นกันเมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น เมื่อเหล่าวิสุทธิชนถูกเรียกขึ้นไปงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกในท้องฟ้า และรับบำเหน็จสำหรับการกระทำต่าง ๆ ที่ถูกกระทำในร่างกายนี้

“...และมีโซ่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์”

ไม่มีมนุษย์คนใดทราบวันนั้นหรือโมงนั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมา เราไม่ทราบวันนั้นหรือโมงนั้นเมื่อเราจะถูกเรียกออกไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในความมรณา หากนี่จะเป็นวันแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือหากนี่จะเป็นวันที่จักรวาลมารับตัวผม ผมเป็นพยานได้เหมือนอย่างเปาโลไหมในยามเผชิญหน้ากับความมรณา? ผมได้ต่อสู้การสู้รบอันดีแล้วจริง ๆ หรือ? ผมรักษาความเชื่อนั้นไว้แล้วไหม? ผมเป็นผู้รับใช้ที่ดีชื่อตรงต่อพระวาระและต่อคนเหล่านั้นที่ผมเทศนาให้ฟังไหม? ผมจะมีมงกุฎวางที่พระบาทของพระเยซูไหม เมื่อพวกเราถวายมงกุฎพระองค์ให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งสรรพ?

ตามถ้อยคำที่ทายเหล่านี้ในพระคำข้อนี้ มีมงกุฎพิเศษอันหนึ่งสำหรับทุกคนที่รักการปรากฏตัวของพระเยซู-คนเหล่านั้นที่ เช่นเดียวกับยอห์น สามารถอธิษฐานได้อย่างสัตย์จริงว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า!” มีมงกุฎห้าอันถูกเอ่ยชื่อในพระคัมภีร์ที่ผู้เชื่อคนหนึ่งสามารถได้มาผ่านทางการทำงานที่คนต้นเรือนอย่างสัตย์ซื่อ:

1. มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย- 1 โครินธ์ 9:25
2. มงกุฎแห่งความปิติยินดี- 1 เรสะโลนิกา 2:19
3. มงกุฎแห่งความชอบธรรม- 2 ทิโมธี 4:8
4. มงกุฎแห่งชีวิต- วิวรรณ์ 2:10
5. มงกุฎแห่งสง่าราศี- 1 เปโตร 5:4

ผู้รับใช้ที่สอนว่าวิสุทธิชนทุกคนจะมีความสุขกับบำเหน็จนิรันดร์แบบเดียวกันในสวรรค์ก็ไม่รู้จักพระคัมภีร์ของตัวเอง คริสเตียนทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จสำหรับการดีทุกอย่าง-แม้แต่น้ำเย็นถ้วยหนึ่งที่ถูกให้ในพระนามของพระเยซู การทำหน้าที่คนต้นเรือนแบบสัตย์ซื่อนำมาซึ่งบำเหน็จเต็มจำนวน แต่ถ้าเราเกียจคร้านและสะเพร่า โดยปล่อยให้คนอื่น ๆ รับใช้ขณะที่เราดำเนินชีวิตเป็นก๊วยฝ่ายวิญญาน เช่นนั้นแล้วคนเหล่านั้นที่รับใช้ก็จะได้รับบำเหน็จ

คนเหล่านั้นที่ตื่นขึ้นในนรกจะได้รับบำเหน็จตามความชั่วของพวกเขา และตามโอกาสเหล่านั้นที่พวกเขาปฏิเสธในยามที่พวกเขาจะยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดก็ได้และไม่ได้ยอมรับ

ข่าวสารส่วนตัวที่ทายของเปาโล

ข้อ 9: “ท่านจงขมิ้มมันที่จะมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว”

เปาโลปรารถนาที่จะเห็นหน้าทิโมธีเป็นครั้งสุดท้ายก่อนความเป็นพระสังขีของเขา และเห็นได้ชัดว่าเขาารู้สึกว่าเวลาที่เขาจะถูกประหารชีวิตกำลังเข้ามาใกล้มากแล้ว เขาคะยั้นกะยอยทิโมธีให้มาโดยไว

ข้อ 10: “เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้จากไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย”

พระคำข้อนี้และข้อเหล่านั้นที่ตามมาให้รายชื่อหลายบุคคล เดมาสและลูกาถูกกล่าวถึงเช่นกันในโคโลสี 4:14 และในฟีเลโมน 24 เราอ่านเกี่ยวกับทิตัสใน 2 โครินธ์ 7:6,13,14; 8:6,16,23 และในกาลาเทีย 2:1,3 เครสเซนส์ถูกกล่าวถึงแค่ตรงนี้ที่เดียว ชายเหล่านั้นเคยอยู่กับเปาโลแต่ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปตามทางของตนแล้ว นำคร่ำที่เดมาสถูกดึงไปโดยการรักโลกแล้ว เขาไปอาศัยอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ในสมัยนั้นจากจุดยืนของการพาณิชย์และการค้าขาย และเขาน่าจะเริ่มมักใหญ่ใฝ่สูงในเรื่องความมั่งมีและทรัพย์สิ่งของของโลกนี้แล้ว การรักเงินได้ทำลายคำพยานของผู้รับใช้ดี ๆ หลายคนแล้ว

งานรับใช้และธุรกิจปนกันไม่ได้ งานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐเป็นงานเต็มเวลา และในประสบการณ์ของผมเอง ผมไม่เคยพบเวลาที่จะมีส่วนร่วมในธุรกิจเลยตั้งแต่พระเจ้าทรงเรียกผมให้เทศนา ในระหว่างหลายปีแห่งการเทศนาของผม รายรับของผมเป็นโดยความเชื่อผ่านทางเงินถวายด้วยความสมัครใจของผู้คนของพระเจ้า- และตามที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้ผม ผมไม่เคยได้เงินเดือนหรือตั้งราคาสำหรับการประชุมฟื้นฟูหรือการประชุมนมัสการเลย เงินเลี้ยงชีพของผมมาโดยทางผู้คนที่พระเจ้าตรัสแก่พวกเขา โดยทำงานในใจของพวกเขาที่จะแบ่งปันเงินขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อสนับสนุนงานรับใช้

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าเดมาสเป็นผู้หลงหาย เขาไม่ได้แข่งเดมาสให้ตกนรก เขาแค่กล่าวชัดเจนว่าเดมาสได้หันหลังให้เขาแล้ว-ว่าขณะที่อัครทูตชราผู้นี้อยู่ในเงามืดแห่งความตาย เมื่อเขาต้องการมิตรสหายอย่างแท้จริงและกำลังใจที่มีมิตรสหายจะให้ได้ เดมาสได้ทอดทิ้งเขา “โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว”

เราไม่ทราบเหตุผลเหล่านั้นว่าทำไมทิตัสและเครสเซนส์ถึงได้ทิ้งเขาไป นอกเสียจากว่าเปาโลไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพวกเขาได้จากเขาไปด้วยจิตใจที่มืด หรือด้วยเหตุผลอื่นใดนอกจากว่าพวกเขาน่าจะกำลังทำงานของพระผู้เป็นนายอยู่

ข้อ 11 และ 12: “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาพร้อมกับท่าน เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้ และข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว”

เราได้พบกับลูกาไปแล้วก่อนหน้านี้ ในหนังสือกิจการ เขาไม่ได้เขียนชื่อของเขาลงไป แต่ในส่วนที่ชัดเจนเหล่านั้นของหนังสือเล่มนั้นที่ผู้เขียนพูดโดยใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ซึ่งเริ่มต้นด้วยกิจการ 16:10 เราก็เห็นเขาทันทีในฐานะผู้แต่งและเพื่อนร่วมเดินทางของอัครทูตเปาโล เขาเป็นแพทย์ส่วนตัวของเปาโล ซึ่งถูกอัครทูตท่านนี้เรียกว่า “แพทย์ที่รัก” และเขาอยู่กับเปาโลในกรุงโรม เหล่าเพื่อนร่วมสุขได้ทอดทิ้งเขาไปแล้ว-แต่ลูกาอยู่ที่นั่น... “ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า” ลูกาไม่ได้เป็นเพื่อนแท้คนเดียวที่เขาเหลืออยู่ในกรุงโรม เพราะเดี๋ยวเขาจะส่งคำทักทายไปถึงทิโมธีจากคนอื่น ๆ ที่มีใจภักดีก่อนเขากล่าวคำปิดท้าย (ข้อ 21) แต่เห็นได้ชัดว่าลูกาเป็นผู้เดียวที่อยู่เคียงข้างเขาในคุกนั้น ลูกาเป็นมิตรสหายที่ทดสอบแล้วและไว้วางใจได้ อย่างที่คริสเตียนทุกคนควรเป็น ซึ่งพร้อมและเต็มใจช่วยเหลือภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม

สมัยนี้ยังมีคริสเตียนบางคนที่เป็นเหมือนลูกา-คริสเตียนทั้งหลายที่ยืนหยัดเคียงข้างเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าในโมงยามที่มีมิติของพวกเขา โปรดให้ผมกล่าวคำพยานส่วนตัวสักเล็กน้อยในที่นี้ เพื่อน ๆ ที่สัตย์ซื่อของผมเองได้ยืนหยัดเคียงข้างผม ในระหว่างความเจ็บป่วยหนึ่ง เมื่อมีการประกาศแล้วว่าผมต้องการเลือดสปีก้าไพนท์สำหรับการถ่ายเลือด คนแปดสิบคนได้ต่อแถวนอกธนาคารเลือดของโรงพยาบาล-และเลือดเกินพอมากกว่าสามเท่าได้ถูกให้เพื่อตอบสนองความต้องการของผม! เหล่ามิตรสหายของผมส่งเงินเข้ามาเพื่อจ่ายค่าโรงพยาบาลของผม ซึ่งคิดเป็นเงินหลายร้อยดอลลาร์ ไข่มั้วครับ เราทุกคนมีเพื่อนร่วมสุข-คนเหล่านั้นที่ยกย่องเราและสนับสนุนเราขณะที่เราอยู่บนยอดสุด แต่ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนอย่างลูกาที่ยังอยู่กับเราในทุกสภาวะ-ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ พระเจ้าจะไม่ทรงลืมการทำเช่นนั้นเลย และพระองค์จะประทานบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรื้อนและการรับใช้อย่างสัตย์ซื่อเช่นนั้นอย่างแน่นอน

“จงไปตามมาระโกและพาเขามาพร้อมกับท่าน เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้” นี่คือนิยาม “มาระโก” ที่ถูกกล่าวถึงในโคโลสี 4:10 และเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่าเขาเป็นชายหนุ่มคนเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 12:12 ในชื่อยอห์น มาระโก คุณแม่ของมาระโกเป็นผู้เปิดบ้านของตนสำหรับการประชุมอธิษฐานคืนนั้นที่เปโตรถูกปล่อยตัวจากคุกผ่านทาง การอัครธรรมหนึ่ง (กิจการ 12:5-17) มาระโกร่วมเดินทางไปกับเปาโลและบาร์นาบัสในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรก (กิจการ 12:25) ต่อมาเขาทำให้เปาโลผิดหวังอย่างน่าเศร้าโดยการหันกลับไปเสียจากพวกเขาที่แคว้นปัมฟีเลีย (กิจการ 15:38) ซึ่งการหันกลับนี้ต่อมานำไปสู่ความผิดหวังอย่างรุนแรงระหว่างเปาโลกับบาร์นาบัส โดยเป็นเหตุให้อัครทูตทั้งสองท่านนี้แยกทางกัน (กิจการ 15:39) แต่ไม่มีคำถามเลยว่า มาระโกได้พิสูจน์ตัวเองในเวลาต่อมาว่าเป็นผู้ต่อสู้ที่คู่ควรเพื่อความเชื่อนั้น-เพราะบัดนี้เปาโลกล่าวว่า “เขาเป็นประโยชน์...สำหรับการรับใช้”

มันคงเป็นเรื่องง่ายสำหรับเปาโลที่จะตัดมาระโกออกไปจากชีวิตของตนเพราะการที่ฝ่ายหลังเอามือจับคันไถและหันหลังกลับเสีย อันเป็นหลักฐานที่แสดงว่าเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นอัครทูตคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ แต่เปาโลใช้พระคุณ ความรัก ความอดทน และจิตใจที่ให้อภัย ในวันสุดท้ายเหล่านี้แห่งชีวิตของเขาบนโลก เขาอยากให้มีวิธีพามาระโกมาเจอหน้าเขา

ที่คิซัสถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกในกิจการ 20:4 เขาเป็นชาวแคว้นเอเชียไมเนอร์แต่กำเนิดและเป็นผู้ช่วยของเปาโลในการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบที่สามของเขา เมื่อเปาโลถูกจำคุกครั้งแรกในกรุงโรม ที่คิซัสก็อยู่กับเขาด้วย (อฟ. 6:21) ในประสบการณ์ติดคุก ณ เวลานั้นของเขา เปาโลส่งที่คิซัสไปทำภารกิจหนึ่งที่เมืองเอเฟซัส

ข้อ 13: “เสื่อคลุมที่ข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคารปัสที่เมืองโตรัสนั้น เมื่อท่านมาจงเอามาพร้อมกับท่าน และหนังสือเหล่านั้น แต่โดยเฉพะอย่างยิ่งหนังสือพวกนั้นที่เขียนบนแผ่นหนัง”

นักวิจารณ์บางคนถามว่า “คำกล่าวเช่นนั้นได้รับการดลใจไหม? พระวจนะของพระเจ้ามีที่ว่างสำหรับคำขอส่วนตัวเรื่องเสื่อคลุมหรือ?” ผู้รู้บางท่านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกเคยรู้จักประกาศว่านี่เป็นประโยคที่สะเทือนใจมากที่สุดในการจดหมายฝากทุกฉบับของเปาโล ซึ่งถูกเขียนภายใต้การดลใจ มันแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีเวลาที่จะห่วงใยเกี่ยวกับสิ่งที่เล็กน้อยที่สุดที่เกี่ยวข้องกับความสะดวกสบายและสวัสดิภาพของเราในพากที่เป็น

มนุษย์แห่งการดำเนินชีวิตของเรา คำขอในพระคำข้อนี้แสดงให้เห็นว่าผู้นำฝ่ายวิญญาณที่เข้มแข็งที่สุดตอบสนองอย่างไรต่อความต้องการฝ่ายร่างกายอันน่าสังเวชอย่างที่เขาโลกำลังประสบอยู่ ณ เวลานั้น เขารู้ว่าเขากำลังมีชีวิตอยู่ในวันสุดท้ายของเขา และว่าเสียงก่ำเท้าของเพศฆมาตของเขาจะถูกได้ยินในไม่ช้าในเืองทางเดินนอกห้องขังของเขา แต่ทั้ง ๆ ที่เขารู้เช่นนั้น เขาก็ยังอยากได้หนังสือเหล่านั้นที่เขารัก และเสื้อคลุมตัวนั้นเป็นเครื่องป้องกันฤดูหนาวที่ใกล้เข้ามาและพายุที่จะมาในไม่ช้า เห็นได้ชัดว่าเปาโลได้หึงเสื้อคลุมอุ่น ๆ ตัวหนึ่งไว้ที่เมืองโตรัสที่บ้านของคารปัส สหายที่รักของเขา (เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เสนอแนะว่าบ้านหลังนั้นที่เปาโลหึงเสื้อคลุมของตนไว้เป็นบ้านหลังเดียวกับที่เขาได้เทศนาคืนนั้นที่ชายหนุ่มคนหนึ่งร่วงลงมาจากหน้าต่างและคอหัก-กิจการ 20:9)

เราอดไม่ได้ที่จะถามว่า เปาโลต้องการเสื้อคลุมตัวนั้นจริง ๆ หรือ? เขาจะมีชีวิตอยู่จนถึงฤดูหนาวหรือ? วิสุทธิชนชาตินี้จะได้เห็นหนังสือเหล่านั้นที่เขารักและแผ่นหนังเหล่านั้นไหม? เขาอาจถูกไว้ชีวิตไปจนถึงฤดูหนาว เขาอาจกัมศีระษะในการขอบพระคุณพระเจ้าขณะที่เขาเอาเสื้อคลุมตัวอุ่นนั้นห่อกายในความเหน็บหนาวมืดหม่นของคุกใต้ดินนั้น-อาจอยู่ข้างเทียนเล่มหนึ่งที่ส่องแสงริบหรี่-พากเพียรในการอ่านหนังสือเหล่านั้นของเขาไม่กีวินาทีต่อวัน ไม่ว่าผลลัพธ์แห่งคำขอของเขาจะออกมาแบบไหนก็ตาม ถ้อยคำเหล่านี้ก็จะต้องใจหลายดวงและเป็นเหตุให้น้ำตาไหลอาบแก้มของเหล่าวิสุทธิชน

ถ้อยคำเหล่านี้ น่าจะทำให้พวกเราอับอายที่คิดว่าตัวเองได้ทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เราควรกัมศีระษะของเราและทูลขอพระเจ้าให้ทรงยกโทษให้เราที่พร่าบ่นหรือรู้สึกเหมือนกับว่าไม่มีใครชื่นชมเรา ไม่ว่าเราจะถูกเรียกให้ทนทุกข์สิ่งใด หรือไม่ว่าเราจะถูกปฏิบัติหยาบช้าและถูกเมินเฉยมากขนาดไหน “บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:18)

“...โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพวกนั้นที่เขียนบนแผ่นหนัง” เป็นไปได้ว่าแผ่นหนังเหล่านั้นที่ถูกอ้างอิงถึงนี้คือ พระคัมภีร์บริสุทธิ พระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเป็นความชื่นบานและความปีติยินดีของเปาโล พวกมันอาจบรรจุงานเขียนบางอย่างของเขาเอง ซึ่งบัดนี้ถูกพิทักษ์รักษาไว้สำหรับเราในพระวจนะของพระเจ้า

ข้อ 14: “อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส ‘ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบแทนเขาตามการกระทำทั้งหลายของเขา’”

อีกครั้งที่เปาโลเอ่ยชื่อหนึ่งในเหล่าศัตรูของเขา: “อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้น” นอกจากพระคำข้อนี้เราไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับชายผู้นี้เลย เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันว่าเขาเป็นอเล็กซานเดอร์คนเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงใน 1 ทิโมธี 1:20 หรือไม่ และนั่นน่าจะเป็นเหตุผลที่เปาโลระบุตัวเขาว่า “ช่างทองแดงนั้น” เราทราบว่าเขาเป็นศัตรูคนหนึ่งต่อข่าวประเสริฐ ว่าเขาทำ “ความชั่วร้ายมากมาย” ต่อเปาโล-และภาษาที่ถูกใช้ตรงนี้ในภาษากรีกบอกเป็นนัยว่าเขาได้เถียงกับเปาโลอย่างเปิดเผย โดยยืนขึ้นในที่ประชุมหลายแห่งและได้เถียงหรือพยายามที่จะโต้เถียงกับเปาโล คนอื่น ๆ ก็เสนอแนะว่าอเล็กซานเดอร์ผู้นี้เป็นสุนัขป่าตัวหนึ่งในคราบของแกะ ซึ่งสร้างทำตัวเป็นสาวกคนหนึ่ง ใช้การอำพรางนี้เพื่อเล่นบทคนทรยศต่อคริสตจักรแท้และล่อให้เปาโลติดกับ ซึ่งสุดท้ายแล้วนำไปสู่การที่เขาถูกจำคุกและประหารชีวิต ไม่ว่าอเล็กซานเดอร์ได้ทำอะไรและเขาทำมัน

อย่างไร เปาโลก็เป็นพยานว่าเขาทำความชั่วร้ายมากมายต่อตน และทำนายว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาตามการงานของเขา เปาโลเตือนทิโมธีให้ระวังคน ๆ นี้ให้ดี เพราะเขารู้ว่าสิ่งใดก็ตามที่อเล็กซานเดอร์ได้กระทำในการต่อต้านเขา เขาก็จะทำแบบเดียวกันเพื่อต่อต้านทิโมธี

ฉบับคิงเจมส์อ่านว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบแทนเขาตามการกระทำทั้งหลายของเขา” แต่เหล่าผู้รู้ภาษากรีกกล่าวว่ามันควรอ่านว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขา” เปาโลไม่ได้กำลังทูลขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทำลายอเล็กซานเดอร์ และเขาไม่ได้กำลังอธิษฐานขอให้การพิพากษาลงมาสู่ฝ่ายหลัง แต่เขารู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบแทนตามการงานของคน ๆ หนึ่ง-ไม่ว่าจะเป็นการดีหรือการชั่ว เขาฝากอเล็กซานเดอร์ไว้ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดการ แต่เขาอยากให้ทิโมธีระวังให้ดีเกรงว่าเขาจะตกเป็นเหยื่อของศัตรูผู้นี้ของข้าวประเสริฐ

ข้อ 15: “ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านบรรดาถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง”

ตามที่ผมได้เสนอแนะไปก่อนหน้านี้ ดูเหมือนว่าอเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงผู้นี้คอยหาเรื่องกับเปาโล ขณะที่เขากำลังเทศนาพระวจนะของพระเจ้า จงสังเกตถ้อยคำที่ว่า “ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย” ชายผู้นี้เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงหมายถึงในคำเทศนาบนภูเขาของพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสอย่างชัดเจนว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกสุนัข และพวกท่านอย่าโยนไข่มุกทั้งหลายของพวกท่านไปตรงหน้าเหล่าสุกร เกรงว่าพวกมันจะเหยียบย่ำสิ่งเหล่านั้นเสียได้เท้าของพวกมัน และจะหันมาอีก และฉีกพวกท่าน” (มธ. 7:6)

ทิโมธีไม่ได้ถูกบอกให้ไปเจอหน้าคน ๆ นี้และเป็นพยานแก่เขา-โอ้ ไม่ใช่เลยครับ! ตรงกันข้าม เขาถูกเตือนให้ระวังคน ๆ นี้ในฐานะศัตรูผู้หนึ่งของข้าวประเสริฐ มีคริสเตียนหลายคนที่ไม่เสียเวลาอันมีค่าไปกับ “การโยนไข่มุกไปตรงหน้าเหล่าสุกร” ไม่มีพระคำสักข้อที่บัญชาคริสเตียนให้เป็นพยานแก่คน ๆ หนึ่งที่จงใจปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าและความจริงอันชัดแจ้งแห่งข้าวประเสริฐ หรือที่โฆษณาตัวว่าตนเป็นคนชอบจับผิดหรือนักอเทวนิยม คริสเตียนทั้งหลายไม่ถูกสั่งสอนให้เป็นพยานแก่คนแบบนั้นหรือพยายามที่จะชนะเขาโดยใช้ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ เราจะต้องเผยแผ่ข่าวประเสริฐแก่เหล่าคนบาป (พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด)-แต่นักอเทวนิยมหรือคนชอบจับผิดไม่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง...เขาไม่เชื่อว่ามีสิ่งใดที่จะต้องถูกช่วยให้รอดจากหรือช่วยให้รอดไปสู่ เราจะต้องไม่ได้เถียงกับคนทั้งหลายที่ไม่ยอมรับข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้นและปฏิเสธข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า

ข้อ 16: “ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว แต่พวกเขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย”

พระคำข้อนี้ดูเหมือนจะเป็นการสานต่อความคิดเดียวกัน: “ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่า “ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้เผชิญหน้ากับการขัดขวางจากอเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้น ข้าพเจ้าได้ตอบเขาด้วยพระวจนะของพระเจ้า-แต่ไม่มีผู้ใดยืนหยัดกับข้าพเจ้า ทุกคนได้ทอดทิ้งข้าพเจ้าและทิ้งข้าพเจ้าให้ยืนอยู่เพียงลำพัง ข้าพเจ้าอธิษฐานทูลขอพระเจ้าที่จะไม่ทรงถือโทษพวกเขาเลย” นี่เป็นจิตวิญญาณและทัศนคติเดียวกันกับที่พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ทราบพวกเขาทำอะไร” สเทเฟนอธิษฐานขณะที่เหล่าศัตรูของเขาเอาหินขว้างเขาจนตายว่า

“พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” (กิจการ 7:60)

หลายครั้งผู้คนของพระเจ้าอธิษฐานขอให้การพิพากษาดมามาบนเหล่าศัตรูของพวกเขา บ่อยครั้งในหนังสือเพลงสดุดี (และหลายครั้งในเยเรมีย์) เราอ่านคำอธิษฐานต่าง ๆ ที่ทูลขอการพิพากษาเกี่ยวกับเหล่าศัตรูของพระเจ้า ในวิวรณ์ 6:10 มรณะสักขีเหล่านั้นถามว่า “อีกนานเท่าใดก่อนการพิพากษาจะถูกเทออกมาบนเหล่าศัตรูของพวกเขา?” ในกาลาเทีย 5:12 เปาโลอธิษฐานว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่รบกวนพวกท่าน ถูกตัดออกเสียเลย (เสียชีวิต!)” แต่ในที่นี้ เขาทูลขอพระเจ้ามิให้ถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้ คือ เหล่าเพื่อนคริสเตียนของเขาที่ทั้งเขาให้ยืนอยู่เพียงลำพังในการเผชิญหน้ากับการโจมตีอันแยบยลและถึงตายต่อข่าวประเสริฐ-ข่าวประเสริฐเดียวกันนั้นซึ่งพวกเขาได้รับไว้ซึ่งนำไปสู่ความรอด อเล็กซานเดอร์เป็นศัตรูอัมทิศต่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า แต่อาชญากรรมของเขาจะถูกลงโทษโดยองค์ผู้พิพากษาชอบธรรม พระเจ้าจะทรงดวงออกให้เขาซึ่งการตอบแทนอันสาสมของเขา

ข้อ 17: “อย่างไรก็ตามองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับข้าพเจ้า และได้เสริมกำลังข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยข้าพเจ้า การประกาศพระวจนะจะเป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่ และเพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน และข้าพเจ้าได้รับการช่วยให้พ้นจากปากของสิงโตนั้น”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับข้าพเจ้า!” เมื่อแม่แต่มิตรสหายที่รักที่สุดของเราทำให้เราผิดหวัง พระเจ้าก็จะทรงสัตย์ซื่อ ถึงแม้เราอาจไม่สัตย์ซื่อ พระองค์ก็ต้องพิสูจน์ว่าสัตย์จริง “...พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6) ที่โมธิตีจะต้องมีความเชื่อในพระเจ้าและไม่มองไปที่สภาพการณ์แวดล้อมหรือผู้คนที่อยู่รอบตัวเขา ทุกคนอาจทำให้เขาผิดหวัง แต่พระเจ้าจะไม่มัววันปลั่งพลาดหรือทำให้เขาผิดหวัง และเมื่อเขาต้องการพละกำลัง พระเจ้าก็จะทรงเสริมกำลังเขา เมื่อพระเยซูทรงล้มลงภายใต้การระบาปของโลก เหนือของพระองค์กลายเป็นเหมือนเลือดหยดใหญ่ ๆ-และไม่มีผู้ใดมาช่วยชีวิตพระองค์ แม้แต่เหล่าสาวกคนโปรดก็นอนหลับขณะพระองค์ทรงปวดร้าว แต่พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาชูกำลังพระองค์ (ลูกา 22:43) “และเมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนัก พระองค์ก็ปลงพระทัยอธิษฐาน และพระเสโทของพระองค์เหมือนเป็นโลหิตเม็ดใหญ่หลายหยดหล่นลงถึงพื้นดิน และเมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐานแล้ว และเสด็จมาถึงพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงพบพวกเขาอนหลับอยู่ด้วยความเศร้าใจ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายนอนหลับทำไม จงลุกขึ้นและอธิษฐานเกรงว่าท่านทั้งหลายจะเข้าในการทดลอง” (ลูกา 22:44-46)

เปาโลกล่าวว่า “แม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่ามิตรสหายฝ่ายโลกทุกคนของข้าพเจ้าได้ทอดทิ้งข้าพเจ้าและไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงยืนอยู่กับข้าพเจ้าและประทานกำลังแก่ข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยข้าพเจ้า การประกาศพระวจนะจะเป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่ และเพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน และข้าพเจ้าได้รับการช่วยให้พ้นจากปากของสิงโตนั้น” ในที่นี้เขากำลังใช้ถ้อยคำที่ถูกกล่าวในเพลงสดุดี 22:21: “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากของสิงโต” พญามารสามารถแปลงกายเป็นสิงโตคำรามตัวหนึ่งเช่นเดียวกับทูตสวรรค์องค์หนึ่งแห่งความสว่าง หากมันเข้ากับจุดประสงค์ของมันสำหรับงานที่มันกำลังพยายามทำ (1 ปต.

5:8; 2 คร. 11:13-15) วิธีที่ได้ผลมากที่สุดในการรับมือกับพญามารคือ ให้อาหารมันด้วยพระวจนะของพระเจ้า เหมือนอย่างที่เราเคยชูทรวงกระทำบนภูเขาแห่งการทดลองนั้น มันสามารถรับมือกับสิ่งใดก็ตามที่คุณหรือผมจะกล่าว แต่มันไม่สามารถย่อยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ เปาโลเรียกเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐว่าเป็น “สิงโตนั้น”

สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย ข้อ 17 วาดภาพหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระคัมภีร์-ภาพ ๑ หนึ่งในที่คริสเตียนส่วนใหญ่รู้จักดี มันไม่ได้แขวนอยู่ในห้องแสดงภาพที่ยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์เหมือนอย่าง ยอห์น 3:16, กิจการ 16:31 และเอเฟซัส 2:8 แต่ในซอกมุมที่อยู่ห่างไกล-ย่อหน้าปิดท้ายของจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโล ผู้เชื่อจำนวนมากคุ้นเคยดีกับพระคำข้อนี้และอ่านมันบ่อย ๆ มันเป็นหนึ่งในเพชรพลอยที่อยู่ในหีบสมบัติแห่งข้อพระคัมภีร์ของพวกเขา

อัครทูตซาราธานนี่ซึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ ซึ่งเหนื่อยล้าจากการทำงานหนักมากมาย การทนทุกข์หลายอย่าง และความเศร้าโศกจำนวนมากเกินจะนับไหว ร้องประกาศว่า: “ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว! ทุกคนได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่เคียงข้างข้าพเจ้า!” ไม่ว่าสิ่งใดอาจทำให้หนทางของเรามีคดผิดและบังดวงตาฝ่ายวิญญาณของเรา ถึงแม้เราอาจมองไม่เห็นพระองค์ตัวเป็น ๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงยืนอยู่เคียงข้างวิสุทธิชน โดยวิธีการอันแสนลึกลับ ซึ่งไม่ปรากฏแก่สายตามนุษย์ พระองค์ประทานฤทธิ์เดชและพระคุณอันเพียงพอสำหรับการลงใจ การทดลอง และความปวดร้าวใจ

ขณะที่เปาโลนั่งอยู่ในคุกมืด พระเยซูองค์เดียวกันนี้ที่เขาค้นเจอบนถนนเมืองดามัสกัส ผู้ซึ่งเขาได้ยอมรับและรับใช้อย่างสัตย์ซื่อ ทรงยืนอยู่เคียงข้างเขา-และเขาก็ไม่กลัว พระเจ้าทรงดูแลเปาโล และพระองค์จะทรงดูแลเหล่านักเทศน์ของพระองค์และเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์วันนี้ พญามารไม่สามารถทำลายผู้เชื่อคนใดได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต-และแม้กระนั้นมันก็ทำลายได้แต่ร่างกาย มันแต่ต้องจิตวิญญาณไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นกับวิสุทธิชนของพระเจ้าหรือผู้รับใช้ของพระองค์ได้โดยที่พระองค์ไม่อนุญาต เมื่อวางใจพระเจ้า ผู้เชื่อคนใดที่ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง ไร้ตำหนิจากโลก ก็ไม่อาจถูกทำลายได้จนกว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับเขาบนแผ่นดินโลกนี้

ข้อ 18: “และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการทำงานชั่วร้ายทุกอย่าง และจะทรงพิทักษ์รักษาข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจงมีแต่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

มีอยู่หลายครั้งที่เปาโลได้รับการช่วยให้พ้น “จากปากของสิงโตนั้น” (ชากรรไกรแห่งมัจจุราช) ในพระคำข้อนี้เขากล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการทำงานชั่วร้ายทุกอย่าง และจะทรงพิทักษ์รักษาข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจงมีแต่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” ผมเชื่อว่าเปาโลเทศนาคำเทศนาทุกเรื่องที่เราได้ฟังที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเทศนา กล่าวทุกคำที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขากล่าว และเดินทางแบบมิชชันนารีทุกครั้งที่เราได้ฟังที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเดินทาง นรกทั้งสี่นั้นก็หยุดยั้งเขาไม่ได้ เพราะว่าเขาอุทิศตัวเองไม่สงวนไว้ต่อพระเจ้า ถ้าวางสิ่งสารพัดเป็นการขาดทุน เพื่อที่เขาจะได้พระคริสต์เป็นกำไร เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนที่คนทั้งปวงเป็น เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชนะบางคน...ขอพระเจ้า

ทรงห้ามมิให้ข้าพเจ้าอวดเลย เว้นแต่ในทางเขื่อนั้น” ทุกด้านแห่งชีวิตของเขาถูกอุทิศให้แก่อุดมการณ์ของพระคริสต์และแก่การประกาศข่าวประเสริฐ

“สง่าราศีจะมีแต่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน!” เปาโลเป็นข้ารับใช้คนหนึ่งที่ยากใจห้องค้เจ้านายของเขาได้รับเกียรติทั้งสิ้น สง่าราศีทั้งสิ้น คำสรรเสริญ และการนมัสการสำหรับทุกสิ่งที่เขาได้กล่าวหรือกระทำ เพื่อให้อุดมการณ์ของพระคริสต์รุดหน้าไป เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส-และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนกระทั่งเขาหลับตาในความมรณา เขาก็เป็นทาสรับใช้ต่อพระคริสต์องค์นั้น เขามีชีวิตอยู่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เขาเย็บเต็นท์เพื่อที่เขาจะได้ประกาศข่าวประเสริฐโดยที่ไม่เป็นภาระต่อผู้ใด-หาเลี้ยงสำหรับความต้องการฝ่ายร่างกายของเขาเอง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดคำวิพากษ์วิจารณ์หรือความคิดผิด ๆ ที่ว่าเขากำลังเทศนาเพื่อเงิน เขาเทศนาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขากล่าวว่า “วิบัติมีแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ!” เขาอยากให้โลกที่หลงหายได้รู้จักพระเยซูผู้ซึ่งเขาได้พบบนถนนเมืองดามัสกัส ขณะนั่งอยู่ในคุกมืด ถูกล่ามโซ่ติดกับห่วงเหล็กอันหนึ่งในผนังหินขณะที่เขารอวันประหารชีวิต เขากล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำกริ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่ออันไว้แล้ว ตั้งแต่นั้นไป มงกุฎอันหนึ่งรอคอยข้าพเจ้าอยู่-มงกุฎอันหนึ่งรอคอยทุกคนที่รักการปรากฏของพระองค์”

ข้อ 19 และ 20: “ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศากับอาควิลลา และครัวเรือนของโอนีสโพรัส เอรัส ทัสยังอาศัยอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่ข้าพเจ้าละโตรพีมีสไว้ที่เมืองมิเลทัสเมื่อยังป่วยอยู่”

นี่เกือบเป็นคำพูดสุดท้ายของจดหมายฉบับสุดท้ายที่เปาโลได้เขียนแล้ว เหมือนเช่นเคยในจดหมายต่าง ๆ ของเขา เขาเอ่ยชื่อเพื่อนสนิทสองสามคนที่เขาอยากทักทายเป็นการส่วนตัว เพื่อนสนิทสองคนที่เขารักยิ่งตลอดหลายปี นั่นคือ ปรีศิลลาและอาควิลลา อยู่ที่เมืองเอเฟซัสในขณะนั้น และเปาโลอยากให้มีโอกาสไปเยี่ยมเขาทั้งสองพร้อมกับคำทักทายของเขา จากโรม 16:3 เราทราบว่าวิสุทธิชนที่รักเหล่านี้ได้ช่วยเหลือเปาโลในงานรับใช้ของเขา โดยอาจต้องเสียสละอย่างใหญ่หลวงเลยทีเดียว

โอนีสโพรัส ผู้ซึ่งครัวเรือนของเขาได้ช่วยเหลือและปลอบประโลมใจอัครทูตท่านนี้อย่างมาก ก็ได้รับคำทักทายอย่างอบอุ่นเช่นกัน ก่อนหน้านั้นในจดหมายฉบับนี้ เปาโลอธิษฐานขอให้พระเจ้ามีความเมตตาต่อครัวเรือนนี้-และบัดนี้เขาก็ฝากความคิดถึงส่วนตัวมายังพวกเขา โดยอยากให้พวกเขาเห็นว่าเขารักพวกเขาและยังถือว่าพวกเขาเป็นมิตรสหายของเขาอยู่เหมือนเดิม

ถัดมาเขาคิดถึงเอรัสทัส มิตรสหายคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ที่เมืองโครินธ์ ผู้ซึ่งถูกกล่าวถึงเช่นกันในโรม 16:23 และกิจการ 19:22: “(เปาโล) จึงส่งสองคนของคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติท่าน คือทิโมธีกับเอรัสทัส ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย แต่ท่านเองก็พักอยู่ในแคว้นเอเชียหน้อยหนึ่ง” (กิจการ 19:22) “กายอัสผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังพวกเขา เอรัสทัสสมุหบัญชีของนครนี้ฝากความคิดถึงมายังพวกเขา ทั้งควารทัสพี่น้องคนหนึ่ง” (รม. 16:23) ตามพระคำข้อนี้ เอรัสทัสเป็นสมุหบัญชีของเมืองโครินธ์ และเห็นได้ชัดว่าเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง

ถัดมาเขากล่าวถึงโตรพีมีสเพื่อนรักของเขา ซึ่งเขาละไว้ที่เมืองมิเลทัสเพราะป่วยอยู่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

เพื่อนรักคนนี้คงจะเดินทางไปยังกรุงโรมกับเปาโลแล้วหากเขามีร่างกายพร้อมที่จะทำเช่นนั้นได้ เขาเป็นคริสเตียนชาวแคว้นเอเชีย และถูกกล่าวถึงในกิจการ 20:4 และ 21:29: “และพวกคนที่เข้าไปในแคว้นเอเชียพร้อมกับท่าน คือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา และในพวกชาวเมืองเธสะโลนิกามี อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัส และกายอัสชาวเมืองเดอโรบี และทิโมธี และของแคว้นเอเชียมี ทีคิกัสกับโตรฟีมีส...(เพราะก่อนหน้านั้น พวกเขาได้เห็นท่านในกรุงนั้น พร้อมกับโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่าเปาโลได้พาเข้ามาในพระวิหาร)”

เปาโลมีของประทานในการรักษาโรคในงานรับใช้ช่วงต้นของเขา...เขาถึงกับทำให้คนตายเป็นขึ้น กระนั้นเขาก็ละโตรฟีมีสไว้ที่เมืองมิเลทัสเพราะป่วยอยู่ เขาสูญเสียความเชื่อของเขาไปแล้วหรือ? ไม่เลยครับ! เขาสูญเสียของประทานนั้นไปแล้วหรือ? ไม่ใช่เลยครับ! เกิดอะไรขึ้น? เมื่อช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นผ่านพ้นไป ของประทาน หมายสำคัญ และการมหัศจรรย์หลายอย่าง (เช่น การตีหมาพิษ การจับงูพิษ การรักษาโรคโดยการสัมผัสด้วยมือ และการทำให้คนตายเป็นขึ้น) ก็สิ้นสุดลงแล้ว เมื่อพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบได้มาถึงและพระคัมภีร์ทั้งเล่มถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว

เปาโลกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป” (1 คร. 13:10) เราไม่ต้องเห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่าง ๆ วันนี้อย่างที่จะเชื่อพระเจ้า: เราเชื่อพระองค์เพียงเพราะว่าพระองค์ตรัสแล้ว พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นพระวจนะที่ได้รับการใส่ใจของพระเจ้า เป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน การแก้ไข การอบรมสั่งสอน และผ่านทางพระคัมภีร์คนของพระเจ้าก็ถูกเตรียมให้พร้อมด้วยทุกสิ่งที่เขาต้องการเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและชนะจิตวิญญาณทั้งหลายในยุคแห่งพระคุณนี้ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” -ไม่ใช่โดยบรรดาหมายสำคัญหรือโดยการอัศจรรย์ต่าง ๆ ไม่ใช่โดยกำลังหรือโดยฤทธิ์เดช

พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกลงพระอาชญา และบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อ คือในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่หลายภาษา พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาตีสิ่งใดที่มีพิษ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ” (มาระโก 16:15-18)

ของประทานเหล่านั้นเป็นของพวกอัครทูต และพวกเขาได้ใช้พวกมัน: “เหตุฉะนั้นพวกเราควรจะทำใจใสอย่างเอาจริงเอาจังต่อสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้ยินแล้ว เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดพวกเราอาจจะปล่อยสิ่งเหล่านั้นให้หลุดลอยไป ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งถูกกล่าวไว้โดยพวกทูตสวรรค์นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับการตอบสนองอันยุติธรรมเป็นรางวัลแล้ว พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” (ฮบ. 2:1-4)

มีของประทานและการมหัศจรรย์หลายอย่างในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นก่อนที่พระวณะของพระเจ้าได้ถูกบันทึกลงไป ของประทานและการมหัศจรรย์เหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาป-แต่เราไม่ต้องการซื้อพิสูจน์ในวันนี้: เรามีพระวณะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ดังนั้นมิตรสหายที่รักทั้งหลายของผม ผู้ซึ่งออกไปไหนไม่ได้และนอนติดเตียงและอยากหายดี อาย่าอมให้ผู้ใดบอกคุณว่าเหตุผลที่คุณไม่ถูกรักษาให้หายก็คือ เพราะว่าคุณไม่มีความเชื่อนั้น! จงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความรอดของคุณ-และเมื่อพระเยซูเสด็จมา คุณจะมีร่างกายหนึ่งที่สมบูรณ์แบบปราศจากโรคภัยหรือความพิการใด ๆ

ข้อ 21: “ท่านจงขมิขมันที่จะมาถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัสทักทายปราศรัยท่าน รวมทั้งปูเดนส์ และลีนัส และคลาวเดีย และพี่น้องเหล่านั้นทุกคน”

เปาโลจะเขียนจดหมายฉบับที่สองนี้ถึงทิโมธีในระหว่างวันอันอบอุ่นเหล่านั้นของปลายฤดูร้อนก็ได้ ในคุกมีดั้นมันขึ้นและเหน็บหนาว และเปาโลเป็นชายชรา เขาต้องการเสื้อคลุมของเขา และอยากเห็นหน้าบุตรที่รักของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงหนุนใจทิโมธีให้ทำทุกอย่างที่เขาทำได้เพื่อมาถึงคุณนั้นในกรุงโรมก่อนฤดูหนาว เปาโลพูดจากจุดยืนแบบมนุษยในที่นี่ และจากใจ: “จงขมิขมันที่จะมาถึงก่อนฤดูหนาว” ช่างเป็นคำขอร้องที่น่าเห็นใจและบีบคั้นจิตวิญญาณจากวิสุทธิชนชราผู้หนึ่งที่เผชิญหน้ากับความมรณะสักขีคนหนึ่งเพื่อความเชื่อของคุณ!

“ยูบูลัสทักทายปราศรัยท่าน รวมทั้งปูเดนส์ และลีนัส และคลาวเดีย และพี่น้องเหล่านั้นทุกคน” เหล่านี้เป็นผู้เชื่อที่ฝากความคิดถึงมายังทิโมธี ตามที่ได้แสดงให้เห็นแล้ว ดูเหมือนว่าคุณหมอลูกาเป็นคน ๆ เดียวที่อยู่กับเปาโลวันแล้ววันเล่า-แต่อาจเป็นไปได้ว่ามีมิตรสหายกลุ่มเล็ก ๆ นี้ได้รับอนุญาตให้มาเยี่ยมเปาโลโดยได้รับอนุญาตเป็นพิเศษมาก ๆ

ข้อ 22: “ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน”

ข่าวสารสุดท้ายนี้ของอัครทูตชราผู้เป็นที่รักนี้จบลงแล้ว “ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน (ทิโมธี) ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย (ทุกคน) เถิด” ผู้เชื่อทุกคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสและคริสตจักรอื่น ๆ ที่เหลือนั้นที่ทิโมธีจะไปเยี่ยม ถูกรวมอยู่ในคำกล่าวปิดท้ายนี้ ทิโมธีจะแจ้งให้พวกเขาทราบถึงคำทักทายและคำอธิษฐานเหล่านั้นของวิสุทธิชนชราผู้เป็นที่รัก

เปาโลอธิษฐานขอให้พระเยซูสถิตอยู่กับใกล้นักเทศน์หนุ่มผู้นี้ ขอให้พระวิญญาณของพระองค์เข้าสนิทอยู่อย่างใกล้ชิด และเขาทูลขอให้ฤทธิ์เดชนิรันดร์และพระคุณของพระเจ้าติดตามทิโมธีไป เพื่อที่เขาจะทำการรับใช้ของเขาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เขาฝากบุตรชายของเขาในงานรับใช้ไว้กับพระเยซูคริสต์เจ้าและพระคุณของพระเจ้า นี่จึงเป็นคำอำลาของอัครทูตเปาโล ผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ ชายคนหนึ่งที่ถูกพิศวัตต่อพระเจ้าในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนอื่นเคยอุทิศตัว เขาอุทิศตัวต่อการเผยแผ่ข่าวประเสริฐโดยปราศจากความกลัวหรือการเอาใจคน และปราศจากการเจือปน ข่าวสารที่เปาโลได้เทศนาคือพระคุณล้วน ๆ-โดยไม่เพิ่มการประพฤติ ไม่เพิ่มพระราชบัญญัติ ไม่เพิ่มสติปัญญาของมนุษย์: “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความ

รอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:8,9)

“มีใจโดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ผมขอปิดท้ายหนังสือเล่มนี้ด้วยคำอธิษฐานแบบจริงใจว่าถ้าคุณที่อ่านข้อความเหล่านี้ไม่ได้เป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า ถ้าคุณกำลังวางใจใน “ศาสนา” การเป็นสมาชิกคริสตจักร พิธีบัพติศมา การทำดี การดำเนินชีวิตที่ดี ขอให้คุณยอมรับพระคุณของพระเจ้าเถิด

สำหรับพวกคุณที่บังเกิดใหม่แล้ว ผมขอปิดท้ายด้วยถ้อยคำของอัครทูตเปาโล: “ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน!”

จดหมายฝากของเปาโลผู้เป็นอัครทูตถึงทิตัส

บทนำ

ในส่วนของทิตัสชายหนุ่มผู้นี้ เราไม่ทราบเพิ่มเติมนอกจากสิ่งที่เราพบในจดหมายฝากฉบับต่าง ๆ ของเปาโล ทิตัสไม่ถูกกล่าวถึงในหนังสือกิจการของพวกอัครทูต และชื่อของเขาไม่ปรากฏในที่ไหนในภาคพันธสัญญาใหม่ยกเว้นในงานเขียนของเปาโล

ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดลใจของอัครทูตผู้นี้ไปยังพวกคนต่างชาติ เราเรียนรู้ว่าโดยกำเนิดทิตัสเป็น

คนต่างชาติ ในกาลาเทีย 2:3 เขาถูกเรียกว่าเป็นชาวกรีก: “แต่ทิตัส ผู้ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า ซึ่งเป็นชาวกรีก ก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนัต” จากพระคำข้อนี้เราเรียนรู้ว่าจนถึงขณะนั้นทิตัสยังไม่ได้เข้าสู่หนัต น่าจะเรื่อยมาจนถึงตอนที่เขากลับใจรับเชื่อ เขาเคยใช้ชีวิตเหมือนคนต่างชาติคนอื่น ๆ และไม่ได้เปลี่ยนมามีความเชื่อแบบพวกยิวบิดาและมารดาของทิตัสเป็นชาวกรีกทั้งคู่อย่างไม่ต้องสงสัย-และดังนั้นเขาจึงแตกต่างจากทิโมธี ผู้ซึ่งมารดาของเขาเป็นหญิงชาวยิว ถึงแม้ว่าบิดาของเขาเป็นชาวกรีกก็ตาม: “เปาโลอยากจะให้ทิโมธีไปพร้อมกับท่าน และรับเขามาและให้เขาเข้าสู่หนัตเพราะเห็นแก่พวกยิวซึ่งอยู่ในเขตแดนเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนทราบว่าเป็นบิดาของเขาเป็นชาติกรีก” (กิจการ 16:3)

ถ้าทิตัสได้เปลี่ยนมามีความเชื่อแบบยิวแล้ว เราก็ต้องสันนิษฐานว่าเขาคงจะถูกบัญชาให้เข้าสู่หนัตตามพระราชบัญญัติไปแล้ว ทิตัส 1:4 กล่าวชัดเจนว่าเขาถูกนำมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนโดยอัครทูตเปาโล: “ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าตามความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด” อย่างไรก็ตาม เราไม่ทราบที่ทิตัสอาศัยอยู่ที่ไหนและเขาเปลี่ยนมามีความเชื่อแบบคริสเตียนเมื่อไร เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับบ้านของเขาหรือเกี่ยวกับปีที่เขากลับใจรับเชื่อ

เราทราบจริง ๆ ว่าเขาได้กลับใจรับเชื่อก่อนปีที่สิบสี่แห่งชีวิตคริสเตียนของเปาโล เพราะว่า ณ เวลานั้นทิตัส ซึ่งเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง อยู่กับเปาโลที่กรุงเยรูซาเล็ม: “แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก พร้อมกับบารนาบัสและพาทิตัสไปกับข้าพเจ้าด้วย” (กท. 2:1) ดูเหมือนจะสมเหตุสมผลว่าทิตัสอาศัยอยู่ที่ไหนสักแห่งในแคว้นเอเชียไมเนอร์ พวกกรีกอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นจำนวนมาก และเปาโลทำงานหนักในท่ามกลางพวกเขา โดยมีผู้กลับใจรับเชื่อมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนผ่านทางเทศนาของเขาแก่พวกกรีก อย่างไรก็ตาม ไม่มีทางพิสูจน์ได้ว่าทิตัสอาศัยอยู่ที่ไหน

ทิตัสไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับอัครทูตเปาโลตอนที่เปาโลและบารนาบัสถูกส่งไปที่นั่นโดยคริสตจักรที่เมืองอันท็อกเพื่อตอบคำถามบางอย่างต่อหน้าพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในคริสตจักร-คำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่กลับใจรับเชื่อจากท่ามกลางพวกคนต่างชาติ (จงศึกษาค้นคว้ากิจการบทที่ 15 และเปรียบเทียบกับกาลาเทีย 2:1) เราไม่ทราบว่าทำไมเปาโลพาทิตัสไปด้วยในการเดินทางครั้งนั้น เป็นไปได้ว่าเขาถูกพาไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพราะเขาเป็นแบบอย่างหนึ่งซึ่งเปาโลสามารถยกเป็นภาพประกอบได้ว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยพวกคนต่างชาติให้รอดเช่นเดียวกับพวกยิว เมื่ออ้างอิงถึงการไปเยือนครั้งนั้น เปาโลกล่าวว่า “แต่ทิตัสก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนัต” จากคำกล่าวนี้ดูเหมือนว่าเปาโลชี้ให้เห็นว่าทิตัสเป็นคนต่างชาติคนหนึ่งที่ได้เปลี่ยนมามีความเชื่อแบบคริสเตียนและเป็นแบบอย่างหนึ่งของผู้เชื่ออย่างแท้จริง

ดูเหมือนว่ากรณีของทิตัสถูกหารือในการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม และบางคนยื่นกรานให้เขาเข้าสู่หนัต: “และเพราะเหตุที่น้องจอมปลอมที่ถูกนำเข้ามา ผู้ซึ่งแอบเข้ามาอย่างลับ ๆ เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งพวกเรามีอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกเขาจะได้เอาพวกเราไปเป็นทาส” (กาลาเทีย 2:4)

เปาโลและบารนาบัส โดยความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นเหตุให้พี่น้องชาวยิวเหล่านั้น (พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม) เห็นพ้องตรงกันว่ามันไม่จำเป็นที่พวกผู้กลับใจรับเชื่อที่เป็น

คนต่างชาติ (ซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะ “พวกต่างชาติ”) ต้องเข้าสู่หนัด: “เหตุฉะนั้น การตัดสินใจของข้าพเจ้าก็คือว่า อย่าให้พวกเราบวกรับพวกเขา ซึ่งจากท่ามกลางพวกคนต่างชาตินั้นได้หันกลับมาหาพระเจ้า แต่ให้พวกเราเขียนถึงพวกเขาว่า ให้พวกเขางดเว้นเสียจากการรับประทานบรรดาสິงที่เป็นมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพทั้งหลาย และจากการล่วงประเวณี และจากการรับประทานเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด” (กิจการ 15:19,20)

หลังจากการประชุมครั้งนั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ทิตัสน่าจะกลับไปพร้อมกับเปาโลและบาร์นาบัส สilas และยูดาสซึ่งมีนามสกุลว่าบารซึบباسก็อยู่ในคนกลุ่มนี้เช่นกัน: “แล้วพวกอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายเห็นชอบในสิ่งนี้ พร้อมกับคริสตจักรทั้งหมด เพื่อที่จะส่งบางคนที่ถูกเลือกไว้แล้วจากกลุ่มคนของพวกเราให้ไปยังเมืองอันติโอก พร้อมกับเปาโลและบาร์นาบัสคือ ยูดาส ผู้มีนามสกุลว่า บารซึบباس และซิลาส ซึ่งทั้งคู่เป็นคนสำคัญในท่ามกลางพวกพี่น้อง” (กิจการ 15:22) เราเชื่อว่าต่อมาทิตัสเดินทางไปกับเปาโลและทำงานหนักร่วมกับเขาในเวลาส่วนใหญ่ เพราะ 2 โครินธ์ 8:23: “ไม่ว่ามีใครใดถามถึงทิตัส เขาก็เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า และเป็นผู้ร่วมงานเกี่ยวกับพวกท่าน หรือไม่ว่ามีใครใดถามถึงพี่น้องของพวกเรานั้น เขาทั้งสองก็เป็นพวกผู้สื่อสารของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์” แน่แน่นอนว่าจากคำกล่าวนี้ดูเหมือนว่าทิตัสได้อยู่กับเปาโลมาตลอด-และแม้กระทั่ง ณ เวลานั้นเขาก็ไม่เป็นที่รู้จักมากนักในท่ามกลางพวกคริสเตียนยิว ซึ่งบางคนในพวกเขาคงถามคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับชายหนุ่มผู้นี้ โดยปรารถนาที่จะทราบว่าเขาเป็นใคร และเพราะเป็นคนต่างชาติ เขาดำรงตำแหน่งอะไร

มีพระคำข้ออื่น ๆ ที่ดูเหมือนรับประกันเราว่าทิตัสเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล และว่าเปาโลรู้สึกว่าเขามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปลอบประโลมใจและการทำงานหนักของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า: “แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ ได้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราโดยการมาของทิตัส” (2 คร. 7:6) “ข้าพเจ้าไม่ได้มีการหยุดพักในจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตัสน้องของข้าพเจ้า...” (2 คร. 2:13) “เหตุฉะนั้น พวกเราจึงได้รับการปลอบประโลมใจในการปลอบประโลมของพวกท่าน ไซแล้ว และพวกเรามีความปีติยินดีมากยิ่งขึ้นไปอีกเพราะความปีติยินดีของทิตัส เพราะว่าจิตวิญญาณของเขาได้รับความสดชื่นโดยพวกท่านทุกคน” (2 คร. 7:13) “เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้จากไปยังเมืองเฮซาลอนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย” (2 ทธ. 4:10) “ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไป และพร้อมกับเขาข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งหลายมิได้ดำเนินในจิตวิญญาณเดียวกันหรือ เราทั้งหลายมิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ” (2 คร. 12:18)

มีเหตุผลให้เชื่อว่าทิตัสใช้เวลาบางส่วนอยู่กับเปาโลในเมืองเอเฟซัส จดหมายฝากฉบับแรกถึงคริสตจักรชาวโครินธ์ถูกเขียนที่เมืองเอเฟซัสและถูกส่งไปยังเมืองโครินธ์โดยทิตัสอย่างไม่ต้องสงสัย นอกจากนี้ดูเหมือนว่าเปาโลคงจะส่งใครสักคนที่เขาไว้วางใจอย่างเต็มที่และที่ได้เดินทางร่วมกับเขามานานพอที่จะคุ้นเคยกับหลักคำสอนที่เปาโลเทศนา ในคราวนี้ทิตัสถูกส่งไปไม่เพียงเพื่อส่งมอบจดหมายฝากฉบับนั้นถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์เท่านั้น แต่เพื่อจะพยายามรักษาความแตกแยกในคริสตจักรนั้นให้หายด้วย เขาจะต้องทำการเรียไ้เงินเพื่อช่วย

เหลือเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มให้สำเร็จ-การเรียไร่ที่ถูกเริ่มต้นไปแล้ว แต่มันไม่เคยถูกทำสำเร็จและส่งมอบแก่เหล่าผู้เชื่อที่ขัดสนในกรุงเยรูซาเล็ม “จนกระทั่งพวกเราได้อนวนอนทิตัสว่า เขาได้เริ่มต้นแล้วฉันใด เขาก็ควรกระทำให้พระคุณอันเดียวกันนั้นสำเร็จในพวกท่านด้วยฉันนั้น” (2 คร. 8:6)

หลังจากเหตุการณ์นี้ ทิตัสได้พบกับอัครทูตเปาโลในแคว้นมาซิโดเนีย แต่เราไม่ทราบว่าเขาอยู่กับเปาโลหรือไม่ตอนที่เขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเงินเรียไร่นั้น และในระหว่างที่เปาโลติดคุกอยู่ในเมืองซีซาร์ยา หรือในการเดินทางของเปาโลไปยังกรุงโรม “เพราะว่าเมื่อพวกเราได้เข้ามาในแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของพวกเราไม่ได้พักผ่อนเลย แต่พวกเรามีความทุกข์ลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ทั้งหลาย ภายในมีความกลัวต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ ได้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราโดยการมาของทิตัส” (2 คร. 7:5,6)

เราได้ยินเกี่ยวกับทิตัสครั้งถัดมาตอนที่เปาโลละเขาไว้ในเกาะคริต เพื่อที่เขาจะ “จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ยังบกพร่องอยู่ และตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในนครทุกแห่ง...” (ทิตัส 1:5) เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นน่าจะในปี ค.ศ. 62 หลังจากการติดคุกครั้งแรกของเปาโลในกรุงโรม มีการบอกเป็นนัยว่า เปาโลได้พยายามที่จะทำงานที่สำคัญบางอย่างให้สำเร็จลุล่วงที่นั่น แต่บางสิ่ง-ซึ่งเราไม่ทราบว่าเป็นอะไร-ได้ขัดขวางเขาไม่ให้ทำโครงการนั้นจนสำเร็จลุล่วง และด้วยเหตุนี้เขาจึงละทิตัสไว้ที่นั่นเพื่อทำงานรับใช้นั้นให้สำเร็จ การจัดแจงให้ทิตัสอยู่ต่อที่เกาะคริตเป็นเพียงชั่วคราว ในทิตัส 3:12 เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่ได้ตั้งใจให้เขาเป็นผู้ดูแลแบบถาวรที่เกาะคริต: “เมื่อข้าพเจ้าจะส่งอารเทมาสหรือทีกักัสมาหาท่าน จงมีขมั้นที่จะมาหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่า จะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว”

ทิตัสอยู่กับเปาโลในกรุงโรมในระหว่างการจำคุกครั้งที่สองของเขาที่นั่น ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้อยู่กับเปาโล จนกระทั่งการไต่สวนเกิดขึ้นก็ตาม แต่ได้ละเขาไว้และเข้าไปในเมืองดาลมาเทีย (2 ทธ. 4:10) เกิดอะไรขึ้นกับทิตัสหลังจากนั้น เราไม่ถูกบอกในพระคัมภีร์ ดังนั้นเราจะไม่คาดเดา ถึงแม้ว่าประเพณีมีการเสนอแนะบางประการเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขาและการเสียชีวิตของเขาก็ตาม ทั้งหมดที่เราทราบก็คือสิ่งที่เปาโลบอกเราในจดหมายฝากฉบับต่าง ๆ ของเขา

เหตุใดเปาโลจึงไปจากเกาะคริต โดยทำงานในคริสตจักรที่นั่นไม่เสร็จ-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยไม่เจิมตั้งพวกผู้ปกครอง-ก็ไม่ใช่ที่ทราบแน่ชัด มีความคล้ายคลึงกันอย่างโดดเด่นระหว่างสภาพการณ์แวดล้อมในที่นี้กับสภาพการณ์เหล่านั้นซึ่งเป็นเหตุให้เปาโลละทิโมธีไว้ที่เมืองเอเฟซัส (1 ทธ. 1:3,4) เขาละทิโมธีไว้ที่เมืองเอเฟซัสเพื่อทำงานชิ้นสำคัญอย่างหนึ่งให้เสร็จ และดูเหมือนว่าสภาพการณ์แบบเดียวกันได้นำเขาให้ละทิตัสไว้ที่เกาะคริต เราทราบว่าเปาโลถูกขับไล่ออกจากเมืองเอเฟซัสก่อนที่เขาเสร็จสิ้นงานในคริสตจักรท้องถิ่นที่นั่น (จงศึกษาค้นคว้ากิจการ 19 และ 20 ทั้งสองบท) อาจเป็นไปได้ว่าเหตุรบกวนแบบเดียวกันได้เกิดขึ้นในเกาะคริต และเมื่อเปาโลต้องจำใจจากไป เขาก็มอบงานรับใช้นั้นไว้กับทิตัส สั่งการเขาให้ทำงานนั้นให้เสร็จโดยเร็วที่สุด และจากนั้นก็มาหาเขาที่เมืองนิโคบุรี (ทิตัส 3:12)

เปาโลน่าจะเขียนจดหมายฝากถึงทิตัสที่เมืองนิโคบุรี หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็อาจจะถูกเขียนหลังจากการติดคุกครั้งแรกของเปาโลที่กรุงโรม ประมาณปี ค.ศ. 63 หรือ 64 เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยว

กับเรื่องนี้ แต่มันไม่ใช่เรื่องสำคัญที่เราต้องซัดขูดปีที่ชัดเจนนั้น เราทราบว่าเป็นไปโดยเจตนาหมายฝากฉบับนี้ เรามีข่าวสารนั้น และนั่นคือสิ่งที่สำคัญ

สาเหตุที่จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงทิตัสถูกระบุชัดโดยเปาโล ในภาษาที่ชัดเจนและเข้าใจได้ เขาละทิ้งส่วที่เกะกะครึเพื่อ “จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ยังบกพร่องอยู่ และตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในนครทุกแห่ง” (ทิตัส 1:5) ดูเหมือนว่าเปาโลจากไปอย่างฉับพลัน และมันเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งที่ทิตัสต้องได้รับข้อปฏิบัติที่ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับคริสตจักรที่เกะกะครึ ซึ่งเปาโลไม่สามารถให้เขาได้ก่อนออกไปจากที่นั่น ด้วยเหตุนี้จดหมายฝากถึงทิตัสจึงมีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับคำแนะนำที่ควรให้แก่ผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งชาวประเสริฐ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ซึ่งทิตัสจะต้องกระทำในคริสตจักรท้องถิ่นที่เกะกะครึ ความยุ่งยากหลัก ๆ ที่ทิตัสจะต้องเผชิญขณะที่เขาทำงานหนักที่นั่นจะมาจากสองแหล่งเป็นหลัก: อย่างแรกคือ อุปนิสัยของชาวเกะกะครึ และประการที่สองคือ อิทธิพลอันแข็งแกร่งของพวกครูแห่งลัทธิยิว สองสิ่งนี้จะก่อความยุ่งยากแก่ทิตัสมากกว่าการโจมตีอื่น ๆ ทั้งหมดโดยซาตาน

อุปนิสัยของชาวเกะกะครึเองมีลักษณะแบบที่ว่าทิตัสต้องตื่นตัวและระแวดระวังทุกชั่วขณะ คนเหล่านี้มีลักษณะเฉพาะตัวเป็นความไม่จริงใจ ความเทียมเท็จ และการใช้ชีวิตแบบน่าเกลียด: “คนหนึ่งของพวกเขา เป็นผู้พยากรณ์ของพวกเขาเอง ได้กล่าวว่า “ชาวคริสตเป็นคนที่พูดปดเสมอ เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลาย เป็นคนเกลียดชังกันเอง” (ทต. 1:12) ดังนั้น จะมีภัยอันตรายใหญ่หลวงที่ว่าศาสนาของพวกเขาจะเป็นแบบตื่นเงินและไม่จริงใจ และทิตัสต้องตื่นตัวที่จะเตือนผู้คนเหล่านั้นให้ระวังเกรงว่าพวกเขาจะถูกทำให้เสื่อมทรามไปจากความเรียบง่ายนั้นและความบริสุทธิ์ที่ต้องมีในข่าวสารข่าวประเสริฐถึงผู้เชื่อทั้งหลาย: “คำพยานนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น” (ทต. 1:13)

ทิตัสต้องตื่นตัวและขยันขันแข็งเช่นกันเกี่ยวกับอิทธิพลของพวกครูสอนลัทธิยิว เขาต้องระวังคนเหล่านั้นไว้ เห็นได้ชัดว่าพวกเขียอาศัยอยู่ที่เกะกะครึ: “...และคนแปลกหน้าของกรุงโรม พวกยิวกับคนเข้าจารีตยิวทั้งหลาย ชาวเกะกะครึและชาวอาระเบีย พวกเราได้ยินคนเหล่านี้พูดในภาษาของพวกเขาถึงพระราชกิจต่าง ๆ อันมหัศจรรย์ของพระเจ้า” (กิจการ 2:10,11) น่าจะผ่านทางคนเหล่านั้นที่ได้ไปจากเกะกะครึยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเพ็นเทคอสต์และที่ได้กลับใจรับเชื่อในคราวนั้น ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ถูกประกาศเป็นครั้งแรกบนเกาะครึ

เราเรียนรู้ในจดหมายฝากถึงทิตัสว่าภัยอันตรายใหญ่หลวงอย่างหนึ่งต่อความดีงามในคริสตจักรเหล่านั้นแห่งเกาะครึเกิดขึ้นจากความอึดอัดแบบขยันขันแข็งของพวกครูสอนลัทธิยิวเหล่านั้น พวกเขาสอนการปนกันของพระราชบัญญัติกับพระคุณ-ข้อโต้แย้งเดิมที่พวกเขาได้นำเสนอในเมืองเอเฟซัสและในคริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นกาลาเทีย (จงตั้งใจศึกษาค้นคว้าทิตัส 1:10,14-16; 3:9) เพื่อที่จะปกป้องผู้เชื่อเหล่านี้จากการพ่ายแพ้ต่อข้อโต้แย้งเหล่านั้นของพวกถือลัทธิยิวเหล่านี้ จำเป็นที่จะต้องมีเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งพระคุณที่ประกาศข่าวประเสริฐในความเรียบง่ายทั้งสิ้นของมันในทุกแห่งหนที่พวกถือลัทธิยิวกำลังทำงาน เปาโลละทิ้งส่วไว้เพื่อแต่งตั้งชายทั้งหลายให้รับตำแหน่งต่าง ๆ ในคริสตจักรหลายแห่งอันเป็นที่ซึ่งพวกเขาต้องคอยเปิดหูเปิดตาไว้ดี ๆ เพื่อที่ว่า หากพวกถือลัทธิยิวเริ่มสอน “ข่าวประเสริฐอื่น” โดยปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วย

กัน ชายเหล่านั้นที่ติดสแตงตั้งจะได้อู่อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้นและป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายมากมายต่อเหล่าทารกในพระคริสต์

มีความคล้ายคลึงกันอย่างโดดเด่นระหว่างจดหมายฝากฉบับนี้กับจดหมายฝากฉบับแรกถึงทิโมธี จดหมายทั้งสองฉบับถูกเขียนถึงเหล่าผู้รับใช้หนุ่ม บุตรของเปาโลในชาวประเสริฐ ซึ่งเขาละไว้เพื่อดูแลคริสตจักรต่าง ๆ ของพวกเขาแต่ละคนในระหว่างที่เปาโลไม่อยู่ จดหมายทั้งสองฉบับหลัก ๆ แล้วพรรณนาถึงคุณสมบัติที่ต้องมีสำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งต่าง ๆ ในคริสตจักรท้องถิ่น ทั้งทิโมธีและติดสถูกเตือนเกี่ยวกับความเสื่อมทรามที่แพร่หลายเหมือน ๆ กัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการชักนำให้หลงผิดแบบเดียวกันซึ่งจะปรากฏขึ้นแน่นอน-ผ่านทางพวกครูที่พยายามปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ

ผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ (อัครทูตเปาโล) ซึ่งบัดนี้เป็นชายชรา พยายามทำให้ทิโมธีและติดสเข้าใจถึงหน้าที่รับผิดชอบอันหนักอึ้งที่ตกอยู่บนบ่าของพวกเขาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจของพวกเขาในคริสตจักรท้องถิ่น มันเป็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่ได้เป็นผู้นำคนหนึ่งในคริสตจักรท้องถิ่น แต่มันก็เป็นหน้าที่รับผิดชอบที่จริงจังและหนักอึ้งมาก ๆ เช่นกัน วิบัติจึงมีแก่ผู้เลี้ยงแกะที่ปล่อยให้พวกสุนัขป่าเข้ามาในฝูงแกะ กัดกินพวกลูกแกะ และทำให้แกะทั้งหลายกระจัดกระจายไป!

ติดส – บทที่ 1

ระเบียบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย

1:1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามความเชื่อของบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และการยอมรับความจริงซึ่งตามทางของพระเจ้า

1:2 ในความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้า ผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก

1:3 แต่ในเวลาที่ยังกำหนดไว้ ก็ได้โปรดให้พระวาระของพระองค์ปรากฏโดยการเทศนา ซึ่งได้ทรงมอบไว้แก่

ข้าพเจ้า ตามคำบัญชาของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา

1:4 ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าตามความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้า พระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

1:5 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ละท่านไว้ที่เกาะครีต เพื่อท่านจะได้จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ยังบกพร่องอยู่ และตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในนครทุกแห่งตามที่ข้าพเจ้าได้มอบหมายไว้แก่ท่านแล้ว

1:6 ถ้าผู้ใดเป็นคนไร้ที่ติ เป็นสามีของภรรยาคนเดียว มีบรรดาบุตรที่สัตย์ซื่อ ไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง

1:7 เพราะว่าผู้ดูแลนั้น ต้องไร้ที่ติ ในฐานะเป็นผู้อารักขาของพระเจ้า ไม่เป็นคนดื้อดึง ไม่เป็นคนที่ไม่โหดปล้น ไม่สนใจเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง และไม่โลภทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน

1:8 แต่เป็นคนมีอ้อมสามารบแชกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนยุติธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง

1:9 โดยยึดมั่นในถ้อยคำอันสัตย์ซื่อตามที่เขาได้รับคำสอนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถ โดยหลักคำสอนอันถูกต้อง ทั้งเตือนสติและโน้มน้าวบรรดาคนที่พูดต่อต้านนั้น

1:10 เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ดื้อกระด้าง และพูดไม่เป็นสาระ และบรรดาคนหลอกลวง โดยเฉพาะพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด

1:11 ผู้ซึ่งปากของพวกเขาคือต้องถูกปิดเสีย ผู้ซึ่งพลิกคว่ำบรรดาคร่าวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน

1:12 คนหนึ่งในพวกเขา คือเป็นผู้พยากรณ์ของพวกเขาเอง ได้กล่าวว่า “ชาวครีตเป็นคนพูดปดเสมอ เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลาย เป็นคนเกียจคร้านกินเดิบ”

1:13 คำพยานนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อ

1:14 โดยไม่ได้ใส่ใจในนิทานต่าง ๆ ของพวกยิว และในบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์ ที่หันไปเสียจากความจริง

1:15 สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่เป็นมลทินและไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่แม้กระทั่งความคิดและใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาก็เป็นมลทิน

1:16 พวกเขาออกปากว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า แต่ในการทำงานต่าง ๆ พวกเขาปฏิบัติเสอพระองค์ โดยการประพฤติตัวนาร้างเกียจ และไม่เชื่อฟัง และสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่างก็ใช้ไม่ได้เลย

คำค้ำนับสนุนของอัครทูตท่านนี้

ข้อ 1: “เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามความเชื่อของบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และการยอมรับความจริงซึ่งตามทางของพระเจ้า”

1 ทิโมธีขึ้นต้นด้วย: “เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระบัญชาของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นความหวังของพวกเรา”

2 ทิโมธีขึ้นต้นด้วย: “เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ โดยพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์”

ที่ตีสขึ้นต้นด้วย: “เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามความเชื่อของบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ตาม” มีความหมายว่า “ซึ่งอ้างอิงถึง” นั่นคือ เปาโลถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้เป็นอัครทูตคนหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกในพระคริสต์เพื่อรวมขึ้นเป็นคริสตจักรพันธสัญญาใหม่-ในฐานะกายหนึ่ง ถูกเลือกในพระคริสต์โดยพระเจ้าพระบิดาก่อนการวางรากฐานของโลก เปาโลได้ถูกเลือกโดยพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะถูกนำมาเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้น-ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-ไม่เพิ่มการถือบัญญัติ ลัทธิยิว หรือแนวคิดอื่นใดที่ลงท้ายด้วย “นิยม” คริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกเลือกโดยพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น แต่คน ๆ หนึ่งกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผ่านทางความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ คริสตจักรในฐานะกายหนึ่งได้ถูกแต่งตั้งล่วงหน้าโดยพระเจ้า ถูกเลือกโดยพระเจ้า และเป็นที่ทราบโดยพระเจ้า แต่บุคคลทั้งหลายเลือกที่จะกลายเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่โดยการไถ่ยื่นข่าวประเสริฐและเชื่อคำพยานที่พระเจ้าประทานให้เกี่ยวกับพระบุตรที่รักของพระองค์ (1 ยอห์น 5:10-14)

เปาโลนำเสนออย่างชัดเจนในตอนต้นของจดหมายฝากแต่ละฉบับของเขาข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นอัครทูตของพระเจ้า...ไม่ใช่ของมนุษย์ หรือโดยมนุษย์ หรือผ่านทางอำนาจของมนุษย์-แต่โดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เปาโลถูกเลือกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและเปิดเผยข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อจัดหาความรอดให้ทุกคน มันเป็นความปิติยินดีของพระเจ้าที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด แต่คนบาปก็ต้องไถ่ยื่นพระวาระของพระเจ้าและกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งโดยการไถ่ยื่นพระวาระ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงส่งคนทั้งหลาย-ซึ่งถูกเรียกโดยพระเจ้า ถูกแต่งตั้งและถูกเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์-ไปประกาศพระวาระ (จงตั้งใจศึกษาค้นคว้าโรม 10:9-17 และยอห์น 5:24)

เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า อัครทูตคนหนึ่งของพระเยซู ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของบรรดาผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า-ความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว (ยูดา 3)- และ “การยอมรับความจริงนั้น” เปาโลถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเพื่อเทศนาความจริง พระเยซูตรัสว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) อีกครั้ง “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาระของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) ในการตอบโรมัสเมื่อเขาทูลถามว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะเสด็จไปที่ไหน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” พระเยซูทรงตอบกลับว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:5,6) ความจริงเท่านั้นจะทำให้มนุษย์เป็นไทจากบาปได้ ความจริงที่ปนกับความผิดพลาดจะไม่มีทางทำให้เหล่าคนบาปเป็นไท มันต้องเป็นความจริงล้วน ๆ-พระคุณซึ่งไม่เพิ่มประเพณี ข้อเชื่อ หรือหลักคำสอนของมนุษย์ เปาโลเป็นนักเทศน์ที่เทศนาความจริง-และเขาประกาศว่าถ้าทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ หรือสิ่งทรงสร้างอื่นใด (หรือแม้แต่เปาโลเอง) จะประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดนอกจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ ผู้นำสารคนนั้นก็ควรถูกแช่งสาป (กท. 1:8)

เปาโลถูกเรียกและถูกเจิมตั้งให้ประกาศข่าวประเสริฐเพื่อที่บรรดาคนไม่เชื่อจะได้ยินและทราบความ

จริงนั้น หน้าที่หลักของนักเทศน์คนใดก็ตามคือ เทศนาความจริงในท่ามกลางผู้คนโดยปราศจากความกลัว การเอาใจคน หรือการขอร้อง โดยขึ้นไปที่พระเยซูเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นเสมอ-พระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวเท่านั้น “ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดได้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12)

พระคำข้อนี้ปิดท้ายด้วยวลีที่ว่า “...ซึ่งตามทางของพระเจ้า” นั่นคือ ความจริงที่ถูกรับไว้ย่อมนำมาซึ่งทางของพระเจ้า ความดีงาม ความชอบธรรม ถ้าเราเดินในความจริงนั้น เราก็จะกลายเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นผู้ซึ่งเราเดินและร่วมสามัคคีธรรมด้วย

พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกเปาโลให้ยื่นรายงานหรือกล่าวคำเทศนาเพราะ ๆ ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ปัจจุบัน เขาไม่ได้ถูกแต่งตั้งเพื่อแจกจ่ายข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ หรือความจริงต่าง ๆ ทางการเมือง เขาถูกเรียกโดยพระเจ้าเพื่อเทศนาความจริงที่เกี่ยวข้องกับความรอด-ความจริงซึ่งเมื่อถูกรับไว้ นำมนุษย์เข้าสู่ความรอด ความจริงที่ถูกรับไว้ย่อมนำทางมนุษย์เข้าสู่การดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์และจัดเตรียมพวกเขาสำหรับสวรรค์อันบริสุทธิ์ สวรรค์เป็นสถานที่ที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับคนกลุ่มหนึ่งที่เตรียมตัวที่จะไปที่นั่น เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต เฉพาะคนที่เตรียมตัวเท่านั้นจะได้เข้าไปในเมืองสวรรค์-และวิธีเดียวที่ผู้ใดจะทำการเตรียมตัวนั้นก็คือ ฟังพระวจนะของพระเจ้าและรับเอา “พระวจนะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้น...ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาให้รอดได้” (ยากอบ 1:21)

ข้อ 2: “ในความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้า ผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก”

“ในความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์” ไม่ได้กำลังพูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลทะนุถนอมความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ แต่ว่า “ความเชื่อของบรรดาผู้ถูกเลือกสรร” ซึ่งเขามุ่งมั่นที่จะรักษาไว้ ต้องมีอยู่เพื่อที่คนทั้งหลายจะได้มีความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ ในความหมายที่ถูกใช้ในที่นี่ มันไม่ใช่ความหวังส่วนตัวของเปาโล แต่เพื่อที่คนอื่น ๆ จะได้มีความหวังผ่านทางความจริงนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาเพื่อมอบให้แก่พวกคนต่างชาติ ความจริงนั้นที่เปาโลถูกแต่งตั้งให้เทศนาได้ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้มนุษย์มีความหวังอันมั่นคงเกี่ยวกับความรอดที่แท้จริง

ใน 2 ทิโมธี 1:8-11 เปาโลเตือนสติทิโมธีว่า “เหตุฉะนั้นท่านอย่าละอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษของพระองค์ แต่ท่านจงมีส่วนร่วมในบรรดาความยากลำบากแห่งข่าวประเสริฐ ตามฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผู้ทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว และได้ทรงเรียกพวกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามบรรดาการกระทำของเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง ซึ่งได้ถูกประทานให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการปรากฏของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยทางข่าวประเสริฐ สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์ และเป็นอัครทูต และเป็นครูของพวกคนต่างชาติ”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลอยากให้ทิโมธีทราบแน่นอนว่าเขาอุทิศตัว กำลังเทศนาความจริงนั้น และกำลัง

เปิดเผยความหวังนั้นซึ่งเหล่าคนบาปผู้นำสงสารสามารถจับจองเป็นเจ้าของได้หากพวกเขาจะยอมรับความเชื่อแบบคริสเตียนโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เปาโลถูกแต่งตั้งให้เทศนาความจริงนั้นเพื่อที่ผู้คนจะได้รู้จักพระคริสต์และมีความหวังเรื่องความรอด-ความหวังนั้นที่เขาถือครองแล้วในใจของเขาเอง เพราะว่าเขาได้เชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส

“...ซึ่งพระเจ้า ผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้” ในฮีบรู 6:18 เปาโลประกาศเป็นครั้งที่สองว่าพระเจ้าทรงมุสาไม่ได้: “เพื่อโดยสองสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะตรัสมุสา พวกเราจะได้มีการปโลบโยนอย่างจริงจัง ผู้ซึ่งได้หนีมาถึงที่ลี้ภัยนั้น เพื่อจะยึดมั่นในความหวังที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกเรา” พระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ พระลักษณะของพระองค์พูดความจริงเสมอ ไม่มีสภาพการณ์แวดล้อมใดสามารถเกิดขึ้นซึ่งจะเป็นเหตุให้พระเจ้าออกไปจากความจริงนั้น ข้อเท็จจริงนี้เป็นรากฐานของความหวังทั้งสิ้นของเราเกี่ยวกับความรอดและสันติสุขนิรันดร์กับพระเจ้า

มนุษย์-แม้แต่คนที่อุทิศตนมากที่สุด ชำระตัวมากที่สุด-ยังโกหกได้ ผมคงจะไม่สนใจโกหกคุณ ท่านผู้อ่านที่รัก เพื่อแลกกับเงินทั้งหมดในโลก แต่มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่ผมจะโกหก ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้านั้นทำให้มันเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะโกหก พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นความจริง-และความจริงไม่สามารถกลายเป็นคำโกหกได้ ถ้าความจริงถูกกล่าว มันก็เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกจากความจริง-และพระเจ้าทรงเป็นความจริง!

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทเททรงเป็นพระเจ้า...และพระวาทเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14) มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่ระหว่างปกหน้าและปกหลังของหนังสือเล่มใดบนโลก (นอกจากพระคัมภีร์) อาจมีคำโกหกสักเรื่อง-หรือหลายเรื่อง แต่พระวาทะบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นความจริง: “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) และตามที่พระเยซูตรัส พระเจ้าจะทรงพิพากษาตามพระวาทะของพระองค์:

“ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48)

“...ได้ทรงสัญญาไว้...” ความหวังเดียวในเรื่องความรอดอยู่ในพระสัญญาของพระเจ้า ไม่ว่าคุณเข้าใจสิ่งที่คุณอ่านในพระคัมภีร์หรือไม่ มันก็เป็นความจริง! พระเจ้าผู้ทรงโกหกไม่ได้ทรงสัญญาแล้วเรื่องความรอดแก่ทุกคนที่ยอมฟังพระวาทะของพระองค์และเชื่อบนพระบุตรของพระองค์ แต่พระองค์ทรงสัญญาเช่นกันว่าทุกคนที่ปฏิเสธที่จะเชื่อพระวาทะของพระองค์และวางใจในพระบุตรของพระองค์ต้องถูกพิพากษาปรับโทษ: “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

จงฟังข้อความนี้: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะผู้ที่มีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของ

พระองค์” (1 ยอห์น 5:10) ถ้าเราปฏิเสธที่จะเชื่อพยานหลักฐานของพระเจ้า เราก็ตราหน้าพระองค์ว่าเป็นผู้
มุกา-แต่พยานหลักฐานนั้นที่พระเจ้าประทานให้แล้วคืออะไร?

“และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มี
อยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ได้พระบุตรของพระเจ้านั้นก็ไม่มีชีวิต สิ่งเหล่านี้
ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงพวกท่านที่เชื่อบนพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าพวกท่าน
มีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อพวกท่านจะได้เชื่อบนพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:11-13)

พยานหลักฐานที่พระเจ้าประทานให้แล้วจริง ๆ แล้วก็คือนี้: พระเจ้าพระบิดาประทานชีวิตนิรันดร์ให้
แก่เรา และชีวิตนั้นที่พระองค์ประทานให้เราคือพระบุตรของพระองค์ ถ้าเรามีพระบุตรของพระเจ้า เราก็มีชีวิต
นิรันดร์ ถ้าเราไม่มีพระบุตรของพระเจ้า เราก็ไม่มีชีวิต วิธีที่เราถือครองพระบุตรของพระเจ้าคือ เชื่อในพระราชอาณาจักร
ที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และรับพระองค์ไว้ด้วยความเชื่อตามพยานหลักฐานนั้นที่พระเจ้าประทานให้แล้ว
เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาในใจของเราเพื่อรับประกันเรา เพื่อนำเรา
และเพื่อประทับตราเรา (รม. 8:9,14-16; อฟ. 4:30) มันเป็นเรื่องร้ายแรงที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ที่ได้รับ
ว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาตายแทนคนบาป-และจากนั้นก็ปฏิเสธที่จะ
ยอมรับพระเยซูเจ้า การกระทำเช่นนั้นในส่วนของคนไม่เชื่อเป็นบาปมากพอที่จะทำให้จิตวิญญาณถูกพิพากษา
ปรับโทษในนรกขุมลึกสุด

ความหวังเดียวแห่งความรอดอยู่ในพระสัญญาของพระเจ้า ถ้าเราไม่พบความรอดในพระสัญญาของ
พระเจ้า มันก็ไม่มี ความรอดมีให้สำหรับ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์
เพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลกแล้ว (1 ยอห์น 2:2; ยอห์น 3:16)

สำหรับทุกคนที่ปรารถนาที่จะรู้จักความจริงซึ่งไม่เพิ่มข้อเชื่อและประเพณี พระคำข้อเดียวก็เพียง
พอแล้ว: “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าเกี่ยวกับพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดว่าเฉื่อยช้า
แต่ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ต่อพวกเรา โดยไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวง
มาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) พระคำข้อนี้ไม่ต้องการคำอธิบาย

พระเจ้าทรงให้คำสัญญาแบบเหมารวมแล้วว่าคนทั้งหลายที่กลับใจใหม่และเชื่อก็จะได้รับความรอด ผู้
ใดที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เชื่อว่าพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อคนอธรรม ผู้ใดที่ยอมวางใจในพระเยซูคริสต์
เจ้า โดยเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาอีก ผู้ใดที่จะยอมรับพระเยซู
ตามข้อตกลงแห่งข่าวประเสริฐ-พระเจ้านั้นก็จะทรงช่วยให้รอด

สำหรับนายคุกในเมืองฟิลิปปีที่ถามว่า “ท่านทั้งหลายเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้”
เปาโลและสิลาสก็กล่าวว่า “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” และท่าน
ทั้งสองได้กล่าวพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่นายคุก และแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา และนายคุกจึงพา
ท่านทั้งสองไปในชั่วโมงเดียวกันของกลางคืนนั้น และล้างแผลของท่านทั้งสอง และได้รับบัพติศมา ทั้งเขาและ
ครัวเรือนของเขาในทันที... และมีความปิติยินดี โดยเชื่อในพระเจ้าพร้อมกับทั้งครัวเรือนของเขา” (กิจการ
16:31 เป็นต้นไป) นายคุกผู้นั้นได้รับความรอดโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า (ความเชื่อมาโดยการได้ยิน

และการไต่ถามโดยพระวจนะ) เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ- “และมีใช้โดยตัวเราทั้งหลายเอง มันเป็นของประทานของพระเจ้า” ทุกคนที่ได้เข้า (หรือที่จะเข้า) การหยุดพักของพระเจ้า ก็เข้าไปแล้ว (หรือจะเข้า) เพราะการไต่ถามและการเชื่อพระวจนะของพระองค์ผู้ทรงมูสาไม่ได้ พระวจนะของพระองค์ผู้ทรงให้คำสัญญาไว้

ท่านผู้อ่านที่รักครับ คุณได้รับเชิญให้เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า- “และท่านจะได้รับความรอด” พระเจ้าผู้ทรงมูสาไม่ได้ ทรงให้คำสัญญานี้ไว้ “ก่อนโลกได้เริ่มต้นขึ้น” สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสในที่นี้ ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดลใจของเปาโล ก็คือว่าพระประสงค์นั้นได้ถูกก่อร่างขึ้นก่อนพระเจ้าได้ทรงก่อร่างจักรวาล ก่อนพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลกนี้หรือสิ่งใดที่มีอยู่ในนั้น พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงวางแผน ทำให้สมบูรณ์แบบ และทำให้ความรอดเสร็จสิ้นแล้ว (1 ปต. 1:18-25)

ผมเชื่อในอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า พระเจ้าทรงทราบตอนจบ และทรงทราบมันมาตั้งแต่ต้น พระเจ้าไม่ทรงมีจุดเริ่มต้น (เพลงสดุดี 90:1,2) ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าทรงเป็นอยู่แล้ว ผมไม่เข้าใจมัน แต่ผมก็เชื่อมั่น-และผมมีความสุขที่ผมไม่เข้าใจอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า ถ้าผมเข้าใจ ผมก็คงมีอำนาจสิทธิ์ขาดสูงสุดไปแล้ว ผมก็คงเทียบเท่ากับพระเจ้าไปแล้ว-และผมดีใจที่พระเจ้าของผมทรงเป็นใหญ่กว่าผม! อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงจัดหาความรอดให้แก่ “ผู้ใดก็ตาม” แต่ผู้ใดก็ตามที่ได้รับความรอดก็ต้องมีความเชื่อในพระเจ้าในฐานะปัจเจกชน

ข้อ 3: “แต่ในเวลาที่ยังกำหนดไว้ ก็ได้โปรดให้พระวจนะของพระองค์ปรากฏโดยการเทศนา ซึ่งได้ทรงมอบไว้แก่ข้าพเจ้า ตามคำบัญชาของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา”

“แต่ในเวลาที่ยังกำหนดไว้”-นั่นคือ ณ เวลาที่กำหนดไว้, เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม, เวลานั้นซึ่งพระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้-เวลาที่เหมาะที่สุด ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องเชื้อสายของหญิงนั้น ในกาลาเทีย 4:4 เปาโลบอกเราว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์นั้นได้มาถึงแล้ว พระเยซูได้เสด็จมา-ประสูติจากหญิงคนหนึ่ง พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่ง พระเจ้าทรงมีโปรแกรมหนึ่ง-และแผนการของพระองค์จะถูกดำเนินการในทุกรายละเอียดปลีกย่อย นรกทั้งสิ้นก็หยุดยั้งพระองค์ไม่ได้ ไม่ว่าบาปและเหล่าคนบาปจะพยายามขัดขวางแผนการของพระองค์อย่างร้อนรนขนาดไหนก็ตาม พระองค์ผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดและทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นจะทรงครอบครองสูงสุดในท้ายที่สุด และไปตลอดหลายยุคที่ไม่รู้สิ้นสุด

ในเวลาอันเหมาะสมพระเจ้าทรง “โปรดให้พระวจนะของพระองค์ปรากฏโดยการเทศนา” ความหมายในที่นี้ก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ-ข่าวดีที่ว่าพระเมสสิยาห์ที่เร้าดำหนิได้ทรงถูกฆ่า พระโลหิตถูกทำให้หลังริน และพระเจ้าทรงยอมรับการถวายตัวเป็นเครื่องบูชาอันสมบูรณ์แบบ ชอบธรรม และไร้บาปของพระเยซูพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ แล้ว นี่เป็นข่าวดีที่มาถึงคนบาป ผู้ซึ่งพระเจ้าสามารถและควรพิพากษาปรับโทษในบึงไฟตลอดไป แต่เนื่องจากพระเยซูทรงเข้าแทนที่เราและทรงเอาชนะในทุกรายละเอียดแล้ว-ฝ่ายร่างกาย ฝ่ายจิตใจ ฝ่ายวิญญาณ ฝ่ายโลก หรือสิ่งใดก็ตาม เนื่องจากพระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความมรณา นรกและหลุมศพแล้ว และ

ทรงถือกุญแจแห่งนรกและหลุมศพ บัดนี้พระองค์จึงประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา และได้รับการยกชู ในพระองค์พระบิดาทรงพอพระทัยยิ่งนัก และขณะนี้พระเยซูทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ นี่เป็นข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงเปิดเผยพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์แล้วผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ

พระเจ้าได้ทรงมอบข่าวสารนี้ให้แก่เปาโล-และไม่ใช่แก่เขาเพียงผู้เดียว แต่แก่ผู้อื่นด้วย เปาโลอยากให้ ทิตัสทราบแน่นอนว่าข่าวสารที่เขาส่งมอบให้เป็นการลงโทษที่ได้รับการดลใจของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าประทานให้ แก่เขาและซึ่งเขาไม่ได้รับมาจากมนุษย์ แต่เขาไปไกลกว่านั้นโดยอธิบายว่า “...ตามคำบัญชาของพระเจ้าพระเจ้าผู้ ช่วยให้รอดของพวกเรา”

เปาโลชี้ให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเขาได้รับมอบพันธกิจจากพระเจ้า และว่าเขาเข้าส่วนในงานแห่งการ ประกาศข่าวประเสริฐโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ โปรดศึกษาค้นคว้ากาลาเทีย 1:1,11,12; 1 โครินธ์ 1:1; โรม 1:1-5 ในข้อพระคำเหล่านี้ทั้งหมดเปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรง เรียกเขา เจิมตั้งเขา ส่งเขาไป-และได้ทรงจัดเตรียมข่าวสารนั้นที่เขาจะต้องเทศนา! ข่าวสารนั้นคือข่าว ประเสริฐ- “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย” (รม. 1:16) ในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าถูกเปิดเผย และคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดย ความเชื่อ (รม. 1:17)

ในพระคำข้อนี้ของบทนี้ของเรา เปาโลกล่าวถึง “พระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา” ในคำพยาน ต่าง ๆ ของเราเรามักขอบคุณพระเยซูเจ้าที่ทรงช่วยเราให้รอด-และมันก็ควรเป็นเช่นนั้น แต่เราควร “ชื่นบาน ในพระเจ้า” เช่นกัน เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักเรายิ่งนักจนพระองค์ทรงหันพระพักตร์ไปเสียขณะที่พระ บุตรองค์เดียวของพระองค์ทรงชำระหนี้บาปของเรา อย่าลืมเด็ดขาดว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด “เพราะเห็น แก่พระเยซู” (อฟ. 4:32) หากไม่ใช่เพราะความรักของพระเยซูเจ้าและความเต็มพระทัยของพระองค์ที่จะรับ โทษแทนเราบนกางเขนนั้นและสิ้นพระชนม์ในความมรณานันที่เราน่าจะตายไปเสีย คุณกับผมก็คงถูกลิขิตให้ ถูกพิพากษาปรับโทษแล้ว พระเยซูได้ทรงแบกรับบาปของเราในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั้น-และ ทรงทำเช่นนั้นอย่างเต็มพระทัย พระองค์ได้ทรงสู้ทนกางเขนนั้น ไม่ทรงถือว่าความละเอียดของมันเป็นสิ่งสำคัญ ด้วยเห็นแก่ความยินดีที่ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์-คริสตจักรที่ไร้ตำหนิหรือไร้รอย คริสตจักรที่พระองค์ได้ ทรงสิ้นพระชนม์แทน (อฟ. 5:25-30; ฮบ. 12:1,2; อฟ. 2:4-7)

ข้อ 4: “ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าตามความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุข จากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด”

“ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าตามความเชื่อเดียวกัน” นี้บอกเราอย่างแน่ชัดว่าเปาโลได้นำชาย หนุ่มผู้นี้เข้าสู่ความรอด เขาเป็นบุตรชายของเปาโลในความเชื่อนั้น เหมือนกับที่โธมัสเป็น (1 ทธ. 1:2) “ตาม ความเชื่อเดียวกัน (after the common faith)” ไม่ได้หมายความว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นของปกติ ธรรมดาหรือสามัญในความหมายที่ว่ามันมีแหล่งกำเนิดอันต่ำต้อย หรือราคาถูก “common” บ่งบอกถึง “ที่ เป็นของคนทั้งปวง” ซึ่งตรงข้ามกับ “ของคน ๆ เดียว”-หรือซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่เป็นของคนไม่กี่คน พระคำข้อนี้

กล่าวถึงความเชื่อนั้นของผู้เชื่อทั้งปวง และสิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้จริง ๆ แล้วก็คือ “ทิตัส บุตรของข้าพเจ้าในชาวประเสริฐนั้น” เปาโลได้ให้กำเนิดทิตัส และเขาถูกให้กำเนิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าโดยทางชาวประเสริฐนั้น- “...พระวจนะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้น... ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้” (ยากอบ 1:21)

“...ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุข...” พระคุณมาก่อนพระเมตตา หากไม่มีพระคุณ ก็ไม่มีพระเมตตา พระเจ้าสามารถส่งเราแต่ละคนไปนรกได้-และสมควรที่จะทรงทำเช่นนั้นด้วย พระเจ้าทรงบริสุทธิ์... พระองค์ทรงชอบธรรม เราได้ทำบาป และ “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” แต่โดยพระคุณเราจึงได้รับความรอดได้ พระเจ้าสามารถชอบธรรมและยังทรงนับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ เมื่อไม่มีพระคุณก็ไม่มีพระเมตตา และเมื่อไม่มีพระคุณก็ไม่มีสันติสุข แต่ “เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1) พระคุณ พระเมตตา และสันติสุขมา “จากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา”

ยูดาสกล่าวถึงความรอดที่เรามีร่วมกันนั้น: “พวกท่านที่รัก เมื่อข้าพเจ้าได้กระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความรอดที่เรามีร่วมกันนั้น ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับข้าพเจ้าที่จะเขียนถึงพวกท่าน และเตือนสติพวกท่านว่า พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” (ยูดาส 3) “ความรอดที่เรามีร่วมกันนั้น” มีความหมายเหมือนกับ “เดียวกัน” ในทิตัส 1:4...มัน เป็นความรอดเดียวกัน-คนทั้งปวง ไม่ว่าจะชาติพันธุ์ใด ก็รับความรอดโดยวิธีเดียวกัน “ความเชื่อเดียวกัน” คือ ความเชื่อเดียว-เพราะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น: ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า คำถามนั้นไม่ใช่ปริมาณของความเชื่อ หรือชนิดของความเชื่อที่คุณมี แต่คุณมีความเชื่อของคุณในผู้ใด? “พวกท่านคิดอะไรรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” (มธ. 22:42) ถ้าคุณเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้า คุณก็ถูกให้บังเกิดโดยพระเจ้า (1 ยอห์น 5:1) คำถามเรื่องบาปเป็นอันยุติ มันถูกชำระสะสางแล้วเมื่อพระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” บัดนี้มันคือคำถามเรื่องพระบุตรแล้ว

พระเยซูทรงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่า เราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด” และพวกเขาทูลว่า “บางคนว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” แล้วพระเยซูทรงถามว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด” และซีโมนเปโตรตอบและทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:13-16) ในยอห์น 6:53 พระเยซูตรัสว่า “...ยกเว้นท่านทั้งหลายกินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และดื่มโลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย” และเมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้ “...หลายคนในพวกสาวกของพระองค์ก็กลับไป และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป แล้วพระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “พวกท่านก็จะจากไปด้วยหรือ” แล้วซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 6:53-68)

วันนี้เราได้ยินเยาะเกี่ยวกับ “ความเป็นหนึ่งเดียวกันของคริสตจักร...การจับมือกัน...คริสตจักรโลกหนึ่งเดียว”-และทุกนิกายที่จับมือกันเพื่อเขียนพระคัมภีร์เล่มเดียวที่ใช้ร่วมกัน แต่คำสอนเช่นนั้นผิดแปลกไปจาก

พระวาทะของพระเจ้า! เรามีพระคัมภีร์นั้น พระวาทะของพระเจ้า และไม่ว่าพวกสมัชชาใหม่นิยมจะกล่าวหรือทำอะไร คนทั้งปวงก็รับความรอดโดยวิธีเดียวกัน ความเชื่อนั้นที่ช่วยให้รอดคือ “ความเชื่อเดียวกัน” ความรอดที่มันนำมาให้คือ “ความรอดที่เรามีร่วมกัน” พระเยซูไม่ใช่ประตูบานหนึ่ง...ทางหนึ่ง...ผู้เลี้ยงที่ดีคนหนึ่ง...ชีวิตหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นทางนั้น ประตูนั้น ผู้เลี้ยงที่ดีนั้น ชีวิตนั้น พระองค์ทรงเป็นขนมปังนั้น ความสว่างนั้น น้ำนั้น-พระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา! ในยอห์น 14:6 พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา”

ข้อปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับบรรดาผู้ดูแล

ข้อ 5: “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ละท่านไว้ที่เกาะครีต เพื่อท่านจะได้จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ยังบกพร่องอยู่ และตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ไนนครทุกแห่งตามที่ข้าพเจ้าได้มอบหมายไว้แก่ท่านแล้ว”

“เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ละท่านไว้ที่เกาะครีต” เปาโลได้ออกไปจากเกาะครีตแล้ว-น่าจะอย่างไร-และได้สั่งที่ตัสให้จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ “ยังบกพร่องอยู่”-สิ่งต่าง ๆ ที่ยังค้างคา ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เปาโลหมายถึงการจัดแจงบางอย่างซึ่งเขาได้เริ่มต้นแต่พบว่ามันเป็นไปได้ที่จะทำให้เสร็จสมบูรณ์ (ด้วยเหตุผลหลายประการที่ไม่ถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากฉบับนี้) เขาถูกผลักไสไปจากเกาะนั้นเพราะการข่มเหงหรือถูกเรียกตัวไปปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ที่เรียกร้องความเอาใจใส่ของเขาในที่ประชุมอื่น ๆ เราไม่ทราบ

คำกรีกสำหรับ “จัดระเบียบ” ไม่ปรากฏที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด มันหมายถึง “อย่างเหมาะสม...ทำให้เหยียดตรง...ทำให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น” มันถูกใช้ “ในความหมายของการทำให้สิ่งที่บกพร่องกลับมาถูกต้องอีกครั้ง เป็นพันธกิจหนึ่งแก่ที่ตัส ไม่ใช่เพื่อเพิ่มเข้ากับสิ่งที่อัครทูตท่านนี้ได้ทำไปแล้ว แต่เพื่อฟื้นฟูสิ่งที่ได้ล้มลงในความไม่เป็นระเบียบ ตั้งแต่อัครทูตท่านนี้ได้ทำงานหนักในเกาะครีต นี้ถูกเสนอแนะโดยคำว่า เอเฟซ” (โดย W.E. Vine ในพจนานุกรมภาษากรีก) มีหลายสิ่งที่ถูกปล่อยให้ค้างคาอยู่ ซึ่งที่ตัสจะต้องจัดระเบียบ ทำให้เหยียดตรง และจัดแจงขณะที่เปาโลไม่อยู่-บางทีสิ่งที่โดดเด่นที่สุดก็คือ การแต่งตั้งพวกผู้ปกครองไนนครต่าง ๆ ที่ชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแล้วและที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่งได้ถูกก่อตั้งแล้ว ที่ตัสจะต้อง “ตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ไนนครทุกแห่ง” คำว่า “ตั้ง” ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเหล่าผู้ปกครอง ผู้ช่วย หรือผู้รับใช้ หมายถึง “การมอบหมายหน้าที่หรืออำนาจในการรับใช้; การแนะนำ ก่อตั้ง และวางรากในตำแหน่งศิษยาภิบาล พร้อมกับรูปแบบและความหลังต่าง ๆ ตามธรรมเนียมปฏิบัติ” (เว็บสเตอร์)

ที่ตัสจะต้องแต่งตั้งชายทั้งหลายเหนือคริสตจักรเหล่านั้น-แต่ด้วยวิธีการใดนั้นเราไม่ทราบ เพราะมันไม่ถูกระบุในที่นี้ ไม่มีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าเขาทำเช่นนี้โดยไม่ได้มาจากการตัดสินใจเลือกของผู้คนเหล่านั้น เขาไม่ได้ตั้งตัวเองขึ้นเป็น “เจ้านายเหนือผู้สืบทอดของพระเจ้า” และไม่ใช่ในฐานะเผด็จการฝ่ายวิญญาณคนหนึ่ง พวกผู้ปกครอง (หรือตามที่ภาษากรีกจะแปลคำนี้ว่า “เพรสไบเตรี”) ก็ถูกเรียกว่า พวกผู้ดูแล เช่นกัน-เพราะว่าเปาโล ในการพรรณนาถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ของพวกเขา (ข้อ 6-9) เรียกพวกเขาว่าเหล่าผู้ดูแล (เปรียบเทียบ 1 ทิโมธี 3:1 เช่นกัน) “...ตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ไนนครทุกแห่ง... ถ้าผู้ใดเป็นคนไรที่ติ...เพราะว่าผู้ดูแลนั้นต้องไรที่ติ...” ถ้าเหล่าผู้ปกครองและผู้ดูแลในสมัยของพวกอัครทูตมีศที่แตกต่างกัน ข้อปฏิบัตินี้ที่ถูกให้แก่ที่ตัสก็คงปราศจากความหมายอย่างสิ้นเชิง-และแน่นอนว่าเปาโลไม่ได้ใส่คำต่าง ๆ ในจดหมายฝากเหล่านี้เพียงเพื่อ

เติมช่องว่างให้เต็ม ตามที่ W.E. Vine กล่าวใน Expository Dictionary of New Testament Words ของเขา คำเหล่านี้มีความหมายเหมือนกัน:

“อะพิสคอปอส-ตรงตัวคือ ผู้ดูแล (อะพิ, เหนือ, สคอปะเอ, ดูหรือเฝ้ามอง) อันเป็นที่มาของคำอังกฤษ ‘bishop’ ซึ่งมีความหมายเดียวกันอย่างชัดเจน ฎกพบในกิจการ 20:28; ฟป. 1:1; 1 ทธ. 3:2; ทต. 1:7; 1 ปต. 2:25 เพรสบูเตอรอส, ผู้ปกครอง, เป็นอีกคำหนึ่งที่ใช้สำหรับบุคคลเดียวกันกับบิชอป หรือผู้ดูแล ฎกกิจการ 20:17 กับข้อ 28 คำว่า ‘ผู้ปกครอง’ บ่งบอกถึงประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณแบบผู้ใหญ่และความเข้าใจของคนเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาเช่นนั้น; คำว่า ‘บิชอป’ หรือ ‘ผู้ดูแล’ บ่งบอกถึงอุปนิสัยของงานนั้นที่ถูกรับมากระทำ ตามน้ำพระทัยและการแต่งตั้งของพระเจ้า เช่นในภาคพันธสัญญาใหม่ จะต้องมียกผู้ดูแลในคริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่ง, กิจการ 14:23; 20:17; ฟป. 1:1; ทต. 1:5; ยก. 5:14 ที่ได้ที่คำเอกพจน์นี้ถูกใช้ เนื้อหาตอนนั้นก็กำลังพรรณนาถึงสิ่งที่ผู้ดูแลคนหนึ่งควรเป็น, 1 ทธ. 3:1; ทต. 1:7 พระคริสต์เองทรงถูกตรัสถึงว่าเป็น ‘ผู้ดูแลแห่งจิตวิญญาณของพวกเรา’, 1 ปต. 2:25”

คุณสมบัติเหล่านั้นซึ่งเปาโลให้เกี่ยวกับพวกผู้ดูแล (พวกบิชอป) ไม่ใช่คุณสมบัติซึ่งเป็นของพวกเจ้าอธิการของสังฆมณฑลหนึ่ง อย่างที่เรารู้จักพวกเขาในพระศาสนจักรวันนี้ ตรงกันข้าม ในที่นี้มีนัยกล่าวถึงผู้ดูแลคนหนึ่งเช่น ศิษยาภิบาลคนหนึ่งของคริสตจักรหนึ่ง หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่ง มันถูกนำเสนออย่างชัดเจนในข้อ 7 ว่าชายเหล่านั้นที่ติดสจะต้องแต่งตั้งคือ พวกผู้ดูแล และกระนั้นมันก็เป็นเรื่องเหลวไหลอย่างแน่นอนที่จะสันนิษฐานว่าเปาโลหมายถึง พวกเจ้าอธิการอย่างที่เรารู้จักพวกเขาในบางศาสนาและบางนิกายวันนี้

“ในนครทุกแห่ง...” ตามความหมายสมัยใหม่ของคำว่า บิชอป คน ๆ เดียวกันน่าจะเพียงพอแล้วสำหรับเกาะครีต แต่ที่ติดสได้รับคำบัญชาให้แต่งตั้งพวกผู้ดูแลในนครทุกแห่ง

มีอยู่หลายนครบนเกาะครีต นักประวัติศาสตร์บางท่านเสนอแนะว่ามีนครอยู่ประมาณเก้าสิบถึงหนึ่งร้อยแห่งบนเกาะนั้น และด้วยเหตุนี้เราจึงสันนิษฐานว่าบางนครเหล่านั้นเป็นเมืองขนาดเล็กที่มีผู้อยู่อาศัยอยู่ไม่กี่คน มันจึงดูเหมือนไม่น่าจะเป็นอย่างแน่นอนที่แต่ละนครเหล่านี้-หรือหมู่บ้าน แล้วแต่กรณี-จะมีขนาดใหญ่โตพอสำหรับเจ้าอธิการคนหนึ่งเหมือนที่เราคิดถึงพวกเจ้าอธิการในพระศาสนจักรท้องถิ่นวันนี้ ผมแน่ใจว่าเปาโลหวังว่าขณะที่ติดสไปเยือนหลายนครเหล่านั้นเพื่อแต่งตั้งพวกผู้ดูแลที่นั่น ที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่งจะถูกก่อตั้งในเมืองเล็ก ๆ ซึ่งเป็นที่ ๆ ยังไม่มีการก่อตั้งที่ประชุมเลยสักแห่ง ดังนั้นคริสตจักรใหม่ ๆ จะถูกให้กำเนิดขึ้นผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐโดยชายหนุ่มผู้ซึ่งเปาโลเรียกว่า “บุตรแท้ของข้าพเจ้าตามความเชื่อเดียวกัน”

“...ตามที่ข้าพเจ้าได้มอบหมายไว้แก่ท่านแล้ว” คำกรีกตรงนี้มีหมายความว่า “ตามที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน...หรือได้ให้ข้อปฏิบัติแก่ท่าน” นี่เป็นคนละคำกับคำที่ถูกใช้ในส่วนตัวของพระคำข้อนี้และถูกแปลเป็น “ตั้ง” เปาโลไม่ได้สั่งที่ติดสให้เจิมตั้งพวกผู้ปกครองในลักษณะเดียวกันกับที่เปาโลได้เจิมตั้งเขา แต่ที่ติดสจะต้องแต่งตั้งชายเหล่านั้นให้ดูแลคริสตจักรท้องถิ่นในนครต่าง ๆ เหล่านั้น และให้ทำเช่นนั้นตามที่เขาได้รับการชี้แนะโดยอัครทูตเปาโล ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลได้ให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่เป็นคำพูดแก่ที่ติดสก่อนเขาจากไป และได้

กำหนดไว้อย่างแน่ชัดว่าจะต้องทำอะไร ทิตัสจะต้องปฏิบัติตามข้อปฏิบัติเหล่านั้นของเปาโลเพราะว่าข้อปฏิบัติเหล่านั้นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 6: “ถ้าผู้ใดเป็นคนไร้ที่ติ เป็นสามีของภรรยาคนเดียว มีบรรดาบุตรที่สัตย์ซื่อ ไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นนักเลงหรือเป็นคนต้อกระด้าง”

มีชายหลายคนในคริสตจักรเหล่านั้นในเกาะครีตผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหล่านี้สำหรับผู้ปกครอง แต่พวกเขา ยังไม่ได้ถูกแต่งตั้ง เปาโลสั่งทิตัสให้ทำการแต่งตั้งเช่นนั้น และจากนั้นเขาก็กำหนดคุณสมบัติเหล่านี้เพื่อที่จะไม่มีการทำผิดพลาดในส่วนของการแต่งตั้งบุคคลต่าง ๆ ที่ใช่เพื่อรับตำแหน่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบเหล่านี้

ผู้ปกครองและผู้ดูแลมีตำแหน่งหน้าที่เดียวกัน อานาธิมา 20:17 และ 28 คุณจะหมายเหตุว่าคำ ๆ นี้ เป็นพหูพจน์เสมอ และไม่เคยเป็นเอกพจน์เลย ไม่มีบันทึกเลยเกี่ยวกับผู้ปกครองเพียงคนเดียวในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง หน้าที่และการปฏิบัติงานเหล่านั้นของพวกเขาผู้ปกครองคือ การปกครองในที่ประชุมท้องถิ่น (1 ทธ. 3:4,5; 5:17) พวกเขาจะต้องอารักขาความจริงที่ถูกเปิดเผยแล้ว ห้ามคำสอนผิดไม่ให้เข้ามา ซึ่งบิดเบือนความจริงนั้นตามที่ถูกเปิดเผยแล้วแก่อัครทูตเปาโล (ทิตัส 1:9) พวกเขาผู้ปกครอง “ดูแล” คริสตจักรท้องถิ่นในลักษณะเดียวกันกับผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งดูแลฝูงแกะของเขา (กิจการ 20:28; ยอห์น 21:16; ฮบ. 13:17; 1 ปด. 5:2) พวกเขาผู้ปกครองถูก “ตั้ง” ในคริสตจักรทั้งหลายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 20:28) และมีการเน้นหนักเกี่ยวกับการแต่งตั้งพวกเขาอย่างเหมาะสม (กิจการ 14:23; ทต. 1:5)

ในช่วงแรก ๆ ของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ พวกเขาผู้ปกครองถูก เจิมตั้ง-คำกรีกนี้หมายถึง “การเลือก... การมอบหมายหน้าที่ด้วยมือ” ในกิจการ 14:23 พวกเขาผู้ปกครองถูกเลือกหรือถูกแต่งตั้งโดยการวางมือของพวกเขา อัครทูต ในหนังสือทิโมธีและทิตัสคุณสมบัติเหล่านั้นสำหรับผู้ปกครองกลายเป็นส่วนหนึ่งที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ซึ่งถูกระบุไว้สำหรับนำทางคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายในการแต่งตั้งพวกเขาผู้ปกครอง (1 ทธ. 3:1-7)

“ถ้าผู้ใดเป็นคนไร้ที่ติ เป็นสามีของภรรยาคนเดียว...” ใน 1 ทิโมธี 3:2 เราได้อธิบายเรื่องนี้อย่างเต็มที่แล้ว และสิ่งที่เราต้องกล่าวตรงนี้ก็ก็คือว่า ผู้ดูแลต้องเป็นชายที่มีภรรยาคนเดียว ไม่มีที่ในคริสตจักรสำหรับผู้ดูแลหรือผู้ปกครองคนใดที่มีภรรยาสองคนซึ่งยังมีชีวิตอยู่ เพราะตำแหน่งหน้าที่อันสำคัญนั้นที่เขาถือครอง ผู้ดูแลจึงต้องไร้ที่ติในสิ่งสารพัด มันเป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อที่จะดำเนินชีวิตอันไร้ที่ติหากเขายอมจำนนอย่างเต็มที่และอุทิศตัวอย่างสิ้นสุดใจต่อหน้าพระทัยของพระเจ้าและถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คุณสมบัติข้อแรกที่ผู้ดูแลต้องมีก็คือ เขาต้องเป็นคน “ไร้ที่ติ เป็นสามีของภรรยาคนเดียว”

“...มีบรรดาบุตรที่สัตย์ซื่อ” (จงสังเกต 1 ทิโมธี 3:4,5) สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ก็คือว่าผู้ปกครองหรือผู้ดูแลต้องมีครอบครัวที่ถูกปกครองดี ครอบครัวซึ่งให้ความเคารพเขาอย่างเต็มที่ ครอบครัวซึ่งถูกอบรมเป็นอย่างดีในเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย ถ้าครอบครัวของผู้ดูแลคนใดไม่นับนอบเชื่อฟังและต่อต้านเรื่องฝ่ายวิญญาณ หรือถ้าเหล่าสมาชิกของครอบครัวนั้นเป็นคนไม่เชื่อหรือคนชอบเยาะเย้ย ชายคนนั้นก็ไม่มีโอกาสฝากฝังให้ปกครองคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้

มีการนำเสนออย่างชัดเจนในที่นี้ว่าผู้ปกครองหรือผู้ดูแลต้องเป็นคนรักครอบครัว มีภรรยาและลูก ๆ ที่เคารพเขาจนถึงระดับอันเต็มเปี่ยมที่สุด ครอบครัวของเขาต้องมีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาต้องรักคริสตจักร

และสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าและร่วมมือกับหัวหน้าครอบครัวในสิ่งสารพัด ถ้าชายใดไม่สามารถปกครองบ้านของ
ตัวเองและนำครอบครัวของเขาเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณได้ เขาจะนำคริสตจักรได้อย่างไร? ถ้าเขา
เป็นชายที่ไม่ได้รับความเคารพนับถือจากครอบครัวของตัวเอง เขาก็หวังไม่ได้ว่าจะได้รับความเคารพนับถือจาก
คริสตจักร

ข้อ 7: “เพราะว่าผู้ดูแลนั้น ต้องไว้ที่ติ ในฐานะเป็นผู้รักษาของพระเจ้า ไม่เป็นคนต้อติง ไม่เป็นคนที่ไม่
โมโหหลับฝัน ไม่สนใจเหล่าอู้งุ่น ไม่เป็นนักเลง และไม่โลภทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน”

เปาโลกำลังเน้นย้ำตรงนี้ว่า เพื่อที่จะทำหน้าที่เหล่านั้นของผู้ดูแล ชายคนหนึ่งควรเป็นคนไว้ที่ติ-คนที่ไม่
อาจถูกใส่ความได้ ผู้ดูแลต้องไม่เป็นคนต้อติง (หมายเหตุ 2 ปต. 2:10) คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ไม่ปรากฏที่อื่นอีกใน
ภาคพันธสัญญาใหม่ มันหมายถึง “ทะนงตัว ถือตัว อวดดี โยโส” คนที่ทะนงตัวไม่เหมาะสำหรับตำแหน่งผู้ดูแล
คนที่ชอบโต้เถียง ไม่มีความอดทน ไม่อ่อนอ่อน โอหัง ก็ไม่เหมาะสำหรับตำแหน่งผู้ดูแล ผู้ดูแลจะต้องไม่
ออมชอมกับคำสอนผิดหรือความชั่วร้าย และเขาต้องไม่เป็นคนที่ต้อติงและเห็นแก่ตัว คนที่สนใจแต่ตัวเองก็เป็น
ผู้แทนของพระเยซูเจ้าไม่ได้ ซึ่งพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่เห็นแก่ตัวมากที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่บนพื้นพิภพ

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลายเป็นเหมือนอย่างที่คุณทั้งปวงเป็น เพื่อที่ข้าพเจ้าจะชนะบางคนได้”
แน่นอนว่าเขาไม่ใช่คนอมชอมเมื่อมันเกี่ยวข้องกับการเทศนาพระคุณบริสุทธิ์ของพระเจ้าและข่าวประเสริฐอัน
บริสุทธิ์นั้น โดยปราศจากความกลัว การเอาใจ หรือการขอภัย!

“ไม่เป็นคนที่โมโหหลับฝัน” มันเป็นหน้าที่ที่พระเจ้าทรงกำหนดและความรับผิดชอบที่พิเศษมาก ๆ
ของเหล่าผู้นำในคริสตจักรที่จะเป็นแบบอย่างของผู้เชื่อในทุกด้านของชีวิต ไม่ว่าผู้นำคนนั้นจะเป็นผู้รับใช้ ผู้
ช่วย ครุสอนรวี หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลกล่าวถึงคริสเตียนทั้งหลายว่าเป็น “จดหมายฝากที่มีชีวิต
ซึ่งถูกอ่านโดยคนทั้งหลาย” ในสิ่งสารพัดที่เราทำและพูด เราควรเป็นแบบอย่างของพระคริสต์ เราควรเดินใกล้
ชิดกับพระเยซูและยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จนคนอื่น ๆ จะมองเห็นพระเยซูในชีวิตของเรา

ด้วยเหตุนี้ ผู้ดูแลจึงต้องไม่เป็นคนที่โมโหง่ายกับสิ่งเล็กน้อยที่สุดที่อาจเข้ามาในชีวิตของเขา ซึ่งเขาไม่
เห็นด้วยหรือซึ่งเขาไม่ชื่นชม เขาไม่สามารถ “ฉุนขาด” หรือ “โวยวาย” ใส่ผู้คนได้ หากเขาอยากจะเป็นผู้แทน
ของพระเยซูคริสต์เจ้า เขาก็ต้องแสดงออกถึงความรัก ความเมตตากรุณา ความถ่อมใจ และการเสียสละเหมือน
ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำในสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงกระทำขณะอยู่บนโลกนี้

“ไม่สนใจเหล่าอู้งุ่น” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำแปลแบบตรงตัวในที่นี้ควรอ่านว่า “ไม่พร้อมที่จะ
ทะเลาะและเสนอความผิด เหมือนคนที่อยู่ในเหล่าอู้งุ่น” คำกรีกนี้ปรากฏแค่สองครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่-
ตรงนี้ในข้อ 7 และใน 1 ทิโมธี 3:3 โดยการใช้การเปรียบเทียบ เปาโลกำลังกล่าวว่า “ผู้ดูแลไม่ควรปฏิบัติตน
หรือพูดเหมือนคนเหล่านั้นที่กำลังพูดขณะดื่มเหล่าอู้งุ่น เหมือนในการสามะเลเทเมา” เราอาจยกภาพประกอบ
ได้ดังนี้:

คนทั้งหลายที่นั่งจ่อมอยู่กับเหล่าอู้งุ่นและดื่มต่อไปเรื่อย ๆ ก็จะเริ่มเอะอะและส่งเสียงดัง ในหลายกรณี
การโต้เถียงก็เกิดขึ้นและบางครั้งก็นำไปสู่การทำร้ายร่างกาย ผู้ดูแล-หรือผู้นำคนใดในคริสตจักร-ต้องไม่
แสดงออกถึงจิตวิญญาณเช่นนั้น เขาต้องเป็นคนที่รักสันติ ไม่ใช่ชอบหาเรื่องทะเลาะ เหล่าอู้งุ่นปกติแล้วก่อให้เกิด

เกิดจิตใจที่ชอบหาเรื่องและการทะเลาะวิวาทที่ผู้ดูแลต้องไม่แสดงออกเด็ดขาด

ในเอเฟซัส 5:18 เปาโลกล่าวว่า “และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งการเกินพอดีอยู่นั้น แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” ผู้ดูแลควรเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ ซึ่งออกผลของพระวิญญาณ อันได้แก่ “ความรัก ความปลอบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องสิ่งเหล่านี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย” (กท. 5:22,23)

“ไม่โลภทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” ผู้ดูแลต้องไม่ปรารถนาผลกำไรต่ำช้าในทางการเงิน การที่เหล่าผู้นำในคริสตจักรจะปรารถนา “ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” ก็ถูกประณามอย่างรุนแรงทุกหนแห่งในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่โดยเฉพาอย่างยิ่งในส่วนของผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ นักเทศน์คนหนึ่งมีสิทธิได้รับการเลี้ยงดู และคริสตจักรควรสนับสนุนเขา (จงศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ บทที่ 9) แต่ไม่มีสิ่งใดจะขัดขวางความมีประโยชน์ของผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐอย่างรวดเร็วและเต็มทีมากเท่ากับการรักเงิน

เปาโลเตือนทิโมธีว่า “...การรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น” (1 ทธ. 6:10 วรรคแรก) มันเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่เหล่าผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐและเหล่าผู้นำในที่ประชุมท้องถิ่นต้องเป็นแบบอย่างของสิ่งที่คนทั้งหลายควรเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา...ในธุรกิจการงาน ในชุมชน และในความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา ไม่มีผู้รับใช้ที่แท้จริงคนใดแห่งข่าวประเสริฐเทศนาเพื่อเงิน แน่แน่นอนว่า “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (ลูกา 10:7; 1 ทธ. 5:18) แต่เปาโลบอกเราว่า “...พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19) ถ้าพระเจ้าทรงเรียกชายคนหนึ่งให้เทศนาพระวจนะ พระเจ้าก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเขาได้หากผู้รับใช้คนนั้นเต็มใจที่จะวางใจพระเจ้าและไม่พึ่งพาความเข้าใจของตัวเอง

ข้อ 8: “แต่เป็นคนมีอัครมาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนยุติธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง”

“...เป็นคนมีอัครมาสัยรับแขกดี”- (ดูการอธิบายเกี่ยวกับ 1 ทิโมธี 3:2)

“เป็นผู้รักคนดี”...สิ่งใดที่ดี บริสุทธิ์ ชอบธรรม เทียงธรรม มันอาจหมายถึงคนดี-คนที่มีชื่อเสียงดี คนที่มีคำพยานที่ดี มันอาจหมายถึงอุดมการณ์ที่ดีซึ่งเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติที่ทนทุกข์อยู่-ความรักชนิดที่ถูกต้องซึ่งถูกปฏิบัติในพระนามของพระเยซูเจ้า พระผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้ดูแลต้องเต็มล้นและถูกซึมซาบโดยความรัก เขาต้องต้อนรับขับสู้ในสิ่งสารพัด คนที่ดำรงตำแหน่งนี้ในคริสตจักรท้องถิ่นควรรักทุกสิ่งที่ดีในชุมชนนั้นและพร้อมที่จะส่งเสริมทุกสิ่งที่ดีและเทียงธรรม ทุกสิ่งที่จะถวายเกียรติพระเจ้า เขาควรรักคนดีทุกคน-ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะอยู่ในคริสตจักรเดียวกันหรือไม่ เขาไม่ควรสร้างศัตรูโดยการหาข้อจับผิดเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ประจํานิยาย

ผู้ดูแลต้องเป็นคนที่ “รู้จักประมาณตน”-ไม่เพียงในการงดเว้นจากเหล้าสุราเท่านั้น แต่เกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ ด้วย คำ ๆ นี้มีความหมายว่า “มีความคิดที่มีสติสัมปชัญญะ” หรือควบคุมตัวเอง พอประมาณ หรือมีวิจาร์ณญาณ ผู้ดูแลจะต้องมีวิจาร์ณญาณและมีสติสัมปชัญญะในทุกด้านของชีวิตและพฤติกรรม เขาจะต้องไม่มึนเมาไปกับความหยิ่งยโส อารมณ์ฉุนเฉียว-หรือทางอื่นใด

เขาควไม่เพียงมีสติสัมปชัญญะเท่านั้น-เขาต้องเป็นคน “ยุติธรรม” เขาต้องซื่อตรง เทียงธรรม เปิดเผยและตรงไปตรงมาในการกระทำกิจทุกอย่างของเขา กับเพื่อนมนุษย์ของเขา เขาต้องเป็นคน “บริสุทธิ์” ชาวโลกเฝ้ามองชีวิตของผู้เชื่อทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตของเหล่าผู้นำในที่ประชุมท้องถิ่น มันเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่ผู้ดูแลต้องระมัดระวังที่จะดำเนินชีวิตแบบปราศจากคำครหา ผู้นำคนใดในคริสตจักรก็ส่งผลดีน้อยมากหากเขาไม่เป็นคนบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตของเขา โดยอุทิศตนอย่างสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในหน้าที่ทั้งหมดของเขา โดยควบคุมแรงปรารถนาและความอยากต่าง ๆ ของตนได้เด็ดขาด อ่านกิจการ 24:25; 1 โครินธ์ 7:9; 9:25; และกาลาเทีย 5:23

ผู้ดูแลของพระเจ้าต้องเป็นคนที่ “ใจเย็น” เขาต้องไม่เป็นคนที่ตื้อตึง เขาต้องไม่ “ฉุนขาด” และกล่าวคำพูดต่าง ๆ ที่น่าเกลียด เขาต้องไม่เป็นคนที่ดื่มเหล้าองุ่นเป็นประจำหรือเป็นคนที่ไม่ภักดีเงิน ถ้าเขาไม่เป็นคนที่ มีสติสัมปชัญญะ ยุติธรรม บริสุทธิ์ รู้จักประมาณตนในทุกสิ่ง หากเขาไม่ได้เกิดมาเลยก็ดีกว่าที่เขาจะประกาศตัวว่าเป็นผู้นำคนหนึ่งในสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าและโดยการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา ขัดขวางอุดมการณ์ของพระคริสต์และนำความเสื่อมเสียมาสู่คำพยานของคริสตจักรในชุมชนนั้น ๆ!

ข้อ 9: “โดยยึดมั่นในถ้อยคำอันสัตย์ซื่อตามที่เขาได้รับคำสอนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถ โดยหลักคำสอนอันถูกต้อง ทั้งเตือนสติและโน้มน้าวบรรดาคนที่พูดต่อต้านนั้น”

“โดยยึดมั่นในถ้อยคำอันสัตย์ซื่อ” หมายถึงหลักคำสอนที่แท้จริงเหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐ ผู้ดูแลจะต้องยึดมั่นในหลักคำสอนอันบริสุทธิ์และต่อต้านใครก็ตามที่อยากนำคำสอนผิดเข้ามาหรือสอนหลักคำสอนเทียมเท็จในชุมชนนั้นหรือในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น เขาจะต้องต่อต้านทุกระบบของหลักปรัชญาเทียมเท็จ เขาต้องเป็นชายคนหนึ่งที่น่าเชื่อถือในหลักคำสอน ในความเชื่อของเขาเกี่ยวกับความเชื่อที่ครั้งหนึ่งได้ถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว เขาต้องเป็นชายคนหนึ่งที่น่าเชื่อถือและไว้วางใจได้เกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ และพึงพาได้ว่าจะรักษาไว้และปกป้องข่าวประเสริฐแท้แห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งเปาโลได้เทศนาอย่างร้อนรนและอย่างไม่อ้อมค้อมเช่นนั้น และซึ่งโดยข่าวประเสริฐนั้นหลายร้อยคนได้กลับใจมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน และที่ประชุมท้องถิ่นหลายแห่งได้ถูกก่อตั้ง ผู้ดูแลต้องเป็นชายคนหนึ่งที่มีอุปนิสัยเข้มแข็งเช่นเดียวกับใจที่สะอาดและชีวิตอันไร้ที่ติ

“ตามที่เขาได้รับคำสอนมาแล้ว” คำกล่าวนี้แสดงออกชัดเจนว่าผู้ดูแลควรเป็นคนที่ถูกสอนมาแล้ว-ไม่ใช่ผู้รับเชื่อใหม่ ผู้เรียนรู้ หรือทารกในพระคริสต์ เขาจะต้องเป็นชายคนหนึ่งที่น่าเชื่อถือในพระวจนะของพระเจ้า ตามคำสอนนั้นซึ่งถูกเทศนาโดยเปาโล-อัครทูตผู้หนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความจริงของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้า

นี่ไม่ได้หมายความว่าเขาในฐานะบุคคลหนึ่งได้ถูกสอน แต่เขาจะต้องยึดมั่นหลักคำสอนอันบริสุทธิ์แห่งความเชื่อตามที่มันได้ถูกส่งมอบโดยคนทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเพื่อเปิดเผยข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐแก่มนุษยชาติ “ถ้อยคำอันสัตย์ซื่อ” (หลักคำสอนหรือคำสอน) บ่งบอกถึงข่าวประเสริฐซึ่งได้ถูกสื่อสารแก่มนุษยชาติแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่พระเจ้าได้ตรัสแก่ชายทั้งหลายที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง-เหล่าผู้บริสุทธิ์-และได้ประทานให้แก่พวกเขาข่าวสารนั้นที่พวกเขาจะต้องมอบให้แก่ชาวโลก...ไม่ใช่ข่าวสารแห่งเหตุผล

แบบมนุษย์ แต่เป็นข่าวสารที่พระเจ้าทรงสอน-ใช้แล้วครับ ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสแก่เหล่าผู้บริสุทธิ์ พวกเขาทั้งนั้นทึกลงไปและสอนหลักคำสอนนั้น

“...เพื่อเขาจะสามารถ โดยหลักคำสอนอันถูกต้อง ทั้งเดือนสติและโน้มน้าวบรรดาคนที่พูดต่อต้านนั้น” ผู้ดูแลหรือผู้รับใช้ โดยหลักคำสอนอันดีและคำสอนตามพระคัมภีร์ จะต้องไม่เพียงแต่เตือนพวกคนที่พูดต่อต้านเท่านั้น แต่ผ่านทางข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้นเขาจะต้องเสาะหาที่จะโน้มน้าวพวกเขาด้วย เขาจะต้องไม่อ้อมค้อมกับคนเหล่านั้น แต่เขาจะต้องไม่เป็นเผด็จการที่อาจผลักไสพวกเขาไปเสียแทนที่จะเสาะหาที่จะชักจูงพวกเขาให้เชื่อว่าความจริงของพระเจ้าทำให้คนทั้งหลายเป็นไท ผู้ดูแลจะต้อง “เดือนสติและโน้มน้าว” เขาจะต้องชักจูงคนเหล่านั้น หากทำได้ ให้หันเสียจากคำสอนผิดและเปิดรับความจริงนั้น ซึ่งโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจะกลายเป็นผู้เชื่อและลูก ๆ ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แทนที่จะเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพวกรูปเคารพที่ตายแล้ว ตามลักษณะของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา: “เพราะคนเหล่านั้นเองได้รายงานเกี่ยวกับพวกเราว่า การที่พวกเราได้เข้ามาหาพวกเขาเหล่านั้นเป็นแบบไหน และการที่พวกเขาเหล่านั้นมาหาพระเจ้าจากการให้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น” (1 ธส. 1:9,10)

ผู้รับใช้ที่ดีแห่งข่าวประเสริฐใช้ทั้งการเตือนสติและการโต้แย้ง คนเหล่านั้นที่รู้จักความจริง (แต่ต้องการการหนุนใจให้ดำเนินตามความจริงนั้น) ต้องถูกเตือนสติและถูกตักเตือนเกี่ยวกับความจริงนั้น ขณะที่คนเหล่านั้นที่ขาดความรู้และไม่ได้เล่าเรียนมา (ไม่เคยเจอกับความจริงนั้น) และคนเหล่านั้นที่ขัดขวางความจริงนั้น ต้องการทั้งการเตือนสติและการโต้แย้ง เราควรเตือนสติพวกเขาให้หันมาหาพระคริสต์-และจากนั้นก็ให้ข้อโต้แย้งอันเหมาะสมแก่พวกเขาว่าทำไมพวกเขาจึงควรหันมาหาพระคริสต์ เราควร “พร้อมเสมอที่จะให้คำตอบแก่ทุกคนที่ถาม...เหตุผลแห่งความหวังที่มีอยู่ในพวก(เรา) ด้วยความอ่อนสุภาพและความยำเกรง” (1 ปต. 3:15) เราควรสามารถที่จะนำเสนอข้อโต้แย้งที่ฟังขึ้นสำหรับการเป็นผู้เชื่อและการติดตามพระคริสต์

“...บรรดาคนที่พูดต่อต้านนั้น” คนเหล่านี้จริง ๆ แล้วคือผู้ที่ต่อต้านข่าวประเสริฐนั้น ภาษากรีกอ่านว่า “คนเหล่านั้นที่พูดต่อต้าน” ข่าวประเสริฐนั้น คนพูดต่อต้านเหล่านั้นขัดขวางความจริงเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้าตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์: “แต่แค่คนอิสราเอล ท่านกล่าวว่า ‘ตลอดวันเราได้ยื่นมือทั้งสองของเราออกต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและมักกบฏ’” (รม. 10:21)

คำเตือนให้ระวังพวกครูสอนเท็จ

ข้อ 10: “เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ถือกระด้าง และพูดไม่เป็นสาระ และบรรดาคนหลอกลวง โดยเฉพาะพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด”

ในพระคำข้อนี้เราเรียนรู้ว่ามีคนเป็นอันมากในเกาะครีตที่ต่อต้านความเชื่อแบบคริสเตียนอย่างชัดเจน บางคนเป็นพวกคนต่างชาติ และบางคนเป็น “พวกที่ถือการเข้าสู่หนัด” (พวกยิว) หลายคนไม่มีใจบนอบต่อสิทธิอำนาจและฟังการเทศนาที่เน้นข้อเชื่อของเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขา หลายคนเป็นพวกชอบพูดไร้สาระ ประกาศตัวด้วยริมฝีปากของตนแต่ไม่ยอมรับในใจของตนและโดยการดำเนินชีวิตประจำวันของตน

พวกเขาพูดไร้สาระเหล่านี้พูดเรื่องศาสนา-แต่ดำเนินชีวิตซึ่งไม่สอดคล้องกับคำพยานที่ออกมาจากปากของพวกเขา พวกเขาปฏิบัติงานภายใต้การอำพรางของศาสนา แต่ทุ่มเทให้กับการพูดมากกว่าหน้าที่เหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียนในเชิงปฏิบัติ พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่า “พวกสุนัขป่าในคราบแกะ” และตรัสว่า “โดยผลของพวกเขาท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขา” คนเหล่านั้นอวดตัวว่าธรรมะธัมโม แต่ภายในพวกเขาเป็นภาษาของ โสโครก-สะอาดแต่ภายนอกเท่านั้น

“โดยเฉพาะพวกที่ถือการเข้าสู่หน้ต” ซึ่งให้เห็นพวกยิวเหล่านั้นที่ค้ำยันคยะยอพวกคริสเตียนต่างชาติให้เข้าสู่หน้ต และเรียกร้องให้พวกเขาปฏิบัติตามธรรมเนียมนี้ของพระราชบัญญัติเพื่อที่จะได้รับความรอด บทที่สิบห้าของหนังสือกิจการบันทึกว่ามีการประชุมพิเศษในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อหารือเกี่ยวกับเรื่องนี้ (อ่านบทนั้นทั้งบท) คำกล่าวนี้รับประกันเราด้วยว่ามียิวหลายคนในเกาะครีต เปาโลทราบว่ามีที่ติดจะพบกับการต่อต้านเยฮะจากพวกถือบัญญัติและพวกถือลัทธิยิว และด้วยเหตุนี้เขาจึงให้คำเตือนนี้

ข้อ 11: “ผู้ซึ่งปากของพวกเขาต้องถูกปิดเสีย ผู้ซึ่งพลิกคว่ำบรรดาคร้วเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน”

เราถูกบอกว่าคำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “ถูกปิดเสีย” ไม่ถูกพบที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ นี่เป็นการปรากฏครั้งเดียวเท่านั้น และมันมีความหมายว่า “ตรวจสอบ ควบคุมด้วยบังเหียน เหนี่ยวรั้ง ทำให้เสียบเสียง” สิ่งที่เขาโลกำลังกล่าวแก่ที่ติดจริง ๆ แล้วก็คือนี้: “พวกเขาต้องถูกตรวจสอบ คำสอนผิดนี้ต้องถูกยับยั้ง เราไม่สามารถยอมให้ครูเหล่านี้หว่านเมล็ดพืชแห่งคำสอนผิดของพวกเขาต่อไปได้”

เปาโลไม่ได้กำลังเสนอแนะให้ใช้อำนาจฝ่ายพลเรือนเพื่อกำราบพวกผู้บีบบังคับเหล่านี้แห่งชาวประเสริฐ เขาหมายความว่าคนเหล่านี้ต้องถูกยับยั้งในวิธีแบบคริสเตียน พระวณะของพระเจ้าจะสงบปากของพวกเขาครุสอนผิด และวิธีเดียวที่ต้องใช้ในกรณีดังกล่าวก็คือ การเตือนสติและการนำเสนอความจริงนั้น ทั้งสองอย่างนี้เป็นวิธีอันเหมาะสมในการสงบปากพวกครุสอนเท็จ

ผมกล่าวไปแล้วหลายครั้งในการประชุมต่าง ๆ ของผมว่าผู้รับใช้คนใดที่ยอมให้คณะกรรมการผู้ช่วยที่คดโกงขับไล่เขาออกไปนอกเมือง ควรถูกขับไล่ออกไปนอกเมืองเสีย! “เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงฤทธานุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งผ่าจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้นิฉัยบรรดาความคิดและความมุ่งหมายแห่งใจ” (ฮบ. 4:12) พระวณะของพระเจ้าเป็น “เหมือนไฟ...และเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้น ๆ” (ยรม. 23:29)

ถ้าผู้รับใช้คนใดเทศนาพระวณะในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของมัน เขาก็มีข่าวสารหนึ่งที่ดี-ทั้งขาไปและขามา เขามีข่าวสารหนึ่งซึ่ง เช่นเดียวกับค้อน บดขยี้และผลึกความจริงเข้าไป ผลึกความผิดพลาดออกมา ผู้รับใช้แห่งชาวประเสริฐมีระเบิดแห่งฤทธิ์เดชที่จะขับไล่ความผิดออกไปและปลุกความจริงไว้ข้างใน พวกครุสอนเท็จอยู่ได้ไม่นานนักในที่ ๆ ความจริงถูกเทศนาจากธรรมาสน์อย่างร้อนรน อย่างไม่ยอมขอม และอย่างสม่ำเสมอ! ผู้รับใช้ทั้งหลายไม่ต้องการข่าวสารอื่นใดนอกจากข่าวสารของพระเจ้า: “เราจะสั่งสอนเจ้า และสอนเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป เราจะชี้แนะเจ้าด้วยตาของเราเอง เจ้าทั้งหลายอย่าเป็นเหมือนม้าหรือเหมือนล่อซึ่งไม่มีความเข้าใจ ซึ่งปากของพวกเขาต้องถูกขวางด้วยเหล็กและบังเหียน เกรงว่าพวกมันจะเข้ามาใกล้เจ้า”

(เพลงสดุดี 32:8,9)

คนพูดต่อต้านเหล่านี้ “...พลิกคว่ำบรรดาครัวเรือนให้เสียไป” พวกเขากำลังหันทั้งครอบครัวไปเสียจากความจริงนั้น (อ่านมัทธิว 23:14 และ 2 ทิโมธี 3:6 เช่นกัน) พวกเขากำลัง “สอนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” เพื่อผลกำไร พวกเขาสอนหลักคำสอนต่าง ๆ ที่ทำให้พวกเขาเป็นที่นิยมชมชอบ ชักนำผู้คนมาหาพวกเขา เป็นเหตุให้เหล่าผู้ติดตามของพวกเขาไว้วางใจในพวกเขาและบริจาคเงินให้พวกเขาแทนที่จะถวายให้แก่ที่ประชุมท้องถิ่น

เป็นไปได้ที่พวกเขา กำลังบอกผู้คนเหล่านี้ว่าพวกเขาต้องการเงินถวายเพื่อไปช่วยเหลือคนยากจน หรือพวกเขาอาจบอกเป็นนัยให้คนเหล่านี้ช่วยเหลือพวกคริสเตียนในท้องถิ่นอื่น ๆ ที่คริสตจักรกำลังถูกข่มเหง มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่ครูสอนเท็จและคนพูดต่อต้านเหล่านี้ขอเงินเพื่อตัวเอง โดยบอกเป็นนัยว่าพวกเขาขัดสน หิวโหย และยากจนมาก

ศาสนาเป็นแหล่งที่หาเงินทุนได้มากที่สุดในกิจการใด ๆ บนแผ่นดินโลก พวกผู้พยากรณ์เท็จได้เป็นเหตุให้ผู้คนที่ไม่รู้โอหนอเหนถวยเงินเก็บทั้งชีวิตของตนเพื่ออุดมการณ์อันคู่ควร ในเมื่อจริง ๆ แล้วเงินนั้นเข้ากระเป่าของครูสอนเท็จบางคนในโลกทรัพย์มลทินเพื่อ “ทำให้ตัวเองอยู่สุขสบาย” และใช้ชีวิตอย่างราชา-ขณะที่โดยคำโกหกและความหน้าซื่อใจคด เขาเป็นเหตุให้ผู้คนที่ไม่ไว้วางใจเงินของตนให้แก่เขา

ในทุกยุคสมัยตั้งแต่คริสตจักรได้เริ่มต้น มีพวกคนลวงโลกและพวกปกอลอกทางศาสนาที่หาประโยชน์จากอำนาจแห่งศาสนา เพื่อที่จะได้เงินจากพวกผู้ติดตามที่ถูกพวกเขาหลอก คริสเตียนทั้งหลายต้องระมัดระวังให้ดีเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของตน มันเป็นหน้าที่ของผู้เชื่อทุกคนที่จะถวายทรัพย์เพื่อสนับสนุนข่าวประเสริฐ มันเป็นหน้าที่ (และเป็นอภิสิทธิ์อันเปี่ยมสง่าราศีด้วย) ที่จะส่งเสริมอุดมการณ์ที่ดีทุกอย่าง และเผยแพร่ข่าวดีแห่งความรอดไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก แต่มันก็เป็นหน้าที่ของคริสเตียนทุกคนเช่นกันที่จะตั้งใจตรวจสอบทุกอุดมการณ์ที่เขาหรือเธอสนับสนุน!

เราจะต้องรับผิดชอบต่อเงินทุกดอลลาร์ที่เราถวาย มันไม่สำคัญว่าเราให้มันด้วยความจริงใจขนาดไหน หากมันถูกใช้ในทางที่ผิด เราก็จะต้องรับผิดชอบ ตลอดจนคนที่ใช้เงินทุนของพระเจ้าอย่างผิด ๆ ด้วย เราไม่ควรบริจาคเงินให้แก่ผู้ใดหรือให้แก่อุดมการณ์ใดจนกว่าเราทราบแน่นอนว่าเงินถวายของเราจะส่งเสริมจุดประสงค์นั้นตามที่เรากวายนั่น

ในระหว่างหลายปีของผมในฐานะผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ผมได้เรียนรู้บางสิ่งเกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ที่ผมหวังว่าผมไม่น่าได้เรียนรู้เลย ผมได้ค้นพบว่ามีพวกปกอลอกทางศาสนาอยู่เป็นจำนวนมาก ผมจะไม่มีวันหยุดขอบพระคุณพระเจ้าเลยสำหรับเหล่าผู้รับใช้ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากและเหล่าผู้ให้คำแนะนำทางกฎหมายที่ได้ช่วยเหลือผมในช่วงแรก ๆ แห่งการรับใช้ของผม ในการจัดตั้งระบบการเงินซึ่งปราศจากคำครหาจากจุดยืนของผู้มีอำนาจฝ่ายรัฐและพลเรือน เช่นเดียวกับจากจุดยืนแห่งการเป็นคนต้นเรือนที่ดีในเรื่องเงินของพระเจ้า ผมขอบพระคุณพระเจ้าที่ผมสามารถเผชิญหน้าชาวโลกได้ ผมสามารถเผชิญหน้าทุกคนได้ และผมสามารถเผชิญหน้าพระเจ้าในนิรันดร์กาลได้พร้อมกับเงินทุกดอลลาร์ที่ถูกนำมาใส่มือของผมตั้งแต่ผมได้เริ่มต้นการประกาศข่าวประเสริฐ

มีพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐจอมปลอม พวกครูสอนพระคัมภีร์จอมปลอม พวกศิษยาภิบาลจอมปลอม-แต่เราไม่สามารถประณามผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ครูสอนพระคัมภีร์ และศิษยาภิบาลทุกคนได้เพียงเพราะคนเหล่านั้นที่ไม่จริงใจ อาจมีแอบเปลี่นเอา ๆ อยู่ไม่กี่ผลในถัง แต่เราไม่ทิ้งแอบเปลี่นทั้งถังเพราะไม่ก่ผลที่เน่า พระเยซูทรงเลือกสาวกสิบสองคน และคนหนึ่งในพวกเขาเป็นมารร้าย แต่ในสาวกกลุ่มเดียวกันนั้นมีชายอีกสิบเอ็ดคนที่ติดตามพระเยซูเพราะว่าพวกเขารักพระองค์ ยูดาสะจะอยู่กับเราเสมอไปในจิตวิญญาณและในการปฏิบัติ แต่ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาจะอยู่กับเราในลักษณะเดียวกันด้วย มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่มีพวกปกอลอกทางศาสนา แต่เราก็มีพวกเขาอยู่จริง ๆ-และเมื่ออวสานเข้ามาใกล้ จะมีคนแบบนั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ เราจึงต้องระมัดระวังสุดขีดเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของเรา

ข้อ 12: “คนหนึ่งในพวกเขา คือเป็นผู้พยากรณ์ของพวกเขาเอง ได้กล่าวว่า “ชาวคริสตเป็นคนที่พูดเสมอ เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลาย เป็นคนเกียจคร้านกินเดิบ””

“คนหนึ่งในพวกเขา”... (หนึ่งในชาวเกาะคริสตเหล่านั้น) เหตุผลที่เปาโลเน้นย้ำเรื่องนี้ น่าจะเป็นเพราะว่าเขาอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นระวังเกี่ยวกับคนของพวกเขาเอง เช่นเดียวกับระวังพวกครูสอนผิดที่เป็นพวกยิวด้วย ชาวเกาะคริสตเช่นเดียวกับพวกถือลัทธิยิวกำลังสอนผิดและมีความผิดในการแสวงหา “ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน”

“...คือเป็นผู้พยากรณ์...” คำที่ถูกใช้สำหรับ “ผู้พยากรณ์” ในพระคำข้อนี้ ในสมัยของเปาโล มักถูกใช้กับกวีเช่นกัน พวกกรีกมองเหล่ากวีของตนว่าเป็นคนที่ได้รับการดลใจ โดยเชื่อว่าคนเหล่านั้นเขียนภายใต้การดลใจของพวกเทพเจ้า ดังนั้นผู้พยากรณ์ที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้อาจเป็นกวีคนหนึ่งก็ได้ พจนานุกรมแห่งคำต่าง ๆ ที่ใช้ภาคพันธสัญญาใหม่ไปไกลถึงขนาดเอ่ยชื่อกวีอะพินนิเดส ในการอ้างอิงถึงพระคำข้อนี้

“ชาวคริสตเป็นคนที่พูดเสมอ เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลาย เป็นคนเกียจคร้านกินเดิบ” มันสำคัญมาก ๆ ที่ที่ตีตต้องระวังในการคัดเลือกผู้คนสำหรับตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรเหล่านั้นบนเกาะคริสต เพราะว่าผู้คนที่นั่น-ทั้งพวกยิวและชาวเกาะคริสต-ขึ้นชื่อในเรื่องอุปนิสัยที่ไม่ดีงามของตน ชาวเกาะคริสตขึ้นชื่อในการเป็น “คนพูดเสมอ” เมื่อยกคำพูดจากนักเขียนนามว่า Wetstin: “การเป็นชาวเกาะคริสตได้กลายเป็นมีความหมายเหมือนกับการเป็นคนพูดผิด ในแบบเดียวกับที่การเป็นชาวโครินธ์ได้กลายเป็นมีความหมายเหมือนกับการใช้ชีวิตสำราญเต็มที” ดังนั้น นักเขียนท่านนี้จึงกล่าวว่า “การทำตัวเป็นเหมือนชาวเกาะคริสตคือ สุภาชิตหนึ่งสำหรับ ‘การพูดผิด’”

เหตุผลสำหรับลักษณะเฉพาะตัวนี้ไม่เป็นที่ทราบ ถึงแม้ว่า Bishop Warburton เสนอแนะว่าชาวเกาะคริสตถูกตีตราเช่นนี้เพราะพวกเขาอ้างว่ามีอโมงค์ฝั่งศพของเทพเจ้าจูปีเตอร์อยู่ท่ามกลางพวกเขา พวกเขาอ้างอ้างด้วยว่าพวกเทพเจ้าอย่างจูปีเตอร์เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาที่ถูกยกชูให้ได้เกียรติแบบเทพเจ้า-และเพราะเหตุนี้พวกกรีกจึงเชื่อว่าชาวเกาะคริสตป่าวประกาศเรื่องเท็จเสมอโดยการยื่นกรานความคิดเห็นของพวกเขาเกี่ยวกับพวกเทพเจ้า ไม่ว่าเหตุผลสำหรับเรื่องนี้จะเป็นอะไรก็ตาม ชาวเกาะคริสตเหล่านั้นก็ถูกเรียกว่าเป็น “คนพูดเสมอ”

ผู้พยากรณ์ของพวกเขาพูดถึงพวกเขาว่าเป็น “สัตว์ร้ายทั้งหลาย” ในอุปนิสัยพวกเขาแสดงออกถึง

อุปนิสัยของสัตว์ร้ายหรือสัตว์เดรัจฉานตัวหนึ่ง ซึ่งบอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนมีอารยธรรมอย่างเต็มที่ พวกเขาไม่มีสมบัติผู้ดี พวกเขาพ่ายแพ้ต่อความใคร่อยากที่ไม่ถูกเหนี่ยวรั้งแห่งแรงปรารถนาแบบสัตว์ป่าและวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ของชีวิต พวกเขาใช้ชีวิตเหมือนสัตว์มากกว่าเหมือนมนุษย์ปุถุชนที่มีอารยธรรม

พวกเขาถูกเรียกว่าเป็น “คนเกียจคร้านกินเดิบ” พวกเขาเป็นพวกกินเดิบ มีความชั่วร้ายสองประการ ในท่ามกลางชาวเกาะครีต: ความเกียจคร้านและความตะกละ คุณเชื่อใจได้เลยว่าคนที่ขยันหมั่นเพียรจะไม่กินเดิบ และในทำนองเดียวกัน คนที่กินเดิบจะไม่เป็นคนที่ขยันหมั่นเพียร พวกเขาถูกพรรณนาว่าเป็นคนที่ชอบบอู๋เฉย ๆ และทำตัวไร้ค่า พวกเขาเป็นเผ่าพันธุ์ของพวกกินเดิบ-คนกลุ่มหนึ่งที่เรื่องหลักที่พวกเขาสนใจคือเรื่องกระเพาะอาหารของตน: “ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ ผู้ซึ่งพระของพวกเขาคือกระเพาะของตน และผู้ซึ่งสง่าราศีของพวกเขายู่ในความอับอายของพวกเขา ผู้ซึ่งสนใจในสิ่งทั้งหลายแห่งโลก” (ฟป. 3:19)

ถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน สิ่งอื่น ๆ ทั้งหมดจะถูกจัดทำให้อย่างบริบูรณ์ เราจะต้องให้พระเจ้าและสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญูณมาเป็นอันดับหนึ่ง-และเมื่อพระของผู้ใดคือกระเพาะของตน เขาก็รับใช้พระองค์หนึ่งที่ไม่ได้เรื่องอย่างแน่นอน มีคนอยู่ไม่กี่เผ่าพันธุ์บนพื้นพิภพที่ถูกพรรณนาในคำเหล่านี้ซึ่งถูกใช้เพื่อกล่าวถึงผู้คนที่อาศัยอยู่บนเกาะครีตในสมัยของเปาโล ชาวเกาะครีตเหล่านั้นไม่มีอารยธรรม ทำตัวเหมือนสัตว์ ป่าเถื่อน พุดปด เกียจคร้าน กินเดิบ น้อยคนนักเคยแสดงออกถึงนิสัยและลักษณะเฉพาะตัวแยะ ๆ เหล่านี้ทั้งหมด แต่ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีสภาพเกือบเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง พระเจ้าก็ทรงรักพวกเขา พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา และ “ความชั่วช้าของเราทุกคน” ได้ถูกวางบนพระเยซู

ข้อ 13: “คำพยานนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น”

“คำพยานนี้เป็นความจริง” คือคำพยานถึงข้อเท็จจริงที่ว่าคนเหล่านี้เป็นทุกสิ่งทีที่วิคนนั้นได้กล่าวว่าพวกเขาเป็น และข้อเท็จจริงที่ว่านี่เป็นอุปนิสัยโดยรวมของชาวเกาะครีตก็เป็นเหตุผลที่เกินธรรมดาที่ที่ตัดสินควรระวังให้ดีในการแต่งตั้งเหล่าผู้นำในคริสตจักรเหล่านั้นในเกาะครีต

เนื่องจากพวกเขาทำตัวเยี่ยงสัตว์ในวิธีปฏิบัติต่าง ๆ แห่งชีวิตของพวกเขา-คนพุดปดและกินเดิบ-ที่ตัดสินต้อง “ว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ” คำว่า “ให้แรง ๆ” ในที่นี้หมายถึง “อย่างเชือดเฉือน อย่างรุนแรง” และมาจากคำว่า “ตัดออกเสีย” ที่ตัดสินต้องใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย ถ้อยคำที่รุนแรง และคำตักเตือนที่เข้าเป้า ซึ่งทำให้พวกเขาเข้าใจว่าอุปนิสัยของพวกเขานั้นชั่วและอธรรมเหนือคำบรรยาย เขาจะต้องไม่ผ่อนคั้นเร่งข่าวสารของเขา และไม่พุดอู๋บเพราะไม่กล้าบอกความจริงด้วย เขาจะต้องเรียกบาปตามชื่อที่ถูกต้องของมัน เขาจะต้องไม่เกรงใจความคิดและความรู้สึกต่างๆ ของคนเหล่านั้น ชาวเกาะครีตเหล่านั้นรู้ตัวว่าเป็นคนบาปหนา พวกเขา รู้ตัวว่ากำลังทำผิด ดังนั้นพวกเขาจึงต้องถูกตำหนิอย่างรุนแรง

“...เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น” นั่นคือ เพื่อพวกเขาจะไม่ปล่อยให้ความชั่วอันดาษตื่นและตัณหาทำให้ทัศนคติของพวกเขาเกี่ยวกับศาสนาเสื่อมทรามไป เปาโลอยากให้ชาวเกาะครีตเหล่านั้นที่ต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียนแล้วมีประสบการณ์ที่ดี เหมาะสม และมั่นคง และก่อสร้างบนรากฐานที่แน่นอนนั้น โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นศิลามุมเอก เขาเห็นว่าคนเหล่านี้ต้องถูกตำหนิ และถูกแนะนำในถ้อยคำที่พวกเขาเข้าใจ ว่า

ค้นหาและความเลวทรามไม่ปนกับความชอบธรรม ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นศาสนาที่บริสุทธิ์ ศาสนา แบบที่ปกติเป็น จะปนกับอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นศาสนาอันบริสุทธิ์ และไม่อาจปนได้กับการถือบัญญัติ การรักโลก ข้อเชื่อของมนุษย์ หรือประเพณี เปาโลอยากได้ข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ การกลับใจรับเชื่อที่หนักแน่นมั่นคง และชายทั้งหลายที่ถูกแต่งตั้งให้ดูแลคริสตจักรท้องถิ่นเหล่านั้นผู้ซึ่งจะนำพาผู้คนโดยไม่รู้หัวนไหว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

ข้อ 14: “โดยไม่ได้ใส่ใจในนิทานต่าง ๆ ของพวกยิว และในบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์ ที่หันไปเสียจากความจริง”

เปาโลแนะนำในที่นี้ เหมือนที่เขาได้แนะนำใน 1 ทิโมธี 1:4 ว่าความใส่ใจและเวลาไม่ควรถูกใช้ไปกับนิทานต่าง ๆ เรื่องไร้สาระพรรคนั้นไม่ควรถูกถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ นิทานเหล่านั้นที่ถูกพูดถึงนี่น่าจะเป็นความเชื่องมงายไร้สาระและความเชื่อแปลก ๆ ของพวกยิว คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “นิทาน” หลัก ๆ แล้วบอกเป็นนัยถึง “คำพูด การสนทนา” ผู้คนเหล่านั้นจะต้องไม่ใส่ใจต่อปาฐกถาที่เป็นเรื่องแต่งหรือแนวคิดต่าง ๆ อันร้ายลับ เราทราบว่าเป็นสมัยนั้น เรื่องพรรคนั้นมีอยู่ดาษดื่น-ในท่ามกลางพวกกรีกเช่นเดียวกับในท่ามกลางพวกยิว นิทานเหล่านั้นที่เปาโลกล่าวถึงประกอบด้วยเรื่องเล่าตลกคะนองทั้งหลายที่ไม่มีมูล ซึ่งได้รับการยกย่องอย่างสูงและถูกมองว่ามีความสำคัญมาก ๆ และผู้นำบางคนเหล่านั้นก็ปรารถนาที่จะใส่เรื่องเหล่านั้นเข้าไปในหลักคำสอนต่าง ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน เปาโลซึ่งเติบโตมาท่ามกลางเรื่องงมงายเหล่านี้ ทราบถึงความบกพร่องของพวกมันและว่าสุดท้ายแล้วพวกมันจะชักนำความคิดของผู้เชื่อไปจากความจริง และจะทำให้ศาสนาที่แท้จริงเสื่อมทรามไป

หนึ่งในอุบายที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดของพญามารในการทำให้จิตวิญญาณทั้งหลายตกนรกก็คือการปนนิทานเข้ากับข้อเท็จจริง มีอยู่หลายศาสนาที่เทศนาความจริงอยู่บ้าง และในความคิดของหลายคน เพราะว่าศาสนาเหล่านั้นเทศนาส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ พวกมันจึงดูเหมือนศาสนาที่ดี ทุกศาสนาอาจมีข้อดีอยู่บ้าง แต่มีศาสนาที่ดีหนึ่งเดียวเท่านั้น, ศาสนาอันบริสุทธิ์-และนั่นก็คือ ความเชื่อแบบคริสเตียน ความจริงของพระเจ้าจะไม่ปนกับสิ่งอื่นใด พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความสับสน พวกนิทานและเรื่องแต่งทำให้ความคิดสับสน แต่ความจริงของพระเจ้าให้ความแน่นอนแก่ใจและความคิดและทำให้คนบาปเป็นไท

พญามารไม่สนว่าเราเคร่งศาสนาขนาดไหนหรือว่าเราอุทิศตัวให้ศาสนาแค่ไหน ตราบใดที่ศาสนานั้นไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ พระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ และการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย พญามารไม่สนว่าเราเทศนาเสียงดังแค่ไหนหรือยาวนานขนาดไหน ตราบใดที่เราไม่ใส่เข้าไปในคำเทศนาของเราพระโลหิตนั้น ความเป็นพระเจ้านั้น และการเป็นขึ้นจากตายนั้น “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ซาตานรับได้กับนิทานหรือเรื่องแต่งใด ข่าวสารใดที่มนุษย์สร้างขึ้นมา แต่ความจริงของพระเจ้าทำให้มันหนีกระเจิงไป!

ข้อ 15: “สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่เป็นมลทินและไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่แม้กระทั่งความคิดและใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาก็เป็นมลทิน”

“สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์” ไม่ได้หมายความว่ายาเสพติดและเครื่องดื่มมีเมาทั้งหลายซึ่งทำให้ความคิดด้านชาและทำลายร่างกาย เป็นสิ่งบริสุทธิ์ น่าจะมีคำสอนโดยตรงในที่นี้เกี่ยวกับเนื้อสัตว์ที่ใช้ในพิธีการและเครื่องดื่มต่าง ๆ ในท่ามกลางพวกยิว (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ จงศึกษาค้นคว้าบทที่สิบสี่ทั้งบทของหนังสือโรม) อาหารบางอย่างเคยถูกถือว่าสะอาดและรับประทานได้ ขณะที่อาหารอื่น ๆ เคยถูกมองว่าเป็นมลทินและดังนั้นจึงเป็นที่ต้องห้าม สิ่งที่เขาโลกลำบากกล่าวก็คือว่าข้อแตกต่างเหล่านั้นได้สิ้นสุดลงแล้วเมื่อพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นมาอีก: “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

ในยุคสมัยแบบคริสเตียนนี้ มันไม่ใช่สิ่งที่เรากินหรือดื่มที่ช่วยให้รอดหรือทำให้เราตกนรก มันคือ “ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?” “ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา...จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12,13)

ในสมัยของเปาโล ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส คนใดที่เป็นยิวไม่กล้ากินเนื้อหมูหรือดื่มเครื่องดื่มบางอย่าง แต่ในสมัยนี้ เนื้อสัตว์และเครื่องดื่มไม่ช่วยให้รอดและไม่ทำให้ตกนรก-ถึงแม้ว่าลูกของพระเจ้า ซึ่งถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า จะไม่กินหรือดื่มสิ่งเหล่านั้นที่จะทำลายร่างกายก็ตาม พระเจ้าทรงใส่บัญญัติของพระองค์ไว้ในใจของเราและนำเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ (รม. 8:14) และถ้าเราถูกนำโดยพระวิญญาณ เราก็คงจะไม่สนองตันทหาของเนื้อหนัง ความจริงทำให้เป็นไท และเมื่อเราทราบและเชื่อฟังความจริง เราก็กินและดื่มสิ่งเหล่านั้นที่สร้างเสริม ดี และมีประโยชน์ต่อร่างกายและจิตวิญญาณ

คนใดที่เป็นลูกที่แท้จริงของพระเจ้าจะไม่ใช้ข้อพระคำตอนนี้เพื่อพยายามพิสูจน์ว่าสิ่งสารพัดถูกต้องและไม่ผิดสำหรับคริสเตียน มีคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าถ้าคุณคิดบางสิ่งที่ไม่บาป ในความคิดของคุณสิ่งนั้นก็ไม่ใช่บาป แต่การใช้เหตุผลเช่นนั้นจะไม่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้าเลย พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าเราต้อง “และอย่าร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลของความมืด แต่จงดำเนินกิจการเหล่านั้นดีกว่า” (อฟ. 5:11) “อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” (1 ยอห์น 2:15) “จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ธส. 5:22) “จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้มั่น” (1 ธส. 5:21) “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31)

หลักการที่เกี่ยวข้องตรงนี้คือ ความคิดที่บริสุทธิ์ และยำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริง และถ้าเรามีความคิดเช่นนั้น เราก็คงจะไม่กินหรือดื่มสิ่งเหล่านั้นที่จะทำลายคำพยานของเรา ใจที่เชื่อยอมไม่เน้นการแยกแยะเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม เทศกาล พิธีการ พิธีกรรม วันสำคัญทางศาสนา วันหยุดทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องเลยกับความบริสุทธิ์ของใจและวิญญาณ และใจวินิจฉัยผิดชอบของผู้เชื่อก็ไม่ต้องแบกรับภาระหรือถูกทำให้เป็นทาสโดยสิ่งเหล่านั้น ใจของผู้เชื่อจะต้องถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าและโดยบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่ เราไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส เรามีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการมองเห็น เราดำเนินชีวิตตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเราเข้าสู่วิถีทางทั้งหลาย

แห่งความชอบธรรม

“แต่สำหรับคนทั้งหลายที่เป็นมลทินและไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย” คำกล่าวนี้ชัดเจนมาก ๆ คนไม่เชื่อเป็นผู้หลงหาย เสื่อมทรามอย่างที่สุด ปราศจากพลังกำลัง สิ้นหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ปราศจากพระเจ้าและต้องตกนรกชั่วนิรันดร์หากเขาไม่ต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียนโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ สำหรับคนบาป ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย สุภาซิต 21:4 บอกเราว่า “...การไถนาของคนชั่วเป็นบาป” ยากอบ 4:17 กล่าวว่า “คนใดที่ทราบว่าจะต้องกระทำการดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็เป็บบาป”

การได้อินข้าวประเสริฐและปฏิเสธมัน ก็เป็นบาปมากพอแล้วที่จะทำให้คนบาปที่น่าสังเวชคนใดต้องตกนรก มันไม่ใช่การกิน การดื่ม หรือการมีส่วนร่วมในต้นหาอธรรมที่ทำให้คนบาปตกนรก แต่ “ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18 วรรคท้าย) ยอห์น 3:36 บอกเราว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา”

ในความคิดของคนไม่เชื่อ ทุกสิ่งก็ถูกทำให้เป็นสื่อกลางในการเพิ่มพูนความเสื่อมทรามของเขา ความไม่ชอบธรรมของเขาและความอธรรมของเขา มันไม่สำคัญว่าคนไม่เชื่อทั้งหลายจะถือปฏิบัติกฎใดบ้างของศาสนา มันไม่สำคัญว่าพวกเขามีข้อแยกแยะใดบ้างเกี่ยวกับเนื้อสัตว์ เครื่องดื่ม วัน พิธีการ หรือเหตุการณ์ทางศาสนาทั้งหลาย การถือปฏิบัติดังกล่าวจะไม่เปลี่ยนแปลงสถานะแห่งความเสื่อมทรามของพวกเขา การมีข้อแยกแยะต่าง ๆ ในเรื่องอาหาร เครื่องดื่ม และเสื้อผ้ามีแต่ส่งเสริมความเย่อหยิ่งและก่อให้เกิดการถือว่าตัวเองชอบธรรม คนเหล่านั้นที่ทำการเหล่านี้กำลังพยายามพิสูจน์ว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมผ่านทางความดีและการตรากตรำของพวกเขาเอง โดยปฏิบัติตามบัญญัติต่าง ๆ ของมนุษย์แทนที่จะนบนอบเชื่อฟังต่อความรักของพระเจ้า พวกเขาผลักไสความเมตตาของพระเจ้าและสนองต้นหาต่าง ๆ ของตัวเอง พวกเขามีใจเสื่อมทรามและการถือปฏิบัติตามกฎ พิธีการ การงดเว้นจากอาหารและเครื่องดื่มก็ไม่ทำให้พวกเขาเป็นคนที่ดีขึ้น มันแค่นำไปสู่ความเสื่อมทรามมากยิ่งขึ้นและการพิพากษาปรับโทษที่หนักยิ่งขึ้น

“แต่แม้กระทั่งความคิดและใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาก็เป็นมลทิน” การทำให้เป็นมลทินนี้ลงลึกมากกว่าการทำให้เป็นมลทินแบบภายนอกของร่างกาย ความคิดและใจวินิจฉัยผิดและชอบ-มนุษย์ที่อยู่ภายในนั่นเอง-ถูกทำให้เป็นมลทิน เสื่อมทราม และเน่าเสีย ทุกการกระทำนำไปสู่ความเสื่อมทรามมากยิ่งขึ้น และมนุษย์ภายในก็โสมมมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ชอบธรรมองค์หนึ่ง คนไม่เชื่อไม่ได้เป็นเหมือนเดิมต่อไปเรื่อย ๆ วันแล้ววันเล่าเขากลายเป็นคนที่แย่กว่าเดิม-และไม่ว่าเขาอาจดูเหมือนกำลังทำความดีมากขนาดไหน พระคำข้อนี้ก็บอกเราว่า “ข้าพระองค์ทุกคนเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน และบรรดาความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนเหล่าผ้าขี้ริ้วที่สกปรก” (อิสย. 64:6) ในจดหมายฝากฉบับนี้ของเรา เราเรียนรู้ว่ามัน “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ข้อ 16: “พวกเขาออกปากว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า แต่ในการงานต่าง ๆ พวกเขาปฏิบัติเหมือนพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่างก็ใช้ไม่ได้เลย”

“พวกเขา” หมายถึงพวกครูยิวของข้อ 14 เป็นหลัก อาจารย์ยิวเหล่านี้ในเรื่องศาสนาอ้างว่าตนมีความรู้หนึ่งเดียวเกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้ถูกเลือกของพระเจ้า ผู้ที่พระเจ้าทรงคัดเลือก เชื้อสายของอับราฮัม ในยอห์น 8:32 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” พวกฟาริสีตอบว่า “เราเป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสของผู้ใดเลย ท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ท่านทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นไท’” พระเยซูทรงตอบกลับว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบรรดาบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะทำการงานเหล่านั้นของอับราฮัม...ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร และบรรดาความปรารถนาของพ่อของท่านทั้งหลาย!” (ยอห์น 8:32-44 บางส่วน)

เช่นเดียวกับพวกฟาริสีเหล่านั้น ครูเหล่านี้ประกาศตัวด้วยริมฝีปากของตน- “แต่ในการงานต่าง ๆ พวกเขาปฏิบัติเหมือนพระองค์” วิธีปฏิบัติประจำวันแห่งชีวิตของพวกเขาพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้า พวกเขา “น่ารังเกียจ” ในทางประพฤติของตน คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี้สำหรับ “น่ารังเกียจ” ไม่ปรากฏอีกเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ มันเป็นคำคุณศัพท์และถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่ารู้จักพระเจ้าแต่ปฏิบัติพระองค์ในการงานของตน ความหมายก็คือ “น่ารังเกียจ น่าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก” ในภาษาของเราคือ “คน ๆ หนึ่งที่ต่ำทราม น่ารังเกียจ ไม่น่าเข้าใกล้ น่าขยะแขยง”

“และไม่เชื่อฟัง และสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่างก็ใช้ไม่ได้เลย” คำว่า “ใช้ไม่ได้” บ่งบอกถึง “ไม่ผ่านการทดสอบ ถูกพระเจ้าปฏิบัติ ตรงนี้ในทิตัส 1:16 มันถูกใช้เพื่อหมายถึงคนที่เป็นมลทิน ผู้ซึ่งถ้าพวกเขาถูกทดสอบในเรื่องการงานที่ดีใด ๆ (ซึ่งตรงข้ามกับคำประกาศตัวของพวกเขา) พวกเขาก็ถูกปฏิบัติได้เพียงเท่านั้น” (Vine)

คนเหล่านี้ “ขาดวิจารณ์ญาณ” ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งสารพัดที่มีประโยชน์ บริสุทธิ์ และดีงาม ทางประพฤติของคนเหล่านี้เป็นแบบที่ว่ามันไม่อาจเป็นที่ชอบได้เลย และสมควรถูกปฏิบัติ มันเป็นเพราะคำกล่าวอ้างของครูเหล่านี้ที่กำลังพยายามยึดยึดคำสอนของตนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของโมเสส รวมถึงนิทานต่าง ๆ และคำสอนผิดอื่น ๆ ทิตัสจึงถูกเตือนให้ใช้ความระมัดระวังมากเป็นพิเศษในการแต่งตั้งชายทั้งหลายในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักรท้องถิ่นเหล่านั้น

ใครบางคนอาจถามว่า “วิญญาณนี้ในท่ามกลางพวกผู้นำทางศาสนายังมีอยู่ไหม หรือมันสูญพันธุ์ไปพร้อมกับชาวเกาเชคริตแล้ว? มีคนเหล่านั้นอยู่วันนี้ไหมที่ประกาศตัวว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า แต่โดยการทำงานของพวกเขาปฏิบัติเหมือนพระองค์? มีคนเหล่านั้นไหมที่ทางประพฤติของพวกเขาเป็นแบบที่ว่ามันควรเป็นที่เกลียดชัง น่ารังเกียจ และน่าสะอิดสะเอียนในความคิดของเหล่าผู้นำคริสตจักรที่มีใจฝึกใฝ่ฝ่ายวิญญาณ? เรามีคนเหล่านั้นไหมที่ไม่เชื่อฟังต่อความเชื่ออันหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว และไม่เชื่อฟังต่อคำบัญชาเหล่านั้นของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาใหม่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์? เรายังมีคนเหล่านั้นอยู่ไหมที่อุปนิสัยของพวกเขาเป็นเหมือนของชาวเกาเชคริตในส่วนของความยำเกรงพระเจ้าที่แท้จริงและความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์?”

ใช่แล้วครับ ชาวเกาะคริสต์เหล่านั้ตายไปแล้ว-แต่เหล่าทายาทของพวกเขายังมีชีวิตอยู่ต่อไปในที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายวันนี้ ในช่วงหลายปีแห่งการเดินทางของผม โดยทำงานร่วมกับคริสตจักรหลายแห่งและผู้รับใช้หลายคนในหลายนิกาย ผมเคยเห็นศิษยาภิบาลที่รักบางคนของพระเจ้านำความปวดร้าวใจและโศกนาฏกรรมมาสู่ตัวเองโดยใช้ความระมัดระวังน้อยมากในการคัดเลือกเหล่าผู้นำในคริสตจักร-โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้ช่วย พวกคนต้นเรือน พวกผู้ปกครอง และผู้ดูแลทรัพย์สิน! คริสตจักรหนึ่งคงจะดีกว่านี้เยอะหากไม่มีพวกผู้ช่วยเลย-หรือมีแค่สองหรือสามคน-ดีกว่าที่จะมีหลายคนถูกแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการในเมื่อพวกเขาไม่มีคุณสมบัติสำหรับตำแหน่งหน้าที่นั้นเลย

หากศิษยาภิบาลสอนชั้นเรียนรวีทั้งหมดเลย มันก็คงดีกว่าที่จะแต่งตั้งพวกอาจารย์ที่หวานเมลิ็ดพันธุ์แห่งคำสอนผิดและดำเนินชีวิตที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายวิญญาณ ใช่แล้วครับ มีคนเหล่านั้วันนี้ที่ยืนอยู่ในทางของพวกคนบาปและนั่งอยู่ในที่นั่งของคนชอบเยาะเย้ย “ศาสนา” ทำหน้าที่ได้ดีในการทำให้ผู้คนสับสน พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความสับสน แต่ทรงให้กำเนิดความมั่นใจที่ไม่สิ้นคลอน “ศาสนา” ทำให้สับสน แต่ความจริงทำให้ผู้คนเป็นไท! ทางตรงและแคบนั้นที่นำไปสู่สวรรค์ถูกขัดขวางหลายครั้งไม่ให้คนบาปที่น่าสงสารจำนวนมากเข้ามาโดยพวก “อาจารย์” สอนศาสนาที่ตายไปแล้วในฝ่ายวิญญาณ ผู้ซึ่งประกาศยาวนานเสียงดังด้วยปาก-แต่โดยการทำงานและชีวิตประจำวันของพวกเขาในชุมชนนั้น ปฏิเสธว่าพวกเขาเคยพบกับพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “โดยการทำงานของพวกเขา ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขา!”

ทิตัส – บทที่ 2

งานของผู้รับใช้ที่แท้จริงและถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้า

- 2:1 แต่ท่านจงกล่าวสิ่งเหล่านั้ซึ่งสอดคล้องกับหลักคำสอนอันถูกต้อง
- 2:2 ให้ผู้ชายที่สูงอายุเป็นคนรู้จักประมาณตน เอาจริงเอาจัง รู้จักบังคับใจตนเอง ปกติในความเชื่อนั้ ในความรัก ในความอดทน
- 2:3 ผู้หญิงที่สูงอายุก็เช่นกัน ให้พวกเขามีการประพฤติที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์ ไม่เป็นคนหาความใส่เขา

ไม่สนใจเหล่าองุ่นมาก ให้เป็นผู้สอนสิ่งต่าง ๆ ที่ดี

2:4 เพื่อพวกเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาว ๆ ให้เป็นคนรู้จักประมาณตน ให้รักสามีของตน ให้รักบุตรทั้งหลายของตน

2:5 ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี เชื่อฟังสามีของตน เพื่อพระวาระของพระเจ้าจะไม่ถูกหมิ่นประมาท

2:6 ผู้ชายหนุ่ม ๆ ก็เช่นเดียวกัน จงเตือนสติพวกเขาให้มีสติสัมปชัญญะ

2:7 ในสิ่งสารพัดจงสำแดงตัวท่านเองให้เป็นแบบอย่างของการงานที่ดีทั้งหลาย ในหลักคำสอนโดยแสดงความจริงใจ ความจริงใจ ความจริงใจ

2:8 คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่สามารถถูกประณามได้ เพื่อคนที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามจะได้ละอาย โดยไม่มีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ ที่จะกล่าวถึงท่านทั้งหลายได้

2:9 จงเตือนสติพวกผู้รับใช้ให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำการที่ชอบใจพวกเขาในทุกประการ โดยไม่เถียงกลับ

2:10 โดยไม่ยกยอก แต่แสดงความซื่อสัตย์ทุกอย่าง เพื่อว่าพวกเขาจะประดับหลักคำสอนของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราในการทั้งปวง

2:11 เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว

2:12 โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและต้นเหตุต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้

2:13 โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์

2:14 ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย

2:15 สิ่งเหล่านี้ จงพูด และเตือนสติ และว่ากล่าวด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดเหยียดหยามท่านได้

สิ่งต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับหลักคำสอนอันถูกต้อง

ในบทที่หนึ่ง เปาโลให้ข้อปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับการจัดระเบียบคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายในหลายนครของเกาะครีต และเตือนเขาให้ระวังมากเป็นพิเศษในการคัดเลือกพวกผู้ดูแล พวกผู้ปกครอง ผู้รับใช้ อาจารย์ และเหล่าผู้นำในที่ประชุมท้องถิ่น

ในบทที่สอง เขาให้ข้อปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับหน้าที่รับผิดชอบของทีตัสเองที่มีต่อผู้เชื่อทั้งหลายในที่ประชุมท้องถิ่นเหล่านั้น และวิธีการที่เขาจะต้องใช้ในการสอนชาวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้น เขานำเสนอชนิดของหลักคำสอนที่ทีตัสควรสอนและชนิดของการอบรมสั่งสอนที่เขาในฐานะผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าควรให้แก่ผู้ฟังและผู้เชื่อหลากหลายประเภทในเกาะครีต:

ข้อ 1: “แต่ท่านจงกล่าวสิ่งเหล่านั้นซึ่งสอดคล้องกับหลักคำสอนอันถูกต้อง”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ที่ดัสเอย์ อย่าใส่แนวคิดหรือความคิดเห็นของตนเองเข้าไปในข่าวสารของท่าน เวลาที่ท่านเทศนา จงสอนสิ่งเหล่านั้นที่ถูกต้องในด้านหลักคำสอน อย่าเพิ่มสิ่งใดเข้ากับข่าวประเสริฐนั้นที่ท่าน ได้ยินแล้ว และอย่าตัดสิ่งใดออกไปจากมัน”

ในวันนี้และโม่งนี้ หลายครั้ง ตีอคเตอร์ผู้ทรงเกียรติและศาสตราจารย์ผู้สูงส่งก้าวขึ้นไปบนธรรมาสถ์ใน เช้าวันอาทิตย์และอ่านเรียงความสั้น ๆ ของเขา เขาขึ้นต้นโดยกล่าวว่า “ในความเห็นอันต่ำต้อยของผม ตามที่ ผมเห็นมัน มันอาจเป็นแบบนี้ก็ได้ เราไม่แน่ใจเลยสักกะนิด...” เขากล่าวต่อไปเช่นนี้เป็นเวลาสิบห้า นาที ขณะที่ ชุมนุมชนนั้นฟังด้วยใจที่ว่างเปล่า-และเมื่อเขาเสร็จสิ้นปาฐกถาของตนแล้ว คนเหล่านั้นก็จากไปพร้อมกับใจที่ ว่างเปล่า

พระเจ้าไม่ทรงสนเกี่ยวกับความคิดเห็นของคุณหรือของผม พระองค์ไม่สนเกี่ยวกับวิธีที่เรามองเห็นสิ่ง ต่าง ๆ พระองค์ตรัสแล้ว และพระวาทะของพระองค์ก็มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์ (เพลงสดุดี 119:89) ไม่ว่า ดร.จิง หรือ ศจ. ฉาจะคิดหรือกล่าวอะไรเกี่ยวกับมัน ความคิดเห็นของพวกเขาก็ไม่ควรค่ากับเงินสักสตางค์ เดียว! พระเจ้าตรัสมันแล้ว มันตั้งมั่นคง และเราต้องเชื่อมั่นหรือไม่ก็ตกรรทหมกไหม้ (และมันไม่สำคัญว่าคุณ เคยได้ยินอะไรเกี่ยวกับนรก-ไฟอยู่ที่นั่น และถ้าคุณไม่เชื่อมั่นพากนี้ของหลุมศพ คุณจะเชื่อมั่นเมื่อไปถึงอีกฟาก)

“...สิ่งเหล่านั้นซึ่งสอดคล้องกับหลักคำสอนอันถูกต้อง” มีความหมายเพียงว่าที่ดัสจะต้องไม่เทศนาสิ่ง ใดที่ขัดต่อพระวาทะของพระเจ้าหรือสิ่งใดที่เบี่ยงเบนไปจากพระวาทะนั้น เขาจะต้องเทศนา “องค์พระผู้เป็น เจ้าตรัสดังนี้” และเขาจะต้องไม่ใส่ประเพณี นิทาน ข้อเชื่อ หรือบัญญัติต่าง ๆ ของมนุษย์เข้าไปในคำเทศนา ของเขา เขาจะต้องเทศนาข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้น-โดยไม่เพิ่มแนวคิดหรือข้อสันนิษฐานของมนุษย์เข้าไป

ข่าวสารของเปาโลเองคือ การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-5) ข่าวสารของเขามีหนึ่งเดียวเท่านั้น-กางเขนนั้น พระโลหิตนั้น การตรึงกางเขนนั้น: “เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซู คริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) “...ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการ ทรงยกบาปเลย” (ฮบ. 9:22) “คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่าน ว่าพระเจ้าได้ทรงชูประองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9) กางเขนนั้นเป็นหัวใจ จิต วิญญาณ และแก่นแท้ของข่าวประเสริฐ ข่าวประเสริฐใดที่ปราศจากกางเขนก็ว่างเปล่า ตายไปแล้ว และสิ้นหวัง พระคริสต์องค์ใดที่ปราศจากกางเขนก็ไม่อาจช่วยให้รอดได้เลย กางเขนใดที่ปราศจากพระคริสต์ก็ไม่อาจช่วยให้ รอดได้-และศาสนาใดที่ปราศจากพระโลหิตก็สูญเปล่า

ข้อ 2: “ให้ผู้ชายที่สูงอายุเป็นคนรู้จักประมาณตน เอาจริงเอาจัง รู้จักบังคับใจตนเอง ปกติในความเชื่อ นั้น ในความรัก ในความอดทน”

“...ผู้ชายที่สูงอายุ” ไม่มีเหตุผลใดให้ต้องคิดว่าเปาโลกำลังหมายถึงชายสูงอายุที่ดำรงตำแหน่งหนึ่งในค ริสตจักร เขาหมายถึงชายสูงอายุทุกคนในคริสตจักร

“...เป็นคนรู้จักประมาณตน เอาจริงเอาจัง รู้จักบังคับใจตนเอง ปกติในความเชื่อนั้น ในความรัก ใน ความอดทน” ที่ดัสจะต้องเทศนาแก่พวกชายสูงอายุ เช่นเดียวกับพวกคนหนุ่ม ว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องเป็นคน

รู้จักประมาณตน เอาจริงเอาจัง รู้จักบังคับใจตนเอง ปกติในความเชื่อนั้น ในความรัก ในความอดทน พระเจ้าไม่ทรงมีมาตรฐานด้านศีลธรรมอย่างหนึ่งสำหรับคนหนุ่มและมาตรฐานอีกอย่างหนึ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่สูงอายุ และเท่าที่เกี่ยวข้อกับความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ในเชิงปฏิบัติ พระเจ้าไม่ทรงมีมาตรฐานอย่างหนึ่งสำหรับผู้รับใช้และอีกอย่างสำหรับผู้เชื่อทั่วไป สิ่งใดก็ตามที่เป็นบาปสำหรับผู้รับใช้ก็เป็นบาปสำหรับผู้เชื่อทั่วไปและในทางกลับกันด้วย

อย่างไรก็ตาม เปาโลปรารถนาให้ติดสส่งต่อข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของเขาไปยังผู้ฟังหลายกลุ่ม มีมาตรฐานเดียวของความเชื่อแบบคริสเตียนสำหรับคนทุกกลุ่มและทุกวัย แต่บรรดาผู้เชื่อที่สูงอายุต้องการข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่พิเศษที่คนหนุ่มสาวคงจะไม่เข้าใจ และคนหนุ่มสาวต้องการข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่พิเศษที่พวกคนสูงอายุไม่ต้องการ เปาโลชี้ให้เห็นว่าพวกชายสูงอายุจะต้องรู้จักประมาณตน (ไม่เกินพอดี มีสติสัมปชัญญะ) และเอาจริงเอาจัง (จริงจัง) คำ ๆ นี้เป็นคำเดียวซึ่งนัยสำคัญเรื่องความเอาจริงเอาจังและความสง่าผ่าเผยถูกรวมเข้าด้วยกัน พจนานุกรมพรรณนาถึงคำนี้ว่า “บ่งบอกถึงสิ่งซึ่งก่อให้เกิดความเคารพยำเกรงและความตะลึงพรึงเพริด” เหล่าชายที่สูงอายุจะต้องไม่เข้าสู่ “วัยเด็กครอบสอง” ของตน และทำตัวเหมือนเด็กอีกครั้งจากจุดยืนของการคิดแบบคึกคะนองและวิธีปฏิบัติอันโง่เขลาของชีวิต พวกเขาต้องประพฤติตัวให้เหมาะกับวัยของตนในสิ่งสารพัด

พวกเขาต้องรู้จักประมาณตนในสิ่งสารพัด แค่นี้เพราะว่าพวกเขากำลังเข้าใกล้จุดจบของการเดินทางของชีวิต พวกเขาที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำตัวไม่บันยะบันยังในสิ่งใดก็ได้-การกิน การดื่ม หรือด้านอื่นใดของการดำเนินชีวิตประจำวัน พวกเขาจะต้องปกติในความเชื่อ และระมัดระวังว่าศัตรูนั้นไม่ได้เพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความไม่สัตย์ซื่อ อันเป็นเหตุให้พวกเขาหลงเตลิดไปแบบคนตาบอดในทางศาสนา มันเป็นเรื่องง่ายสำหรับพญามารที่จะเล่นกลกับความคิดหากเราไม่รักษาความคิดของเราให้จดจ่ออยู่ในพระวาระของพระเจ้าและในความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว

ผู้เชื่อที่สูงวัยต้องปกติ “ในความรัก” เขาควรรักคนทั้งปวง-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่เป็นคนดีและตามทางพระเจ้าในคริสตจักร ก่อนถึงเวลานี้ในชีวิต เขาน่าจะเอาชนะแรงปรารถนาอันร้อนแรง หุนหันพลันแล่น ซื่อจฉา ซี้โมโหในช่วงวัยหนุ่มของเขาได้แล้ว ก่อนเขาสูงอายุ เขาควรถูก “กวน” ในองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ยิ่งผลไม้กวนถูกเก็บไว้นานเท่าใด พวกมันก็ยิ่งมีรสหวาน และหากถูกเก็บไว้นานพอ ผลไม้กวนเหล่านั้นก็จะกลายเป็นน้ำตาล ดังนั้นยิ่งเราดำเนินชีวิตเพื่อพระเยซูชุนานเท่าไร เราก็ควรมีรสหวานมากยิ่งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราควรรสามารถขบรับรองได้อย่างสัตย์ซื่อว่า “ทุกวันที่กับพระเยซู มีรสหวานมากกว่าวันก่อนหน้า”!

ผมทราบว่าคุณสูงอายุจำนวนมากไม่ถูกเห็นค่า พวกเขาถูกย้าย และไม่ได้รับความรัก ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้ผมเจ็บช้ำมากกว่าการได้เห็นคนสูงอายุสักคนถูกย้ายหรือไม่มีใครต้องการ ผมมีความเคารพนับถืออย่างสูงต่อคนที่ผมมอง หไหลค่อม และใบหน้าเหี่ยวผ่น ผมเชื่อว่าผมมีชีวิตอยู่วันนี้เพราะคำอธิษฐานเหล่านั้นของเหล่าวิสุทธิชนที่ผมมองทั่วประเทศนี้ สองครั้งในรอบห้าปีผมเคยก้าวไปสู่อุบัติเหตุแห่งความมรณา และคำอธิษฐานได้พาผมกลับมา ผมรู้สึกในใจของผมว่าคำอธิษฐานเหล่านั้นของเหล่าวิสุทธิชนสูงวัย (โดยไม่ลืมนำคำอธิษฐานของเหล่าผู้เชื่อหนุ่มสาว) ได้นำผมกลับมาจากอุบัติเหตุแห่งงานนั้นซึ่งผมได้ก้าวเข้าไปแล้วอย่างแน่นนอน แต่มีอยู่หลายครั้งที่บรรดาคนสูงอายุเริ่มไม่มีความสุข พวกเขาพร่ำบ่น และพวกเขากลายเป็นคนไม่น่ารัก เหล่าพี่น้องชาย

หญิงผู้สูงวัยในพระคริสต์ของผมครับ ผมขอร้องพวคุณ อย่าเปิดโอกาสให้พญามารทำให้คำพยานแบบ คริสเตียนอันงดงามของพวคุณต้องเสียไป โดยการกลายเป็น “คนขี้ไม่โห” หรือคนขี้บ่น! จงชื่นชมยินดี-เพราะว่าอีกไม่นาน คุณก็จะสละวางร่างกายที่แก่ชราแห่งความเจ็บปวด-ร่างกายหนึ่งที่เราเริ่มคิดเข้าและขยับเข้าแล้ว- และคุณจะพักสงบกับพระเยซูในเมืองบรมสุขเกษม จากนั้นเมื่อการรับขึ้นนั้นเกิดขึ้น ในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกคุณก็จะมีร่างกายหนึ่งที่จะไม่มีทางแก่ชรา ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่เป็นโรคร้าย ไม่เปื่อยเน่า-ร่างกายหนึ่งที่เหมือนกับพระกายที่ทรงสง่าราศีของพระเยซู (1 ยอห์น 3:1-3)

“...ในความอดทน” ความอดทนเป็นพระคุณอย่างหนึ่งแน่นอนที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถประทานให้แก่ผู้เชื่อคนหนึ่งได้ ผมตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าวัยชรานำมาซึ่งความอ่อนแอ การล่องใจ ความปวดร้าวใจ และความโศกเศร้าเสียใจ มิตรสหายจากไป และหลายครั้งผู้สูงอายุทั้งหลายก็ดูเหมือนโดดเดี่ยว-และเปลี่ยวเหงา แต่แทนที่จะกลายเป็นคนขี้หงุดหงิด พวกเขาควรตระหนักว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดโอกาสให้พวกเขาแก่ชรา และพวกเขาควรอธิษฐานขอให้พระองค์ประทานความอดทนมากเป็นพิเศษสำหรับแต่ละวันที่ผ่านไป เหล่าผู้เชื่อที่สูงอายุควรยอมจำนนต่อการล่องใจ ความปวดร้าวใจ และความผิดหวังแห่งปีที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ของตน โดยรู้ว่าพระเยซูตรัสไว้ว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” (ฮบ. 13:5) เปาโลกล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้” ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะเกิดหรือไม่เกิดอะไรขึ้นกับเรา เราก็ทราบที่ “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียก ตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28)

เหล่าพี่น้องชายหญิงผู้สูงวัยในพระคริสต์ของผมครับ จงมองขึ้นไป! จงเป็นคนอ่อนหวาน! จงมองที่พระเยซู ไม่ใช่ที่สภาพการณ์แวดล้อมรอบตัวคุณ จงจำให้ขึ้นใจว่านี่อาจเป็นวันนั้นเมื่อแต่นั้นจะส่งเสียง! แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ายังไม่รีบเสด็จมา อีกไม่นานคุณก็จะได้กลับสู่วัยหนุ่มสาวหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูและต่อหน้าทูตสวรรค์เหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ “จงชื่นชมยินดีมากขึ้นเถิด!”

ข้อ 3: “ผู้หญิงที่สูงอายุก็เช่นกัน ให้พวกเขามีการประพฤติที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์ ไม่เป็นคนหาความใส่เขา ไม่สนใจเหล่าอุงุ่นมาก ให้เป็นผู้สอนสิ่งต่าง ๆ ที่ดี”

เหล่าหญิงสูงอายุก็ถูกเตือนสติให้แสดงออกถึงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์เช่นกัน ทางประพฤติของพวกนางควรเป็นแบบที่ข่าวประเสริฐต้องการ พวกนางจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์ “ผู้หญิงที่สูงอายุ” อาจหมายถึงภรรยาของผู้ช่วยที่สูงอายุหรือผู้นำในคริสตจักร ในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกนางและนิสัยต่าง ๆ แห่งชีวิต พวกนางจะต้องดำเนินตามความบริสุทธิ์และทำตัวเป็นแบบอย่างสำหรับพวกหญิงสาวที่เป็นผู้เชื่อ

“ไม่เป็นคนหาความใส่เขา” ใน 1 ทิโมธี 3:11 คำเดียวกันนี้ถูกใช้และถูกแปลตรงนั้นว่า “คนที่ใส่ร้ายผู้อื่น” พวกหญิงสูงอายุจะต้องระวังว่าพวกนางใช้ลิ้นของตนอย่างไรในชุมชนนั้น พวกนางจะต้องไม่ใส่ความเท็จในการสนทนาของตนเกี่ยวกับเพื่อนสมาชิกคริสตจักร-และไม่ใส่ความเท็จเกี่ยวกับพวกคนไม่เชื่อด้วย พวกนางจะต้องพูดความจริงอยู่ทุกเวลา และสงบปากสงบคำหากพวกนางไม่สามารถพูดสิ่งเหล่านั้นซึ่งสอดคล้องกับความบริสุทธิ์และซึ่งส่งผลดีต่อการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์-ทั้งต่อตัวพวกนางเองและคนเหล่านั้นที่พวกนางติดต่อ

สัมพันธ์ด้วย

“ไม่สนใจเหล่าองุ่นมาก” เปาโลหมายความว่าแบบเดียวกันในที่นี้เหมือนกับที่เขาหมายความว่าในทิตัส 1:7 เมื่อเขาพูดถึงผู้ดูแลของพระเจ้าว่าเป็นคน “ไร้ที่ติ...ไม่เป็นคนที่ต้องไม่พูดและทำตัวเหมือนพวกผู้หญิงที่นั่งแช่อยู่กับเหล่าองุ่น เหล่าองุ่นเป็นเหตุให้คน ๆ หนึ่งพูดเยาะซึ่งปกติแล้วอาจเป็นคนเจียบ ๆ และเหล่าองุ่นจะเป็นเหตุให้คน ๆ หนึ่งกล่าวคำพูดต่าง ๆ ที่เป็นเท็จหรือเกินจริง ด้วยเหตุนี้ หญิงสูงวัยที่เชื่อแล้วจึงต้องไม่ทำตัวเหมือนพวกผู้หญิงที่นั่งแช่อยู่กับเหล่าองุ่น นี้ไม่ได้เห็นชอบกับการดื่มเหล่าองุ่นแม้เพียงเล็กน้อย-แน่นอนว่าไม่ใช่ชนิดแบบที่เรามีในร้านสุราและร้านขายไวน์สมัยนี้ ไม่มีข้ออ้างสำหรับบุคคลใดที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญูณที่จะสับสนเกี่ยวกับการงดเว้นอย่างสิ้นเชิงจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งหลาย

หญิงสูงวัยเหล่านี้จะต้องเป็น “ผู้สอนสิ่งต่าง ๆ ที่ดี” พวกนางจะต้องสั่งสอนพวกหญิงสาวในคริสตจักรเหล่าผู้เชื่อที่คร่ำหวอดในท่ามกลางเพศหญิงควรถูกตักเตือนให้เป็นผู้บริสุทธิ์ เทียงธรรม สงบปากสงบคำ สัตย์จริง ไม่ทำตัวเหมือนพวกผู้หญิงที่ดื่มเหล่าองุ่น แต่สั่งสอน “สิ่งต่าง ๆ ที่ดี” แก่พวกหญิงสาวและเด็กผู้หญิงในที่ประชุม

ข้อ 4: “เพื่อพวกเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาว ๆ ให้เป็นคนรู้จักประมาณตน ให้รักสามีของตน ให้รักบุตรทั้งหลายของตน”

“พวกเขา” หมายถึงพวกผู้หญิงสูงวัยที่เชื่อในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น คำกรีกที่แปลเป็น “รู้จักประมาณตน” อาจแปลได้ว่า “มีสติปัญญา” มันเป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น “รู้จักประมาณตน” ในข้อสอง และมันเป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ใน 1 ทิโมธี 3:2 ซึ่งแปลเป็น “รู้จักประมาณตน” ความหมายของคำกรีกนี้ก็คือนั่นคือว่า พวกผู้หญิงสูงวัยควรอบรมสั่งสอนพวกหญิงสาวให้รู้จักควบคุมความปรารถนาและความใคร่อยากต่าง ๆ ของตนให้ดีในความเกรงกลัวพระเจ้า ซึ่งสอดคล้องกับที่เป็นคริสเตียนหรือที่สอดคล้องกับความบริสุทธิ์

พวกผู้หญิงสูงวัยจะต้องสอนพวกหญิงสาวที่เชื่อ “ให้รักสามีของตน” ในเอเฟซัส 5:25 อัครทูตเปาโล บัญชาเหล่าสามีให้รักภรรยาของตน และในข้อ 33 ของบทเดียวกันนั้นเขาบัญชาภรรยาให้เคารพยำเกรงสามีของตน ตรงนี้ในพระคำข้อนี้ของเรา เปาโลแคซีให้เห็นว่าหญิงสาวควรมีสติสัมปชัญญะและรักสามีของตน ซึ่งเป็นหน้าที่แรกของเธอที่มีต่อเขา ความสุขที่แท้จริงทั้งหมดในชีวิตคูมีพื้นฐานอยู่บนความรักที่มีต่อกัน-สามีรักภรรยาด้วยสิ้นสุดใจของเขา และภรรยารักสามีในลักษณะเดียวกัน เมื่อความรักแบบนี้จากไป ความสุขก็หนีไป มันไม่สำคัญว่าสองคนนั้นร่ำรวยขนาดไหน-พวกเขาอาจอาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังโต แต่ความมั่งคั่งและบ้านหลังใหญ่ไม่สามารถนำความสุขมาให้ในที่ ๆ ไม่มีความรัก หรือในที่ ๆ ความรักได้เยือกเย็นลงไปแล้วในส่วนของสามีหรือแม้ภรรยา ไม่ว่าบ้านนั้นจะต่ำต้อยขนาดไหน-ไม่ว่าจะอยู่ในเมืองใหญ่หรือแถบชนบทที่อยู่ห่างไกล-หากความรักที่มีต่อกันมีอยู่ระหว่างสามีกับภรรยา บ้านนั้นก็จะเป็นชานเมืองแห่งสวรรค์ บ้านหลังนั้นอาจเป็นคฤหาสน์เครื่องเรือนนั้นเป็นชนิดประณีตที่สุด คู่สามีภรณานั้นอาจกินดื่มอย่างราชาทุกวันและแต่งตัว “ในเสื้อสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด” ดนตรีที่ไพเราะที่สุดที่เหล่านักดนตรีสามารถบรรเลงได้อาจถูกได้ยินไปทั่วบ้านหลังนั้น-แต่ถ้าใจสองดวงไม่ผูกพันกันในการรัก คฤหาสน์หลังนั้นก็จะเป็นนรกบนดิน

ไม่มีสามีคนใดรู้จักความรักของจริงที่มีต่อภรรยาและครอบครัวของตนหากเขายังไม่ได้รับความรอด เขาอาจคิดว่าเขารักครอบครัวของเขาด้วยสิ้นสุดใจของตน และนั่นอาจเป็นความจริงตราบเท่าที่เป็นไปได้กับใจดวงหนึ่งที่ไม่เชื่อ แต่ความรักที่แท้จริงและเป็นของจริงถูกรู้จักโดยเหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น นี่เป็นจริงเช่นกันกับผู้หญิง ชายและหญิงไม่รู้จักความรักอันบริสุทธิ์ที่เป็นของจริง-ความรักที่สมบูรณ์แบบ-หากปราศจากความรักของพระเจ้าในใจของพวกเขา

“...ให้รักบุตรทั้งหลายของตน” ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ดูเหมือนไม่จำเป็น-แต่มันก็สำคัญมาก ๆ สัตว์ส่วนใหญ่จะสู้และยอมตายเพื่อปกป้องลูกของพวกเขา แต่ชายและหญิงบางคนก็เสื่อมทรามยิ่งนักจนพวกเขาหมดความเคารพและความรักที่มีต่อเนื้อหนังและเลือดของพวกเขาเอง-ลูก ๆ ของพวกเขา เหล่าวิสุทธิชนที่สูงวัยจะต้องสอนพวกหญิงสาวให้รักลูก ๆ ของตน คุณแม่ที่รักคนใดซึ่งมีลูกน้อยอยู่ในบ้านก็มึนงงเต็มเวลาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน เจ็ดวันต่อสัปดาห์ ไม่มีผู้ใดจะรักลูกของคุณมากเท่ากับที่คุณรักเขาแล้วหากคุณเป็นคุณแม่ที่แท้จริง ไม่มีผู้ใดสามารถฝึกฝนและสอนวินัยเด็กคนนั้นได้อย่างที่คุณจะทำหากคุณเป็นคุณแม่ที่แท้จริง ไม่มีผู้ใดสามารถแทนที่คุณแม่คนหนึ่งได้ ดังนั้นคุณแม่ทั้งหลายจึงควรรักลูก ๆ ของตนมากกว่าชื่อเสียง เงินทอง ความงาม บ้านเรือน หรืออภิสิทธิ์ทางสังคม ลูก ๆ ควรมาเป็นอันดับหนึ่งในใจของผู้เป็นแม่ และเธอควรละทิ้งทุกสิ่งยกเว้นสามีของเธอเพื่อมอบความรัก เวลา และความเอาใจใส่ของเธอให้แก่ลูก ๆ ของเธอ เพื่อนที่ดีที่สุดที่ลูกคนใดจะมีได้บนพื้นพิภพนี้ก็คือ คุณแม่ที่ตามทางพระเจ้าและอุทิศตัวซึ่งรักเขา

คำพรณนาที่ให้ไว้เกี่ยวกับชาวโลกที่มีความผิดในสายพระเนตรของพระเจ้าในโรม 1:18-32 ก็ให้ความกระจ่างมาก ๆ จงศึกษามัน เปาโลบอกเราว่าในอวสานของยุคสมัยนี้ จะมีคนเหล่านั้นที่ “ปราศจากความเข้าใจ บรรดาผู้ละเมิดพันธสัญญา ปราศจากความรักตามธรรมชาติ ไม่ยอมคืนดีกัน ไร้ความเมตตา” (รม. 1:31) “ปราศจากความรักตามธรรมชาติ” มีความหมายว่าพวกเขาจะรักสิ่งที่ผิดธรรมชาติ มันเป็นเรื่องธรรมชาติที่คุณแม่คนหนึ่งจะรักลูก ๆ ของตน-แต่คุณแม่บางคนรักไนท์คลับ ขวดไวน์ อ้อมกอดของชายอีกคน มากกว่าที่พวกเธอรักเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง มีหมาแมวหลายพันตัวที่ได้รับความเอาใจใส่และการโอบกอดที่เด็กทารกคนหนึ่งควรที่จะได้รับ

เกรงว่าผมจะถูกเข้าใจผิด ขอให้ผมได้กล่าวว่าผมไม่ได้ต่อต้านการมีสัตว์เลี้ยง แต่พวกมันควรถูกเก็บไว้ในที่ของพวกมันและไม่ควรมาแทนที่เด็กคนหนึ่งในบ้านเด็ดขาด ด้วยเหตุผลบางประการที่มนุษย์ไม่ทราบพระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบที่จะอนุญาตให้มีเด็กในทุกบ้าน-และมีภรรยาหลายคนที่ยอมยกทุกสิ่งซึ่งพวกเขาครอบครองหากสามารถมีทารกน้อยสักคนในบ้านของพวกเขาได้ แต่มีหลายพันบ้านที่เด็ก ๆ ไม่เป็นที่ต้องการและหญิงที่แต่งงานแล้วหลายพันคนที่ปฏิเสธที่จะยอมให้มีเด็กเข้ามาอยู่ในบ้านเพราะว่าเด็กทารกคนหนึ่งจะเข้าแทรกแซงกับอาชีพการงานของพวกเขาและกับกิจกรรมเข้าสังคมทั้งหลาย หญิงเหล่านี้ขอเลี้ยงหมาพูดได้ แมวเหมียว หรือนกแก้วแทน! ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาภรรยาคนใดที่เป็นแบบนี้เมื่อเธอยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยเถิด!

นี่ยังเป็นความจริงในชีวิตของหญิงที่เชื่อแล้วบางคน เหมือนกับที่เป็นในท่ามกลางคนที่ไม่รอด ภรรยาที่เป็นคริสเตียนบางคนปฏิเสธที่จะยอมให้มีครอบครัว พวกเขาอุทิศตัวให้กับงานของตน กิจกรรมเข้าสังคมของ

ตน อาชีพการงานของตน-และบางครั้ง (เชื่อหรือไม่ครับ) ให้กับพวกสัตว์เลี้ยงของพวกเขา! แปลกแต่จริงที่ภรรยาบางคนต้องถูกสอนจริง ๆ ให้รักลูกน้อยของตน

ข้อ 5: “ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี เชื่อฟังสามีของตน เพื่อพระวามะของพระเจ้าจะไม่ถูกหมิ่นประมาท”

คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “มีสติสัมปชัญญะ” เป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น “รู้จักประมาณตน” ในข้อสอง และ “รู้จักประมาณตน” ในข้อสี่ พวกหญิงสาวจะต้องเป็น “คนบริสุทธิ์” ซึ่งมีความหมายว่าพวกเธอจะต้องบริสุทธิ์ในใจและในทุกรายละเอียดของชีวิต

ภรรยาสาวเหล่านี้จะต้องถูกสอนโดยพวกหญิงสูงอายุว่าพวกเธอจะต้องเป็นคนดีที่ “เอาใจใส่ในบ้านเรือน” นี้ไม่ได้หมายความว่าภรรยาจะต้องไม่ออกไปนอกบ้านเลย ไม่มีส่วนในความสนใจต่าง ๆ นอกบ้านเลย แต่เธอจะต้องไม่ละเลยหน้าที่ต่าง ๆ ในบ้านเพื่อที่จะมีส่วนร่วมในสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่นอกบ้าน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเธอจะต้องไม่เป็นที่รู้จักดีนอกบ้านมากกว่าในบ้าน โดยสามีและครอบครัวของเธอเอง เธอจะต้องขยันขันแข็งที่บ้าน-ไม่เกียจคร้านหรือเฉื่อยชา ห่วงใยเกี่ยวกับบ้านและสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับบ้าน-แต่จะต้องทุ่มเทสุดความสามารถของเธอเพื่อบ้านช่อง โดยเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ เป็นระเบียบเรียบร้อยและว่าบ้านช่องได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมกับที่เป็นคริสเตียน ภรรยาสาว ๆ จะต้องไม่ละเลยหน้าที่ของตนและกลายเป็น “คนชอบยุ่ง” ในเรื่องของผู้อื่น

ก่อนหน้านี้นิบบทเรียนชุดนี้ผมได้กล่าวไปแล้วว่าความเชื่อแบบคริสเตียนในเสาความทะนงชนิดที่ถูกต้องไว้ในใจ-และหญิงคนใดที่เป็นผู้เชื่อควรภาคภูมิใจในบ้านของเธอ ซึ่งเป็นปราสาทของเธอ เธอควรดูแลรักษาบ้านช่องนั้นให้สะอาด เรียบร้อย และพอคู่ได้ หญิงสาวที่แต่งงานแล้วคนใดที่มีลูกน้อยและบ้านช่อง หากเธอทำหน้าที่ของเธอ ก็มีงานเต็มเวลาแล้ว

สุภาพสตรีที่รักทั้งหลายไม่ควรลืมนึกเป็นอันขาดว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างผู้หญิงเพื่อทำให้โลกนี้เป็นสถานที่ที่อ่อนหวานมากขึ้น สว่างจ้ามากขึ้น และมีความสุขมากขึ้นเพื่อที่จะอาศัยอยู่ ตอนนั้นอาดัมเปลี่ยวเหงา ชีวิตของเขาว่างเปล่า เขาไม่พบคู่อุปถัมภ์เลยสักคนขณะที่เขาตั้งชื่อสัตว์เหล่านั้น ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงชักกระตุกซี่โครงอันหนึ่งจากซี่ข้างของอาดัมและทรงสร้างเอวา และประทานนางให้แก่อาดัมเพื่อที่จะเป็นคู่อุปถัมภ์ของเขา พระเจ้าไม่ได้ประทานเอวาให้แก่อาดัมเพื่อที่จะเป็นทาสของเขา ภรรยาทั้งหลายจะต้องไม่เป็นสิ่งของหรือทาส พวกเธอจะต้องรักและให้คุณค่าสามีของตน ลูก ๆ ของตน รักบ้านของตนและขยันขันแข็งในสาขานั้น หญิงสาวคนใดที่ไม่เต็มใจที่จะทำให้บ้านเกิดขึ้นมาสำหรับสามีของเธอและครอบครัวของเธอก็ควรอยู่เป็นโสดต่อไป

สามีทั้งหลายถูกบัญชาให้รักภรรยาของตนเหมือนอย่างที่เราคริสตจักรรักคริสตจักรและได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร และในทำนองเดียวกัน ภรรยาทั้งหลายถูกบัญชาให้อยู่ได้บังคับต่อสามีของตน เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยาเหมือนอย่างที่เราเยซูทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร (อฟ. 5:25 เป็นต้นไป) ด้วยเหตุนี้ ความเชื่อแบบคริสเตียนจึงเป็นผู้อุปถัมภ์คุณค่าต่าง ๆ ในบ้านเรือนและถือว่าหน้าที่อันเหมาะสมเหล่านั้นในครอบครัวเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดมากที่สุดกับความก้าวหน้าของครอบครัวนั้น ๆ เองในโลก

ไม่อาจมีคริสตจักรท้องถิ่นที่ยิ่งใหญ่ได้โดยปราศจากครอบครัวคริสเตียนทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่ และจะไม่มีทางมีครอบครัวแบบคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่ได้โดยปราศจากคุณพ่อและคุณแม่ที่เป็นคริสเตียน-ไม่ใช่แค่เป็นคริสเตียนในคำพูด แต่ในการกระทำและในความจริง บ้านที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายก่อให้เกิดคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย บ้านที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายและคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายก่อให้เกิดประเทศชาติที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย บ้านที่เป็นคริสเตียนก็เป็นสถานที่แห่งความสุข-สถานที่แห่งสันติสุข และเมื่อหน้าที่ต่าง ๆ ในบ้านช่องถูกละเลย บ้านนั้นก็ทนทุกข์แสนสาหัส ไม่ว่าจะคุณแม่จะทำเยอะขนาดไหนนอกบ้าน ไม่ว่าจะเธอจะทุ่มเทการปฏิบัติตัวเองและความกระตือรือร้นแบบใดก็ตามให้แก่ความสนใจนอกบ้าน และไม่ว่าเธอจะบรรลุสิ่งดี ๆ มากขนาดไหนนอกบ้าน หากเธอละเลยบ้านของเธอ เธอก็นำความเสื่อมเสียมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว หน้าที่ของคุณแม่ที่เป็นคริสเตียนมีต่อบ้านของเธอเป็นอันดับแรก และความสนใจอื่น ๆ เหล่านี้ต้องเป็นเรื่องรอง

จงสังเกตลักษณะเฉพาะตัวลำดับถัดไปของภรรยาและคุณแม่ที่เป็นคริสเตียน: เธอต้องเป็น “คนดี” ในทุกด้านและในทุกความสัมพันธ์ ภรรยาและคุณแม่ พี่สาวน้องสาว ต้องเป็นคนดี ไม่มีคำขมใดที่จะกล่าวแก่ผู้หญิงคนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ไปกว่า ไม่มีคุณลักษณะใดที่จะยกให้แก่เธอที่สูงส่งกว่าการกล่าวว่า “เธอเป็นคนดี!”

สิ่งทรงสร้างที่อ่อนหวานที่สุดบนพื้นพิภพนี้คือ ผู้หญิงที่อ่อนหวาน สิ่งที่มีค่ามากที่สุดปากนี้ของสวรรค์คือ คุณแม่หรือภรรยาที่อยู่ในทางของพระเจ้า แต่สิ่งทรงสร้างที่ร้ายกาจที่สุดปากนี้ของนรกคือ ผู้หญิงที่ร้ายกาจ! ทำไมผมถึงกล่าวว่าสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดปากนี้ของสวรรค์คือ ผู้หญิงที่อ่อนหวาน และสิ่งที่ร้ายกาจที่สุดปากนี้ของนรกคือ ผู้หญิงที่ร้ายกาจ? คำตอบนั้นเรียบง่าย:

พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่ง และจากนั้นก็ทรงเอากระดูกซี่โครงอันหนึ่งออกมาจากซี่ข้างของอาดัมและทรงสร้างเอวา ทำไม? อาดัมไม่ครบบริบูรณ์ เขาเปลี่ยวเหงา พระเจ้าทรงเห็นความเปล่าเปลี่ยวของอาดัม และพระองค์ทรงสร้างผู้หญิง พระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงเพื่อทำให้โลกนี้เป็นสถานที่ที่อ่อนหวานมากขึ้นเพื่ออาศัยอยู่-สถานที่ที่สว่างจ้ามากขึ้น มีความสุขมากขึ้น แต่หญิงนำสิ่งเลวบางอย่างไม่ได้ให้ความอ่อนหวาน ความสุข หรือความชื่นบาน พวกเขาสร้างนรกบนโลกออกมาจากบ้านที่พวกเขาอาศัยอยู่ ผู้หญิงมีขีดความสามารถที่จะรักมากกว่าที่ผู้ชายมี เธอมีขีดความสามารถที่จะเกลียดมากกว่าที่ผู้ชายมี เธอมีขีดความสามารถที่จะเป็นคนดีและทำดีมากกว่าที่ผู้ชายมี และเธอมีขีดความสามารถที่จะเป็นคนอธรรมและร้ายกาจได้มากกว่าเช่นกัน! ผู้หญิงเป็นสิ่งที่พิเศษอย่างหนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เมื่อเธอตัดพระเจ้าออกไปจากชีวิตของเธอ เธอก็กลายเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งของพญามาร

ใครบางคนเคยกล่าวว่า “ไม่เคยมีชายที่ยิ่งใหญ่คนใดที่ไม่ได้มีหญิงที่ยิ่งใหญ่อยู่ในชีวิตของเขา” และผมคิดว่าเราอาจกล่าวได้เช่นกันว่าไม่เคยมีชายชั่วคนใดที่ผู้หญิงคนหนึ่งไม่ได้มีส่วนเกี่ยวพันความเลวทรามของเขา!

“...เชื่อฟังสามีของตน” ผมอ้างอิงไปยังเอเฟซัส 5:22-33 อีกครั้ง ที่เปาโลซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้า ใช้สามีและภรรยาเป็นแบบอย่างของคริสตจักรและพระเยซู พระเจ้าทรงสร้างอาดัมและประทานอำนาจครอบครองเหนือทุกสิ่งให้แก่เขา ผู้ชายเป็นศีรษะของผู้หญิง และภรรยาจะต้องเชื่อฟังต่อสามีของตนในทุกสิ่ง จงตั้งใจศึกษาค้นคว้าเอเฟซัส 5:22-33 และโคโลสี 3:18

ผมขอกล่าวโดยไม่ลังเลใจเลยว่าผู้หญิงมีที่ของตนในระบบของพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงเพื่อจุด

ประสงค์หนึ่งที่เฉพาะเจาะจง-แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างเธอเพื่อปกครองผู้ชาย! บ้านใด คริสตจักรใด หรือ ประชาชาติใดที่ถูกปกครองโดยผู้หญิงก็มุ่งหน้าไปสู่ความพินาศ อย่าเข้าใจผิดผิดนะครับ ความเป็นผู้หญิงมีส่วน เกี่ยวพันอย่างมหาศาลต่อความเชื่อแบบคริสเตียน การศึกษา-ใช่แล้วครับ แม้แต่การเมืองและธุรกิจ แต่เมื่อ คริสตจักรใดไม่มีพวกผู้ชายมากพอที่จะสานต่อกิจการงานของคริสตจักรนั้นจากจุดยืนด้านกิจธุระ-เช่น การเป็น ศิษยาภิบาลและตำแหน่งหน้าที่อื่น ๆ ที่มีความสำคัญ-เมื่อนั้นคริสตจักรนั้นก็เหมือนกับแจ้งแล้ว ไม่ว่าพวกเขา ตระหนักถึงข้อเท็จจริงนั้นหรือไม่ก็ตาม

อย่างไรก็ตาม หากไม่ใช่เพราะพวกผู้หญิงที่น่ารักเหล่านั้นในคริสตจักรบางแห่ง หลายครั้งชั้นเรียนรวีก็ คงเกือบไม่มีผู้สอนเลย-และแน่นอนว่า มันถูกต้องอย่างสมบูรณ์แบบที่หญิงที่อยู่ในทางของพระเจ้าจะสอน ตราบใดที่เธอไม่ “เหิมใช้สิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย” ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบ พระเจ้าก็ทรงตั้งผู้ชายให้เป็นศิษยะ ของสิ่งทรงสร้าง จากจุดยืนของครอบครัวมนุษย์

“เพื่อพระวามะของพระเจ้าจะไม่ถูกหมิ่นประมาท” นั่นคือ เพื่อที่โลกภายนอก (พวกคนไม่เชื่อ) จะ ไม่มีโอกาสที่จะพูดจาให้ร้ายหรือหมิ่นประมาทชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลาย-ผู้เชื่อทุก คน (ถึงแม้ว่าในที่นี้เปาโลกำลังกล่าวถึงพวกคุณแม่และภรรยาเป็นหลัก)-ควรดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับชีวิตอัน บริสุทธิ์และไร้มลทิน ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้การดำเนินชีวิตที่ไม่คงเส้นคงวาในส่วนของบรรดาคุณแม่ และภรรยาที่ประกาศตัวว่าเชื่อ นำความเสื่อมเสียมาสู่ชาวประเสริฐ มาสู่คริสตจักร และมาสู่ครอบครัวที่สมควร เป็นครอบครัวคริสเตียน สิ่งที่เปาโลกำลังพยายามทำให้ติดสเข้าใจ (และจากนั้นติดสต้องทำให้ความจริง เดียวกันนี้เข้าไปในใจของผู้คนในคริสตจักรเหล่านั้นในเกาะครีต) ก็คือว่าความเชื่อแบบคริสเตียนควรก่อให้เกิด คุณธรรมเหล่านั้นที่ถูกกำหนดไว้ในที่นี้ และเมื่อคุณธรรมเหล่านี้ไม่ถูกแสดงออกโดยบรรดาคุณแม่และภรรยาที่ ประกาศตัวว่าเชื่อ พวกเธอก็นำความเสื่อมเสียและความอดสูมาสู่คริสตจักรและมาสู่ชาวประเสริฐ มันไม่ควร เป็นเช่นนั้นเลย!

มันเป็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีในการเป็นคุณแม่ พระเจ้าทรงให้เกียรติผู้หญิงโดยการ อนุญาตให้เธอตั้งครรภ์และให้กำเนิดพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ผู้ชายไม่มีส่วนในการประสูติ ของพระเยซูเลย มารีย์หญิงพรหมจารีให้เนื้อหนังของพระองค์แก่พระองค์ และพระเจ้าประทานพระโลหิตของ พระองค์แก่พระองค์ (กิจการ 20:28) แต่อภิสิทธิ์ของการเป็นภรรยาและมารดานั้นยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศี เพียงใด หน้าที่รับผิดชอบนั้นก็จริงจาง ยิ่งใหญ่ และหนักอึ้งพอ ๆ กัน! วิบัติจึงมีแก่ผู้หญิงที่ประกาศตัวว่าเป็นคุณ แม่ที่อยู่ในทางของพระเจ้า แต่ในกิจกรรมที่บ้านของเธอ เธอก็ไม่ยอมรับว่าเธอเป็นในใจของเธอสิ่งของเธอ ประกาศด้วยริมฝีปากของเธอ อย่าแอบคิดเป็นอันขาดว่าคุณ-ชายหรือหญิง-สามารถประกาศตัวว่าเชื่อสิ่งหนึ่ง และดำเนินชีวิตอีกอย่างหนึ่ง-และลอยนวลไปได้! มันเป็นไปได้อย่างสิ้นเชิง

ข้อ 6: “ผู้ชายหนุ่ม ๆ ก็เช่นเดียวกัน จงเตือนสติพวกเขาให้มีสติสัมปชัญญะ”

คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “มีสติสัมปชัญญะ” สามารถแปลได้ด้วยว่า “มีวิจารณญาณ” นั่นคือ ชาย หนุ่มทั้งหลายที่ประกาศตัวว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูคริสต์ควรถูกขอร้องทุกเวลาให้เป็นคนที่รอบคอบ จริงจางในการวางตัว มีวิจารณญาณในสิ่งสารพัด พวกเขาควรยอมจำนนจิตใจ วิญญาณ และร่างกายโดยไม่หวง

ไว้แต่พระเจ้า และพวกเขาควรเป็นนายความใคร่อยากและแรงปรารถนาต่าง ๆ ของตน ซึ่งโดยการนี้จึงเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้เชื่อ ไม่นำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักรและมาสู่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เนื่องจากพวกเขาเป็นคริสเตียน พวกเขาจึงควรรู้จักปกครองตัวเองในใจและชีวิตของตนเอง พวกเขาควรตั้งมาตรฐานสำหรับตัวเองที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า-และจากนั้นจึงวางใจพระเจ้าสำหรับผลกำลัง พระคุณและฤทธิ์เดชที่จะดำเนินชีวิตให้ได้ตามมาตรฐานเหล่านั้น

ความเชื่อแบบคริสเตียนควรให้ผู้เชื่อหนุ่มสาวมีผลกำลังและความกล้าหาญที่จะมีควบคุมความคิดตัวเอง ซึ่งในโมงยามแห่งการถูกทดลองจะป้องกันเขาไม่ให้เรงสำราญในแรงปรารถนาทั้งหลายซึ่งคนหนุ่มสาวถูกทดลองและมักจะพ่ายแพ้ พวกคนหนุ่มที่ออกพระนามของพระเยซูควรคงเส้นคงวาในพฤติกรรมของตน มันคงในความเชื่อของตน มีอำนาจเหนือการทดลองทางกามารมณ์ สม่่าเสมอในการปกครองตัวเอง

เหตุผล: พวกคนหนุ่มที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนคือ เหล่าผู้แทนของพระเยซูบนโลกนี้ เหล่าคนไม่เชื่อเฝ้ามองทุกความเคลื่อนไหวของพวกเขา พวกคนหนุ่มเป็นความหวังของคริสตจักรในอนาคต และชายหนุ่มคนใดที่ไม่สามารถปกครองตัวเองและควบคุมแรงปรารถนาและความอยากต่าง ๆ ของตนได้ ก็ไม่สามารถเป็นผู้นำคนหนึ่งในบ้านของพระเจ้าได้อย่างแน่นอน ถ้าชายหนุ่มทั้งหลายพ่ายแพ้ต่อตัณหาเหล่านั้นของเนื้อหนังและการทดลองต่าง ๆ ของมัน ไม่ช้าก็เร็วตัณหาเหล่านี้ก็จะทำลายร่างกาย ซึ่งเป็นผลพลมาของพระเจ้า ความปรารถนาของเปาโลเกี่ยวกับพวกคนหนุ่มสาวที่กลับใจรับเชื่อในคริสตจักรเหล่านั้นในเกาะครีตก็คือ “ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ดี จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 ธส. 5:23)

ข้อ 7: “ในสิ่งสารพัดจงสำแดงตัวท่านเองให้เป็นแบบอย่างของการทำงานที่ดีทั้งหลาย ในหลักคำสอนโดยแสดงความสุจริต ความจริงใจ ความจริงใจ”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลหันความสนใจไปที่ที่ดีส เขาต้องไม่เพียงสอนผู้อื่นด้วยคำพูดเท่านั้น แต่ต้องแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นโดยเป็นแบบอย่างว่าพวกเขาควรดำเนินชีวิตอย่างไร: “ในสิ่งสารพัดจงสำแดงตัวท่านเองให้เป็นแบบอย่างของการทำงานที่ดีทั้งหลาย” “ที่ดีสเอ๋ย ท่านจงเป็นแบบอย่างนั้น และจงเตือนสติผู้อื่นให้เดินตามท่านเหมือนที่ท่านเดินตามพระเยซู” (เกี่ยวกับคำที่แปลเป็น “แบบอย่าง” ดู ฮีบรู 8:5; 1 โครินธ์ 10:6; พิลิปปี 3:17)

“...ในหลักคำสอน” เปาโลสั่งที่ดีสให้สอนหลักคำสอนที่บริสุทธิ์และถูกต้อง โดยไม่หันเหไปจากพระคุณอันบริสุทธิ์ เขาหวงแหนทางเขานั้น พระโลหิตนั้น พระคุณนั้นของพระเจ้ายิ่งนัก-และเขาเทศนาพระเยซู ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เขาเทศนาพระคุณล้วน ๆ และประกาศว่าถ้าผู้ใดเทศนาสิ่งอื่นใด “จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8) มันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาที่เปาโลชี้ให้เห็นที่ดีสเห็นว่าเขาต้องสัตย์จริงต่อหลักคำสอนของพระคัมภีร์ ไม่เบี่ยงเบนไปจากหลักคำสอนอันบริสุทธิ์เพื่อเอาใจมนุษย์คนใดหรือเพื่อสนองความปรารถนาของตัวเอง จงสังเกต 1 ทิโมธี 4:16

“...โดยแสดงความสุจริต” คำตรงนี้อาจแปลได้ว่า “ความบริสุทธิ์” มันมีความหมายเดียวกัน ที่ดีสจะ

ต้องไม่อนุญาตให้หลักคำสอนที่ผิด ๆ ถูกเทศนาหรือถูกสอนในที่ประชุมเหล่านั้นในเกาะครีต หลักคำสอนที่บริสุทธิ์เท่านั้น ซึ่งปลอดคำสอนผิดทั้งปวง ได้รับอนุญาตได้ ทิตัสจะต้องเทศนาข่าวประเสริฐที่จะทำให้คนทั้งหลายเป็นคนที่มีชีวิต เป็นคนที่ดีขึ้น-และหลักคำสอนที่ถูกต้องก็ทำเช่นนั้นเลย พระวจนะเป็นโคมสำหรับเท้าของเรา เป็นดวงสว่างแก่วิถีทางของเรา ขนบป้บเพื่อเสริมกำลัง น้ำเพื่อทำให้อิ่มหนำ และฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อรักษาเราไว้

ทิตัสจะต้องเป็นแบบอย่างใน “ความจริงจัง” คำกรีกเดียวกันนี้ก็แปลเป็น “ความจริงจัง” เช่นกันใน 1 ทิโมธี 3:4 แต่ใน 1 ทิโมธี 2:2 มันถูกแปลเป็น “ความซื่อสัตย์” ความหมายที่ลึกซึ้งมากขึ้นของคำ ๆ นี้คือ “ความน่าเคารพยำเกรง” สิ่งที่เราโลกลำบากกล่าวแก่นักเทศน์หนุ่มผู้นี้จริง ๆ แล้วก็คือว่า เขาจะต้องเป็นคนที่มีชีวิตที่เที่ยงธรรม ไร้ข้อครหาในคำสอน การเทศนา และการดำเนินชีวิตของเขา เขาจะต้องเป็นแบบอย่างในสิ่งใด ๆ และสิ่งสารพัดที่จะรับประกันความเคารพนับถือจากคริสตจักร และจากพวกคนไม่เชื่อเช่นกัน

ความหมายตรงนี้ก็คือนักเทศน์ของพระเจ้ากล่าวข่าวสารที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขาควรเป็นลักษณะที่จะได้รับความเคารพนับถือจากเหล่าผู้ฟัง ข่าวสารของเขาควรเป็นหลักฐานที่แสดงถึงจิตสำนึกที่ดี ความมีศีลธรรมที่ไม่ถูกสงสัย และควรแสดงออกว่าเขาคุ้นเคยกับหัวข้อนั้น โดยพิสูจน์ว่าเขาได้ใช้เวลามากในการศึกษาค้นคว้าและการอธิษฐาน ข่าวสารนั้นควรจริงจัง เรียบง่าย และถูกส่งออกไปด้วยความกระตือรือร้นทุกอย่าง มันเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่และจริงจังสำหรับนักเทศน์ของพระเจ้าที่จะยืนบนธรรมมาสน์และกล่าวพระวจนะของพระเจ้าแก่ชายและหญิงทั้งหลายที่กำลังมุ่งหน้าสู่วันวันรุ่งขึ้น!

ทิตัสจะต้องเป็นแบบอย่างใน “ความจริงใจ” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ในภาษากรีกถูกแปลเป็น “ความเป็นอมตะ” ในโรม 2:7 และใน 2 ทิโมธี 1:10 ใน 1 โครินธ์ 15:42,50,53 และ 54 มันถูกแปลเป็น “ความไม่เปื่อยเน่า” มันถูกแปลเป็น “ความจริงใจ” ในเอเฟซัส 6:24 และตรงนี้ในข้อพระคำนี้ของเรา คำนี้ไม่ถูกพบในที่อื่นใดอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันหมายถึงความไม่เปื่อยเน่า การไม่สามารถที่จะเปื่อยเน่าได้-และด้วยเหตุนี้ ตามที่ถูกใช้ในที่นี่ ก็คงมีความหมายเหมือนกับความจริงใจ เพื่อสรุปย่อพระคำข้อนี้ ทิตัสจะต้องเป็นแบบแผนและแบบอย่างในการทำงานอันบริสุทธิ์ หลักคำสอนอันบริสุทธิ์ ความจริงจังอันบริสุทธิ์ และความจริงใจอันบริสุทธิ์ ทิตัสจะต้องเป็นคนที่มีชีวิต!

ข้อ 8: “คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่สามารถถูกประณามได้ เพื่อคนที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามจะได้ละอาย โดยไม่มีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ ที่จะกล่าวถึงท่านทั้งหลายได้”

คำว่า “อันถูกต้อง” ปกติแล้วถูกใช้กับร่างกาย-ซึ่งหมายถึง “สิ่งซึ่งสุขภาพดีหรือปกติสุข” มันถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบเกี่ยวกับ “คำพูดที่ปกติสุข” ทิตัสจะต้องสอน เทศนา และใช้ภาษาที่จะเป็นประโยชน์-และดีต่อสุขภาพ-จากจุดยืนฝ่ายวิญญาณ...แท้จริง บริสุทธิ์ ไม่เสื่อมทราม พระวจนะของพระเจ้าเป็นน้ำนมสำหรับเหล่าทารกในพระคริสต์ มันเป็นขนบป้บและเนื้อแก่เหล่าผู้เชื่อที่แข็งแรงกว่า และมันเป็นน้ำที่มีชีวิตสำหรับจิตวิญญาณทั้งหลายที่กระหายของผู้เชื่อทุกคน เปาโลอยากให้ทิตัสพูดถ้อยคำที่ปกติสุขที่จะเสริมสร้าง เสริมกำลัง และก่อผู้เชื่อทั้งหลายขึ้น และรักษาพวกเขาให้สุขภาพดีและสะอาดในฝ่ายวิญญาณต่อไป

ทิตัสจะต้องพูดถ้อยคำที่ปกติสุข “ซึ่งไม่สามารถถูกประณามได้” เขาจะต้องเทศนาข่าวประเสริฐหนึ่ง

เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด-ไม่ใช่อ่อนแอหรือซื่อๆ ที่ไม่ปกติสุข แต่บริสุทธิ์ในทุกรายละเอียด-ข่าวประเสริฐหนึ่งซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถจับผิดได้ เขาจะต้องพูดถ้อยคำอันบริสุทธิ์ ถ้อยคำที่จริงจัง ข่าวสารของเขาจะต้องแสดงออกถึงความหนักแน่นมั่นคงในหลักคำสอน ในการโต้แย้งฝ่ายวิญญาณ และในความเชื่อที่มั่นคงครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว-ความจริงนั้นซึ่งทำให้คนทั้งหลายเป็นไท (ยอห์น 8:32)

“...เพื่อคนที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามจะได้ละอาย โดยไม่มีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ ที่จะกล่าวถึงท่านทั้งหลายได้” ส่วนนี้ของพระคำข้อนี้ระบุข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งจะเป็นจริงหากที่ดัสเทสนาข่าวประเสริฐนั้นตามที่ถูกบันทึกไว้โดยอัครทูตเปาโล ศัตรูนั้นจะอับอายที่เขาได้ต่อต้านข่าวสารเช่นนั้น เพราะว่าพระวาระของพระเจ้าจะไม่กลับมาโดยเปล่าประโยชน์ มันจะสำเร็จสิ่งซึ่งมันถูกส่งไปกระทำ ผู้รับใช้คนใดที่ปกป้องความเชื่อที่แท้จริงและเทศนาข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าจะไม่ทางถูกบังคับให้ขอภัยสำหรับข่าวสารนั้นที่เขาได้กล่าวออกไป เพราะว่ามันจะเกิดผลออกมาเสมอ เปาโลอยากให้เกิดผลเป็นผู้รับใช้ที่ให้เกิดผลมาก เขาอยากให้คนเหล่านั้นที่ที่ดัสเทสนาให้ฟังเป็นเหล่าผู้เชื่อที่สุขภาพดีและแข็งแรง

ข้อ 9: “จงเตือนสติพวกผู้รับใช้ให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำสิ่งที่ชอบใจพวกเขาในทุกประการ โดยไม่เถียงกลับ”

ในจดหมายของเขาถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัสและใน 1 ทิโมธี 6:1-4 เช่นกัน เปาโลตักเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นให้เชื่อฟังต่อนายของตน ให้เอาใจนายเหล่านั้นในการรับใช้ ในสมัยของเปาโลยังมีทาสและนายทาสอยู่เป็นจำนวนมาก นายทาสบางคนได้รับความรอดแล้ว ขณะที่คนอื่น ๆ ก็ยัง ทาสหลายร้อยคนได้บังเกิดใหม่แล้ว และเปาโลทราบว่ถ้าพวกทาสคริสเตียนไม่ให้ความเชื่อฟังและการรับใช้ชนิดที่ถูกต้องแก่นายของตน พวกเขาก็จะเป็นคำพยานที่แยในเรื่องพระคุณของพระเจ้า ดังนั้น เขาจึงอยากให้ผู้รับใช้เหล่านั้นที่เป็นผู้เชื่อมีความเชื่อฟังต่อนายของตน รับใช้นายเหล่านั้นให้ดี เอาใจพวกเขาในสิ่งสารพัด และไม่ต่อปากต่อคำหรือโต้เถียงกับพวกเขาเลย-เพราะว่าผู้รับใช้ที่เป็นแบบนั้นคงจะไม่มีทางมีอิทธิพลต่อนายของตนจนกลายเป็นผู้เชื่อได้ เปาโลทราบว่พวกคนรับใช้ที่เชื่อแล้วสามารถชนะนายของตนได้หากพวกเขาจะพิสูจน์ให้นายเหล่านั้นเห็นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนช่วยให้รอด ทำให้อิ่มหนำ และนำสันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่างมาให้-สันติสุขที่ตำแหน่งและเงินทองไม่สามารถซื้อได้

“ให้กระทำสิ่งที่ชอบใจพวกเขาในทุกประการ” ไม่ได้หมายความว่าผู้รับใช้คนนั้นจะต้องไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพื่อที่จะเอาใจนายของตน แต่ทราบเท่าที่การเอาใจนายฝ่ายโลกของเขาไม่ขัดแย้งกับความเชื่อของเขาในองค์เจ้านายผู้สถิตในสวรรค์ ผู้รับใช้ที่เป็นคริสเตียนจะต้องไม่ทำสิ่งใดที่ผิดในทางศีลธรรมหรือฝ่ายวิญญาณเพื่อเอาใจนายของตน แต่เขาจะต้องไม่ทำสิ่งใดที่เป็นการต่อต้านนายของตนเช่นกัน เพราะความเชื่อของเขาในพระเจ้า เขาจะต้องทำสิ่งสารพัดในอำนาจของตนเพื่อชนะใจนายของตนโดยการแสดงออกทุกวันถึงสันติสุขของพระเจ้าในใจของเขา คำพยานของพระเจ้าจากริมฝีปากของเขา และในการรับใช้ที่เขาให้แก่ นายของเขา เขาจะต้องไม่เป็นผู้รับใช้ที่ไม่เชื่อฟัง ที่เถียงนายของเขา และให้การรับใช้แบบสองจิตสองใจและไม่เป็นระเบียบ เขาจะต้องทำสิ่งที่นายของเขาเรียกร้องตราบใดที่มันไม่ได้แทรกแซงกับใจวินิจฉัยผิดและชอบตามทางของพระเจ้า เขาจะต้องไม่แสดงความคิดเห็นของตนและโต้เถียงเรื่องใดกับผู้เป็นนาย โดยตระหนักถึงข้อเท็จ

จริงที่ว่าเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งและเขาจะต้องเชื่อฟัง-ไม่ใช่ยกเหตุผลและสั่งสอน สรุปลก็คือ ผู้รับใช้จะต้องเชื่อฟังนายของตนในทุกสิ่งที่ไม่ขัดแย้งต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาจะต้องทำสิ่งนี้โดยปราศจากการโต้เถียงหรือต่อปากต่อคำกับผู้เป็นนาย

ข้อ 10: “โดยไม่ยกยกออก แต่แสดงความซื่อสัตย์ทุกอย่าง เพื่อว่าพวกเขาจะประดับหลักคำสอนของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราในการทั้งปวง”

“โดยไม่ยกยกออก...” คำว่า “ยกยกออก” มีความหมายว่า เอาทรัพย์สินของผู้อื่นไปใช้เอง และคงจะใช้กับสิ่งใดที่เป็นของนายจ้าง ซึ่งผู้รับใช้อาจเอาไปเป็นของตัวเอง ผู้รับใช้จะต้องไม่เอาสิ่งใดที่เป็นของนายของตนไปใช้เอง-และแน่นอนว่า บาบนี่มีอยู่แพร่หลายในท่ามกลางเหล่าผู้รับใช้ (โดยเฉพาะพวกทาส) ตลอดหลายปีเหล่านี้ หลายครั้งผู้รับใช้คนหนึ่งรู้สึกว่าคุณไม่ได้รับสิ่งที่ตนสมควรได้รับ และด้วยเหตุนี้เขาจึงเอามันไป ในที่นี้เปาโลกำลังสั่งทาสให้เทศนาต่อต้านความชั่วร้ายนี้ ซึ่งในคำพูดอันชัดเจน เป็นอะไรที่ไม่น้อยกว่าการลักขโมยเลย และการขโมยก็เป็นบาปอย่างหนึ่ง

“แต่แสดงความซื่อสัตย์ทุกอย่าง” ในการทำงานหนักและในการดูแลทรัพย์สินหรือสิ่งใดก็ตามที่นายฝากไว้กับผู้รับใช้หรือทาส ผู้รับใช้ที่เชื่อแล้วควรดูแลและปกป้องทรัพย์สินของนายของตนอย่างระมัดระวังพอ ๆ กันราวกับว่าสิ่งนั้นเป็นของเขาเอง

“เพื่อว่าพวกเขาจะประดับหลักคำสอนของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราในการทั้งปวง” นั่นคือ เพื่อที่ผู้รับใช้จะแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลอันยุติธรรมของความเชื่อแบบคริสเตียนที่มีต่อเขาในทุกแง่มุม เขาควรแสดงให้เห็นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนทำให้เขาเป็นคนที่ขยันหมั่นเพียรมากขึ้น ซื่อสัตย์มากขึ้น และเชื่อฟังมากขึ้น เหล่าผู้รับใช้คริสเตียนจะต้องไม่จงเกลียดจงชังและชอบต่อล้อต่อเถียง แต่มีใจกรุณาและเห็นอกเห็นใจ โดยแสดงให้เห็นว่าพวกเขาถูกเตรียมมากขึ้นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของตน ไม่ว่าจะหน้าที่เหล่านั้นจะต่ำต้อยขนาดไหนก็ตาม

ผู้รับใช้ที่เชื่อแล้วเหล่านี้จะต้องแสดงให้เห็นว่าศาสนาแบบคริสเตียนได้เปลี่ยนแปลงทุกรายละเอียดแห่งชีวิตของพวกเขาอย่างเด่นชัดและว่าพวกเขาเป็นผู้รับใช้ที่ดีขึ้นเพราะความเชื่อแบบคริสเตียนของพวกเขา โดยการทำงานหนักและทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อนายของตน พวกเขาจะต้องพิสูจน์สิ่งที่ตนเชื่อในใจของตน และโดยทางประพจน์นี้พวกเขาจะหวังได้ว่าจะชนะใจนายของพวกเขาไปสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนและเป็นเหตุให้คนเหล่านั้นเห็นว่าข่าวประเสริฐสร้างความเปลี่ยนแปลงจริง ๆ ในชีวิตของคนที่เชื่อ

ไม่ว่าคุณจะรู้สึกว่าคุณไม่สำคัญขนาดไหน ผู้เชื่อที่รักครับ คนที่มีชีวิตที่ต่ำต้อยมากที่สุดก็อาจดำเนินชีวิตเช่นนั้นได้เพื่อที่จะเป็นเครื่องประดับให้แก่ความเชื่อแบบคริสเตียน เป็นป้ายโฆษณาที่ป่าวประกาศข้อดีทั้งหมดในการเป็นคริสเตียน คนเหล่านั้นที่มีตำแหน่งอันต่ำต้อยอาจถูกพระเจ้าใช้การได้อย่างยิ่งใหญ่ออก ๆ กับคนเหล่านั้นที่อาจได้เปรียบมากกว่าในหลาย ๆ เรื่องจากหลายจุดยืน เปาโลกำลังสอนในที่นี้ว่าเหล่าผู้รับใช้อาจสร้างสิ่งดี ๆ ได้อย่างมหาศาลโดยการดำเนินชีวิตประจำวันในแบบที่ชีวิตของพวกเขาจะเป็นจดหมายฝากที่ผู้คนอ่าน พวกเขาควรเป็นคำเทศนาที่มีชีวิตในการกระทำและทัศนคติต่าง ๆ ของตนที่มีต่อนายทาสของตน หรือต่อคน ๆ นั้นที่พวกเขาได้รับใช้

พระคุณของพระเจ้าและการทำงานของมัน

ข้อ 11: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว”

สำหรับผม ข้อ 11 ถึง 15 ถือว่าเป็นหนึ่งในข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ ในข้อ 11 เราเรียนรู้ว่าพระคุณของพระเจ้านำความรอดมาให้-และหากปราศจากพระคุณ ก็ไม่มีความรอดเลย เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า พระคุณที่ช่วยให้รอดกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ (อฟ. 2:8; โรม. 10:17) ดังนั้นทุกคนที่ได้รับความรอด ก็ถูกช่วยให้รอดโดยพระคุณ จากนั้นจึงสังเกต: พระคุณนำมาซึ่งความรอด ความรอดไม่กลายเป็นของเราโดยทางการดำเนินชีวิตที่จริงจัง การให้ การอธิษฐาน การอ้อนวอน หรือการงดเว้น พระคุณของพระเจ้านำความรอดมาสู่ใจของผู้เชื่อ

“พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว” ดังนั้น เราจึงเรียนรู้ว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “การลบลมทินแบบจำกัด” (บางคนรู้จักในชื่อ “แนวคิดแบบไฮเปอร์คาลวิน”, การลบลมทินแบบสุดโต่ง, หรือแนวคิดยอมจำนนต่อโชคชะตา) มีนักศาสนาที่โดดเด่นจำนวนมากที่สอนและเทศนาว่าบางคนถูกเลือกให้ได้รับความรอด ขณะที่คนอื่น ๆ ไม่ถูกเลือกให้ได้รับความรอด-และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องรับโทษในนรก ตามที่อาจารย์และนักเทศน์เหล่านี้กล่าว ถ้าคุณไม่ “ถูกเลือก” คุณก็รอดไม่ได้ ไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องพยายาม ผู้รับใช้เหล่านี้ไม่เชื่อในการรณรงค์ฟื้นฟูหรือในการเชิญชวน-ใช่แล้วครับ ในการวิงวอน-ผู้คนที่มาได้รับความรอด พวกเขาสอนและเทศนาว่าถ้าคุณถูกเลือก คุณก็จะได้รับความรอด และถ้าคุณไม่ถูกเลือก คุณก็รอดไม่ได้ แต่ข้อพระคำตอนนี้ของเราบอกเราว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาให้ “ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว”! ดังนั้น คนใดและทุกคนที่ยอมฟังพระวาทะของพระเจ้าและเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ได้รับความรอดได้-ไม่ว่าจะเผ่าพันธุ์ใด สีมืด หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม

พระเยซูได้เสด็จมา “เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) และถ้าบุคคลใดจะยอมรับว่าตนเป็นผู้หลงหาย คน ๆ นั้นก็มีสิทธิ์ได้รับความรอดได้ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเรียก-ไม่ใช่คนชอบธรรม แต่คนบาปทั้งหลาย-มาสู่การกลับใจใหม่ “บรรดาคนปกติไม่ต้องการหมอ เว้นแต่คนทั้งหลายที่เจ็บป่วย” (ลูกา 5:31) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วย “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ให้ได้รับความรอด

ข้อ 12: “โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้”

ในพระคำข้อนี้ของเรา เราเรียนรู้ว่าพระคุณของพระเจ้าไม่เพียงนำความรอดมาให้เท่านั้น แต่พระคุณนั้นที่ช่วยเราให้รอดก็ตั้งขึ้นเรียนหนึ่งขึ้นในใจของเราทันที และกลายเป็นครูผู้สอน พระคุณของพระเจ้าสอนเรา-ประการแรก ให้ละทิ้งการอธรรม

แล้วการอธรรมคืออะไร? คำตอบนั้นชัดเจนแก่ทุกคนที่เต็มใจที่จะถูกสอนโดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์: สิ่งใดที่ไม่ตามทางของพระเจาก็เป็นการอธรรม สิ่งใดที่ไม่นำคำสรรเสริญ การเทิดทูน และการถวายเกียรติมา แต่พระเจ้านำความอัปยศอดสูและการลบลมทินมาสู่พระนามของพระองค์อย่างแน่นอน ดังนั้น สิ่งใดที่ไม่ตามทางของพระเจ้าและไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ว่าจะมันจะเป็นสิ่งใดก็ตาม ก็ถูกจัดประเภทได้ว่าเป็น “การอธรรม” ไม่มีความเป็นกลาง ไม่มีพื้นที่ตรงกลางกับพระเจ้า มันชอบธรรมหรือไม่ก็ไม่ชอบธรรม มันบริสุทธิ์

หรือไม่ก็ไม่บริสุทธิ์ ตามทางของพระเจ้าหรือไม่ก็ไม่ตามทางของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ละทิ้งการอธรรม

พระคุณ ผู้สอนซึ่งความรอดนำมาสู่ใจของเรา ยังไปไกลกว่านั้นอีก มันสอนเราให้ “ละทิ้งตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้” เช่นกัน ตัณหาฝ่ายโลกคืออะไร? เราได้รับคำบัญชาว่า: “อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้ผู้นั้น เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับราคะตัณหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้านั้นดำรงอยู่นิรันดร์” (1 ยอห์น 2:15-17)

ในข้อพระคำที่ให้ความกระจ่างแจ้งตอนนี้ เราเรียนรู้ว่าสิ่งใดที่ดวงตาจับจ้องซึ่งอาจชักนำเราให้หลงไปจากพระเจ้านั้นเป็น “ตัณหาของโลก” และเมื่อเนื้อหนังปรารถนาสิ่งซึ่งไม่บริสุทธิ์และไม่ชอบธรรม นั่นก็เป็นตัณหาฝ่ายโลก เมื่อความคิดคิดและวางแผนกิจกรรมที่ไม่บริสุทธิ์ นั่นก็เป็นตัณหาของโลก ตัณหาเหล่านี้ (พหุพจน์) จะผ่านพ้นไปพร้อมกับโลกนี้ แต่ถ้าเราทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราก็จะตั้งมั่นคงอยู่ตลอดไป พระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ปฏิเสธตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลก จงสังเกตว่าเรื่องลบ (ในชีวิตของคริสเตียน) มาก่อนเรื่องบวกในที่นี้ เราต้องปฏิเสธสิ่งเหล่านี้เพื่อที่จะดำเนินชีวิตแบบที่เราควรดำเนินและปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นที่ถูกพรณนาในส่วนท้ายของข้อ 12

“ความอธรรม” ในที่นี้หมายถึงทุกสิ่งที่จะถูกรวมอยู่ภายใต้คำว่า “ความไม่ดีงาม” นั่นคือ ความล้มเหลวทุกอย่างในส่วนของผู้เชื่อในการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ อันเหมาะสม ซึ่งผู้เชื่อพึงปฏิบัติต่อพระเจ้า “ตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลก” ในที่นี้หมายถึงสิ่งใดและทุกสิ่งที่ไม่เหมาะสมซึ่งเกี่ยวข้องกับความปรารถนา นิสัย และความใคร่อยากแห่งชีวิตนี้-ความปรารถนาในเรื่องความมั่งคั่ง ความสนุกสนาน เกียรติยศ การเรงสำราญด้านกามารมณ์ และ (ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อ) มันหมายถึงแรงปรารถนาต่าง ๆ แบบที่ชาวโลกนี้มีมักไล่ตาม ไขว่คว้า และสำเรงสำราญ มันรวมถึงสิ่งสารพัดเหล่านั้นที่คนเราไม่ควรสำเรงสำราญหากเขาได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง หากเขามีใจที่ถูกเปลี่ยนแปลงแล้วโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางการอัครจรรยแห่งการบังเกิดใหม่ตามที่ถูกรณนาไว้โดยพระเยซูในยอห์น 3:1-7

ขอให้ผมเน้นย้ำข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าเราไม่ได้รับความรอดโดยการละทิ้งความอธรรมและตัณหาฝ่ายโลกทั้งหลาย ด้านบวกมาก่อนด้านลบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการไถ่ แต่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ ด้านลบมาก่อนด้านบวก นั่นคือ หากเราอยากดำเนินชีวิตที่มีสติสัมปชัญญะ ชอบธรรมตามทางของพระเจ้าในโลกปัจจุบันนี้ เราก็ต้องปฏิเสธสิ่งใดที่เป็นความอธรรม และเราต้องปฏิเสธตัณหาฝ่ายโลกทุกอย่าง

หลังจากได้ปฏิเสธตัณหาฝ่ายโลกและความอธรรมแล้ว เราก็ต้อง “ดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ” นี่หมายความว่าเราควรใช้การเหนียวรั้งอันเหมาะสมกับแรงปรารถนาต่าง ๆ ของเราและการปฏิบัติทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตประจำวัน เราควรมีสติสัมปชัญญะ-ไม่ใช่แค่ในการงดเว้นจากแอลกอฮอล์เท่านั้น แต่ในบรรดาความใคร่อยาก แรงปรารถนา และสิ่งใดที่อาจชักนำเราให้หลงไปจากทางของพระเจ้าและการดำเนิน

ชีวิตที่ถูกต้องด้วย ผู้เชื่อจะต้องเป็นจดหมายฝากที่มีชีวิตให้คนทั้งหลายได้อ่าน เราจะต้องดำเนินชีวิตที่จะช่วยให้เราสามารถเชิญชวนผู้อื่นให้เดินตามเราเหมือนกับที่เราเดินตามพระเยซู เราควรที่จะสามารถเชิญชวนพวกเขาให้เดินตามรอยเท้าของเราเหมือนอย่างที่เราเดินตามรอยพระบาทของพระองค์

เปาโลสอนชาวเอเฟซัสว่า “และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งการกินพอดีอยู่ในนั้น แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” (อฟ. 5:18) นักเทศน์จำนวนมากเทศนาว่าการเมาเหล้าองุ่นเป็นบาปอันร้ายแรง-แต่พวกเขาไม่เคยเอ่ยถึงบาปของการไม่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณเลย หากมันเป็นบาปที่จะเมาเหล้าองุ่น มันก็ต้องเป็นบาปอย่างหนึ่งเช่นกันที่ผู้เชื่อจะไม่ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มล้นชีวิตของตน

เราจะต้องดำเนินชีวิต “อย่างชอบธรรม” หรือ “อย่างยุติธรรม” โดยหมายถึงการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ อันเหมาะสมของเราในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ของเรา มันหมายความว่าในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ความเชื่อแบบคริสเตียนสอนเราให้ปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นด้วยความเชื่อตรง เราต้องปฏิบัติหน้าที่ของเราต่อเพื่อนพลเมืองและเพื่อนบ้านของเรา ต่อคนยากจน ผู้ขัดสน ผู้ถูกบีบบังคับ หรือต่อผู้ใดที่พระเจ้าทรงนำเข้ามาในชีวิตของเรา ให้สมกับที่เป็นคริสเตียนที่เชื่อตรงและเที่ยงธรรม

พระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ดำเนินชีวิต “ตามทางของพระเจ้า” นั่นคือ “อย่างยำเกรงพระเจ้า”- ไม่ใช่ อย่างคิดว่าตัวเองชอบธรรม เราจะต้องดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าในการปฏิบัติหน้าที่ของเรา อย่างสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักเรายังนิกจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เราจะต้องปฏิเสธทุกสิ่งที่เป็นความอธรรม และเราจะต้องดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในทุกสิ่งที่เรากระทำ ดังนั้นเราจึงมีโครงร่างของสิ่งที่ความเชื่อแบบคริสเตียนเรียกร้อง:

1. หน้าที่ของเราต่อตัวเราเอง-เราจะต้องดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ

และการดำเนินชีวิตแบบมีสติสัมปชัญญะก็ต้องอาศัยการควบคุมเหนือแรงปรารถนา ความใคร่อยาก และวิธีปฏิบัติทั้งหลายของชีวิต

2. เราเห็นหน้าที่ของเราต่อเพื่อนมนุษย์ของเราในทุกความสัมพันธ์ที่เรามีในชีวิต

3. เราเห็นหน้าที่ของเราต่อพระเจ้า เราจะต้องดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้า

เราจะต้องเดินอย่างถูกต้อง และในถ้อยคำของเปาโล “งดเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วทุกอย่าง” ผู้เชื่อที่ทำการเหล่านี้ก็ปฏิบัติตามหน้าที่รับผิดชอบทั้งหมดแห่งเงื่อนไขและความสัมพันธ์ของตนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อแบบคริสเตียนตามภาคพันธสัญญาใหม่

หากเรามีสติสัมปชัญญะในวิถีคิดของเราและในวิถีปฏิบัติต่าง ๆ แห่งชีวิตของเรา หากเราปฏิบัติกับเพื่อนมนุษย์ของเราอย่างชอบธรรมและถูกต้อง หากเราดำเนินชีวิตที่ยำเกรงพระเจ้า อุทิศตัวต่อความชอบธรรม-เราก็เป็นอย่างที่เราควรเป็นเพื่อพระเยซู “ในโลกปัจจุบันนี้”

ใช่แล้วครับ เราได้รับความรอดแล้วตอนนี้ ในโลกปัจจุบันนี้ เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าแล้วตอนนี้ (1 ยอห์น 3:1-3) และมันเป็นไปได้จริง ๆ ที่ผู้เชื่อจะปฏิเสธความอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลก มันเป็นไปได้-และสำหรับผู้เชื่อมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีสติ อย่างชอบธรรม อย่างยุติธรรมและตามทางของพระเจ้าในโลกปัจจุบันนี้ ในโรม 8:35-39 เราเรียนรู้ว่า “เราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทาง

พระองค์” นรกไม่มีสิ่งใดจะเขี่ยใส่เราที่จะเอาชนะเราได้หากเราพึ่งพาพระเยซู ใน 1 โครินธ์ 10:13 เราเรียนรู้ว่าพญามารไม่มีการทดลองที่จะใช้เพื่อทดลองเราจนมันทำให้เราล้มได้ เพราะว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ-และพระเจ้าผู้ได้ทรงรักเรา ได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา และได้ทรงจัดหาพระคุณเพื่อช่วยเราให้รอด จะประทานชัยชนะแก่เราเหนือการทดลองใด ๆ ทั้งปวง ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้าก็มีชัยต่อโลก “และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเขาตนเอง” (1 ยอห์น 5:1-5) เราอยู่ในโลก-แต่เราไม่ เป็นของโลก พระเยซูเคยอาศัยอยู่ในโลกนี้ก่อนที่พระองค์ทรงขอให้คุณและผมอาศัยอยู่เพื่อพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และพญามาร ดังนั้นเราจึงเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ แต่พระคุณของพระเจ้าสอนมากกว่านี้อีก:

ข้อ 13: “โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่ง และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาคือ พระเยซูคริสต์”

พระคุณที่ช่วยเราให้รอด-ซึ่งหากไม่มีมันก็ไม่มีความรอดเลย-สอนเราให้ไม่เพียงปฏิเสธความอธรรม และตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลก และให้ดำเนินชีวิตอย่างมีสติ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้าในโลก ปัจจุบันนี้เท่านั้น แต่มันสอนเราให้ “มุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น” เช่นกัน! ผมไม่ลังเลที่จะกล่าวคำพูดถัดไปนี้: ผู้เชื่อทุกคนเชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์! เราอาจไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับทุกรายละเอียดของคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์-แต่ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็เป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า และถ้าเราเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า พระคุณก็สอนเราให้เฝ้าคอยความหวังอันมีสุขนั้น นั่นคือ “การปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่ง และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาคือ พระเยซูคริสต์” ผู้ทรงเต็มพระทัยแบกรับบาปของเราในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั่น เพื่อที่เราจะได้รับความรอดจากโทษของบาป รอดจากอำนาจของบาป-และเมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นนั้น เราก็จะได้รับความรอดจากการมีอยู่ของบาป

หากคุณอยากทราบแน่นอนว่าการตัดสินใจของคุณเป็นของแท้หรือของเทียม ว่าศาสนาของคุณเป็นความเชื่อแบบคริสเตียนหรือที่มนุษย์สร้างขึ้น คุณก็ทราบแน่นอนได้โดยการเปรียบเทียบการตัดสินใจของคุณ และประสบการณ์ของคุณกับข้อพระคำเหล่านี้ที่เรากำลังศึกษากันอยู่ เราจะเอาการตัดสินใจของคุณมาทดสอบกันดีไหมครับ?

เมื่อคุณตัดสินใจแล้วที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักรนั้น เมื่อคุณออกมาข้างหน้าและยื่นมือของคุณให้แก่คนเทศน์คนนั้น หรือเมื่อคุณเดินไปตามทางเดินพร้อมกับคนอื่น ๆ เพื่อทำการตัดสินใจ เกิดอะไรขึ้นตอนนั้น? นิสัย อธรรมต่าง ๆ ของคุณหายไปบ้างไหม? คุณไม่ได้เลิกสิ่งใดเพื่อที่จะรับความรอด แต่นิสัยเก่า ๆ ของคุณกลายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดและน่าขยะแขยงในความคิดของคุณโดยอัตโนมัติใช่ไหม? ถ้าคุณเคยชอบกินเหล้า หรือชอบเล่นไพ่และเต้นรำ ตัณหาฝ่ายโลกเหล่านั้นได้กลายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดและชวนแหวะ และคุณเลิกทำสิ่งเหล่านั้นในชีวิตของคุณใช่ไหม? ตั้งแต่คุณได้ทำการตัดสินใจของคุณ คุณก็มีสติสัมปชัญญะในการคิดของคุณ ในการปฏิบัติต่าง ๆ ประจำวันแห่งชีวิตของคุณใช่ไหม? คุณยังมัวเมาอยู่กับความเยอหยิ่งเหมือนเดิม หรือหมกมุ่นอยู่กับความปรารถนาที่จะเป็นคนมั่งมีหรือไม่? คุณมัวเมาอยู่กับความปรารถนาที่จะเป็นคนมีเสน่ห์และเป็นที่ยอมรับ

ชมขอบในโลกลงแห่งสังคมนตรีหรือไม่? แล้วการดำเนินชีวิตประจำวันของคุณเป็นอย่างไรบ้าง? คุณดำเนินชีวิตอย่างไร ถูกต้อง หรือคุณดำเนินชีวิตในทางที่ผิด? คุณปฏิบัติกับเพื่อนมนุษย์ของคุณอย่างไรถูกต้องในธุรกิจการงานและในชุมชนใหม่? คุณปฏิบัติอย่างไรยุติธรรมและอย่างไรซื่อตรงกับพวกเขาใหม่? คุณรู้สึกอย่างไรต่อพระเจ้า? คุณรักพระองค์ และถวายคำขอบพระคุณแด่พระองค์ทุกวันใหม่สำหรับสุขภาพ อาหาร เสื้อผ้าของคุณ สำหรับงานของคุณ ครอบครัวของคุณ รถของคุณ? คุณดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าใหม่? และคุณตั้งตาคอยพระเยซูใหม่?

ผมไม่ได้หมายความว่า คุณต้องยืนอยู่ในสนามหน้าบ้านและมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์-แต่คุณกำลังคาดหวังรอคอยพระองค์ว่าจะเสด็จมาได้ทุกเมื่อใหม่ คุณอยากเห็นพระเยซูเสด็จกลับมาอย่างแผ่นดินโลกวันนี้ใหม่? ท่ามกลางถ้อยคำสุดท้ายในหนังสือวิวรณ์ คือคำตรัสของพระเยซู: “ผู้ซึ่งทรงเป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ ตรัสว่า “แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว!”” และยอห์นตอบว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า!” คุณอธิษฐานได้ใหม่ว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า?” หรือมันทำให้คุณตกใจกลัวที่จะคิดถึง การเสด็จมาของพระองค์?

ในฮีบรู 9:28 เราอ่านว่า “ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก และแก่บรรดาคนที่คอยท่าพระองค์นั้น พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองโดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้รอดฉันนั้น” ตามที่พระเจ้าข้านี้กล่าว พระเยซูจะเสด็จมารับคนเหล่านั้นที่ตั้งตาคอยพระองค์-และพระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ตั้งตาคอยเหตุการณ์อันมีสุขนั้น! ถ้าคุณไม่เชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์และถ้าคุณไม่ได้กำลังตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ มันก็ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงอันชัดเจนที่ว่า คุณยังไม่ได้รับความรอดเลย พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาให้สอนเราให้ตั้งตาคอยพระเยซู

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ สำหรับผู้เชื่อ ก็เป็น “ความหวังอันมีสุขนั้น” มันไม่ใช่หลักคำสอนที่น่าหวาดกลัว แต่เป็นหลักคำสอนอันมีสุข จงตั้งใจศึกษาค้นคว้า 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 ที่เปาโลปิดท้ายข้อพระคำส่วนนี้ที่กล่าวถึงการรับขึ้นนั้นด้วยคำเตือนสติ: “เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เป็นความหวังที่ปลอบประโลมใจ เป็นความหวังที่ทำให้มั่นใจ มันเป็นความหวังอันมีสุขที่มีค่าที่สุดสำหรับผู้เชื่อ

ในยอห์น 3:1-3 เราถูกรับประกันว่าเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าแล้วตอนนี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงปรากฏ เราก็จะเป็นเหมือนพระองค์ และยอห์นประกาศว่า “ทุกคนที่มีความหวังนี้ในตนก็ชำระตัวให้บริสุทธิ์ เหมือนกับที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูไม่เพียงเป็นความหวังอันมีสุข ที่มีความสุขและเปี่ยมด้วยความชื่นบานเท่านั้น แต่มันเป็นความหวังที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้เชื่อทั้งหลายดำเนินชีวิตที่ตามทางของพระเจ้า บริสุทธิ์ และชอบธรรม โดยรู้ว่าพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา อาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อในวันใดก็ได้

“...และการปรากฏอันทรงสง่าราศี...” มันจะเป็นวันที่เปี่ยมสง่าราศีสำหรับผู้เชื่อ ร่างกายของเหล่าผู้เชื่อที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาโดยไม่รู้เบื่อหน่าย พวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาในการรับ

ขึ้นนั้น จะถูกเปลี่ยนแปลง “ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว” ร่างกายที่ตายได้เหล่านี้จะสวมความเป็นอมตะ และเราจะมีร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับพระกายของพระเยซู (1 ธส. 4:13-18; 1 คร. 15:51-55; 1 ยอห์น 3:1-3)

นั่นจะเป็นเหตุการณ์ที่เปี่ยมสง่าราศีสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย เพราะเราจะเห็นพระเยซูแบบหน้าต่อหน้า เราจะนั่งลงที่งานเลี้ยงสมรสนั้นในท้องฟ้า เราจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของเรา (2 คร. 5:10; 1 คร. 3:11-15) และเราจะกลับมายังแผ่นดินโลกนี้เพื่อครอบครองกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี (1 ยอห์น 3:1-3; วว. 20:5,6)

ความหวังของคริสตจักรคือ การปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์ คริสตจักรอยู่ในโลก แต่ไม่เป็นของโลก ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ ศิระชะของเรา (พระเยซู) ทรงอยู่ในสวรรค์ รากฐานของเราทรงอยู่ในสวรรค์ เราเป็นอวัยวะต่าง ๆ แห่งพระกายของพระองค์ กระดูกแห่งกระดูกของพระองค์ เนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ เราเป็นผู้สัจจริงในโลกนี้ เรากำลังตั้งตาคอยเมืองหนึ่งซึ่งผู้ก่อและผู้สร้างของมันคือพระเจ้า! แต่เราจะไม่ได้เข้าไปอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าพระเยซูเสด็จมาและเราถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เมื่อนั้นเราจะรับร่างกายของเราที่ถูกทำให้มีสง่าราศีและบำเหน็จของเรา

คริสตจักรจะไม่ได้อยู่ที่บ้านตราบไคที่มันยังอยู่ในโลกนี้ เราอยู่บนโลกนี้เพื่อสร้างเหล่าสาวกจากทุกประชาชาติ โดยให้บังเกิดมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สั่งสอนพวกเขาให้ถือปฏิบัติสิ่งสารพัดที่พระเยซูได้ทรงบัญชา และเมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์ เราก็คงถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ-และนั่นจะเป็นสง่าราศี!

“พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง” ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูหรือพระเจ้าจะเสด็จมา ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่สอนว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (พระเยซูฮาว์) จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ พระเยซูทรงเป็น “ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานรันดร์ องค์สันติราช” (อสย. 9:6) ดังนั้นคำกล่าวในที่นี้ “พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง” จึงหมายถึงพระเยซู-ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังอย่างแน่นอน พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับคนของพระองค์ไป

มีคนเหล่านั้นที่พยายามทำให้ผู้คนเชื่อว่าพระเยซูหรือพระเจ้าจะทรงปรากฏพร้อมกับพระเยซูพระบุตร แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนที่เน้นพื้นฐานก็สอนและเทศนาตลอดว่า “พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” หมายถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงแบกรับบาปของเราในพระกายของพระองค์บนกางเขนนั้นเพื่อที่เราจะได้รับความรอด

ข้อ 14: “ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย”

คำพูดเปิดของพระคำข้อนี้ “ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา” แน่แน่นอนว่าชี้ไปยังพระเยซู พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่รักเรายิ่งนัก พระเจ้าพระบุตรทรงเป็นผู้ที่ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อเรา

และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกวันนี้โดยตรัสเรียกเจ้าสาวคนหนึ่งออกมาเพื่อพระบุตร เจ้าสาวนั้นคือ คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ อันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคน เรากำลังตั้งตาคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เรายรักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน เรายรักพระองค์และเรากำลังตั้งตาคอยพระองค์เพราะพระองค์ได้ประทานพระองค์เองเพื่อเรา เราอยากเห็นพระองค์เพราะเรารักพระองค์-พวกเราบางคน-มานานหลายปีแล้ว และเราอยากให้อีกวันนั้นเมื่อเราสามารถมองเข้าไปในพระพักตร์ประเสริฐของพระองค์ ชบลงแทบพระบาทของพระองค์ และขอบพระคุณพระองค์สำหรับความรักของพระองค์และพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์!

“ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง” ไม่มีใครไถ่ในผู้อื่นอีก พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น เรามีการไถ่ในพระเยซู ปราศจากการหลังรินของโลหิต ก็ไม่มีใครยกโทษบาป เราไม่ถูกไถ่ด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เสื่อมสลายได้-เช่นเงินและทอง-แต่ด้วยพระโลหิตอันมีค่ามากของพระเยซู เหมือนของลูกแกะตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อยใด ๆ:

“เพราะพวกท่านทราบ ว่า พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ จากการประพฤติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดต่างพร้อย ผู้ซึ่งแท้จริงแล้วได้ทรงถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก แต่ได้ทรงปรากฏพระองค์ในยุคสุดท้ายเหล่านี้เพื่อพวกท่าน” (1 ปต. 1:18-20)

“และหลังจากทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์แล้ว โดยพระองค์เพื่อทำให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลกหรือเป็นสิ่งที่อยู่ในท้องฟ้า” (คส. 1:20)

“ในพระองค์นั้น พวกเราได้รับการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์ การยกโทษบาปของพวกเรา ตามความมั่งคั่งทั้งหลายแห่งพระคุณของพระองค์” (อฟ. 1:7)

จงสังเกต- “ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เอง” พระองค์มิได้ถูกบังคับหรือถูกผลักไส พระองค์เต็มพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์: “เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น และเรามีอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:17,18) พระองค์ได้ประทานพระองค์เองเพื่อที่พระองค์จะทรงไถ่เราได้ พระองค์ทรงทำหน้าที่ไถ่เมื่อเราทำหน้าที่เชื่อ พระองค์ทรงไถ่ “จากความชั่วช้าทั้งปวง” พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งทรงเรียกร้องความบริสุทธิ์: ปราศจากความบริสุทธิ์ก็ไม่มีมนุษย์คนใดจะเห็นพระเจ้า (ฮบ. 12:14) ไม่มีสิ่งใดที่เป็นมลทินจะเข้าเมื่อนั้นได้ เฉพาะผู้ที่บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิเท่านั้นจะเข้าไปที่นั่น ความไร้มลทินเช่นนั้น ความบริสุทธิ์เช่นนั้น ถูกให้ได้โดยพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งเท่านั้น ดังนั้น พระเจ้าจึงได้ประทานพระเยซู พระเยซูได้ประทานพระองค์เอง เพื่อไถ่เราจากความชั่วช้าทั้งปวงและทำให้เราไร้มลทินและไร้ตำหนิผ่านการปกคลุมของพระ

โลหิตอันมีค่ามากของพระองค์

จงสังเกตถ้อยคำที่ว่า “...และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง” พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) พระเยซูทรงไถ่เราสำหรับพระองค์เอง และเราที่รวมกันเป็นคริสตจักรแท่นนั้นก็เป็นที่พิเศษสมบัติพิเศษของพระองค์ พระเยซูทรงรักคริสตจักรและได้ประทานพระองค์เองเพื่อมัน (อฟ. 5:25-30) ในยุคนินทรีย์ทั้งหลาย-นินทรีย์กาลที่คอยเราอยู่เบื้องหน้า-พระเจ้าจะทรงแสดงความไพบูลย์ยิ่งนักแก่พระคุณของพระองค์ผ่านทางคริสตจักรซึ่งถูกจัดแสดงในนครชาวจุยกูดานั่น ซึ่งถูกแขวนอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก ซึ่งให้แสงสว่างแก่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า (อฟ. 2:7; วว. 21)

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “หมู่ชนพิเศษ”...ไม่ใช่ประหลาด แต่พิเศษ คำ ๆ นี้หมายถึง “กรรมสิทธิ์ของคน ๆ หนึ่ง” (Vine’s Lexicon)-และในที่นี้หมายความว่าพวกเขาจะต้องถูกถือว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า มันถูกพรรณนาในพระราชบัญญัติ 7:6: “เพราะว่าท่านเป็นชนชาติอันบริสุทธิ์สำหรับพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่าน พระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกท่านให้เป็นชนชาติพิเศษสำหรับพระองค์เอง เหนือกว่าชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก”

ใน 1 เปโตร 2:9 เราอ่านว่า “แต่พวกท่านเป็นชั่วอายุที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวกท่านจะได้สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์”

มันเป็นความจริงที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายประหลาดตรงที่พวกเขาไม่รักสิ่งต่าง ๆ ของโลกหรือปฏิบัติสิ่งเหล่านั้น พวกเขาไม่เห็นหรือรู้สึกเหมือนอย่างโลก และพวกเขาเป็นคนประหลาดในส่วนที่ว่าพวกเขาไม่เหมือนคนอื่น-แต่นี้ก็กลไกมากกว่านั้นอีก: บรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วเป็นที่พิเศษสมบัติประหลาด เป็นกรรมสิทธิ์ที่มีค่ามากและไม่ธรรมดาของพระเยซูคริสต์เจ้า เราเป็นหมู่ชนของพระองค์ กรรมสิทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงซื้อเราแล้ว พระองค์ได้ทรงซื้อเรากลับมาด้วยค่าใช้จ่ายมหาศาลนั้นแห่งพระโลหิตของพระองค์เอง เราเป็นหมู่ชนพิเศษของพระองค์

“...ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการทำงานที่ดีทั้งหลาย” ในเอเฟซัส 2:10 เราอ่านว่า “เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” เราได้รับความรอดเพื่อที่จะรับใช้ พระเจ้าไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดเพื่อที่จะนั่งลงและไม่ทำอะไรเลย พระองค์ทรงช่วยให้เราเพื่อที่จะรับใช้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นความเชื่อที่มีชีวิต และความเชื่อที่มีชีวิตก็เป็นความเชื่อที่กระทำกิจ: “เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” (ยากอบ 2:26)

ความเชื่อแท้ก่อให้เกิดการงาน เราไม่ได้รับความรอดโดยการประพฤติ แต่เรามีการประพฤติเมื่อเราได้รับความรอดแล้ว! พระเจ้าไม่ทรงคาดหวังให้ผู้เชื่อทุกคนเป็นผู้รับใช้เต็มเวลา มิชชันนารี ครูสอนพระคัมภีร์ หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ผู้เชื่อทุกคนเป็นคริสเตียนเต็มเวลา และคริสเตียนทุกคนก็เป็นประจักษ์พยานเต็มเวลา เราควรทำงาน-และเราจะทำงาน เราจะชวนขวยที่จะทำงาน หากเราได้รับความรอดแล้ว แน่แน่นอนว่านั่นทำให้นักศาสนาและสมาชิกคริสตจักรบางคนตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบาก เพราะพวกเขาหลายคนอ้างว่าได้

รับความรอดมานานหลายปีแล้ว แต่พวกเขาไม่เคยทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย พวกเขาไม่เคยพิสูจน์ความรอดของตนโดยการงานของตนเลย การงานต่าง ๆ ไม่ช่วยเราให้รอด แต่การงานต่าง ๆ พิสูจน์ว่าเราได้รับความรอดแล้ว และพระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ชวนชวย พร้อม และตื่นตัวที่จะทำการงานที่ดี

ข้อ 15: “สิ่งเหล่านี้ จงพูด และเตือนสติ และว่ากล่าวด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดเหยียดหยามท่านได้”

ทิตัสจะต้องเทศนา “สิ่งเหล่านี้” โดยไม่อ้อมข้อม ไม่เก็บงำสิ่งใดไว้ เขาจะต้องเทศนาสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่แค่ในฐานะคำแนะนำหรือการให้คำปรึกษาจากผู้รับใช้คนหนึ่ง แต่ในฐานะเป็นคำบัญชาของพระเจ้า เขาจะต้องเทศนา “สิ่งเหล่านี้” โดยปราศจากความกลัวหรือการเอาใจคน และต้องทำเช่นนั้นด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง

ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องขอร้องที่เทศนาพระคุณ พระคุณล้น ๆ และพระคุณเท่านั้นสำหรับความรอด ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องขอร้องที่เทศนาต่อต้านความอธรรมและค้นหาฝ่ายโลกทั้งหลาย โดยเอ่ยชื่อบาปเหล่านี้แก่คนเหล่านั้นที่เขาเทศนาให้ฟัง ผู้รับใช้ของพระเจ้าก้าวขึ้นไปบนธรรมาสันเพื่อเทศนาการดำเนินชีวิตที่มีสติ ชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า-ในโลกปัจจุบันนี้ และเขาทำเช่นนั้นด้วยสิทธิอำนาจ และปราศจากการขอร้อง ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์เทศนาการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามพระคัมภีร์-และเขาสอนผู้คนของเขาให้ตั้งตาคอยทุกวัน ทุกชั่วขณะ พร้อมกับการรอคอยด้วยใจจดจ่อโดยรู้ว่า พระองค์ผู้ตรัสไว้ว่า “เราไป เราจะมาอีก” จะทรงรักษาคำตรัสของพระองค์อย่างแน่นอน! พระเยซูของค์เดียวกันนี้จะเสด็จมาเหมือนอย่างที่เราจะได้เสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์ขณะที่สาวกเหล่านั้นมองดูจนลับตา นักเทศน์ของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องผ่อนคันเร่งหรือขอร้องที่เทศนาเรื่องการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระเยซูคริสต์ เราไม่จำเป็นต้องขอร้องเมื่อเราเทศนาว่าพระเยซูได้ประทานพระองค์เอง ได้ประทานพระโลหิตของพระองค์-ชีวิตของพระองค์-เพื่อที่เราจะได้รับการไถ่จากความชั่วช้าทุกอย่างและถูกทำให้บริสุทธิ์ ไร้มลทิน และชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระองค์และเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์...ทรัพย์สินสมบัติที่พิเศษเฉพาะ-ไม่ใช่แค่หมู่ชนปกติธรรมดา แต่เป็นไข่มุกมีค่าซึ่งมีราคามาก เราจะต้องสอนผู้คนว่าพระคุณก่อให้เกิดการงาน ความเชื่อที่ปราศจากการงานก็ตายเสียแล้ว และความเชื่อที่ตายเสียแล้วก็ไม่ช่วยให้รอด สิ่งเหล่านี้จงพูด จงเตือนสติ และจงตำหนิด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าขอร้อง! จงทำมันในพระนามของพระเจ้า เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า-และเพราะเหตุคำบัญชาของพระเจ้า

“อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดเหยียดหยามท่านได้” “ทิตัสเอ๋ย จงปฏิบัติตนเช่นนั้น จงเดินทุกชั่วขณะเช่นนั้น เพื่อที่ทุกคนจะต้องจำใจเคารพและนับถือท่านในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า อย่าทำสิ่งใดและอย่าไปที่ไหนที่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซู มาสู่คริสตจักร และมาสู่ตัวท่าน ผู้รับใช้ของพระเจ้า จงดำเนินชีวิตตามสิ่งที่ท่านเทศนา จงเทศนาโดยปราศจากการขอร้อง จงเทศนาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง จงเทศนาด้วยความจริงใจและความร้อนรนทั้งหมด จงเตือนสติผู้คนให้ตั้งตาคอยพระเยซู ให้ดำเนินชีวิตที่สะอาด บริสุทธิ์ ไร้มลทิน แต่จงตำหนิพวกเขาเมื่อพวกเขาไม่ปฏิบัติตนให้ได้ตามมาตรฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ทิตัสเอ๋ย ท่านเป็นผู้แทนของพระเจ้าบนโลกนี้ ท่านเป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้าในคริสตจักร จงสัจย์ซื่อ จงดำเนินชีวิตโดยปราศจากคำครหา-และอย่าให้ผู้ใดเหยียดหยามท่านได้!”

ทิตัส - บทที่ 3

งานของผู้รับใช้ที่แท้จริงและที่พระเจ้าทรงเจิมตั้ง (ต่อ)

3:1 จงให้พวกเขาระลึกที่จะนอบน้อมต่อบรรดาผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ให้พร้อมที่จะกระทำการงานที่ดีทุกอย่าง

3:2 ที่จะไม่พูดให้ร้ายผู้หนึ่งผู้ใด ไม่เป็นคนชอบวิวาท แต่เป็นคนสุภาพอ่อนโยน โดยแสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง

3:3 เพราะว่าบางครั้งพวกเราเองก็โง่เขลาเช่นกัน ไม่เชื่อฟัง ถูกหลอกหลวง โดยรับใช้ค้นหาและความสนุกสนานต่าง ๆ โดยใช้ชีวิตในการคิดปองร้ายและการริษยา นำเกลียดชัง และเกลียดชังซึ่งกันและกัน

3:4 แต่หลังจากพระกรุณาและความรักของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราที่มีต่อมนุษย์ได้ปรากฏแล้ว

3:5 มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

3:6 ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้หลังลงมาบนพวกเราอย่างบริบูรณ์ โดยทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา

3:7 เพื่อว่าเมื่อถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ พวกเราจะเป็นทายาทตามความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์

3:8 นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ และสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านยืนยันตลอดเวลาว่า คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการงานที่ดีทั้งหลายไว้ สิ่งเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย

3:9 แต่จงหลีกเลี่ยงบรรดาคำถามอันโง่เขลา และลำดับวงศ์ตระกูล และการทุ่มเถียงกัน และการทะเลาะกันเรื่องพระราชบัญญัติ เพราะว่ากรณานั้นไร้ประโยชน์และไร้สาระ

3:10 คนใด ๆ ที่เป็นคนก่อให้เกิดความแตกแยกกัน หลังจากการตักเตือนหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จงปฏิเสธเสีย

3:11 โดยรู้ว่าคนเช่นนั้นเป็นคนที่ถูกลงโทษและกระทำบาป โดยถูกปรับโทษด้วยตัวเขาเอง

3:12 เมื่อข้าพเจ้าจะส่งอารทมาสหรือที่ดึกส์มาหาท่าน จงขมิขมันที่จะมาหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าคงจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว

3:13 จงขมิขมันที่จะส่งคนาสผู้เป็นทนายความก็บปอลโล่ไปตามทางของเขาทั้งสอง เพื่อไม่ให้เขาทั้งสองขาดสิ่งใด ๆ เลย

3:14 และจงให้คนของพวกเราเรียนรู้ที่จะรักษาการงานที่ดีต่าง ๆ ไว้ด้วยสำหรับการใช้งานที่จำเป็นต่าง ๆ เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล

3:15 คนทั้งปวงที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน จงทักทายปราศรัยคนทั้งปวงที่รักพวกเราในความเชื่อนั้น ขอพระคุณดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

ข้อปฏิบัติต่าง ๆ สำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่สัตย์ซื่อ

ข้อ 1: “จงให้พวกเราระลึกที่จะนอบน้อมต่อบรรดาผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ให้พร้อมที่จะกระทำการงานที่ดีทุกอย่าง”

“จงให้พวกเราระลึกที่จะนอบน้อมต่อบรรดาผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง...” ทิตัสจะต้องสอนผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรทั้งหลายให้นอบน้อมต่อสิทธิอำนาจตามกฎหมาย คริสเตียนทั้งหลายจะต้องนอบน้อมต่อเหล่าผู้ปกครองและผู้มีอำนาจตราบใดที่อำนาจเหล่านั้นไม่ขอให้พวกเขาปฏิเสธพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระองค์ หรือตั้งใจกระทำการสิ่งขัดต่อน้ำพระทัยของพระองค์ พระเจ้าไม่

ทรงคาดหวังให้เราเชื่อฟังผู้ครอบครองที่ปฏิเสธพระเจ้าที่สั่งเราให้ทำสิ่งต่าง ๆ ที่เรารู้ว่าเป็นความบาปและขัดต่อพระวามะของพระเจ้า พระองค์คงจะไม่ขอให้เราทำบาปในการเชื่อฟังต่อคำสั่งของประธานาธิบดี ผู้ว่าการรัฐ หรือผู้ใดก็ตามที่มีสิทธิอำนาจ เราจะต้องเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าในสิ่งสารพัด และเราจะต้องบนอบต่อเหล่าผู้ปกครองและผู้ครอบครองตราบใดที่พวกเขาไม่เป็นเหตุให้เราปฏิเสธพระเจ้าหรือจงใจทำบาปต่อพระองค์ในสิ่งที่เราพูดหรือกระทำ

“...ให้พร้อมที่จะกระทำการงานที่ดีทุกอย่าง” ผู้เชื่อควรพร้อมอยู่ทุกเวลาที่จะยื่นมือช่วยในการทำงานที่ดีทุกอย่าง ไม่ว่าจะในคริสตจักรหรือนอกคริสตจักร มีสิ่งดี ๆ มากมายที่เราสามารถมีส่วนร่วมได้และที่เราสามารถให้ยืมอิทธิพลของเรา เงินทองของเรา และการสนับสนุนของเรา ซึ่งไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับคริสตจักร คริสตจักรมีงานที่ต้องทำซึ่งไม่มีองค์กรอื่นใดบนโลกสามารถทำได้ แต่มีองค์กรฝ่ายพลเรือนที่ดี ๆ หลายองค์กรซึ่งปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ที่ดีและจำเป็น และเราควรเต็มใจที่จะช่วยเหลืออุดมการณ์ใดที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ขัดสน ช่วยเหลือประเทศชาติของเราหรือเพื่อนมนุษย์ของเราในสิ่งเหล่านั้นที่ถูกต้องและเชื่อตรงและดีงาม

ข้อ 2: “ที่จะไม่พูดให้ร้ายผู้หนึ่งผู้ใด ไม่เป็นคนชอบวิวาท แต่เป็นคนสุภาพอ่อนโยน โดยแสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง”

“ที่จะไม่พูดให้ร้ายผู้หนึ่งผู้ใด” ความคิดนี้ก็คือว่า เราจะต้องไม่ใส่ความ ต่ำว่า หรือให้ร้ายผู้ใด เราจะต้องไม่กล่าวสิ่งใดเกี่ยวกับอีกคนโดยมีจุดประสงค์อันชัดแจ้งที่จะทำร้ายเขา หากมันจำเป็นที่จะต้องออกความเห็นเกี่ยวกับคน ๆ หนึ่ง ถึงแม้ว่ามันเป็นความจริง เราก็ไม่ควรทำเช่นนี้โดยมีจุดประสงค์ที่จะแก้แค้นหรือเพื่อที่จะรู้สึกสะใจ ในการพูดความจริงเราควรระมัดระวังมาก ๆ ที่จะกล่าวเฉพาะสิ่งที่เรารู้และไม่ใส่สี่ตีไข่คำพูดของเราด้วยการให้ร้าย

ผู้เชื่อทั้งหลายควรระวังตัวมากเป็นพิเศษที่จะไม่พูดให้ร้ายเกี่ยวกับเหล่าผู้นำในคริสตจักร เราอาจไม่เห็นพ้องกับพวกเขา-แต่การพูดให้ร้ายเกี่ยวกับพวกเขา ประณามและวิพากษ์วิจารณ์พวกเขาต่อหน้าพวกคนไม่เชื่อ ก็เป็นคำพยานที่แย่และจะไม่ช่วยทั้งเหล่าผู้ปกครองและคริสตจักรอย่างแน่นอน เราสามารถทำสิ่งดี ๆ ได้มากมายโดยการอธิษฐาน อ้อนวอนพระเจ้าเผื่อเขาเหล่านั้น มากกว่าที่เราสามารถทำได้โดยการวิพากษ์วิจารณ์พวกเขาและสิ่งที่พวกเขากำลังกระทำ ผู้เชื่อทั้งหลายควรแสดงออกถึงพระวิญญาณของพระคริสต์ในสิ่งสารพัดที่เราทำและพูด และในการทำเช่นนั้นเราก็จะทำหลายสิ่งเพื่อทำให้อุดมการณ์ของพระคริสต์รุดหน้าไปและชนะใจผู้อื่นมาถึงความเชื่อแบบคริสเตียนได้มากกว่าที่เราจะทำโดยการแสดงออกถึงจิตใจแห่งความชั่วร้ายในสิ่งที่เราพูดและทำ

เราทราบว่ามีผู้นำฝ่ายโลกและผู้นำระดับชาติของเราหลายคนยังไม่ได้บังเกิดใหม่ ดังนั้นเราจึงต้องอธิษฐาน ก่อนอื่นและแรกสุดเลย ขอให้คนเหล่านั้นที่ไม่เป็นคริสเตียนจะยอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระวามะของพระเจ้ากล่าวว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถตราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” เราต้องอธิษฐานขอให้พระเจ้าเปิดตาของเหล่าผู้นำของเราและประธานาธิบดีปัญญาแก่พวกเขาให้เดินตามที่พระองค์ทรงนำ เพราะว่าพระเจ้าทรงเจิมตั้งอำนาจทั้งปวง พระองค์ทรงตั้งผู้ที่พระองค์

ทรงประสงค์และทรงถอดผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ถ้าผู้ปกครองและผู้นำทั้งหลายไม่ทราบเรื่องนี้ เราก็ควรอธิษฐานเผื่อพวกเขา เพื่อที่ดวงตาที่ถูกบังของพวกเขาจะได้ถูกเปิด การพุดจาให้ร้ายพวกเขาและวิพากษ์วิจารณ์พวกเขาในที่สาธารณะจะไม่ช่วยเหลือพวกเขา หรือเรา หรือเมืองของเรา ชุมชน รัฐ หรือประเทศชาติของเรา

“...ไม่เป็นคนชอบวิวาท แต่เป็นคนสุภาพอ่อนโยน โดยแสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง” คนชอบวิวาทคือ คนที่ชอบหาเรื่องทะเลาะ เปาโลกำลังกล่าวแก่ทิตัสว่า “จงเตือนพวกเขาให้ระลึกว่าพวกเขาจะต้องไม่เป็นคนชอบหาเรื่องทะเลาะ ซึ่งโมโหได้กับทุกเรื่อง พวกเขาจะต้องไม่เป็นคนที่ชอบหาเรื่องคนอื่นอยู่ตลอด ซึ่งทำทนายใครสักคนอยู่เสมอ” แทนที่จะเป็นคนที่ชอบหาเรื่องทะเลาะ ผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรเหล่านั้นจะต้องแสดงออกถึงความถ่อมใจ ความอ่อนโยน ความอ่อนสุภาพ ทุกเวลาและต่อคนทุกชนชั้น-คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ หรือคนเหล่านั้นที่ยากจนและมีชนชั้นที่ต่ำต้อยมาก ๆ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่แสดงอคติแบ่งแยก

ข้อ 3: “เพราะว่าบางครั้งพวกเราเองก็โง่เขลาเช่นกัน ไม่เชื่อฟัง ถูกหลอกลวง โดยรับใช้ตัณหาและความสนุกสนานต่าง ๆ โดยใช้ชีวิตในการคิดปองร้ายและการริษยา นำเกลียดชัง และเกลียดชังซึ่งกันและกัน”

บางครั้งผมก็ใช้พระคำข้อนี้เป็นข้อพระคำประกอบการเทศนา และเทศนาในหัวข้อ “รูปถ่ายของคนบาปทั้งหลาย” เราที่เป็นคริสเตียนแล้วตอนนี้ ครั้งหนึ่งเคยทำตัวเหมือนภาพแห่งความชั่วนี้ (“เรา” นี้รวมถึงเปาโลและทิตัสเช่นกัน) พระคำข้อนี้ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าผู้เชื่อทุกคนเคยมีความผิดในสิ่งสารพัดเหล่านั้นที่ถูกชี้ให้เห็นตรงนี้ บางสิ่งถูกกล่าวถึงซึ่งแน่นอนว่าเปาโลไม่ได้มีความผิดก่อนที่จะเขากลับใจรับเชื่อ แต่เขาแค่กำลังชี้ให้เห็นให้เห็นว่าเขาควรเทศนาแก่ผู้คนในคริสตจักรเหล่านั้นซึ่งเขาถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ดูแลหรือผู้เลี้ยงรองของพระเจ้า ว่าพวกเขาควรดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแสดงออกถึงจิตวิญญาณแห่งความถ่อมใจ ความมีระเบียบ สันติสุข ความกรุณา และการนบนอบเชื่อฟังอันเหมาะสมต่อเหล่าผู้มีสิทธิอำนาจประจำท้องถิ่น ทิตัสควรชี้ให้ผู้เชื่อเหล่านั้นเห็นว่าแต่ก่อนนั้นพวกเขาเคยเป็นคนเกะกะระราน ชั่วร้าย มัวเมากามารมณ์-เหล่าคนบาปโดยสันดาน แต่หลังจากได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว โดยทางฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐนั้นพวกเขาถูกช่วยให้รอดแล้วจากสิ่งเหล่านี้โดยพระคุณของพระเจ้า และบัดนี้พวกเขาก็เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์และโดยการปฏิบัติประจำวันของพวกเขาควรพิสูจน์ให้เห็นว่าผู้เชื่อทั้งหลายเห็นว่าพวกเขามีใจที่ถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว

ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐจะต้องไม่เป็นคนเยอหยิ่งหรือโอหัง เขาจะต้องชี้นำคนไม่เชื่อให้มาหาพระคริสต์-ไม่ใช่ไปหาความชอบธรรมหรือความสามารถของตัวเองที่จะใช้ชีวิตเหนือโลก ผู้รับใช้จะต้องจำไว้ว่าก่อนเขากลับใจรับเชื่อเขาเคยอยู่ในสภาพเดียวกันกับคนไม่เชื่อผู้ซึ่งเขาเทศนาให้ฟังตอนนี้ ผู้รับใช้จะต้องไม่ลืมนำตนไม่ได้เหนือกว่าคนอื่นเพราะความสามารถของตน แต่เพราะพระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผู้รับใช้จะต้องเตือนสติคนชั่วให้กลับใจใหม่ การระลึกถึงชีวิตแห่งความบาปและความชั่วของตัวเองจะช่วยให้เขาให้ร้อนรนในการเทศนาพระคุณของพระเจ้าซึ่งกระทำการอัศจรรย์หนึ่งในใจของเขาเอง และหลังจากที่การอัศจรรย์แห่งพระคุณถูกกระทำในใจของเขาเองแล้ว เขาก็ทราบว่าพระคุณของพระเจ้าสามารถกระทำการสิ่งใดได้เพื่อทุกคนที่จะยอมรับพระคุณนั้น

เปาโลยกความดีความชอบให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับเสมอ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้โดยพระคุณของพระเจ้า” และอีกครั้ง “ชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ตอนนี้ในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็ดำเนินโดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” ด้วยเหตุนี้ ทิตัสจึงต้องแสดงออกถึงความถ่อมใจในการเทศนาของเขา โดยระลึกว่าก่อนที่เขาจะกลับใจรับเชื่อ เขาเองก็เคย “โง่เขลา” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “โง่เขลา” ถูกแปลเป็น “คนโง่” ในลูกา 24:25 ในโรม 1:14 มันถูกแปลเป็น “คนขาดสติปัญญา” และในกาลาเทีย 3:1,3 และ 1 ทิโมธี 6:9 มันถูกแปลเป็น “โง่เขลา”

คำนี้บางครั้งเป็นคำที่ใช้ในเชิงเหยียดหยาม โดยบ่งบอกถึงความอธรรมและความชั่ว และในความหมายนี้เราถูกห้ามไม่ให้เรียกเพื่อนมนุษย์ของเราว่า คนโง่ (มธ. 5:22) ในหนังสือมัทธิว คำนี้บ่งบอกถึงการดูหมิ่นหรือความชั่วแบบสุดขีด แต่คำที่ถูกใช้ในข้อพระคำตอนนี้ของเราบ่งบอกถึง “ความอ่อนแอหรือความเฉื่อยชา”

ในลูกา 24:25 พระเยซูทรงตำหนิเหล่าสาวกที่มองไม่เห็นสิ่งที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยพวกศาสดาพยากรณ์และสิ่งที่พระองค์เองได้ทรงสอนพวกเขาแล้วอย่างชัดเจนขนาดนั้นในระหว่างการรับใช้ปวงชนของพระองค์: “แล้วพระองค์ตรัสแก่คนทั้งสองนั้นว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้แล้ว” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้และในทิตัส 3:3, โรม 1:14, กาลาเทีย 3:13 เช่นกัน บ่งบอกถึงการขาดจิตสำนึกแห่งความเข้าใจ และบางครั้งก็มีการตำหนิด้านศีลธรรมและพรรณนาถึงคน ๆ หนึ่งที่ ไม่ปกครองตนหาต่าง ๆ ของตัวเอง เปาโลกำลังกล่าวแก่ทิตัสว่า “ท่านและข้าพเจ้าเมื่อก่อนก็เคยโง่เขลา-เราเคยไร้ความคิด เราเคยดำเนินใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราและนิรันดร์กาลนั้นที่รออยู่เบื้องหน้าเรา”

ท่านผู้อ่านที่รัก ผมคิดว่า คุณจะเห็นพ้องตรงกันว่ามันเป็นเรื่องโง่เขลาที่บุคคลใดจะรับใช้พญามารและบาปต่อไป โดยรู้ว่าจากจุดยืนของสามัญสำนึก มนุษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่น ๆ ก็เกิดขึ้นมาบนโลกนี้ และแน่นอนว่าพระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ทรงสร้างมนุษย์ต้องและจะตรวจความยุติธรรมให้แก่ทุกคน พระวาระของพระเจ้ายืนหยัดผ่านการทดสอบของกาลเวลามาแล้ว และพระวาระของพระเจ้าก็ยังคงยืนอยู่วันนี้ไม่ว่าใครจะขว้างปาอะไรใส่มันก็ตาม! พระคัมภีร์สอนว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย...จงแน่ใจเถิดว่าบาปของพวกท่านจะตามพวกท่านทัน...บาปนำมาซึ่งความเปื่อยเน่า” เมื่อเรามองไปรอบตัวเราและมองเห็นผลลัพธ์เหล่านั้นของบาป แน่แน่นอนว่าเราเป็นคนโง่เขลาหากเรายังเดินในบาปต่อไป หลังจากที่ได้รับรู้ความสว่างของข่าวประเสริฐและหลักฐานที่ถูกนำเสนอทุกวันในชีวิตของพวกเขาไม่เชื่อแล้ว!

คนบาปทุกคนโง่เขลาที่รับใช้บาป พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานของประทานที่ดีและสมบูรณ์แบบทุกอย่าง (ยากอบ 1:17) บาปนำความเปลือยเปลี่ยวชั่วคราวมาให้ แต่บาปไม่มีอนาคตเลย ค่าจ้างของบาปมีอย่างเดียวเท่านั้น-ความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศี และทุกความต้องการที่ได้รับการเติมเต็ม เหล่าคริสเตียนแท้เป็นข้อพิสูจน์ที่มีชีวิตของพระคัมภีร์ พวกเขาไม่เชื่อและผลลัพธ์เหล่านั้นของบาปเป็นข้อพิสูจน์ว่าบาปจ่ายค่าจ้างตามที่มันบันทึกไว้ในพระวาระของพระเจ้าแล้ว

ท่านผู้อ่านที่รัก หากคุณยังไม่เป็นลูกที่บังเกิดใหม่แล้วคนหนึ่งของพระเจ้า คุณก็กำลังเดินอยู่ในเส้นทางที่โง่เขลา คุณก็กำลังใช้ชีวิตแบบคนโง่ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณวันนี้ให้ตื่นขึ้นและตระหนักว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย และจากนั้นด้วยความเชื่อจงยอมรับของประทานนั้นของพระเจ้า—ซึ่งก็คือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าที่แสนวิเศษของเรา

“บางครั้งพวกเราเองก็...ไม่เชื่อฟัง” คำกรีกเดียวกันนี้ปรากฏในลูกา 1:17; โรม 1:30; 2 ทิโมธี 3:2 และทิตัส 1:16 และบ่งบอกถึง “ไม่เต็มใจที่จะถูกโน้มน้าว ปิดบังความเชื่อ การปฏิเสธแบบตื้อรั้นต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า”

พวกคนไม่เชื่อก็ไม่ยอมเชื่อฟังต่อกฎหมาย ต่อพ่อแม่ของตน ต่ออำนาจฝ่ายพลเรือน-และเหนือสิ่งอื่นใด พวกเขาไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้า หน้าที่ทั้งหมดของมนุษย์คือ ยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ (ปญจ. 12:13) ในการตอบคำถามของนักกฎหมายคนนั้น ที่ถามว่า “ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด” พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน’ นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้นคือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’” (มธ. 22:36-39)

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มนุษย์จะไม่เชื่อฟัง พ่อแม่ทราบเรื่องนี้ดี เราไม่จำเป็นต้องสอนลูก ๆ ของเราให้ไม่เชื่อฟัง เพราะว่าความไม่เชื่อฟังถูกให้กำเนิดในใจของทุกคนที่เข้ามาในโลกนี้ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มนุษย์ธรรมดาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้า พ่อแม่ ผู้มีอำนาจฝ่ายพลเรือน กฎต่าง ๆ ของธรรมชาติ-และทุกสิ่งที่เหลือซึ่งเขาติดต่อสัมพันธ์ด้วย-จนกว่ามนุษย์ธรรมดาคนนั้นถูกให้บังเกิดใหม่และกลายเป็นคนใหม่พร้อมกับใจดวงใหม่และวิญญาณใหม่ หากคุณอยากได้ภาพของใจที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ ที่ที่ดีที่สุดที่จะพบมันคือในพระคัมภีร์ในมาระโก 7:21-23 พระเจ้าประทานภาพถ่ายอันสมบูรณ์แบบของใจของคนไม่เชื่อให้แก่เรา:

“เพราะว่าจากภายใน คือออกมาจากใจมนุษย์ มีบรรดาความคิดชั่วร้าย การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวง ราคะตัณหา แวตอันชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหดเขลา สารพัดสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้มาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ผมอยากทราบว่า มีสักคนไหมที่กำลังอ่านข้อความเหล่านี้ซึ่งไม่ได้เป็นผู้เชื่อ? หากเป็นเช่นนั้น ท่านผู้ไม่เชื่อที่รักของผมครับ คุณจะกล่าวอย่างสัตย์จริงได้ไหมว่าคุณไม่เคยรู้สึกในใจของคุณเลยว่า คุณควรกลับใจรับเชื่อและรับใช้พระเจ้า? คุณไม่เคยรู้สึกเลยหรือถึงความจำเป็นที่จะกลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง? หากคุณเคยรู้สึกเช่นนั้นและไม่ได้ยอมจำนนต่อพระเจ้า นั่นคุณก็ไม่เชื่อฟังต่อพระองค์-และทั้งหมดที่คุณต้องทำเพื่อที่จะล้มตาตื่นในนรกก็คือ ไม่เชื่อฟังการทรงเรียกนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์! “พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” (ฮบ. 2:3,4) พระเยซูคริสต์แก่พวกยิวซึ่งเป็นชนชาติของพระองค์เองว่า “...และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40)

“บางครั้งพวกเราเองก็...ถูกหลอกหลวง”-(ถูกนำไปหลงไปสู่ความเชื่อผิด ๆ ถูกล่อลวงให้หลงเงิน ให้ออกไปจากทางนั้น โดยหลอกหลวงตัวเอง) คนไม่เชื่อทุกคนถูกหลอกหลวง พญามารเป็นเจ้าของแห่งการหลอกหลวง มันมีประสบการณ์หกพันปีในศิลป์ด้านนี้ของมัน และมันรู้วิธีที่จะหลอกหลวง คุณลักษณะเฉพาะตัวที่เด่นชัดอย่างหนึ่งของมนุษย์ธรรมดาก็คือว่า เขามองไม่เห็นสิ่งใดในความสว่างที่แท้จริงของมันเลย เขาเดินอยู่ในท่ามกลางบรรดาภาพลวงตาที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (ถึงแม้จะงดงามก็ตาม) เขาถูกหลอกหลวง อ่านมัทธิว 24:4,5 และ 11; 2 ทิโมธี 3:13; 1 เปโตร 2:25; และวิวรณ์ 18:23 ซึ่งเป็นที่ที่คำเดียวกันนี้ปรากฏ ในวิวรณ์ 12:9; 20:3,8 และ 10 คำ ๆ นี้ถูกใช้กับพญามาร ผู้หลอกหลวงที่ร้ายกาจนั้นซึ่งได้นำคนทั้งโลกให้หลงเงินไป!

แต่เมื่อมนุษย์ธรรมดาคนนั้นกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว เขาก็มองเห็นผ่านทางพระเนตรของพระวิญญาณ เขารู้สึกผ่านทางพระหัตถ์ของพระวิญญาณ เขาได้ยืนผ่านทางพระกรรมของพระวิญญาณ: เขาเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์!

พญามารหลอกหลวงคนไม่เชื่อทั้งหลายโดยบอกพวกเขาว่าหากพวกเขากลายเป็นคริสเตียน ก็จะไม่มีความขึ้นบานในชีวิตสำหรับพวกเขา มันหลอกหลวงพวกเขาโดยบอกพวกเขาว่าพวกเขาต้องยอมสละสิ่งสารพัดที่ควรค่าแก่การใช้ชีวิตว่าจะไม่มีความสุขสนุกสนานเหลืออยู่ในชีวิตของพวกเขาเลยหากพวกเขากลายเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า เพลงสดุดี 16:11 บอกเราว่า “...ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิรันดร์!” ใน 1 เปโตร 1:8 เราอ่านว่า “...แต่ยังเชื่ออยู่ พวกท่านปีติยินดีด้วยความขึ้นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี!” พญามารไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากความเพลิดเพลินเพียงชั่วครู่ที่จะยื่นเสนอ-ความเพลิดเพลินที่นำมาซึ่งความปวดร้าวใจ ความผิดหวัง และ (ในท้ายที่สุด) ความพินาศเป็นนิรันดร์ในบึงไฟนั้น!

“บางครั้งพวกเราเองก็...รับใช้ตัณหาและความสนุกสนานต่าง ๆ” นั่นคือ “ที่ตัสเอย์ ก่อนที่พวกเราได้บังเกิดใหม่ ท่านและข้าพเจ้าก็เคยมีความผิดในการสำเร็จสำราญในแรงปรารถนาต่าง ๆ ตัณหา ความเพลิดเพลินทั้งหลาย แต่บัดนี้พวกเรามีใจดวงใหม่ วิญญาณใหม่ ความปรารถนาใหม่ ๆ แล้ว ก่อนที่พวกเราได้กลับใจรับเชื่อ พวกเราเคยตกอยู่ใต้อิทธิพลของตัณหาหลากหลายชนิดและบาปและความเพลิดเพลินฝ่ายโลกทุกรูปแบบ พวกเราเคยเชื่อฟังเสียงเรียกของตัณหา พวกเราเคยเป็นทาสต่อตัณหาและความเพลิดเพลิน แต่บัดนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเรา และพวกเราเดินในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์-กระนั้นพวกเราก็ไม่มีสิ่งใดที่จะอวดหรือคุยโม้ได้ ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า และชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่นี้ในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็ดำเนินโดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้าและได้ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

“บางครั้งพวกเราเองก็...ใช้ชีวิตในการคิดปองร้ายและการริษยา” คำกรีกที่ถูกแปลเป็น “การคิดปองร้าย” ในที่นี้มีความหมายว่า ความเลวในเรื่องคุณภาพ อุปนิสัยที่ต่ำทรามโดยทั่วไป ความชั่ว-และอาจแปลได้ว่า “การดำเนินชีวิตในความชั่วร้าย”-ความชั่วร้าย ตัณหา ความเพลิดเพลินและความอธรรมทุกรูปแบบ อ่านโรม 1:18-32 โดยหมายเหตุถ้อยคำเหล่านี้เป็นพิเศษในข้อ 29-31: “...โดยเต็มไปด้วยบรรดาการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พวกคนชอบนินทา บรรดาผู้ส่อเสียด เหล่าผู้เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ้องห้อง บรรดาผู้อวดตัว

เหล่าผู้ประดิษฐ์สิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ปราศจากความเข้าใจ บรรดาผู้ละเมิดพันธสัญญา ปราศจากความรักตามธรรมชาติ ไม่ยอมคืนดีกัน ไร้ความเมตตา”

“ใช้ชีวิตใน...การริษยา” หมายความว่าบรรดาคนไม่เชื่อใช้ชีวิตในความไม่พอใจกับความทุกข์และความเจริญรุ่งเรืองของเหล่าเพื่อนบ้านและเพื่อนมนุษย์ของตน พวกเขาไม่เชื่อมีใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความโลภ โดยปรารถนาสิ่งของคนอื่นมี ไม่เคยพึงพอใจกับสิ่งที่พวกเขาเองมีเลย ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่มีสันติสุขในความคิดหรือความสุข พวกเขาใช้ชีวิตในความอิจฉา เมื่อเห็นสิ่งที่เหล่าเพื่อนมนุษย์ของตนมี และเป็นทุกข์โศกเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่มีสิ่งนั้น ๆ

“บางครั้งพวกเราเองก็...น่าเกลียดชัง” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “น่าเกลียดชัง” ไม่ปรากฏที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ ความหมายตรงนี้ก็คือ “ทางประพจน์ของคนไม่เชื่อเป็นแบบที่ควรค่าแก่การถูกเกลียดชังโดยผู้อื่น” สันดานและจิตวิญญาณที่แท้จริงของคนไม่เชื่อย่อมเป็นที่เกลียดชังในสายตาของผู้เชื่อทั้งหลาย ผมคิดว่าพวกเราส่วนใหญ่ที่บังเกิดใหม่แล้วจะยอมรับว่าก่อนที่เรากลับใจรับเชื่อ เราเคยเป็นคนน่าเกลียดชังในหลาย ๆ ด้าน-และไม่น่ารักเอาเสียเลย ผมกล่าวไปหลายครั้งแล้วว่าไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สามารถรักมนุษย์ได้ บัดนี้ผมขอกล่าวว่า “เอเมน!” ต่อคำกล่าวนั้น ผมดีใจที่พระเจ้าได้ทรงรักผมในยามที่ผมเคยเป็นคนไม่น่ารักขนาดนั้น พระองค์ทรงช่วยผมให้รอดแล้วเพราะเห็นแก่พระบุตรผู้น่ารักของพระองค์-พระเยซูคริสต์เจ้า หากไม่ใช่เพราะความรักของพระเจ้า ผมก็คงตกนรกหมกไหม้

“บางครั้งพวกเราเองก็...เกลียดชังซึ่งกันและกัน” มีความรักฉันท์พี่น้องเพียงเล็กน้อยในท่ามกลางพวกเขา คนไม่เชื่อ คนไม่เชื่อย่อมรักตัวเขาเอง มีข้อยกเว้นอยู่บ้าง-แต่โดยทั่วไปแล้วคนที่ไม่รู้จักพระเจ้ายิ่งใช้ชีวิตเพื่อตัวเองและเพื่อโลกนี้ สิ่งสมทรัพย์สมบัติไว้บนแผ่นดินโลก สนองค้นหาแห่งใจของเขาเอง แทบไม่สนใจคนอื่นเลย เปาโลกำลังสั่งทิตัสให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และประกาศว่านี่เป็นเหตุผลมากพอว่าทำไมคริสเตียนทั้งหลายถึงไม่ควรปล่อยให้ตัวเองเป็นคนเย่อหยิ่งและโอหัง แต่ควรเป็นคนอ่อนโยน สุภาพ กรุณา และเห็นคนเห็นใจแม้กระทั่งต่อคนเหล่านั้นที่เป็นคนชั่ว โดยรู้ว่าพวกเขาถูกหลอกลวงและถูกบังตา อยู่ในพันธนาการของบาปและเป็นทาสต่อพญามาร พวกเขาต้องการเพื่อนคนหนึ่ง และบุคคลผู้เดียวบนแผ่นดินโลกที่มีคำตอบสำหรับความต้องการของพวกเขา ก็คือ ผู้เชื่อ เรามีข่าวประเสริฐที่จะปลดปล่อยคนไม่เชื่อทั้งหลายให้มีความเสรีภาพและทำให้พวกเขาเป็นไท พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) เราที่รู้จักพระเยซูก็มีความจริงนั้น-และเราสามารถประกาศความจริงนั้นแก่พวกคนไม่เชื่อได้ ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาให้มองเห็นความมั่งงายและความโง่เขลาของการรับใช้พญามาร เราที่บังเกิดใหม่แล้วไม่มีสิ่งใดจะคอยไม้หรือไอ้อวดเลยนอกจากพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยเราให้รอดแล้ว

ข้อ 4: “แต่หลังจากพระกรุณาและความรักของพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเราที่มีต่อมนุษย์ได้ปรากฏแล้ว”

ในข้อ 3 เปาโลพรรณนาถึงมนุษย์ธรรมดา (ซึ่งรวมถึงตัวเขาเองและทิตัสด้วย) ก่อนที่ความรักของพระเจ้าได้เข้ามาสู่ใจของพวกเขา ความหมายในข้อ 4 และ 5 ก็คือ “เมื่อความรักของพระเจ้าได้ถูกเผยให้ประจักษ์ในแผนการแห่งความรอด พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอดจากสภาวะนี้โดยการที่เราถูกล้างและถูก

ชำระให้บริสุทธิ์” ความหมายตรงนี้ไม่ใช่ความรักของพระเจ้าได้ปรากฏหลังจากที่เราได้ทำบาปในทางนี้ แต่
ว่าเมื่อพระเมตตาของพระองค์ได้ถูกแสดงออกเช่นนั้น เราก็กลับใจรับเชื่อ

ความรักของพระเจ้าได้เป็นอยู่ในเริ่มแรกนั้น และในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงรักคุณและผม ก่อนที่
พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกนี้หรือสิ่งใดที่มีอยู่ในนั้น มีการตกลงกันแล้วว่าวันหนึ่งพระเยซูจะทรงชำระหนึ่
บาปนั้น อ่าน 1 เปโตร 1:18-20 ความรักของพระเจ้าได้ถูกเผยให้ประจักษ์ในพระเยซู ผู้ได้ทรงห่อหุ้มความรัก
ของพระเจ้าในเนื้อหนังและได้ทรงนำมันลงมาสู่มนุษย์ ดังนั้นความรักของพระเจ้าจึงได้ถูกแสดงออกบนกางเขน
นั้นขณะที่พระเยซูทรงเต็มพระทัยเข้าแทนที่เราและได้สละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลาย-เหล่าศัตรู
ที่ไร้กำลังและสิ้นหวังของพระเจ้า พระเยซูในความกรุณา ความดีงาม พระเมตตาอันอ่อนโยนและความรักของ
พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่พวกเราจะได้รับความรัก!

กิจการแห่งการไถ่เป็นกิจการที่แสดงถึงพระกรุณาอันยิ่งใหญ่ ความดีงามอันยิ่งใหญ่-และไม่มีผู้ใด
นอกจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะสามารถคิดหรือทำให้เกิดการไถ่ได้ แผนการแห่งความรักตามที่ถูกบันทึก
ไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่-(แผนการหนึ่งเดียวนั้นที่ทำให้มนุษย์สามารถถูกไถ่จากความชั่วช้าได้)-ได้ถูกให้กำเนิด
ในพระทัยของพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นความรัก แผนการแห่งความรักได้ถูกก่อตั้งบนความรัก โดย
พระเจ้าแก่มนุษย์ และเป็นการแสดงออกที่สูงส่งที่สุดแห่งความรักของพระเจ้า พระเยซูบนกางเขนนั้นทรง
เป็นการแสดงออกของสิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้าสำหรับสิ่งเลวร้ายที่สุดของมนุษย์ พระเจ้าแห่งพระคุณและพระ
เมตตาทั้งปวงได้ทรงทำให้พระเยซูเป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราในพระเยซูจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมนั้นของ
พระเจ้า:

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อ
พวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21) เมื่อพระกรุณาของพระเจ้า
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราที่มีต่อมนุษย์ได้ถูกเผยให้ประจักษ์ พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอดจากบาปเหล่านั้นซึ่ง
แต่ก่อนนั้นเราเคยมีความผิด พระวจนะของพระเจ้านำเสนอชัดเจนข้อเท็จจริงที่ว่าเราทุกคนเป็นคนบาปโดย
สันดาน: “พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเงินไป พวกเราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮ
วาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบนท่านแล้ว” (อสย. 53:6)

ข้อ 5: “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของ
พระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรม...” เปาโลระมัดระวังมาก ๆ ที่จะเปิดเผยข้อเท็จจริงอัน
เป็นนิรันดร์ที่ว่ามนุษย์ไม่สามารถกลายเป็นคนชอบธรรมได้โดยบรรดาการงาน แผนการแห่งความรักไม่ได้มี
พื้นฐานอยู่บนสิ่งที่มีมนุษย์สามารถทำได้ และไม่ได้ตั้งอยู่บนความสามารถของมนุษย์ที่จะดำเนินชีวิตอย่างชอบ
ธรรม: “แต่ข้าพระองค์ทุกคนเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน และบรรดาความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย
เหมือนเหล่าผ้าขี้ริ้วที่สกปรก...” (อสย. 64:6)

ถ้ามนุษย์สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้โดยการงานที่ดีของตัวเอง ก็คงไม่จำเป็นต้องมีความรอดโดยทาง

พระเยซูคริสต์เจ้า ถ้าการงานที่ดีของเราเองเป็นพื้นฐานสำหรับชีวิตนิรันดร์ พระราชกิจของพระคริสต์ก็คงไม่จำเป็นและสูญเปล่า ถ้ามนุษย์โดยการงานที่ดีหรือความสามารถของเขาเองสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ โศกนาฏกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งชีวิตนิรันดร์กาลก็คงเป็นกางเขนนั่นของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่กางเขนนั่นไม่ใช่โศกนาฏกรรม มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว ก็จักชกชนทุกคนให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32) พระองค์ตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “...และโมเสสได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันทิ บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันทิ” (ยอห์น 3:14) สิ่งที่พระเจ้า “ต้องทำ” พระองค์ก็ “ต้องทำ”!

“...แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด” ความรอดมีแหล่งกำเนิดของมันในพระเมตตา และเพราะพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราจึงได้รับความรอด-ไม่ใช่โดยความยุติธรรม เพราะถ้าเราได้รับการตอบแทนอันสามของเร เราทุกคนก็คงตกนรกกันหมด ความรอดได้ถูกให้กำเนิดในพระทัยของพระเจ้า ถูกแสดงออกในพระกายของพระคริสต์บนกางเขนนั่น และกลายเป็นของเราโดยการที่เรารับเอาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อเรารับเอาความรอด ก็ไม่มีองค์ประกอบอื่นใดเข้ามาเกี่ยวนอกจากพระเมตตา พระเจ้าทรงทำหน้าที่ช่วยให้รอด มนุษย์ไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ และเขาช่วยเหลือพระเจ้าให้ช่วยเขาให้รอดไม่ได้เช่นกัน เราได้รับความรอดโดยไม่พึ่งพาความอุตสาหะของเราเองเลย เราแค่ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์-และเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ตามพระเมตตาของพระเจ้า พระองค์จึงทรงช่วยเราให้รอด

เราได้รับความรอด “โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” การล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่มาโดยทางการไถยพระวาระของพระเจ้า: “บัดนี้ท่านทั้งหลายก็สะอาดแล้วโดยทางคำนั้นซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ยอห์น 15:3) “สามี่ทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่เราได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้คริสตจักรนั้นสะอาดด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวาระ” (อฟ. 5:25,26)

พระวาระของพระเจ้าเป็นน้ำที่มีชีวิตซึ่งชำระล้าง สร้างขึ้นมาใหม่ “ให้บังเกิดใหม่” ทำให้กลับมีชีวิต ใต้และทำให้พร้อมสำหรับสวรรค์ พระวาระที่ถูกฝังไว้แล้วซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่าสามารถที่จะช่วยเราให้รอด พระวาระเป็นความสว่าง-และเมื่อพระวาระนั้นเข้ามาข้างใน เราก็มีความสว่าง เมื่อเรารับเอาพระวาระของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เข้ามาประทับในใจของเรา (รม. 8:9,14,16; อฟ. 4:30)

“สร้างขึ้นมาใหม่” มีความหมายว่า ทำให้เป็นของใหม่ และในทิตัส 3:5 “การทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ก็ไม่ใช่การประทานให้แบบสดใหม่ของพระวิญญาณ แต่มันหมายถึงสิ่งซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสร้าง โดยตระหนักถึงข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดการบังเกิดใหม่ มันถูกใช้กับการเปลี่ยนแปลงนั้นซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เกิดขึ้นในคน ๆ หนึ่ง: “เหตุฉะนั้น ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17) สิ่งทรงสร้างใหม่นั้น (หรือมนุษย์ใหม่) มีความปรารถนา ความหวัง และ

แผนการต่าง ๆ ที่แตกต่างไปจากสิ่งเหล่านั้นของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่

การงานต่าง ๆ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับการไถ่ การทำหน้าที่คนต้นเรือนแบบสัตย์ซื่อเกี่ยวข้องทุกอย่างกับบาปแห่งทั้งหลาย แต่เราถูกไถ่โดยพระโลหิตนั้น เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ ความเชื่อแท้ก่อให้เกิดการงานต่าง ๆ และเราพิสูจน์ความเชื่อของเราโดยการงานทั้งหลายที่ชอบธรรม: “เพราะว่าพวกเราเป็นผี พระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

ข้อ 6: “ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้หั่งลงมาบนพวกเราอย่างบริบูรณ์ โดยทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่า “ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้หั่งลงมาบนพวกเรา” อ่านตรงตัวว่า “ซึ่งพระองค์ได้ทรงเทออกมาบนพวกเรา” (ดู กิจการ 2:17 ที่คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในการกล่าวถึงเพ็นเทคอสต์) ไม่มีการอ้างอิงแบบพิเศษตรงนี้ถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น แต่นัยสำคัญก็คือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกถ่ายทอดให้ อย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ได้กลับใจรับเชื่อ เมื่อใดก็ได้หรือแห่งหนใดก็ได้ สิ่งที่อัศจรรย์ที่นั่นก็กล่าวตรงนี้เป็นความจริงสำหรับทุกคนที่กลายเป็นคริสเตียนในยุคสมัยใดหรือแผ่นดินใดก็ได้

เราไม่สามารถทำอะไรได้ได้เลยเพื่อที่จะสมควรได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกเทออกมาบนเรา อย่างบริบูรณ์ อย่างไพบูลย์ โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ความหมายก็คือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงถูกเทออกในขนาดอันบริบูรณ์แล้วเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงมนุษย์ทั้งหลายจากความชั่วของพวกเขา

จงสังเกตข้อ 4: “แต่หลังจากพระกรุณาและความรักของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราที่มีต่อมนุษย์ได้ปรากฏแล้ว”...และจากนั้นในข้อ 6 “ซึ่งพระองค์ (พระเจ้า) ได้ทรงให้หั่งลงมาบนพวกเราอย่างบริบูรณ์ โดยทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา” ดังนั้นพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็นหนึ่งในเดียวกันในการจัดหาความรอด คุณแยกทั้งสามออกจากกันไม่ได้ พระเจ้าได้ทรงรักเราและได้ประทานพระเยซู พระเยซูได้ทรงรักเรา ได้เสด็จจากพระทรวงของพระบิดาเพื่อเข้ามาในโลก ทรงรับกายหนึ่งและได้สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาป จากนั้นพระองค์ได้เสด็จกลับไปสู่พระบิดา และในวันเพ็นเทคอสต์นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมา-และทรงอยู่ในโลกตอนนี้ กำลังเรียกหมู่ชนหนึ่งออกมา, เจ้าสาวคนหนึ่ง, คริสตจักรพันธสัญญาใหม่

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นดุมล้อแห่งความรอด และซี่ล้อทั้งหมดนั้นก็เชื่อมติดกับดุมล้อนั้น สิ่งใดก็ตามที่การไถ่จัดให้ มันก็จัดให้เพราะพระเยซู ความบริบูรณ์แห่งความรอดมีแหล่งกำเนิดในพระเยซูและออกมาจากพระองค์

ข้อ 7: “เพื่อว่าเมื่อถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ พวกเราจะเป็นทายาทตามความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์”

“เมื่อถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์” เปาโลชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าความรอดไม่เป็นโดยการงาน การงานไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดเลย และจะไม่มีส่วนช่วยให้รอดด้วย “เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่า

ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (รม. 5:1) พระคุณของพระเจ้าทำให้เราเป็นคนชอบธรรม แต่พระคุณกลายเป็นของเราโดยทางความเชื่อ และเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระคุณของพระเจ้ายกกลายเป็นของเราและเราถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า นั่นหมายความว่าในสายพระเนตรของพระเจ้าพระบิดา เราก็เป็นผู้ชอบธรรมราวกับว่าเราไม่เคยทำบาปเลย เราชอบธรรมพอ ๆ กับที่พระเยซูทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราและเราเข้าสนิทอยู่ในพระองค์และพระองค์ในเรา (คส. 1:27; 3:3; รม. 8:1)

เมื่อพระเจ้าพระบิดาทรงมองมาที่ผู้เชื่อทั้งหลาย พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตนั้น-และในสายพระเนตรของพระองค์เราก็ไร้มลทิน ชอบธรรม และบริสุทธิ์พอ ๆ กับพระโลหิตนั้นที่ปกคลุมเรา เนื่องจากเราถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระคุณของพระเจ้า เราจึงเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เมื่อเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เราจึงเป็นเหล่าทายาทของพระเจ้าและเหล่าทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (1 ยอห์น 3:2; รม. 8:17) พระเจ้าทรงรับเราเป็นลูกทั้งหลายของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงอนุญาตให้เรามีความหวัง โดยทราบว่าจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ตลอดไป มีความมั่นใจว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระองค์ ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระองค์ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์สภาพของพระเจ้าและถูกประทับตราจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอน (อฟ. 4:30) เราเป็นของครอบครัวของพระเจ้า และพระองค์ทรงทำให้เราเป็นเหล่าทายาทแล้ว

ในภาคพันธสัญญาใหม่ การนับว่าชอบธรรมและความชอบธรรมไม่อาจแยกขาดจากกันได้ คำกรีก “ดีคาโยส” ถูกแปลว่า “ชอบธรรม” และคำกรีก “ดีคาโยโอ” ถูกแปลเป็น “นับว่าชอบธรรม” คนบาปที่เชื่อแล้วก็ถูกนับว่าชอบธรรมเพราะพระคริสต์ ผู้ได้ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเขามาแทนที่นั้น หลังรับพระโลหิตของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป ทรงถูก “ทำให้เป็นความชอบธรรม” แก่เขาแล้ว (1 คร. 1:30) การนับว่าชอบธรรมมีจุดเริ่มต้นของมันในพระคุณ (รม. 3:24; ทิตัส 3:4,5) การนับว่าชอบธรรมเป็นโดยทางพระราชกิจแห่งการไถ่ถอนของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงพิสูจน์ว่าพระราชบัญญัติเป็นฝ่ายถูกแล้ว: พระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของมันสำเร็จจริงแล้ว (รม. 3:28-30; 4:5; 5:1; กท. 2:16) เราอาจให้คำนิยามการนับว่าชอบธรรมดังนี้: “การนับว่าชอบธรรมเป็นกิจการเชิงตุลาการของพระเจ้า ซึ่งโดยการนั้นพระเจ้าทรงประกาศว่าชอบธรรมคนที่เชื่อบนพระเยซูคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด” ผู้เชื่อที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว ซึ่งพึงพาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ก็อยู่ในศาล-ศาลของพระเจ้า-เพียงเพื่อที่จะทราบว่าไม่มีสิ่งใดถูกนำมากล่าวโทษเขาเลย (รม. 8:1,33,34) พระเยซู โดยทางพระราชกิจแห่งการไถ่ถอนของพระองค์ ได้ทรงชำระหนี้บาปนั้นเต็มจำนวนแล้ว-และเมื่อคนไม่เชื่อคนนั้นวางใจในพระเยซูเจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระโลหิตนั้นก็ปกคลุมบาปทั้งสิ้น: “ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7)

“พวกเราจะเป็นทายาท” ทายาทคือคนที่สืบทอดทรัพย์สินของอีกคนเมื่ออีกคนนั้นเสียชีวิต เราซึ่งเป็นเหล่าทายาทของพระเจ้าจะได้เป็นผู้มีส่วนร่วมในมรดกนั้นซึ่งพระเจ้าทรงมอบให้แก่คนเหล่านั้นที่ยอมรับพระ

เยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด มรดกนั้นคือชีวิตนิรันดร์-บนโลกนี้และในกายภาคหน้า โรม 8:17 บอกเราว่าเราเป็นเหล่าทายาทร่วมกับพระคริสต์-และพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรองค์นั้นของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนี้พระองค์จึงทรงเป็นทายาทที่ได้รับเกียรติยศและสง่าราศีอันเต็มเปี่ยมแห่งสวรรค์ คริสเตียนทั้งหลายถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ และพวกเขาในทางตำแหน่งจึงถูกลิขิตให้มีส่วนร่วมไปกับพระองค์ในสง่าราศีของพระองค์ และสง่าราศีทั้งสิ้นเหล่านั้นแห่งสวรรค์ คริสเตียนทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าในความหมายที่แตกต่างจากความเป็นบุตรนั้นของพระเยซู พระองค์ทรงเป็น “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” ขณะที่ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรโดยการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ (ยอห์น 3:5)

ความเชื่อมโยงระหว่างพระคริสต์กับคริสเตียนทั้งหลายถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่เท่านั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งสองฝ่ายถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันบนโลกนี้ก็มักถูกให้เพื่อเป็นการรับประกันว่าทั้งสองฝ่ายจะเป็นหนึ่งเดียวกันในกายภาคหน้าเช่นกัน ยอห์น 14:19: “...เพราะว่าเรามีชีวิต ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตด้วย” 2 ทิโมธี 2:11,12: “...ด้วยว่าถ้าพวกเราตายกับพระองค์ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย...”

ข้อ 8: “นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ และสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านยืนยันตลอดเวลาว่า คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการงานที่ดีทั้งหลายไว้ สิ่งเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย”

“นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ...” การอ้างอิงตรงนี้มีไปยังหลักคำสอนนั้นซึ่งถูกประกาศในข้อพระคำเหล่านั้นที่มาก่อนหน้า นั่นคือ หลักคำสอนที่เพิ่งถูกกล่าวไปเกี่ยวกับวิธีที่เราได้รับความรอดและถูกนับว่าชอบธรรม-หลักคำสอนเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซู-มีความสำคัญสูงที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด ไม่มีหลักคำสอนใดที่สำคัญมากกว่าหลักคำสอนเรื่องความรอดโดยพระคุณ ดังนั้น นี่จึงเป็นถ้อยคำที่สัตย์ซื่อ และสิ่งเหล่านี้ควรถูกประกาศ ถูกยืนยัน และถูกเทศนาอย่างสม่ำเสมอโดยปราศจากการขอร้อง ข้าราชการหลักของพระคัมภีร์คือ ความรอด การเข้าถึงพวกคนไม่เชื่อและการช่วยพวกคนบาปให้รอดเป็นสิ่งที่ใกล้ชิดที่สุด เป็นที่รักมากที่สุดต่อพระทัยของพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและสั่งสอนชนทุกชาติ โดยให้บังเกิดมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้ และดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้ เอเมน” (มธ. 28:19,20)

มันเป็นไปไม่ได้ที่จะสอนคนไม่เชื่อเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า: คน ๆ หนึ่งต้องเชื่อและบังเกิดใหม่ก่อนที่เขาจะสามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) ความจริงของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยในทิตัส 3:3-5 ควรเป็นหัวข้อของการเทศนาทั้งหมด ไม่ควรมีคราวใดเลยที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่ใส่แผนการแห่งความรอด “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เข้าไปในคำเทศนาของตนด้วย

“...คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการงานที่ดีทั้งหลายไว้” นี่นำเสนอความเชื่อของเปาโลที่ว่าหลักคำสอนเหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐจะนำผู้คนไปสู่การดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ “การงานที่ดีทั้งหลาย” ในที่นี้ไม่เพียงหมายถึงกิจการต่าง ๆ แห่งความปรารถนาดีและความรักเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องธรรม ดีงาม ซื่อตรง และบริสุทธิ์ด้วย “เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ซึ่งถูกสร้างในพระเยซูคริสต์” และด้วยเหตุนี้เราจึงควรเดินตามรอยพระบาทของพระองค์

“สิ่งเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย” หลักคำสอนตามพระคัมภีร์เหล่านั้นที่ถูกระบุในที่นี้ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องคาดเดา แต่พวกมันถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกให้เพื่อส่งเสริมความสุขของมนุษย์ สันติสุข และความเจริญรุ่งเรืองฝ่ายวิญญาณ หลักคำสอนเหล่านี้ควรถูกเทศนาอย่างสม่ำเสมอและถูกสอนในทุกคริสตจักรโดยเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า

คำเตือนต่าง ๆ

ข้อ 9: “แต่จงหลีกเลี่ยงบรรดาคำถามอันโง่เขลา และลำดัดบวงศ์ตระกูล และการทู่เถียงกัน และการทะเลาะกันเรื่องพระราชบัญญัติ เพราะว่ากรอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไร้สาระ”

ทิตัสจะต้องหลีกเลี่ยง “บรรดาคำถามอันโง่เขลา” (ซึ่งนำไปสู่การหาเรื่องทะเลาะแทนที่จะเป็นการเสริมสร้างในทางของพระเจ้า) “และลำดัดบวงศ์ตระกูล” นี่หมายถึงคำสอนต่าง ๆ ของพวกยิว พวกคนฮีบรูเก็บบันทึกลำดัดบวงศ์ตระกูลต่าง ๆ อย่างระมัดระวัง เพื่อที่ว่าเมื่อเวลาผ่านไปพวกเขาจะได้ถูกเรียกว่า “ไม่รู้สิ้นสุด” โดยที่ไม่ต้องพูดเกินจริงมากนัก พวกยิวให้ความสำคัญอย่างมากต่อบันทึกลำดัดบวงศ์ตระกูลเหล่านี้และระมัดระวังมาก ๆ ที่จะเก็บรักษาพวกมันไว้

คุณจำได้ในยอห์น 8 ว่าพวกยิวเหล่านั้นโกรธพระเยซูมาก ๆ และในระหว่างที่พวกเขาสนทนากันอยู่พวกเขาก็ถ้อยยืนยันต่อพระพักตร์พระองค์ว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่จำเป็นต้องถูกทำให้เป็นไทจากบาป: “เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราเป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสของผู้ใดเลย ท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ท่านทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นไท’” (ยอห์น 8:33)

แต่บัดนี้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาแล้ว กำแพงที่กั้นกลางนั้นได้ถูกพังลงแล้วระหว่างพวกยิวและคนต่างชาติ: “แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งเมื่อก่อนเคยอยู่ห่างไกลได้ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์

ผู้ที่รับเชื่อทุกคนเป็นคนใหม่ในพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของพวกเรา ผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว และทรงรื้อกำแพงที่กั้นกลางระหว่างพวกเราทั้งสองฝ่ายลง” (อฟ.

2:13,14) การแบ่งแยกเผ่าต่าง ๆ นั้นบัดนี้ก็ไร้ประโยชน์ และไม่มีเหตุผลที่คริสเตียนทั้งหลายจะต้องเห็นความสำคัญของลำดัดบวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบเหล่านี้ ระบบยิวทั้งหมดนั้นมีไว้เพื่อดำรงไว้ซึ่งความภาคภูมิใจอันยิ่งใหญ่ในเรื่องสายเลือดและชาติกำเนิด ซึ่งขัดแย้งอย่างชัดเจนต่อความเชื่อแบบคริสเตียน

“...และการทะเลาะกันเรื่องพระราชบัญญัติ” ทิตัสจะต้องเตือนผู้คนให้ระวังไม่เพียงคำถามต่าง ๆ อันโง่เขลา ลำดัดบวงศ์ตระกูล และการทะเลาะวิวาททั้งหลายเท่านั้น แต่ให้ระวังการทะเลาะกันเกี่ยวกับพระราช

บัญญัติด้วย พวกยิวเหล่านั้นขึ้นบานและภาคภูมิใจมาก ๆ ในการโฆษณาความรู้และสิทธิอำนาจของตนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาคอยตามติดพระเยซูอยู่ตลอดพร้อมกับความปรารถนาหนึ่งเดียวที่จะทำให้พระองค์ติดกับ ถ้ามคำถามต่าง ๆ กับพระองค์เกี่ยวกับวันสะบาโต การล้างมือ การถวายสับซั๊กหนึ่ง และอีกหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติ พระเยซูทรงรับประกันพวกเขาว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อให้มันสำเร็จจริง-ทุกตัวอักษรและทุกขีด พวกยิวเหล่านั้นชอบที่จะถกพระราชบัญญัติในเรื่องที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม วันสำคัญทางศาสนา และวันหยุดทั้งหลาย แต่เราถูกเตือนใจว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่เรื่องของอาหาร เครื่องดื่ม และวันต่าง ๆ แต่เป็น “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ บุคคลหนึ่ง ไม่ใช่ระบบหนึ่ง

เปาโลประกาศว่าการทะเลาะเบาะแว้งและการอภิปรายเช่นนั้นเป็นเรื่องที่ “ไร้ประโยชน์และไร้สาระ” ผมแน่ใจว่าผู้รับใช้ส่วนใหญ่ของพระเจ้า (รวมถึงตัวผมเองด้วย) เคยเสียเวลาอันมีค่าไปเปล่า ๆ ในการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องจิปาละทั้งหลายและโต้เถียงประเด็นต่าง ๆ แห่งหลักคำสอน ในเมื่อเราควรยกชูพระเยซูคริสต์เจ้า บุคคลใดก็ตาม หากเขาได้รับความรอดแล้วและยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ก็จะไม่เห็นดีเห็นงามกับหลักคำสอนตามพระคัมภีร์โดยอัตโนมัติ คนที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญูณจะอ่านพระคัมภีร์และยอมรับพระวจนะของพระเจ้า โดยปฏิเสธประเพณี ข้อเชื่อ นิตาน และหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์

การโต้เถียงคำถามต่าง ๆ อันโง่งมและทะเลาะกันเกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม ฯลฯ มีแต่จะนำไปสู่การถือโทษโกรธเคือง ความขมขื่น และจิตใจที่ไม่ดีในคริสตจักร บ่อยครั้งการอภิปรายเหล่านี้เป็นเรื่องยากที่จะหาข้อยุติ และนำไปสู่สภาพฝ่ายวิญญูณที่ตึงเครียดในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ๆ มีการโต้เถียงกันเยาะเย้ยวันนี้ ทั้งข้อดีและข้อเสีย แต่พระเยซูทรงสั่งเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน...” (มาระโก 16:15)

ศาสนาและนิกายทั้งหลายได้ผลิตคำเรียกต่าง ๆ ของตัวเองขึ้นมา และพวกเขาภาคภูมิใจยิ่งนักในการใช้คำเรียกเหล่านั้น แต่เราคงจะช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากความปวดร้าวใจ ความไม่ลงรอยกัน และความขมขื่นได้เยอะเลยหากเราจะยึดมั่นในคำเรียกตามพระคัมภีร์และเทศนาพระวจนะในภาษาของพระคัมภีร์ แทนการใช้ภาษาของพวกผู้นำศาสนจักรและพวกเจ้านายประจำนิกาย! ถ้าพญามารทำให้คนคนหนึ่งกลายเป็นพวกเสรีนิยมหรือพวกสมัยใหม่นิยมไม่ได้ มันก็ไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ: มันพยายามที่จะทำให้ความสัมฤทธิ์ผลแห่งงานรับใช้ของเขาเจือบเสี้ยวโดยทำให้เขาอ้อมไปรอบใจกลางของข่าวประเสริฐ (ซึ่งก็คือ กางเขนนั่น พระโลหิตนั้น พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซู) และหาทางที่จะนำเขาไปเข้าตรอกมืดแห่งการโต้เถียง ประเพณี ข้อเชื่อ หลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือนิตานต่าง ๆ

ข้อ 10: “คนใด ๆ ที่เป็นคนก่อให้เกิดความแตกแยกกัน หลังจากการตักเตือนหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จงปฏิเสธเสีย”

คำว่า “คนก่อให้เกิดความแตกแยกกัน” (heretic คนสอนนอกรีต) วันนี้ถูกใช้กับผู้ใดก็ตามที่ยึดถือหลักคำสอนที่ผิดในเรื่องพื้นฐาน พจนานุกรมเว็บสเตอร์ให้คำนิยาม heretic ว่าเป็น “คนที่ยึดถือและสอนความคิดเห็นต่าง ๆ ที่นาร้างเกียดต่อความเชื่อที่ถูกสถาปนาแล้วนั้น หรือสิ่งซึ่งถูกทำให้เป็นมาตรฐานแห่งความ

เชื่อพื้นฐานแล้ว”

คำกรีกตามที่ถูกใช้ในที่นี้ไม่ปรากฏที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ ความหมายที่แท้จริงของ “heretic” ตามที่ถูกใช้ในที่นี้คือ “คนที่เป็นผู้ส่งเสริมคณะหนึ่งหรือพรรคหนึ่งในทางศาสนา” คำเรียกนี้อาจใช้ได้กับคนเหล่านั้นที่ทำให้เกิดการแตกแยกในคริสตจักรท้องถิ่น แทนที่จะพากเพียรในการส่งเสริมความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสันติสุข บุคคลเช่นนั้นอาจสร้างคณะหรือกลุ่มของตัวเองขึ้นมา โดยสอนสิ่งที่เขาเลือกเกี่ยวกับบางประเด็นของหลักคำสอน โดยเป็นเอกเทศต่อคริสตจักรนั้น ๆ ดังนั้นในความไม่เห็นด้วย เขาจึงตั้งนิกายหรือศาสนาเล็ก ๆ ของตนเองขึ้นมา ตามพระคัมภีร์ คนแบบนี้จึงเป็น คนนอกรีต

ความจริงเดียวกันนี้ถูกนำเสนอตรงนี้ที่เปาโลประกาศในโรม 16:17: “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงคอยดูคนเหล่านั้นซึ่งก่อให้เกิดการแตกแยกกันและการขัดเคืองใจต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้มาแล้ว และจงหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น” เราอาจกล่าวได้ว่าคนนอกรีต ในภาษาพระคัมภีร์ คือคนที่ก่อให้เกิดความไม่ลงรอยกัน นำคำสอนผิดเข้ามา และเป็นคนที่ยุให้แตกเป็นคณะต่าง ๆ

คนนอกรีตจะต้องถูกเข้าหาโดยศิษยาภิบาลและพวกผู้ช่วย (หรือเหล่าผู้นำในคริสตจักร) อย่างน้อยสองหน... “หลังจากการตักเตือนหนึ่งและสองหนแล้ว” (อ่านมัทธิว 18:15-17) นั่นคือ ศิษยาภิบาลและคนเหล่านั้นจะต้องไม่เร่งรีบหรือหุนหันในการจัดการกับคนนอกรีต จงให้ออกาสเขาที่จะอธิบายตัวเองและแถลงเหตุผลของเขาในการปฏิบัติอย่างที่เขาปฏิบัติ... จงให้ออกาสเขาที่จะกลับใจและละทิ้งความนอกรีตของตนเสีย พระเยซูไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อปรับโทษโลก แต่เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่ผู้ใดควรพิณาศ แต่ที่ทุกคนควรกลับใจใหม่ ดังนั้น ทุกคนภายใต้ทุกสภาพการณ์จึงควรได้รับโอกาสที่จะกลับใจใหม่ และจากนั้นหลังจากการตักเตือนหนแรกและหนที่สองแล้ว หากคนนอกรีตคนนั้นปฏิเสธที่จะกลับใจ เขาก็ต้องถูกขับออกไปจากคริสตจักร

เปาโลไม่บอกเราว่าการตักเตือนนั้นจะต้องถูกให้ในรูปแบบใด ในการพบปะกันแบบส่วนตัวหรือสาธารณะ แน่แน่นอนว่าวิธีการนั้นจะต้องถูกปรับให้เข้ากับสภาพการณ์แวดล้อมของกรณีนั้น ๆ แต่ถ้าหลังจากการตักเตือนหนแรกและหนที่สองแล้ว คนนอกรีตคนนั้นยังปฏิเสธที่จะกลับใจ คริสตจักรก็ต้อง “ปฏิเสธ” เขา คำนี้ในภาษากรีกหมายความว่า “ปฏิเสธ หรือ ให้ออก” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในลูกา 14:18 ในกิจการ 25:11 มันถูกแปลเป็น “ขัดขืน” ใน 2 ทิโมธี 2:23 คำนี้ถูกแปลเป็น “หลีกเลี่ยง” และในฮีบรู 12:19 มันถูกแปลเป็น “อ้อนวอน”

การตักเตือนควรถูกใช้เป็นพิเศษในส่วนของ การแต่งตั้งคน ๆ หนึ่งให้รับตำแหน่งหนึ่งในคริสตจักร ทิตัสจะต้องปฏิเสธคนเหล่านั้นที่ไม่เห็นตัวอย่างเต็มที่กับหลักคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์ เพราะว่าการแต่งตั้งคนเหล่านั้นให้รับตำแหน่งก็เท่ากับเป็นการเชื่อเชิญความแตกแยกให้เข้ามาในคริสตจักรท้องถิ่นนั้น เขาต้องแน่ใจว่าคน ๆ หนึ่งที่ก่อให้เกิดความแตกแยก คนที่ชอบยุให้แตกเป็นคณะต่าง ๆ ไม่ควรได้รับอนุญาตให้รับตำแหน่งในคริสตจักรท้องถิ่น ภาษาตรงนี้ไปไกลถึงขนาดเสนอแนะว่าบุคคลเช่นนั้นไม่ควรถูกรับเข้าเป็นสมาชิกในคริสตจักรนั้น ๆ เลยด้วยซ้ำ จงหมายเหตุมัทธิว 18:17: “ และถ้าเขาจะละเลยที่จะฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความนั้นต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขาจะละเลยที่จะฟังคริสตจักร จงถือเสียว่า สำหรับท่าน เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคน

เก็บภาษี”!

ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้โดยเปาโลก็คือว่า คนที่ชอบยูให้แตกคณะ คนที่ก่อให้เกิดความแตกแยกหรือมุ่งหมายที่จะสร้างคณะหรือพรรคต่าง ๆ ในคริสตจักร จะต้องได้รับโอกาสสองหนที่จะกลับใจใหม่ และถ้าบุคคลเช่นนั้นไม่กลับใจหลังจากการไปเยี่ยมเยียนสองหนโดยศิษยาภิบาลและเหล่าผู้นำในคริสตจักร เขาก็จะต้องถูกขับออกจากคริสตจักรนั้น ๆ อย่างไรก็ตาม เขาจะต้องไม่ถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้ำหรือถูกทำร้าย-ในฝ่ายร่างกาย จิตวิญญาณ หรือชื่อเสียง-เพราะว่าถ้าโดยการกระทำเราแสดงออกให้คน ๆ นั้นเห็นว่าเราไม่ชอบหรือเกลียดชังเขา เราจะหวังว่าจะนำเขาเข้าสู่หลักคำสอนที่ถูกต้องและความรอดได้อย่างไร? ความปรารถนาของเราควรเป็นการนำคนทั้งปวงมาถึงพระเยซู แต่การนอกรีตจะต้องไม่ถูกยอมให้มีอยู่ในที่ประชุมท้องถิ่น

ข้อ 11: “โดยรู้ว่าคนเช่นนั้นเป็นคนที่ถูกคว่ำเสียและกระทำบาป โดยถูกปรับโทษด้วยตัวเอง”

ความหมายในที่นี้ก็คือว่า คนใดที่เป็นคนนอกรีตก็หันไปจากทางที่ถูกต้องนั้นเสียแล้ว เขาได้หันไปเสียจากความจริงแห่งความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว กล่าวตรงตัวก็คือ เขาถูกหันออกไปเสีย (หรือถูกเปลี่ยนให้เลวร้ายยิ่งขึ้น) คนแบบนั้นควรถูกปฏิเสธ และผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรร่วมสามัคคีธรรมกับเขา

ใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนนอกรีตย่อมปรับโทษเขา คนที่เป็นคนนอกรีตอย่างแท้จริงย่อมรู้ว่าตัวทำผิด เขารู้ว่าตนกำลังทำบาป เขารู้ว่าเขาควรถูกปฏิเสธโดยคริสตจักร เพราะว่าพระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจของทุกคนใจวินิจฉัยผิดและชอบที่จะไม่ยอมให้เขาทำผิดและไม่ถูกเตือนใจเรื่องความผิดนั้นที่เขากำลังทำอยู่ คนใดที่อ้างตัวว่าเคร่งศาสนาและยังส่งเสริมคำสอนผิดหรือสอนหลักคำสอนที่เป็นยาพิษ ก็เป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดที่คริสตจักรมี การไปนรกก็เป็นเรื่องน่าเศร้าพอแล้ว แต่การเป็นคนที่ไม่เคร่งศาสนา-และหลงหาย-ก็แย่กว่าเสียอีก!

คนนอกรีตที่พยายามทำให้คริสตจักรแตกแยกและก่อให้เกิดความบาดหมางในคริสตจักรย่อมทราบว่าการทำผิดอยู่ในการพยายามทำเช่นนั้น และเขารู้ว่าเขาควรถูกตัดขาดจากผู้เชื่อเหล่านั้น ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาเองจะเขียนตี โบาย และทรมาณเขา-และนั่นจะเป็นการลงโทษมากพอแล้วในชีวิตนี้

ศิษยาภิบาลที่มีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณจะไม่ยอมทนกับการนอกรีตในที่ประชุมท้องถิ่น ถ้าศิษยาภิบาลมีใจฝึกฝฝฝ่ายวิญญาณ เขาก็จะตรวจจับสิ่งเหล่านั้นเจอ เขาเป็นผู้แทนของพระเจ้าในฝูงแกะท้องถิ่นนั้น เขาเป็นผู้เลี้ยงรองขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมันก็ขึ้นอยู่กับเขาที่จะแน่ใจว่าพวกสุนัขป่าไม่ได้เข้ามาในคราบของแกะ ดังนั้น บุคคลใดที่พยายามทำให้คริสตจักรแตกแยกหรือก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทในท่ามกลางพวกพี่น้อง จึงควรถูกตัดขาดจากคริสตจักรนั้น ๆ และไม่ยอมให้ร่วมสามัคคีธรรมกับคนเหล่านั้นที่เชื่อในและยึดมั่นต่อความเชื่อ

คำสั่งและคำคำนับสุดท้าย

ข้อ 12: “เมื่อข้าพเจ้าจะส่งอาร์เทมาสหรือทีกัสมาหาท่าน จงมิขมขื่นที่จะมาหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าคงจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว”

อาร์เทมาส ไม่ถูกกล่าวถึงที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ เราไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับเขาเลย แต่ไม่ต้อง

สงสัยเลยว่าเขาเป็นผู้เชื่อแท้คนหนึ่ง ซึ่งอาจกลับใจรับเชื่อภายใต้งานรับใช้ของเปาโล

ที่คิแกส ถูกกล่าวถึงในกิจการ 20:4, เอเฟซัส 6:21, โคลอสี 4:7 และใน 2 ทิโมธี 4:12 ชายผู้นี้เป็นผู้เชื่อคนหนึ่งอย่างแน่นอนและได้รับความไว้วางใจและความรักใคร่อย่างมากจากอัครทูตเปาโล ในเอเฟซัส 6:21 และ 22 เปาโลพรรณนาถึงเขาว่าเป็น “น้องที่รักและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“จงขมิขมันที่จะมาหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี” เปาโลกำลังเตือนความจำที่ตัสให้ระแวงระวังและแน่ใจว่าเขามาถึงที่เมืองนิโคบุรีก่อนถึงฤดูหนาว เพราะว่าเปาโล “ตั้งใจแล้วว่าจ้างอยู่ที่นี่จนสิ้นฤดูหนาว” ทำไมเปาโลถึงอยากแน่ใจว่าที่ตัสจะไปเยี่ยมตนที่นั่น เราไม่ทราบ ไม่มีบันทึกว่าเปาโลก่อตั้งคริสตจักรหนึ่งที่นี่ เราแน่ใจว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐ และมีผู้กลับใจรับเชื่อหลายคนอย่างแน่นอนที่สุด อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าในความคิดของเปาโล งานรับใช้ที่นั่นดูเหมือนมีอนาคตสดใสที่สุดชิดและนั่นเป็นเหตุผลที่เขาขอร้องที่ตัสให้ละทิ้งตำแหน่งหน้าที่สำคัญของเขาบนเกาะคริตและมาเยี่ยมเขาที่เมืองนิโคบุรี

ข้อ 13: “จงขมิขมันที่จะส่งเศนาสผู้เป็นทนายความกับอปอลโลไปตามทางของเขาทั้งสอง เพื่อไม่ให้เขาทั้งสองขาดสิ่งใด ๆ เลย”

เศนาสผู้เป็นทนายความไม่ถูกกล่าวถึงที่อื่นเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ เราไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับเขา แต่เราแน่ใจว่าเขาเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งที่เกิดใหม่แล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาอยู่ในกลุ่มคนที่ถูกพูดถึงบ่อย ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าเป็นพวกนักกฎหมาย ผู้ซึ่งชอบอธิบายขยายความบทบัญญัติของยิว มันไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขาว่าความเหมือนที่เรารู้จักพวกทนายความวันนี้ อาจเป็นไปได้ว่ามีพวกยิวอยู่เป็นจำนวนมากในเมืองนิโคบุรี และเปาโลรู้สึกว่่านักกฎหมายที่กลับใจรับเชื่อแล้วผู้นี้จะสามารถชนะใจยิวบางคนเหล่านั้นมาถึงความเชื่อแบบคริสเตียนโดยการมาเยี่ยมเยียนเขา

อปอลโลถูกกล่าวถึงในกิจการ 18:24; 19:1; และในหลายแห่งใน 1 โครินธ์ เขายังเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญมากในพระราชบัญญัติของโมเสสและในบทบัญญัติของยิว และ “ชำนาญมากในทางพระคัมภีร์” (กิจการ 18:24) เห็นได้ชัดว่าเศนาสและอปอลโลเดินทางไปด้วยกัน โดยอาจกำลังเดินทางอยู่ด้วย และน่าจะกำลังประกาศข่าวประเสริฐอยู่ เปาโลทราบถึงงานรับใช้ของพวกเขา และสันนิษฐานว่าพวกเขาน่าจะอยู่ในเกาะคริต เขาจึงสั่งที่ตัสให้พาพวกเขามาพร้อมกันด้วย

“...ขมิขมัน” (หมายเหตุ 2 ทิโมธี 4:9) คำกรีกตรงนี้มีหมายความว่า “โดยไว” นั่นคือ “จงให้พวกเขารีบเดินทาง อย่าเสียเวลาในการเตรียมที่จะเริ่ม จงมาโดยเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้”

“เพื่อไม่ให้เขาทั้งสองขาดสิ่งใด ๆ เลย” คำเหล่านี้หมายความว่าทุกสิ่งที่เป็นสำหรับการเดินทางนั้นควรถูกจัดหาให้โดยเหล่าผู้เชื่อในเกาะคริต เปาโลอยากให้เห็นว่าเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติแบบมีอชฌาศัยซึ่งจะจัดหาสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตให้แก่พวกเขาเพื่อทำให้การเดินทางนั้นสะดวกสบาย คนงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน และพวกเขาที่ประกาศข่าวประเสริฐก็ต้องเลี้ยงชีพโดยข่าวประเสริฐ เปาโลไม่ยอมให้ผู้รับใช้เหล่านี้ อับอายขายหน้าเพราะความขาดแคลนสิ่งจำเป็นสำหรับการเดินทางของพวกเขาและสิ่งซึ่งจะทำให้พวกเขาสะดวกสบายในการเดินทางของพวกเขา ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านคิดว่ามันน่าจะเป็นมากที่สุดที่พวกเขาถูกอัครทูตเปาโลส่งไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรเหล่านั้นในเกาะคริต และบัดนี้เขาก็กำลังสั่งที่ตัสให้พาพวกเขามายังเมืองนี้

โคบูรีเพื่อเยี่ยมเยียนเขา

ข้อ 14: “และจงให้คนของพวกเราเรียนรู้ที่จะรักษาการงานที่ดีต่าง ๆ ไว้ด้วยสำหรับการใช้งานที่จำเป็นต่าง ๆ เพื่อพวกเขาจะไม่ใช่คนที่ไม่ไผล”

“และจงให้คนของพวกเรา”...นั่นคือ มิตรสหาย ผองเพื่อนผู้เชื่อ พี่น้องชายหญิงของเราในพระคริสต์ เปาโลเพิ่งสั่งทิตัสให้ช่วยเหลือคนยากและอโปลโล และในที่นี้เขาเสริมว่าเขาปรารถนาสิ่งเดียวกันจากผู้เชื่อเหล่านั้นทุกคนในเกาะครีต นั่นคือ ผู้เชื่อทุกคนเหล่านั้นควรถวายทรัพย์ช่วยเหลือผู้รับใช้ที่เดินทางเหล่านี้ เพื่อที่ความต้องการต่าง ๆ ของพวกเขาจะได้รับการตอบสนอง

“...ที่จะรักษาการงานที่ดีต่าง ๆ ไว้” ภาษากรีกอ่านว่า “กล่าวยอมรับคำสรรเสริญอันซื่อตรง” ความหมายก็คือว่า ผู้เชื่อทุกคนควรมีความโดดเด่นในเรื่องการงานที่ดี-ซึ่งรวมถึงการกระทำต่าง ๆ ที่ดีงาม กิจกรรมต่าง ๆ แห่งความรัก การงานหนักที่ซื่อตรง และสิ่งใดก็ตามที่จะเข้าสู่การก่อเกิดชีวิตอันเที่ยงธรรม “พวกเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ซึ่งถูกสร้างในพระเยซูคริสต์ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี” และความเชื่อที่ปราศจากการงานก็ตายเสียแล้ว เราควรขยันขันแข็งที่จะทำงาน และโดยการทำเช่นนั้น จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้าและช่วยเหลือพี่น้องชายหญิงของเราที่เป็นผู้เชื่อ

“...สำหรับการใช้งานที่จำเป็นต่าง ๆ...” นั่นคือ การใช้งานแบบที่ถูกร้องขอโดยหน้าที่ของพวกเขาที่พึงปฏิบัติต่อครอบครัวของพวกเขาและข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของพวกเขาในเรื่องความรักในส่วนที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวอื่น ๆ ที่อาจขัดสน หรือเพื่อนฝูง หรือคนแปลกหน้าที่อาจต้องการอาหารหรือที่พักแรม ผู้เชื่อทั้งหลายควรให้ความรักและขยันขันแข็งในบรรดาการงานที่ดี

“...เพื่อพวกเขาจะไม่ใช่คนที่ไม่ไผล” นั่นคือ เพื่อที่คนทั้งปวงจะเห็นว่าศาสนาของพวกเขาไม่ได้เป็นหมัน สูญเปล่า หรือไร้ค่า แต่ว่ามันก่อให้เกิดชีวิตที่มีความสุข ทำกิจธุระ และเกิดผลมาก-ชีวิตแห่งความรักที่ไม่เพียงมีต่อคริสตจักร แต่สังคมโดยรวมเช่นกัน อ่านยอห์น 15:16 และเอเฟซัส 4:28 เราพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนของเราเป็นของแท้โดยสิ่งที่เรากระทำ ไม่ใช่โดยสิ่งที่เราพูด เราอาจพูดได้เสียงดังและยาวนาน-แต่ถ้าการกระทำต่าง ๆ ของเราไม่สนับสนุนสิ่งที่เราพูด โลกก็จะเฝ้ามองสิ่งที่เราทำและจะไม่ยอมฟังสิ่งที่เราพูด ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่า “ฉันขอเห็นคำเทศนาหนึ่งดีกว่าที่จะได้ยินมัน ไม่ว่าจะวันใด!”

ข้อ 15: “คนทั้งปวงที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน จงทักทายปราศรัยคนทั้งปวงที่รักพวกเราในความเชื่อนั้น ขอพระคุณดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”

ในจดหมายฝากส่วนใหญ่ของเปาโล เขาปิดท้ายโดยการเอ่ยชื่อคนเหล่านั้นที่ส่งความรักและความคิดถึงมาให้ แต่ในคำปิดท้ายนี้มีการบอกเป็นนัยว่าทิตัสเองได้เดินทางร่วมกับเปาโลและว่าทิตัสรู้จักคนเหล่านั้นที่เคยอยู่กับเขา เห็นได้ชัดว่าเปาโลอ้างอิง-ไม่ใช่ถึงคนเหล่านั้นที่กำลังพักอาศัยอยู่ในที่ ๆ เขาอยู่-แต่ถึงคนเหล่านั้นที่ได้ไปกับเขาจากเกาะครีตในฐานะเพื่อนร่วมเดินทางที่เชื่อแล้วและเพื่อนผู้ช่วยทั้งหลายของเขา

“จงทักทายปราศรัยคนทั้งปวงที่รักพวกเราในความเชื่อนั้น” นั่นคือ ในความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ ความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว (ยูดาส 3) ไม่มีชื่อคนอื่นถูกกล่าวถึงในที่นี้ แต่จงเปรียบเทียบกับพระคำตอนนี้กับ 1 เธสะโลนิกา 5:26 และโคโลสี 4:15

“ขอพระคุณดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด” เปาโลขึ้นต้นจดหมายต่าง ๆ ของตนที่ส่งถึงคริสตจักรเหล่านั้นในพระคุณ และเขาก็ปิดท้ายในพระคุณ เขาวางแผนการเทศนาเรื่องพระคุณของพระเจ้ายิ่งนัก-พระคุณล้วน ๆ ซึ่งไม่ปนกับสิ่งใดเลย ขอให้ผมเตือนความจำคุณอีกครั้งถึงถ้อยคำที่แสนอบอุ่นและทำให้พองในกาลาเทีย 1:6-9: “ข้าพเจ้าประหลาดใจที่ท่านทั้งหลายได้ถอยไปโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้เข้ามาในพระคุณของพระคริสต์ ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่มีบางคนที่ยึดมั่นจิตใจท่านทั้งหลาย และหมายจะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นอีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง”!

เปาโลกล่าวถึงตัวเองก่อน: “ถึงแม้ว่าพวกเราเอง...” นั่นคือ “ถ้าข้าพเจ้าหรือเพื่อนร่วมทำการคนใดของข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดนอกจากพระคุณของพระเจ้า...ถ้าทูตสวรรค์ที่ส่องแสงตนใดจากสวรรค์ บังอาจประกาศสิ่งใดนอกจากพระคุณล้วน ๆ ที่ปราศจากการเจือปน...ถ้าผู้ใดประกาศสิ่งใดนอกจากข่าวประเสริฐแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์...ถ้าผู้ใดประกาศสิ่งใดนอกจากพระโลหิตที่หลั่งรินนั้นเพื่อการยกโทษบาปและความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่ออันปราศจากการประพฤติ จงให้ผู้นั้นถูกแช่งสาป! จงให้ผู้นั้นถูกตัดออกเสียและหล่นลงไปไนไฟนรกเลย!”

อัครทูตเปาโลได้กลับใจรับเชื่อบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขากำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส (กิจการ 9) และก่อนที่เขาไปถึงประตูเมืองนั้น แสงสว่างลำหนึ่งได้สาดส่องลงมาจากสวรรค์ เขาโลได้ล้มลงถึงดิน เขาได้ยินเสียงหนึ่ง และเสียงนั้นกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าซ่มเหงเราทำไม?” เขาโลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใดพระองค์เจ้าข้า?” และเสียงนั้นตอบว่า “เราคือพระเยซู ผู้ซึ่งเจ้าซ่มเหง” และจากนั้นเขาโลทูลว่า “พระองค์ทรงประสงค์ให้ข้าพระองค์ทำอะไร?” และพระเยซูตรัสตอบว่า “จงเข้าไปในเมืองและเจ้าจะถูกบอกถึงสิ่งที่เจ้าต้องทำ” เปาโลลุกขึ้นจากพื้นดิน เขามองไม่เห็น คนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาก็จึงมือเขาเข้าไปในเมืองนั้น พระเจ้าทรงสั่งอานาเนียให้ไปยังบ้านหลังนั้นที่เปาโลพักอยู่ อานาเนียก็เชื่อฟัง เขาไปหาเขาโลและสอนเขาในทางแห่งความรอด เขาโลได้กลับใจรับเชื่อ เขาได้รับบัพติศมา และเมื่อเขาได้รับประทานอาหารแล้ว ในทันใดนั้นเขาก็เทศนาในธรรมศาลาหลายแห่งของพวกยิว-และหัวข้อของเขาคือ “พระคริสต์...ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า!” (กิจการ 9:20) ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งหัวข้อของเขาหล่นลงไปไนตะกร้าของเนโรและเขาประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา เปาโลมีหัวข้อหนึ่งเดียว: เขาเทศนาพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น และจะเสด็จมาอีกที- “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์!”

ถ้าข้อความเหล่านี้เป็นพรแก่คุณแม้เพียงสักเล็กน้อย ขอพระเกียรติจงมีแต่พระเจ้า หากคุณสามารถกลับใจรับเชื่อขอศึกษาข้อความเหล่านี้ หากคุณเขียนจดหมายสักฉบับมาหาผม มันก็จะให้กำลังใจผมอย่างมาก แต่ถ้าคุณรับความรอดผ่านทาง การอ่านข้อความเหล่านี้ โปรดส่งต่อหนังสือเล่มนี้ให้แก่เพื่อนสักคนที่ยังไม่ได้รับความรอด-และอธิษฐานร่วมกับผมที่พระเจ้าจะตรัสแก่ใจหลายดวงผ่านทางหน้ากระดาษที่ถูกตีพิมพ์เหล่านี้ ขอ

พระเจ้าอวยพรคุณอย่างไรเพื่อบุสย์ครับ

ขอพระคุณดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน!